POVESTE DE IARNĂ

www.virtual-proiect.eu

MARK HELPRIN

MARK HELPRIN

POVESTE DE IARNĂ

Titlul original: *WINTER'S TALE* (1983)

Traducere din limba engleză:
GABRIEL STOIAN

virtual-project.eu

2014

MARK HELPRIN s-a născut la New York în anul 1947. A urmat cursurile unor universităţi precum Princeton, Harvard şi Oxford. În anul 1970 a devenit cetăţean israelian şi a lucrat în forţele aeriene ale Israelului. Cariera sa de scriitor, care se vede pe sine ca neaparţinând niciunui curent, niciunei şcoli literare şi niciunei tendinţe, a început în anul 1975, odată cu publicarea volumului *A Dove of the East and Other Stories.* Au urmat, de-a lungul anilor, multe volume de proză, dintre care amintim: *Refiner's Fire, A Soldier of the Great War, A City in Winter, In Sunlight and in Shadow.*

PENTRU TATĂL MEU
Nimeni nu cunoaşte oraşul mai bine decât el

„Am fost în altă lume şi m-am întors. Ascultaţi-mă.”

PROLOG

Un mare oraş nu este decât un portret al lui însuşi, şi totuşi, dacă ne gândim mai profund, arsenalul său de decoruri şi imagini constituie o parte a unui plan mai tulburător. Ca o carte în care se poate citi acest plan, New York-ul este inegalabil. Iar asta pentru că întreaga lume şi-a turnat inima în oraşul de lângă Palisades şi l-a făcut mult mai bun decât merita.

Însă oraşul este acum ascuns, cum se întâmplă adesea, de masa albă în care e învăluit – care se năpusteşte peste noi cu o iuţeală ameţitoare, plesnind ca vântul prin ceaţă, rece la atingere, strălucind umed şi desfăşurându-se, rostogolindu-se ca aburul scos de un motor sau ca firul de bumbac ce se deşiră dintr-un balot de pânză. Deşi plasa de un alb orbitor, alcătuită din sunete neîncetate, curge nemilos pe lângă noi, draperia se sfâşie… şi dezvăluie, în mijlocul norilor, un lac de aer neclintit şi limpede precum luciul unei oglinzi, care este ochiul rotund al unui uragan alb.

Pe fundul acestui lac se află oraşul. De la înălţimea de unde îl contemplăm, pare mic şi îndepărtat, însă agitaţia din interiorul lui este evidentă, căci şi atunci când nu arată mai mare decât o gâză, oraşul este totuşi viu. Acum ne prăbuşim, iar coborârea noastră uşoară şi neobservată ne va purta spre o viaţă ce înfloreşte în liniştea altui timp. O vreme alunecăm într-o tăcere deplină, prinşi într-o ramă care ne apără de îngheţ, în faţă ni se desfăşoară un tablou de iarnă. În culori tari, care ne cheamă…

I. ORAŞUL

FUGA UNUI CAL ALB

A fost odată un cal alb, într-o dimineaţă tăcută de iarnă, pe când zăpada acoperea străzile cu delicateţe, într-un strat subţire, iar cerul era încă luminat de stele, mai puţin spre răsărit, unde zorile se trezeau într-o inundaţie de lumină albăstruie. Aerul era încremenit, dar curând avea să se clintească odată cu înălţarea soarelui, în timp ce vânturile dinspre Canada aveau să bată puternic de-a lungul fluviului Hudson.

Calul scăpase din micul grajd întocmit din scânduri subţiri de stăpânul lui din Brooklyn. Înainte să se crape de ziuă a mers la trap pe drumul de căruţe de peste Podul Williamsburg, în vreme ce paznicul care încasa taxa de trecere dormea lângă sobiţa lui şi stelele încă străluceau deasupra oraşului. Zăpada proaspăt aşternută pe pod îi amuţea zgomotul copitelor, iar el întorcea capul când şi când, să vadă dacă nu cumva era urmărit. Era înfierbântat de la atâta efort şi respira regulat, după ce gonise şapte sau opt kilometri prin centrul Brooklynului, pe lângă biserici mute şi magazine cu storurile trase. Departe, spre sud, în apele întunecate ale strâmtorii Narrows[1], o lumină sclipitoare indica feribotul care se îndrepta spre Manhattan, unde doar oamenii pieţei erau treji, aşteptând ca ambarcaţiunile de pescuit să alunece prin Poarta Iadului şi prin noapte.

Calul era nebun, dar tot mai avea atâta minte încât să se îngrijoreze pentru ce făcuse. Ştia că foarte curând stăpânul şi stăpâna lui se vor trezi şi vor aprinde focul. Din cale-afară de umilită, pisica avea să fie alungată pe uşa bucătăriei, pentru a ateriza cu spatele pe o movilă de rumeguş acoperită de zăpadă. Mirosurile de coacăze şi de aluat fierbinte aveau să se amestece cu acela de lemn de pin ars, iar nu mult după aceea, stăpânul lui avea să

[1] Narrows – strâmtoarea care separă Insula Staten de Brooklyn şi reprezintă canalul prin care fluviul Hudson se varsă în Atlantic (n.tr.).

traverseze curtea până la grajd pentru a-i da de mâncare şi a-l lega la căruţa cu care distribuia lapte. Însă el nu avea să fie acolo.

Era o glumă bună, o sfidare care-i făcea inima să bată îngrozită, fiindcă era sigur că stăpânul lui îl va ajunge curând din urmă. Cu toate că ştia prea bine că o să se aleagă cu o bătaie straşnică, simţea că stăpânul lui va fi amuzat şi înduioşat de revolta lui – dacă era făcută cu cap şi curaj. O revoltă fără obiect, brutală (cum ar fi doborârea uşii grajdului), i-ar aduce pedeapsa cu biciul. Dar stăpânul nu folosea nici atunci biciul, căci îi plăceau animalele isteţe, cunoştea şi se arăta recunoscător faţă de inteligenţa misterioasă a acestui cal alb, o inteligenţă pe care nici măcar el nu o putea ignora decât cu preţul primejdiei şi al tristeţii. Pe de altă parte, îşi iubea calul şi nu îl deranja câtuşi de puţin să îl urmărească prin Manhattan (unde calul mergea mereu), pentru că aşa avea prilejul să-şi întâlnească prietenii şi să intre prin tot felul de baruri unde, la o bere sau două, putea întreba dacă văzuse cineva uriaşul şi frumosul lui armăsar alb umblând fără rost, gol, fără zăbală, ham sau pătură pe el.

Calul nu putea trăi fără Manhattan. Îl atrăgea ca un magnet, ca un vid, ca ovăzul, sau ca o iapă, ori ca un drum deschis, nesfârşit şi mărginit de copaci. A ajuns la capătul podului şi s-a oprit brusc. În faţa lui se aflau o mie de străzi, pe care, în afara sunetului scos de vântul perfect, domnea liniştea. Cotropite de zăpadă, albe şi pustii, formau un labirint, spre încântarea lui, în timp ce vântul proaspăt stârnit şuiera peste troienele şi văluririle încă neatinse. A trecut pe lângă teatre goale, birouri comerciale şi cheiuri podite cu lemn, unde vergile tivite de zăpadă arătau ca nişte crânguri negre şi lungi de pini. A trecut pe lângă fabrici cufundate în beznă, parcuri pustii şi şiruri de căsuţe din care lemnul abia aprins în sobe umplea aerul cu o dulce ogoire. A trecut prin dreptul unor pivniţe înspăimântătoare, pline de culegători de zdrenţe şi bărbaţi fără mâini şi picioare. Uşa unui bar din piaţă s-a deschis brusc şi cineva a aruncat o oală de apă clocotită care s-a

revărsat pe toată strada cu un nor de aburi. A trecut (cabrându-se) pe lângă oameni morţi întinşi în coşciugele rotunde şi zdrenţuite ale propriilor corpuri îngheţate. Dinspre pieţe au început să se împrăştie sănii şi căruţe acoperite, înviorate de forţa cailor de povară îndesaţi, gonind pe străzile principale, făcând clopoţeii să răsune. Însă el s-a ţinut departe de pieţe, pentru că acolo chiar şi în zori era ora prânzului, şi a urmat afluenţii tăcuţi ai străzilor principale, trecând pe lângă eşafodajul din oţel al unor clădiri la care operaţiunile de construcţie se opriseră pentru moment. Şi a pierdut de multe ori din vedere noile poduri care împreunaseră Brooklynul frumos şi feminin cu unchiul său bogat, Manhattanul. Mâna oraşului se întinsese spre zona rurală, ceea ce însemna sfârşitul trecutului, pentru că uneau nu doar distanţele şi apele adânci, ci şi visele şi timpul.

Coada calului alb se legăna încoace şi încolo cât timp a mers la trap vioi pe străzi largi şi bulevarde pustii. Se mişca precum un balerin, lucru deloc surprinzător: calul este un animal frumos, dar probabil cel mai remarcabil amănunt este că el se mişcă de parcă tot timpul ar asculta muzică. Cu o siguranţă care l-a uimit şi pe el, calul alb a mers spre sud, către Battery, care se vedea în josul unei străzi lungi şi înguste ca un câmp albit, traversat de umbrele lungi ale copacilor înalţi. Lângă Battery, portul a căpătat culoare în noua lumină, legănându-se în straturi de verde, argintiu şi albastru. Dincolo de acest curcubeu polar, la orizont, exista o masă de alb – pojghiţa în care fusese înfăşurat întregul oraş – care, odată cu răsăritul soarelui, începea să devină aurie. Auriul palid s-a agitat în valuri tot mai mari de căldură şi refracţii, până când a început să pară că ar fi acolo o mie de oraşe sau marginea raiului. Calul s-a oprit ca să privească, iar ochii i s-au umplut de lumină aurie. Cum stătea să contemple distanţa imposibilă şi ispititoare, pe nări îi ieşeau aburi. A rămas neclintit în stradă, ca o statuie, iar lumina aurie căpăta tărie şi clocotea în faţa lui într-un strat de albastru. Părea a fi un loc perfect, aşa că s-a hotărât să meargă într-acolo.

A pornit înainte, dar a descoperit curând că strada era blocată de o poartă masivă, din fier, care închidea Battery. A făcut drumul înapoi şi a ales altă cale, descoperind însă o poartă asemănătoare. Încercând pe mai multe străzi, a ajuns la numeroase porţi masive, niciuna dintre ele deschisă. Cât a fost prins în acel labirint, auriul a crescut în intensitate şi a părut să acopere jumătate din lume. Câmpul alb şi pustiu era sigur o cale către cealaltă lume, perfectă, şi, cu toate că nu ştia cum o să traverseze apa, calul dorea să ajungă în Battery de parcă ar fi fost născut pentru asta. A galopat disperat pe drumurile din apropiere, pe alei, peste imaşuri acoperite de zăpadă, tot timpul cu un ochi la auriul ce se adâncea.

La capătul a ceea ce părea a fi ultima stradă care dădea spre spaţiul liber, a găsit o altă poartă, încuiată cu un simplu ivăr. Respira cu greu, iar aburul condensat se ridica în jurul feţei lui în timp ce se uita printre gratii. Asta era: nu va păşi niciodată în Battery, pentru a se azvârli peste panglicile verzi ale apei, către norii aurii. Tocmai se pregătea să o ia înapoi, să regăsească podul şi să revină în Brooklyn când, în tăcerea care făcea ca propria lui răsuflare să semene cu zgomotul unui talaz ce se sparge în depărtare, a auzit paşi.

În primele clipe, vag, dar apoi au început să duduie din ce în ce mai tare şi a simţit solul trepidând uşor, ca şi cum în apropiere ar fi fost încă un cal. Dar nu era un cal, ci nişte bărbaţi care i-au răsărit în faţă din pământ, din iarbă verde. Printre zăbrelele din fier ale porţii negre, i-a văzut traversând Battery în goană. Mergeau cu paşi lungi şi înalţi, pentru că vântul făcuse troiene ce le ajungeau până aproape de genunchi. Deşi alergau cât îi ţineau picioarele, mişcările parcă le erau încetinite. Le-a luat mult ca să ajungă în mijlocul câmpului, iar când se aflau deja acolo, calul a văzut că în frunte era un bărbat şi că ceilalţi, vreo doisprezece, îl urmăreau. Bărbatul fugărit respira greoi şi din când în când ţâşnea înainte cu viteză. Alteori cădea şi se ridica imediat, reluându-şi goana. Şi ceilalţi cădeau câteodată, dar se ridicau mai încet. Curând s-au răsfirat

într-o linie dezlânată. S-au apucat să dea din mâini şi să strige. Pe de altă parte, urmăritul a rămas tăcut, părând aproape rigid, mai puţin atunci când sărea peste troiene sau garduri joase şi îşi desfăcea braţele ca nişte aripi.

Pe măsură ce bărbatul se apropia, calul a început să-l placă. Omul se mişca bine. Nu chiar ca un cal, ca un balerin sau ca o persoană care aude tot timpul muzică, dar, oricum, cu spirit. Datorită felului în care se mişca, ceea ce se întâmpla părea mai mult decât o simplă urmărire prin zăpadă. Totuşi, ceilalţi se apropiau de bărbat. Era greu de înţeles cum, pentru că purtau paltoane şi meloane grele, pe când el nu avea pălărie, ci doar un fular şi o jachetă de iarnă. Purta ghete de iarnă, iar ei, pantofi de stradă care, neîndoielnic, se umpluseră de zăpadă amorţindu-le picioarele. Însă ei erau la fel de iuţi sau chiar mai iuţi decât el, se pricepeau la asta şi păreau foarte experimentaţi.

Unul dintre ei s-a oprit, şi-a înfipt picioarele în zăpadă, a ridicat pistolul cu ambele mâini şi a tras spre bărbatul care fugea. Pocnetul pistolului a răsunat cu ecou între clădirile cu faţadele spre parc, făcând porumbeii de pe trotuarele îngheţate să ţâşnească într-o explozie spre cer. Bărbatul hăituit a privit un moment în urmă, apoi şi-a schimbat brusc direcţia, îndreptându-se spre străzi, unde calul stătea ca hipnotizat. Şi ceilalţi şi-au schimbat direcţia şi s-au apropiat de el chiar mai mult, pentru că ei alergau pe ipotenuza unui triunghi, în vreme ce el fugea pe catetă. Erau la cel mult şaizeci de metri de el, când altul s-a oprit pentru a trage cu pistolul. Sunetul a răsunat atât de aproape, încât calul s-a trezit şi a făcut un salt înapoi.

Bărbatul care încerca să scape s-a apropiat de poartă. Calul s-a retras înapoia unei magazii din scândură. Nu voia să aibă de-a face cu povestea asta. Dar, curios din fire, nu a fost în stare să rămână ascuns multă vreme, aşa că a scos capul de după colţul magaziei ca să vadă ce se va întâmpla. Fugarul a deschis poarta cu un upercut, a trecut de cealaltă parte a ei şi a închis-o cu un zăngănit. După aceea a scos de la centură un jungher greu din oţel şi pe

nerăsuflate a lovit zăvorul până când a rămas într-o poziţie de neclintit. Apoi, un chip în agonie, s-a răsucit şi a pornit pe stradă.

Urmăritorii lui erau deja la gard, când el a alunecat pe o pojghiţă de gheaţă. A căzut rău şi s-a lovit cu capul de pământ, rostogolindu-se până când a ajuns să se oprească de la sine. Inima calului a început să bubuie când i-a văzut pe cei doisprezece bărbaţi aruncându-se asupra gardului ca o trupă de soldaţi. Aveau feţe de criminali, ciudate şi boţite, frunţi ca nişte faleze, bărbii mici, nasuri şi urechi care păreau cusute la capete, iar părul le cobora bizar de jos (niciun gheţar nu se aventurase vreodată atât de departe spre sud). Cruzimea ţâşnea din ei ca scânteile care sar peste o bortă. Unul dintre ei a ridicat pistolul, dar altul – şeful lor, după toate probabilităţile – a spus: „Nu? Nu aşa. Acum l-am prins. O s-o facem încetişor, cu un cuţit.” Apoi au început să escaladeze gardul.

Dacă nu ar fi fost calul care se uita la el dinapoia magaziei, bărbatul căzut ar fi rămas la pământ. Îl chema Peter Lake şi şi-a spus cu glas tare: „Eşti într-o formă jalnică dacă şi un cal se uită cu milă la tine, ticălos prost ce eşti!” Şi asta l-a făcut să se mişte. S-a ridicat în picioare şi i-a vorbit animalului. Cei doisprezece bărbaţi, care nu vedeau calul din spatele magaziei, au crezut că Peter Lake înnebunise ori le juca vreun renghi.

— Calule! a strigat el.

Calul şi-a retras capul.

— Căluţule! a strigat Peter Lake. Te rog!

Apoi şi-a desfăcut braţele. Ceilalţi au început să aterizeze de partea apropiată a gardului. Nu se grăbeau, pentru că erau la câţiva paşi de Peter Lake, strada era pustie, el nu se mişca şi erau convinşi că îl prinseseră.

Lui Peter Lake îi bătea inima atât de tare, încât l-a făcut să tresară. Se simţea ridicol şi lipsit de control, ca un motor care se face fărâme.

— Iisuse! a spus el, vibrând ca o jucărie mecanică. Iisuse, Sfântă Maria şi Iosif, trimiteţi-mi un rulou compresor!

Totul depindea de cal.

Acesta a ţâşnit peste porţiunea de gheaţă spre Peter Lake, apoi şi-a aplecat gâtul alb şi lat. Omul şi-a revenit din stupoare şi, aruncându-şi braţele în jurul acelui cap ca de lebădă, a sărit pe spinarea calului. S-a îndreptat de spate chiar când pistoalele au scos din nou pocnete în aerul rece. După ce i-a devenit complice printr-o singură mişcare graţioasă, calul s-a răsucit şi a rupt-o la fugă, ridicându-se puţin pe picioarele din spate ca să-şi ia avânt şi să ţâşnească înainte. În acel moment, Peter Lake a ajuns faţă în faţă cu urmăritorii lui stupefiaţi şi le-a râs în nas. Întreaga lui fiinţă era un râs perfect şi eteric. A simţit calul aplecându-se în faţă, după care au pornit împreună în goană pe stradă, lăsându-i pe Pearly Soames şi pe câţiva dintre membrii bandei Codiţe lipiţi de barele de fier, trăgând cu pistoalele şi blestemând – toţi doisprezece, mai puţin Pearly, care şi-a muşcat buza de jos, a strâns din pleoape şi a început să se gândească la alte modalităţi de a-şi prinde prada. Zgomotul pistoalelor era asurzitor.

Nemaiputând fi atins de vreun glonţ, Peter Lake gonea în galop. Afundându-se în zăpada moale, trecând prin dreptul magazinelor cu obloanele trase, într-un nor de iuţeală, s-a îndreptat spre nord prin oraşul care se deştepta.

FERIBOTUL ARDE ÎN FRIGUL DIMINEŢII

Era uşor să-i lase în urmă pe cei din banda Codiţe, căci niciunul dintre ei (nici măcar Pearly, crescut şi el, ca şi ceilalţi, în cartierul Five Points) nu ştia să călărească. Ei erau maeştri ai cheiurilor şi se pricepeau foarte bine să manevreze o ambarcaţiune mică, dar pe pământ ştiau doar să meargă, să împingă un cărucior şi, de asemenea, să sară peste porţile metroului sau ale trenului suspendat. Îl vânau pe Peter Lake de trei ani. Îl urmăreau de la un anotimp la altul, împingându-l în ceea ce el numea „tunelul” – o stare de luptă continuă din care se aştepta să iasă, dar nu reuşea.

Cu excepţia momentelor în care îşi găsea adăpost la culegătorii de scoici din Mlaştina Bayonne, Peter Lake trebuia să stea în Manhattan, unde nu trecea multă vreme şi Codiţele îi luau urma şi începeau hăituiala. Trebuia să stea în Manhattan, fiindcă era spărgător, iar pentru un spărgător să lucreze în altă parte ar fi o recunoaştere a mediocrităţii. În acei trei ani frenetici se gândise deseori să se mute la Boston, dar ajunsese mereu la concluzia că în acel oraş nu exista nimic interesant de furat, era prea sistematizat pentru spărgători, prea mic şi probabil că i-ar fi călcat pe coadă pe cei din Simian Cantarellos (banda cea mai puternică, deşi asta nu însemna mare lucru) în acelaşi fel în care le deranjase pe Codiţe, deşi, fără îndoială, din cu totul alte motive. Din câte auzise, la Boston era beznă când se înnopta şi abia te puteai mişca fără să dai peste oamenii în uniformă. Aşa că rămăsese în Manhattan, sperând că membrii bandei Codiţe se vor sătura să-l tot urmărească. Însă ei nu renunţau, iar viaţa lui în anii aceia (în afară de perioadele paşnice petrecute în mlaştină) fusese una de urmăriri permanente şi foarte strânse.

Era obişnuit să fie trezit adesea înainte de ivirea zorilor de bubuitul ca de tunet al ghetelor Codiţelor, care semănau cu o turmă ce fuge panicată, suind treptele

nesigure ale vreunui adăpost temporar pe care reuşise să şi-l găsească. Apariţia bruscă a Codiţelor îl privase de plăcerile oferite de sute de mese, de zeci de femei şi de nenumărate case bogate şi nepăzite. Câteodată se materializau în jurul lui prin mijloace pe care nu le putea înţelege, apărând la un metru şi ceva de el. Lucrurile erau prea strânse, câmpul de manevră devenea prea strâmt, iar mizele erau prea mari.

Însă acum, cu un cal, lucrurile se vor schimba. De ce nu se gândise până atunci să-şi ia un cal? Îşi putea extinde marja de siguranţă în mod nemăsurat şi îl va lăsa pe Pearly în urmă, nu cu metri, ci kilometri, de fiecare dată când va încerca să îl prindă. Vara, calul l-ar putea trece fluvii, iar iarna, îl va duce peste gheaţă. Se putea refugia nu doar în Brooklyn (cu riscul, desigur, de a se rătăci în infinitatea de drumuri derutante), ci şi în locuri virane, în Munţii Watchung, pe plajele nesfârşite de la Montauk şi în Podişurile Hudson – toate fiind locuri unde cu greu se ajunge cu metroul, deci descurajante pentru Codiţele învăţate cu oraşul şi care, deşi obişnuite cu fărădelegile şi crimele, noaptea se temeau de fulgere, tunete, animale sălbatice, de păduri şi de orăcăitul broaştelor de copac.

Peter Lake a dat pinteni calului. Dar acesta nu avea nevoie de încurajare, pentru că era speriat, îi plăcea să alerge, iar soarele era destul de sus pe cer ca să stea pe acoperişurile clădirilor ca un foc mare care încălzea totul şi-i încorda muşchii şi aşa încordaţi. Iubea goana. Era ca un glonţ mare şi alb, îşi ţinea gâtul întins în faţă, coada coborâtă, iar urechile stăteau aplecate pe spate în bătaia vântului în timp ce înainta în salturi. Alerga aşa de repede, că lui Peter Lake îi aducea aminte de un cangur, iar din când în când părea c-o să-şi ia zborul.

Nu avea rost să meargă în Five Points. Deşi avea mulţi prieteni acolo şi se putea ascunde într-una din miile de încăperi subterane în care se dansa şi se practicau jocuri de noroc, sosirea lui Peter Lake pe un cal alb şi enorm i-ar fi băgat în priză pe toţi spionii. Şi, oricum, Five Points era destul de aproape. Iar el avea cal. Aşa că o să facă un tur

şi o să meargă mai departe.

Au gonit pe strada Bowery şi au ajuns curând în Washington Square, unde calul a zburat prin arcadă ca un animal de circ strecurându-se printr-un cerc. La ora aia pe străzi erau o mulţime de pietoni, care s-au încruntat văzând cum un cal şi un călăreţ goneau pe-acolo. Un poliţist aflat într-o gheretă din Madison Square i-a văzut venind pe Fifth Avenue. Simţind că nu se vor opri, a început să dirijeze traficul, pentru că i se mai întâmplase să vadă oribila urmare a ciocnirii dintre un cal în viteză şi un automobil şi nu voia să mai asiste la o asemenea scenă. Tocmai reuşise să oprească un şir de automobile, camioane electrice şi căruţe trase de cai, care şerpuiau prin dreptul minaretului său scund, când s-a întors şi i-a văzut pe Peter Lake şi calul său apropiindu-se cu mare repeziciune. Calul arăta ca un monument de război care prinsese viaţă şi ţâşnise spre el asemenea unui proiectil. A suflat în fluier. A fluturat palmele înmănuşate. Aşa ceva era fără precedent. Cei doi se repezeau spre minaret şi trebuie că aveau cel puţin cincizeci de kilometri pe oră. Bonele şi-au făcut cruce şi au strâns copiii mai aproape de ele. Vizitiii s-au ridicat în picioare în căruţele lor. Bătrânele şi-au ferit privirea. Iar poliţistul a rămas ca îngheţat în ghereta lui aurie.

Peter Lake a dat iar pinteni calului şi a întins braţul drept ca o lance, îndreptând-o spre poliţistul încremenit. Au trecut pe lângă el ca un fulger alb şi Peter i-a ridicat cascheta de pe cap, spunând: „Dă-mi voie să-ţi iau chipiul.” Poliţistul înfuriat s-a răsucit, şi-a scos carneţelul şi a notat nervos o descriere a crupelor calului.

Peter Lake a ţâşnit în stânga, spre Tenderloin, unde străzile erau atât de aglomerate, încât s-a trezit ţintuit locului, blocat de o cisternă cu apă şi câteva căruţe oprite. Căruţaşii răcneau, caii nechezau ca să-şi arate nerăbdarea, iar nişte golani ai străzii au profitat de ocazie pentru a declanşa un atac cu bulgări de zăpadă şi gheaţă. Ferindu-se de proiectile, s-a uitat în urmă şi a văzut vreo douăsprezece puncte albăstrui alergând pe strada dinspre

est. Erau departe, dar se apropiau, alunecau, patinau… Erau poliţişti. Neavând nici şa, nici scări, a rămas pe spinarea calului să vadă ce e dincolo de cisterna cu apă şi căruţe. Strada era complet blocată şi ar fi fost nevoie de jumătate de oră să se reia circulaţia. A descălecat şi a întors animalul ca să treacă în şarjă prin falanga de poliţişti care se apropiau şi să-i împrăştie. Însă calul nu avea curaj şi nu voia să urmeze îndemnul lui Peter Lake. S-a cutremurat şi a scuturat din cap, în timp ce călăreţul încerca să îl îmboldească în acea direcţie. Calul nu putea merge nici înainte, nici înapoi, astfel că s-a trezit deplasându-se în lateral, spre un fronton iluminat care, deşi era dimineaţă, etala cuvintele: „Saul Turcul prezintă: Caradelba, ţiganca spanioloaică”.

Pe jumătate plină pentru spectacolul de dimineaţă, sala era cufundată în întuneric şi deborda de nuanţe orbitoare de albastru şi verde, cu excepţia centrului scenei, unde, pe jumătate despuiată, Caradelba dansa într-o furtună de mătase albă şi crem. Peter Lake şi calul au rămas la început în capătul intervalului din mijloc, urmărind-o pe Caradelba şi sperând că intrarea lor trecuse neobservată. Însă, când poliţiştii au pătruns în viteză prin foaier, i-a dat iar pinteni calului, care a pornit în galop pe interval, spre fosă. Muzicienii au continuat să cânte, deşi au dat câteva falsuri, când au văzut capul imens al animalului ce se repede spre ei din întuneric, ca un felinar din bostan montat pe botul unei locomotive.

Calul a prins viteză. Peter Lake a spus „Doar nu eşti şi expert în sărituri” şi a închis ochii. Calul nu numai că a sărit. Spre uimirea lui, a plutit peste orchestră şi a aterizat aproape fără niciun sunet lângă ţiganca spanioloaică, pe scena de şase metri lăţime şi doi metri şi jumătate înălţime. Peter Lake a rămas uimit de săritura atât de lungă şi de aterizarea atât de lină reuşite de cal. Caradelba îşi pierduse graiul. Nu era decât o copilă, acoperită de kilograme de machiaj, firavă. În afară de momentele când dansa, nu ştia cum să reacţioneze. A interpretat apariţia instantanee (ca picată din cer) a unui cal şi a bărbatului

călare, care împărţeau scena cu ea, drept o gravă insultă. Era ca şi cum, apărând pe armăsarul lui enorm, Peter Lake îşi bătea joc de ea. Nici calul nu a reuşit să-şi păstreze cumpătul întru totul. Nu mai călcase niciodată într-un teatru, cu atât mai puţin pe scenă. Luminile venind din întuneric, muzica, mirosul slab şi subtil al machiajului Caradelbei şi cortina mare, din catifea albastră, l-au fascinat. Şi-a împins pieptul în faţă ca un cal de paradă.

Peter Lake nu s-a îndurat să plece fără s-o liniştească pe Caradelba. Schimbând lovituri cu instrumentiştii, poliţiştii forţau înaintarea prin fosa orchestrei. Vrăjit de luminile rampei, calul a descoperit frumuseţile teatrului şi a vrut să i se acorde ceva timp pentru a încerca o serie de expresii faciale. Peter Lake dovedise întotdeauna calm în situaţii grele, aşa că şi-a venit în fire, a descălecat şi, chiar în momentul în care poliţiştii au început să urce pe frânghiile din catifea care atârnau de marginea scenei, s-a apropiat de Caradelba cu cascheta de poliţist în mână. În engleza irlandeză pe care o vorbea, a spus:

— Draga mea domnişoară Caradelba, aş vrea să-ţi dăruiesc un suvenir în semn al afecţiunii mele şi al admiraţiei oamenilor din acest mare oraş – o caschetă de poliţist. Am luat-o de pe capul minuscul al unui poliţist mititel, care stă într-o gheretă minusculă în Madison Square. După cum vezi, a adăugat el, făcând semn către cei şase poliţişti care se retrăgeau parcă înotând printre instrumentişti, pentru că nu reuşiseră să escaladeze marginea scenei, este o caschetă adevărată de poliţist, iar acum eu trebuie să plec. Fata a luat cascheta şi şi-a pus-o pe cap. Culoarea ei albastră şi sobră făcea ca braţele şi umerii dezgoliţi să pară şi mai voluptuoşi, iar tânăra a început să se mişte încă o dată în fandangoul ei arabesc, atât pentru propria-i plăcere, cât şi pentru aceea a publicului. Peter Lake a îndepărtat încet calul de orbitoarele lumini ale rampei. Apoi a sărit pe spinarea lui şi au părăsit scena printr-un labirint de frânghii şi cămăruţe, până în strada iernatică, acum liberă, pe care au urmat-o înapoi spre Fifth Avenue, reluându-şi galopul spre

zona selectă a oraşului.

Oamenii legii fuseseră distraşi de la urmărirea lui Peter Lake de fervoarea cu care se desfăşurau războaiele dintre bande, care lăsau câte un morman de cadavre în fiecare dimineaţă în Five Points, pe cheiuri şi în locuri neobişnuite precum turle de biserică, pensioane de fete şi depozite de mirodenii. Aşa că nu prea mai aveau timp pentru spărgători independenţi ca Peter Lake, dar el îşi imagina că, dacă mergea în galop anapoda pe străzi elegante şi îi deranja pe „păgâni” (spre meritul lui, bănuia că nu era tocmai cuvântul potrivit), poliţia va porni din nou pe urmele lui, iar dacă se întâmpla asta Codiţele se vor retrage. Beleaua era că, din clipa în care intrai în colimatorul lor, Codiţele nu se răzgândeau. Niciodată!

Însă el avea multe strategii care să îl salveze din capcanele ucigătoare ale oraşului îngheţat şi planurile înfloreau în faţa lui ca norii de furtună care se înalţă, desfăcându-şi braţele, dorind să fie îmbrăţişate. Existau multe feluri de a trăi şi de a muri, toate înscrise în străzile din oraş, în versurile lui, în peisajele lui. Însă Codiţele erau foarte bune, ştiau tot, cunoşteau toate unghiurile şi liniile labirintului, toate drumurile pe apă şi toate râurile, iar în privinţa galeriilor şi a vizuinilor nu le scăpa nimic, de parc-ar fi fost şobolani. Erau teribili. Aveau viteză şi nu le puteai scăpa – inevitabili precum timpul nesătul, precum curgerea apei, precum focul care se întinde. Să eviţi orice întâlnire cu ei, chiar şi o săptămână, era o minune de toată lauda. Iar el fusese principala lor ţintă vreme de trei ani.

Cu poliţia şi Codiţele pe urmele lui, Peter Lake a hotărât să plece din Manhattan şi să lase cele două braţe ale cleştelui să se închidă. Dacă ambele organizaţii ajungeau faţă în faţă în căutarea prăzii lor dispărute, şocul ciocnirii îi putea aduce lui Peter Lake trei sau patru luni de libertate. Însă asta se putea petrece doar dacă dispărea el. A hotărât să se alăture culegătorilor de scoici din Mlaştina Bayonne, ştiind că ei îi vor oferi adăpost şi un loc pe uscat pentru cal, pentru că ei îl găsiseră pe Peter Lake şi îl crescuseră (o vreme) precum lupii. Ei erau mai feroce

decât Codiţele, care nu îndrăzneau nici să înmoaie o vâslă în apă sau să atingă vreun stâlp aflat la kilometri depărtare de întinsul lor domeniu, de teamă că vor fi decapitaţi instantaneu. Nimeni nu reuşise să îi disciplineze, pentru că erau luptători extraordinari şi imposibil de găsit şi, în plus, tărâmul lor era doar pe jumătate real şi oricine pătrundea în el fără încuviinţarea lor putea dispărea pe veci în norii învălmăşiţi care măturau apele ca luciul oglinzii. New Jersey hotărâse cândva să îi aducă în fluviul mare al vieţii, al legii şi al impozitelor. Treizeci de şerifi, poliţia statului şi agenţi ai Companiei de Securitate Pinkerton dispăruseră permanent în valurile albe şi orbitoare ale norului care gonea. Guvernatorul-locotenent fusese tăiat în două în timp ce dormea în conacul său de la Princeton. Unul dintre feriboturile Weehawken a fost aruncat în aer, ridicându-se ca o minge de foc cât o clădire de douăzeci de etaje şi scoţând un bubuit atât de puternic, încât făcuse să se cutremure toate ferestrele pe o rază de optzeci de kilometri.

Peter Lake ştia că, deşi şi-ar putea găsi adăpost în mlaştină, va fi mereu atras de luminile Manhattanului aflat peste fluviu, indiferent de primejdii. Oamenii golfului trăiau prea aproape de infinitul mişcător al zidului de nori. Erau tăcuţi, hotărâţi şi greu de ghicit, căci timpul gonea pe lângă ei la fel de repede ca pereţii unui tunel de metrou. Un Om al Golfului tipic era prea mult aborigen febril, un oracol profesionist care examinează tot timpul ficatul de peşte şi vorbeşte în graiuri necunoscute, cu mare iuţeală. Pentru Peter Lake, obişnuit cu sunetul pianului şi cu fetele atrăgătoare care se lăsau greu seduse, orice şedere în mlaştină era grea. Însă era capabil de o schimbare şi se arăta oricând dispus să-şi modeleze şi să-şi testeze sufletul.

Probabil că avea să petreacă o săptămână sau zece zile pescuind la copcă, mergând la culcare înainte ca luna să se înalţe pe cer, avea să mănânce nenumărate şiraguri de stridii coapte, să meargă cu barca propulsată cu o prăjină prin estuare sărate şi neîngheţate şi să se desfete cu

exaltări în îmbrăţişarea despuiată a câtorva femei care îl socoteau un fel de frumuseţe răpitoare, în partide sălbatice şi hipnotice de amor, în vreme ce peretele alb şi turbulent cutremura căsuţele lor dintre trestii, iar furtunile iernii depuneau grămezi de zăpadă pe toate cărările de gheaţă. S-a gândit la Anarinda, femeia cu ochi precum stelele, sâni precum piersicile şi părul negru… şi s-a îndreptat spre Feribotul de Nord.

— Drace! a exclamat el, după ce au urcat deluşorul dinaintea docurilor cu faţa spre palisada aflată cel mai la sud.

Feribotul ardea în mijlocul fluviului, captiv între gheţuri, incapabil să se deplaseze, la început de neatins, iar vâlvătăile oranj scuipau vălătuci umflaţi de fum negru care se destrăma. Feriboturile luau mereu foc, iar cazanele lor explodau, îndeosebi iarna, când erau atacate de insule de gheaţă grea şi ascuţită. Minunatele poduri noi erau singurul remediu, dar cine putea construi unul peste Fluviul Hudson?

Era o zi de un albastru perfect. Pe malul celălalt, benzi de culoare, copaci, căsuţe albe din lemn şi vinişoare roşii şi violet în roca înaltă, de culoare cafenie, se vedeau toate extrem de limpede. Un vânt puternic şi rece aducea gheaţa din amonte. În mijlocul sfărâmăturilor, pompieri în uniforme negre, aflaţi în baleniere şi pe remorchere cu aburi, se zbăteau să salveze supravieţuitorii şi să toarne apă rece ca gheaţa peste flăcări. În ciuda frigului dimineţii, la faţa locului sosiseră sute de spectatori: fete cu cercuri şi patine, instalatori şi dulgheri în drum spre locurile de muncă, servitoare, docheri, căruţaşi, oameni ai fluviului şi lucrători la căile ferate. Mai veniseră şi vânzători ambulanţi, anticipând sutele de oameni care vor apărea acolo numai după ce feribotul va deveni doar o capcană îmbufnată de mangal plutitor, iar apoi îşi vor hrăni curiozitatea cu castane coapte, porumb copt, covrigei uscaţi şi carne friptă în ţepuşă. Peter Lake a cumpărat o pungă de castane de la un individ perfid ale cărui mâini erau învăţate cu arşiţa focului său. A cules castanele

aburinde din mijlocul cărbunilor încinşi în tigaia rotundă. Erau prea fierbinţi ca să le mânce, aşa că (după ce a aruncat o privire în jur să se asigure că nu era nicio doamnă) şi-a pus punga fierbinte în chiloţi. Aproape de stomac, îi încălzeau tot corpul. În timp ce urmărea feribotul arzând, vântul a devenit mai puternic şi a văzut şiruri lungi de sălcii aplecându-se spre sud şi scuturând de pe crengi gheaţa albă.

Unul dintre spectatori nu se holba la feribotul în flăcări, ci la Peter Lake, dar el a ignorat cu dispreţ afrontul, căci omul care se uita la el era mesager de telegrame. Peter Lake detesta mesagerii de telegrame. Probabil pentru că avea impresia că aceştia ar fi trebuit să fie replici zvelte ale înaripatului Mercur, dar ei erau în mod invariabil rotofei, elefantini, nişte monştri cu sânge din melasă, care mergeau cu maxim doi kilometri pe oră şi nu puteau urca trepte. Nu avea de gând să-şi mute atenţia de la feribotul care ardea, de teama unui dobitoc durduliu, purtând o uniformă ca un sac şi o pălărie pătrăţoasă, pe a cărei etichetă scria „Mesager Beals”. Dar dacă Mesager Beals se retrăgea în mulţime şi dispărea? Dacă le alerta pe Codiţe? Şi dacă apăreau, ce? Nu trebuia decât să sară pe cal şi să îi lase în urmă.

Câţiva pompieri fluviali încercau să ajungă la bordul feribotului în flăcări. Nu aveau niciun motiv evident, pentru că pasagerii erau ori morţi, ori salvaţi, iar pompierii nu puteau trage speranţe că vor stinge pălălăile doar fiind mai aproape de ele. Atunci, de ce se chinuiau să se deplaseze de-a lungul unei frânghii care începuse să ardă şi era ba slăbită, ba întinsă, făcându-i să se înmoaie în fluviul rece ca gheaţa în timp ce mulţimea îi urmărea cu răsuflarea tăiată? Peter Lake ştia motivul. Ei îşi trăgeau puterea de la incendiu. Cu cât mai de aproape luptau cu focul, cu atât mai puternici deveneau. Pompierii ştiau că, deşi câteodată îi ucidea, focul le oferea daruri nepreţuite.

Peter Lake a aplaudat alături de toată lumea când pompierii au traversat cu ajutorul frânghiei aprinse distanţa până la feribot şi au sărit pe punte. În timp ce

privea spectacolul, a cojit castanele şi le-a împărţit cu calul. După jumătate de oră, feribotul era pe cale să se răstoarne, iar un remorcher ataca lespezile de gheaţă care se găseau între el şi navă, încercând să recupereze pompierii epuizaţi care, după ce frânghia arsese de tot, rămăseseră captivi şi probabil aveau să se ducă la fund dacă feribotul se scufunda repede în mijlocul şenalului.

Cu coada ochiului (o zonă foarte dezvoltată la hoţi), Peter Lake a văzut două automobile gonind pe stradă. Erau o mulţime de maşini, nu era nimic ciudat la ele, numai că acelea două veneau cu viteză maximă spre el, una după alta, încărcate cu Codiţe. În timp ce a sărit pe cal, l-a văzut pe Mesager Beals ţopăind (foarte greoi) de emoţie. Codiţele aveau să-l recompenseze probabil cu o cină bogată şi un bilet la vreun musical.

Peter Lake a galopat spre sud, lăsând feribotul arzând în schimbul bulevardelor deschise care-l purtau pe lângă uzine, fabrici de lapte, distilerii şi depouri de vagoane de cale ferată. El şi calul s-au pierdut curând printre mormanele de butoaie, şine şi munţi cubici de cherestea, printre uzine de gaz, tăbăcării, pasarele din frânghie, locuinţe, case de vodevil şi turlele înalte şi cenuşii ale podurilor din fier.

Codiţele erau din nou destul de aproape în urma lui, iuţi, dar jenaţi în automobilele lor. Însă Peter Lake rămânea în frunte şi gonea spre sud, iar calul fugea atât de hotărât, încât aproape că zbura.

PEARLY SOAMES

În tot universul exista numai o singură fotografie a lui Pearly Soames, iar ea îl înfăţişa cu cinci poliţişti în jur, câte unul pentru fiecare picior şi braţ şi unul pentru cap. Îl legaseră strâns de mijloc şi de piept de un scaun, cu picioarele şi braţele desfăcute. Faţa i se schimonosise în jurul ochilor închişi şi parcă auzeai mugetul ce-i ieşea din gâtlej. Poliţistul uriaş din spatele lui avusese necazuri serioase când trebuise să ţină nemişcat capul subiectului în faţa aparatului de fotografiat, aşa că-l prinsese pe Pearly de păr şi de barbă, ca şi cum ar fi ţinut un şarpe veninos şi agitat. Când pulberea de magneziu s-a aprins în tăviţă, un cuier s-a răsturnat undeva în stânga, de parcă ar fi fost o victimă a luptei, şi a fost surprins pentru veşnicie pe placa fotografică, precum mâna unui ceas ornamentat care arată ora două. Pearly Soames nu avea niciun chef să se lase fotografiat.

Ochii lui erau ca bricele şi ca diamantele albe. Erau imposibil de palizi, limpezi şi argintii. Oamenii spuneau: „Când Pearly Soames deschide ochii, parcă vezi lumini electrice.” Avea o cicatrice care pornea de la colţul gurii şi ajungea până la ureche. Oricine o privea simţea un şiş pe propria-i piele, tăind adânc şi curat, fiindcă cicatricea lui Pearly Soames era ca o tranşee albă, reticulată cu filamente dureroase de fildeş rece. O avea încă de la vârsta de patru ani, cadou de la tatăl lui, care încercase să îi taie beregata şi nu reuşise.

Sigur că nu e bine să fii criminal. Toată lumea ştie şi poate să bage mâna-n foc că infractorii dau lumea peste cap. Însă ei sunt totodată şi cei care păstrează ritmul fluid. De fapt, s-ar putea spune că New Yorkul nu ar fi strălucit fără legiunile sale de diavoli duşmănoşi care aduc atingere luminilor bunătăţii prin inexplicabila lor opoziţie şi adversitate. S-ar putea spune că infractorii sunt o componentă necesară a ecuaţiei echilibrate care consumă

constant şi frumos tot timpul azvârlit în spinarea ei oţelită. Ei sunt dulceaţa şi alcoolul unui oraş, o dungă roşiatică în mozaic, fulgerul dintr-o noapte încinsă. Aşa era şi Pearly.

Aşa era Pearly, alcătuit din toate acestea, ştiind în fiecare clipă cu exactitate ce era şi că tot ce făcea era rău, posedat fiind de o judecată agonizantă a lui însuşi, iar mintea pricepând cu iuţeală înţelesul acţiunilor lui nemiloase. Deşi nu se sinchisea câtuşi de puţin de mecanismele echilibrului, dacă el s-ar fi oprit, viaţa oraşului s-ar fi destrămat. Pentru că aceasta avea nevoie (între altele) de forţe aleatorii, opuse şi echilibrate, iar el era distribuit în toate cele trei roluri. Imaginaţi-vă de ce magie e nevoie pentru a face un bărbat să se chircească la vederea unui sugar şi totuşi să vrea să îl ucidă. Pearly poseda acea magie: detesta bebeluşii şi voia să-i omoare. Plângeau ca nişte mâţe în călduri pe acoperiş, aveau guri rotunde, enorme, şi nici măcar nu erau în stare să-şi ţină capetele drepte. Îl făceau să turbeze cu nevoile lor şi cu nevinovăţia lor. El voia să le strivească ursita şi să le zădărnicească inocenţa. Voia să se certe cu ei, în ciuda faptului că nu puteau vorbi. Pe de altă parte, ura copiii prea mici pentru a fura. Ce paradox tragic! Când erau mici şi se puteau strecura printre gratii, nu ştiau ce să facă şi nu puteau căra nimic. Cum creşteau suficient cât să priceapă ce trebuie să aducă din partea cealaltă a gratiilor, nu mai erau în stare să se furişeze înăuntru. Şi nu ura doar copiii pentru vulnerabilitatea lor. Simţea că pieptul îi tresaltă de valuri de violenţă incontrolabilă la vederea oricărui infirm. Scrâşnea din dinţi şi îi venea să îi omoare, să îi strivească, să reducă la tăcere oribilul lor sentiment de autocompătimire şi să le facă praf roţile scaunelor. Era un aruncător de bombe, un lunatic, un maestru al crimei, un diavol şi un câine de aur al străzilor.

Spre deosebire de hoţii de rând, Pearly Soames voia aur şi argint, dar nu pentru a fi bogat. Le voia pentru că străluceau şi erau metale pure. Ciudat, suferind şi diform, el căuta un leac în relaţia abstractă a culorilor. Însă, deşi

era atras de culorile intense şi frumoase, nu era un cunoscător fin. Cunoscătorii în domeniul picturii erau bizar de nepăsători faţă de culoarea în sine şi rar se lăsau fascinaţi de ea. Mai curând *ei* posedau culoarea. Şi păreau să se sature cu uşurinţă de ea. Erau ca gurmanzii, care trebuiau să înalţe castele din mâncare înainte de a o putea savura. Ei confundau cunoaşterea cu frumuseţea şi pasiunea cu priceperea. Pearly nu era aşa. Atracţia lui faţă de culori era ca o infecţie, sau o religie, şi ajungea la ea de fiecare dată ca un om hămesit. Câteodată, pe stradă sau navigând de-a lungul cheiului într-un schif rapid, vedea cum soarele luminează o suprafaţă plană de culoare, căreia îi acorda o îmbrăţişare promiscuă şi scurtă (ca aproape tot din New York). Pearly se oprea întotdeauna, iar dacă el îngheţa în mijlocul străzii, traficul trebuia să şerpuiască în jurul lui. Ori, dacă se afla într-o ambarcaţiune, o întorcea cu botul în vânt şi rămânea lângă culoare atât cât dura ea. Zugravii de case erau supuşi la scene de teroare când Pearly se năpustea asupra lor şi stătea aproape, privind cu ochii lui electrici la culoarea care strălucea umed şi curgea gros din pensulele lor înmuiate în vopsea. Era şi mai rău dacă era singur (îl ştiau toţi şi îi cunoşteau prea bine reputaţia), dar de cele mai multe ori era însoţit de o mână de Codiţe. Într-o asemenea situaţie, zugravii tremurau, deoarece Codiţele erau obligate să stea în tăcere cu mâinile în buzunare, respectând misterul inexplicabil al „gravitaţiei culorii”, cum îl numea Pearly. Neputând să se plângă faţă de Pearly, îi lăsau în urmă pe câţiva dintre ai lor, ca să îi bată măr pe zugravi.

Odată, în drum spre un război între bande, Pearly şi şaizeci de Codiţe au trecut în marş pe străzi ca o armată florentină. Aveau la ei nu doar armamentul obişnuit, ascuns în haine, ci şi flinte, grenade şi săbii. Pregătiţi de luptă, erau peste măsură de agitaţi. Inimile dădeau să le ţâşnească afară din piepturi. Ochii le săgetau în toate părţile. La jumătatea drumului către câmpul de bătălie, Pearly a zărit doi zugravi care întindeau un strat proaspăt

de email pe stâlpii de la intrarea într-un bar. Mica armată s-a oprit. Pearly s-a apropiat de zugravii care tremurau. Şi-a apropiat urechea de peretele acela verde şi a rămas aşa, mirosindu-l, pierdut cu totul în parfumul lui. Împrospătat, mişcat şi uimit, a făcut un pas înapoi, învăluit de gravitaţia culorii…

— Mai puneţi culoare, a spus el. Îmi place să o văd când se întinde, când este umedă. E ca o clipă de slavă. Oamenii au mai dat un strat. (Proprietarul barului era încântat.) Pearly a urmărit totul cu un aer mulţumit. Frumos peisaj, a comentat el, foarte frumos. Îmi aminteşte de unele zone din domeniile celor bogaţi, unde nu lasă oile pe iarbă, iar ea rămâne neatinsă. Ţineţi-o tot aşa, băieţi! Mă întorc peste o zi sau două să văd cum arată uscată.

Apoi au plecat cu toţii la luptă, cu Pearly în frunte şi luptând ca nimeni altul, pentru că îşi trăsese putere din izvoarele de culoare.

Din cauza acelei gravitaţii a culorilor s-a apucat de furat picturi. La început se dusese personal la magazine de artă ori îşi trimisese oamenii, dar aceştia nu au găsit acolo decât şevalete şi vopsele. Apoi s-au prins şi au început să atace seifurile negustorilor prestigioşi de artă şi palatele cel mai bine păzite din partea de sus a Fifth Avenue, unde au descoperit cele mai râvnite picturi, care se vindeau cu zeci de mii de dolari, care îi atrăgeau pe cei mai hărţuiţi tineri reporteri din presă şi despre care criticii nu îndrăzneau să spună nici măcar o vorbă urâtă. Erau picturi aduse cu iahtul din Europa, călătorind în cabinele lor private împreună cu trei paznici de la firma Pinkerton. Pearly ştia ce să fure pentru că citea ziarele şi primea cataloage de licitaţii.

Într-o noapte, cei mai buni spărgători ai lui s-au întors cu cinci pânze făcute rulou, furate de la galeria Knoedler[2]. Pearly nu a fost în stare să aştepte până dimineaţă. A ordonat ca picturile să fie întinse şi a cerut două duzini de felinare cu gaz şi oglinzi pentru a ilumina o mansardă

[2] Înfiinţată în 1846 în New York, galeria s-a închis în 2011, în urma unor scandaluri legate de falsuri vândute câtorva colecţionari (n.tr.).

enormă din apropierea podurilor, cartierul general în acele momente, căci Codiţele îşi mutau sediul dintr-un loc în altul, imitând astfel Gherilele Spaniole[3]. Pearly a cerut ca picturile să fie expuse pe postamente şi acoperite cu o draperie din catifea. S-a aşezat în faţă lor şi s-a pregătit să se delecteze. Cu o uşoară mişcare a capului, le-a făcut semn oamenilor lui să dea draperia deoparte.

— Ce e asta? a răcnit el, ducând instinctiv mâna la pistol. Ce v-am spus eu să furaţi?

Spărgătorii au răsfoit cu înfrigurare cataloagele de licitaţie, comparând titlurile pe care Pearly le încercuise cu roşu cu cele de pe plăcuţele pe care le furaseră împreună cu pânzele. Se potriveau. I-au arătat lui Pearly că nu greşiseră.

— Nu pricep, a răspuns el, uitându-se printre gene la colecţia lui de nume celebre. Sunt noroi, în negru şi cafeniu. Nu au lumină în ele şi nici nu se văd culori. Cine ar picta un tablou doar în negru şi cafeniu?

— Nu ştiu, Pearly, i-a răspuns Blacky Womble[4], cel mai de încredere locotenent al lui.

— De ce? De ce ar face asta şi de ce le plac chestiile astea tuturor bogaţilor şi experţilor? Nu-şi dau seama? Sunt bogaţi, ar trebui să ştie!

— Ţi-am zis, Pearly, habar n-am, a spus Blacky Womble.

— Ţine-ţi gura! Duceţi-le înapoi. Nu le vreau aici. Puneţi-le înapoi în rame.

— Dar le-am tăiat, au protestat spărgătorii, şi, pe de altă parte, peste o oră se luminează de zi. Nu vom avea destul timp.

— Atunci, le puneţi înapoi mâine noapte. Să le ia mama naibii! Ce risipă de timp!

A doua zi, a fost mare agitaţie când cei de la galeria Knoedler au constatat că le fuseseră furate picturi în valoare de jumătate de milion de dolari. Iar după încă o zi ziarele au înnebunit anunţând că picturile fuseseră

[3] Aluzie la grupurile de rezistenţă spaniole faţă de invazia napoleoniană din Spania, la începutul secolului al XIX-lea (n.tr.).

[4] În argou, *Womble* înseamnă „tâmpit, marionetă, jeg” etc. (n.tr.).

restituite. Au publicat pe primele pagini conţinutul unui bilet găsit prins cu un bold de una dintre rame:

Nu vreau aşa ceva. Sunt nişte porcării şi nu au culori. Ori culorile sunt altfel decât îmi plac mie. Luaţi orice oraş american toamna sau iarna, când lumina face culorile să danseze şi să curgă, şi priviţi-l de pe un deal îndepărtat sau dintr-un vapor aflat în golf sau pe fluviu şi veţi vedea în orice secţiune a imaginii picturi mult mai bune decât supa asta de linte pe care voi vă chinuiţi s-o înghiţiţi şi să vă placă. Oi fi eu hoţ, dar recunosc culoarea când o văd în lumina raiului sau şmecheriile iadului şi îmi dau seama când văd noroi. Domnule Knoedler, nu trebuie să-ţi mai faci griji în privinţa picturilor tale. N-o să le fur. Nu-mi plac.

Cu sinceritate,
P. Soames

Pentru a-i alina rana din gravitaţia culorilor, oamenii săi au plecat să-i aducă smaralde, aur şi argint. Pearly nu a vorbit zile în şir, dar apoi căldura aurului şi clinchetul vizual al argintului fin lucrat l-au lecuit. Când şi când, i-au adus câte o lucrare a unui artist american sau a unui miniaturist renascentist ori vreuna dintre acele opere vioaie şi neapreciate ale experimentaliştilor, ori o pictură veche, ale cărei culori nu fuseseră fierte în ulei de in, iar Pearly trăia un deliciu – sub un chei, la etajul unei berării unde mirosea a acru ori printre butoaiele unei distilerii rechiziţionate. Însă priveliştile şi scenele minunate, subtilităţile culorii cu adevărat ritualice, sfinţenia coincidenţei din planurile integrale şi curentele întrepătrunse nu erau de ajuns pentru Pearly. El voia de fapt să trăiască în interiorul visului care îi atrăgea ochiul, să îşi petreacă zilele şi nopţile captivat de strălucirea aurului roşcat.

— Vreau o cameră din aur, a spus el, aur solid, lustruit tot timpul cu piele de căprioară, aur pur: pereţi, tavan şi

podea, toate din plăci de aur.

Chiar şi Codiţele au rămas stupefiate. Oraşul era al lor, dar nu se gândiseră niciodată să fie ca regii incaşi, ori să construiască un palat ceresc, ori chiar să aibă o adresă fixă.

Blacky Womble a riscat să-şi contrazică şeful:

— Pearly, nimeni din New York nu are o cameră din aur, nici măcar cel mai bogat bancher. E o pierdere de vreme. Ne-ar trebui o sută de ani ca să furăm atâta aur.

— Te înşeli, a spus Pearly. O vom face într-o singură zi.

— O zi?

— E ca şi cum ai fura găini. Şi chiar crezi că nu există vreo cameră din aur? Greşeşti. Sunt multe milioane de camere şi spaţii închise în oraşul ăsta, care se întinde fără limite sub pământ, în aer şi în labirintul infinit al străzilor. Ar putea exista mai multe camere din aur decât sunt stele pe cer.

— Cum se poate aşa ceva? a întrebat Blacky Womble.

— Ai auzit de Sarganda Street ori de Diamond Row ori de Avenues of the Nines and Twenties?

— La New York?

— Exact. Drumuri de sute, mii de kilometri, care se răsucesc şi merg în spirală şi din ele pornesc nenumărate străzi îngemănate, fiecare mai măreaţă decât cea dinaintea ei.

— Sunt în Brooklyn? Nu cunosc Brooklynul. Nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat. Oamenii se duc acolo şi nu se mai întorc. În Brooklyn sunt străzi de care nu a auzit nimeni, cum ar fi Bulevardul Funyew-Ogstein-Crypt.

— Asta e o chestie evreiască. Dar, sigur, există şi în Brooklyn, şi în Manhattan. Trec una prin alta şi se suprapun. Ochii lui Pearly erau lumini electrice. Blacky Womble nu-l înţelegea întotdeauna pe Pearly (mai ales când acesta îl trimitea noaptea târziu să aducă un galon de vopsea proaspătă), dar ştia că Pearly obţinea rezultat, şi îi plăcea să-l vadă dând cu pensula şi asudând, abordând lucrurile ca un luptător sau un boxer, descoperind comori în aer, posedat şi îndrumat ca un oracol. Avenues of the

Nines and Twenties sunt înfăşurate unul în jurul celuilalt ca doi şerpi care se împerechează. Şi merg mii de kilometri.

— În ce direcţie, Pearly?

— În sus! Drept în sus! i-a răspuns Pearly, arătând cu degetul spre tavanul întunecat, iar ochii lui au dispărut, lăsând în loc două ouă albe.

Blacky Womble s-a holbat spre întuneric şi a văzut încolăciri cenuşii şi lumini albastre. Era ca şi cum ar fi fost suspendat deasupra unui puţ infinit de adânc. A uitat de gravitaţie. Zbura. Ochii i-au fost înghiţiţi de ţesătura de străzi pe care Pearly o deschisese pentru el chiar în acea clipă. Când a revenit, l-a găsit pe Pearly uitându-se la el, cât se putea de bine pregătit pentru a trece la afaceri, la fel de calm şi sobru ca un angajat al unei spălătorii a doua zi de Crăciun.

— Chiar dacă Sarganda Street şi Avenues of the Nines and Twenties…

— Şi Diamond Row.

— Şi Diamond Row există, cum o să furăm suficient aur ca să facem o cameră din el? Nu mă înţelege greşit, îmi place ideea. Dar cum o punem în practică?

— Singura modalitate este să îl furăm de la unul dintre transportoarele de aur care vine prin Narrows.

Blacky Womble a rămas surprins. Codiţele erau cea mai bună bandă, cea mai puternică şi mai îndrăzneaţă. Însă nu prădaseră niciodată o bancă mare, cu o singură excepţie, iar aceea fusese o filială temporară în care se putea pătrunde folosind doar un deschizător de conserve. Transportoarele de aur nici nu intrau în discuţie. În primul rând, nimeni nu ştia precis când trăgeau în port, pentru că îşi stabileau rutele cu ajutorul unor generatoare aleatorii (cuşti de sârmă în interiorul cărora se rostogoleau foarte multe piese de mahjong, gravate cu longitudini şi latitudini). Acele nave mergeau în zigzag pe mări şi oceane, urmând trasee incredibile. De exemplu, pentru a merge din Peru până la New York, un asemenea transportor rapid putea să se îndrepte spre Yokohama de

şase ori – deşi un astfel de transportor era salutat de la optzeci de kilometri cu o rachetă de semnalizare de culoare albastră, un port în care nu efectua livrări, apoi nava se îndepărta şi dispărea în noapte. Nu exista posibilitatea de a şti unde va ajunge o asemenea navă şi când; ele detestau traseele convenţionale, iar opririle lor erau scurte şi neaşteptate. De fapt, cei mai mulţi oameni din New York nici nu ştiau de existenţa lor. Brutarii coceau şiruri nesfârşite de fursecuri; mecanicii lucrau la motoare mânjite de ulei care miroseau a cremene şi oţel, iar funcţionarii de bancă îşi făceau treaba, divizând şi reţinând sume minuscule prin sita organizatorică a mâinilor lor umane, graţioase, fără a şti că bogăţia marilor regate era de jur împrejurul lor, filtrându-se pe străzile din zona de afaceri şi guvernamentală a Manhattanului ca o maree printre trestii.

Din multele milioane de locuitori, probabil că doar zece mii văzuseră un transportor de aur în port sau amarat la cheiul său fortificat, vreme de jumătate de oră, cât descărca. Iar dintre aceştia nici măcar o mie nu şi-ar fi dat seama ce au văzut. Din această mie de oameni, nouă sute erau oneşti şi nu s-au gândit la ceva rău. Dintre cei o sută care ar şti ce au văzut, cincizeci erau nişte epave umane, nefiind în stare să fure nici măcar de la ei înşişi. Din restul, douăzeci ar fi fost capabili, dar îşi îndrumaseră talentele spre alte lucruri (operă, publicistică, armată); douăzeci erau infractori calificaţi, dar lipsiţi de aptitudini organizatorice, susţinere şi resurse; cinci au născocit planuri inepte şi ilare; iar patru ar fi putut încerca, dacă nu ar fi fost loviţi de accidente fatale, alte treburi întâmplătoare şi dispepsie apărută brusc – ceea ce nu înseamnă că ar fi reuşit. Singurul rămas era Pearly Soames, dar chiar şi pentru el era o misiune aproape imposibilă, căci navele erau cele mai rapide şi mai agile din lume. Erau bine înarmate şi blindate. Adânc în calele lor se găseau seifuri uimitoare, ce puteau fi deschise doar când nava andoca la un chei fortificat, iar mecanisme speciale trăgeau din corpul vasului tije din oţel aliat care

alcătuiau o cuşcă strânsă în jurul uşilor cu temporizator, înapoia cărora existau zece compartimente de înaltă securitate, în care aurul era încuiat în seifuri explozive. Fiecare extragere de aur era păzită de o adevărată armată.

Deşi Blacky Womble avea trăsături caucaziene, era mai negru decât cobaltul şi, spre deosebire de ceilalţi membri ai bandei Codiţe, purta o jachetă lucioasă, din piele. Părul îi era încâlcit în jurul urechilor în vârtejuri înspăimântătoare, amintind de traseul Străzii Sarganda. Dinţii lui făceau pereche aproape perfectă cu ochii lui Pearly. Erau ascuţiţi ca turlele, zimţaţi ca lungile şiruri muntoase sau ca nişte cuţite de pâine, de forma iataganelor şi primejdioşi ca bisturiele lustruite fin şi tari ca baionetele. Şi totuşi, într-un fel sau altul, avea un zâmbet blând, liniştitor, care ar fi putut adormi chiar şi un copilaş. În ciuda dinţilor, era un bărbat simpatic (pentru o Codiţă). Ştia că gravitaţia coloristică a lui Pearly era devoratoare, că Pearly păşea pe firul subţire dintre nebunie şi geniu, mărind întotdeauna mizele în slujba poftei lui de culoare şi astfel păstrând fidelitatea Codiţelor prin faptul că nu înceta să-i uimească. Însă trebuia să apară şi un eşec la un moment dat, iar ei aşteptau ca Pearly să-şi piardă minţile. Blacky socotea că sosise clipa aceea.

— Pearly, mă tem pentru tine, i-a spus el fără înconjur.

Pearly a râs.

— Crezi că am luat-o razna.

— N-o să spun nimănui. N-o să scot o vorbă. Aşa, poţi crede că…

— Am hotărât deja. O să le spun şi celorlalţi. La întrunire.

Îşi ţineau întâlnirile în subteran sau mult deasupra lui, pentru că discuţiile secrete ale hoţilor nu se puteau desfăşura în locuri sănătoase, precum încăperi obişnuite sau pieţe publice, unde ar fi putut deveni democratici şi deschişi, aerisiţi, nemăcinaţi de putreziciune şi calmi. Se desfăşurau în încăperi cu gust de moarte sau în cele mai înalte turnuri, sfidând fie mormântul, fie abisul deschis.

Pearly apela la asemenea locuri pentru a-şi cloci planurile şi aţâţa oamenii. Aceştia se simţeau privilegiaţi să se întrunească pe cheiurile Podului Brooklyn, în rezervoare nu tocmai goale, ci cu apă până la brâu, cuibăriţi îngroziţi între dinţii coroanei Statuii Libertăţii, în pivniţa de sub un bar de pe Doyer Street, unde se consuma opiu, la vărsarea canalului colector central de canalizare, stând ca nişte invitaţi la un picnic, pe întuneric, lângă Niagara.

— Să dai de ştire, i-a spus Pearly lui Blacky Womble. Întâlnirea se va ţine la miezul nopţii, marţea viitoare, în cimitirul morţilor onoraţi.

Blacky Womble s-a înecat şi ochii i s-au scufundat în găvane. Ar fi înţeles o adunare în vânt, pe vârful celui mai înalt turn, sau una dintre acele convocări îndrăzneţe pe care o desfăşuraseră pe căpriorii clădirii sediului central al poliţiei. Dar cimitirul morţilor onoraţi! Din gură i-au ţâşnit cuvinte de protest, care au fost tocate mărunt de dinţii de fildeş.

— Ţineţi gura, Blacky! Să faci aşa cum ţi-am spus.

— Dar dă-mi voie…

Pearly Soames şi-a aţintit ochii asupra celor ai lui Blacky. Pentru el, asta era ca şi cum ar fi privit prin vizorul unui cuptor Bessemer. Ştia prea bine că orice altă încercare de împotrivire din partea lui, oricât de mică, va dezlănţui fluvii de flăcări portocalii, ce se prefac în limbi fierbinţi şi aurii care vor biciui lumea arzândă.

Umil, Blacky a întrebat câţi oameni ar trebui să ajungă la întrunire.

Pearly se mai răcorise oarecum şi i-a răspuns scurt:

— Toate forţele noastre, toţi cei o sută.

Credinciosul Blacky Womble s-a lăsat copleşit de un uriaş sentiment de groază.

Era într-adevăr o mare cinste să fii îngropat în cimitirul morţilor onoraţi. Pearly hotărâse că o Codiţă moartă merita să fie înhumată cât mai aproape posibil de iad şi, ca îngropăciunea să presupună riscuri cât mai mari imaginabile (ultimul omagiu pentru cei căzuţi). Astfel,

toate Codiţele ucise la datorie erau transportate în cripte de la fundul sifonului râului Harlem.

Pentru a aduce apă din râul Croton până în Manhattan, municipalitatea construise un sifon monumental. De o parte şi de alta a râului Harlem, două puţuri coborau drept până la trei sute de metri, până la un tunel de presiune lung de patru sute de metri, săpat în rocă. La jumătatea distanţei dintre puţuri exista o cameră de decantare pătrată, cu latura de şapte metri şi jumătate şi tot atât de înaltă. Într-o vară, când seceta a făcut sifonul inutilizabil din iulie până în septembrie, Codiţele plasaseră o sută de cripte etanşe. La acea dată, le fusese destul de greu să călătorească pe o platformă minusculă timp de zece minute, ţinându-şi coatele lipite de corp pentru a nu şi le zgâria de pereţii de rocă ai puţului îngust, iar apoi să meargă târâş pe o porţiune alunecoasă şi năpădită de muşchi cale de aproape două sute de metri de tunelul atât de îngust, încât fiecare se simţea ca şi cum ar fi fost vârât cu forţa în ţeava unui tun – asta până ajungea în camera de decantare unde era întuneric beznă, după care aprindea o lumânare şi asculta ţipătul de spaimă al şobolanilor. Nu era tocmai o plăcere să te afli la patru sute de metri şi la o oră depărtare de suprafaţă, de aer, de cerul deschis. Iar deasupra, doar treizeci de metri de rocă solidă şi treizeci de metri de mâl, gunoaie şi apă murdară. Cele două deschizături rotunde din camera de decantare aveau exact dimensiunea tunelului, mai înguste decât o gură de vizitare. Muncitorii săpători care lucraseră la cripte o făcuseră doar pentru că, altfel, Pearly le-ar fi ucis familiile. Oamenii au terminat repede şi s-au arătat recunoscători că au reuşit, pentru că era înspăimântător să cobori acolo chiar şi pe vreme de secetă.

Însă, când apa curgea, şi putea fi eliberată în orice moment de la Rezervorul de Stocare Jerome pentru a vui prin tuneluri mai repede decât putea alerga un cal, atunci era mult mai periculos, dar şi o mare onoare pentru morţi să fie căraţi de două Codiţe care apoi aruncau repede cadavrul într-o criptă, în timp ce, ţinându-şi răsuflarea,

trăgeau cu urechea ca să audă eventualul zgomot produs de năvala apei, pentru ca după aceea să se strecoare târâş prin tubul de muşchi verde, înnebuniţi de dorinţa de a ajunge la aer, cu viteza unor sfori sălbatice de bici.

Când E.E. Henry (o vreme, partenerul lui Peter Lake şi unul dintre cei mai buni băieţi răi ai Codiţelor) fusese tocat mărunt de o locomotivă în viteză pe linia suspendată în timpul unei încercări nereuşite de a urbaniza jefuirea de trenuri, două Codiţe – respectiv Romeo Tan şi Bat Charney – se oferiseră să ducă ce mai rămăsese din el în criptă. Fuseseră din cale-afară de curajoşi, pentru că E.E. Henry plecase din această lume într-o zi senină şi cristalină din octombrie, după două săptămâni de ploi neîntrerupte. Stăvilarele din nordul statului dădeau pe afară la fel de constant ca şi războaiele de ţesut, care vomită brocart cu fir de aur, iar tunelul de presiune era foarte des folosit, căci Jerome Park descărca periodic lacurile umflate de apa îngheţată.

Pătrunzând noaptea târziu, la lumina lunii, s-au chinuit să treacă prin puţuri, ducându-l pe E.E. Henry în săculeţii pe care i-au târât în urma lor cu frânghii ţinute între dinţi. Pe fundul tunelului orizontal era apă rece, adâncă de câţiva centimetri buni. Cât timp au mers, aruncând stropi în jur, au simţit un miros de oxigen, ceea ce însemna că apa era proaspătă. Dacă ecluzele de la Jerome Park ar fi fost deschise în vreme ce se târau către camera de decantare, Romeo Tan şi Bat Charney ar fi avut parte de o moarte oribilă, deoarece tunelul era prea îngust ca să se poată întoarce. S-au oprit din când în când să asculte şi nu au auzit nimic. În cele din urmă, Romeo Tan a pătruns în camera de decantare. Chinuindu-se în apa de un metru şi douăzeci de centimetri, au aprins o lumânare, au deschis cu forţa o criptă, au aruncat înăuntru sacii în care se afla E.E. Henry, au trântit uşa, au spus o rugăciune din două cuvinte („Iisuse Hristoase!”), au lăsat jos ciocanul şi ranga şi s-au îndreptat spre ieşire cu inimile bătând nebuneşte. Bat Charney a făcut o scară din palmele împreunate. Când a scos capul şi a ajuns la nivelul tunelului în care trebuiau

să intre, Romeo Tan a auzit un zgomot straniu. Era ca şuieratul vântului peste piscurile munţilor sau ca sunetul scos de un gheizer, cu câteva clipe înainte de a erupe. Era apa, care tocmai pornise prin ecluzele de la Jerome Park.

— Apă! i-a spus el lui Bat Charney.

La început, au fost cât pe ce să se prăbuşească, însă curând se deplasau dansând ca şerpii prin tunel, înaintând mai repede decât ar fi crezut vreodată că era posibil. Şi-au înfipt cu atâta putere degetele în muşchi pentru a se trage înainte, încât după treizeci de metri nu mai aveau unghii, iar degetele lor arătau ca ale salamandrelor. Au auzit apa explodând în camera de decantare şi au simţit aerul gonind pe lângă ei ca un uragan. Apoi a urmat torentul. Masa lui îngheţată, înspumată şi întunecată, l-a izbit pe Bat Charney peste labele picioarelor, i-a smuls dantura falsă şi l-a azvârlit înainte într-o poziţie fetală. Aşa s-a înecat, dar l-a salvat pe Romeo Tan, deoarece corpul lui compactat a devenit un dop în calea apei care ţâşnea rapid prin canal. Romeo Tan a rămas pe spate, alunecând pe muşchiul ud de la fundul tunelului la fel de repede ca un glonţ pornit din ţeavă. Ajunşi la puţ, au cotit şi s-au înălţat cu atâta repeziciune, încât pielea de pe faţa lui Romeo Tan a fost trasă în jos, ceea ce l-a făcut să arate ca un ogar. S-a întrebat ce se va întâmpla când vor ajunge în capătul puţului, dar n-a avut prea mult timp de întrebări, pentru că au fost scuipaţi din gura puţului (pe care îl lăsaseră deschis) ca nişte ghiulele ori mai degrabă ca o ghiulea lungă şi un dop uman ghemuit venind din urmă. Romeo Tan a simţit cum capul lui a spart acoperişul de şindrilă de deasupra intrării, făcând o gaură mare. Brusc, a început să zboare liber prin noapte, către stele şi către luna strălucitoare, care aproape că l-a orbit. În noaptea de toamnă, oraşul ademenitor şi plin de farmec se întindea de jur împrejurul lui. A văzut lumini, hornuri fumegânde şi focuri la marginea parcurilor măturate de vânt. Râul Harlem era acoperit cu vopseaua albă şi lucioasă a lunii. S-a întrebat dacă va zbura până în spaţiu. S-a ridicat însă doar şaizeci de metri în aer deasupra înălţimilor Morris,

după care a început să coboare şi a aterizat într-un măr. Căderea i-a fost întreruptă de fiecare măr din pom, probabil vreo cinci sute în total, care s-au desprins şi au căzut pe pământ. Romeo Tan a urmărit fructele rostogolindu-se în josul dealului şi făcându-se movilă lângă peretele cocioabei unui fermier. A petrecut restul nopţii în măr, sub lumina lunii, încercând să reconstituie ce se întâmplase şi întrebându-se dacă oricine trebuie să trăiască o asemenea experienţă din când în când sau dacă nu cumva era de fapt o întâmplare relativ izolată.

Pearly Soames voia să ducă o sută de oameni acolo jos şi să stea o oră pentru a le explica planul lui. După ce s-a răspândit vestea în tot oraşul, Codiţele au simţit, una după alta, cum inima le cade în pantaloni şi mai jos şi s-au făcut mici cât un purice. Îngrijorarea lor era molipsitoare. Toată lumea era agitată. Până şi sălile de musical au devenit sumbre. Însă marţi-seara, la ora nouă, Codiţele s-au strâns toate, o sută la număr, în livada de meri din jurul intrării în sifon, aşteptând să coboare. Au discutat mult şi agitat, silindu-se să schimbe amabilităţi despre furturi, condiţiile din diferite închisori şi despre cum mergeau escrocheriile. Lui Romeo Tan, acum infirm, i s-a permis să intre ultimul şi să iasă primul. Ca de obicei, Pearly avea să fie primul intrat şi ultimul ieşit. După trei ore, toţi membrii bandei Codiţe s-au îngrămădit claie peste grămadă în camera de decantare.

Stăteau acolo, striviţi de cripte, ţinând urechile ciulite în direcţia Parcului Jerome. Păreau să nici nu răsufle, în vreme ce Pearly se plimba de colo până colo în lumina a vreo douăsprezece lumânări. Toţi spărgătorii erau prezenţi, cu măştile lor negre (din obişnuinţă, unii îşi aduseseră chiar şi saci prin tunel); de asemenea, agilii vânzători de droguri cu picioare puternice şi arcuite; escrocii bine îmbrăcaţi; hoţii de buzunare; tunurile (ţintaşii din războaiele dintre bande, desconsideraţi pentru că nu se pricepeau nici la furtul din buzunare, nici la forţarea încuietorilor); chiar şi bucătarul-şef, care se simţea nelalocul lui dacă nu putea găti din alimente proaspete.

Romeo Tan stătea cu mâna pe buza canalului de ieşire, ascultând încordat mugetul slab, alb. Pearly s-a oprit din plimbare, măsurând oamenii din ochi. Preţ de cinci minute aceştia nu s-au clintit niciun milimetru, îngroziţi fiind de ideea potopului care putea porni prin tunelul dinspre Bronx spre camera de decantare unde răsunau bătăile inimilor lor.

— Aud cumva apă? a întrebat Pearly, aplecându-şi capul într-o parte. I-a văzut pe toţi cei o sută de membri albinduse la faţă, de parcă ar fi tras un stor. Am avut nevoie de trei ore ca să intrăm, a spus el, aşadar, ne vor trebui tot trei ca să ieşim. Ce înseamnă asta? Toţi au tresărit, apoi au răsuflat uşuraţi, ca nişte locatari ai iadului. Mi s-a părut că aud ceva. Cred că n-a fost nimic. Vrea cineva un pahar cu Apă?

Cei dinăuntru au gemut.

A ţopăit apoi de parcă ar fi fost pe picioroange.

— Vreau să vă fac o propunere, a spus el.

Însă prin mulţime a trecut un fior când un spărgător mascat a strigat:

— Ia uitaţi! Şi a ridicat în sus o pereche de dinţi falşi.

Toţi şi-au adus aminte de ruşinea lui Bat Charney în legătură cu ceea ce el numea „castanietele elefantului”. Tot ce rămăsese din Bat se găsea în mâna spărgătorului. S-au uitat umili la dinţii falşi până când Pearly le-a întrerupt starea de devoţiune.

— Domnilor, începem ori doriţi să sporiţi şansele de a rămâne prinşi pe vecie în plicul ăsta de ceai (de unde vom da savoare apei de băut vreme de douăzeci de ani) prin prostii fără rost, cum ar fi rugăciuni mute în faţa unei danturi false?

Obrazul lui Pearly a tresărit cu un rictus, ceea ce sugera una dintre multele lui tipuri de furie rece.

— Imaginaţi-vă, dacă doriţi, că nu ne aflăm într-o criptă mucedă şi plină de muşchi, ci într-o cameră de aur; că pe fiecare cărămidă este imprimat câte un vultur frumos desenat, o coroană sau un crin; că razele calde fac aerul mai moale şi mai gălbui decât untul; că nu respiraţi

această ceaţă umedă, întunecată şi josnică, ci o infuzie sclipitoare, de culoarea bronzului, îndulcită de reverberaţia constantă din interiorul pereţilor din aur pur.

Şi-a tras răsuflarea.

— Lumina din această cameră va avea exact acea nuanţă pe care se spune că o iau norii de dincolo de golf, făcând lumea să pară din aur, aşa cum se zice că se întâmplă o dată la… în fine… câteodată. Vedeţi voi, planul meu, a spus el îndurerat şi frământat în sinea lui, este să construiesc o cameră de aur într-un loc înalt şi să pun oamenii să urmărească norii. Când ei devin aurii, iar lumina se revarsă asupra oraşului, camera se va deschide. Lumina o va umple. Apoi uşile ei se vor închide etanş. Tot auriul va fi prins înăuntru pe veci.

Hoţii au rămas cu gurile căscate.

— Veţi putea veni acolo, cu toţii! Vă veţi putea scălda în lumină, sorbi aerul, plimba palmele de-a lungul pereţilor netezi. Chiar şi în adâncul miez de noapte camera de aur va fierbe sclipitor. Şi va fi a noastră.

Împietrit de dor, s-a uitat visător la tavan.

— În centru voi aşeza un pat simplu şi mă voi odihni în el, în căldură şi aur… o eternitate.

O clipă toţi au uitat unde se află şi l-au bombardat cu întrebări pe Pearly. După ce le-a spus ce intenţiona să facă, cinicii au răspuns că-şi pierduse minţile. Nimeni nu putea jefui un transportor de aur. Însă Pearly i-a contrazis, prezentând un plan. Un observator la Sandy Hook va cerceta marea zi şi noapte dintr-un turn pe care îl vor construi sub pretextul unei lucrări caritabile. Un alt observator, pe cheiul dinspre Manhattan al Podului Brooklyn, va sta cu ochii pe Sandy Hook. Codiţele îşi vor reduce ritmul de lucru cu două treimi, în scopul precis de a păstra o armată de cincizeci de oameni, toţi pregătiţi în orice moment, gata să pătrundă în port înarmaţi până în dinţi, în bărcile lor cu pânze – cele mai rapide ambarcaţiuni din oraş, din care deţineau zece. În momentul în care vedea nava, observatorul de la Sandy Hook trebuia să lanseze o rachetă de semnalizare. Văzând

lumina rachetei, omul din turnul podului va telefona pe o linie specială pentru a-i alerta pe membrii bandei, care aşteptau în ambarcaţiunile lor în docuri, la Korlaer's Hook. Codiţele vor pătrunde imediat în port. Acolo, vor instala două geamanduri şi vor naviga încoace şi încolo între ele, într-o linie perpendiculară faţă de canalul prin care transportorul se va îndrepta spre docul fortificat. Bandiţii vor fi deghizaţi, de la primul şi până la ultimul, în doamne şi tot astfel, de la primul până la ultimul, se vor asigura că ambarcaţiunile care participă la pretinsa regată vor fi agăţate şi scufundate de însuşi vasul pe care au plănuit să îl jefuiască. Era nevoie de manevrarea precisă a ambarcaţiunilor şi de răbdarea Codiţelor, care trebuiau să aştepte o lună sau două în docuri, travestite în femei, dar merita efortul, pentru că niciun căpitan din lume nu ar lăsa cincizeci de doamne să se înece în Portul New York, iar ele vor fi neîndoielnic duse la bord, unde vor scoate de sub rochii faimosul lor arsenal ucigător şi vor trece la capturarea vasului.

— Şi ce-i cu asta? a spus cineva. Escortele ne vor captura curând după aceea. Marina.

— Nicio escortă nu este la fel de rapidă sau mai bine înarmată decât un transportor de aur, a explicat Pearly.

— Dar, chiar şi aşa, n-are importanţă. Nu poţi scoate aurul din nave dintr-astea decât dacă ai maşinării speciale şi totul trebuie realizat într-un doc uscat, de mari dimensiuni.

— Vom construi propriul nostru doc.

— E ridicol, a răcnit ¡un vânzător de droguri. Cum o să construim un doc? Chiar dacă am putea, toată lumea va observa asta. Iar când vom duce nava acolo, ne vor urmări şi ne vor prinde.

— Ceea ce ne arată la ce e bun un băiat care vinde droguri, a spus Pearly. Rămâi cu drogurile până te promovez eu, tinere iepuraş! Vom construi docul doar după ce vom pune mâna pe transportor. Vom avea tot timpul pentru asta şi pentru a extrage aurul făcând o gaură în seif (o gaură – măcar de atâta lucru vom fi în

stare!) şi vom face un foc mare sub navă, pentru a topi aurul, care va curge ca lava drept în puşculiţele noastre. Motivul pentru care vom avea tot timpul din lume, adică timp din belşug, este că, după ce punem stăpânire pe navă, o ducem spre vest, în Mlaştina Bayonne, şi o trecem prin bariera de nori albi.

Prin încăpere s-a răspândit un fior şi mai rece.

— Când treci dincolo de norii aceia, s-a terminat, a spus un hoţ de buzunare sfios. Nu te mai întorci. Adică mori, Pearly.

— De unde să ştim asta? a întrebat Pearly. N-am cunoscut pe nimeni care să îmi spună ce e de cealaltă parte. Poate se întorc şi îşi ţin gura. Poate că e grozav acolo – o mulţime de muieri despuiate, fructe în copaci, dansatoare hula cu sânii dezgoliţi, mâncare pe săturate, mătăsuri, maşini, terenuri de curse unde câştigi întotdeauna… şi noi am putea să ne şi întoarcem. Dacă şi când se va întâmpla asta, vom fi cei mai bogaţi oameni de pe pământ. E mai tare decât să dai lovituri în magazinele de trabucuri ca să iei benzile de pe ele, nu credeţi? Gândiţi-vă la E.E. Henry. Gândiţi-vă la Rascal T. Otis. Au murit pentru nimica toată. Eu prefer să risc totul pentru ceva mult mai măreţ.

Acest ultim argument i-a impresionat pe hoţi. Erau dispuşi să atace bariera de nori. Însă un om cu o experienţă vastă în problemele portului (specialitatea lui era furtul de iahturi) a arătat că niciunul dintre canalele năpădite de trestii, care şerpuiau ca un labirint spre peretele alb, nu era suficient de adânc pentru a permite accesul unui vas oceanic. În plus, a spus el, văzuse zidul de nori de la mai puţin de un kilometru, în timp ce stătea pe un banc de nisip din port apărut brusc după o furtună. Zidul de nori nu rămâne în acelaşi loc, a zis el. Merge în jurul oraşului, „ca una din curelele alea ale lui Moibius[5]” şi oscilează de-a lungul pământului. Câteodată dispărea, lăsând la vedere restul ţinutului de dincolo de el (atunci treceau prin deschizătură trenurile transcontinentale,

[5] Banda sau bucla lui Möbius (n.tr.).

rulând pe şine argintii orbitoare, care fuseseră curăţate până la luciu de baza agitată a zidului de nori), iar câteodată se înălţa ca o cortină de teatru, dispărând cu totul sau parţial în cer. Câteodată se scufunda în pământ, lăsând doar tăcere şi un peisaj însorit. Însă, când se ridica, baza se deplasa cu repeziciune pe un spaţiu schimbător de câţiva kilometri. Nu existau limite privind grosimea. Se ştia că traversase chiar fluviul şi măturase Manhattanul, luând cu sine la plecare pe cei cărora le venise timpul.

Pearly bănuia că vor trebui să dragheze un canal cât mai aproape de zid şi să se încreadă în norocul că norii vor trece peste ei la momentul potrivit. Era o treabă riscantă. Omul portului a vorbit din nou, spunând că dragarea unui canal va fi aproape imposibilă. El ar fi trebuit să traverseze Mlaştina Bayonne, unde locuiau Oamenii Golfului.

— Atunci, asta e, a spus Pearly. Ne vom război cu ei, ceea ce înseamnă că va trebui să-i ucidem pe toţi. Cu cât mai curând, cu atât mai bine, înainte ca ei să prindă de veste. Sunt cumplit de feroce. Am luptat cu unul odată şi era cât pe ce să mor, şi asta nu s-a întâmplat în apropierea zidului de nori sau în mlaştină, ci pe teren uscat, în Manhattan, unde ajunsese la ţărm după o furtună, iar eu l-am luat drept un simplu pescar. Săbiile lor zboară atât de repede, că nici nu le vezi. Va trebui să-i luăm prin surprindere. Vom merge acolo cu canoe, când bărbaţii sunt la muncă, ucidem femeile şi copiii şi aşteptăm în colibele lor. Când se întorc bărbaţii, îi atacăm pe nepregătite şi îi împuşcăm din adăposturi. N-are rost să ne angajăm într-o luptă deschisă.

După ce au ieşit rând pe rând în lumina lunii care scădea – cu puţin înainte ca un torent de apă întunecată şi îngheţată să umple sifonul în care ţinuseră întrunirea –, toţi membrii bandei Codiţe erau foarte binedispuşi. Probabil datorită frumuseţii nopţii, a pădurilor umede şi reci, întunecate ca fetrul, a livezii care urca dealul, a priveliştii sclipitoare şi senine a oraşului. S-au furişat pe câmpuri şi printre copaci aşa cum numai ei puteau, savurând deja victoria împotriva Oamenilor Golfului,

nerăbdători să se deghizeze în femei şi să plonjeze în apa portului, îngrijoraţi la gândul de a străpunge norii, abia aşteptând să facă focul sub navă pentru ca aurul să curgă din ea şi încântaţi că puteau deveni cei mai bogaţi oameni de pe pământ, cu condiţia să îşi păstreze curajul.

Şi Peter Lake se aflase la întrunire, înghesuit într-un colţ, alături de nişte ucenici în vânzarea de droguri, dintre care făcea şi el parte. La început fusese fascinat de acea aventură. Descrierea pe care o făcuse Pearly camerei de aur îl făcuse să se gândească la visele adânci pe care le avusese, în care animale de aur, cu pielea moale şi strălucitoare, îl împungeau cu o tandră afecţiune, iar el mângâia şi săruta feţele netede ale minunaţilor cai zburători, ale leoparzilor îmblânziţi şi ale focilor prietenoase. Cât de perfid şi de imoral era să te gândeşti să prinzi lumina rară (pe care el nu o văzuse niciodată), şi totuşi ce minunată răzvrătire! Peter Lake şi-a zis că, în felul lui aparte, dorindu-şi lumina de aur, Pearly Soames dovedise adevărate atribute ale nevinovăţiei. Hoţii organizau o rebeliune pentru a captura lumina raiului – deşi îşi închipuiau că fac asta pentru a avea o pradă, ori pentru gravitaţia coloristică a lui Pearly. O jumătate de ceas, Peter Lake ascultase planul şi-şi dorise ca el să reuşească. Ajunsese chiar să facă abstracţie de locul unde se afla, aşa cum era el, absolut neprimitor, şi şi-a imaginat că acea încăpere din granit cenuşiu era de fapt o cameră fermecată, strălucitoare, iluminată de un soare interior, însă din cauza planului ticluit împotriva Oamenilor Golfului, Peter Lake se despărţise pentru totdeauna de Codiţe şi trebuia să le trădeze. El, doar el, ştia că Pearly nu va avea niciodată camera lui de aur.

PETER LAKE ATÂRNĂ DE O STEA

S-au scris şi s-au spus multe despre Castle Garden, calea de intrare pentru imigranţi, portiţă spre o viaţă nouă, o stea în devenire. Dar cei aflaţi dincolo de spaţiile ei tăcute au mărturisit adesea că odată, în alt timp, ea le strălucise lor sau părinţilor ca Poarta Sfântului Petru. În uniforme impunătoare, slujitorii ei îi întorceau din drum pe cei bolnavi sau plăpânzi, într-un proces de evaluare care era deopotrivă ca un vis şi ca o lucrare birocratică. Mulţi traversaseră oceanul căutând lumina şi se vedeau brusc azvârliţi îndărăt, rostogolindu-se prin valurile albe şi oceanele verzi până când lumina scădea şi se prefăcea într-o stea care lucea în bezna adâncă. Respinşi, mureau…

În apropiere de Castle Garden, la un kilometru şi jumătate spre sud-est, lângă partea dinspre vest a Insulei Governors, un vapor se odihnea în noaptea ceţoasă de primăvară, înaintea lungii şi istovitoarei călătorii înapoi spre lumea veche – Riga, Napoli Sau Constantinopole. Cel mai probabil spre Constantinopole, pentru că aspectul oamenilor de pe punte şi din spaţiile comune tăcute, care fuseseră cândva aglomerate şi răsunaseră de glasuri de om, era îndeajuns de divers ca să reprezinte marele amestec de rase care, vrând să scape de răni şi foc, fugeau din Asia, Rusia asiatică şi Balcani. Vapoarele care veneau trebuiau să se şi întoarcă. Şi, fără pompă, îi luau cu ele pe cei siliţi să facă două drumuri. Mulţi dintre aceşti oameni erau din capul locului aproape morţi şi aveau să fie înmormântaţi pe mare, pe drumul de întoarcere. Alţii erau destul de sănătoşi să revină în satele lor pustii şi duşmănoase, unde aveau să-şi ducă zilele rămase minunându-se că plecaseră spre altă lume şi se întorseseră.

În acea noapte, pe micul şi cochetul vapor cu aburi aflat în largul Insulei Governors, aproape o sută de oameni au rămas treji, privind palisada strălucitoare a clădirilor şi a

podurilor de peste apă. Era spre sfârşitul primăverii. Aerul era cald, iar ceaţa foarte subţire de la nivelul solului făcea ca oraşul de dincolo să semene şi mai mult cu unul din vis decât ar fi fost într-o noapte mai limpede. Neputând să vadă pământul, credeau că America era o insulă sclipitoare care se ridica până la infinit din mijlocul unei mări calme.

Stăteau tăcuţi pentru că erau năuciţi. Inimile fuseseră cât pe ce să le sară din piept când şirul de oameni de pe punte începuse în cele din urmă să înainteze şi, cu chiote de veselie, o mie de suflete coborâseră de pe schela de abordaj pe noul pământ. În acea dimineaţă, Brooklynul le vorbise celor buni cu clopotele de biserici, cu claxoane şi sirene de vapoare. Străzile care urcau pantele dealurilor lui sclipeau şi se vălureau în soare. Erau scena unei permanente mişcări, la fel ca portul, cheiurile şi căile de navigaţie de pe fluviu. Până şi aerul era plin de nori şi păsări, care goneau pe aripile vântului cu o energie albă şi neînfrânată. După atâta vreme petrecută în locuri chinuitoare, imigranţii aproape că auzeau muzică pe măsură ce clădirile înalte şi scânteietoare le apăreau în faţă. Era un loc din cale-afară de variat şi de bogat. Porţile erau ca porţile raiului şi, dacă se găsea cineva de cealaltă parte a lor care să le spună că nu e aievea, n-aveau decât să zică: „După grozăviile prin care am trecut, puterea visului meu face ca totul să fie adevărat. Chiar dacă locul ăsta mic nu e tocmai marea frumuseţe pe care mi-am închipuit-o, într-un fel sau altul, vreau să-l fac să devină astfel.” În timp ce se deplasau în rând compact se uitau peste balustradă şi vedeau dincolo de bariere oameni care le zâmbeau de parcă ar fi spus: „Aşteptaţi numai! Veţi avea parte de greutăţi şi bucurii, ca şi mine.” Semnalele veneau de pretutindeni şi erau foarte puternice. Lumea care li se înfăţişa era înspăimântătoare şi frumoasă.

După ce coborâseră pe pământ, şirul se destrămase la baza pasarelei, iar ei pătrunseseră într-o încăpere enormă, plină de lume. Ferestrele stăteau deschise, iar aerul primăvăratic pătrundea când şi când, în adieri călduţe, aducând mirosuri de flori şi copaci. O familie alcătuită din

trei persoane înainta pas cu pas spre capătul cozii. Bărbatul era blond şi robust, cu o mustaţă atent îngrijită şi ochi albaştri precum godetele de pe o paletă de acuarele. Soţia lui avea gura moale şi atrăgătoare, ceea ce sugera vulnerabilitate, sensibilitate şi compasiune, dar, spre deosebire de ţărănoii cu mers legănat din jurul ei, era înaltă şi puternică. Îl ţinea în braţe pe fiul ei, sugar. Tatăl a luat copilul când ea a intrat în sala de examinare. Oamenii de lângă el l-au crezut nebun, pentru că s-a apucat să-l mângâie cu gesturi aproape mecanice, bolborosind către el într-un mod disperat şi crispat, deşi nu-şi putea dezlipi ochii de la uşa pe care urma să iasă soţia lui. Când, într-un târziu, a apărut, ea a făcut un gest din umeri ca şi cum ar fi spus că nu ştia ce hotărâseră doctorii. Fără o vorbă, a luat bebeluşul, fericită să-l primească înapoi, iar soţul ei a plecat spre altă cameră. Când s-a îndepărtat, a văzut că femeia avea pe spinare un simbol desenat cu cretă. Apoi a fost examinat şi el. L-au pus să scuipe într-o fiolă, i-au luat puţin sânge şi l-au verificat rapid, în vreme ce un funcţionar scria ce spuneau ei. După ce s-a îmbrăcat, i-au făcut şi lui un semn cu creta pe spate.

Spre începutul după-amiezii, înţelesul semnelor cu creta a devenit limpede. Sala aproape că se golise, dar rămăseseră în jur de o sută de oameni. Femeia plângea deja când a apărut o oficialitate care le-a spus pe limba lor că se vor înapoia de unde au venit. „De ce?” au întrebat ei, speriaţi şi furioşi. I-a pus să se întoarcă cu spatele şi i-a zis fiecăruia cuvântul care îi ţinea departe de visul lor. În cazul tânărului ţăran şi al soţiei lui, cuvântul fusese „tuberculoză”.

— Dar copilul? a întrebat ea. Pentru el este loc? Dacă noi trebuie să ne întoarcem, îl lăsăm pe el.

— Nu, a răspuns oficialul. Copilul rămâne cu voi.

Expresia de pe faţa lui sugera că era ceva în neregulă dacă o mamă voia să-şi abandoneze copilul.

— Nu înţelegeţi, a spuse ea, tremurând. Nu înţelegeţi ce am lăsat în urmă.

Însă oficialul şi-a continuat drumul, mergând de-a lungul

şirului de oameni pe care trebuia să îi condamne, şi a dispărut în tăcere. Au rămas cu copilul în razele unei lumini electrice clare şi nemiloase.

Vaporul a tras la ancoră în mijlocul portului. Asta, s-au gândit ei, în primul rând ca să nu încerce cineva să sară de pe el. Chiar şi pentru cei care ştiau să înoate, apa era mult prea rece, distanţa până la mal era prea mare, iar curenţii prea rapizi. Bucăţi de gheaţă pluteau purtate de apă, topindu-se cu zgomot, iar câteodată izbindu-se de vapor ca nişte ciocane din lemn.

Tânărul a încercat să-l mituiască pe căpitan pentru a duce copilul pe ţărm, dar nu avea suficienţi bani şi căpitanul nu s-a lăsat convins. Poate că dacă ar fi fost întorşi din drum din alte motive nu ar fi fost de neconceput să revină în locul pe care îl părăsiseră cu atâta bucurie. Ştiau însă că vor muri şi, oricât de greu le-ar fi fost să se despartă de el, erau hotărâţi să lase copilul în America. Era la fel de greu ca moartea.

Stăteau în picioare lângă balustradă ori şedeau în colţuri întunecate, muţi, ca şi ceilalţi pasageri. Dacă s-ar fi aflat în largul oceanului, s-ar fi luptat cu spaimele. Însă erau la poalele oraşului maiestuos, care strălucea şi le umplea ochii cu lumină aurie. Erau uimiţi de podurile arcuindu-se ca nişte şiraguri de perle luminoase. Cum nu mai văzuseră aşa ceva până atunci, nu înţelegeau dimensiunile şi îşi imaginau că erau înalte de câţiva kilometri. Neputând să doarmă, şi-au petrecut noaptea aceea de primăvară cu sufletul sfâşiat de invidie şi regrete.

Tânărul a început să cutreiere prin sălile vaporului. De ce nu sunt îndeajuns de bărbat ca să accept asta? De ce sunt atât de lacom? Imaginea soţiei i-a apărut în faţa ochilor. La început a dat să plângă, dar apoi s-a înfuriat. A lovit cu pumnul într-un perete despărţitor. O litografie înrămată a căzut de pe perete, iar geamul ei s-a sfărâmat, împrăştiindu-se pe coridor. „Lacom!” a strigat el, luptându-se cu nimic şi cu tot ce a existat vreodată, în aceeaşi clipă. Chiar în faţa lui se găsea o uşă din panouri de lemn, care parcă aştepta să fie lovită cu piciorul. A izbit-o cumplit de

tare cu gheata şi a scos-o din ţâţâni. A căzut pe podea cu atâta zgomot, încât în acea clipă s-au întâmplat mai multe lucruri. Luminile din cameră s-au stins. Iar uşa unei scări de tambuchi s-a închis.

O clipă a îngheţat, temându-se că toţi membrii echipajului au auzit zgomotul. Însă după aceea şi-a amintit că aproape toţi plecaseră cu barca la ţărm. Câţiva ofiţeri rămăseseră la bord şi stăteau pe scaune, cu picioarele rezemate de balustrada punţii de comandă, fumând şi discutând, în timp ce urmăreau luminile oraşului. Iar ei se aflau prea departe ca să audă.

A păşit înăuntru pentru a aprinde lumina. Se găsea într-un fel de sală de şedinţe. Scaune îmbrăcate în piele verde stăteau în jurul unei mese din lemn de culoare închisă. S-a uitat prin încăpere, a stins lumina şi a pornit spre punte.

Ajuns la jumătatea holului, s-a oprit. L-a cuprins un fior şi s-a cutremurat. Apoi s-a întors în goană, a intrat, a găsit comutatorul şi a văzut ce îl făcuse să revină. Într-un colţ, sub un hublou, exista o machetă din lemn a vaporului, *City of Justice*, o imitaţie de aproape un metru, un metru şi un sfert. Avea chilă cu greutăţi pentru a pluti, catarge şi coşuri de fum. Era construit în atâtea detalii, încât şi-a imaginat în interiorul lui o mică încăpere în care un bărbat stătea şi privea un model de vapor, înăuntrul căruia se găsea altă cameră şi alt model, până când ultimul dintre ele nu mai era mic, ci mai mare decât universul, răsturnând ciclurile şi ritmurile dimensiunilor într-un punct de întoarcere inevitabilă.

Era un bărbat ordonat, care nu ar fi spart niciodată o uşă cu piciorul şi nici n-ar fi dat cu pumnul în ziduri. Numai că în după-amiaza aceea el şi tânăra lui soţie primiseră ceea ce socoteau a fi o sentinţă la moarte. A ridicat unul dintre scaunele grele şi a lovit cu el caseta din sticlă. S-a auzit o nouă bubuitură, iar cioburile s-au împrăştiat la podea. Într-un fel, asta l-a însufleţit.

Pe duneta întunecată şi pustie, el şi soţia lui au legat vaporaşul cu sfori şi l-au coborât pe apă. Nu doar că plutea, dar avea o bună asietă, refuzând să se răstoarne

chiar şi când un val enorm, stârnit de un remorcher în trecere, a lovit vasul real şi s-a năpustit asupra modelului ca un val mareic. În ciuda stabilităţii sale remarcabile, avea aproape treizeci de centimetri de bord liber, plutind foarte bine şi având pescaj de prisos. După ce l-au scos din apă, tânărul a căutat o trusă de scule. Pentru un om care învăţase să doboare uşi, acest lucru era destul de uşor pe un vapor pe jumătate părăsit. Când s-a întors, a folosit o daltă ca să facă o gaură la pupa, în spatele celui de-al doilea coş de fum. Vârând mâna înăuntru, a descoperit că interiorul gol era spaţios şi uscat. Până dimineaţă a făcut un pătuţ înăuntru şi un orificiu de aerisire cu o clapetă care-l închidea, dacă trecea un val peste machetă, iar apoi îl deschidea.

Când soarele, care căpăta tot mai multă putere, a promis prima zi călduroasă a primăverii, au pus sugarul în vaporaş şi l-au coborât peste copastie. L-au urmărit navigând iute prin apa verde şi însorită, până când l-au pierdut din ochi. Femeia a plâns, pentru că tot ce iubea mai mult pe lume avea să dispară în curând.

— Îţi părăseşti copiii, a spus bărbatul, şi ei îşi croiesc singuri drum. Ar fi fost aproape acelaşi lucru…

Incapabil să continue, s-a uitat la faţa ei, la gura nesigură, care ajunsese ca o linie subţire şi strâmbă. Nu mai era proteguitorul ei. Deveniseră îngrozitor de egali, iar când s-au strâns în braţe, a fost un gest care se deosebea de orice făcuseră până atunci, pentru că însemna sfârşitul. În acea după-amiază, vaporul a ridicat ancora. Sirena a răsunat tunător. Pe coşuri au ieşit aburi, care s-au înălţat în vălătuci albi şi îngemănaţi.

Vaporaşul *City of Justice* sălta pe valuri ca un ponei, pătrunzând şi ieşind din vârtejurile schimbătoare care se creează în cursa mareică dintre Brooklyn şi Manhattan. Nimeni nu l-a văzut navigând prin traficul din port, scăpând în câteva ocazii de a fi strivit ca un ou sub provele unor barje sau vapoare cu aburi uriaşe, ori de a fi străpuns de feriboturi în deplasările lor somnolente de la un mal la

celălalt. La căderea serii, vaporaşul se îndrepta spre ţărmul ţinutului Jersey şi Mlaştina Bayonne.

Aceasta din urmă era un loc misterios, cu canale încâlcite şi imposibil de cartografiat şi cu golfuri mari, care apăreau brusc în faţa ochilor după ce ieşeau din tuneluri înguste de apă – o topografie cu o viaţă proprie, modificată încontinuu de gravura complicată a zidului de nori. *City of Justice* şi-a croit drum încet în susul canalelor şi printre trestii. Într-un golf lat, în care apa era mai mult dulce decât sărată, din cauza celor şase râuri ce se vărsau pe acolo în mare, *City of Justice* s-a ciocnit de un banc de nisip alb şi s-a oprit. A stat acolo o noapte întreagă şi caldă, sub cerul cu milioane de stele, iar micuţul n-a scos un sunet, legănat fiind de valurile leneşe ale lacului, până a adormit.

Oamenii Golfului aveau o zicătoare criptică: „Adevărul nu e mai rotund decât ochiul unui cal.” Indiferent ce însemna asta, vânând şi pescuind, ei au transmis-o din generaţie în generaţie. Se deplasau atât de rapid printre bancuri, cu bărcile împinse cu prăjini, încât nici pescăruşii albaştri nu se puteau mişca mai repede. Umblând printre ele ca nişte forţe naturale privilegiate, erau atât de uniţi cu aerul şi apa mlaştinii, încât puteau depăşi în iuţeală zidul din nori. Deşi puţini oameni de pe uscat văzuseră asta, priveliştea unui grup de Oameni ai Golfului, zdrenţăroşi, urlând şi chiuind, în timp ce alergau în faţa norului în galop, era extraordinară. Pentru că zidul din nori era îndeajuns de iute pentru a învălui vulturii. Însă Oamenii Golfului îl puteau învinge chiar şi vâslind într-o canoe, căci padelele lor despicau apa ca nişte motoare uriaşe şi, cu grimase pe feţele lor necizelate şi păroase, ei făceau provele acelor ambarcaţiuni să planeze primejdios, străpungând apa albă şi trestiile sfărâmate. Ţâşneau în faţa zidului de nori şi, când goana se încheia, se azvârleau în apă ca să se răcorească. Aşa cum un fierar îşi aruncă fierul încins într-o cadă pentru a-l face să sfârâie şi să scoată aburi.

Astfel, neîngrijiţii şi ciudaţii Oameni ai Golfului nu se

temeau să pescuiască sau să caute scoici în frumoasele lacuri şi în canalele pustii din apropierea marelui zid de nori. De fapt, ei voiau mai tot timpul ca zidul de nori să apară, să măture şi să colinde peste bancurile gălbui de nisip şi peste trestiile aurii şi să ilumineze apa în urma lor. Le plăcea să se ia la întrecere cu el în canoele lor subţiri şi erau singurii oameni din lume care reuşeau să îl învingă: dacă îi prindea, ei ştiau anumite vorbe care, odată rostite, îl puteau face să se răzgândească şi să nu-i mai înşface. Cu toate astea, erau primitivi, ignoranţi, violenţi şi murdari. Era probabil preţul plătit pentru accesul la lacurile fecunde, cu apă mică, de la poalele zidului de nori. Aşa erau ei!

În ultimele ore ale nopţii senine, când *City of Justice* s-a împotmolit într-un banc de nisip de pe lac, Humpstone John, Abysmillard şi Auriga Bootes, cu toţii Oameni ai Golfului, au pornit să pescuiască roşioară de mare, peşti care înotaseră prin labirintul canalelor, ajungând din Fluviul Hudson până în lacuri. Cei trei Oameni ai Golfului au băgat de seamă că zidul de nori se agita la vreo trei kilometri depărtare. Bubuia, se învolbura, curgea, clocotea, trosnea, striga şi cânta – o serie de repezişuri perfect la limită. Şi-au aruncat năvoadele. Apa era proaspătă şi dulce, iar trestiilor începuseră să le dea muguri verzi.

Când a răsărit soarele, vântul a fugit din calea lui, şuierând printre trestii şi peste nisip şi apă. Lumina a lucit umed şi s-a transformat în faţa ochilor lor: când aurie, când roşie, când albă sau galbenă. Iar din apă se înălţau tonuri – tonuri precum clopotele sau oboaiele sau precum cântecul corurilor din lumi neimaginate. Când valul de lumină s-a spart, dând naştere unei spume albe la baza zidului, şi s-a retras pentru a umple creuzetul oraşului şi al golfului cu strălucirea şi căldura sa, Oamenii Golfului au simţit prezenţa a ceva puternic şi binevoitor, ca şi cum sunetul şi lumina ar fi prevestit un puternic tsunami de aur care într-o zi avea să măture totul pentru a se izbi de zid. Auziseră despre asta. Auziseră despre atotputernica

strălucire care se va răspândi peste golfuri şi oraş, de lumina care va face piatra şi oţelul să devină translucide. Sperau ca într-o zi să vadă asta, dar nu visau că vor vedea. Dimineaţa, totuşi, îi urmăreau rămăşiţele măturând uşor ţărmul.

Pescarii aruncaseră năvoadele şi le scoseseră de câteva ori, după care se opriseră pentru a se odihni şi a se înfrupta cu peşte uscat, ridichi, pâine tare şi bere din scoici. Cea mai stimulatoare dintre băuturile alcoolice, berea din scoici făcută de Oamenii Golfului îşi schimba culoarea în funcţie de timp şi temperatură şi era perfectă când devenea violetă. Asta însemna că era rece, groasă şi seacă – o ambrozie de nedescris, care făcea miedul să pară urină de cal. Stăteau în canoea lungă şi mâncau în tăcere. Auriga Bootes, ai cărui ochi scrutau mereu orizontul, plimbându-se de la mare spre cer, s-a ridicat drept în picioare şi a arătat cu degetul.

— Un vapor în lac, a spus el cu mare surprindere, pentru că apele lacului erau mult prea mici pentru a permite navigaţia vapoarelor.

Humpstone Jones, un înţelept al Oamenilor Golfului, a ridicat privirea, însă nu a văzut nimic. Întrucât ştia dimensiunile estuarului, îşi adaptase ochii pentru a zări un vapor adevărat şi a trecut cu privirea peste *City of Justice* cu doar zece sau douăzeci de grade.

— Unde, Auriga Bootes? a întrebat el.

Mestecând zgomotos, Abysmillard a aruncat o privire în jur, dar nu a văzut ceva care să treacă drept vapor.

— Uite, acolo, John, acolo! i-a răspuns Auriga Bootes, continuând să arate în aceeaşi direcţie.

Apoi l-a văzut şi Humpstone John.

— Pare foarte departe, a zis el, dar în acelaşi timp aproape. Nu se mişcă. Probabil că a fost scuipat de zidul de nori şi lăsat să eşueze. S-ar putea să aibă marfă la bord – puşti, unelte, scule, melasă –, iar, auzind asta, Abysmillard s-a înviorat, căci pentru el melasa era o delicatesă magnifică – şi s-ar putea să existe pe el suflete derutate.

Au lăsat mâncarea deoparte şi au început să vâslească spre *City of Justice.* Au ajuns la vaporaş mai repede decât şi-au închipuit şi au rămas, dominatori, deasupra lui.

Ca o maimuţă, Abysmillard şi-a atins trupul, pipăindu-şi coastele, nasul şi genunchii. Nu era în stare să înţeleagă ce se petrecea şi credea că devenise uriaş. Ceilalţi doi şi-au dat seama ce aveau în faţă, dar iluzia a rămas, pentru că vaporul fusese lucrat cu iscusinţă. Lemnul arboradei şi al punţilor era mai închis la culoare decât cel de nuc lăcuit. Imitaţia de oţel a corpului vasului era neagră şi mată precum flancul unui taur. Iar ornamentele din alamă erau pătate de parcă ar fi stat ani în şir pe mare, nu într-o casetă din sticlă.

— Vezi asta? a spus Humpstone John, arătând spre numele vasului, zugrăvit cu alb. Asta se cheamă scris.

— Ce e aia scris? a întrebat Auriga Bootes, holbându-se la coşul de fum, despre care credea că e ceea ce Humpstone John numise „scris”.

— Asta, i-a răspuns Humpstone John, arătând direct spre provă.

Auriga Bootes s-a aplecat şi a zgâlţâit ancora cu degetele.

— Asta? a întrebat el.

— Nu. Chestia aia albă de acolo.

— A, ăla? Deci ăla e scrisul. Şi ce face el?

— E ca vorbirea, dar nu scoate sunete.

— E ca vorbirea, dar nu scoate sunete, a repetat Auriga Bootes.

Împreună cu Abysmillard, a început să râdă greoi, ca un nechezat. Uneori, gândeau ei, în ciuda înţelepciunii lui, Humpstone John era prost făcut grămadă.

Vaporul miniatural nu era o pradă grozavă, totuşi au hotărât să-l ducă acasă şi l-au legat cu o sfoară de prova canoei, ca să-l remorcheze. Când au ajuns cam pe la jumătatea lacului, copilul s-a trezit şi a început să plângă. Cei trei Oameni ai Golfului au rămas cu padelele în aer. Nemişcaţi, în timp ce de pe padele se prelingeau picuri de apă, s-au aplecat să vadă de unde venea sunetul.

Humpstone John a scormonit printr-un morman de cârpe din pânză groasă, socotind că vreun Om al Golfului uitase din greşeală un bebeluş acolo, ori îl pusese, ca să facă o glumă. Nu a găsit nimic, dar ţipetele copilului au continuat. Încă alunecând pe apă, a tras de sfoară şi a adus aproape *City of Justice.* Sunetele veneau dinăuntru. Humpstone John a scos de la brâu o sabie lată şi a desfăcut vaporul cum ai sparge un ou cu cuţitul. Vrăjitor în arta de a mânui sabia, ca toţi Oamenii Golfului, a apreciat grosimea şi rezistenţa lemnului când a lovit cu lama de oţel şi nu a pătruns mai mult decât era nevoie pentru a desface cochilia. Sabia a revenit la centură înainte de a apuca să strălucească în soare, în clipa în care cele două jumătăţi ale vaporaşului acum distrus s-au despărţit şi s-au răsturnat, iar bebeluşul atârna deja în aer. Auriga Bootes a înşfăcat copilul înainte de a atinge apa şi l-a aruncat pe fâşiile din pânză groasă. Apoi, fără să se mai gândească vreo clipă la cele întâmplate, au continuat să vâslească. Nu avea rost să discute despre asta. Şi, chiar dacă ar fi vrut, Abysmillard tot nu ar fi putut să vorbească. Era o fire tăcută, aşa că pentru el era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Gât despre ceilalţi doi, pentru ei mai apăruse o gură de hrănit, încă un copil care va râde şi va chicoti în colibele lor.

Până la vârsta de doisprezece ani a fost unul de-ai lor. Îl botezaseră Peter, iar apoi, ca să îl deosebească de alţi câţiva băieţi cu acelaşi prenume, îi aleseseră un nume de familie care se potrivea felului în care se gândeau la el – copilul apărut din Lac (Lake). A învăţat cu repeziciune mai tot ce putea deprinde de la ei şi a ajuns să se priceapă la toate lucrurile pe care ei le ştiau. Nu exista educaţie oficială, iar copiii îşi însuşeau cunoştinţele Oamenilor Golfului pe măsură ce creşteau. De exemplu, iscusinţa lor în a mânui sabia era fără egal, cerând o coordonare şi o forţă ieşite din comun. Dar, mai mult, trebuie să găseşti drumul spre voinţa proprie a tăişului, ca şi cum lovitura ar fi existat deja în el şi nu trebuie decât confirmată. Peter

Lake a învăţat să mânuiască sabia din prima, când avea unsprezece ani.

Se afla în partea din spate a canoei şi vâslea, iar bătrânul Humpstone John tocmai aruncase prostovolul. Chiar atunci au văzut o siluetă care se îndrepta spre ei de-a lungul dunelor ce duceau spre zidul de nori, care, în acea zi, era turbulent şi cenuşiu. Când era tulburat, deseori făcea lucruri ciudate. Bărbatul care se apropia părea să vină chiar dinspre barieră. Era ameţit, dar bătăios şi semăna ori cu un războinic japonez din vechime, ori cu un evadat de la un azil de pe Cape May. A venit direct spre ei, ţinând mâna pe sabie şi strigând în cea mai ciudată limbă pe care o auziseră Humpstone John sau Peter Lake. Nu era engleză şi nu era nici limba Oamenilor Golfului. Bănuind că nou-venitul se credea în alt timp sau în altă ţară, Humpstone John a spus:

— Aici e mlaştina. Probabil că vrei să ajungi în Manhattan. Dacă termini cu urlatul, te ducem noi acolo, unde probabil că o să dai de alţii ca tine şi, chiar dacă nu, acolo nu e genul de loc în care lumea să bage de seamă purtarea ta de pe alte tărâmuri. Şi mai bine ai înceta cu bolboroseala ta şi ai vorbi englezeşte!

Drept răspuns, războinicul a înaintat prin apa până la genunchi şi s-a răsucit iute, abordând o poziţie care indica începutul luptei. Humpstone John bănuia că, oricât de conciliant ar fi fost, tot avea să urmeze o luptă. A oftat când samuraiul sau ce era el a scos o sabie lungă şi argintie şi s-a năpustit spre canoe, răcnind ca un om îmbrâncit într-o prăpastie. Humpstone John şi-a aruncat prostovolul în aer, şi-a scos sabia din teacă şi i-a întins-o lui Peter Lake.

— Încearcă tu, a spus el. E o cale potrivită pentru a învăţa.

— De unde s-o apuc? a întrebat Peter Lake.

— Ce să apuci?

— Sabia.

— De mâner, fireşte. Mai repede…

Războinicul se afla la jumătate de metru de canoe. Sabia

lungă şi grea se întindea de la ceafă până la glezne, ţinută ca de un călău, înainte de lovitura inevitabilă. Faţa îi era schimonosită, astfel că arăta ca un peşte-balon. Sabia a început să coboare.

— Ai face bine să parezi lovitura aia, a spus Humpstone John calm.

Peter Lake a ridicat sabia lată perpendicular cu a adversarului său, la ţanc pentru a se auzi o ciocnire înfiorătoare de metal pe metal.

— John, acum ce fac? a întrebat Peter Lake, în momentul în care sabia războinicului a alunecat de pe a lui şi a făcut o tăietură adâncă în bordajul canoei.

— Încearcă o lovitură în sus, pe sub braţul cu arma. Repede!

— John, dar îşi foloseşte ambele braţe, a spus Peter Lake, aplecându-şi capul când o lovitură şuierătoare a trecut, aproape invizibilă, prin locul în care fusese gâtul lui mai devreme.

— Corect. Humpstone John a rămas o clipă pe gânduri. Încearcă-le pe oricare dintre ele.

Spadasinul a scos un ţipăt îngrozitor în momentul în care a împuns cu sabia, pe care o ţinea cu ambele mâini, spre inima lui Peter Lake. Acesta din urmă a parat-o şi în vâltoare a retezat mare parte din barba lui Humpstone John.

— Ei, drace! a exclamat bătrânul. Ţin la barba asta.

— Am înţeles, a răspuns tânărul Peter Lake şi a mişcat sabia lată şi ascuţită ca briciul într-o lovitură rapidă în sus, tăindu-l adânc pe adversar la braţul stâng. Asta a părut să trezească ceva în el, pentru că au urmat alte câteva mişcări, atât de rapide, încât au fost aproape invizibile, şi atât de graţioase, încât păreau să facă parte dintr-o singură mişcare. A fost cât pe ce să îi scoată intestinele atacatorului, care şi-a lepădat sabia în apa mică şi a pornit împleticit spre zidul de nori – care l-a primit ca o ambulanţă sau ca un antreprenor de pompe funebre (nu s-a aflat niciodată).

— Să recuperez sabia lui? a întrebat Peter Lake, încă

tremurând, dar extrem de mândru că supravieţuise primei lupte.

— A cui sabie? a vrut să ştie Humpstone John, care se apucase din nou de pescuit.

— A celui cu care am luptat.

— Sabia lui? La naiba, e din tinichea. Las-o acolo unde e.

Peter Lake putea goni puţin mai repede decât zidul de nori când acesta oscila de-a latul bancurilor de nisip şi ştia că nu va rămâne niciodată fără adăpost sau hrană atâta vreme cât în apă existau trestii, printre care peşti, scoici şi crabi înotau ori se târau. Putea recita destul de bine în limba Golfului, în vreme ce înţelepţii priveau fix în focul muribund, mulţumiţi de aptitudinile lui. Ca toţi copiii de aceeaşi vârstă ai Oamenilor Golfului, tocmai începuse să doarmă cu sora lui. Oamenii Golfului practicau asta (motiv pentru care Abysmillard era aşa cum era) fără a se gândi că nu era o idee bună. Peter Lake a fost lăsat cu sora lui Anarinda de timpuriu. Nu era chiar fratele ei şi, în orice caz, ea nu a conceput – nicio fată n-o făcea la început. Anarinda era foarte frumoasă, iar Peter Lake era încântat. I-a întrebat pe Abysmillard şi pe Auriga Bootes cât timp putea să facă ceea ce tocmai învăţase. Abysmillard nu avea habar de asemenea lucruri, iar Auriga Bootes l-a trimis pe Peter Lake la Humpstone John, care i-a răspuns:

— Patru sau cinci sute de ani, în funcţie de bărbăţia ta şi de cum măsori tu un an.

Fără a se sinchisi de definiţii, Peter Lake s-a gândit că se găsea într-o situaţie foarte bună, pentru că, indiferent ce ar fi fost un an, el părea să ţină o eternitate, iar goliciunea Anarindei şi felul în care decurgeau lucrurile când se rostogoleau împreună în căldura colibei era extrem de distractiv. Dacă asta avea să dureze încă patru sau cinci sute de ani… ei bine, ce altceva şi-ar mai fi putut dori cineva? În primăvara aceea s-a simţit tare satisfăcut şi, socotind că situaţia va dura douăsprezece secole, a cântat, a dansat şi a fredonat cântecele pe care le făcuse despre Anarinda:

Of, Anarinda, cu piept rotund ca scoica,
Ai coapse ca al plăticii suflet
Şi părul auriu ca paiele din fân.
Clopotul meu va scoate-n tine sunet,
Anarinda, te vreau la al meu sân.

Însă acea fericire nu a dăinuit nicidecum cinci sute de ani. De fapt, nu a ţinut nicio săptămână, pentru că Humpstone John l-a înştiinţat că trebuia să plece. Nu putea rămâne cu Oamenii Golfului, pentru că nu se născuse printre ei. Îl îngrijiseră bine vreme de doisprezece ani. Acum era liber să se descurce de capul lui.

Peste un an sau doi ar fi murit de dorinţa de a traversa golful, ca toţi băieţii de vârsta lui. Însă era încă destul de tânăr ca să simtă că mlaştina era totul pe lume şi pentru a fi fericit că dincolo de ea mai exista ceva – de-asta l-au trimis de acolo. Erau conştienţi că, pentru a supravieţui în Manhattan, înainte de a ajunge acolo, va trebui să afle câte ceva despre amărăciune. Şi amar era gustul pe care şi-l va aminti întotdeauna despre momentul când l-au lăsat singur să traverseze cu barca. I-au dat o coroană din scoici şi un colier din pene (simbolul lor pentru bărbăţie), o sabie, un năvod nou, o pungă cu peşte uscat şi un urcior de bere din scoici. I-au spus că aşa era pregătit să se descurce în oraş. Nu se gândise niciodată prea mult la Manhattan, pentru că i se păruse a fi un şir de munţi înalţi şi cenuşii, care luminau noaptea. Era trist că pleacă, dar îşi imagina că va găsi insuliţe înţesate de peşte, colibe confortabile pline de anarinde şi o viaţă care nu se deosebea de cea pe care o dusese până atunci. A făcut traversarea într-o seară devreme, la sfârşitul primăverii.

Manhattan, un regat îngust şi înalt, la fel de plin de speranţă ca oricare altul, i-a explodat în faţă cu toată forţa, un palat măreţ şi imperfect, cu cosiţe din oţel, având o sută de milioane de încăperi, multe grădini terasate, bazine, pasaje şi metereze deasupra fluviilor şi râurilor. Construit pe o insulă de pe care podurile se întindeau spre

alte insule şi spre uscat, palatul cu o mie de turnuri înalte era lipsit de apărare. Îi primea pe toţi cei care voiau să intre, fiind cu mult mai mare decât orice altceva ce nu putea fi cucerit niciodată, ci doar siluit. Nou-veniţii, invadatorii şi locuitorii înşişi erau atât de derutaţi de multiplicitatea, diversitatea, vanitatea, mărimea, brutalitatea şi graţia lui, încât pierdeau din vedere ce era el. Sigur, era o structură simplă, împărţită cu râvnă, atrăgătoare şi plăcută, un stup extraordinar al imaginaţiei, cea mai mare casă construită vreodată. Peter Lake şi-a dat seama de acest lucru încă din clipa când a ajuns pe Bowery cu coroana lui din cochilii şi cu colierul din pene, la ora cinci după-amiaza, într-o zi de vineri din luna mai.

Ţinea într-o mână berea violet, din scoici şi în cealaltă punga uleioasă din piele de raton, în care avea sărăţelele de peşte. Era stupefiat, dar învăţa repede. Primul lucru care i s-a întâmplat a fost furtul canoei în clipa când a coborât din ea pe un chei aproape de South Street. Nici nu întorsese bine spatele, când nişte siluete întunecate au apărut dintre mormane acoperite cu muşchi şi au luat-o cu ele de parcă ar fi dispărut în iad. După cinci minute, a văzut câţiva băieţi cărând bucăţi spintecate din canoe, pentru a fi vândute drept lemn de foc. Până a ajuns în Bowery, lemnul ardea sub carnea sfârâindă de păsări, porci şi vaci, pregătită de vânzare pentru trecători. Imediat ce flăcările au murit şi au aşezat un alt porc sau miel pentru o nouă friptură, bucătarii de pe trotuare le-au vândut cenuşa unor epave umane de culoare cenuşie, care cărau saci uriaşi cu tăciuni şi cenuşă pentru fabricile de chimicale şi sere. Peter Lake s-a apropiat de unul dintre aceştia şi a arătat cu degetul spre sacul enorm care aproape că îl ascundea pe cărăuş, lăsându-i la vedere doar capul cu păr cărunt şi ochii injectaţi, care stăteau să-i iasă din orbite.

— Asta e canoea mea, a spus el.

— Unde ţi-e canoea? a întrebat nenorocitul apăsat de sac.

— Acolo, a răspuns Peter Lake, continuând să arate spre

sac.

— Acolo ţi-e canoea, a zis cărăuşul de cenuşă, măsurându-l pe Peter Lake de la coroana din scoici şi până la ghetele din piele de şobolan. Bine, atunci, dacă nu te superi, bătrânul Jake Salween o să se slujească de ea ca să ajungă în China… O zi bună, băiete! Curând o să te ducă la Overweary.

— Overweary?

— De parcă n-ai şti! Dă-te la o parte din calea mea, pitic nebun!

Lui Peter Lake i se părea că oraşul, ori ceea ce văzuse din el, semăna cu zidul de nori. Mişcarea lui, zgomotele ce răsunau din toate părţile, marea vitalitate, l-au izbit ca un zid de nori, ca un covor care clocoteşte. Însă, în vreme ce zidul era alb, oraşul era o paletă de culori explozive. Formele şi geometria lui l-au fascinat – vâlvătăile oranj din ferestrele limpezi de la etaje; strălucirea ca un clopot, de culoare verde şi alb, a unei lămpi cu gaz; limbile săltăreţe ale focurilor; camerele înroşite de căldura mangalului; caii cu copite negre, potcovite, care mergeau graţios la trap în faţa caleştilor lăcuite; acoperişurile ascuţite şi triunghiulare; baletul mulţimilor când urcau trepte, dădeau colţuri şi traversau străzile; zgomotele guturale ale utilajelor (auzea în depărtare un sunet înfundat, asemănător cu acela scos de zidul de nori, dar era zgomotul motoarelor, al volantelor şi al preselor); străzi mărginite de pânze, unele vălătucite sau întinse pe catarge, dincolo de clădiri, altele coborând precum lama unei ghilotine; strigătele vânzătorilor costumaţi; clădirile (nu văzuse niciodată clădiri) în adâncul cărora se aflau şiruri de lămpi sclipitoare (niciodată nu văzuse lămpi), copăcei şi mese şi nenumărate femei frumoase, cu o ţinută dreaptă care, spre deosebire de Femeile Golfului, purtau straie ce le făceau să arate ca nişte păsări ale junglei, cu pielea mătăsoasă, deşi mai pieptoase şi câteodată mai distante. Până atunci nu văzuse uniforme, cărucioare, ferestre din sticlă, trenuri şi mulţimi de oameni. Oraşul i-a explodat în faţă prin inelul de scoici albe care îi încorona

capul. S-a învârtit prin arşiţa şi tumultul de pe Broadway şi Bowery, fără să înţeleagă tot ce vedea. De exemplu, un bărbat răsucea maneta unei cutii, iar din ea se revărsa muzică, în vreme ce o mică fiinţă, pe jumătate animal, pe jumătate om, dansa pe stradă şi aduna tot felul de lucruri în pălărie. Peter Lake a încercat să-i vorbească. Omul care rotea manivela a spus că ar fi bine să-i dea nişte bani creaturii.

— Ce sunt banii? a întrebat Peter Lake.

— Banii sunt ce-i dai maimuţei ca să nu se pişe pe tine, i-a răspuns flaşnetarul.

— Banii sunt ce-i dai maimuţei… altfel, maimuţa se pişă pe tine, a repetat Peter Lake, încercând să priceapă. Când şi-a dat seama că micuţul om în costum roşu era „maimuţa”, a înţeles că maimuţa chiar se pişa pe el. A făcut un salt înapoi, hotărât (între altele) să obţină nişte bani.

După o oră era mai obosit ca niciodată. Îl dureau labele picioarelor şi avea muşchii încordaţi. Îşi simţea capul ca un cazan azvârlit în josul scării. Oraşul era ca un război – bătăliile se purtau pretutindeni, iar pe străzi erau oameni disperaţi, care se deplasau în grupuri, furişându-se. Îi auzise pe Oamenii Golfului vorbind despre război, însă ei nu spuseseră nicicând că el putea fi înhămat, ţinut cu capul plecat şi făcut să alerge pe loc. Pe câteva mii de kilometri pătraţi de străzi existau multe armate violente care interacţionau independent – zece mii de prostituate doar pe Broadway; jumătate de milion de copii abandonaţi; jumătate de milion de ologi şi orbi; zeci de mii de infractori activi, prinşi într-o luptă permanentă cu tot atât de mulţi poliţişti; şi un număr uriaş de cetăţeni de treabă care, în vieţile lor de zi cu zi, se purtau la fel de feroce şi rapace ca şi câinii sălbatici din alte oraşe. Ei nu cumpărau şi nu vindeau, ci dădeau lovituri ucigătoare şi se eliminau unul pe altul. Nu umblau pe străzi, ci înaintau pieptiş, ca suliţaşii, cu dinţii încleştaţi şi inimile bubuind. Deosebirile dintre diferitele genuri de desperado şi locuitorii obişnuiţi erau atât de subtile, încât devenea aproape imposibil să

descoperi un om cinstit. Un judecător care pronunţa sentinţa împotriva unui infractor merita, probabil, o pedeapsă de zece ori mai severă şi exista posibilitatea ca într-o bună zi să o şi primească din partea unui coleg de breaslă de patru ori mai corupt decât el. Tot oraşul era o roată a norocului mult mai complicată decât oricare alta construită până atunci. Era un model apropiat de cel al proceselor absolute ale sorţii, când deopotrivă inocentul şi vinovatul erau azvârliţi laolaltă într-un tambur uriaş şi supraaglomerat, împinşi de-a lungul unor labirinturi presărate cu tot felul de capcane, surprinşi murind în beciuri lipsite de aer ori înălţaţi pe platforme cu privelişti măreţe.

Peter Lake nu avea habar de ce simţea şi de nimic din ce i se întâmpla, aşa cum niciun pacient din sala de operaţie nu ştie ce i se întâmplă în timp ce este tăiat şi cusut. Era copleşit de percepţii. Oraşul era o cutie în flăcări, iar el se afla înăuntru, arzând şi cutremurându-se, străpuns permanent de imagini prea acute pentru a fi ierarhizate. S-a târât prin labirintul de străzi, ducând cu el berea violet şi sărăţelele din peşte. Acolo nu existau golfuri, nici colibe şi nici locuri nisipoase şi moi, unde să se întindă.

Însă existau anarinde. Atât de multe anarinde erau, încât s-a întrebat dacă mai era întreg la minte. Apăreau pretutindeni, în lături, deasupra, dedesubt, în interiorul cutiilor cu faţadele din geam, ca peştii care înoată ispititor în bancuri, râzând şi parcă învingând atracţia gravitaţională. Iar numărul lor era nesfârşit. Curgeau ca un fluviu. Aveau glasurile delicate precum cristalul, clopoţeii, păsările şi cântecele. A hotărât că era cel mai bine dacă alegea o anarindă care să îl ducă acasă la ea. Acolo puteau să mănânce sărăţelele din peşte, să bea berea de scoici, să îşi lepede hainele şi să se rostogolească în locurile moi în care dormeau ele. O va alege pe cea mai arătoasă pe care o va găsi. La urma urmelor, ce anarindă îi putea rezista când se prezenta în faţa ei cu scoici, pene şi blănuri şi având un urcior plin cu bere de scoici prins la brâu? Pe lângă el au trecut multe anarinde, toate

frumoase. Însă cea pe care a ales-o arăta cu adevărat ieşită din comun. Era aproape de două ori mai înaltă decât el. Faţa ei latră era de o frumuseţe atât de perfectă, deasupra gulerului cenuşiu înalt (de care era prins un smarald), încât părea o zeiţă. Avea o capă din samur, dar şi alte bijuterii în afara smaraldului. Era minunată, mai ales că era pe cale de a păşi într-o cutie neagră şi lucioasă, trasă de doi cai musculoşi.

Peter Lake s-a apropiat de ea şi, printr-o mişcare a încheieturii, a făcut semn întâi spre punga în care avea sărăţele din peşte, iar apoi spre urcior, după care a ridicat bărbia şi a bătut din picioare, etalând gestul insolent al împerecherii specific pentru Oamenii Golfului. Coroana din scoici zornăia, iar penele lui fluturau. La început a crezut că avusese succes, deoarece ochii ei au rămas căscaţi de uimire. Însă apoi a văzut o expresie de spaimă apărându-i pe faţă, ca un nor care trece peste lună. Uşa i s-a trântit în nas, iar cutia s-a îndepărtat.

A repetat acel act de seducţie de câteva ori, dar până şi cele mai jerpelite dintre anarinde l-au privit cu dispreţ. Aşa epuizat şi abătut cum era, a continuat să rătăcească, în căutarea unui adăpost, pentru că noaptea deja se lăsase. Nu ştia încotro se îndrepta, străzile erau foarte multe şi încârligate, încât n-a trecut de două ori prin acelaşi loc. Oriunde mergea descoperea scene memorabile (un câine care făcea tumbe, un bărbat care, înfăşurat într-un cearşaf alb, arunca blesteme asupra unei mulţimi de oameni, ciocnirea dintre două care mortuare). După trei ore (era doar opt seara) Mlaştina Bayonne i s-a părut atât de pierdută în zare ca o altă lume, îndepărtată, şi atunci şi-a dat seama că era rătăcit într-un vis îndelungat şi magnific. Scenele şi culorile s-au înmulţit, împinse ca valurile unei furtuni, până când a început să se legene pe picioare ameţit.

Apoi a ajuns la un mic parc, un pătrat înconjurat de clădiri de piatră. Era tăcut, verde-închis şi la fel de paşnic şi promiţător ca smaraldul aşezat pe pâslă de angora de culoare cenuşie. Acolo erau copaci, iarbă moale şi spaţii

umbrite. În mijloc se găsea o fântână arteziană. De jur împrejur, lămpile cu gaz străluceau printre copacii care se legănau în vânt, proiectând în jur jocuri de lumini şi umbre. Iar o anarindă dansa acolo împreună cu o alta. Una era scundă, avea părul roşcat şi purta o bluză verde. Cealaltă era mult mai mare şi mai senzuală (cu toate că nu depăşea cu mult vârsta lui Peter Lake), avea păr blond, care îi flutura liber, şi obraji îmbujoraţi şi purta o bluză de culoare crem. Dansau braţ la braţ în jurul artezienei, un vechi dans olandez, iar obrajii li se atingeau şi braţele li se împleteau. Nu dansau pe muzică, fredonau ceva. Şi, din câte vedea Peter Lake, nu aveau alt motiv să danseze decât că era o noapte excepţional de frumoasă.

Anarindele purtau încălţări largi, care loveau macadamul scoţând sunete vesele şi goale, şi se aplecau şi se învârteau cu o asemenea plăcere, încât Peter Lake a vrut să li se alăture. După ce şi-a aşezat laolaltă ulciorul, punga şi sabia, a făcut un salt în spaţiul deschis pentru a dansa. A făcut-o oarecum ca indienii, de la care Oamenii Golfului învăţaseră demult dansurile scoicilor şi rondele stranii care imitau trestiile bătute de vânt. Pentru că cele două fete erau atât de fericite, Peter Lake a executat un dans al lunii. A sărit şi s-a ghemuit şi a jucat de pe un picior pe celălalt, ambele fiind înfăşurate în blănuri. Imediat ce au observat scoicile care zornăiau, ele au început să se rotească în jurul lui. Imaginea pe care o alcătuiau împreună era plăcută pentru ochii trecătorilor, care le-au aruncat bani argintii la picioare. Acele lucruri erau bani, aşa ştia Peter Lake. Însă, deşi ajunsese să afle ce erau, nu a înţeles multă vreme asta, pentru că era derutat de câteva reguli misterioase. Prima regulă spunea că banii erau imposibil de căpătat. A doua spunea că, imediat ce îi aveai, era aproape imposibil să îi păstrezi. Şi a treia, că aceste legi se aplicau doar în cazul unor indivizi, dar nu şi în al altora. Cu alte cuvinte, deşi banii erau imposibil de obţinut şi imposibil de păstrat, pentru toţi ceilalţi curgeau cu găleata şi rămâneau acolo pe vecie. A

patra lege spunea că banilor le plăcea să trăiască în locuri colorate, strălucitoare şi curate, cu textură fină şi umbre ispititoare. Mulţi bani păreau să se afle la marginea parcului, în casele înalte, din piatră cafeniu-roşcată. De cealaltă parte a ferestrelor clare ale acestor case străluceau lumini calde şi apăreau panouri late şi limpezi de maro, roşu, verde şi alb, dar şi scânteieri argintii şi lumini de flăcări. Vedea toate acestea chiar în timp ce dansa. Şi simţea că era exclus din asemenea locuri, cu toate că oamenii care locuiau în ele îi aruncau bani pentru că executa dansul lunii. Acela era încă un mister. Îi aruncau bani pentru că el făcea ceva ce îi plăcea mult, ceva uşor, ceva ce ar fi făcut oricum. Dansând în acea noapte în apropierea artezienei din parcul verde, cufundat în întuneric, şi primind monede pentru asta, Peter Lake a devenit hoţ. Cu toate că îi va trebui multă vreme pentru a înţelege principiul, a fi plătit pentru propria-ţi plăcere înseamnă a fura. Deprinzând această lecţie, chiar dacă nu o înţelesese, a simţit o legătură cu hoţii, lucru bun, pentru că cele două fete erau escroace.

— Ce sunt escroacele? le-a întrebat el, în timp ce ele îşi răcoreau chipurile transpirate şi îmbujorate cu apă de la arteziană.

— De unde vii tu de nu ai aflat ce sunt escroacele? a zis cea mare.

— Vin din mlaştină.

Ele nu şi-au dat seama despre ce vorbea el. În timp ce împărţeau banii i-au explicat despre escrocherie.

— Dansăm, să zicem, în faţa unei mulţimi şi atragem atenţia. Oamenii ne aruncă bani.

— Banii trebuie daţi maimuţei, altfel ea se pişă pe tine, a spus Peter Lake.

Cele două fete s-au uitat nedumerite una la cealaltă.

— Ei ne aruncă bani, iar Micuţa Liza Jane le fură din buzunare. Asta este escrocheria.

— De ce ai dansat acum, după ce ei nu ţi-au mai aruncat bani?

— Habar n-am, a spus cea mare. De ce să nu dansez?

Cea mare era Micuţa Liza Jane, iar cea mică era Dolly. Mai existase şi o a treia fată, pe nume Bosca, dar ea murise de curând.

— De ce a murit? a întrebat Peter Lake.

— De cadă de baie, i-a răspuns Micuţa Liza Jane, fără să-i dea altă explicaţie.

L-au luat pentru a o înlocui pe Bosca. El va dansa cu Dolly, în vreme ce Micuţa Liza Jane va fura din buzunarele privitorilor. El le-a întrebat dacă aveau un loc bun de dormit, iar ele i-au zis că da. Le-au trebuit trei ore ca să ajungă acolo. Au traversat câteva râuri mici şi cinci pâraie. Au mers pe o sută de alei întortocheate care arătau ca decorurile de operă. Au traversat poduri mari, pieţe comerciale, unde erau oameni care mâncau foc şi carnea se prăjea înfiptă în săbii, şi au trecut pe lângă o groază de uşi care duceau spre fabrici pline de fum, ce răsunau ca bătăile inimii. În timp ce mergeau, Peter Lake cânta sunetele pe care le auzea venind din interiorul de fier al acelor locuri de muncă – *Bum, paca paca, balala, buum, poc, paca, paca, hâââş! baca baca baca, ooof poc! hâţ hâţ hâţ hâţ! bing! um baba um baba, dila dila dila, pss! um baba baba dila dila boc!* A observat că în oraş oamenii mergeau nu doar ca nişte cai de luptă, ci şi în dansuri ritmice stranii – trupurile lor se mişcau în sus şi în jos, braţele urcau şi coborau, coapsele executau mişcări feminine (dacă erau femei şi, câteodată, chiar dacă nu erau). Le-a întrebat pe cele două escroace dacă era vreun război sau dacă se întâmplase ceva groaznic, pentru că nu înţelegea prezenţa focurilor, a armatelor de oameni fără cămine, epavele umane, agitaţia. Ele s-au uitat în jur şi au spus că nimic nu părea nelalocul lui. Peter mai avea puţin şi se prăbuşea istovit.

Au ajuns pe o stradă cu clădiri simetrice. Fetele nu locuiau chiar într-una din acele clădiri, ci în piaţeta dintre ele. Au trecut printr-un tunel alb şi întunecos şi au descoperit o curte întinsă, ascunsă şi înconjurată de vreo sută de clădiri. În centru se afla o grădină lăsată în paragină, care nu înviase odată cu venirea primăverii, fiind

doar năpădită de buruieni. La marginea ei, minusculă pe lângă acele clădiri, era o baracă mică. Dar escroacele nu locuiau în baracă, ci în subsolul ei. Au coborât printr-un chepeng şi au ajuns într-o cămăruţă întunecoasă, cu o ferestruică aproape de tavan. Nişte resturi de cărbuni încă fumegau în pântecele unei sobe dintr-un butoi de tablă. Pe perete atârnau legume uscate, alături de o oală şi de câteva ustensile de bucătărie. Singura piesă de mobilier era un pat enorm, cu picioarele inegale, care-l făceau să stea înclinat, iar pe el se aflau câteva perne obosite, cearşafuri şi pături. În mod surprinzător, nu erau prea murdare. Acela era locşorul primitor în care dormeau escroacele.

— Micuţa Liza Jane a aprins o lumânare din seu, iar Dolly a pus lemne pe foc, a spus Dolly după ce au intrat. Fata vorbea deseori despre sine la persoana a treia. O să treacă o oră până fierbe apa şi se fac legumele.

Peter Lake le-a arătat sărăţelele de peşte şi le-a explicat cum să facă un ghiveci tocându-le şi legându-le, iar apoi aruncându-le în apa clocotită, ca să-i dea un gust mai bun.

S-au gândit că e bine să se odihnească înainte de a mânca, dar au stat şi-au băut toată berea de scoici. Încrucişându-şi braţele, Micuţa Liza Jane şi-a scos bluza, iar Dolly a imitat-o. Apoi şi-au scos fustele. Peter Lake era deja ameţit de la bere, iar ce a văzut l-a atras teribil. Micuţa Liza Jane avea şaisprezece ani şi era împlinită bine. Dolly era încă puberă, dar ceea ce îi lipsea în volum compensa prin prospeţime şi, în orice caz, Micuţa Liza Jane avea volum pentru două. Sânii ei dansând i-au umplut ochii de bucurie lui Peter Lake. S-a gândit că acum avea să se întâmple la fel ca şi cu Anarinda, doar că erau două anarinde. Gemând de plăcere s-a dezbrăcat şi el. Ceea ce a fost la fel de greu ca şi cum ai trece o şa de călărit lateral printr-o capcană pentru homari. Când s-a eliberat în cele din urmă de haine, a deschis ochii pentru a-şi ospăta privirea cu imaginea sânilor şi picioarelor din pat. Însă ele erau deja încurcate unele în altele, iar cele două fete răsuflau încet şi lasciv. A auzit un sunet slab, ca de supt.

Ce se petrecea acolo? S-a uitat mai bine, să se asigure că amândouă erau anarinde, aşa cum crezuse. Erau – nu încăpea îndoială. Asta era ceva nou, dar cum tot ce vedea în oraş era nou, nu a rămas surprins. A băgat la cap. Fetele nu manifestau interes faţă de el, deşi l-au lăsat să le pătrundă şi să se satisfacă de câteva ori, după care el a fost acela care nu a mai manifestat interes faţă de ele. Apoi, câteva ore mai târziu, nimeni nu se mai sinchisea de nimeni, fiecare manifestând interes doar faţă de ghiveci. Au mâncat în tăcere şi s-au culcat cu puţin înainte ca soarele să răsară.

Ca şi cum ar fi fumat opiu, toţi trei au auzit ca prin vis glasul Micuţei Liza Jane, care a spus:

— Mâine mergem în Madison Square. Acolo sunt o grămadă de fraieri.

Apoi, fumul cenuşiu al somnului a umplut cămăruţa şi i-a apăsat dulce pe patul moale şi înclinat.

În dimineaţa următoare, Peter Lake a văzut oraşul cu alţi ochi, aşa cum avea să i se întâmple de atunci încolo ori de câte ori se deştepta. De la o zi la alta nu rămânea la fel. După-amiezi întunecate, închise, fumegoase; oceane de ploaie; zile de toamnă mai limpezi decât prespapierurile din cristal; raze de soare şi umbre – oraşul nimănui exista.

S-a trezit devreme. Cele două fete erau încurcate în pături. S-a îmbrăcat şi a ieşit imediat afară, ca să fie primul care vede soarele luminând cel mai înalt horn al clădirilor înconjurătoare. Stând în grădină, în buruienile înalte până la brâu, s-a întrebat cum arătau în interior acele clădiri. Nu călcase niciodată într-una. Din câte bănuia, când va deschide uşa, va vedea un nou oraş înăuntru, la fel de întins şi antrenant ca şi cel pe care abia îl descoperise. În acea dimineaţă de sfârşit de primăvară, şi era început de vară, s-a dus spre uşa celei mai apropiate clădiri şi a deschis-o, aşteptându-se să vadă, ca şi cum s-ar fi aflat pe un deal înalt, un oraş mare întinzându-se dinaintea lui în zorile reci ale unei zile de iarnă. Probabil că avea să vadă asta într-o bună zi. Însă acum era doar

întuneric şi un miros bolnăvicios. A urcat cu precauţie un şir de trepte (cum fusese crescut în mlaştină, nu ştia nimic despre înălţimi) şi a ajuns pe un palier. În jurul balustradei fuseseră legate sfori şi frânghii împletite. Se jucaseră copiii, s-a gândit el. În întuneric, a văzut că pereţii întunecaţi erau zgâriaţi şi borteliţi. Era un loc oribil, departe de apă, cer sau nisip. Ar fi plecat din acel loc şi l-ar fi trecut în uitare dacă nu ar fi simţit un imbold să mai urce un şir de trepte. Acum se afla în inima clădirii, departe de lumină, de parcă ar fi pătruns adânc într-un mormânt. Tocmai se pregătea să se întoarcă, însă, brusc, a rămas neclintit, dând dovadă de autocontrolul graţios şi iute al unui vânător care a descoperit unde este prada. În faţa lui stătea un copil, nu unul obişnuit, cel puţin aşa a sperat el. N-avea mai mult de trei-patru ani şi era îmbrăcat cu o cămaşă largă, neagră şi murdară. Capul lui era enorm, ras şi diform. Creştetul capului şi fruntea erau bombate, gata să plesnească. În spate, la fel. Peter Lake s-a chircit. Creatura care stătea în moloz îşi ţinea o mână în gură şi se rezema de perete, privind pierdut drept înainte. Fălcile îi tremurau, iar ţeasta umflată în mod hidos se mişca înainte şi înapoi cu tresăriri convulsive. Instinctul i-a spus lui Peter că nu mai exista multă viaţă în acel trup. Ar fi vrut să-l ajute pe copil, dar nu avea nici experienţă, nici amintiri care să îl îndrume. Nu putea nici să plece, nici să rămână. L-a urmărit tremurând şi dând din cap în întuneric până când a simţit că se rostogoleşte cumva înapoi spre lumină.

În mlaştină niciun copil nu era lăsat să moară ca acela din holul clădirii. Însă acolo, în zori, moartea era la ea acasă. În oraş existau locuri din care nu se putea ieşi – vise întunecate şi moarte lentă, moartea copiilor, suferind fără vreo urmă de har divin sau posibilitate de mântuire, o pierdere supremă şi eternă. Imaginea copilului i s-a întipărit adânc în memorie. Dar ăsta nu era nicidecum sfârşitul, pentru că realitatea lua forma unui inel care se răsucea. Chiar şi ce nu putea fi mântuit avea să primească mântuirea şi exista un echilibru pentru toate. Trebuia să

existe.

S-a întors la escroace.

— Lasă-ţi sabia aici, i-au spus fetele, altfel poliţiştii se vor lua de tine.

Un Om al Golfului nu se despărţea de sabie decât atunci când înota sau se rostogolea.

— Nu vreau să o las, a spus Peter Lake şi, gândind că a inventat o expresie nouă şi frumoasă, a adăugat, nici pentru mulţi bani.

— Asta-i bună! a exclamat Dolly. Sper că te pricepi mai bine la escrocherii.

Madison Square era la fel de departe ca şi parcul în care le cunoscuse pe fete. După ce au călătorit cu feribotul, au traversat două poduri, au luat un tren şi au trecut prin vreo şase tuneluri, au mers şerpuit vreme de câteva ore printr-un labirint de străzi, pasaje, alei şi arcade, toate explodând de viaţă. Peter Lake se simţea la capătul puterilor chiar înainte de a se apuca de treabă. Însă apoi, în mijlocul minunatului parc, înconjurat de clădiri înalte, legate între ele printr-o reţea de poduri aeriene, a început să execute o serie de dansuri ale lunii, dansuri ale scoicilor şi legănări ca de trestii. Dolly dansa în jurul lui, în vreme ce Micuţa Liza Jane se plimba încoace şi încolo, furând din buzunare.

Micuţa Liza Jane (de altfel, o adevărată frumuseţe) era perfect lipsită de scrupule, iar când a văzut un bărbat gras, purtând un costum din stofă ecosez, ieşind legănându-se ca un dansator de vals din Bank of Turkey, s-a dus spre el ca o albinuţă spre nectar. A descoperit exact 30.000 de dolari în portofelul lui burduşit. Tremurând, l-a făcut pe Peter Lake să se oprească dintr-un dans nebunesc al scoicilor şi să le însoţească pe ea şi pe Dolly până într-un colţ al parcului. Acolo au împărţit totul în mod egal, astfel că în acea dimineaţă, partea lui Peter Lake a fost de 10.004,28 de dolari. Micuţa Liza Jane a spus că, după ce bărbatul cel gras va depune plângere, poliţia va porni în căutarea lor, aşa că era înţelept să se despartă şi să se reîntâlnească din nou spre seară.

— Exact aici, a spus ea. Până atunci, pune banii într-o bancă.

— Ce e aia? a întrebat Peter Lake.

Ea l-a învăţat să citească cuvântul „bancă” şi i-a zis să pună banii în clădirea pe care scria acel cuvânt, iar banii vor fi în siguranţă. Peter Lake a acceptat pe dată sfatul şi s-au despărţit. A găsit o bancă, a intrat, a ascuns maldărul de bancnote nou-nouţe lângă un perete şi a plecat, convins că acum avea bani, astfel încât nicio maimuţă nu se va mai pişa pe el. Scăpând de această grijă, a intrat într-un palat din sticlă de lângă Madison Square, ca să-şi omoare timpul până seara, când îşi vor relua activitatea.

Maşini. Pretutindeni erau maşini, şi mereu maşini. La început, Peter Lake a socotit că erau animale care învăţaseră să danseze pe loc. Pentru el, lumea de jos sau cea de deasupra a devenit imediat magnifică, irezistibil de fascinantă. Nu mai văzuse aşa ceva până atunci. Lumina inunda ferestrele, croindu-şi drum prin şirurile înalte de palmieri. O orchestră suspendată cânta muzică ritmată, în ton cu ciudatele dansuri mecanice. Din mijlocul unui bloc mare din oţel, gâfâind, un piston verde se chinuia să se ridice. Roţi de toate culorile, aflate pretutindeni, vibrau şi se învârteau invers, ca apoi să gonească de parcă ar fi fost urmărite de un câine. Bile aflate pe vergele se ridicau şi coborau: roţi dinţate păcăneau; blocuri bubuitoare se ciocneau în mod repetat cap în cap, ca nişte cerbi furioşi. Firicele de aburi se înălţau printre palmieri, iar din motoarele monstruoase, mari cât o piaţă, ţâşneau apă şi ulei. Lui Peter Lake i-au plăcut teribil. Erau vreo două mii de asemenea lucruri acolo, fiecare dintre ele trudind şi pufăind. Pentru prima oară, era fericit că fusese alungat din mlaştină. În mişcarea maşinilor a văzut tot ce trebuia cunoscut. Ca valurile, vântul şi apa, acestea se mişcau. În sine, ele însemnau putere şi exaltare.

Rătăcind printre maşini – două mii de maşini! –, se simţea ameţit şi extaziat. Nu ştia la ce slujea vreuna dintre ele şi a hotărât să întrebe. Alături de fiecare colos care

bolborosea se afla câte un paznic sau, mai bine zis, vânzător. Peter Lake nu mai văzuse niciodată un vânzător şi e straniu de imaginat că un om care are de vândut o maşină de cincizeci de tone, care valorează 200.000 de dolari, îşi va pierde vreo clipă cu un băiat de doisprezece ani, care poartă încălţări din piele de bizam, piei, pene şi cochilii de scoici. Însă Peter Lake n-a trebuit decât să se apropie de una dintre acele maşini gigantice şi să-l întrebe pe cel care o păzea:

— Ce e asta?

— Ce e asta… Ce să fie? Asta, dragă domnule, este Maşina Semiautomată Payson de Realizat Foraje Subacvatice cu Cheson de Căutare a Nivelului şi Spaţiator de Dinamită! În această expoziţie sau în oricare alta din lume nu vei găsi altă SALSUCDADS care măcar să se compare cu ea. Să începem cu proiectarea. Vino să vezi potcoava ucigătoare fabricată în Düsseldorf! Observă, te rog, piesa asta ineptă şi solidă, iodelania lustruită şi arcul de foaie din oţel pur. Acum, piesa solidă e legată direct de o tijă meltoniană, perfect calibrată, la baza căreia vei descoperi o caracteristică neobişnuită, comună doar maşinilor SALSUCDADS cele mai performante – o mandrină albastră cu pistol! Este de cea mai bună calitate. O folosesc şi eu. De obicei, nu le spun asta oamenilor, dar ţie ţi-o spun. Nici nu m-aş atinge de vreun alt SALSUCDADS. Jur, mai bine mi-aş da soţia altcuiva. Uită-te la acele lame de admisie. Ai mai văzut vreodată asemenea lame de admisie? Doar sfredelul de crustă valorează cât toată maşina. E din salinium pur! O roată dublu protejată la mlaştini! Ecranată faţă de stimulator printr-o piesă tanată, rezistentă ca piatra! Deschide-o şi simte-i alunecarea subtilă şi netedă, calabriană. Şi acum, să revenim la oile noastre. Ai jumătate de milion de dolari de subsfărâmare ca să treci hăul. Foloseşti ceva ieftin, cum ar fi ceea ce a îngropat pisica? Sigur că nu, mai ales unul ca tine. Recunosc un expert imediat ce îl privesc în ochi. Nu ai cum să mă tragi pe sfoară. Tu, prietene, eşti unul din mecanicii Domnului! Un maestru ca tine vrea să aibă în

stăpânire ceva solid şi frumos, ceva bine construit, pe care să se bizuiască, ceva de la Barkington-Payson. Vino aici ca să admiri cum sună sirena. E volpiniu supercurat! Ei, şi acum, dă-mi voie să îţi destăinui un mic secret referitor la preţ…

Peter Lake l-a ascultat vreme de două ore şi jumătate. Cât s-a străduit să înţeleagă toate acele vorbe, a rămas cu gura căscată. A socotit că, pe lângă furtul din buzunare şi maimuţele înveşmântate în roşu, toată tărăşenia era una dintre pietrele de temelie ale civilizaţiei în care tocmai nimerise. Însă a fost întrerupt de doi poliţişti şi un preot, care l-au reţinut, i-au legat mâinile la spate, l-au scos din sclipitoarea sală de expoziţie, l-au urcat în furgonul închisorii, care era deja plin de copii, şi l-au dus la Căminul pentru Copii Lunatici al Reverendului Overweary.

În întregul oraş, copiii fără părinţi puteau fi găsiţi ghemuiţi laolaltă ca iepurii, dormind în căldura zilei în butoaie şi pivniţe şi oriunde găseau puţină linişte şi odihnă. Noaptea, frigul îi punea în mişcare, azvârlindu-i în braţele aventurilor şi al nenorocirilor pentru care copiii nu sunt şi n-au fost niciodată făcuţi. Erau peste jumătate de milion de asemenea copii în oraş şi cădeau la fel de repede sau chiar mai repede decât adulţii victime bolilor şi violenţei, astfel încât coşciugele de pe Ţarina Olarului[6] erau adesea înduioşător de micuţe: groparii puteau câteodată să ia subsuoară câte două sau trei în acelaşi timp. Nimeni nu cunoştea numele copiilor (în unele cazuri, nici măcar nu aveau nume) şi nici nu avea să le afle vreodată. Uneori, oamenii de bună-credinţă se întrebau: „Ce se întâmplă cu aceşti copii?”, referindu-se la toţi puştii care stăteau pe străzi atât vara, cât şi iarna. Răspunsul era că unii creşteau şi se apucau de muncă, iar alţii furau; unii erau trecuţi de la o instituţie la alta sau dintr-o închisoare în alta; iar restul erau îngropaţi pe câmpurile din afara oraşului, unde găseau linişte şi desişuri din belşug.

Câteodată, copiii îşi pierdeau minţile şi rătăceau fără

[6] „Şi au cumpărat cu ei Ţarina Olarului, pentru îngroparea străinilor” *(Matei, 27:7).* În context este vorba despre morminte comune (n.tr.).

ţintă, ca nebunii. De aceea exista Căminul Overweary, înfiinţat pentru a asigura adăpost şi instruire băieţilor străzii care înnebuniseră. Într-una dintre raziile lor, oamenii reverendului Overweary îl remarcaseră pe Peter Lake din cauza costumaţiei lui.

El a descoperit destul de curând că acel Cămin era condus de trei bărbaţi. Reverendul Overweary era o figură tragică, întotdeauna redus la neputinţă din cauza adâncii compasiuni pe care o simţea faţă de băieţi. Deseori îl podideau lacrimile şi suferea enorm din cauza nefericirii altora. Din această cauză, nu avea nici timpul, nici energia de a-l controla corespunzător pe adjunctul lui, diaconul Bacon, care la rândul lui era convins că va descoperi în fiecare nou lot de băieţi pe câţiva care să reacţioneze cu vigoare la atenţiile lui entuziaste şi directe în timpul primei despăducheri. Momentul adevărului apărea când diaconul Bacon se alătura băieţilor fericiţi în băile pline de aburi pentru a aplica acidul patubic[7]. Peter Lake a refuzat ca diaconul să îi aplice acel acid, insistând să facă asta cu mâna lui. Unii dintre noii internaţi pur şi simplu nu ştiau. Alţii abia aşteptau atingerea bărbatului cu aspect blând, înalt de peste un metru şi optzeci, care purta ochelari cu ramă de baga şi avea un nas acvilin. Lucrurile s-au rezolvat curând de la sine (aşa cum se întâmplă întotdeauna), iar reverendul Overweary se prefăcea că nu vede, în vreme ce diaconul Bacon se retrăgea cu anturajul lui, câteodată şi zile întregi, la o căsuţă care era mobilată şi decorată precum salonul unui sultan de pe o insulă din Marea Marmara.

Însă cine era reverendul Overweary ca să-şi dojenească diaconul? Casa lui arăta ca un palat, dominând chiar şi blocurile cu celule din piatră cenuşie, în care locuiau mai bine de două mii de băieţi. Reverendul Overweary dădea nişte baluri extravagante la care invita bogaţi, intelectuali şi capete încoronate aflate în vizită. Aceştia veneau pentru că mâncarea era bună şi pentru că îl socoteau o persoană bine intenţionată, care realizase o avere de milioane din

[7] Termen inventat de autor (n.tr.).

adăpostirea celor pe care îi avea în grijă. Lucrurile stăteau cu totul altfel. Băieţii îl întreţineau, deoarece, sub masca instruirii şi a educaţiei, el îi închiria în grupuri celor care aveau nevoie de ei. Preţul curent pentru muncă necalificată era între patru şi şase dolari pe ziua de douăsprezece ore, fără discuţie. Overweary îşi scotea zilnic fiecare băiat la muncă la preţul de cel puţin cinci dolari. Cheltuia un dolar pentru întreţinerea lor, iar astfel realiza un profit de aproximativ 8.000 de dolari pe zi. De fapt, ceva mai puţin, pentru că totalul era permanent afectat de boli, decese şi evadări (cele trei fiind deseori combinate într-un proces unificat). Compătimitorul reverend îi lua pe băieţi de pe stradă, îi învăţa cum să muncească, îi salva de Ţarina Olarului şi scotea pentru sine câteva milioane de dolari pe an. Când plecau, băieţii nu aveau niciun cent în buzunar.

Peter Lake a stat acolo până a ajuns aproape adult. Deşi era sclav, se simţea ca în Rai, asta datorită celei de-a treia forţe din triunghiul echilibrator al Căminului Overweary – reverendul Mootfowl.

Reverendul Mootfowl răspundea de razie în ziua în care Peter Lake fusese ridicat de la expoziţia de maşini. Spre iritarea poliţiştilor care îl însoţeau, el insistase să viziteze expoziţia, pentru că nu putea rezista ispitei de a vedea etalarea de tehnologie, inginerie sau maşinării. Se numărase printre primii membri ai conducerii căminului, asta când lucrurile nu erau atât de bine organizate şi, înainte de „hirotonisire”, Overweary îl trimisese la câteva colegii tehnice. Mootfowl părea să nu aibă emoţii, dorinţe ori preocupări, cu excepţia acelor legate de prelucrarea metalelor, meşteşugărie, construcţia de maşini, proiectarea de pompe, ridicarea de grinzi, împletirea cablurilor şi tehnologia construcţiilor civile. Putea fi găsit aproape permanent la bancul de lucru, unde modela, tăia sau proiecta. Trăia intens oţelul, fierul şi cheresteaua. Putea produce orice. Era un artizan dement, un geniu al uneltelor.

Peter Lake a devenit curând unul dintre cei cincizeci de copii de elită care munceau zi şi noapte în lumina orbitoare a forjei, învăţând acel subiect de timpuriu şi în mod serios, au devenit maeştri în mecanică, iar ei şi Mootfowl erau oamenii potriviţi la momentul potrivit, pentru că oraşul tocmai începuse să se mecanizeze. Motoarele căpătaseră viaţă şi, încoronate de vălătuci de fum şi aburi, iluminau orice colţişor. Odată pornite, încet, dar sigur, nimic nu avea să pună capăt splendorii lor ritmice. Ele adăugau organismului oraşului nu doar forţă şi iuţeală, ci şi o nouă viaţă pentru goana neobosită spre viitor. Trebuiau adunate laolaltă o sumedenie ameţitoare de lucruri disparate. Electricitatea pătrundea pretutindeni – o strălucire sclipitoare, iute şi sălbatică. Aburi, într-un stup de tuneluri, motoare mari care să acţioneze dinamurile, trenuri pe sub străzi şi clădiri înălţate din ce în ce mai sus reprezentau noua lume a mecanicii şi creată pentru mecanică. Pe măsură ce maşinile şi-au început ascensiunea, când oraşul însuşi a devenit o maşină, milioane de oameni munceau zi şi noapte pentru a asista naşterea, a garanta că se făcea tot ce trebuia, pentru a asigura oţelul, piatra şi sculele rezistente cu care să fie susţinută inima care pulsa.

Constructori şi specialişti în maşini au sosit de pretutindeni pentru a îmbrăca oraşul în oţel proaspăt. Aceştia erau capabili să folosească materialele imediat ce erau produse. Pennsylvania, o întreagă zonă sălbatică, a devenit vatra lor fumegândă. S-au tăiat pădurile doar pentru a face cofrajele necesare structurii de rezistenţă. Au făcut minerit, au fasonat buşteni şi au aruncat în aer, aducând totul în oraş pentru a face ordine în el. Lucru deloc surprinzător, aveau permanent nevoie de piese mici, confecţionate fără cusur. Acestea au fost obiectele din oţel pe care Peter Lake a învăţat să le strunjească şi să le forjeze – garnituri, bolţuri, pârghii basculante, dispozitive de etanşare, plăci de sudat, spiţe –, piese care trebuiau desenate din focurile clocotitoare sau prelucrate corect şi precis. A trebuit să înveţe şi cum să îngrijească motoarele

care acţionau maşinile, să stăpânească modul de construire al turbinelor care menţineau focurile fierbinţi, felul complicat de acţionare al camelor de la dispozitivele automate de alimentare cu combustibil, sistemele electrice, angrenajele şi transmisiile, motoarele pe benzină, metalurgia, rezistenţa materialelor – pe scurt, vastele cunoştinţe de fizică tradiţională ale celor care îşi spun mecanici.

Munceau într-un atelier uriaş care gemea şi arunca lumini din zeci de focuri şi era înţesat de scule grele din oţel, înnegrite şi murdare de ulei. Când maşinile şi flăcările cântau laolaltă, sunetele scoase de ele semănau cu acelea făcute de o orchestră de percuţie care nu poate fi stăpânită. Băieţii purtau şorţuri negre din piele şi mănuşi groase. Aveau propria societate printre focuri şi nicovale şi munceau câte şaisprezece ore pe zi. Mootfowl lucra câte douăzeci de ore sau mai mult. Veniturile din piesele obţinute prin priceperea lor erau considerabile, dar pe ei îi interesa doar munca. Călătoreau prin oraş pentru a-şi face treaba şi erau recunoscuţi după şorţurile negre, priceperea lor neobişnuită şi dăruirea dementă faţă de meserie – la care se pricepeau din ce în ce mai bine, satisfăcând necesităţile secolului.

Mootfowl purta o pălărie chinezească, de formă conică, pentru a nu-şi pârli părul la forjă, când îngenunchea pe podeaua mânjită de ulei ca să inspecteze starea de pregătire a unei piese de oţel ce era prelucrată. Felul în care manevra metalul fierbinte era un spectacol minunat de tandreţe şi fermitate. Putea da lovitura necesară şi precisă pentru a crea ceva rezistent dintr-o magmă topită şi clocotitoare. Mootfowl era foarte înalt. Chiar şi când s-a maturizat pe deplin, Peter Lake avea doar jumătate din înălţimea lui. Iar Mootfowl avea o faţă aspră, cu trăsături atrăgătoare, mânjită de funingine şi strălucitoare, pe care sclipeau nişte ochi ca de bufniţă. De fiecare dată când vedea acei ochi, Peter Lake îşi aducea aminte de zilele petrecute printre Oamenii Golfului, când mânca uneori la dejun o bufniţă friptă cu unt, care încă sfârâia de fierbinte

ce era. Însă acele zile erau departe. Sub îndrumarea lui Mootfowl, a învăţat să scrie şi să citească, să calculeze şi să negocieze cu pricepere în materie de contracte şi comisioane şi să cunoască oraşul îndeajuns de bine ca să se descurce. Cum jumătate dintre băieţi erau irlandezi, Peter Lake a deprins dialectul flexibil şi curat irlandez. Îi plăcea foarte mult asta – era ca şi cum ar fi călărit valurile – şi după câţiva ani a descoperit că nici nu mai putea vorbi altfel decât atunci când îşi amintea treptat expresii articulate din poveştile Golfului. Cu toate acestea, îl întrista faptul că pierduse sinele original, oricare ar fi fost acela. Nu era nici Om al Golfului, nici irlandez, ci era doar parţial unul dintre băieţii lui Mootfowl, căci, spre deosebire de băieţii de cinci ani, care puteau fi văzuţi într-un colţ al atelierului, învăţând cum să folosească scule miniaturale, el fusese şcolit relativ târziu. Nu ştia sigur faţă de ce trebuia să fie credincios. Însă presupunea că această nesiguranţă, la fel ca şi celelalte chinuri suferite de camarazii lui „lunatici”, va dispărea într-o bună zi.

În acest timp, Mootfowl şi grupul lui lucrau constant pe măsură ce clădirile oraşului se înălţau una după alta, mai iute decât coralii care construiesc recifuri. Fiecare turn se bucura de un minut de glorie nestânjenită, după care petrecea restul eternităţii admirând poalele competitorilor. Nu acelaşi lucru se întâmpla cu podurile mari. Acestea se întindeau peste fluvii şi aveau privelişti aerisite, dar rămâneau solitare. Mootfowl adora podurile. Lucrase la câteva, iar când auzea că un altul avea să fie construit peste un cot larg al East River, spre Brooklyn, se bucura nespus şi sărbătorea zile în şir, deoarece ştia că un pod de o asemenea lungime va avea nevoie de componente forjate special şi de reparaţii. Unul dintre momentele cele mai plăcute a fost când le-a povestit băieţilor despre perioada în care el reparase pentru colonelul Roebling[8] unele articulaţii distruse după ce toate cele patru cabluri

[8] Washington Roebling (1837-1926), şef de şantier pentru Podul Brooklyn, care a adus unele îmbunătăţiri proiectului întocmit de tatăl său (n.tr.).

principale ale Podului Brooklyn fuseseră întinse peste fluviu. Mootfowl stătuse suspendat foarte sus deasupra apei, ameţit ca o pasăre în furtună, având agăţată alături de el o forjă. Acolo a efectuat lucrarea, spre încântarea miilor de oameni care traversau East River pe ruta Fulton.

— Jackson Mead, a spus Mootfowl cu respect şi admiraţie, a venit de dincolo de Ohio cu o sută de oameni buni şi cu tone de bani şi oţel, doar Dumnezeu ştie de unde, ca să înceapă construirea altui pod. Au sosit după o furtună. Zidul alb întemniţase zona rurală zile întregi. Chiar când se ridica, trenul supraîncărcat a luat-o din loc, despărţind ceţurile de pe şinele căii ferate Erie Lackawanna. Spre marea surpriză a fermierilor, care au spus că trenul a lovit partea de jos a perdelei albe. Se spune că partea de sus a trenului a fost zgâriată şi avariată, că strălucea după ce se lovise de partea inferioară a zidului. În fine, indiferent ce a fost, Jackson Mead a ajuns aici şi podul se va ridica. Ar trebui să înălţăm rugi pentru el.

— De ce? a întrebat unul dintre băieţi, un individ fornăit, care era întotdeauna foarte sceptic.

Mootfowl s-a uitat urât la el.

— Podurile sunt lucruri foarte speciale, a spus el cu emfază. Nu aţi observat ce delicate sunt în comparaţie cu dimensiunile lor? Planează ca păsările; se întind şi întruchipează eforturile noastre cele mai nobile şi folosesc curbura cerului. Dumnezeu ştie când un cablu de susţinere din oţel este întins liber pe deasupra unui fluviu. Fiind om al bisericii, eu aş merge atât de departe, încât aş afirma că un cablu de susţinere, acest lucru graţios şi minunat, această bucurie a fizicii, acest echilibru perfect între revoltă şi supunere, este semnătura Domnului pe pământ. Cred că îl încântă când îi văd pe oameni ridicându-l. Cred că de aceea este oraşul atât de plin de evenimente. Întreaga insulă devine o catedrală, înţelegeţi?

— Şi Bronxul este ignorat? a întrebat cineva.

— Da, a răspuns Mootfowl.

Băieţii au lăsat sculele, şi-au înclinat capetele şi, în timp

ce focurile cântau în spatele lor, s-au rugat pentru noul pod. Imediat ce au terminat, Mootfowl a sărit în sus ca un arc de oţel care se destinde.

— La treabă! a poruncit el. Munciţi toată noaptea! Mâine vom face o cerere de angajare la construirea podului.

Despre Jackson Mead nu se ştiau multe, ci doar că înălţase multe poduri suspendate peste marile fluvii din Vest, unele dintre ele necesitând ani mulţi pentru a fi realizate. Acestea fuseseră construite peste canioane şi hăuri aproape fără fund. Ziarele publicaseră o declaraţie de-a lui în care afirmase că un oraş putea fi cu adevărat mare dacă era un oraş al podurilor. La o conferinţă de presă ţinută la birourile companiei de poduri, el susţinuse următoarele:

„Imaginea pe hartă a Londrei, dar şi a Parisului, este plicticoasă în comparaţie cu aceea a oraşelor San Francisco şi New York. Pentru a străluci, un oraş nu trebuie să semene cu un organ rotund şi adăpostit, ceva de forma inimii sau a rinichiului, sufocat de un organism verde, foarte întins. Trebuie să se proiecteze, să se extindă, să se azvârle în toate direcţiile care ne cheamă – peste apă, în peninsule, dealuri, turnuri şi insule legate prin poduri.” Reporterii se întrebaseră de ce indusese San Francisco în exemplificare, pentru că acolo nu existau poduri, iar el a spus, cu un zâmbet: „Am greşit.”

Ziarele şi doamnele făceau mult caz de înfăţişarea lui fizică. Avea doi metri înălţime, dar nu era piele şi os. Avea părul alb ca zăpada şi mustaţa la fel, şi purta costume cu vestă şi un lanţ din platină pentru a-şi prinde ceasul de buzunar, care era cât unul deşteptător, dar care, în mâna lui mare, nu mai arăta astfel. Având în vedere aspectul său fizic şi starea excelentă de sănătate, vârsta lui era greu de ghicit. Oamenii spuneau că robusteţea, statura impresionantă şi ochii de un albastru incredibil se datorau faptului că se hrănea cu carne crudă de bizon, se îmbăia cu apă minerală şi bea urină de vultur. Când a fost întrebat public dacă toate acestea erau adevărate, el a răspuns:

„Da, sigur că sunt adevărate”, apoi a izbucnit în râs.

Unii îl iubeau, alţii nu. Peter Lake a rămas foarte impresionat când el, Mootfowl şi ceilalţi patruzeci şi nouă de băieţi au intrat într-un birou sărăcăcios mobilat, iar acolo se afla Jackson Mead, ca o pictură de mari dimensiuni. Pe lângă el, Mootfowl arăta ca o statuetă. Imaginea care i-a venit în minte lui Peter Lake a fost a lui Jackson Mead ca mire, iar a lui Mootfowl drept reprezentare a lui, care avea să fie plasată pe tortul de nuntă. Tânărul ucenic rămăsese cu gura căscată de uimire, aşa că a trebuit s-o închidă. Şi a făcut un efort conştient de a-şi îngusta ochii, pentru că, parcă spre a face pereche cu gura, aceştia i se făcuseră mari cât monedele de jumătate de dolar.

Nu înţelegea cum l-ar putea urî cineva pe acel bărbat sau cum ar fi putut afirma că era dur şi crud. La urma urmelor, la el totul era numai în alb, părul şi mustaţa îi erau înfoiate ca puful, iar înfăţişarea îi era echilibrată, liniştitoare, cea a unui om mulţumit, un model de calm. Tocmai de aceea îl urau oamenii, a descoperit Peter Lake. El reuşea să facă multe lucruri şi nu şovăia câtuşi de puţin. Alţii, apăsaţi de o atitudine ambivalentă şi de incertitudine, îl invidiau pe cel care ştia ce trebuia să facă şi de ce – ca şi cum ar fi avut la dispoziţie câteva secole pentru a soluţiona problemele normale ale existenţei şi apoi îşi îndreptase atenţia asupra construcţiei de poduri.

După ce Mootfowl i-a explicat motivul prezenţei lui acolo, Jackson Mead a spus că propunerea părea interesantă, că avea nevoie de fierari, mecanici şi maşinişti instruiţi. Însă nu era convins că acei băieţi, chiar dacă se arătau înflăcăraţi, se puteau ridica la înălţimea cerinţelor…

— Domnule, anticipând această situaţie, m-am gândit la o încercare, a răspuns Mootfowl. Alege-l, te rog, pe oricare dintre băieţii mei şi dă-i să facă o operaţiune cât de grea posibil. Suntem dispuşi să fim evaluaţi în acest fel.

Apoi, agitat şi mândru, s-a retras un pas.

Jackson Mead a spus că îi va angaja dacă băiatul pe care îl va alege va reuşi să forjeze o piesă heptagonală fără

deformări apreciabile. Când s-a ridicat pentru a-i vedea pe solicitanţi, aceştia au avut impresia că Mead se cocoţase într-un turn. Apoi, băieţii au simţit un fior adolescentin care a devenit rece ca gheaţa când constructorul cu părul alb ca neaua a arătat direct către un băieţel scund şi gras, care stătea ghemuit în spate.

— El! Un lanţ rezistă atâta vreme cât rezistă şi cea mai slabă verigă, iar acest băiat îmi pare a fi veriga slabă.

Îl alesese pe tânărul Cecil Mature – înalt de un metru cincizeci şi doi şi de aproape o sută de kilograme, faţa lui arătând ca un balon de grăsime şi cu două fante negre şi zâmbitoare în locul în care trebuiau să-i fie ochii. La căminul de copii, el era bucătar specializat în piureuri şi se rugase să devină mecanic. Purta o căciuliţă care se potrivea perfect pe capul lui rotund, cu părul tuns foarte scurt. Braţele îi semănau cu nişte cârnaţi, iar când se grăbea să ajungă undeva, mergând legănat cu şorţul lui negru, arăta ca o ghiulea care căpătase viaţă. Sosise destul de recent la Overweary, iar originile lui rămăseseră misterioase, deşi el susţinea că-şi amintea vag că trăise pe o ambarcaţiune englezească de prins heringi. Avea paisprezece ani şi nu părea să ştie prea multe lucruri despre lume.

Când a priceput că fusese ales pentru probă, a zâmbit vesel şi a dat fuga spre forjă. Întrebându-se ce se va întâmpla, l-au urmat toţi ceilalţi. Ţineau la el, lucru adevărat, dar aşa cum ţii la un câine stângaci care alunecă pe scară şi se duce de-a berbeleacul pe trepte. Mootfowl mai avea de lucru pentru a descoperi firicelele fine ale inteligenţei lui Cecil Mature. Băiatul era un entuziast, dar rareori nimerea lucrurile ca lumea. Aşadar, când a încălzit bucata de metal şi adus-o spre nicovală, ceilalţi s-au crispat. Fiecare lovitură de ciocan era mai stricătoare decât cea dinainte. După cinci minute, piesa era deformată grav, dar încă putea fi salvată. Cecil Mature a lăsat jos ciocanul şi a făcut un pas înapoi. Şi-a aranjat căciuliţa şi s-a uitat printre pleoapele strânse la piesa pe jumătate distrusă. Apoi s-a întors la nicovală şi s-a apucat serios de

treabă. Piesa, folosită la roata mare, reprezentase cândva o articulaţie complicată, care arăta ca o încrucişare dintre o roată şi un arc. După ce fusese bătută vreme de un sfert de ceas de Cecil Mature, devenise din nou o bucată de minereu pietros, care arăta în realitate ca un meteorit abia căzut pe pământ. După ce a terminat, Cecil Mature a revenit în grupul de băieţi şi s-a ascuns între ei. Jackson Mead i-a mulţumit lui Mootfowl, care era alb la faţă şi fără grai (căci nu ştiuse că Cecil era în grupul lui), şi a plecat în caleaşca sa pentru a inspecta o livrare de suporturi de oţel.

Marşul în şir indian spre atelierul de acasă li s-a părut multora o procesiune funerară din care lipsea mortul. Mootfowl le-a dat liber băieţilor, care n-au lucrat nimic o săptămână. În tot acest timp, Mootfowl a căzut pradă unei deznădejdi profunde şi, mohorât, a zăcut toată ziua pe căruciorul lui enorm cu scule, privind fix spre luminatorul pe care pătrundea lumina orbitoare a soarelui. Apoi l-a chemat la el pe Peter Lake.

Ştiind că, dacă era activ, Mootfowl devenea de nestăpânit, Peter Lake a fost extrem de bucuros şi s-a grăbit să dea ascultare chemării, găsindu-şi mentorul lucrând cu îndârjire un dispozitiv ce arăta ca o ramă, construită în mijlocul atelierului. Peter Lake a crezut că era o nouă maşinărie pe care urma să i-o arate lui Jackson Mead şi astfel să-şi salveze renumele.

L-a ajutat pe Mootfowl să facă anumite reglaje, dar tot nu a priceput ce construia bărbatul ori de ce părea aşa de înnebunit de emoţie.

— Asta este, a declarat Mootfowl, n-a mai rămas decât un lucru. Când îţi spun eu, loveşti bara asta cu un baros, dar cât poţi de tare. Trebuie să fac o ultimă măsurătoare, încă o fixare şi e o chestiune de precizie. Apoi Mootfowl a dispărut în spatele unui scut de lemn prin care trecea o tijă de oţel şi a zis: Peter Lake, loveşte cu toată puterea, acum!

Peter Lake a lovit cât a putut de tare şi a aşteptat alte îndrumări. A tot aşteptat, iar într-un târziu, când s-a uitat după scut, l-a văzut pe Mootfowl zâmbind, neobişnuit de

nemişcat şi senin la faţă, dar străpuns prin inimă de un par din lemn.

— O, Doamne! a exclamat Peter Lake, prea şocat ca să simtă vreo durere pentru pierderea omului pe care îl iubise atât de mult.

Îl ţintuise pe Mootfowl ca pe un fluture.

Cel care vârâse o ţepuşă prin inima unui om al Bisericii nu putea scăpa nepedepsit. De aceea, Peter Lake a sărit zidul (de fapt, nu exista niciun zid), iar anii petrecuţi acolo s-au încheiat. Şi-a lăsat şorţul, dar şi-a luat sabia.

Rătăcind pe străzi, mergând iute în susul şi în josul bulevardelor, simţind focul propriei puteri, Peter Lake s-a gândit la situaţia în care se găsea. Avea aproape douăzeci de ani şi îşi lăsase de curând o mustaţă blondă, modestă, dar deasă, presărată cu fire roşietice şi argintii. Părul începuse să i se răărească, ceea ce îl făcea să pară mai mare şi îi înălţa fruntea, punându-i în valoare chipul. Era dezarmant, prietenos, amabil şi tot timpul binedispus. Arăta ca un om de treabă şi era capabil să vadă lucrurile precis şi în detaliu. Dacă ar fi fost aristocrat, ar fi ajuns departe. Însă aşa, avea toată lumea înainte şi se mişca sigur de sine prin oraş, conştient că era un mecanic excelent, un bărbat hotărât, care avea o meserie. Adevărat, poliţia avea să-l caute, însă asta nu va fi o problemă…

Se simţea liber şi nestânjenit, până când s-a întors şi l-a văzut lângă el pe Cecil Mature. Pe faţa lui Cecil s-a lăţit un zâmbet, care trebuia întrerupt când şi când ca să-i degajeze ochii şi să poată vedea şi el câte ceva.

— La naiba, Cecil, ţi-am spus eu că poţi să vii cu mine?

— Nu, dar eu am venit.

— Trebuie să te întorci. O să mă caute poliţia.

— Nu-mi pasă.

— Mie-mi pasă. Du-te acasă!

— Vreau să vin cu tine!

— Nu poţi merge cu mine. Pleacă! Du-te acasă, Cecil.

— Pot merge oriunde vreau.

— Îţi dai seama că dacă vii cu mine mă prind într-o jumătate de zi? Când o să reuşesc să găsesc ceva tare de tot, te anunţ.

— Trăim într-o ţară liberă. Mă pot duce oriunde vreau. Aşa sună legea. Şi asta a spus-o un judecător.

— O să-ţi tai capul.

— Ba n-o să faci asta.

— O să te fac pierdut, asta e tot.

— Ba nu. Mă mişc iute. Şi… pot să te ajut. Fac rost de legume, ca la şcoală. M-au învăţat să gătesc. O să fac piureuri bune.

— Asta-mi lipsea acum, când sunt urmărit pentru crimă – un bucătar priceput la piure.

Mergeau foarte repede pe Bowery. De fapt, Cecil aproape că alerga pentru a ţine pasul cu Peter Lake.

— Şi Jessie James[9] a avut un bucătar; toată lumea ştie asta. Şi Butch Cassidy[10] a avut bucătar. Aşa e moda. Pot găti şi alte lucruri, pot spăla şi sta de pază noaptea. Sunt fierar bun – nu cel mai bun, dar bun.

Străbăteau valurile de mulţime, domni şi doamne în haine din gabardină, care se grăbeau dansând pe Bowery. Soarele apunea, tremurând în sticla neagră şi imperfectă a nenumărate ferestre. Cei care frigeau carne şi cântăreţii erau scăldaţi în lumina amurgului, iar sălile în care se jucau musicaluri începeau să răsune în jocuri de culoare violet, verde şi portocaliu. Muzica se auzea şi de pe vapoarele cu aburi care coborau pe East River pe întuneric, lăsând în urmă caseta cu bijuterii numită Manhattan pentru nopţile calde şi dulci ale mierlelor şi pentru luna de la ţară şi de pe ţărmul oceanului.

— Ştiu să fac tatuaje.

Peter Lake a încremenit. S-a întors către tânărul Cecil.

— Ce-ai zis că ştii să faci?

— Tatuaje.

---

[9] Jessie James (1847-1882), şef de bandă, o figură legendară a Vestului Sălbatic (n.tr.).

[10] Robert Leroy Parker (1866-1908), cunoscut ca Butch Cassidy, renumit pentru jefuirea de bănci şi trenuri (n.tr.).

— De unde până unde?

— Înainte de a fi urcat în furgon, am fost ucenic într-un salon de tatuaje.

— Eu ştiam că ai trăit pe o ambarcaţiune de pescuit hering.

— După aia… Am fost tatuator.

— Unde?

— În China.

— Clar… Şi vrei să te şi cred…

— Mă refeream la locul acela unde sunt chinezi. Cum se cheamă? Chinatown!

— OK. Şi dacă ştii să tatuezi, ce?

— Pot face rost de bani pentru mâncare. Am tatuat femei bogate, în conacele lor, dar în secret.

— Tu?

Cecil Mature a ridicat din umeri.

— Le-am tatuat fel de fel de chestii pe corp. Stăteau goale pe pat şi eu le tatuam. Aveam zece ani atunci.

Peter Lake a început să-l vadă pe Cecil cu alţi ochi.

— Şi ce ai tatuat pe corpurile lor?

— Hărţi, chestii în sanscrită, Carta Drepturilor Omului (le copiam din cărţi). Am tatuat bucile soţiei primarului. Wa Fung îmi spunea ce să fac, în vreme ce el şi primarul se uitau de după o perdea. Pe o bucă i-am făcut harta Manhattanului. Pe cealaltă am făcut harta Brooklynului. Ea a vrut să-i facă asta cadou de ziua lui. I-au plătit lui Wa Fung cinci sute de dolari, dar eu am făcut toată treaba.

Impresionat de versatilitatea lui, Peter Lake i-a dat voie lui Cecil Mature să vină cu el, dar numai cu condiţia să se poată despărţi în orice clipă. În plus, Cecil trebuia să renunţe la căciuliţă. Au intrat într-un magazin să cumpere o pălărie chinezească, fiindcă Mootfowl purtase aşa ceva, la fel ca Wa Fung, de care Cecil îşi amintea cu nostalgie. În public, Peter Lake vorbea un puternic accent irlandez, iar în vocea lui avea farmecul unui orator care îşi fascinează ascultătorii. Vorbele lui au sunat de-a dreptul minunat când i-a spus proprietarului de magazin cu o ironie curtenitoare:

— Bucătarul şi tatuatorul meu, domnul Cecil Mature, ar dori să cumpere o pălărie chinezească.

Omul i-a găsit una. Cecil şi-a pus-o pe cap. Îi stătea pe o ureche.

Au dormit pe acoperişuri şi sub turnuri de apă, supravieţuind la început numai din banii obţinuţi de Cecil din tatuaje. Apoi, după ce lucrurile s-au mai aşezat, iar afacerea Mootfowl a rămas departe în trecut, Peter Lake a obţinut slujbe de fierar sub nume false sau chiar fără să-şi spună numele şi viaţa lor a părut mai promiţătoare. Târziu, într-o seară, când erau rupţi de foame după ce munciseră din greu toată ziua, au intrat într-un bar să bea bere şi să mănânce friptură de vită, pâine coaptă şi verdeţuri. Barul era luminat şi gălăgios. Înăuntru erau cel puţin două sute de oameni şi focul ardea în cămin, iar vacarmul urca până în tavan, peste capetele tuturor, ca un ropot de murmure. Friptura ademenitoare şi suculentă sfârâia când a fost pusă pe masă între Peter Lake şi Cecil Mature. Când să se apuce de mâncat, în bar s-a făcut brusc linişte. Până atunci localul vuise ca o vâltoare, iar acum se putea auzi până şi gheaţa topindu-se în răcitor.

Intrase Pearly Soames, căutând să-şi omoare timpul. Arăta ca o pisică mare şi zbârlită. Mustaţa lui argintie, barba argintie şi perciunii ca de felină care îi atârnau de pe obrajii rozalii îi dădeau o putere hipnotică, una care ar fi stârnit până şi teama şi uimirea unei cobre. Încrederea în sine, energia şi ticăloşia îi radiau prin fiecare por, de parcă ar fi avut în inimă o fanfară în marş. Îi plăcea să reducă barurile la tăcere doar ca să se distreze. Devenise de curând căpetenia Codiţelor, după măcelul calculat şi plin de cruzime al lui Mayhew Rottinel, nemilosul şi chibzuitul întemeietor al bandei. Pearly Soames s-a apropiat de bar, înconjurat de suita lui dezgustătoare, de parcă ar fi fost lordul-primar. S-a uitat în jur şi i-a observat pe Peter Lake şi Cecil Mature aplecaţi deasupra fripturii lor. Privirea lui s-a aţintit asupra sabiei scurte care atârna la centura lui Peter Lake.

— Ştii să foloseşti sabia aia? a întrebat el din cealaltă

parte a încăperii.

Vorbele lui sunau mai curând a ameninţare decât a întrebare, Peter Lake s-a ridicat. Între el şi Pearly Soames s-a creat imediat o potecă.

— Da, domnule, a răspuns el.

— Chiar ştii să o foloseşti?

Peter Lake a dat din cap.

— Atunci, foloseşte-o! a strigat Pearly Soames, aruncând cu un măr în Peter Lake.

Când mărul a dispărut, Peter Lake stătea în aceeaşi poziţie. Tuturor li s-a părut că nu fusese suficient de iute pentru a-şi scoate sabia. Pearly Soames a rânjit. Însă mai apoi din mulţimea aflată în spatele lui Peter Lake cineva i-a adus lui Pearly bucăţile din măr. Fructul fusese tăiat în patru, de aceea Pearly a susţinut că el se spărsese când îl izbise pe Peter Lake în piept. Tânărul a râs şi i-a răspuns că nu – el tăiase mărul.

— Arată-mi sabia!

Sabia era curată.

— Normal, a spus Peter Lake. Am curăţat-o înainte s-o pun în teacă.

— Serios?

— Da, uite.

Şi i-a arătat lui Pearly Soames dungile de pe pantalonii pe care ştersese lama sabiei. Cu toate că Pearly le-a plătit friptura şi le-a oferit bere din plin, şi-au dat seama că dăduseră de belea. Însă erau la o vârstă la care nu s-ar fi lipsit de necazuri pentru nimic în lume.

Pearly îi voia pe amândoi în rândurile Codiţelor. Însă ei au susţinut că era prea periculos.

— Pentru tine, sigur nu e! a spus Pearly, făcând un compliment, ceea ce era lucru rar la el. Dar, cum eu sunt acela care vă cere să vă alăturaţi nouă, ar fi periculos să refuzaţi.

Neclintiţi, cei doi tineri au continuat să îşi devoreze friptura. Apoi ochii lui Pearly au sclipit a recunoaştere.

— Vă ştiu eu, a spus el. Vă ştiu! Sunteţi cei doi indivizi care au vârât un par prin inima acelui preot. Ei au rămas

cu friptura în gât şi s-au uitat uimiţi în ochii ca diamantele ai lui Pearly. Cum îl chema? Moocock? Barn Owl? Blue Bird? A, da, da… Mootfowl.[11] O treabă elegantă, făcută cu mare stil. Toţi curcanii din oraş vă caută. Iar tu, grăsanule, ai o siluetă care atrage imediat atenţia. Nu crezi? Aşa! Deci cum rămâne?

În acea seară, Peter Lake şi Cecil Mature au intrat în banda Codiţelor.

Cei peste zece ani petrecuţi în banda Codiţelor l-au învăţat pe Peter Lake o seamă de meserii neobişnuite. Şi a ajuns să cunoască din ce în ce mai bine oraşul, deşi ştia că era prea întins şi schimbător pentru a fi înţeles. Se transforma încontinuu – ca şi el –, trecând de la o lovitură la alta în banda Codiţelor care erau o enciclopedie vie a infracţionalităţii. Timpul petrecut alături de ei, mai mereu pe jumătate disperat, a fost o perioadă utilă de instruire. Putea vedea oraşul din multe unghiuri, ca şi cum ar fi dat roată unei prisme şi s-ar fi uitat la lumina schimbătoare din ea. La data întrunirii din „plicul de ceai” de sub Fluviul Harlem, Peter Lake lucra ca băiat woola. Fusese spărgător, escroc de meserie, cartofor, hoţ de obiecte de artă, distribuitor, mecanic, colector de bani pentru bandă, mesager pentru poliţie, hoţ de port, spărgător de seifuri. Woola era o nouă posibilitate, fiind o subspecialitate foarte precisă, apărută de curând.

Se chema „woola woola” şi era o tehnică alambicată de prădare a camioanelor şi furgonetelor cu marfă. Şeful woola era Dorado Canes şi avea în subordine unsprezece oameni în echipa woola woola. Doi sau trei dintre ei se ascundeau într-un intrând sau o alee şi aşteptau trecerea unei furgonete. Când i părea, băiatul woola ţâşnea ca din senin şi alerga spre şofer, ţopăind şi răcnind cât îl ţineau plămânii: „woola, woola, woola!” Astfel li se distrăgea atenţia şoferilor, iar hoţii pândind din umbră săreau să-i prade. Un hoţ woola experimentat putea sări un metru şi

[11] Mootfowl, aproximativ, *pasăre măruntă;* Moocock – *potârniche albă;* Barn Owl – *bufniţă de hambar;* Blue Bird – *pasăre albastră* (n.tr.).

jumătate în sus din poziţie de drepţi. Îşi încrucişa ochii, mai zicea şi altceva decât „woola woola woola”, scotea ţipete ascuţite ca de pasăre. Şoferii se holbau cu gurile căscate şi numai la multă vreme după aceea observau că furgonetele lor erau pe jumătate golite.

Ca toate profesiunile, woola woola avea rafinamentele sale. (Condamnat să o practice pe veci (îl numise pe Pearly fiu de târfă, ceva ce i s-ar fi iertat dacă nu ar fi fost adevărat), Dorado Canes se pricepea să-i aducă îmbunătăţiri. În primul rând, era hotărât să sară şi mai sus, de aceea se împovăra cu greutăţi şi exersa sărituri ori, cum le numea el, „sus-jos”. În cele din urmă, ajunsese să poarte aproape o sută de kilograme de greutăţi din plumb, prinse de umeri cu centuri speciale şi hamuri. Ca să facă faţă acestei greutăţi, muşchii de la picioare se dezvoltaseră până când îl transformaseră într-un resort uman. Din picioare, el putea sări de la o înălţime de trei metri – o imagine care lăsa pe oricine cu răsuflarea tăiată. Apoi, Peter Lake a făcut o pereche din ghete cu arcuri, care au adăugat salturilor lui Dorado Canes un metru şi jumătate în înălţime. Simpla imagine a unui om care se avântă de la patru metri şi jumătate în aer, strigând agitat „woola woola woola!”, era de ajuns să-i hipnotizeze pe stăpânii furgonetelor, însă Dorado Canes nu s-a mulţumit cu atât. Şi-a făcut aripi pliante din pânză groasă care, atunci când îşi întindea braţele lungi, se desfăceau şi el putea plana. Sărind cât de sus putea, ateriza la zece metri de locul de pornire. A descoperit curând că rezistenţa la înaintare opusă de aripi, ghetele cu arcuri şi marea forţă şi flexibilitate a picioarelor îi permiteau să sară de la etajul trei al unei clădiri. Cu puţin exerciţiu, a ajuns la patru, apoi la cinci etaje. Foarte impresionat, Cecil Mature a spus că, întrucât furgonetele aveau înălţimea unui singur etaj, Dorado Canes putea sări de la etajul şase al clădirilor şi să aterizeze pe acoperişurile camioanelor sau, cu alte cuvinte, să opereze după pofta inimii de pe acoperişurile blocurilor sau ale clădirilor comerciale. Dorado Canes şi-a cusut singur un costum dintr-o piesă, din mătase neagră şi

lucioasă, care îi acoperea capul cu o glugă strâmtă, lăsând la vedere doar faţa. Înaintea fiecărei lovituri se machia, pictându-şi faţa şi mâinile în portocaliu, pleoapele în alb, iar buzele în violet. Partea interioară a aripilor era galbenă. După demonstraţia stupefiantă, Dorado Canes se apropia de şoferii rămaşi fără grai şi le spunea:

— Sunt Vinic Totmule. În numele clerului, al primarului şi al şefului poliţiei, bun venit în oraşul nostru. Să nu primeşti monede din lemn, să nu te încurci cu femei parşive şi, dacă nu ai toaletă în camera de hotel, să nu urinezi în chiuvetă.

Lui Peter Lake îi plăcea woola woola şi se resemnase cu plăcere cu viaţa şi activitatea variată de infractor. Avea multe de învăţat, multă muncă de făcut şi exista oricând şansa de a da o lovitură grasă. Când a împlinit treizeci de ani, era familiarizat cu regulile mecanicii, cu arta hoţiei şi aptitudinile ciudate ale Oamenilor Golfului şi aproape că se eliberase de numeroasele nelinişti ale vieţii de dinainte, ca să observe frumuseţea măreaţă a oraşului şi să se bucure de ea. Era calm, mulţumit şi resemnat în ceea ce priveşte căderea părului. Voia doar să fie martor la liniştea anotimpurilor, să întoarcă privirea după femei atrăgătoare şi să înţeleagă opera măreaţă şi plăcută a oraşului.

Totul s-a schimbat în „plicul de ceai” aflat adânc în mâlul albiei dense şi pestriţe a Fluviului Harlem când Pearly Soames a vorbit despre necesitatea de a-i distruge pe Oamenii Golfului, începând cu femeile şi copiii. Peter Lake ştia că, dacă ar fi încercat să îl descurajeze pe Pearly, ar fi fost ucis. Singurul lucru pe care îl putea face era să-l prevină chiar pe Humpstone John înainte de atac şi să se asigure astfel că banda Codiţelor va suferi un asemenea eşec, încât nu se vor mai uita vreodată în direcţia Mlaştinii Bayonne şi spre Newark Meadows.

Şi exact aşa a procedat. Când cele o sută de Codiţe au apărut discret din ceţuri, lipiţi de atracţia gravitaţională de canoele subţiri, de culoare cafenie, satele din Golf erau tăcute. Codiţele şi-au strâns armele în mâini, convinse că vor înregistra o victorie uşoară. Însă apoi, ca din senin, au

apărut Oamenii Golfului. Au sărit din apă, vineţi de frig, după ce stătuseră în adânc şi respiraseră răbdători prin beţe de stuf. Au ieşit din tuneluri făcute în nisip. Au ieşit din tufişurile de păpuriş, iar zeci dintre ei au apărut călare pe cai Percheron[12] şi Quarter[13] şi au pornit în galop pe dunele de nisip. I-au atacat pe invadatori şi i-au distrus cu lovituri puternice, care au făcut aerul să tremure. Caii enormi au strivit sub copite canoele, transformându-le în aşchii şi însângerând apa. Femei şi copii cu suliţe i-au urmărit pe duşmanii teferi, apoi pe cei rătăciţi şi i-au scutit de chinuri pe cei răniţi. Codiţele înfricoşate au încercat să scape prin apa adâncă până la brâu şi au fost ucişi de Oamenii Golfului, care i-au prins din urmă cu canoele lor iuţi ori călare pe caii care galopau prin apa scăzută ca nişte bidivii instruiţi, lăsând în urmă dâre de spumă şi sânge.

Romeo Tan, Blacky Womble, Dorado Canes şi alte nouăzeci şi patru de codiţe au fost ucise. Sărmanul Cecil Mature, încă un băietan la cei douăzeci de ani ai lui, a fugit ca un dement, în ciuda îndemnurilor lui Peter Lake de a sta aproape. Un luptător călare a fost cât pe ce să-l ucidă, însă Peter Lake a scos şuieratul inimitabil şi terifiant pe care îl foloseau Oamenii Golfului şi acesta s-a întors. Însă Cecil Mature nu s-a oprit din drum şi a dispărut în zidul de nori, ţinându-şi pe cap pălăria chinezească. Părea înghiţit cu totul, pentru totdeauna.

Păstrându-şi calmul chiar în cursul unei bătălii pierdute, Pearly Soames a avut timp să omoare destui Oameni ai Golfului (şi el avea legături speciale şi un destin anume, astfel că nu urma să moară de mâna unor culegători de scoici şi pescari de plevuşcă, indiferent cât de buni erau ei în luptă), dar şi să observe efectul pe care îl avusese şuieratul lui Peter Lake. Dacă nu ar fi auzit sunetul strident, probabil că nu şi-ar fi dat seama că Peter Lake nici nu lupta, nici nu ataca. Rămas ultimul dintre Codiţe,

[12] Percheron – rasă de cai de tracţiune originară din Franţa (n.tr.).

[13] Quarter – rasă americană de cai, renumiţi pentru viteză pe distanţe scurte, cea 88 km/h (n.tr.).

Pearly Soames a luptat până a ajuns la apa adâncă şi iute şi s-a scufundat în curentul rapid care iese din Kill van Kull.

Mâhnit, Peter Lake s-a întors în oraş (falezele clădirilor cafenii reprezentau o atracţie caldă şi liniştitoare chiar şi pentru cei disperaţi) şi a urmărit de la depărtare cum Pearly Soames îşi reconstruia şi reordona Codiţele. Curând s-au adunat din nou o sută – soldaţi energici, fără de chip, la fel de răi, obsedaţi şi oţeliţi ca şi secolul care îi adusese pe lume.

Lăsând cele două automobile mult în urmă, calul alb a zburat cu salturi întinse şi sinuoase, plutind prin aer într-o demonstraţie de forţă care ar fi lăsat fără răsuflare pe oricine. Peter Lake era obişnuit cu caii din Golf care făceau salturi mari pentru a se deplasa eficient prin apa scăzută. Însă acest cal nu era doar un săritor puternic, ci şi un campion în descoperirea de sine. Înainte de a fi evadat pentru totdeauna şi de a-şi fi îngemănat soarta cu a lui Peter Lake, nu fusese în stare să alerge ca acum, ori cel puţin nu îşi amintea să o fi făcut. Izbucnise un foc în genunchii lui noduroşi şi în pieptul ca de porumbel. Cu o precizie care ar fi făcut de râs chiar şi o săgeată, s-a îndreptat spre sud mai repede decât orice cal de curse. Putea parcurge jumătate din lungimea unei clădiri dintr-un pas, iar capacitatea lui sporea încontinuu. La intersecţii, aglomerate de şiruri încâlcite de vehicule, sărea peste orice îi apărea în cale, fără a şti precis ce se afla dincolo de acele obstacole. Avea suficient control şi timp la dispoziţie pentru a-şi asuma asemenea riscuri, pentru că, aflat în plin zbor, reuşea să depisteze porţiuni goale în care să aterizeze şi plutea spre ele fără nicio greşeală, astfel că după aceea îşi putea relua galopul. Pe străzile aglomerate din centru, calul a reuşit ceva care l-a uimit pe Peter Lake. O intersecţie întreagă era plină de vehicule staţionate la nord de Canal Street, pentru că traficul intens de-a latul oraşului blocase totul. Cu un nechezat reţinut şi aproape îngrozit, calul a şarjat către o aglomerare de cai şi

camioane şi a ţâşnit pe deasupra mulţimii uluite, trecând peste toată intersecţia şi peste Canal Street, aterizând lângă colţul cu Lispenard. Deşi aproape că îşi pierduse echilibrul, în momentul în care a ajuns la copacii subţiri şi îngheţaţi de la marginea Străzii Battery, se obişnuise deja cu salturile foarte lungi, iar după aceea le-a realizat cu uşurinţă.

Peter Lake a descălecat şi a mers până în faţa calului care, timid, nu voia să îl privească drept în ochi. Nu mai văzuse un animal atât de frumos: ochi negri şi blânzi, depărtaţi unul de celălalt pe faţa albă, bot rozaliu şi bej, moale şi catifelat, o expresie care amintea de un zâmbet trist, gâtul nobil şi pieptul mai frumos decât al oricărei statui din bronz înfăţişând un cal. Avea urechile mari, vii, alerte, drepte şi ascuţite. Se aplecaseră pe spate când galopase şi se mişcaseră ca nişte aripioare pentru a face faţă curentului puternic de aer. Coada lui se legăna semeaţă înainte şi înapoi peste flancurile care arătau ca două mere mari, albe.

— Ce eşti tu? a întrebat încet Peter Lake. Calul a întors capul pentru a-l privi şi, cu un fior, stăpânul a observat că ochii animalului erau infinit de adânci, deschizându-se ca un tunel spre alt univers. Tăcerea calului sugera că frumuseţea ochilor negri şi blânzi poseda ceva din tot ce a existat sau va exista vreodată. Şi, ca orice cal, era absolut nevinovat şi imposibil de corupt. Peter Lake i-a atins botul moale şi i-a luat capul în braţe.

— Căluţ de treabă, a spus el.

Însă, într-un anume fel, seninătatea armăsarului l-a întristat nespus pe Peter Lake.

Oamenii pe care îi cunoscuse cât fusese fugar erau şi ei fugari, rostogolindu-se prin lăcomie şi foc, abia reuşind să respire, în timp ce oraşul îi copleşea, atât vara, cât şi iarna, risipindu-le puterile doar prin dimensiunile sale fără precedent.

În cei mai bine de treizeci de ani cât fusese orfan, Peter Lake nu avusese prilejul să afle că acele suflete răvăşite, cele pe care abia dacă le cunoştea, reuşeau să se găsească

unul pe altul pentru scurtă vreme şi să reducă la tăcere vacarmul. Într-un pâlc de copaci prin care bătea un vânt rece, el s-a uitat în ochii calului. Şi, de parcă s-ar fi aflat singuri pe un câmp uriaş şi înzăpezit din nordul statului, oraşul a încremenit. Spera că nu e şi el ca milioanele de fugari, mereu în toiul evenimentelor, prădaţi până şi de propria lor tandreţe. Ceva din ochii calului i-a spus că era pe punctul de a se schimba. Văzuse în ochii aceia negri ceva care l-a luat în stăpânire – o minusculă izbucnire aurie pe care a urmărit-o până a fost copleşit. I se păruse că pe faţa blândă şi în ochii negri şi adânci ai calului văzuse totul!

Epuizaţi şi înfriguraţi, au plecat din Battery cutreierând pe străzi. Peter Lake voia să se îndrepte spre periferie prin East Side, pentru a adăposti calul şi pentru a-şi găsi un loc în care să se ascundă. Ştia încotro să meargă şi cum să ajungă acolo datorită zilelor în care muncise ca fierar. Cel mai bun refugiu era deasupra timpanului cerului, pe constelaţiile sclipitoare. Pentru a ajunge acolo, au mers kilometri peste kilometri pe străzile acoperite de zăpadă, până când seara violet a făcut ca somnul să le danseze în ochi.

O adevărată pădure de stâlpi argintii şi arcade metalice perforate îl înconjura pe Peter Lake, care s-a aşezat comod, ca într-o dumbravă fără fructe, în care coloanele nituite erau iluminate ici şi colo de mici proiectoare. Podeaua în sine era un mare semitimpan, iar tavanul, o reţea de oţel. Toate acestea erau încălzite de curenţi aproape vizibili de aer, care se ridicau deasupra luminilor reprezentând stelele din constelaţiile aflate pe acoperişul acela boltit de la Grand Central Station – gara construită recent cu ideea de a instala cerul în interior, pentru a străluci permanent şi în verde. Iar Peter Lake era unul dintre puţinii care ştiau că dincolo de universul vizibil existau grinzi care susţineau tot, un bun suport pentru tot ce din afară părea să plutească… Prin jertfă şi pricepere el revenise acum în spatele cerului, unde cândva, în altă viaţă, ajutase la forjarea legăturilor dintre grinzi. Acum se

odihnea în mijlocul obiectelor de recuzită care dădeau viaţă intenţiilor splendide ale proiectantului. Îşi aranjase acolo o platformă din scânduri de stejar, un pat moale, din puf; o bucătărie improvizată, ascunsă atent într-un colţ (conservele şi pesmeţii stăteau stivă printre grinzi); un teanc de cărţi tehnice pentru lecturi făcute noaptea târziu, o lămpiţă care fusese cândva o stea şi apoi dispăruse fără ca de dedesubt să i se simtă lipsa şi o frânghie lungă pe un tambur, parte dintr-un sistem complicat de evadare, demn de cel mai bun şi mai sclipitor învăţăcel al lui Mootfowl.

Petrecuse o oră ţesălând armăsarul şi adăpostindu-l în grajdul lui Royal Wind, pentru caii de caleaşcă ai celor din înalta societate Royal Wind era fiul unui plantator din Virginia, a cărui proprietate fusese confiscată în timpul Războiului Civil. Era un individ acru, afectat şi curat, iar Peter Lake putea avea încredere în el că nu-l va da de gol. Armăsarul, care nu mai văzuse o asemenea eleganţă în Brooklyn, dormea într-un grajd după ce mâncase ovăz proaspăt şi băuse apă dulce. Era acoperit cu o pătură din caşmir pur, iar becul din boxa lui avea abajur, astfel încât lumina să nu-i bată în ochi.

Urmăririle şi luptele obosesc inima şi impun perioade îndelungate de somn profund. Peter Lake aştepta cu nerăbdare să petreacă o zi sau două de repaus pe platforma lui din înaltul bolţii. Va dormi bine în crepusculul etern din spatele cerului, deoarece toate sunetele erau atenuate, ca un susur slab şi îndepărtat, avea aer proaspăt din belşug şi intimitatea îi era asigurată. După ce gonise prin frigul amarnic mai toată săptămâna, a dormit într-o neclintire ca de plumb toată noaptea, ziua următoare şi noaptea de după. S-a trezit dimineaţă, treizeci şi şase de ore mai târziu, respirând rar şi calm, complet odihnit. Cu forţele reînnoite, şi-a dat seama că murea de foame şi s-a apucat să încropească o mâncare din diferite conserve de peşte, roşii, vin, ulei şi o sticlă enormă de apă de izvor Saratoga. După aceea a făcut baie, s-a bărbierit şi şi-a schimbat hainele. Acum se simţea ca Dumnezeu din cer sau ca Emerson în biblioteca lui, aşa că

a început să facă planuri.

„Am calul ăsta minunat”, şi-a spus el, „şi am ajuns să-l iubesc pentru ochii şi faţa lui blândă. Poate face salturi lungi cât o intersecţie şi m-ar putea duce în adâncul sălbăticiei de pini sau undeva în Highlands sau spre Montauk, unde Pearly nu pune piciorul. M-aş putea odihni. Dar totul ar reîncepe când m-aş întoarce. În plus, sunt odihnit. Prin urmare, rămân. Dar a rămâne este totuna cu a fugi, pentru că întotdeauna trebuie să fug în mlaştini sau să mă ascund în poduri ori pivniţe. Care e diferenţa? E acelaşi lucru cu a merge în Highlands sau în pădurile de pini. Nu există scăpare decât dacă devin altcineva. Poate că aş reuşi să mă schimb îndeajuns – nu atât cât Codiţele să nu mă mai recunoască (pentru că, mai devreme sau mai târziu, ei mă recunosc întotdeauna), dar în aşa fel încât să nu se mai sinchisească. Dacă aş deveni o măicuţă, de pildă. Şi-ar închipui că mi-am pierdut minţile. Ori dacă aş deveni vânzător de cenuşă, sau mi-aş pierde picioarele, sau dacă aş găsi ceva care să mă fascineze deplin, ceva care să mă facă să dispar în ceva mai întins decât pădurile de pin.”

Se spune că, în credinţa lui, Sfântul Ştefan şi-a schimbat forma în faţa celor care îl priveau, că s-a putut ridica în aer, transformându-se în mai multe lucruri, că ştia trecutul şi viitorul, că a călătorit dintr-un timp în altul, deşi a fost un om simplu. Toate astea (s-a gândit el, ridicând ochii şi dregându-şi glasul) explică de ce l-au ars pe rug.

„N-oi fi eu chiar Sfântul Ştefan, dar, dacă mă pot concentra suficient asupra unui lucru care să nu fiu eu, probabil că m-aş putea schimba. Mootfowl a spus că aceia care au construit podul au fost schimbaţi. Oare se referea la ce cred eu? A spus că şi oraşul s-a schimbat şi, să fiu al naibii, Mootfowl nu era omul care să se sinchisească de mărunţişuri. Ce-ar fi să mă fac călugăr? Ar rămâne muţi de uimire! Apoi m-ar ucide. Ce-ar fi să devin consilier sau ceva de genul ăsta? Sigur m-ar omorî, pentru că altfel ar trebui să mă plătească. Dacă aş deveni dansator într-un teatru? Of, Iisuse, n-aş putea face asta. Ce-ar fi să trăiesc în subteran… ca un eremit, ba nu, orb? Eu nu aş vedea,

dar m-ar vedea ei. Oare m-aş putea preface într-un animal? Nimeni nu a reuşit asta până acum. Invizibil! Oamenii de ştiinţă trebuie să fi inventat un fel de lichid…”

Pe neaşteptate, a îngheţat ca un cerb aflat într-un desiş, care aude în depărtare zgomot de rămurele frânte. Anii în care fusese vânat îi ascuţiseră simţurile, astfel că a auzit şi zvonul stârnit de paşi în alergare, care abia se distingea, venind de jos. Paşii aveau ritmul lacom al vânătorii. S-a uitat printr-o stea spre podeaua lucioasă de marmură, aflată la treizeci de metri sub el şi a urmărit un şir de bărbaţi despărţindu-se, de parcă ar fi fost cai într-o paradă militară. Bărbaţii s-au îndreptat spre cele două şiruri de trepte care duceau către constelaţii.

— Iepurii Morţi! a spus el. Ei sunt, dar de ce tocmai ei?

A deschis o trapă care trebuia folosită o dată la câteva decenii pentru coborârea unui cablu de care avea să atârne un pictor pentru a împrospăta semnele zodiacului. S-a prins de capătul frânghiei şi s-a lăsat în jos. În vreme ce frânghia se derula lent de pe tambur, Peter Lake a coborât în tăcere prin spaţiul ca de peşteră de sub stele. S-a temut însă că nu plecase la timp şi a avut dreptate, pentru că, pe când aluneca lin pe la jumătatea drumului, frânghia a început să-şi încetinească derularea. Apoi s-a oprit cu totul. Agăţat de frânghie, Peter Lake se legăna apatic, mult deasupra podelei. Deşi jos se foiau mii de oameni, nimeni nu l-a văzut.

Nu-şi putea da drumul. Se afla prea sus pentru un salt: avea să se izbească de podeaua din marmură ca un ou. S-a gândit să se legene încoace şi încolo pentru a se agăţa de un pervaz de pe unul dintre pereţi. Însă curând Iepurii Morţi au descoperit maneta tamburului de evadare şi Peter Lake a început drumul spre înalt.

— Iepurii Morţi, a spus el. Iepurii Morţi. Ce nume…

Înainte de a ajunge la trapă (prin care vreo şase Iepuri Morţi se uitau la el), şi-a vârât mâna în deschizătura unei stele şi, sărind ca o maimuţă, a pornit spre următoarea. Deşi era aproape imposibil să se ţină de ele, şi-a trecut o mână după alta în jurul cornului lui Taurus, socotind că va

putea deschide altă trapă şi va fugi pe acolo. Cu doar trei degete prinse de ultima stea, a început să se înalţe pentru a lovi trapa cu piciorul. Însă trapa s-a deschis şi în cadrul ei au apărut câţiva Iepuri Morţi.

Şi-a coborât picioarele. S-a uitat spre podea, aflată foarte departe. Cele trei degete începuseră să îi amorţească şi curând au pierdut priza, a alunecat şi a scos un ţipăt când a simţit că începe să se prăbuşească. Însă chiar în clipa aia un Iepure Mort şi-a strecurat un braţ prin trapă şi l-a prins de încheietura mâinii. Iepurele Mort era puternic. L-a tras pe fugar înăuntru dintr-o singură mişcare.

Peter Lake a crezut că îl vor ucide neîntârziat. Cu toate că abia mai putea răsufla, a întrebat:

— De ce nu m-aţi lăsat să cad? Pearly mă vrea viu? De ce a apelat la Iepurii Morţi?

Unul dintre ei a spus:

— Nu vrem să-ţi facem rău. Vrem doar să stăm de vorbă.

De uşurare şi dezgust, Peter Lake a închis ochii.

— Atunci, spune-mi, Iepure Mort, despre ce vrei să vorbim?

— Am auzit că ai un cal. Şi se zice că poate zbura.

— Aşa aţi auzit…

— Da. Au jurat că zboară. Peste tot se vorbeşte de asta. Vrem să cumpărăm calul – la un preţ bun – şi să-l folosim la circ.

— Sunteţi proşti. Calul nu poate să zboare.

— Dar toată lumea spune aşa.

— Poate face salturi, asta e tot.

— Cât de mari?

— Cam cât o intersecţie. Poate chiar două.

— Două intersecţii!

— Probabil.

— Îl cumpărăm, Peter Lake, şi îl ducem la Belmont.

— Nu, a spus Peter Lake. Nu aţi înţeles. Nu va sări pentru bani. Sare pentru că îi place sau pentru că îl îndeamnă altceva, dar n-ar face-o pentru bani, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Adică, nu o va face fără mine şi

eu nu vreau… şi, în plus, nu e de vânzare.

— Îţi dăm zece mii de dolari.

— Nu.

— Douăzeci de mii.

— Nu.

Iepurii Morţi s-au uitat la şeful lor care rămăsese în spate, printre grinzi.

— Cincizeci, a spus el.

— Păi, nu v-am spus? Nu e de vânzare.

— Şaptezeci şi cinci, şi gata.

— Nu.

— Optzeci.

— Nu. Nu-l vând.

— Bine, o sută. Dar asta-i tot ce-ţi pot oferi.

— Chicory, a spus Peter Lake, poţi să ai şi-un milion, şi tot degeaba.

După ce s-au convins că Peter Lake nu avea de gând să se despartă de cal, Iepurii Morţi au coborât unul câte unul treptele care urmau cocoaşa bolţii. În acel moment, Peter Lake a hotărât că fusese hăituit de ajuns. „O să ies din joc”, şi-a zis el, strângând din buze cu hotărâre. „Aş face orice să reuşesc, dar o să ies din joc.”

— O să-mi rod unghiile! a scrâşnit el şi apoi a adăugat foarte încet: Dacă va fi nevoie…

În loc să-şi roadă unghiile, a hotărât să fure suficienţi bani ca să se aşeze la locul lui şi să devină altceva, probabil ceva mai bun decât era. A simţit cu tărie că se putea realiza asta. Nu exista doar lecţia Sfântului Ştefan, ci şi exemplul lui Mootfowl, care se străduise furios toată viaţa să se transforme şi să se autodepăşească. Dăduse greş. Dar în încercarea sa văzuse, probabil, în curgerea întortocheată şi rostogolită a blocului de oţel topit, ceea ce Peter Lake văzuse în ochii calului alb.

A urcat treptele unei scări de fier care ducea spre acoperişul pe care se aşternuse un strat gros de zăpadă până la genunchi. Stelele adevărate luceau ca nişte torţe albe şi îndepărtate, umilind cu totul imitaţiile de pe tavanul gării: morişti de foc, în jurul unor spirale

fosforescente de lumină. Peter Lake s-a aplecat contra vântului, în vreme ce de jur împrejurul lui zăpada se învârtejea în lanţuri sclipitoare, iar mişcarea lor era suspendată şi încremenită, ca şi a stelelor. În adâncul tunelurilor înflăcărate, mişcarea şi neclintirea se întâlneau şi se îmbinau. Vântul care urla pe deasupra sulurilor formate pe acoperişul gării a transformat zăpada într-un praf alb, care s-a aplatizat în vârtejuri ameţitoare. Văzute de departe, luminile pulsând ale oraşului erau ca stelele, iar bulevardele îndepărtate şi vălătucii înalţi de aburi care se ridicau răsucindu-se semănau cu drumurile stelelor.

„Cu toate că am văzut multe, de fapt nu am văzut nimic…” şi-a spus Peter Lake. „Oraşul e ca un motor care abia începe să se încălzească.”

Auzea acest lucru. Mugetul său, amintind de valurile care se sparg, făcea pereche cu luminile. Tunetul lui neîncetat nu era în zadar.

BEVERLY

Isaac Penn, editorul ziarului *The Sun*, şi-a construit casa în mijlocul terenurilor şi câmpurilor de pe Upper West Side, astfel că ea se înălţa solitară şi faţada ei dădea spre bazinul din Central Park.

— N-am nici cea mai mică dorinţă să locuiesc pe Fifth Avenue, alături de o mulţime de idioţi. M-am născut într-o căsuţă din Hudson, nu departe de cheiuri. Aveam parte de zgomot douăzeci şi patru de ore pe zi încă înainte de a se construi calea ferată, iar porcii scăpaţi din gospodării grohăiau pretutindeni. Dacă te gândeşti bine, asta fac şi la New York, dar acum poartă veste. Acolo am locuit eu. Am fost săraci. Ţin minte că toţi oamenii de treabă stăteau în acelaşi loc, precum trabucurile dintr-o cutie. Erau în mare măsură tâmpiţi, cărora nu le trecuse niciodată prin minte un gând ca lumea, aşa că se strângeau laolaltă ca să ascundă asta. Îmi place casa mea. E solitară, în aer liber. Copiilor mei le place casa. Şi ei stau în aer liber. Îi ascult pe ei, nu pe doamna Astor – iar ea ştie asta.

Din cauză că Isaac Penn era atât de dezagreabil, direct, puternic, bogat, înţelept şi bătrân, optometristul a fost foarte speriat când stăpânul casei i-a deschis personal uşa şi l-a condus înăuntru. S-a simţit ca un copil care îşi imaginează că urmează să fie înghiţit de un animal uriaş şi ostil, ce pândeşte din întuneric. Şi, pe de altă parte, optometristul nu înţelegea de ce fusese chemat cu toate echipamentele acasă la Penn. Avea clienţi bogaţi, care, deşi faimoşi, veneau la magazinul lui. Era nedumerit şi de faptul că Isaac Penn nu purta ochelari, lucru neobişnuit pentru un bătrân a cărui afacere se derula cu caractere mărunte prin faţa ochilor lui.

— Deci… înţeleg că noi nu pentru dumneavoastră am venit, i-a spus optometristul lui Isaac Penn, care se aşezase pe un fotoliu enorm din piele.

Abia se făcuse auzit din cauza muzicii de pian ce

răzbătea din camera alăturată.

— Poftim? a făcut Isaac Penn.

— Din câte văd, nu pentru dumneavoastră ne-aţi chemat.

— V-am chemat? a întrebat Isaac Penn, privind în jur.

— Domnule, nu aveţi nevoie de ochelari, adevărat?

— Nu, a spus Isaac Penn, încă întrebându-se dacă optometristul venise cu un asistent. Nu am avut niciodată nevoie de ochelari. Am crescut căutând balene. Ochelarii nu m-ar fi ajutat.

— Atunci, soţia dumneavoastră are nevoie de ochelari?

— E moartă, a răspuns Isaac Penn.

Optometristul nu a reuşit să articuleze nici măcar o vorbă pentru a transmite condoleanţe, aşa că a tăcut. De fapt, aproape că a intrat în panică, pentru că a simţit că dintr-un motiv sau altul Isaac Penn îl socotea antreprenor de pompe funebre.

— Sunt optometrist, a spus el brusc, pentru a se apăra.

— Ştiu, l-a întrerupt Isaac Penn. Nu te îngrijora, am ceva de lucru pentru tine. Vreau să faci o pereche de ochelari pentru fiica mea. E cea care cântă la pian – şi a făcut un semn către camera cealaltă. Va termina curând – jumătate de oră, poate o oră. E frumos, nu? Mozart.

Optometristul s-a gândit la calul lui, care rămăsese înhămat la căruţă, în zăpadă. S-a gândit la cina lui care se răcea. S-a gândit la demnitatea lui călcată în picioare (la urma urmelor, era profesionist) şi a spus:

— Domnule Penn, nu credeţi că ar trebui să o anunţăm că am venit să îi fac ochelari? N-ar fi înţelept aşa?

— Nu cred, a spus Isaac Penn. Ce rost are să o întrerupem? S-o lăsăm să cânte. După ce termină, îi faci o pereche de ochelari. Ai materiale la tine? Sper că da. Are nevoie de ei în această seară. Azi-dimineaţă fratele ei s-a aşezat pe ochelarii ei şi era singura pereche pe care o avea. Ea are gene lungi, fără pereche de lungi. I se lovesc de lentile. Cred că e mai incomod. Poţi pune lentilele destul de departe ca să nu le mai atingă cu genele? Optometristul a dat afirmativ din cap. Bine, a zis Isaac Penn, apoi s-a rezemat de spătarul fotoliului ca să asculte

tumultul lin al unei sonate. Era o pianistă superbă, aproape desăvârşită, cel puţin din punctul de vedere al tatălui ei.

Cât a continuat recitalul, optometristul şi-a aranjat instrumentele şi tabelele cu simboluri. Apoi, abia respirând, s-a aşezat şi a ascultat, întrebându-se de ce un om ca Isaac Penn era atât de indulgent cu fiica lui. De fapt, din motive pe care nu le înţelegea, optometristul se temea de ea. Îi transpiraseră palmele. A început să-i fie frică de momentul în care ea va termina de cântat şi va intra în cameră, ca o prinţesă ce era, pentru a da ochii cu un simplu şlefuitor de lentile.

Uşă principală s-a deschis brusc. Doi adolescenţi au urcat treptele tropăind şi au dispărut înainte ca geamurile să-şi înceteze vibrarea provocată de intrarea lor. Isaac Penn a încuviinţat totul cu un surâs trecător, apoi s-a îndreptat spre un pupitru dintr-un colţ al camerei, unde erau multe exemplare proaspete din *The Sun.* Din bucătăria alăturată răzbăteau zgomot de veselă şi miros de pui fript. În casă ardeau douăsprezece focuri, iar lemnele dulci de iarnă răspândeau parfum de răşină şi cireşe în casă. Pianul se auzea mai departe. Întunericul se adâncea. În cele din urmă, noaptea şi seara au rămas înrădăcinate solid în afara şi înăuntrul casei, în locurile în care lumina lămpilor lupta cu umbrele adânci.

Când muzica s-a oprit, optometristul a înghiţit în sec. A auzit sunetul scos de închiderea capacului peste claviatură. Apoi în cadrul uşii a apărut o tânără îmbujorată, cu ochi veseli, care a privit în direcţia ferestrelor înveşmântate în gheaţă. Respira ca şi cum ar fi avut febră, iar expresia de pe faţa ei atrăgătoare sugera un delir plăcut. Părul ei auriu, cu reflexii sclipitoare, părea că arde precum soarele. S-a sprijinit de uşorul uşii cu ambele mâini, pentru a se susţine şi pentru a da de înţeles că nu dorea să îi întrerupă pe cei doi bărbaţi din salonul de primire. Deşi se vedea că era cuviincioasă, era lesne de observat că n-avea nevoie să se arate respectuoasă faţă de nimeni. Optometristul a socotit că rochia ei era prea

frumoasă şi senzuală pentru o tânără de vârsta ei – o fiică apărută în salon, o pianistă, o fată febrilă, aflată în prezenţa tatălui ei. Dantela, fără de care rochia ar fi fost scandaloasă, fremăta în ritmul respiraţiei ei. Era ceva hipnotic, prea iute, tulburător. Avea ochi albaştri şi calmi, dar era atât de obosită după ce cântase la pian, încât tremura şi se ţinea de uşă, încercând să-şi stăpânească tremurul.

Curtenitor şi prompt, Isaac Penn a îndrumat-o până la un scaun.

— Beverly, a spus el, acest domn a venit să-ţi facă ochelari noi.

Afară vântul se înteţise, stârnit brusc de o furtună puternică, venită dinspre nord, coborând cu uşurinţă de la pol, pentru că tot pământul dintre acesta şi New York era alb şi bătut de vânturi. În nopţile amarnic de friguroase şi cu cer înstelat, când luna era în cârdăşie cu zăpada, Beverly se întreba câteodată de ce nu apăreau urşi albi pe gheaţa fluviului, pentru a da târcoale în tăcere în lumina argintie. În ciuda rigidităţii lor, creată de iarnă, copacii se îndoiau, iar unii se loveau şi se frecau frenetic de ferestre. Dacă s-a fi păstrat deschis un canal în fluviul Hudson, îngheţat în acele momente, orice vas mic, iluminat, ar fi zburat spre sud, aproape purtat pe sus cu o iuţeală iernatică. Beverly se gândise cât de ciudat şi minunat ar fi fost dacă pământul era scos de pe orbită, în extremele reci ale spaţiului întunecat, unde soarele era un disc abia vizibil şi rece, dacă n-ar mai exista nici măcar un pătrar de lună, iar noaptea ar fi nesfârşită. Ce s-ar alege de industrie, s-a gândit ea, dacă orice copac, orice bucăţică de cărbune şi orice ciot de lemn ar fi arse pentru a se obţine căldură şi lumină? Deşi marea ar îngheţa, oamenii ar ieşi pe întuneric şi ar străpunge gheaţa sticloasă ca să găsească peştii împietriţi. Dar în cele din urmă toate animalele ar fi mâncate, iar pieile lor ar fi cusute şi ţesute, tot cărbunele ar fi ars şi nu ar mai rămâne niciun copac în picioare. Tăcerea ar domina pământul, pentru că vântul s-

ar opri, iar marea ar fi o sticlă grea. Oamenii ar muri în linişte, îngropaţi în blănuri şi puf.

— Calul tău va îngheţa de moarte, dacă îl laşi afară, i-a spus ea optometristului.

— Da. Mă bucur că mi-ai amintit de el. Trebuie să rezolv cumva.

— Avem un grajd, a zis Beverly, cu răceală în glas.

— De ce nu mi-ai spus că ai venit cu căruţa? l-a dojenit Isaac Penn, ieşind pentru a duce calul în grajd.

Beverly şi optometristul au rămas singuri.

Fata nu voia să îl intimideze şi îi părea rău că el se teme de ea.

— Hai, măsoară-mi ochii! a spus ea. Sunt obosită.

— Mai bine aştept până se întoarce tatăl tău.

Optometristul se ferea să se apropie de ea. Nu pentru că se temea de boala ei, ci mai curând pentru că i se părea nefiresc să se apropie de tânăra care ardea de febră, să îi simtă căldura emanată de braţele şi gâtul dezgolite, să îi simtă răsuflarea şi mirosul dulceag, amplificat de febră, care se ridica neîndoielnic din dantele şi lenjerie.

— Nu e nicio problemă, a spus ea, închizând ochii o clipă. Poţi începe imediat. Dacă ţi se pare că e ceva necuviincios, nu ştiu ce să-ţi spun. Dar fă lucrul pentru care ai venit!

Întrucât toate instrumentele erau la îndemână, el s-a apucat imediat de treabă, respirând pe nas când se afla lângă ea, încordat şi mut ca o insectă vânată. Pe de altă parte, din cauza febrei, ea respira repede, pe gură. Răsuflarea îi era dulce. El s-a mişcat atent şi laborios manevrând rigle din fildeş, marcatoare din abanos şi lentile, aflate într-o casetă, aliniate acolo în şiruri lungi, aşteptându-şi momentul de glorie – când erau scoase şi puse la loc, în vreme ce el intona litania:

— Mai bine aşa, ori aşa. Aşa, ori aşa. Aşa, ori aşa.

Ea s-a întrebat de câte mii de ori spune zilnic „aşa, ori aşa”. Erau cuvintele *lui.* În posesia lui. Probabil că îl ameţeau.

El s-a gândit că ea era frumoasă. Chiar era. Deşi arăta

ca o femeie în adevăratul înţeles al cuvântului şi se purta în consecinţă, prezenta toate atributele minunate şi evidente ale tinereţii. O dorea, se temea de ea şi o invidia. Avea forme perfecte, era bogată şi tânără. Şi pentru că, deşi avea numeroase defecte fizice, trebuia să ducă o adevărată luptă pentru a-şi câştiga traiul, ea i se părea a fi înzestrată şi binecuvântată peste măsură, în ciuda faptului că şi-a dat seama că suferea de tuberculoză şi deţinea înţelepciunea celor care se sting încetul cu încetul. Febra şi delirul o făceau să se înalţe neîncetat. Nici opiul nu ar fi putut ajuta mai mult. Lungile accese de febră ani şi luni la rând reprezentau o cale demnă de a muri, fie şi numai pentru că morţii îi trebuia atât de mult pentru a o învinge în luptă…

Încăperea era plină de energia ei, care se răspândea într-un semicerc dansant. Focul tresălta şi se îndoia, gonind pe loc precum o roată frenetică, ferestrele zăngăneau în timp ce casa respira, iar copacii zgâriau când şi când geamurile aşa cum câinii zgrempţănesc la uşi închise. Beverly putea vedea iarna care alerga prin încăpere în lumină, ţâşnind de pe lăncile, razele şi crucile argintii din sticla optică, spre foc, spre ferestrele care reflectau totul, spre sferele albastre care erau ochii ei. Încăperea, aşa cum o vedea ea, era o reţea de mişcare, o simfonie de particule care dansau ştrengăreşte, ca notele line şi placide ale unui frumos concert. Dacă ea putea vedea toate acestea în timp ce un bărbat agitat schimba lentilele pentru a-i examina ochii, ce altceva avea să vadă atunci când febra va fi prea mare pentru a o suporta? Nu conta. Acum existau doar cioburi inexplicabile de lumină care o cercetau de parcă ar fi vrut să o curteze.

— Calul e în grajd, a anunţat Isaac Penn imediat ce s-a întors în încăpere. Mai ai nevoie de ceva din căruţă? Pot cere să fie adus aici…

— Doar o clipă, domnule Penn, a spus optometristul. Aşa, ori aşa. Aşa, ori aşa. Aşa, ori aşa.

S-a rezemat de spătarul scaunului, uşurat şi dezamăgit, şi a declarat că Beverly are vederea perfectă. Nu avea

nevoie de ochelari.

— A purtat ochelari încă de mică, a spus Isaac Penn.

— Ce pot să vă spun? Acum nu mai are nevoie de ei.

— Bine. Să-mi trimiţi nota de plată.

— Pentru ce? Doar nu am făcut ochelarii.

— Pentru că ai venit până aici într-o asemenea seară.

— Nu ştiu cât să vă cer.

— Vede bine, da?

— Vede perfect.

— Atunci, să-mi faci o notă de plată pentru o pereche de ochelari perfecţi.

Când s-a auzit clopoţelul anunţând cina, toţi cei aflaţi în casă au început să se adune în sufragerie şi, schiţând o plecăciune, optometristul s-a retras pe uşă, ieşind în noaptea cea rece de decembrie.

Cina era neobişnuită prin faptul că membrii familiei Penn şi servitorii se aşezau la aceeaşi masă. Isaac Penn nu era aristocrat. După ce crescuse, la început, pe o balenieră, nu îi plăcea ideea popotelor separate pentru ofiţeri şi marinarii de rând. Iar apoi copiii Penn (Beverly, înainte de a creşte şi de a se îmbolnăvi, Harry, Jack şi Willa, care avea trei ani) au fost încurajaţi să îşi aducă prietenii la masă.

— Asta e societatea noastră, afirma Isaac sus şi tare. În rest, muncim. Aici, însă, toţi sunt egali, toţi sunt bine-veniţi şi toţi trebuie să se spele pe mâini înainte de masă.

Aşadar, în seara aceea, în vreme ce vântul sfârteca desişurile din parc, în timp ce stelele îşi parcurgeau pe cer traseele lor cunoscute şi inevitabile şi în timp ce pianul mecanic dintr-o încăpere alăturată cânta valsuri general apreciate, spre marea durere a lui Beverly (îi plăceau valsurile populare, dar era geloasă pe pianele mecanice), familia Penn (adică Isaac, Beverly, Harry, Jack şi Willa), prietenii lor (adică, blonda Bridgett Lavelle, Jamie Absonord şi Chester Satin) şi servitorii (adică Jayga, Jim, Lenora, Denura şi Lionel) s-au adunat în marea sufragerie să mănânce. Focul ardea în cele două şemineuri de la fiecare capăt al mesei lungi, pe care se aflau farfurii din

porţelan şi pahare din cristal şi câţiva pui simetrici, fripţi şi tranşaţi, boluri de salată proaspătă, supiere cu cartofi de Nantucket în zeamă de supă, precum şi condimente, sifoane, biscuiţi nesăraţi şi vin.

Chester Satin avea părul lipit de ţeastă. El şi Harry Penn se simţeau înspăimântaţi şi vinovaţi şi asta li se vedea pe faţă. În după-amiaza aceea chiuliseră de la şcoală, merseseră în centrul oraşului şi plătiseră pentru a o vedea pe Caradelba dansând pe jumătate despuiată, ca o ţigancă spanioloaică. Şi cum fusese mereu îndrăzneţ, ca să nu ziceam obraznic, Chester Satin cumpărase un teanc de ilustrate pornografice. Acestea se odihneau acum sub o bucată de parchet din camera lui Harry Penn, chiar deasupra sufrageriei. Harry Penn şi Chester Satin aveau convingerea că fotografiile vor străpunge sfârâind tavanul şi îi vor face de ruşine pe vecie. Şi nu-şi puteau lua gândul de la teancul de fotografii cu femei lascive, surprinse în diferite stadii de despuiere. Bustierele şi crinolinele rochiilor erau lăsate cu eleganţă în jos şi li se vedeau picioarele mai sus de genunchi, braţele mai sus de coate, feţele, gâturile şi (într-o singură imagine) sânii. Aceste femei lipsite de onoare trecuseră de mult de limita bunei-cuviinţe şi, deşi purtau articole de lenjerie suficiente pentru a-l face pe un explorator polar să transpire la minus treizeci şi două de grade, era cât pe ce să-i înjosească pe cei doi băieţi, căzând pur şi simplu prin tavan şi plutind spre palmele lui Isaac Penn. Aşa se face că, în timpul cinei, Harry şi Chester s-au comportat ca nişte infractori deja condamnaţi.

Jack îşi făcea temele (acest lucru era permis; oricărui copil i se îngăduia să citească la masă), blonda Bridgett Lavelle se uita lung la Jack (care voia să se facă inginer), Jamie Absonord se îndopa cu carne de pui, ca şi cum misiunea ei era să mănânce toţi puii din lume, iar Beverly mânca precum o ursoaică. Era zveltă, însă consuma caloriile mai repede decât ardeau şemineurile buştenii. Ceilalţi copii erau în creştere şi îşi petrecuseră ziua în frig. Cu o iuţeală uimitoare, puii s-au transformat în grămăjoare

de oase de culoarea zăpezii, cartofii au dispărut cu desăvârşire, iar vinul s-a vaporizat din sticle de parcă la masă ar fi fost prezenţi nişte magicieni. Apoi fructele au evadat din jurul seminţelor, iar prăjiturile au devenit curând invizibile. În tot acest timp, pianul mecanic a cântat cu rapiditate valsuri uşoare. În timpul unuia dintre ele, ruloul s-a blocat, iar Beverly s-a dus să îl pună din nou în mişcare. Când s-a întors la masă, Isaac Penn se uita încruntat la o mână de fotografii. Cei doi băieţi stăteau aplecaţi deasupra mesei şi gemeau, iar în tavan se căscase o bortă mare.

— Atrăgătoare femei, i-a spus Isaac Penn lui Beverly, dar niciuna dintre ele nu stă nici la degetul mic al mamei voastre.

În acea noapte, înainte de a se duce la culcare, Beverly s-a dezbrăcat şi s-a privit într-o oglindă înaltă de la podea până în tavan. Era mai frumoasă decât oricare dintre femeile din fotografiile aduse de Harry, mult mai frumoasă. Şi-a dorit să poată dansa la restaurantul Mouquin şi să alunece în ring, slujindu-se de trupul ei frumos pentru a obţine un efect spectaculos. Voia ca un bărbat să o dezbrace şi să o îmbrăţişeze. Muzica se rotea în mintea ei în timp ce ea descria cercuri tot mai largi pe pardoseala închipuită din marmură şi, cum nu avea în preajmă niciun bărbat, s-a îmbrăţişat singură. Apoi a început să se îmbrace pentru culcare: o problemă mult mai practică. Pentru că Beverly Penn dormea pe o platformă de pe acoperiş, unde frigul era neiertător. Însă, în ciuda frigului şi probabil tocmai din cauza lui, imaginile pe care le-a văzut ea erau cele pe care alţi oameni le-ar fi socotit vise, dorinţe sau miracole.

Pentru Beverly, şemineurile şi încăperile strâmte erau ca o condamnare la moarte. Dacă aerul liber nu îi sufla în faţă, nu putea să respire. Regimul, înclinaţiile şi mântuirea ei erau unul şi acelaşi lucru – să stea doar în aer liber. Şi făcea asta toată ziua, mai puţin trei sau patru ore pe zi, timp în care se îmbăia, cânta la pian şi mânca alături de

membrii familiei. În restul timpului putea fi găsită în cortul ei, aflat pe o platformă specială, pe care Isaac Penn pusese să fie construită pe acoperişul casei. Acolo dormea Beverly. Tot acolo îşi petrecea ziua citind sau doar contemplând oraşul, norii, păsările, vasele de pe fluviu, dar şi căruţele şi carele de pe străzi.

Iarna îşi petrecea cea mai mare parte a timpului singură, pentru că puţini oameni puteau sta foarte mult în frigul amarnic adus de vânt dinspre nord, care scălda oraşul ca o cascadă de apă îngheţată. Beverly nu numai că se obişnuise cu iarna, dar nici nu putea trăi fără ea. De obicei avea faţa şi mâinile bronzate, chiar şi în ianuarie. Şi, în ciuda fragilităţii şi a bolii, era deprinsă cu vremea aspră ca şi un pescar din Grand Banks, un amănunt ironic evident când vizitatori sănătoşi deveneau sloiuri de gheaţă nesimţitoare, în vreme ce ea continua să se poarte de parcă s-ar fi aflat într-o grădină înflorită la sfârşitul primăverii. Oaspeţii nu erau la fel de căliţi ca ea. Şi nici nu aveau hainele, lenjeria şi glugile croite minunat, fără a mai vorbi de mănuşile, pilotele şi sacii ei de dormit, toate din lână, puf sau blană moale de samur. Ea avea un hanorac de eschimos, din blană de samur căptuşită cu puf, care era probabil articolul de îmbrăcăminte de iarnă cel mai bun din lume. Era uşor şi comod, flexibil, uscat şi ţinea perfect de cald în toate situaţiile. Gluga din blană, trasă pe cap şi încadrându-i faţa, semăna cu un soare negru. Avea dinţii atât de albi, încât atunci când zâmbea pe neaşteptate, aveai senzaţia că s-a aprins o lumină.

Iarna şi vara, ea urca treptele, odihnindu-se la fiecare palier, până când ajungea la o scară specială care ducea spre o uşiţă. De acolo, o pasarelă din oţel şi lemn ducea spre platforma ei, o punte pe o grindă cu zăbrele din oţel, care lega două margini de acoperiş. Platforma avea şase metri pe patru metri, iar pe ea se afla un cort, mai bine ancorat decât un trapez la circ şi având cam tot atâtea sârme: instalatorul extraordinar care îl fixase acolo folosise un cablu de la un pol la celălalt, astfel ca vântul să poată trece în mod firesc pe deasupra. Trei şezlonguri, fiecare

aşezat altfel, ofereau privelişti variate, expunere diferită la vânt şi atenţie constantă din partea soarelui slab de iarnă. Fixase paravânturi din sticlă groasă şi grea, montate în cadrul unui sistem ingenios de scripeţi şi şine. Putea ridica geamul pe toate laturile până la un metru şi jumătate înălţime. Şi mai avea un şir de dulapuri etanşe. În primul se găseau pături, perne şi îmbrăcăminte care ar fi ţinut de cald armatei lui Napoleon şi în Rusia. În al doilea dulap era spaţiu pentru aproape treizeci de cărţi, un teanc de reviste, un binoclu, măsuţă de ţinut pe genunchi şi câteva jocuri (Willa avea voie să urce acolo în partea cea mai caldă a zilei pentru a juca dame sau război). În al treilea se găsea un raft cu sticle vidate şi termosuri în care putea păstra băuturi fierbinţi şi orice fel de mâncare ar fi dorit. În cel de-al patrulea se afla o staţie meteorologică. Era expertă în prognozarea vremii şi nu prea avea nevoie de barometru, termometru şi anemometru, dar aceste instrumente îi erau utile, pentru că ţinea statistici consemnate cu grijă – tot astfel cum nota permanent comentarii despre păsări şi comportamentul lor, înflorirea copacilor, incendiile din oraş (poziţia şi durata lor: înălţimea, densitatea şi culoarea fumului etc. etc.), trecerea baloanelor şi alcătuirea zmeelor, felul în care arăta cerul şi tipul de nave care se deplasau pe Hudson. Din când în când, trecea o goeletă mare şi veche, la fel de tăcută pe cât de înaltă era, iar deseori oraşul era atât de absorbit de treburi, încât ea rămânea singura fiinţă care să o remarce.

Noaptea, când se întindea în pat în aer liber, ori în cort, având o parte din pânză rulată, cât să poată vedea cerul, ea urmărea stelele, nu doar zece minute sau un sfert de ceas, aşa cum procedează majoritatea oamenilor, ci ore şi ore în şir. Nici măcar astronomii nu contemplau cerul cu o asemenea dăruire, pentru că ei erau preocupaţi permanent de cartografiere, măsurare, de limitele instrumentelor legate de pământ şi de alte probleme cereşti. Beverly cuprindea totul. Vedea totul. Şi, spre deosebire de păstori sau văcari şi ţapinarii aspri şi privilegiaţi, care muncesc şi

dorm în aer liber, ea nu era prea obosită. Stelele abandonate erau ale ei în numeroasele ore bogate ale nopţilor sclipitoare de iarnă şi, neobservată, le cuprindea ca pe nişte iubiţi. Simţea şi privea spre exterior, nu în sus, în universul întins, ştia numele fiecărei stele strălucitoare şi toate constelaţiile şi (deşi nu le putea vedea) era familiarizată cu uriaşele nebuloase vălătucite în care un filament al unei coame sălbatice şi tremurate ducea în urma sa o sută de milioane de lumi. Într-un delir de comete, sori şi stele pulsatile, ea îngăduia ochilor să se umple de lumina încărcată de zumzete, pocnete şi şuierături de la marginea galaxiei, un crepuscul perpetuu, nişte zori cenuşii într-una dintre numeroasele galerii ale cerului.

Cu faţa îndreptată spre frigul amarnic al cerului senin, ea putea călători de-a latul Căii Lactee, bifând stelele şi constelaţiile ca un copil care enumeră statele americane. Ezita numai când o coloană de aer vălurit venea rostogolindu-se dinspre un horn aflat în apropiere şi amesteca artefactele cereşti. În rest, le rostea numele într-o incantaţie aproape hipnotică, de parcă ar fi invocat stelele din aerul negru şi schimbător al cerului de decembrie. „Porumbelul, Iepurele, Câinele Mare, Câinele Mic, Procion, Betelgeuse, Rigel, Orion, Taurul, Aldebaran, Gemenii, Pollux, Castor, Vizitiul, Capella, Pleiadele, Perseu, Cassiopeia, Ursa Mare, Ursa Mică, Steaua Polară, Dragonul, Cefeu, Vega, Crucea Nordului, Lebăda, Deneb, Delfinul, Andromeda, Triunghiul, Berbecul, Balena, Peştii, Vărsătorul, Pegas, Fomalhaut.” Privirea ei s-a întors la Rigel şi Betelgeuse, după care a alunecat între Rigel şi Aldebaran, apoi spre Pleiade. În cea mai mică fracţiune de secundă ea călătorea de la o stea la alta, străbătând ani-lumină. După câte se pare, viteza şi timpul erau o chestiune de perspectivă.

Se simţea de parcă ar fi cunoscut stelele şi se aflase printre ele ori avea să ajungă acolo. Cum se făcea că, în prelegerile de la planetariu, fotografiile făcute de telescoape, proiectate pe interiorul domului, erau atât de

familiare – nu doar pentru ea, ci pentru oricine? Fermieri şi copii şi, cândva, indienii Paumanuk, oprindu-se în trista lor cursă spre dispariţie, înţeleseseră cu toţii imaginile abstracte şi precise, imediat şi din inimă. Nebuloasele, întinderea galaxiilor, ciorchinii centrifugi – nimic altceva decât lumină electrică proiectată pe un tavan tencuit – îi aduceau într-o stare de transă, iar ghidul de la planetariu nu trebuia să rostească nicio vorbă. Şi cum se făcea că anumite sunete, frecvenţe şi tipare ritmice repetitive sugerau stele, galaxii în goană şi chiar planete opace şi colorate care se roteau pe trasee eliptice şi liniştite? De ce anumite piese muzicale (pregalileene sau postgalileene, nu conta) erau legate armonios şi ritmic de stele şi sugerau lumina paralelă care cădea ploaie pe Pământ, în raze iluzorii ce se destrămau?

Beverly nu avea nicio explicaţie pentru toate astea sau pentru alte o sută de întrebări despre aceleaşi lucruri. Cu toate că fusese nevoită să abandoneze şcoala şi învăţase puţine noţiuni ştiinţifice cât urmase cursurile (fetele nu alegeau ca obiecte de studiu fizica sau chimia), rămăsese uimită într-o dimineaţă când, după ce se trezise, descoperise în carnetul ei de notiţe ecuaţii lungi scrise de mâna ei. A crezut că probabil Harry îi jucase vreo festă. Însă scrisul era al ei, fără îndoială. Iar notaţiile ocupau pagini întregi.

I le-a arătat lectorului de la planetariu, dar acesta nu a ştiut ce reprezentau. L-a urmărit vreme de o oră, învăluit în lumină nordică, pătrunzând prin fereastră, aplecat deasupra unui pupitru de scris cu capac rulou, copiind. I-a spus că, deşi nu reuşise să descifreze niciuna, ecuaţiile îl intrigau. Scrise de mâna lui, ele păreau să capete mai multă autoritate.

— Ce înseamnă? l-a întrebat ea.

— Nu ştiu, i-a răspuns el. Dar par interesante. Dacă nu ai nimic împotrivă, o să le păstrez. De unde le ai?

— Ţi-am spus doar…

— Serios?

— Da.

El a măsurat-o îndelung. Cine era de fapt fata asta atrăgătoare şi îmbujorată, îmbrăcată în mătase şi blană de samur?

— Ce înseamnă ele pentru tine? a întrebat-o bărbatul, lăsându-se uşor pe spate în costumul lui cu vestă, de culoare cenuşie.

Beverly a luat paginile înapoi şi le-a cercetat atent. După o vreme, a ridicat ochii.

— Pentru mine, ele înseamnă că universul… mârâie şi cântă. Ba nu, strigă!

Eruditul astronom a fost şocat. Având de-a face cu publicul, se confrunta deseori cu lunatici şi vizionari, unele teorii de-ale lor fiind elegante, altele absurde, iar unele, probabil foarte precise. Dar cei care emiteau teorii exacte erau de obicei bărbaţi bătrâni şi bărboşi, care locuiau în poduri pline de cărţi şi instrumente, excentrici care umblau prin oraş împingând cărucioare încărcate cu lucruri personale, nebuni plecaţi de la instituţiile de stat care nu-i mai puteau ţine. Gândurile lor aveau întotdeauna ceva izbitor şi adevărat, ca şi cum demenţa lor ar fi fost deopotrivă o înzestrare şi o suferinţă, deşi puternica apăsare a adevărului pe care îl simţeau cu atâta tărie le întunecase raţiunea, iar tot farmecul a ceea ce spuneau ei era sfărâmat şi ascuns.

S-ar fi simţit mai în largul lui dacă ar fi vorbit cu un veteran infirm din Războiul Civil sau cu vreun inventator singuratic din cine ştie ce oraş vechi de pe Fluviul Hudson; aceia erau de obicei oamenii care veneau cu foi întregi, pline de ecuaţii. Faptul că ea era o tânără frumoasă, care nu împlinise douăzeci de ani, privilegiată şi bine îngrijită, contrasta atât de puternic cu obsesia ei, încât el s-a întristat profund şi într-o oarecare măsură chiar s-a speriat.

— Mârâie? a întrebat el cu glas domol.

— Da.

— Cum, mai exact?

— Ca un câine, dar mai gros, gros de tot. Iar apoi ţipă, voci, tonuri amestecate, un zgomot alb şi un sunet

argintiu.

Astronomul căscase deja ochii mari, dar ea i-a făcut inima să bubuie când a spus:

— Lumina este tăcută, însă apoi se ciocneşte cu sunet de talgere şi se arcuieşte în afară ca o arteziană, pentru a călători şi pentru a rămâne, totuşi, neclintită. Traversează spaţiul fără să se mişte, pe un fascicul fix, la fel de curat şi tăcut ca un pilon din rubin sau diamant.

Fiind pe acoperiş, şi-a întors din nou ochii spre Rigel, apoi spre Orion. Ca întotdeauna, Pleiadele erau perfect echilibrate în asimetria lor derutantă. Aldebaran a clipit.

— Astă-seară trimiţi semnale luminoase, a spus ea, iar Aldebaran a început să danseze sclipitor, surd şi mut, dar, oricum, plăcut pentru inima ei. Rigel, Betelgeuse şi Orion i-au vorbit. Nu existau o biserică mai frumoasă şi un cor aşa minunat ca stelele ce vorbeau în tăcere numeroşilor tuberculoşi condamnaţi în tăcere, o legiune aflată pe acoperişurile ascunse şi întunecate.

Legiunea de tuberculoşi a stat pe acoperişuri în acea noapte, pe un frig cumplit, aţâţat de vântul dinspre miazănoapte ca un alergător într-un joc de lacrosse, violent şi dur, pregătit să strivească opoziţia oricărei fiinţe din calea lui. Ei erau acolo, nevăzuţi în pădurea pătrată de clădiri şi dincolo de podurile care treceau peste ape şi străluceau mai frumos decât colierele cu diamante. Se aflau acolo, fiecare dintre ei solitar – aşa cum aveau să fie toţi într-o bună zi –, vorbind cu stelele, extrăgând o iubire efemeră din lumina îndepărtată şi rece. Gheaţa era pretutindeni. Fluviul îngheţase bocnă, aleile şi copacii deveniseră casanţi, iar crusta de zăpadă era suficient de tare pentru cai. Şi totuşi, ca nişte mici furnale, cei care dormeau pe acoperişuri ardeau în continuare în pilotele lor matlasate, iar după ce şi-a luat porţia de iubire de la amanţii ei, stelele, Beverly s-a întors, tăcută şi mulţumită, şi a adormit îngropată în blănuri şi puf.

O ZEIŢĂ ÎN BAIE

În afară de Beverly, în decembrie toţi membrii familiei Penn urma să plece la casa de la ţară, de lângă Lacul Coheeries, care era atât de departe spre nordul statului, încât nimeni nu o putea găsi. Beverly trebuia să li se alăture de sărbători, dată până la care trebuia să fie gata logia specială de dormit de care avea ea nevoie şi să se deschidă casa pentru a fi pregătită să o primească după lunga şi chinuitoarea călătorie din oraş până acolo. Ea avea de gând să le scrie o telegramă, să-i roage să nu participe la adunarea de iarnă de lângă lac, pentru că era capricioasă şi tulburată şi voia să stea singură. Însă şi aşa, va merge cu sania, cu vaporul cu aburi, cu o a doua sanie, de data asta cu pânze, până la o casă mare, care se înălţa pe malul unei insuliţe, pentru a sărbători Crăciunul acolo.

Isaac, Harry, Jack şi Willa (în costum de schi, Willa arăta ca un heruvim cu trupul ca o pernă) aveau să plece curând. Dintre servitori, rămânea doar Jayga. Însă, imediat după plecarea familiei, Beverly îi va spune să se ducă acasă la ai ei, în Four Points. Beverly ştia că tatăl lui Jayga era pe moarte şi îl convinsese pe Isaac să trimită familiei Posposil suficienţi bani pentru a se întreţine.

— Dar avem un fond de caritate, spusese Isaac. Nu dăm banii noştri. Pentru asta există fondul, şi este complet independent.

— Tată, i-a răspuns Beverly, Harry va fi pe cont propriu destul de curând, la fel şi Jack. Willa are fondul ei, iar până îl va folosi, eu voi fi fost îngropată de mult. Spune-mi, la ce vei folosi banii?

Apoi, Isaac a dat bani mai mulţi decât era nevoie, deşi ştia că toţi banii din lume nu puteau schimba ceea ce îi urmărea atât de cumplit de aproape pe domnul Posposil şi pe Beverly.

Aşadar, Jayga va pleca şi, vreme de câteva zile, în afară de prezenţa lui Beverly, casa va fi pustie. Iar dintr-un

motiv pe care nu îl putea înţelege, Beverly avea convingerea că o să se întâmple ceva deosebit – că ori se va însănătoşi, ori va trece printr-o febră mare, izbucnită pe neaşteptate, care o va ucide. Cu toate acestea, nimic nu părea să se întâmple. Cu două nopţi înainte de plecarea familiei, a nins, iar stelele au fost îngropate. În noaptea următoare, purtată de vânt, o dantelă de nori albi a ascuns până şi luna. Însă Beverly avea credinţă şi răbdare. A aşteptat. Iar apoi, în ziua plecării celorlalţi, totul s-a limpezit.

Peter Lake se gândise atât de mult la Sfântul Ştefan, încât o vreme a devenit credincios şi chiar a călcat într-o biserică. Asta aproape că l-a speriat de moarte. Nu păşise până atunci în vreo biserică, fiindcă reverendul Overweary nu îi lăsase pe băieţi să pătrundă în sanctuarul argintiu şi sclipitor pe care îi pusese să îl construiască în apropiere de bungaloul turcesc al lui Bacon. Şi nu putea trece o zi în care Peter Lake şi cei ca el să nu fie denunţaţi de la o mie de amvoane din întregul oraş. Era tabăra duşmanului, iar el s-a simţit extrem de nelalocul lui când s-a deplasat pe vârfuri de-a lungul intervalului central, asaltat de o multitudine de raze colorate, nefamiliare, care pătrundeau prin ferestrele cu vitralii. Alesese Catedrala Maritimă, cea mai frumoasă din oraş. Pentru Sfântul Patrick şi Sfântul Ioan era ceea ce reprezenta Sainte-Chapelle pentru Notre Dame. Ferestrele sale se înălţau drept, ca nişte câmpuri de flori sălbatice montane, ilustrând scene de pe corăbii şi mări. Isaac Penn înzestrase catedrala, insistând ca povestea lui Iona să fie înfăţişată pe ferestrele luminate. El ucisese multe balene.

Şi acolo apărea Iona, cu gura căscată de uimire, în timp ce era înghiţit de balenă. Şi ce balenă! Nu era o balenă emblematică, simbolică şi ridicolă, cu gură de om şi ochi precum ai unui actor de vodevil hipnotizat, ci frumoasă de parcă ar fi fost adevărată. Era lungă, neagră şi greoaie, cu o gură monstruoasă şi plină de pliuri. Fanoanele ei erau galbene şi ciudate, ca un puzzle chinezesc. Uriaşa balenă

albastră avea corpul presărat de răni vechi şi de muşcături adânci. Era oarbă de un ochi, iar în corpul ei rămăsese înfiptă gheara de oţel a unui harpon. Plana pe apă, nu ca un peştişor argintiu dintr-o miniatură renascentistă, ci ca o balenă adevărată, care poate lovi şi înspuma apa oceanului.

Peter Lake a rămas foarte surprins când a descoperit în acea catedrală o sută de machete frumoase de corăbii şi vase, care navigau prin navă şi transept, de parcă s-ar fi aflat pe ocean, pe marile rute comerciale. Dacă asta se putea găsi într-o catedrală, atunci era limpede ce puteai descoperi acolo. Voise să descopere ce înseamnă religia, astfel încât să poată deveni ca Sfântul Ştefan şi să se poată ruga pentru Mootfowl. Deşi moartea lui fusese uitată de mult, toţi cei ce-şi aduceau aminte de ea credeau că-l ucisese Peter Lake. Era adevărat, dar nu sută la sută. Mootfowl se sinucisese – într-o modalitate stranie şi aparte, care îl legase pe Peter Lake de el pe vecie. De ce fusese Mootfowl atât de deprimat? Jackson Mead rămăsese acolo câţiva ani, pe jumătate în glorie, pe jumătate în obscuritate, cât construise un pod mare şi cenuşiu peste East River. Era înalt, graţios şi perfect din punct de vedere matematic. Lui Mootfowl i-ar fi plăcut acel pod. Însă mai erau multe alte poduri de construit, iar Jackson Mead dispăruse la fel de inexplicabil precum apăruse, împreună cu alaiul lui de mecanici sihastri, fără a se deranja măcar să vină la inaugurarea construcţiei. S-a spus că înălţa poduri în zona de frontieră – în Manitoba, Oregon şi California. Însă erau doar zvonuri…

Peter Lake s-a întrebat cum să se roage. Mootfowl îi pusese deseori să se roage, însă ei nu făcuseră altceva decât să îngenuncheze şi să stea cu feţele spre foc, privind spre sorii şi lumile care tresăltau în el. Asta fusese de ajuns. În Catedrala Maritimă nu exista niciun foc, ci doar lumina rece şi pură care spăla culorile măreţe şi plângătoare ce radiau dinspre ferestre. Peter Lake a îngenuncheat. „Mootfowl”, a şoptit el, „dragul meu, Mootfowl…” Nu ştia ce să spună, dar buzele i se mişcau în

tăcere în timp ce se gândea la forja ce se reflectase din ochii lui Mootfowl, la pălăria lui chinezească, la mâinile subţiri şi puternice şi la devoţiunea absolută faţă de misterioasele lucruri pe care crezuse că le va putea descoperi în împreunarea dintre foc, mişcare şi oţel. Buzele i se mişcau, rostind alte lucruri decât cele pe care le gândise. Îşi dorise să spună că îl iubise pe Mootfowl, dar i se părea prea greu şi nepotrivit. Aşa că a ieşit cu spatele din catedrală, simţindu-se la fel de nehotărât şi frustrat ca atunci când intrase. Cine erau cei care se puteau ruga atât de uşor? Acei oameni chiar îi vorbeau lui Dumnezeu ca şi cum ar fi comandat într-un restaurant? El, unul, când îngenunchease, simţise că are limba legată.

Peter Lake a urcat pe cal. Se afla mult deasupra trotuarului. Simţea deseori că acel cal era o statuie eroică, una uriaşă, din bronz, a cărei misiune era de a păzi un domeniu public fără a se clinti din loc. Însă după aceea animalul a început să se mişte şi au pornit într-un galop lent, cu paşi uşori, până când au ajuns la parc. Peter Lake îşi dorise să vadă câteva conace din celălalt capăt al Fifth Avenue, însă calul a sărit peste lac în porţiunea lui cea mai îngustă, din apropiere de Fântâna Bathesda, şi l-a dus spre West Side, către casa lui Isaac Penn, pe care nu o văzuse niciodată. Stând în zăpadă, i-a zărit pe Isaac, Harry, Jack, Willa şi pe toţi servitorii, mai puţin Jayga, urcând în sănii mari, dintre care una era plină vârf cu bagaje. Au plecat în sunete de clopoţei şi pocnete de bici. Caii erau înhămaţi câte trei. Peter Lake a rămas lângă calul său alb şi a urmărit casa până la căderea nopţii.

Armăsarul s-a aşezat ca un câine şi s-a uitat şi el. După o oră, întunericul a cuprins întregul oraş ca şi cum cineva ar fi închis uşa unui răcitor cu gheaţă, iar vânturile puternice au început să străbată parcul precum trenurile lungi care întârziau să sosească din Canada. Peter Lake ţopăia când pe un picior, când pe celălalt. Şi-a ridicat gulerul, cât se poate de conştient că jacheta lui din tweed şuiera când vântul trecea cu iuţeală prin ea. S-a întors spre cal, dar acesta stătea tot în fund, privind mulţumit spre casă. Peter

Lake a mormăit bosumflat: „Eu nu sunt cal. Mi se face frig mult mai repede şi nici nu dorm de-a-n picioarelea.”

Însă posibilitatea de a îngheţa treptat până să moară nu i-a afectat profesionalismul. A observat că, dintre cele şapte hornuri, cinci scoteau fum când familia a urcat cu bagaje cu tot în sănii. Acum înceţoşau priveliştea stelelor şi a cerului cu fuioarele lor vâscoase de căldură. A bănuit că ele se vor răci foarte curând, însă nu s-a întâmplat aşa, iar în jurul orei şase, al patrulea a început să scoată fum, apoi al cincilea.

— Poate e ulei, a spus el cu voce tare. Un sistem automat. Dar nu, nici măcar o casă ca asta nu ar avea cinci sobe mari. Probabil că are două şi două boilere pentru apă caldă, cel mult. Alea sunt şemineuri. Le simt mirosul! Acolo e cineva.

La şase şi jumătate la una dintre ferestre a apărut o lumină. După ce stătuse atâta vreme în beznă, Peter Lake a fost orbit. S-a simţit vulnerabil şi s-a ascuns înapoia trunchiului unui copac. Era extrem de frig, dar avusese dreptate să aştepte. Lumina venea din bucătărie. O tânără s-a apropiat câteva clipe de o fereastră. „Au lăsat o servitoare. E firesc.” Însă a continuat să aştepte, pentru că făcea parte din aceeaşi clasă cu ea (de fapt, o clasă mai jos) şi ştia prea bine că atunci când stăpânul era plecat se puteau întâmpla tot felul de lucruri. „E o fată”, şi-a spus el. „Pun pariu că are un iubit. Bag mâna în foc că vine şi că vor trăi o săptămână de beţie. Asta îmi convine de minune. Cât ei vor dormi goi în patul cu mătăsuri al stăpânului, eu voi pătrunde acolo şi voi fura bunurile de la parter. Acum, tot ce trebuie să fac… este să aştept apariţia flăcăului.”

La ora şapte, s-a văzut un fascicul de lumină pe cer. Peter Lake a crezut că era vorba de o stea căzătoare ori de vreo rachetă de semnalizare prin care se cerea ajutorul unui pilot de pe fluviu. Nu era nici una, nici alta, ci era Beverly, care deschisese uşa spre treptele în spirală, pentru a coborî de pe acoperiş. S-au aprins şi alte lumini. Fata ascunde anumite lucruri, a gândit Peter Lake. Iar curând el va apărea la uşă, va arunca priviri în jur şi va fi

strecurat în casă ca laptele adus de lăptar.

Beverly a coborât în bucătărie. A mâncat împreună cu Jayga, deja îmbrăcată de plecare. Şi-au vorbit puţin. Amândouă erau îndrăgostite de bărbaţi care nu existau şi împărtăşeau tristeţea resemnată care se naşte din prea multă visare şi dor. Erau obişnuite să-şi imagineze că, pentru graţia şi frumuseţea lor, când sunt singure (în cazul lui Jayga, graţia şi frumuseţea trebuiau să existe în ochiul privitorului) le urmăreşte un bărbat care stă undeva, probabil pe o platformă din aer, invizibil. Iar când aveau alte ocupaţii, mai exact coseau, sau cântau la pian, ori îşi aranjau părul în faţa vreunei oglinzi, o făceau cu o grijă tandră faţă de prezenţa lui invizibilă, pe care o iubeau de parcă ar fi fost reală.

În timp ce Jayga făcea curăţenie, Beverly s-a pregătit pentru culcare. Nu mai era cazul să cânte la pian, să joace şah sau table ori să se ocupe de Willa şi de păpuşile ei. Deja îi era dor de ea. Copila semăna cu Isaac. Încă nu era atrăgătoare. Însă era iubită de toţi cei care o vedeau, iar asta pentru chipul ei deosebit de fin. Era o fetiţă extrem de dulce. Care ţipa! Şi chicotea! Era prima oară când va putea să ţină minte un Crăciun petrecut la Lacul Coheeries şi, din această cauză, Beverly s-a gândit în cele din urmă să nu trimită o telegramă. A rotit mânerul alb al unui robinet pentru a opri un jet gros de apă fierbinte. Dimineaţa, când nu era nimeni în casă, voia să petreacă o oră în minunatul bazin de baie al tatălui ei. Însă acum era obosită. I-a urat noapte bună lui Jayga, i-a spus că o aştepta peste câteva zile şi a urcat la etaj.

Peter Lake nu a observat a doua fulgerare, când s-a deschis uşa de la pod, pentru că urmărea luminile din alte camere, care se stingeau una după alta în timpul procesiunii lui Jayga prin casă. Apoi s-a stins şi lumina din bucătărie. Jayga a ieşit pe uşa din faţă şi a lăsat o valiză pe o treaptă. A încuiat uşa de două ori şi a încercat clanţa pentru a verifica dacă era totul în regulă. Peter Lake s-a simţit în culmea fericirii văzând acea servitoare cu palton gros şi fular, ducând o valiză. După ce Jayga s-a îndepărtat

pe stradă, Peter Lake a ridicat privirea şi a văzut că doar trei hornuri mai scoteau căldura, dar până şi acelea se stingeau treptat.

„Asta este”, a gândit el. La patru dimineaţa cei cinci poliţişti de serviciu în Manhattan vor fi în jurul unei sobe cu lemne din cine ştie ce bordel, păzindu-l pe sergentul lor (care se afla la etaj, inconştient, sforăind într-o eşarfă din pene roz, stând cu genunchii strânşi şi lipiţi de fesele unei fete sărace din Cleveland). „Eu o să dau lovitura la ora patru şi o să dispar la cinci şi jumătate cu toată argintăria, banii lichizi şi vreo şase opere de Rembrandt, făcute sul.”

S-a întrebat, totuşi, cum se făcea că o asemenea comoară putea fi lăsată fără nicio protecţie. Era limpede că avuseseră intenţia de a o lăsa pe tânăra servitoare să stea de pază. Asta era situaţia. Iar ea pleca de acasă. Aproape sigur existau alarme electrice şi alte dispozitive, însă asta făcea treaba să devină mai distractivă.

A început să tremure. Trebuia să mănânce câteva stridii fripte şi un rom fierbinte cu unt, altfel murea. Iar calul trebuia să primească nişte ovăz şi ceai fierbinte făcut din lucernă. Amândoi au ţâşnit prin noapte spre muzica şi focurile de pe Bowery, alunecând iute peste cărările acoperite de zăpadă din parc.

Aproape că se puteau auzi de la cinci intersecţii depărtare oamenii mâncând în localul unde se găseau stridii fripte. Există ceva special legat de stridiile fripte: un gust curat şi înţepător de ocean albastru, mai fierbinte decât uleiul care sfârâie, aranjat atent în cuptorul uscat, care îi face chiar şi pe cei mai rafinaţi meseni să pufnească şi să fornăie în timp ce mănâncă. Peter Lake i-a oferit cele necesare calului său, apoi a intrat în localul care pregătea stridii la ora de vârf a cinei. Era o peşteră uriaşă, aflată între Bowery şi Rochambeau. Zidurile din piatră erau cenuşii şi albe în jumătate dintre marile galerii subterane ale localului. Arcade asemănătoare celor unui apeduct roman atingeau podeaua, apoi ţâşneau spre înălţimi. Într-o zi de vineri, la ora cinci şi jumătate, nici mai mult, nici mai

puţin de şapte mii de oameni cinau în taverna aceea subterană care servea stridii. Patru sute de pescari de stridii, tineri, trudeau şi strigau ca şi cum ar fi tras încet un mare vapor până în port, ori ar fi tractat tunurile lui Napoleon prin Rusia. Lumânări, felinare cu gaz şi, ici şi colo, lumini electrice limpezi iluminau cărări între micile focuri care vuiau.

Zgomotul de fundal nu se deosebea prea mult de faimoasa înregistrare pe care Thomas Alva Edison o făcuse la Cascada Niagara, iar traiectoriile cochiliilor de scoici care zburau prin aer le aminteau unor bătrâni veterani de aerul nocturn de deasupra oraşului Vicksburg[14].

Un biet picolo ce aducea stridiile la mese a apărut în faţa lui Peter Lake şi a întrebat încruntat:

— Câte scoici vreţi?

— Patru duzini, a răspuns Peter Lake. Din cuptorul cu lemne de hicori şi presărate cu cimbru.

— De băut? a întrebat băiatul.

— Nimic de băut, a spus Peter Lake. Doar de mâncat, băiete. De băut, voi lua un păhărel de rom cu unt.

— Romul s-a terminat, l-a informat băiatul. Avem cidru tare.

— E bun şi ăsta. A, şi aveţi bufniţă friptă?

— Bufniţă friptă? a repetat chelnerul. Nu avem aşa ceva.

Apoi a dispărut, dar a revenit în mai puţin de un minut cu patru duzini de stridii, mai fierbinţi decât cel mai bun cuptor deschis din Pittsburgh, şi jumătate de litru de cidru tare şi înflăcărat. Peter Lake a reacţionat la toate astea ca un Om al Golfului, iar preţ de o oră ochii lui n-au văzut nimic altceva, fără să clipească, timp în care a mormăit şi a fredonat, alături de oameni cu ţestele rozalii şi peruci pudrate, care se legănau, într-o dezordine dezgustătoare, în mijlocul a o mie de pântece umflate de stridii care atârnau de tendoane albe.

[14] Vicksburg a fost asediat de forţele unioniste în timpul Războiului Civil American, între 18 mai şi 4 iulie 1863, iar cucerirea lui este considerată de istorici drept punct de cotitură în desfăşurarea ostilităţilor (n.tr.).

— Îmi place să mă relaxez înainte de o spargere, i-a spus Peter Lake unui avocat, în timp ce amândoi priveau peste orizontul stomacurilor lor umflate, se scobeau în dinţi, dansau odată cu limbile portocalii ale flăcărilor şi se îndestulau cu ceai fierbinte şi aburind în căni din cositor, cu capac mobil. E normal să te destinzi, să-ţi dai frâu liber înaintea unei acţiuni mari, nu crezi?

— Clar, i-a răspuns avocatul. Înaintea vreunui proces greu, întotdeauna mă îmbăt sau mă duc la târfe. Simt că o destrăbălare ca asta îmi limpezeşte mintea şi o fac să devină tabula rasa, ca să zic aşa, capabilă să primească întipărirea energiei nedeterminate.

— Da, a răspuns Peter Lake, nu ştiu ce înseamnă toate astea, dar presupun că eşti un avocat bun, dacă vorbeşti aşa. Mootfowl spunea că treaba unui avocat este să îi hipnotizeze pe oameni folosind cuvinte complicate, iar apoi să plece cu bunurile lor.

— Acest Mootfowl este procuror?

— Mecanic. Un maestru al forjei. A fost profesorul meu. Putea face orice din metal. Îl bătea cu o frenezie ispititoare, îl fermeca până se transforma în răsuciri albe şi nemişcate şi spiralei roşii de flăcări, iar apoi îl aducea la forma dorită de ochiul lui puternic.

— Încântător! a spus avocatul.

Peter Lake a plutit până într-una dintre încăperile albe şi curate şi a dormit un somn înviorător până la trei dimineaţa, când s-a trezit cu o senzaţie neobişnuită de bine şi o energie debordantă. S-a spălat, s-a bărbierit, a băut apă de la gheaţă şi a ieşit în frig. Mergând pe străzile pustii ca şi cum ar fi fost început de vară, simţea o căldură lăuntrică, era încordat ca un arc, fericit, plin de afecţiune şi puternic. Şi ce surpriză plăcută a fost să sosească la grajd şi să descopere că şi calul era treaz, avea ochii sclipitori, deborda de energie şi dorea să pornească la drum.

Aproape de ora patru fix, Beverly a deschis ochii şi a văzut un peisaj de primăvară în stele. Erau atât de

încântătoare, paşnice, limpezi şi calme, bucurându-se de atenţia umană la nadir, încât până şi aerul iernatic de deasupra părea călduţ şi blând. Nu a văzut spirite, nici drumuri deschise, ci, în schimb, o vară etalând mici stele sclipitoare, care puteau fi fundalul unei piese muzicale delirant de fericite.

Beverly a zâmbit, încântată de modul în care universul părea să fi devenit brusc un artefact al Belle Epoque[15] – bleumarin, ameţitor, uşor, plin de graţie şi bucurie şi la fel de minunat ca momentele lucide dinaintea unei furtuni. Nu putea dormi, aşa că s-a ridicat în capul oaselor şi apoi în picioare, fără să facă efortul obişnuit. Stelele erau acum în jurul ei, iar ea de-abia îndrăznea să se mişte sau să respire, pentru că aerul era încă proaspăt şi cald şi nu avea febră. Se putea aşa ceva? Da. Nu simţea supraîncălzirea pe care o avea când se trezea, nici respiraţia adâncă şi chinuită, nici tremurături. Şi-a dat jos gluga din blană de samur şi a simţit aerul binevoitor. Da, n-a simţit nicio fierbinţeală când s-a ridicat, niciun efort la respiraţie, niciun frison. Era posibil? Da, dar trebuia să fie precaută. Va intra în casă, va face baie, îşi va controla temperatura şi apoi va vedea dacă, după câteva ore, coloana argintie totuşi nu se înălţa ca un pescăruş în aerul verii.

Peter Lake ajunsese în apropierea casei şi începuse să-i dea ocol în lumina lunii. Toate punctele de intrare care nu presupuneau acrobaţii erau zăbrelite. Însă asta nu constituia o problemă: avea în sac o lampă portabilă cu acetilenă, care putea tăia barele de fier ca pe nişte cârnăciori. Tocmai se pregătea să o aprindă, când i-a venit o idee. A scotocit prin rucsac şi a scos un voltmetru. Prin zăbrele circula curent electric. Şi erau atât de groase încât, pentru a le şunta electric, ar fi avut nevoie de conductori cu diametru similar, care să imite rezistenţa lor scăzută. Câteva clipe s-a gândit să-şi procure unii – magazinul Amsterdam Machine Works nu era departe şi

[15] Perioadă din istoria Franţei şi Belgiei, cuprinsă între 1870 şi 1914, caracterizată prin înflorirea artei şi a ştiinţei (n.tr.).

deseori îl vizita, noaptea, pentru că cei de acolo nu ţineau un inventar riguros, iar el avea o cheie de la uşa din faţă –, dar a observat că barele erau de grosimi diferite. După ce le-a examinat cu atenţie, a rămas uimit descoperind diferite fâşii de metal încorporate în ele în tipare complexe elicoidale şi haşuri intarsiate. Ar fi avut nevoie de o zi la masa de lucru doar pentru a descifra teoria acelui sistem de alarmă. Nu putea spera să rezolve problema acolo, pe întuneric şi la minus zece grade. Impresionat şi chiar încântat, Peter Lake a dat ocol casei şi s-a căţărat pe pervazul lat al unei ferestre.

Acum se afla la nivelul podelei salonului şi văzuse de jos că benzile rectangulare, de culoare argintie, care erau trasate, în stil egiptean, pe marginile grandioaselor ferestre ale salonului, lipseau de acolo –, deşi nu era mare efortul de a le desprinde, atâta vreme cât ţinea să rămână delicat. Fereastra din faţa lui era închisă şi avea alarmă, dar era suficient să taie o gaură mare în geam şi să intre tiptil în cameră.

Luna l-a salvat, pentru că a ajuns dincolo de streaşină, aruncându-şi lumina asupra geamului, iluminând zece mii de canale subţiri precum firul de păr, gravate pe suprafaţa interioară ca o promoroacă ordonată. A scos lupa şi le-a examinat. Printr-o tehnică foarte sofisticată pe care nici măcar el nu o cunoştea, liniile fine fuseseră încărcate cu sârmuliţe de metal abia vizibile. Evident, orice cale de acces în casă era prevăzută cu alarmă. Peter Lake nu ştia că Isaac Penn era obsedat de spărgători şi făcuse eforturi eroice pentru a le zădărnici intrarea.

— Nu-i nimic, a spus Peter Lake. Poate bloca ferestrele şi uşile. Asta e. Dar nu poate plasa alarme pe fiecare centimetru pătrat de zid şi acoperiş. Şi, cum nu e nimeni aici, o să-mi croiesc o intrare.

În clipa în care Beverly a deschis uşa care dădea spre treptele de fier şi un fascicul de lumină a străpuns cerul, Peter Lake a aruncat ancora de oţel, care a descris un arc perfect şi a zburat lin către acoperiş. S-a prins cu un zgomot uşor, ca atunci când o secure loveşte o bucată de

cherestea. Însă Beverly nu a auzit, pentru că ancora a aterizat în aceeaşi clipă în care ea a trântit uşa. Cu rucsacul plin de scule în spinare, Peter Lake s-a prins de frânghia care avea noduri din loc în loc, pentru o priză mai bună a mâinilor şi, ca un alpinist, a urcat vorbindu-i tot timpul ancorei, implorând-o să nu se desprindă. Beverly a descris cercuri în jurul stâlpului scării în spirală, ca şi cum ar fi dansat în josul treptelor unui palat răsunând de muzică. Era ora patru dimineaţa.

Cu toate astea, oraşul rămăsese neclintit. Se vedeau câteva firicele de fum ridicându-se drepte şi netulburate, iar pe fluviu se zăreau luminile de poziţie ale vaselor amarate strâns de balize sau blocate în gheaţă. Ameţiţi şi obsedaţi, atât Beverly, cât şi Peter Lake acţionau cu încordare. Ea se rotea la etaj, azvârlindu-şi hainele din mers, aşteptând să umple cada pentru a-şi găsi adăpost în ea, departe de aerul rece care va juca în curenţi invizibili deasupra. Nu era obişnuită cu astfel de eforturi şi probabil că ar fi trebuit să se stăpânească, dar a început să danseze aşa cum fac oamenii când nu îi observă nimeni – descătuşaţi şi neconstrânşi ca un copil care sare ca un mieluşel. Peter Lake lucra pe acoperiş şi gâfâia ca un ciclist, rotind un sfredel masiv.

— Nenorocitul ăsta de acoperiş are grosimea de un metru, şi-a spus el, în timp ce sfredelul pătrundea din ce în ce mai adânc, fără însă a răzbate de partea cealaltă. S-a gândit că nimerise într-o grindă, de aceea a dat o nouă gaură. Mânerul ajunsese să se lipească de suprafaţa acoperişului, iar sfredelul tot nu străpunsese. Ce se întâmplă aici? a întrebat Peter Lake extrem de iritat. În alte cazuri ar fi ajuns deja în casă. Nu ştia însă că Isaac Penn (un bătrân vânător de balene respingător de bogat, care era excentric) îi pusese pe cei mai buni constructori de vase din New England să îi înalţe casa şi le ceruse să facă acoperişul precum coca unei baleniere polare, rezistentă la ciocnirea cu sloiurile de gheaţă. Isaac Penn se temea de meteoriţi şi, din această cauză, podul casei lui era un bloc aproape solid de lemn. Cheresteaua era atât de

groasă şi strânsă, încât Peter Lake n-ar fi putut tăia o intrare nici dacă ar fi avut răgaz până în luna iunie pentru o asemenea ispravă. A devenit din ce în ce mai îngrijorat când şi-a dat seama că ar trebui să coboare pe un horn. Aşa ceva era greu de realizat şi vara, iar iarna, încercarea presupunea de obicei complicaţii.

În timp ce Peter Lake păşea de-a lungul acoperişului, Beverly se pregătea să intre în baie. Cada lui Isaac Penn era din gresie neagră şi marmură bej, lungă de trei metri, lată de doi metri şi jumătate şi adâncă de un metru şi jumătate. Apa curgea în ea peste un pervaz neted din piatră, aflat pe toată lungimea, şi cădea cu o explozie de bule pe fundul bazinului sau era scuipată de gurile căscate ale câtorva balene aurite. Toţi copiii Penn, iar în vremea din urmă Willa, învăţaseră să înoate în acel bazin. Şi, în ciuda meritatei lui reputaţii de stâlp al virtuţii, Isaac Penn nu avea nimic împotrivă ca bărbaţii şi femeile să se îmbăieze laolaltă, chiar goi puşcă, atâta timp cât o făceau cu sfială. Deprinsese acel obicei în Japonia şi susţinea că era extrem de civilizat. Dacă ar fi avut cunoştinţă de asta, societatea l-ar fi ţintuit la stâlpul infamiei.

Bazinul era pe jumătate plin, o mare învolburată de bule albe. Peter Lake a găsit uşa de pe acoperiş şi scara iluminată, care mergea în spirală. A crezut că putea fi o capcană, dar apoi a socotit că poate era noroc. Era o uşă grea, din oţel: cineva o lăsase descuiată din greşeală după ce plecase din solar. Hotărând să o încerce, a scos pistolul. Beverly a ridicat braţele. Se pare că nu avea febră. A surprins o imagine a ei în oglindă. Era frumoasă. Şi cât de minunat era să fii frumoasă şi să nu te topeşti pe picioare. Peter Lake a aruncat o privire pe uşa podului, aşteptând ca ochii să i se adapteze la lumină. Apoi a păşit înainte, iar Beverly s-a aruncat cu picioarele înainte în bazin, făcând să sară stropi. El s-a răsucit ameţitor în josul treptelor. Ea şi-a desfăcut braţele şi s-a învârtit cu uşurinţă în curent. În momentul în care el a ajuns la parter, cu pistolul în mână şi cu ochii căutând în toate părţile, ea s-a prins de o balenă aurită şi şi-a întins labele picioarelor pentru a bate apa şi a

început să cânte pentru sine. Îşi împletise părul într-o coadă lejeră, iar aceasta stătea suspendată în apa limpede care îi curgea pe spate. Picioarele ei, mai netede şi mai minunate decât fildeşul, cu nişte forme ireproşabile, frumoase în sine, dar şi perfect echilibrate, erau întinse, iar braţele, aşa cum se prinseseră de balena aurită din faţa ei, alcătuiau un fel de lăută. Dacă febra avea să revină, trebuia să se întâmple după baie, făcând-o să devină mai roşie la trup decât un câmp de trandafiri înfocaţi. Însă ea nu s-a gândit la asta şi a dat din picioare şi a cântat mai departe, în timp ce apa se revărsa în bazin ca dintr-o cascadă.

Fără să se mai teamă de vreo capcană, Peter Lake a ajuns în biblioteca lui Isaac Penn. Era de-a dreptul somptuoasă, ceva pentru care orice spărgător ar înălţa rugi: zece mii de cărţi legate în piele (unele în casete de sticlă); o colecţie sclipitoare de instrumente vechi de navigaţie, cronometre şi telescoape cu carcasa din alamă. Şi şase picturi în ulei. Peter Lake s-a uitat la o carte păstrată într-una dintre casetele din sticlă. Alături de ea era un bilet pe care scria: „Biblia Gutenberg”[16]. Fără nicio valoare, a socotit el, deoarece nu putea fi foarte veche, pentru că provenea din Gutenberg, un oraş din New Jersey, la sud de North Bergen şi la nord de West New York. Cineva de acolo tipărea Biblii uriaşe şi de necitit.

Chiar deasupra unui pupitru din mahon, la fel de spaţios ca o încăpere din locuinţele rezervate servitorilor, era o pictură înfăţişând un cal de curse stând pe o pajişte. Peter Lake ştia că în spatele unei asemenea picturi se găsea întotdeauna un seif. A tras de pictură.

— E la fel de mare ca un seif de bancă, a spus el cu voce tare.

Şi era adevărat. Numai că se afla în biblioteca lui Isaac

[16] Biblia Gutenberg, tipărită între 1454 şi 1455 în două volume, într-un tiraj de cel mult 185 de exemplare, din care au rămas foarte puţine, s-a vândut în 1978 în formă completă cu peste 2,4 milioane de dolari, deşi recordul s-a înregistrat în 1987 în Japonia, la vânzarea prin licitaţie a primului volum cu 5,4 milioane de dolari (n.tr.).

Penn, iar asta însemna ceva. Isaac Penn era un geniu în multe privinţe. Însă era ciudat şi excentric. Îndrăgostit de ştiinţă, dorise să îi dea ultimului său copil numele de Oxigen, însă toţi ceilalţi din familie avuseseră câştig de cauză, convingându-l să aleagă un nume mai convenţional, ceea ce a fost un noroc pentru micuţa Willa. Cu mulţi ani înainte, reuşise totuşi să îl împovăreze pe Harry cu un nume intermediar, iar acesta era Brazilia. Şi avusese ultimul cuvânt de spus în ceea ce priveşte construcţia casei. Una dintre trăsăturile mai puţin obişnuite ale locuinţei era seiful pe care Peter Lake fusese atât de fericit să îl descopere. Deşi clădirea era o adevărată fortăreaţă, Isaac Penn dorise să se asigure că acela care reuşea să pătrundă în ea va avea mult de lucru. Drept urmare, seiful nu era unul obişnuit, ci mai curând un dop solid din oţel aliat cu molibden, care pătrundea în perete cale de un metru şi jumătate. Peter Lake s-a apucat să sfredelească.

După jumătate de oră, coarba pentru burghiul de cinci centimetri lungime a început să roadă din oţel. A scos burghiul şi a vârât o sondă. Nu reuşise să străpungă. „Probabil că am ales greşit locul”, s-a gândit el, „ori poate că burghiul meu este uzat”. A luat un şubler din rucsac şi a măsurat scula – avea exact cinci centimetri. „E o chestie din aia cu folie”, şi-a zis el, şi a vârât o sulă în gaura făcută. A lovit mânerul sulei cu un ciocan din oţel, iar acesta a zburat peste umărul lui şi s-a izbit de zid, ricoşând. „O uşă de aproape opt centimetri grosime? Imposibil: nu ar putea fi deschisă. Să verific.” După ce a măsurat cu atenţie şi a calculat, a stabilit că raza deschiderii şi modelul de ţâţână nu permitea instalarea unei uşi groase de aproape opt centimetri. Va încerca totuşi o gaură de opt centimetri adâncime. A pus un burghiu mai lung şi a continuat să găurească.

La etaj, Beverly nu ştia dacă febra îi revenise ori dacă senzaţia de căldură pe care o avea se datora exclusiv băii. Transpira de parcă ar fi avut 43°C şi s-a temut că, deşi probabil că febra dispăruse, flirtul ei cu aburul şi apa fierbinte o chemaseră din nou. Poate că trebuia să rămână

perfect tăcută şi să-şi ţină răsuflarea, sperând ca febra să gonească orbeşte prin casă, incapabilă s-o descopere, iar apoi să cadă pe vreo fereastră şi să se topească în zăpadă. Însă nu era sigură dacă imprudenţa pe care o comisese nu îi va face până la urmă bine, pentru că şi-a adus aminte ce spusese tatăl ei despre cei care aşteaptă prea multă vreme momentul prielnic şi stau prea mult tăcuţi. El îi spusese: „Dumnezeu nu se lasă păcălit de tăcere.” O îndemnase mereu să aibă curaj şi uneori să ia în stăpânire orice spaţiu liber – deşi de sfatul ăsta nu era nevoie, fiindcă se părea că face parte din propriul ei temperament. Aşa că Beverly a şters aburul depus pe oglindă cu o mişcare îndrăzneaţă a mâinii, lăsând să se vadă în ea o fată minunată şi transpirată, cu o peliculă de apă acoperindu-i faţa îmbujorată şi pieptul. Luptă împotriva febrei. Luptă cu ea şi, dacă este nevoie, mori bătându-te cu ea. Curajul nu avea să rămână nerăsplătit, nu-i aşa? Vom vedea, s-a gândit ea. Însă, între timp, nu încăpea nicio îndoială – va lupta. S-a înfăşurat într-un prosop mare cât o pătură şi l-a prins aproape de umăr cu o clemă din argint. Din cauza febrei, până şi statul în picioare era chinuitor. Când s-a dus în hol, în drum spre salon, pentru a cânta la pian, aerul răcoros a devenit ca o adiere de la munte.

Şi Peter Lake transpira. În momentul în care coarba s-a oprit, a scos burghiul şi a suflat asupra lui pentru a îndepărta firicelele de metal. A vârât sonda. Solid. A băgat apoi sula. A lovit-o necruţător şi a fost cât pe ce să moară când ciocanul a ricoşat şi, trecându-i pe lângă o ureche, s-a înfipt în zidul din spatele lui. Simţind arsuri în încheietura mâinii şi în degete, Peter Lake a uitat de ce pătrunsese în casă şi a trecut la un burghiu de douăzeci şi cinci de centimetri. „O să străpung ticăloşia asta”, a spus el furios şi, cu o undă de dementă, a adăugat: „chiar dacă o să mă ucidă.” Apoi şi-a suflecat mânecile şi s-a apucat din nou să găurească. Sudoarea i se scurgea pe faţă, făcându-l să simtă usturimi în ochi, pentru ca apoi să picure pe covorul roşu-aprins.

Beverly a trecut prin dreptul uşii bibliotecii. Peter Lake

a observat o reflexie albă şi difuză pe suprafaţa umedă a oţelului din care era făcută sula şi s-a întors, aproape aşteptându-se să vadă o fantomă. Însă Beverly ajunsese deja în bucătărie. El şi-a reluat treaba, strângând mânerul vopsit în roşu-aprins al coarbei cu toată puterea.

În timp ce se uita concentrată spre iadul prăjitorului, Beverly a auzit scârţâitul şi hârâitul burghiului. Înfundat din cauza zidurilor, sunetul părea făcut de un şobolan foarte mare. S-a uitat bănuitoare în jur. De când apăruseră şobolani în casa Penn? Şi l-a imaginat şi s-a cutremurat, văzând în minte şobolani prin nenumărate tuneluri, care treceau prin morţi aflaţi în morminte, printre rădăcini cumplit de încâlcite ce îmbrăţişau solul, la fel de orbeşte şi albicios ca viermii. Însă şobolanul avea a se mulţumi cu ce se găsea în adâncul zidurilor. Dar zgomotele de ros din interiorul unei case se stingeau întotdeauna, ca şi cum n-ar fi existat. Doi biscuiţi au sărit din prăjitor, iar ea i-a prins din zbor.

Peter Lake ajunsese la douăzeci şi cinci de centimetri. Îl dureau muşchii. Îi era sete. Chiar înainte ca Beverly să fi trecut prin dreptul uşii, în drum spre seră (iar de astă dată, dacă ar fi privit spre stânga, ea l-ar fi văzut), Peter Lake s-a aruncat pe o canapea din piele şi, simţindu-se la capătul puterilor, a închis ochii.

Ea a aşezat pe pian micuţul platou din porţelan pe care pusese biscuiţii, alături de ceaşca albă cu ceai fierbinte. Când era mică, tatăl ei o dojenea când făcea aşa ceva. Pianul prezenta câteva cercuri lăsate de obiecte fierbinţi aşezate pe el, dar suna mereu la fel. A ridicat capacul şi s-a uitat la zâmbetul monstruos al clapelor netede din fildeş. Ce să cânte? Poate *Les Adieux*[17]. Era una dintre piesele ei preferate şi cu ea ar putea să îşi ia adio de la febră. Ba nu, frumuseţea acelei piese era totodată o invitaţie, îndeajuns de puternică pentru a chema înapoi un cal în galop, dar şi pe călăreţul lui. Amintindu-şi ce spunea tatăl ei despre cei prea tăcuţi, a hotărât să interpreteze o piesă care însemna

[17] *Adio,* sonata nr. 26 în mi bemol major opus 81 pentru pian, compusă în 1809-1810 de Ludwig van Beethoven (n.tr.).

curaj pur, allegro-ul din „Concertul pentru vioară” de Brahms, pe care îl avea într-o transcriere pentru pian. A găsit ştima şi a deschis-o. Aburul din cana de ceai s-a ridicat peste note. Tiparul lor semăna cumva cu imaginea pe care ar vedea-o un vultur atunci când s-ar roti pe deasupra unui şir de munţi abrupţi. Primele măsuri erau atât de îndrăzneţe şi adevărate, încât s-a temut să atingă clapele şi să înceapă, căci ceea ce urma nu era decât un strigăt pornit dintr-o inimă umană. S-a cutremurat, apoi a început să-şi plimbe degetele pe clape. Frumuseţea muzicii a explodat în toată casa, deoarece primele măsuri erau susţinute, reflectate şi înălţate de cele care urmau.

Epuizat, Peter Lake stătea întins pe canapea. Sculele lui erau împrăştiate prin toată camera. Cum nu stătea nici ghemuit, nici în alertă, nici cu sculele strânse şi pregătit să plece, aşa cum îi impunea meseria, se simţea neobişnuit de vulnerabil. Iar când a erupt cu furie, muzica l-a surprins cu totul nepregătit. A sărit în aer, inima a încetat să-i bată, după care s-a prăbuşit, având pe faţă expresia unui câine trezit din somn de o lovitură de uşă. Cu toate acestea, şi-a revenit foarte repede – şi asta făcea parte din profesiunea lui –, iar în momentul în care a ajuns în picioare, nu mai era un spărgător atacat de un concert de vioară, ci un bărbat. Şi-a lăsat sculele şi jacheta unde erau şi s-a îndreptat spre locul de unde veneau sunetele.

Nu era sunetul de pian dulce şi trist ce răsuna în sălile de concert, ci mult mai mult. L-a tulburat, nu ca o succesiune de sunete abstracte, ci mai degrabă la fel de simplu şi evident precum coardele mari ale perlelor alb-verzui care luceau noaptea de-a lungul cablurilor ce susţineau podurile. Când se însera, ele se aflau acolo, strălucind, simbolul a ceva ce iubea nespus, dar care îi rămânea necunoscut. Ce s-ar fi făcut dacă luminile de pe poduri nu s-ar fi aprins în fiecare seară, devreme? Ele îi aduceau calmul, siguranţa şi ceva în plus. Acea muzică i s-a părut lui Peter Lake precum semnele sclipitoare în care se transformau luminile atunci când se topeau în ceaţă.

A ajuns la uşa serei, lipsit de orice apărare, în timp ce

ecoul stârnit de pianul cu coadă la care cânta Beverly răsuna prin fiinţa lui, declanşând o rezonanţă la fel de directă şi convingătoare a legilor fizicii. Motorul acela negru şi furibund era acţionat de o fată învelită într-un prosop. Transpira, se străduia, era pierdută cu totul în mişcările cu care făcea pianul să scoată sunete tot mai iuţi. Părul ei era pe jumătate ud, încă împletit, delirant. Cânta din gură şi îi vorbea pianului, linguşindu-l, ispitindu-l, încurajându-l. Vorbea în şoaptă, iar buzele ei se mişcau pentru a accentua şi a verifica. „Da”, a spus ea. „Acum!” Fredona notele, ori le cânta, închidea ochii şi câteodată lovea clapele foarte puternic, ori se retrăgea cu un zâmbet. Dar nu stătea nicio clipă. Mâinile se mişcau, tendoanele şi muşchii gâtului se încordau şi se destindeau precum ai unui atlet. De acolo de unde era, Peter Lake nu putea să vadă că fata mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Nu ştia ce se întâmpla cu el, îl iritau emoţiile profunde pe care încerca să şi le controleze şi nu reuşea, astfel că, deşi a vrut să se retragă, n-a fost în stare. A rămas acolo de parcă ar fi prins rădăcini, până când Beverly, respirând greu, a încheiat piesa şi a trântit capacul pianului. Răsuflarea-i era extrem de ciudată. Era respiraţia cuiva pătruns adânc în bezna lucidă a febrei.

Ea şi-a lăsat mâinile pe pian şi s-a rezemat de el ca să nu cadă. Peter Lake nu s-a mişcat şi nici nu şi-a dezlipit ochii de la ea. Îi era ruşine. Venise să fure, pătrunsese în casă, era transpirat şi murdar după ce se chinuise să dea găuri şi o privea pe Beverly fără ca ea să ştie.

Avea o nespusă admiraţie pentru felul în care tânăra îşi depăşise slăbiciunea atât de evidentă şi se arunca asupra notelor solicitante cu o asemenea pasiune. Făcuse ceea ce susţinuse mereu Mootfowl. Se depăşise pe sine, chiar în faţa ochilor lui. Se înălţase şi apoi se prăbuşise, slăbită, vulnerabilă, însingurată. În clipa aia şi-a dorit să-i urmeze exemplul. Iar apoi, era frumoasă, pe jumătate dezbrăcată, lucind de parcă abia ieşise din baie. Oboseala ei părea vecină cu beţia sau extazul. Numai umerii ei dezgoliţi i-ar fi putut absorbi atenţia săptămâni în şir. Era copleşit.

Dar cum Dumnezeu să se apropie de ea? I s-a părut că zorilor le-a trebuit o oră să umple încăperea şi în tot acel timp ei au rămas îngheţaţi în aceleaşi poziţii. În cele din urmă a tras concluzia că era inabordabilă şi că nu îndrăznea să se apropie de ea. În timp ce vântul zorilor a scuturat blând ferestrele, el a făcut un pas înapoi, sperând să poată pleca pe furiş cât ea stătea nemişcată la pian.

Când a făcut un pas, podeaua de lemn a scos un scârţâit chinuit, minunat, care dădea în vileag greutatea cuiva. A îngheţat pe loc, sperând ca sunetul să treacă neobservat. Fata s-a ridicat şi a întors capul. Şi l-a văzut. Pe jumătate cuprinsă de delir, şi-a aţintit privirea spre faţa lui. Deşi surprinderea era din ce în ce mai mare înăuntrul ei, nu şi-a trădat sentimentele. Pe de altă parte, ruşinea îi inundă obrajii lui Peter ca un gheizer fierbinte.

Nu a fost în stare să spună nimic. Nu avea dreptul să se afle acolo, simţea că se transformase până în străfundul fiinţei lui, nu se pricepea să flecărească, ea era pe jumătate goală, se crăpa de ziuă şi o iubea.

A ridicat piciorul şi apoi a apăsat scândura desprinsă care îl dăduse de gol. Aceasta scotea sunete ca o jucărie de copil, atunci când este comprimată. A continuat să apese de câteva ori şi faţa lui arăta de parcă mai avea puţin şi începea să plângă.

— Scârţâie, a spus el cu o asemenea emoţie, încât i s-a părut că întreaga lume o luase razna. Scârţâie.

Beverly s-a uitat la pian, apoi la Peter Lake.

— Poftim? a întrebat ea, ridicând uşor vocea. Ce-ai spus?

— Nimic, i-a răspuns Peter Lake. N-are importanţă.

Ea a izbucnit în râs. La început foarte tare, iar asta le-a amintit amândurora că (în afară de muzică) în casă domnise multă vreme tăcerea. A râs şi el, mai curând din politeţe şi cu precauţie. Ea şi-a dus o mână la faţă, a închis ochii şi a oftat. Apoi a rămas tăcută, cu mâna ridicată, după care a mai râs o dată. După aceea şi-a apăsat fruntea foarte tare şi a izbucnit în plâns. Lacrimile. Îi curgeau foarte repede. Acum avea şi ea dâre sărate pe faţă. Era un plâns oribil de amar, dar s-a încheiat curând, iar când ea a

ridicat din nou capul, avea faţa uscată sau aşa părea.

În soarele dimineţii, camera era albă ca zahărul şi totodată rece din pricina curenţilor şi a brizei.

— Dacă tu eşti cel pe care l-am căpătat, a spus ea, atunci pe tine te voi lua.

Peter s-ar fi putut simţi jignit, însă vorbele ei nu sunaseră autocompătimitoare. Era ca şi cum ea ar fi ştiut despre el mai multe decât ştia el însuşi. Aşa că a dat din cap în semn că a înţeles. Indiferent ce ar fi fost, nu părea a fi o căsătorie încheiată în cer. Pentru prima oară în viaţă, Peter Lake a simţit exact ce era şi nu l-a impresionat deloc. Cu toate astea, îşi dorea să o îmbrăţişeze. Dar părea absolut exclus, iar încăperea s-a făcut din ce în ce mai albă.

Dedesubtul lor, în subsol, focul cazanului a pornit în mod automat, iar întreaga structură a casei ca o navă a familiei Penn s-a cutremurat. Au auzit bătaia ritmică a arzătorului şi bufnetul galben şi strălucitor al flăcării. Ar fi vrut să o îmbrăţişeze mai mult decât orice pe lume. Dar părea imposibil.

Apoi ea s-a întors spre el şi şi-a desfăcut braţele. Iar el s-a apropiat de ea ca şi cum pentru asta s-ar fi născut.

ÎN MLAŞTINĂ

Când fluviul a îngheţat a fost motiv de sărbătoare şi de agitaţie. Oamenii au început imediat să ridice corturi colorate şi să facă ruguri primejdioase pe gheaţa care, într-o singură zi, a devenit locul unui târg medieval pentru cei atraşi pe fluviu să-şi vadă oraşul, acum tăcut, într-o perspectivă care să le umple inimile. Cum feriboturile fuseseră imobilizate de gheaţă, căruţaşii şi producătorii de bunuri au acţionat primii, conducând convoaie de catâri, caravane de cai şi chiar camioane pe noile drumuri albe. Mulţi spuneau că se apropie era glaciară. Oamenii se îngrămădeau ca şobolanii în jurul focurilor şi în paturile lor cu aşternuturi din flanel, disperaţi, uitând de puterea primăverii.

Călătorind într-o noapte, pe o ninsoare abundentă, Peter Lake a folosit gheaţa ca drum spre Mlaştina Bayonne. Deşi nu vedea decât luminile orbitoare care cădeau ca o cascadă în faţa lui, într-un vid de albastru pulsând, şi-a găsit calea fără greş, ascultând mugetul îndepărtat al zidului de nori. Era un sunet pur, precum acela al unui aparat de tăiat cu flacără oxiacetilenică ori a unui cor misterios. Asta sugera că, dincolo de bariera furioasă, se combinau cumva un trecut adânc şi un viitor frumos.

Navigând, el a folosit sunetul pe deplin încărcat ca pe o lumină şi s-a gândit că, dacă ar fi fost viu – un cor de spirite, într-un fel animat, poate un zeu –, sunetul nu ar fi fost nemulţumit că el îl transformase într-un far, păstrându-l tot timpul spre stânga lui, la zece grade. Şi, ascultând gheaţa, care, din cauza zăpezii proaspăt căzute, răsuna înfundat sub paşii rari ai calului alb, a descoperit nu doar drumul corect, ci şi pe cel mai sigur.

Simţind apa de dedesubt, majoritatea cailor s-ar fi temut. Să cadă prin gheaţa spartă ar fi însemnat să se înece în apa întunecată şi rece, sufocată şi ea sub stratul alb şi rezistent şi sub mii de metri de aer albastru vibrant,

înăbuşit, de bumbac. Însă calul alb nu se temea şi înainta constant, de parcă s-ar fi aflat pe o pistă. Ţinându-şi capul ridicat, a urmat norii cu un fel de afecţiune. Peter Lake de-abia vedea animalul de sub el, alb ca zăpada care cădea cu fulgi deşi, dar a simţit cumva că acesta se afla pe drumul lui, parcă reînvăţând ceea ce ştiuse de mult. Şi, înaintând încet prin zăpadă, nu era deloc neplăcut să descopere că dintre toate căile către linişte pe care le căuta, o ninsoare tăcută era cea mai eleganţă şi generoasă.

După câteva ore de mers, când şi-a dat seama că se afla în mlaştină, deoarece gheaţa se înălţa în cocoaşe lungi ca de balenă deasupra dunelor, iar firele casante de papură zornăiau când erau scuturate de copitele calului, a simţit că era urmărit. Înţelegea prea bine cât de precauţi deveneau Oamenii Golfului când îngheţa mlaştina, iar bande rătăcitoare puteau traversa şi produce prăpăd în satele lor. Oamenii Golfului îi ţineau minte pe hesieni, pe indieni şi pe alţii dinaintea lor. Convins că ei îl spionau, a înaintat spre ei ca şi cum ar fi urmat ritmul unei tobe. Calul era în alertă, încercând să păstreze tăcerea când păşea.

Apoi ei s-au apropiat cu o iuţeală ameţitoare, alcătuind un cerc din siluete îmbrăcate în haine din blană groasă de iepure, hainele lor de iarnă. Inelul pe care l-au alcătuit cu vârfurile suliţelor era o expresie mecanică a imposibilităţii de a scăpa. Cât de silenţios se apropiaseră, cât de perfect apăruseră din ceaţa orbitoare, de parcă ar fi făcut parte din ea. Peter Lake le-a vorbit în limbajul ceremonial. L-au recunoscut şi l-au dus în sat.

Mereu avea o grijă deosebită de cal. La urma urmelor, îl iubea. Şi, în vreme ce degaja un spaţiu dintre doi cai Percheron, uriaşi şi pătaţi, astfel încât armăsarul său alb, care era chiar mai mare decât ei, să aibă căldură şi să se simtă confortabil în grajdul din tablă ondulată, având pe podea un strat gros de stuf, Humpstone John a intrat pe uşa din panouri de pâslă. Cât timp şi-a obişnuit ochii cu lumina de la un felinar cu lumânare, din alamă, chipul lui

Humpstone John a rămas împietrit de uimire. Nu era ceva neobişnuit, căci el se afla deseori în prezenţa unor lucruri măreţe. S-a uitat la cal cu o satisfacţie uriaşă. Peter Lake a desluşit în ochii lui John încântarea de a revedea un prieten vechi şi şi-a dat seama că nu era vorba doar despre el.

Calul a fornăit. Nu-l cunoştea pe John, asta era limpede. John i s-a adresat lui Peter Lake în engleză:

— De unde îl ai? a întrebat el.

— L-am… hm, l-am căpătat.

— Da, dar de unde l-ai căpătat?

— Practic, nu l-am căpătat. Era acolo.

— Unde?

— Pe Battery. Era cât pe ce să o încurc din cauza Codiţelor. Am căzut. Când m-am ridicat, nu mai puteam fugi. Am crezut că sunt în găleată. Şi atunci a apărut el din…

— Din stânga ta.

— Din stânga, a spus Peter Lake şi a dat din cap. De unde ştii?

— I-ai dat un nume? a întrebat John.

— Nu.

— Deci nu-i ştii numele?

— Nu. De unde să ştiu? S-a gândit o clipă. Poate să sară, a zis. Iisuse, ce salturi face… Iepurii Morţi au vrut să-l cumpere ca să-l ducă la circ. Apoi a coborât glasul. John, poate sări patru intersecţii.

— Nu mă surprinde.

— Văd că ştii de el. De unde până unde?

— Peter Lake, am crezut că o s-o sfârşeşti prost (şi asta încă se poate întâmpla). Iar când te-am trimis dincolo de fluviu, singur, am avut puţine speranţe că te vei descurca mulţumitor în locul acela – când a spus „locul acela”, a făcut-o cu groaza şi repulsia pe care Oamenii Golfului le aveau faţă de oraş. Am crezut că ai plecat de la noi şi că vei deveni unul de-ai lor…

— Am devenit, a spus Peter Lake.

— Poate că da. Dar ăsta nu e sfârşitul.

— De ce?
— Ţii minte că există zece cântece?
— Da.
— Trebuie învăţate, începând de la vârsta de treisprezece ani, câte unul la zece ani.
— Da. Eu nu le-am învăţat.
— Ştiu, Peter Lake. Pentru că te-au izgonit… Primul, cântecul de la treisprezece ani, are legătură doar cu forma lumii. Este cântecul naturii şi vorbeşte despre apă, aer, foc şi alte asemenea. Nu-ţi pot cânta niciunul dintre aceste cântece, acum nu mai pot. Dar îţi pot spune că al doilea, cântecul de la douăzeci şi trei de ani, e cântecul femeilor. Iar cel de-al treilea, Peter Lake, este cântecul lui Athansor.
— Athansor?
— Da, a spus Humpstone John, Athansor… calul alb.

În dimineaţa următoare, când ninsoarea a încetat, iar cerul a devenit un cristal rece, Oamenii Golfului au venit de pretutindeni ca să îl vadă pe Athansor – mai precis, toţi cei care ştiau cântecul calului alb. Refuzând să-i dea lui Peter Lake vreo informaţie despre ce zicea cântecul, ei s-au mulţumit să îl privească uimiţi pe Athansor, care nu avea habar că acela era numele lui, dar până la amiază a ajuns să-l recunoască. Peter Lake era iritat pentru că, aşa cum a spus, voia să ştie despre ce e vorba. În curând a preferat să nu-şi mai pună întrebări, socotind că oricum nu va afla niciodată – era mai greu să smulgi un secret de la un Om al Golfului decât să deschizi o scoică bolnavă. S-a apropiat de calul alb şi l-a consolat şi s-a simţit la rându-i consolat când şi-a dat seama că renumele căpătat de cal pe neaşteptate şi noul lui nume nu însemnau nimic. Nu are importanţă, s-a gândit el; e tot calul lui alb, botul i-a rămas moale şi cald şi nimic nu s-a schimbat.

Însă se schimbase ceva ori era pe cale de a se schimba. Toate se schimbau întotdeauna, oricât ţinea la ce avea. Singura mântuire era dacă rostogolirea şi rearanjarea permanentă aveau vreun sens. Însă nu descoperea un tipar anume. Dacă ar exista o egalitate absolută, un echilibru

universal şi frumos pe care să le poată înţelege, atunci va afla că existau şi altele şi că într-o bună zi cortina lumii se va ridica într-o nemişcare însorită ca de primăvară şi va arăta că nimic – dar absolut nimic – nu fusese zadarnic, nici suferinţele copiilor pe care îi văzuse îndurând, nici agonia puştiului pe care îl zărise pe hol, nici iubirea care se sfârşeşte prin moarte: nimic. Se îndoia că i se va sugera un scop mai nobil şi nu se aştepta să vadă acea clipă de dreptate limpede despre care legenda spunea că va face zidul de nori să devină din aur.

Învelit în blănuri, a stat întins în coliba lui şi a privit pe uşa deschisă spre Manhattan, aflat departe, dincolo de golful alb şi îngheţat. Trăise două decenii în oraşul care se înălţa la orizont parcă plutind printre nori, iar acum ştia ce era palisada cenuşie şi roşie. Îi cunoştea dimensiunile, muzica, interiorul, sunetul motoarelor, dispunerea străzilor. Deşi mari, podurile erau măsurabile. A înţeles cum se construiau noii zgârie-nori. Le înălţau mecanicii, iar el era mecanic. Douăzeci de ani cutreierase străzile acelui oraş şi îl iubea. Era călăuză, un cunoscător intim. Şi totuşi, de departe, surprinzând soarele pe cerul senin, nu semăna cu nimic din ce ştia el. Urmându-i şira spinării atât cât putea cuprinde cu ochiul, a ridicat capul pentru a trece cu privirea peste turlele clădirilor înalte. O sută de vălătuci de fum şi aburi se răsuceau în jurul uriaşului adormit şi nu ar fi rămas surprins dacă el ar fi înviat brusc. Felul cum se anima treptat era catapultat peste gheaţă şi, deşi dormea în lanţuri întunecate, Peter Lake nu avea nicio îndoială că el se va ridica şi va străluci, ca o balenă care ţâşneşte din apă, spre lumină şi aer.

Era uşor să se piardă în amintirile vii ale unui asemenea oraş şi ele îl asediau cu energia şi dezordinea străzilor înseşi. În deplasarea numeroaselor forme şi culori, imaginile senine vorbeau încet, dar erau la fel de sclipitoare ca miniaturile emailate şi la fel de plăcute când erau evocate.

Într-o zi de vară, o familie de rang înalt din America de Sud făcuse un tur al parcului, într-un şir de caleşti trase de

cai cenuşii ca luna noiembrie. În timp ce erau plimbaţi în caleştile lor lăcuite şi se purtau de parcă ar fi fost cavaleri, lăsau impresia că erau obişnuiţi cu altă viaţă într-un loc vast, sălbatic şi plin de soare şi animale. Femeile erau mai ispititoare decât dansatoarele spaniole la apogeul freneziei lor: sexualitatea radia în jurul lor, ca luciul unui metal. Era şi o pereche tăcută, un patriarh şi o matroană, fiecare având privirea înţeleaptă şi părul mai alb decât marginea netipărită a unei mărci poştale. Peter Lake îi invidiase când îi văzuse venind: cu toate că nu cunoşteau oraşul, se vedea că erau stăpâni ai unui tărâm străin. Când au ajuns mai aproape, a văzut că pe capra primei caleşti, alături de vizitiu, stătea un cretin sau un idiot – un fiu, frate sau nepot al celor aflaţi în cochilia caleştii. Cel de pe capră era îmbrăcat la fel ca ei, însă avea ochii bulbucaţi şi îi curgeau bale din gura care etala un zâmbet mult prea nefiresc. Părul lui semăna o blană, iar membrele îi erau moi şi îi atârnau. Din când în când, bunica se ridica în caleaşcă, se ţinea cu o mână şi îl mângâia ca pe un câine, pe când ceilalţi i se adresau cu afecţiune. Probabil că pentru el era ceva măreţ să se plimbe pe capră, alături de vizitiu. Ei nu păreau câtuşi de puţin jenaţi de lovitura aceea a destinului. Dimpotrivă, păreau să se bucure, aşa cum pânzele ce zboară prin aerul sclipitor beneficiază de chila sufocată care despică orbeşte apa întunecată. Era unul de-ai lor şi aşa avea să rămână pentru totdeauna. Îl iubeau. Caleştile trecuseră de mult, dar Peter Lake nu avea să uite faţa palidă şi lunatică a băiatului, care dădea din cap în sus şi în jos, în fruntea procesiunii.

Din când în când, de pe platformele bătute de vânturi ale Brooklynului, vedea şirurile de zgârie-nori semănând cu nişte soldaţi din piatră, perfect aliniaţi şi apropiaţi. Odată, spre sfârşitul primăverii, Peter Lake îi urmărise cum opriseră o mare continentală din nori şi ceaţă, stăvilind-o ca pe apa dintr-un iaz, până când marea li s-a strecurat printre degete, separând zgârie-norii ce pe nişte insule. Noaptea, ei alcătuiau o palisadă de lumină care licărea. Multă vreme după ce lumea adormea, ei conspirau

cu glasuri şi vibraţii de vânt. Rezistau pe vreme orbitoare, glăsuind prin paraziţii lor stranii, încercând să se atingă peste mari înălţimi, străduindu-se să împlinească nunta dintre raiul şi iadul faţă de care făcuseră legământ. Urmărindu-i în timpul unei furtuni, Peter Lake văzuse fulgerele dansând pe acele lor din granit în perdele de un alb compact.

Însă, oricât de delicată, ascuţită sau puternică, nicio amintire nu o putea egala pe aceea a lui Beverly. Era electrizantă şi perfectă – doar că nu-şi putea aminti culoarea ochilor ei. Erau rotunzi, limpezi şi frumoşi, fără îndoială, dar erau verzi, căprui sau albaştri? De ce să-şi aducă aminte culoarea ochilor, când ea era pe moarte? Dar Beverly cea cu ochi albaştri (oare chiar îi avea albaştri?), purtând un fular roşu-închis, îl atrăgea spre ea când el se aştepta şi-şi dorea mai puţin.

A încercat să îşi găsească alte lucruri de făcut. Amintindu-şi de un şir de veri norocoase, a invocat din pat, pe gheaţa măturată de vânt, o imagine a Manhattanului toropit de arşiţă. Se afla acolo, legănându-se şi planând pe plute de culoare pe deasupra străzilor: canioane argintate şi ziduri calde din cărămidă roşie, susurul unui ceas uriaş, stricat, copaci precum nişte clopote care scoteau sunete vibrânde pe străzi înverzite şi tăcute, la fel de întunecate şi elegante ca oglinzile într-o lumină difuză, o mie de picturi în stânga şi în dreapta – insule în torentul care cădea ca o cascadă de deasupra, arşiţa ce radia din piatra de culoare deschisă, negustori îngheţaţi pe vecie, care nu încetau să se mişte, porumbei violet, în formă de scoici, uguind, un arsenal de trandafiri din parc, străzi care se întretăiau în bifurcaţii şi sunete de clopoţei, umbre de leopard, linii punctate. Dar ce era totul fără Beverly, cea cu ochii verzi (oare chiar erau verzi?) şi cu fular roşu-închis.

Se putea ascunde în adâncul oraşului şi să se piardă în culori neclare, în acţiuni violente, în furnalele de aer tremurător ale verii, la capătul fiecărei străzi. Însă atunci, savurând plăcerea de a se fi rătăcit, se va întoarce pentru a descoperi că fusese urmărit şi transformat. Beverly cea

cu ochi căprui (oare chiar erau căprui?), cu fularul ei roşu-închis, îl putea smulge uşor din momentele lui de contemplaţie. O fată atât de fragilă – o fragilitate simplă şi adevărată –, o fiinţă care nu fusese în stare să se ridice singură de la pian şi pe care trebuise s-o poarte în braţe, o fată de două ori mai tânără decât el, o fată care nu ştia să folosească o armă, nu călcase niciodată într-un restaurant în care se mâncau stridii, într-un turn sau sub docuri, o fată mai fierbinte decât o amiază de august, o fată care nu ştia nimic… îl şocase atât de tare, încât va rămâne fără suflare pe vecie.

Oraşul răpea vieţi, chiar cu zecile, fără să clipească. Ea ar fi imediat copleşită printre clădiri de locuinţe, s-ar mistui şi ar dispărea, s-ar topi pe bariere, s-ar rătăci, epuizată, incapabilă să îl urmeze când el şi-ar croi drum prin labirintul acela. Şi totuşi, acei ochi verzi, albaştri sau căprui îl urmăreau pe orice stradă, pe toate potecile, pretutindeni, fără niciun efort.

Cel mai bine era să înceteze cât mai putea, pentru că era ceva care, din păcate, nu avea să ducă nicăieri. În acea mare arhitecturală de dincolo de gheaţă existau o sumedenie de femei pentru el. Femeile acelea, într-un număr aparent infinit, erau la fel de tulburătoare şi frumoase ca o piaţă tăcută şi înverzită de la ieşirea de pe o stradă îngrozitor de aglomerată. Ele îl puteau înlănţui în vorbe, păstrându-l ca pe o perlă într-o montură de argint, pentru că întotdeauna îi fusese uşor să se îndrăgostească doar de voce – sursa unor nesfârşite necazuri când folosea telefonul. O femeie fusese atât de chinuită de gelozie, încât încercase să îl împuşte când stătea la barul unui local unde se mâncau stridii. Un glonţ s-a înfipt în lemnul de mahon, altul a ucis o scoică, iar al treilea a găurit lama unei maşini de feliat. Peter Lake s-a întors spre ea şi a întrebat-o: „Ce legătură are asta cu o poveste de dragoste?” Dar femeia şi toţi ceilalţi oameni s-au mistuit cu repeziciune când a apărut Beverly. Fata aceea îi colora gândurile şi amintirile de parcă le-ar fi înmuiat într-un bazin cu vopsea.

Cum să îi explice asta lui Mootfowl, care rămăsese

mereu prezent, în aer, ca şi cum Peter Lake ar fi trăit într-o pictură, iar Mootfowl ar fi fost o siluetă din pictura din interiorul picturii. Stând semeţ în picioare în cadrul unei ferestre arcuite, în plin soare, privind în capela vieţii lui Peter Lake, Mootfowl era întotdeauna dispus să ierte, dar trebuia să audă adevărul. Iar adevărul, aşa cum îl vedea Peter Lake, era că fata suferea de tuberculoză – dar nu doar atât, ci era pe moarte. Ştia asemenea lucruri după ce trăise o viaţă printre suflete întunecate sau luminoase, pregătite să plece de pe câmpia de acoperişuri de blocuri pentru a pluti prin aer. Copilul pe care îl întâlnise în hol nu era nicidecum singurul pe care îl văzuse pe cale de a traversa graniţa dintre lumi. Asemenea copii erau la fel de numeroşi ca florile primăvara şi puteau fi găsiţi înşiraţi în poduri pline de paturi din fier sau inundând grădinile neglijate ale spitalelor pentru săraci. În timp ce se ridicau spre cer, ca nişte fantome, ei nu puteau nici măcar să strige.

Curând, luminând slab, ca un funigel, ea avea să se alăture sufletelor care dispăreau. Cum putea fi sigur că o iubea? Fata era bogată şi ar fi avut multe de câştigat. Şi bogaţii mureau, dezamăgindu-i pe cei care se credeau nemuritori. Peter Lake nu-şi făcea iluzii în legătură cu moartea. Ştia că asta îi făcea pe toţi egali şi că bogăţiile şi comorile pământului erau mişcarea, curajul, râsul şi iubirea. Cei bogaţi nu puteau cumpăra astfel de daruri. Nu erau de vânzare. Deşi se considera un om norocos, Peter Lake nu se îmbogăţise. Asta era cu totul altă chestiune, care depindea exclusiv de lucruri precum aur, argint şi bilete la ordin (furase multe asemenea documente din bănci, dar erau greu de plasat). Beverly era moştenitoarea unei averi ce schimba caracterul celui care se gândea la ea, genul de avere care era ca o injecţie de substanţe energizante direct în fluxul sangvin. Inima lui bătea puternic la gândul milioanelor, al zecilor de milioane, al sutelor de milioane.

Cum îi putea explica lui Mootfowl, purtat de aer, că ceea ce îl copleşise pe el era iubirea, nu lăcomia. Beverly avea

să moară curând, iar el va iubi alte femei care, aşa cum obişnuia să spună Mootfowl, aveau o priză mai bună la lume. Şi cum să îi explice unui spirit religios dintr-o fereastră iluminată că, de data asta, dorinţa lui carnală şi iubirea se contopeau, fără a se diminua câtuşi de puţin?

O dusese în braţe de la pian, nu până în camera de primire şi nici în biroul tatălui ei, ci până într-un dormitor. Ajuns acolo, a aşezat-o pe cearşafurile din bumbac, proaspete ca mătasea şi s-a uitat cu uimire cum ea şi-a desfăcut clema prosopului înfăşurat în jurul trupului şi, rezemându-se de perne de parcă ar fi urmat să fie examinată medical, s-a dezbrăcat. Răsufla cu greutate – tipic pentru cineva care are febră – şi privea drept înainte. Apoi s-a silit să se uite la el şi a văzut că era mai speriat decât ea.

A inspirat adânc şi şi-a umezit buzele. Apoi a expirat şi i-a spus bărbatului care stătea la marginea patului:

— N-am mai făcut asta până acum.

— Ce n-ai făcut? s-a mirat Peter Lake.

— Dragoste, a spus ea.

— E o nebunie. Ai febră. Şi-ar fi prea dur pentru tine, a spus Peter Lake, rostind toate propoziţiile în acelaşi timp.

— Du-te dracului! a ţipat ea.

— Domnişoară, a zis el, nu e pentru că nu ai fi frumoasă, dar eu…

— Tu, ce? a întrebat ea, pe jumătate implorându-l, pe jumătate dezgustată.

— Am pătruns în casă prin efracţie, a explicat el clătinând din cap. Am venit să fur.

— Dacă nu faci dragoste cu mine, nu cred că se va mai găsi cineva vreodată, a zis ea. Am optsprezece ani. Nu m-a sărutat nimeni pe gură niciodată. Nu cunosc pe altcineva. Îmi pare rău. Mai am un an. A închis ochii. După părerea doctorului care a venit de la Baltimore, s-ar putea să mai am un an şi jumătate. La Boston, au spus că ar fi vorba de şase luni – iar asta s-a întâmplat acum opt luni. Deci sunt deja moartă de două luni, a şoptit ea, şi poţi face tot ce vrei cu mine.

Hotărât şi curajos, Peter Lake s-a gândit un moment.

— Exact asta o să fac, a zis el şi s-a aşezat pe pat, după care a strâns-o în braţe.

A tras-o aproape de el şi a început să îi sărute fruntea şi părul. La început, ea a rămas moale şi şocată ca o persoană care s-a prăbuşit de la mare înălţime. De parcă i s-ar fi oprit inima.

Nu sperase să i se arate afecţiune. A uimit-o. El i-a sărutat tâmplele, obrajii şi părul şi i-a mângâiat umerii atât de tandru de parcă ar fi fost o pisică. Ea a închis ochii şi a plâns, foarte satisfăcută de lacrimile care treceau cu forţa peste o cortină întunecată şi se rostogoleau pe faţa ei.

Beverly Penn, înzestrată cu acel curaj al unei fiinţe care se confruntă deseori cu ceva de o gravitate deosebită, nu se aştepta ca şi altcineva să fie la fel ca ea. Peter Lake părea să o iubească exact cum ea iubea tot ce ştia că va pierde. A sărutat-o, a mângâiat-o şi i-a vorbit. Şi a fost foarte surprinsă de ce a spus el. I-a povestit despre oraş, de parcă ar fi fost o creatură vie, palidă şi roz, care avea vintre, sânge şi buze. I-a spus despre primăvara din Prince Street, despre alei înguste pline de flori, străjuite de copaci, tăcute şi întunecoase. I-a spus despre culorile hainelor şi despre culorile pe care le capătă toate pe scenă şi în tot felul de lumini şi despre mişcarea lor aleatorie, care le făcea să prindă viaţă.

— Prince Street este *vie,* a spus el. Clădirile sunt roşietice precum carnea. Le-am văzut răsuflând. Jur.

A rămas chiar el surprins de tot ce făcea.

I-a vorbit ore în şir. A vorbit până i s-a uscat gura. Ea s-a rezemat de perne, încântată să stea goală în faţa lui, relaxată, calmă, zâmbitoare. El a pomenit de dealuri. De grădini. Vorbele lui erau atât de tandre, de puternice şi de pline de ritm şi rimă, încât nici măcar nu ştia sigur dacă nu cumva cânta. Şi, cu mult înainte să se epuizeze vorbind, ea s-a îndrăgostit de el.

Febra îi scăzuse îndeajuns cât să simtă răcoarea din cameră. După un moment confortabil de tăcere şi de ţiuituri în urechi, el s-a aplecat şi, sărutându-i sânii, a fost

copleşit de o dorinţă plină de graţie. Ea era răcoroasă sub atingerea lui şi, cu toate că-şi imaginase cu o acurateţe năucitoare tot ce făceau în graba lor de a se găsi unul pe celălalt, Beverly nu avusese nici cea mai vagă idee despre forţa şi abandonul cu care s-au unit. Era ca şi cum ar fi fost ţinuţi departe unul de celălalt o mie de ani şi nici nu aveau să se mai întâlnească decât peste încă o mie. Însă acum, piept la piept, cu braţele împreunate, ameţitor şi uşor, s-au simţit ca şi cum s-ar fi învolburat într-un nor.

Îi va explica lui Mootfowl cel purtat de aer că, în clipa în care lui Beverly i-a revenit febra şi a început să delireze, implorându-l pe Peter Lake să o ia de soţie, el s-a gândit să facă asta imediat, înainte ca ea să se răzgândească. Tânăra nu mai avea mult de trăit, iar el s-a gândit la bani. Apoi a plâns. Pe jumătate adormită, nici nu-i trecuse prin cap. În dimineaţa următoare, când el a plecat, ea a rămas în capul scărilor lipsită de orice putere, căci el i-o sorbise într-o indiferenţă deplină, ca şi cum în patul mare şi alb ar fi schimbat între ei substanţă şi spirit. Peter Lake ştia că Beverly îi dăduse tot ce avea şi, când a plecat el, s-a gândit la strunguri şi maşini şi măsurători complicate şi piese frezate cu precizie, având suprafeţe netede precum sticla sau alama lustruită.

Se îndrăgostise de ea, iar faptul că era fiica lui Isaac Penn nu-l lăsa indiferent, şi aceste două lucruri se războiau între ele. În colţul luminos al picturii, Mootfowl părea amuzat, ceea ce l-a surprins pe Peter Lake, care se socotise vinovat de un mare păcat. Însă râsul şi culoarea din fereastra strălucitoare de la periferia câmpului său vizual sugerau că lucrurile nu stăteau aşa.

Iar apoi a văzut un nor alb şi ciudat care s-a deplasat peste faţa acum aurie a falezelor oraşului la apusul soarelui. Şi-a schimbat forma când a zburat în jurul turnurilor, ca o fantomă capricioasă. Şi-a dat seama despre ce era vorba – porumbei, milioane de porumbei, într-un nor electrizat de reflexii. Păsările s-au rotit de-a curmezişul siluetelor clădirilor ca nişte particule de fum într-o mişcare browniană, surprinse sclipind într-o cameră obscură de o

ră limpede de lumină care a reverberat între un cer şi o podea din alamă de culoare gălbuie. Pe lângă corpurile clădirilor, porumbeii erau ca nişte mici insecte ori ca nişte fulgi de zăpadă sau confetti sau fire de praf… şi totuşi alcătuiau un singur zbor, ridicându-se ca un fulg în vânt. Peter Lake ştia astfel că oraşul va avea grijă, pentru că era o poartă magică prin care vizitatorii traversau un dor nevinovat, luând cu ei orice speranţă, dovedind un curaj mişcător – şi pe bună dreptate. Oraşul avea să se îngrijească. Nu exista altă şansă decât să aibă încredere în visul arhitectului care i se desfăşura în faţă, la fel de compact ca un motor solid şi sigur, lucind deasupra gheţii. S-a întins la loc, resemnându-se că nu va afla culoarea ochilor ei decât după ce o va revedea.

Iar apoi, pe neaşteptate, s-a simţit copleşit. Era ca şi cum o mie de fulgere se uniseră pentru a-l face să se ridice. Nu a văzut decât albastru, un albastru electric, albastru lucind cald şi umed, albastru nesfârşit, pretutindeni, albastru care lumina şi care l-a făcut să strige: albastru, albastru, albastru. Ochii ei erau albaştri.

LAKE OF THE COHEERIES

Pe timp de iarnă Lake of the Coheeries devenea scena unui asediu. Nicio maşinărie renascentistă care scotea flăcări sau azvârlea bolovani nu putea ţine pasul nici măcar cu o zi de iarnă la New York, iar acolo iarna lovea la fel de constant ca şi zbaturile unui vas mare şi alb dintre cele care traversau lacul în anotimpurile care trecuseră. Batalioane de nori arctici coborâseră dinspre miazănoapte ca să bombardeze întregul stat cu zăpadă, să-l albească precum fildeşul tânăr, să-l zidească într-o atmosferă geroasă din septembrie până în mai. În acest asediu alb era pierdut oraşul Lake of the Coheeries, nu mai mare decât o cutie de pantofi oarecare, în comparaţie cu lacul nesfârşit, ameţitor şi infinit, care, după cum spuneau unii, avea capătul în China.

Lacul înghiţea toată zăpada până la mijlocul lunii decembrie. Apoi, după ce îngheţa, zăpada era măturată de-a latul lui în nămeţi şi alcătuia un labirint de coridoare, îndeajuns de late pentru a permite deplasarea săniilor cu pânze care transportau provizii, cu ziduri de zăpadă mai înalte decât malurile canalelor. Catargele săniilor cu pânze se vedeau gonind de-a lungul malurilor înalte. Câteodată, se găsea câte un suflet curajos să se înalţe cu un balon pentru a dirija o echipă de oameni care să îndepărteze zăpada cu lopeţile pentru a tăia zidurile labirintului, astfel încât săniile să aibă un drum mai drept de la o margine a lacului până la cealaltă. Însă după mai puţin de o săptămână, labirintul era refăcut de vânturile schimbătoare şi de scurtături acoperite de troiene, iar oamenii de pe sănii trebuiau să ghicească din nou drumul, să strige unul către altul şi câteodată să se oprească pentru a se căţăra pe mal ca să privească în jur. Iar apoi, în ianuarie, când venea iarna adevărată, zăpada acoperea lacul cu totul, iar transportul peste el impunea folosirea de cai şi sănii.

În acel decembrie, gheaţa era curată şi neatinsă de nimic, perfectă ca o oglindă, astfel că săniile cu pânze au putut zbura pe ea ca lăstunii sau pescăruşii albaştri. Îşi urmau căile de-a curmezişul sticlei impecabile precum diamantele geamgiilor. Familia Penn traversase lacul cu o viteză de aproape o sută treizeci de kilometri pe oră. Willa a rămas fără grai. În timp ce o ţinuse pe genunchi, în vânt, Isaac Penn îi dădea lămuriri. Era o limbă prea complicată pentru ea – ca şi cum asta ar fi putut explica viteza, alunecarea şi spărgătorul de gheaţă. Însă Willa a acceptat totul fără să pună nimic la îndoială. Era prea complicat. Asta explica totul. Nu mai era nevoie să se mire. Răspunsul era în şosetele călduroase din lână. Ameţeala, viteza, orizonturile marine şi gheaţa azurie erau de neînţeles, iar copila s-a agăţat strâns de magia lumii.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre telegrafistul care a urcat la bordul zburătorului său cu un mesaj pentru Isaac Penn şi a ţâşnit peste gheaţă pe întuneric, îndreptându-se spre malul răsăritean, unde un mănunchi de lumini semnala casa de vară a familiei Penn, animată de festivităţile Crăciunului. Telegrafistul îşi ţinea strâns frânghiile cu mănuşi din blană şi piele. Mâinile lui erau chinuite de epuizare, braţele erau pe cale să i se desprindă de corp, faţa îi era concentrată pentru a urma cea mai scurtă potecă peste gheaţa întunecată. La început, luminile au lăsat impresia că nu se apropiau deloc. Apoi, treptat, au devenit mai mari, până când, în cele din urmă, el a părut că goneşte spre ele mai iute decât lumina. A trebuit să strige la sania lui cu pânze ca la un cal – să slăbească pânzele, să strângă frâna, apoi să o slăbească, pentru ca după aceea să o dirijeze. S-a strecurat cu sania zburătoare şi s-a târât ultimii opt sute de metri până la debarcaderul familiei Penn, pipăind din când în când telegrama aflată într-un plic gălbui şi foşnitor, pentru a se asigura că vântul nu i-o smulsese din vestă.

Isaac Penn era recunoscut pentru stările de depresie lugubră şi melancolie profundă, alternând cu momente de echilibru ceresc şi accese demente de fericire şi bucurie.

Dispoziţia lui îi molipsea pe toţi cei aflaţi în preajmă. Când Isaac Penn era la pământ, lumea era mai cenuşie decât copacii apăsaţi de ploaie din Londra. Când Isaac Penn era binedispus, fiecare încăpere exploda de sunete de timpane şi alămuri; un bâlci stradal din Evul Mediu al inimii; Vestul Mijlociu în luna mai; stoluri de păsări pline de energie; râsul Willei, care se rostogolea, la fel de capricios şi demn de încredere ca un brizant. În seara aceea, în Lake of the Coheeries, casa de vacanţă sclipea ca o lumânare într-un pahar de hârtie. Era seara dinaintea Ajunului Crăciunului, iar Isaac Penn ţopăia de colo până colo ca un ţap nebun. A dansat cu Willa, aplecându-se ca un cocoşat, a boxat cu Harry, iar după ce au rulat covorul, s-au rotit unul în jurul celuilalt în faţa focului – la fel şi servitorii şi cei mai apropiaţi vecini, familia Gamely. Genunchii se ridicau în aer, urmaţi de ciorapi de dans şi picioare ca de marionete. În culmea fericirii provocată de răsuciri şi legănări, rochiile se învârtejeau în lumina gălbuie. Romul, şampania, prăjiturile şi fripturile erau peste tot. (Ei, nu chiar peste tot: în şemineu, pe harpă sau lipite de tavan nu ajunseseră.) În casă era cald şi lumină. Până şi pisicile dansau.

Telegrafistul a bătut la uşă. Când au deschis-o, le-a apărut în faţa ochilor, acoperit de zăpadă şi gheaţă, ca un tufiş iarna. Imediat ce a intrat, şi-a ferit ochii de lumina puternică şi a păşit ca un gândăcel, descriind cercuri mici şi oprindu-se brusc, încăpăţânat. I-au dat o cană cu punci de narcise, iar ţurţurii de pe mustaţă s-au topit în el, în timp ce armoniul de circ cânta „Curcanul în paie”.

— Telegramă, a spus telegrafistul.

Doamne, ce surprins a fost – ba chiar speriat – de reacţia lor! Dansau şi aplaudau ca o adunătură de lunatici.

— Am spus doar „telegramă”, a protestat el, n-am vestit a doua venire a lui Iisus!

— Dumnezeu să te binecuvânteze! au strigat ei şi au aplaudat din nou, uimindu-l pe omul care petrecuse o oră cumplită gonind ca un spirit pe deasupra podului de gheaţă.

— O telegramă! O telegramă!

Nişte lunatici, a gândit el, lunatici tipici din sudul statului. Apoi le-a înmânat telegrama.

Harry a citit-o.

„Nu vin Lake of the Coheeries. Petrec Crăciun dansând la Mouquin cu Peter Lake. Vă iubesc pe toţi. Viaţa mea e o flacără. O sărut mai ales pe Willa. Beverly.”

Isaac Penn a rămas în mijlocul încăperii, nedumerit, iar muzica de dans a continuat să se audă. Restaurantul Mouquin? Cum putea Beverly să danseze la Mouquin? Era cald şi aglomerat. Ce avea de gând să facă? Şi cine naiba era Peter Lake?

Peter Lake era numai o spaimă când, cu puţin înaintea Crăciunului, a plecat cu calul alb (sau cu Athansor, aşa cum îi spunea acum) spre casa Penn, aflată pe latura de nord-vest a parcului învăluit în ceaţă. Şi-a amintit-o pe Beverly nu pentru momentele ameţitoare de iubire, şi nici pentru modul în care îl schimbase când o văzuse la pian, ci pentru felul în care arătase la plecarea lui. Stătea în capul scării, într-o lumină aspră, venită dinspre miazănoapte, care se îndulcea în negura aurie a părului ei răvăşit. Se uita la el cu o simplitate inegalabilă. Expresia de pe faţa ei nu spunea nimic, nu reflecta nimic. În ea nu se vedeau nicio ambiţie în ceea ce îl privea, nicio capcană şi niciun plan. Nici măcar afecţiune. Probabil că era prea obosită ca să facă altceva decât să-l privească fără nimic în gând. Nu existau bariere între ei, iar el şi-o va aminti mereu cum stătea singură la picioarele scării, pregătindu-se să urce în cuibul său rece de lumină care se spărgea în părul ei precum un val. Aceea era Beverly.

Casa în care locuia nu era potrivită pentru o asemenea simplitate încântătoare, pentru că era o compoziţie având ca teme fantezia, ingeniozitatea şi râsul. Era mai rezistentă decât coca răsturnată a unei arce, plină de piedici şi la fel de ademenitoare ca acea ghirlandă verde, atârnată pe uşa de la intrare. Iar uşa în sine era albastru-pal, aproape cenuşie. Dacă Pearly ar fi trecut pe acolo, sigur s-ar fi

oprit.

— Ştiu cum merg lucrurile astea, a spus Peter Lake în şoaptă, adresându-se ghirlandei. A fost prea repede, prea repede totul. O transformare atât de rapidă trebuie să aibă un final mediocru. Ea va fi jenată de moarte doar văzându-mă. Nu va fi în stare să se uite la mine. Apoi se va înfuria. La patru minute după aceea, o să ajung din nou în stradă.

Uşa s-a deschis în afară, ceea ce l-a surprins, pentru că uşile de intrare se deschideau de obicei spre înăuntru. Surprinderea era evidentă pe faţa lui, de aceea Jayga i-a explicat:

— Domnul Penn spune că uşile trebuie să se deschidă în afară ca pliscul unui papagal. Cică îi place să adune oameni în casă. Cu ce treburi eşti aici? Şi l-a măsurat din cap până în picioare. Nu avem intrare pentru comisionari.

— Beverly.

Jayga s-a uitat într-o parte şi în alta, apoi a zis:

— Of, Doamne!

Socotind că putea da înapoi acele ceasului, a întrebat:

— Cu ce te ocupi? Nu avem intrare pentru comisionari.

— Beverly, a răspuns calm Peter Lake.

— Beverly şi mai cum?

— Beverly Penn.

— Domnişoara Beverly Penn? Domnişoara?

— Domnişoara Beverly Penn, a repetat ca un ecou Peter Lake. Domnişoara.

— Tu? a întrebat Jayga cu uimire. Nu arăţi ca un studinte la Harberd.

— Eu nu sunt studinte la Harberd. Sunt ca tine, înţelegi?

Din cale-afară de tulburată, Jayga l-a condus pe acoperiş, unde Beverly stătea întinsă pe un şezlong, cu faţa spre nori. În zona închisă era aproape cald, iar ea părea mai odihnită şi mai în putere decât atunci când o cunoscuse. De fapt, era calmul întruchipat, liniştită precum cenuşiul difuz şi continuu al plafonului coborât de nori. Era nespus de frumoasă. I-a sugerat lui Peter Lake tărie şi siguranţă, calităţi după care el, un om mereu pe fugă, tânjea nespus de mult. L-a făcut să se simtă ca şi

cum bătăliile lui rămăseseră departe în urmă, iar ea stârnea pentru prima oară în el dorinţa de a se căsători. Îl încânta gândul de a fi o pereche frumoasă, aşa cum îşi imagina că vor fi. Acest lucru şi altele se năşteau dintr-o singură privire.

Jayga a coborât la parter foarte tulburată, aşa cum sunt deseori servitorii în numele stăpânilor. Peter Lake s-a aşezat pe un şezlong fără perne aflat faţă în faţă cu Beverly. Paltonul lui de culoarea mangalului s-a boţit în jurul genunchilor. Dacă ar fi avut pălărie (nu purta aşa ceva), şi-ar fi scos-o. Oraşul se pregătea de Crăciun. Deşi amândoi simţeau tensiunea care avea să apară, în clipele acelea era linişte.

Apoi s-a întâmplat ceva rar, un lucru la care şi bărbaţii, şi femeile visează câteodată. Au purtat o discuţie întreagă într-o tăcere deplină, percepând simţăminte, planuri, exclamaţii, glume, păreri, râsete şi vise – rapid, tăcut, inexplicabil. Ochii şi chipurile lor erau la fel de mobile ca lumina schimbătoare de pe un banc vălurit de nisip, atunci când apa limpede se agită deasupra lui. Peter Lake fura câteodată coliere cu diamante de forma unor potcoave: albe, galbene sau trandafirii. Iar în cursul orelor plăcute dinaintea întâlnirii lui cu tăinuitorul de lucruri furate, petrecea mult timp fascinat de lumina care dansa în ele. Acestea, ca şi Beverly şi Peter Lake, păreau să vorbească în tăcere.

Cu toate că era straniu, nu prin conţinut, ci prin modul de manifestare, totul se petrecea fără a întâmpina rezistenţă. Da, erau încântaţi unul de imaginea celuilalt în lumina zilei, în aer liber. El era atrăgător, iar ea, frumoasă şi era o surpriză plăcută să primeşti un dar mai mare decât îl putea oferi chiar amintirea. Şi-au mărturisit unul altuia că erau îndrăgostiţi. Căsătoria părea o idee excelentă. Ce piedici neştiute i-ar fi putut îngrijora, când probabil că mai avea de trăit un an?

— La Mouquin? a întrebat Peter Lake, rupând tăcerea. Nu pot merge acolo.

— Dar aşa vreau eu, a spus Beverly, nesocotind cu

desăvârşire obiecţia lui Peter Lake, continuând să flecărească egoist în timp ce coborau treptele. Eu pot purta o rochie de-a mamei. Hainele pe care le-a avut ea sunt acum culmea modei. Am rochia din mătase albă cu albastru.

— Asta e bine, a spus Peter Lake. E foarte bine. Dar…

— Şi se spune că Mouquin este o clădire galbenă din lemn care, pe dinafară, pare a fi o pensiune oarecare, dar seamănă cu o sală de dans în interior, cu balustrade de marmură, şiruri de ferigi, o orchestră şi oameni care vin şi pleacă şi dansează. Oamenii dansează de parcă ar fi singuri acolo – cei care sunt îndrăgostiţi. Şi toată lumea este îmbrăcată la patru ace, aşa spune tata. A mai zis că ceea ce face locul acela să fie atât de minunat, atât de fericit, este că are un aer trist.

— Chiar aşa, un aer trist, a spus Peter Lake, aşezându-se comod pe o canapea din catifea cafenie din bibliotecă. Are un aer trist, mai ales pentru mine. Nu pot merge la Mouquin. Localul acela este locul în care practic trăieşte Pearly Soames. Apoi i-a povestit că Pearly jurase să vâre o sabie în el şi că, în ciuda stângăciei şi banalităţii lui (i se întâmpla des să dea cu capul în diverse lucruri, să se împiedice şi să-şi prindă degetele la uşă), Pearly îşi onora promisiunile şi era capabil să-şi atingă cele mai extraordinare scopuri. Am fost la Mouquin şi nu e chiar atât de grozav. Eu zic că nu merită să mori pentru el.

Beverly s-a întins pe catifeaua cafenie şi a închis ochii. Căldura începea să o obosească într-un mod încântător. Jayga încerca să-şi facă de lucru în bucătărie, dar nu a rezistat ispitei de a-i spiona, de aceea s-a dus minut de minut la deschizătura aflată deasupra scrinului pentru a privi de-a lungul holului întunecos şi lung ce ducea spre bibliotecă, cu pereţii roşii şi lămpile lui strălucitoare. Restaurantul Mouquin a apărut în faţa ochilor lui Beverly într-o viziune care nu sugera altceva decât o lume nouă, un Paşti rusesc înzăpezit, comprimat în camera translucidă a unui ou străveziu din alabastru, un fel de paradis miniatural care, dacă pătrunzi în el, ar putea deveni scena

unor miracole. În mod nechibzuit, ea credea că dacă ar dansa la Mouquin ar putea alunga boala, ar fi inundată de o lumină devastatoare şi şi-ar asigura o perdea de timp şi frumuseţe prin care ar putea trece spre alt univers, unde nu existau lucruri precum febra şi unde cei care se iubeau trăiau o veşnicie. Problemele pe care le avea Peter Lake cu Pearly păreau neînsemnate.

— Nu-mi închipui că Pearly ţi-ar face vreun rău cât ai dansa cu mine, a spus ea.

— Aşa crezi?

— Da. Sunt foarte convinsă, deşi nu ştiu de ce, că vei fi în siguranţă cu mine, oriunde – inclusiv la Mouquin, în dormitorul lui Pearly, chiar şi în cea mai întunecată groapă dintr-un cimitir.

Peter Lake a rămas uimit – nu doar de supoziţia că ea poate să-l protejeze, ci şi de faptul că el, fără să ştie de ce, o credea.

— Dacă nu te superi, aş prefera să nu-ţi pun la încercare puterile, a zis el totuşi, ca să fie mai sigur.

— Vreau să merg la Mouquin! a strigat ea atât de tare, încât Jayga a tresăltat şi s-a lovit cu capul de un cazan care atârna deasupra ei.

Cum nu-şi putea permite să ţipe de durere, a jucat o lungă şi tăcută sârbă pe loc.

— Îţi spun că, dacă mergi cu mine acolo, nu vei păţi nimic. Mai mult risc eu – să merg cu o trăsură, într-un munte de haine ţepene, să dansez, să beau, să stau într-o sală încinsă, încordată şi fericită. Pearly nu se va atinge de tine.

El a crezut-o. Când obosea era mai ciudată decât un oracol, exprimând certitudini şi sentinţe în mod insistent, egoist şi delirant. Epuizată, s-a rezemat de spătarul canapelei. El auzea doar respiraţia ei, un ceas cu pendulă şi ceva zdrăngănind prin bucătărie. Dacă ar dansa cu Beverly la Mouquin, asta ar putea foarte bine să-l paralizeze pe Pearly. Iar, dacă nu, ce? Ar fi un sfârşit frumos. Va bea şampanie din belşug şi toată lumea bună, toată lumea mondenă şi clasa de jos, care se amestecau

firesc la Mouquin, va asista la moartea lui. Ce naiba, s-a gândit el, la urma urmei, răsturnările rapide de situaţie îţi arată că eşti viu.

— De acord, a spus el. O să merg cu tine la Mouquin. Dar să aşteptăm până în ajunul Anului Nou, când acolo e foc continuu.

— Bine, a răspuns ea. Aşa vom avea timp să mergem la Lake of the Coheeries, unde se află familia mea. Vreau să-i cunoşti pe tata şi pe Willa. Ţin să îi cunoşti.

Glasul îi suna slab, pierit. El s-a întrebat în ce se lăsa atras de fata asta frumoasă, care vorbea deseori cu atâta hotărâre. Nu avea habar unde va ajunge, dar ştia că o iubea.

— Lake of the Coheeries? a întrebat el. Bine. Atunci, hai să pornim!

— Mă bucur, a spus ea atât de moale, încât Peter Lake abia a auzit-o.

De coşul înalt şi negru al vaporului de Albany era legat un pin micuţ. Crengile lui erau îndoite după lupta permanentă cu vântul. Dar nu avea importanţă, tot era un pom de Crăciun. Peter Lake şi Beverly au ajuns în cala întunecoasă, unde Athansor avea să stea într-o boxă confortabilă, alături de alţi doi sau trei cai, şi unde a fost prinsă sania de punte. Luminile electrice clare s-au aprins în momentul în care generatorul a fost cuplat la motoarele care mergeau în ralanti. Peter Lake şi Beverly, el purtând paltonul său cenuşiu, iar ea, o blană de samur care costa o avere, au devenit brusc vizibili unul pentru celălalt. Bărbatul s-a convins că Athansor era bine instalat, apoi a luat-o pe Beverly de braţ pentru a o conduce sus, la cabina lor – el nu ştia încotro mergeau, dar ea ştia. Beverly mai ocupase acea cabină de o sută de ori.

Pe punctul de a intra în cabină, Peter Lake s-a uitat peste balustradă, spre docul aflat sub ei. Negustori ambulanţi vindeau pâine caldă, castane, ceai şi cafea.

— Ar trebui să iau nişte pâine şi ceai pentru drum. Ba nu, ceaiul se răceşte… Bere, cred că mai bine iau bere.

— Nu e nevoie, a spus ea.

— De ce? Trebuie să mâncăm ceva.

— La bord există un restaurant, iar dacă vrei, poţi chema un chelner la ora patru dimineaţa şi să comanzi stridii fripte, rom fierbinte, cotlet de vită şi tot ce-ţi trece prin cap.

— Atunci, ducă-se naibii castanele! a spus Peter Lake.

Cabina se întindea pe două punţi. Jos era o masă mare de sufragerie, deasupra căreia atârna o lampă cu ulei cu articulaţie cardanică (rămasă după introducerea curentului electric, la cererea lui Isaac Penn), paturile căpitanului, paturile înguste, un pupitru, o canapeluţă şi o baie completă. La etaj erau un alt pat şi câteva scaune tapiţate cu piele, aşezate cu faţa spre fereastra ce dădea spre tribord. Întrucât vaporul pleca la amiază în amonte, vederea spre tribord înfăţişa toate detaliile pe care le ilumina soarele.

— Asta este cabina noastră, a spus Beverly. *Brayton Ives* transportă hârtie de ziar pentru *The Sun* tocmai de la Cascada Glens. Companiei de transport îi merge bine datorită ziarului, de aceea păstrează cabina asta pentru noi ori de câte ori vrem să o folosim. Trebuie să plătim, dar la preţul unei cabine obişnuite. Cabinele sunt mici, dar bune. Odată, când eram copii, eu şi Harry am stat împreună într-o cabină, pentru că eram atât de mulţi, încât se ocupaseră toate paturile.

Vaporul a ridicat ancora şi s-a deplasat pe canalul eliberat de gheaţă. Fără să-şi scoată paltoanele, s-au prăbuşit pe un pat şi s-au sărutat până la Riverdale. În ciuda uruitului motoarelor, au auzit orchestrele de suflători din Upper West Side şi corurile din bisericuţe. Însă nu s-au ridicat din pat decât la Riverdale, când s-au dus pe punte şi au văzut sălbăticia. Palisade albite, dealuri unduitoare, copaci îngheţaţi care licăreau şi fluviul larg de câteva mile de la Tappan Zee, arătând ca un drum spre poli, au fost Crăciunul lor, iar sunetele fierbinţi ca de tobă ale motorului au fost muzica lor de Crăciun.

La Tarrytown, soarele care apunea făcea ca turlele, turnurile şi clădirile din cărămidă de pe dealuri să devină

portocalii şi roşii ca nişte fructe tropicale. Când au trecut prin dreptul oraşului Ossining, coborâse amurgul, iar câmpiile acoperite de zăpadă erau albastre şi violet. Toate casele din Ossining, cățărate pe dealuri, luceau ca nişte licurici de la lumina radiată din interior, unde familiile fericite şi nefericite, precum şi cele care nu erau nici fericite, nici nefericite se strângeau la cina în stil olandez dinaintea Crăciunului. Şi, neîndoios, pe iazuri mai erau câţiva băieţi, gonind în semiîntuneric pe drumuri curăţate şi înguste, ca nişte canioane reci printre ziduri de stejar şi papură. La Ossining, fluviul era atât de lat, de frumos şi neclintit, întinderea de gheaţă de pe Golful Croton era nesfârşită şi arctică, munţii de la nord erau atât de impunători, pădurile de pe malul estic erau atât de atrăgătoare, câmpurile şi livezile, atât de ispititoare, cu luminile caselor rafinate de la marginile lor sau din scobiturile dealurilor, încât Peter Lake şi Beverly au rămas pe punte, cu toate că vântul le-a îngheţat şi le-a amorţit feţele.

Golful Haverstraw era în mare măsură deschis navigaţiei, însă canalul era presărat cu sloiuri uriaşe de gheaţă pe care prova căptuşită cu fier a vasului *Brayton Ives* le izbea în cursa lui în mijlocul curentului. Ori de câte ori se întâmpla, era ca şi cum zece mii de clopote s-ar fi rostogolit pe scara mare. Acest lucru se combina bine cu marea putere a vântului, cu încordarea motorului şi cu diversele ţipete scoase de sirena cu abur. Cu feţele îmbujorate de la vântul dinspre nord, Peter Lake şi Beverly au urmărit cum vasul atacă lespezile albe una după alta şi le striveşte, transformându-le în confetti plutitoare sau pur şi simplu despicându-le în două.

Munţii printre care şerpuia fluviul, acum albiţi de iarnă, vara erau dealuri verzi şi domoale sau culmi înalte de culoare cafenie, acoperite de copaci ucişi de fulgere, în care îşi aveau cuiburi enorme armate de vulturi. La depărtare de nici jumătate de zi de New York, existau văi umbrite, atât de întunecate şi de pustii, încât ele s-ar fi putut afla la frontieră. La nord de Haverstraw nu se vedea

nicio lumină, iar în Verplanck, unde domneau săniile cu pânze, oamenii erau toţi în paturi sau în preajma focului, cu lămpile stinse. Dealurile erau dezgolite, apa, înnegrită, iar gheaţa se îngroşa cu fiecare asalt al vaporului *Brayton Ives.* Însă el o izbea mai departe. Şi cu cât mai dură era gheaţa, cu atât mai tare lupta vaporul.

Au dormit în acea noapte de atacuri şi tangaj şi au visat că dădeau înconjur pământului ca nişte îngeri, cu braţele larg deschise pentru a-şi dirija zborul. Spirale de fum pătrundeau prin fereastra deschisă şi le ardeau ochii adormiţi, apoi se destrămau şi ei pluteau din nou deasupra mării, sau trecând cu un şuierat peste un şir de munţi întunecaţi din adâncul Asiei Centrale. Apoi, ca şi cum vieţile lor s-ar fi derulat gonind pe gheaţă, s-au trezit în zori, când temperatura scăzuse mult sub zero grade şi pe punte era mare agitaţie.

— Ce putem arde? a strigat căpitanul din uşa timoneriei.

— Lemn de stejar şi de pin, domnule, a răspuns un matelot de pe teuga pe jumătate acoperită cu gheaţă. Şi o încărcătură de mahon, a adăugat el, după ce şi-a adus aminte ce mărfuri mai existau la bord.

— Începeţi cu pinul. Puneţi deasupra lemn de stejar. Dacă nu obţinem suficient abur, băgaţi în cuptoare şi nenorocitul ăla de mahon. O să-l plătim.

Brayton Ives ajunsese la Conn Hook, unde fluviul era atât de îngust, încât gheaţa părea a fi un drum drept din marmură. Trebuiau să urce podul de gheaţă casantă (ca şi cum vaporul ar fi fost o raţă mecanică ieşind dintr-o baltă bătând din aripi) şi să îl spargă prin greutatea enormă a vasului. Nu doar o simplă navigaţie pe fluviu – era un război cu iarna.

Vaporul s-a retras patru sute de metri prin lespezile sfărâmate pe care abia le străbătuse şi a rămas în repaos cât lemnul a trecut din mână în mână, de-a lungul unui lanţ uman, până în gura boilerului. Cuptoarele s-au încins ca într-o zi toridă de vară, zgomotul lor asurzitor străbătând câmpiile din jur. Mecanicul-şef a verificat manometrele şi a văzut cum presiunea creştea. Trei

coloane de lichid colorat au trecut de benzile avertizoare roşii. Omul şi-a ţinut răsuflarea: 1750-1800-1850-1900-1950-2000! A mărit la maximum viteza vaporului, întrebându-se dacă maşinăriile vor rezista sau vor da naştere încă unei explozii catastrofale pe fluviu.

Angrenajele şi supapele regulatoare s-au făcut invizibile. Uleiul vâscos s-a subţiat. Pistoanele au început să scoată fum, chiar dacă membrii echipajului au turnat peste ele găleţi de apă rece. Zbaturile au început să se rotească, săpând o tranşee în apa fluviului şi transformând-o în vapori, ca un ferăstrău circular. *Brayton Ives* a străbătut acei patru sute de metri ca o ghiulea şi a izbit gheaţa. Cu o mişcare lentă, dar de neoprit, a urcat pe platforma de gheaţă şi şi-a croit drum cale de trei sute de metri. Aşezată pe centrul canalului ca mai devreme, cu zbaturile rozând nebuneşte în gheaţă precum nişte maşini de alezat, *Brayton Ives* alunecase atât de departe, încât membrii echipajului şi căpitanul, plus Peter Lake şi Beverly, care se aflau în acele momente pe puntea inferioară, acum înclinată, nu au ştiut sigur ce se întâmplase şi nici unde se aflau.

— Explodează! a spus mecanicul-şef când a tras de supapa de siguranţă, iar un şuvoi de abur a ţâşnit în înaltul cerului deasupra Fluviului Hudson, cu un şuierat care a putut fi auzit de la capătul nordic al Lacului Champlain. Pe măsură ce sirena s-a domolit, s-au trezit înclinându-se transversal, sus, pe gheaţă. Zbaturile nu se mai roteau. Apa din care săriseră acestea rămăsese atât de departe, încât niciun om n-o mai putea vedea. *Brayton Ives* arăta ca un vapor de jucărie expus într-o vitrină cu decor de iarnă.

Un om de la prova a dat să se mişte, însă căpitanul i-a făcut semn să se oprească. La fel ca toţi ceilalţi, căpitanul trăgea cu urechea. Ochii tuturor săgetau de la fluviul alb spre căpitanul vasului, care rămăsese cu braţele înălţate. A trecut un minut, apoi două, trei şi patru. După cinci minute, cei neîncrezători au fost siguri că vasul fusese scos din funcţiune de căpitan, până când se putea aduce un cheson de dinamită de la West Point. Însă căpitanul a

rămas pe puntea de comandă din aer liber, ţinându-şi braţele ridicate în continuare şi ascultând.

— Uite! a spus Beverly. Zâmbeşte…

Căpitanul arborase un zâmbet satisfăcut, lăsându-şi braţele să cadă pe lângă corp. Subalternii de pe punte şi-au închipuit că omul primea înfrângerea cu umor şi au început să râdă. El a arătat cu degetul, privind peste capetele lor.

Ochii celor de pe vapor s-au întors spre miazănoapte, de unde răsuna spre vale un zgomot ca un pocnet de bici. O linie neagră spintecând gheaţa se îndrepta spre ei. Căpitanul ştiuse cu mult înaintea tuturor ce se va întâmpla (tocmai de aceea era căpitan). Apoi lumea a părut să se prăbuşească în clipa în care fluviul solidificat s-a despicat în două cale de kilometri întregi, iar vasul a alunecat cu un muget în abisul de apă. În faţa lor se deschisese o cale, la fel de liberă precum un spaţiu dintre diguri. Presiunea aburului a sporit şi vasul a pornit calm spre nord – unde părea să nu mai existe oameni, ci doar munţi, lacuri, stepe înzăpezite şi pline de păpuriş şi zei ai iernii care se jucau cu viscolele şi stelele.

Jayga îi urmărise pe Peter Lake şi pe Beverly încărcând sania, legându-l în ham pe Athansor şi plecând înfăşuraţi în blănuri. O clipă mai târziu a dat fuga spre secţia de poliţie pentru a-l asurzi pe sergentul de serviciu cu o poveste dintr-o dramă shakespeariană pe care o văzuse declamată în berării. Era un amestec între *Othello, Regele Lear, Hamlet* şi *Când eram tineri în Killarney, Molly,* povestite cu atâta viteză şi însufleţire, încât folosirea corectă a gramaticii devenise imposibilă.

— Tânăra domnişoară şi lebădoiul ei fugitără împreună, i-a spus Jayga sergentului de serviciu. Ştiam io că nu-i mare brânză de el. La naiba, atârnă pe acolo toată noaptea, zău aşa. Daţi-mi ascultare[18]! Acum optzeci şi douăzeci şi nouă de ani, mi-am adus aminte că el era în

[18] William Shakespeare, *Iuliu Cezar,* act 3, scena 2, trad. de Dan Duţescu şi Leon Leviţchi, Ed. Ştiinţifică, 1964 (n.tr.).

pod ca să dea robe din satin şi pilote din mătase. Nu ai nicio grimă?

— Ce-ai zis? a întrebat sergentul. Ai venit să anunţi o crimă?

— Păi, sigur că da! Fi-ţi-ar mutra a naibii de târfă bălţată!

Femeia credea că, dacă ar fi vorbit poliţiştilor în numele familiei Penn, aşa trebuia să procedeze. Şi aşa au decurs lucrurile, în timp ce Jayga a inventat amănunte ce l-au atras pe sergent spre ea până când stomacul lui a strivit tuşiera, de parcă ar fi fost un mic hipopotam care se apleca asupra unei Biblii de buzunar. Peter Lake avea ochii înroşiţi. Din bici îi ţâşneau fulgere. Calul putea să zboare (Beverly îl văzuse prin aer, dând roată casei cât stăpânul lui se aflase înăuntru). Implorându-şi stăpâna să rămână, ea se prinsese de picioarele ei şi se azvârlise în faţa saniei, dar zadarnic. După jumătate de oră de ţipete, încheindu-şi povestea, Jayga a exclamat:

— Vai! Am uitat biscuiţii în cuptor!

Şi a dispărut aşa de iute din secţie, încât poliţiştii au crezut că fusese doar un vis.

Între *The Sun* şi Lake of the Coheeries au început să circule telegrame. Telegrafistul a muncit mai intens de acel Crăciun decât oricând şi a făcut un traseu de sanie cu pânze mai drept decât ţeava unei puşti Sharps.

BEVERLY A DISPĂRUT STOP JAYGA SPUNE CĂ A DISPĂRUT CU UN CLARVĂZĂTOR STOP AŞTEPT INSTRUCŢIUNI STOP

CE SEMNUL ÎNTREBĂRII SEMNUL EXCLAMĂRII PUNCT SĂ O GĂSEŞTI STOP VERIFICĂ PE ACOPERIŞ STOP CAUTĂ PESTE TOT STOP

TOATĂ LUMEA CAUTĂ PRETUTINDENI PUNCT NU O POT GĂSI STOP INSTRUCŢIUNI STOP

CAUTĂ MAI ATENT STOP

TOT NU O GĂSESC PE BEVERLY STOP

CAUTĂ PESTE TOT STOP

CE ÎNSEAMNĂ PESTE TOT SEMN DE ÎNTREBARE STOP

VREI PRECIZĂRI SEMNUL ÎNTREBĂRII STOP
DA STOP

SPITALE HOTELURI DEPOZITE RESTAURANTE BRUTĂRII FABRICI DE ODGOANE GRAJDURI CARGOURI LĂPTĂRII TERMINALE DISTILERII SERE ABATOARE BĂI PIEŢE DE CARNE DE PUI BIROURI GUVERNAMENTALE MAGAZINE MICI PODURI GARAJE INDUSTRIALE SĂLI DE GIMNASTICĂ FORJE ŞCOLI STUDIOURI DE ARTĂ BIROURI DE ANGAJARE SĂLI DE DANS BIBLIOTECI TEATRE BARURI CARE SERVESC STRIDII OLĂRII TERENURI DE SQUASH TIPOGRAFII SĂLI DE LICITAŢII LABORATOARE CENTRALE TELEFONICE GĂRI DE CALE FERATĂ SALOANE DE ÎNFRUMUSEŢARE MORGI DOCURI ARMURĂRII CAFENELE CLUBURI CUPTOARE DE ARDERE MUZEE SECŢII DE POLIŢIE PISTE PENTRU BICICLETE TĂBĂCĂRII ÎNCHISORI FRIZERII SĂLI DE REPETIŢII BĂNCI BARURI SCHITURI DE MAICI MĂNĂSTIRI BUCĂTĂRII TERMINALE PENTRU VAPOARE CU ABURI BISERICI GALERII CENTRE DE CONFERINŢE BORDELURI ŞCOLI DE MUZICĂ HANGARE PENTRU AEROPLANE ŞI TURNURI DE OBSERVAŢIE STOP

AI CĂUTAT ÎN SUBSOL STOP

DA STOP

Brayton Ives a oprit la poalele munţilor înalţi care se întindeau de-a lungul malului vestic al fluviului, unde o rampă a fost coborâtă pe gheaţă. Totul era senin, motoarele funcţionau în gol şi şuierau şi nu se simţea nicio mişcare. Apoi Athansor a ieşit ca din puşcă printr-o latură a vaporului, copitele lui au răsunat tunător pe rampă, trăgând în urma lui sania în care se aflau Peter Lake şi Beverly. Când marinarii au tras la bord dulapii rampei Athansor galopa deja pe drumurile albe care duceau spre şi peste munţi. Pe pantele de trei sute de metri nu existau parapete, ci doar copaci încastraţi în gheaţă şi tufişuri de plante perene închise în sarcofage groase de zăpadă. Au tot urcat, ricoşând într-o parte şi în alta în derapaje înspăimântătoare, traversând munţii îngheţaţi sub un cer polar lipsit de nori. În cele din urmă, au oprit într-un locşor adăpostit şi au privit spre vest, la cea mai mare câmpie pe care Peter Lake o văzuse vreodată. Se întindea pe sute de kilometri în trei direcţii şi era acoperită de păduri, câmpuri, fluvii, oraşe şi Lake of the Coheeries – la depărtare de treizeci şi doi de kilometri, tăcut, încărcat de zăpadă, mai larg decât un corn francez, licărind la orizont cu valuri iluzorii de culoare albă, un regat izolat al frontierei necartografiate. Aproape că au zburat în josul muntelui, iar apoi Athansor a alergat cu o iuţeală feroce pe un drum larg, drept şi plin de omăt, care ducea către lac.

Galopa ca un cal de foc, pe drumul de sănii paralel cu cel pentru săniile cu pânze, când Beverly s-a ridicat în picioare şi, arătând spre o sanie cu pânze care venea spre ei prin zăpadă, a spus:

— Uite familia mea!

Isaac Penn şi-a recunoscut propria sanie şi a eliberat pânza, apoi a frânat, ridicând în aer particule de gheaţă, sclipitoare precum o coadă de cocoş. În sunetul scos de respiraţia adâncă a calului şi în fluturarea moale a pânzei, membrii familiei Penn s-au uitat la Beverly şi Peter Lake, iar aceştia le-au întors privirile. Deşi nimeni nu găsea cuvintele potrivite, Willa s-a aplecat din sanie şi a întins mâinile spre Beverly – preferata şi draga ei soră. Peter

Lake a sărit din sanie şi a ridicat copila în braţele lui Beverly. Willa arăta ca un ursuleţ jucându-se cu mama lui, pentru că amândouă purtau blănuri negre şi lucioase, iar Beverly o strângea de parcă nu ar mai fi vrut să îi dea drumul.

Willa a închis ochii şi a adormit fericită. Isaac Penn a întors sania cu pânze. Peter Lake a pocnit din bici şi apoi au gonit spre casa de pe malul lacului, sub un cer azuriu, ca de ceramică smălţuită.

— Mai repede, Peter Lake, mai repede! a spus Beverly, strângând copilul la piept.

Peter Lake nu avusese familie. Dar în acele clipe, brusc, se vedea aproape soţ şi tată. Scenele mărunte pot fi atât de frumoase, încât să transforme un bărbat pentru totdeauna. Nu va uita nicicând în viaţa lui amiaza aceea de pe lacul îngheţat şi nici cuvintele ei.

„Mai repede”, spusese ea. Aşa va face. Lucrurile se schimbaseră. Acum, tot ce voia era iubire.

Au dormit până seara, Beverly într-o logie construită special afară, iar Peter Lake, într-un dormitor de la etaj. S-a trezit într-un întuneric deplin şi a înaintat bâjbâind prin holuri şi pasaje, până când a ajuns într-o încăpere, a văzut două şemineuri şi pe membrii familiei Penn, cu toţii treji, inclusiv Beverly, care venise din frigul de afară. Peter Lake a spus că trebuia să meargă să-şi vadă calul şi a ieşit cu spatele pe uşa din faţă. Aerul era un munte de cristal prin care străluceа luna. A mers pe urmele de sanie şi a ajuns la grajd, unde a aruncat o privire spre Athansor, care visa mulţumit sub o pătură groasă de culoare stacojie. Cu mintea limpede, Peter Lake s-a întors în casă şi a constatat că toată lumea, mai puţin Isaac Penn, avea de lucru în bucătărie, pregătind un ospăţ pentru a hrăni huni, mongoli şi eschimoşi. Isaac Penn stătea ca pe tron pe un fotoliu din piele şi privea focul, bătând ritmic cu degetele subţiri în braţul masiv.

Peter Lake s-a aşezat pe o banchetă din lemn de lângă foc şi l-a privit drept în ochi. Se aştepta la o înfruntare

directă a privirilor, ca şi cum ar fi fost faţă-n faţă cu Pearly. Peter Lake ştia că bărbaţii puternici puteau să îi umilească pe oameni doar cu o privire şi deseori aşa se întâmpla. Jackson Mead şi Mootfowl o făcuseră cu bunăvoinţă, dar o făcuseră. De aceea Peter Lake se aştepta să fie cercetat şi percheziţionat, pentru că Isaac Penn era mult mai mult decât Pearly. Faţă de Isaac Penn, Pearly era doar un căţeluş cu dinţi ascuţiţi. Asta, pentru că Isaac Penn era omul care se afla în spatele oglinzii oraşului. Avea o putere aproape supremă asupra concepţiei lui şi, prin mici ajustări, putea să hipnotizeze tot oraşul şi să îl aducă în stare de transă. Dacă dorea, putea să îl facă să se zbată, dând din membre într-o criză alarmantă. Îl putea speria de moarte, putea să îi golească străzile sau să-l facă să vrea să se ascundă într-o bortă. Pentru că Isaac Penn putea mânui oraşul în aşa fel încât puterea lui să îi ruşineze pe uriaşii pământului ori să îi ridice mâna ca să îndepărteze un grăunte de praf din ochiul unui sugar, Peter Lake se aştepta la una dintre acele discuţii în care să fie făcut să se simtă ca o gâză măruntă, şi totuşi cu aspiraţii.

Este de înţeles surpriza lui Peter Lake când, după ce l-a privit în ochi, Isaac Penn a spus foarte sfios (chiar aşa arăta, ca o oiţă, de la el căpătase Willa expresia care o deosebea atât de mult de ceilalţi copii – căci Beverly nu arăta deloc ca o oiţă):

— Păi, bei vin la masă?

— Câteodată, a răspuns Peter Lake.

— Bine, o să avem vin în seara asta. Claret, vinul roşu de Bordeaux îţi place? Château Moules du Lac, din 1898?

— Sigur, orice, a răspuns Peter Lake. Dar nu se pronunţă „clarei”?

— Nu. Claret. Se pronunţă „t”-ul exact ca la „filet”.

— Filet? Credeam că era „file”.

— Nu. Filet, ca în bilet. Doar nu spui „bilei”, adevărat? Spui bilet. La fel şi filet şi claret.

Apoi Isaac Penn s-a rezemat de spătarul fotoliului. Peter Lake a început să se relaxeze. „Păi”, s-a gândit el, „de ce

mă aşteptam la altceva de la individul ăsta bătrân şi timid?”

— Ştii ceva? a spus Isaac Penn.

— Domnule?

— Arăţi ca un escroc. Cine eşti, cu ce te ocupi, care este relaţia ta cu Beverly? Eşti conştient de starea ei aparte? Şi care îţi sunt motivele, intenţiile şi dorinţele? Spune-mi adevărul absolut, nu inventa şi să te opreşti dacă în cameră intră un copil sau un servitor! Fii scurt!

— Cum aş putea fi scurt? Trebuie să răspund la întrebări complicate.

— Poţi fi scurt. Dacă erai unul dintre ziariştii mei, ai fi terminat deja. Dumnezeu a creat lumea în şase zile. Maimuţăreşte-l.

— Voi încerca.

— Inutil.

— Am înţeles.

— Inutil.

— Mă numesc Peter Lake. Ai dreptate. Sunt escroc. Spărgător, dar de fapt sunt mecanic – şi încă unul bun. O iubesc pe Beverly. Relaţia noastră nu poate fi numită. Nu am nicio intenţie. Sunt conştient de boala ei. O doresc. Sunt animat de… de iubire. Azi după-amiază, când am traversat lacul, iar Beverly a ţinut-o în braţe pe fetiţă, am simţit o răspundere mult mai încântătoare decât orice plăcere pe care am avut-o vreodată. Ştiu că fetiţa este a ta. Îmi dau seama că Beverly poate muri. Şi sunt mai mult decât conştient de lipsurile mele ca posibil părinte şi protector. Şi, cu toate că mă pricep la maşini, nu ştiu nimic. Şi mai ştiu… că micuţa şi strania familie de pe sanie se va destrăma curând. Însă Willa o iubeşte pe Beverly. Practic, Beverly este mama ei. Şi cred că trebuie să o ajutăm să îi poarte de grijă o vreme, nu atât de dragul ei, cât de dragul lui Beverly. Ai înţeles?

— De unde ştiu eu că nu eşti mânat doar de vanitate sau curiozitate? a întrebat Isaac Penn. De unde să ştiu că nu te afli aici doar de dragul banilor acestei familii?

Peter Lake se controla perfect.

— Am fost orfan, a spus el. Orfanii nu au vanităţi. Nu ştiu de ce, dar trebuie să ai părinţi pentru a fi vanitos. Indiferent care mi-ar fi păcatele, eu încerc să mă apropii cu un fel de recunoştinţă, iar cei vanitoşi nu prea ştiu ce înseamnă recunoştinţa. În ce priveşte curiozitatea, ei bine, am văzut multe, în realitate, prea multe. Curiozitatea nu are nicio greutate în problema de faţă. Nu ştiu de ce ai adus-o în discuţie.

— Dar banii? Ştii de ce am adus banii în discuţie?

— Da, m-am gândit la bani. Asta m-a provocat. A zâmbit. Chiar m-a stârnit. Am avut vise din ce în ce mai măreţe – să devin mâna ta dreaptă. Să fac toate lucrurile pe care au prilejul să le facă oamenii puternici şi bogaţi. Să port câte un costum în fiecare zi şi să am cearşafuri curate. În visele alea am devenit senator. Preşedinte. Beverly trăia. La rândul lor, copiii noştri erau mari personalităţi. Articolele despre noi publicate de enciclopedii erau atât de lungi, încât ocupau cea mai mare parte din volumul literei „L”. Pretutindeni în ţară mi se înălţau monumente din marmură albă ca zăpada. În cele din urmă, trebuie să mărturisesc, am zburat prin univers. Eu şi Beverly am atins luna şi am zburat spre stele. Dar, atenţie, după câteva ore, nu mai aveam unde să merg. După câteva ore în care am păşit alături de regi, m-am bucurat foarte mult să redevin Peter Lake, despre care nu a auzit nimeni, un om complet anonim, liber. Domnule Penn, singurii oameni care ar dori aşa ceva sunt cei prea proşti ca să îşi imagineze toate astea, iar apoi să revină cu picioarele pe pământ. Domnule, s-ar putea să ţi se pară straniu, şi e ceva nou şi pentru mine (în ultimele zile, aşa cum văd eu lucrurile), dar vreau să am o răspundere. Pentru mine, asta e cea mai mare glorie. Vreau să dau, nu să iau. Şi o iubesc pe Beverly.

— Îţi dai seama… Cum să-ţi spun?

— Toată lumea foloseşte ambele nume pe care le am.

— Peter Lake, îţi dai seama că banii, prezenţa lor poate eroda şi corupe acele sentimente?

— Da, domnule. Am văzut asta la mine. O simt în mine.

— Aşadar, ce intenţionezi să faci pentru a împiedica

posibilitatea – presupunând că te vei bucura de acest privilegiu?

— Ştiu ce am de făcut. Nu am educaţie, dar nu sunt prost. După ce… dacă Beverly moare, voi dispărea. Nu am nevoie de nimic din toate astea.

Şi a făcut o mişcare largă cu un braţ spre încăperea în care stăteau, însă el se referea, de fapt, la tot ce exista pe lume.

— Crezi că te voi lăsa să faci aşa ceva? Omul pe care îl iubeşte fiica mea? Şi te iubeşte. Aşa mi-a spus – nu a obligat-o nimeni.

— Nu depinde de tine.

— Uite, Peter Lake, te-aş fi lăsat să faci asta. Impulsul meu ar fi să te asigur pentru restul vieţii, să te introduc în familie, să devii unul dintre noi. Dar n-am s-o fac. E pentru Beverly. Înţelegi?

— Da. Înţeleg. Sigur că da. Şi încă ceva, domnule Penn, nu eram menit să am o familie în sensul în care vorbeşti. Nu m-am născut să fiu protejat, ci să protejez.

— Atunci, înseamnă că ne-am înţeles. Presupun că n-o să mai fii hoţ, ci o să redevii mecanic.

Peter Lake a dat aprobator din cap.

— Există totuşi un lucru pe care vi-l cer. Am nevoie de ajutor doar pentru asta.

— Ce anume?

— Un copil. Am văzut cândva, de mult, un copil pe un hol dintr-o clădire de locuinţe. Dar cu mult timp în urmă. Dintre toate lucrurile pe care le-am văzut, pe ăsta îl ţin minte cel mai bine. Mi-a rămas în memorie de când…

Însă Peter Lake a fost întrerupt de intrarea întregii trupe, care venea din bucătărie, toţi cu obrajii îmbujoraţi de căldură şi ducând în mâini platouri cu mâncare şi sticle de vin. Înainte de a se aşeza la masă, Beverly i-a trimis pe toţi să se spele pe mâini, nu pentru că ar fi fost nevoie (aveau mâinile foarte curate), ci pentru că voia să-şi îmbrăţişeze tatăl şi să-i mulţumească fiindcă îl acceptase pe Peter Lake, lucru de care era sigură, judecând după expresiile de pe feţele lor – şi pentru că trăsese cu urechea

de după uşă.

Târziu în acea seară, împrospătaţi şi întăriţi de o cină bună şi mult râs, Isaac Penn şi Peter Lake au stat în biblioteca mică şi au privit focul. Cei şase buşteni dogoreau, transformaţi în cilindri roşii de flăcări, schimbându-şi culorile până când au arătat ca şase sori dintr-un univers întunecat, din cărămizi rezistente. Strălucirea lor era o boare invizibilă, ce iradia în cameră şi îi făcea pe cei doi bărbaţi să îngheţe în locurile în care se aflau – precum căprioarele dintr-o pădure arzând de jur împrejurul lor, care îşi înalţă capetele spre cele mai înalte şi strălucitoare flăcări şi privesc într-un tunel de lumină albă.

— Doctorii mi-au spus că Beverly va muri peste câteva luni, a spus Isaac Penn, ca şi cum ar fi vorbit singur. S-a întâmplat acum un an. A aruncat o privire spre fereastra acoperită de gheaţă, în care luna strălucea deformată, şi a ascultat vântul venind dinspre Lake of the Coheeries, cum numai acolo se putea întâmpla, într-o noapte de la mijlocul iernii, precum vânturile care urlă pe Marte sau Saturn. Pentru mine e un mister că poate dormi afară. Nu ar trebui. Iarna, ar trebui să stea în casă. Dar ea refuză, chiar şi aici. Nu mă pot obişnui cu gândul că fiica mea este afară, în cazanul ăla cu gheaţă. Şi totuşi, dimineaţa, coboară la micul dejun, reînviată după douăsprezece ore în frigul ăla care ar ucide şi un om puternic şi sănătos. Vântul şi zăpada o acoperă, o atacă. La început, o imploram să vină înăuntru, dar apoi mi-am dat seama că asta o ţine în viaţă.

— Cum?

— Nu ştiu.

— Mă întreb, a spus Peter Lake, conştient că se afla într-un loc confortabil şi cald, în mijlocul unui ocean de zăpadă şi gheaţă care, dincolo de ziduri, efectua manevre ca o armată dezlănţuită, căreia nu i se opunea nimeni. Mă întreb despre ceilalţi.

— Care ceilalţi?

— Miile, sutele de mii, ca Beverly.

— Toţi suntem ca Beverly. Doar că la ea se întâmplă mai devreme.

— Dar n-ar trebui să fie aşa.

— Cum aşa? Vorbeşte mai clar.

— Săracii nu ar trebui să sufere, aşa cum se întâmplă acum, şi să moară de tineri.

— Săracii? Te referi la toată lumea? Adică la toţi locuitorii New Yorkului, pentru că acolo chiar şi bogaţii sunt săraci. Dar, potrivit definiţiei tale, Beverly e săracă? Nu. Şi totuşi, care este diferenţa?

— Copiii mici, mamele şi taţii lor trăiesc şi mor ca nişte animale, asta este diferenţa. Nu au locuri speciale de dormit, cincizeci de kilograme de puf şi blană de samur, băi de marmură mari cât nişte bazine, şiruri de doctori de la Harvard şi John Hopkins, platouri cu carne friptă, băuturi calde în termosuri de argint, şi nici familii fericite. Vreau ca Beverly să aibă aceste lucruri şi aş prefera să mor decât să o văd trăind fără ele. Însă există o deosebire. Copilul pe care l-am văzut cândva pe acel hol era desculţ şi nici nu avea nimic pe cap, purta nişte zdrenţe murdare, era flămând, orb şi abandonat. Nu avea un pat de puf. Era în pragul morţii. Şi stătea în picioare, pentru că nu avea un loc în care să se întindă şi să moară.

— Ştiu, a fost de acord Isaac Penn. Am văzut astfel de lucruri mai des decât tine. Uiţi că am fost mai sărac decât ai fost tu, mai mulţi ani decât ai tu acum. Am avut tată şi mamă şi fraţi şi surori, dar toţi au murit tineri, mult prea devreme. Ştiu toate astea. Mă crezi naiv? În *The Sun* facem publice nedreptăţile şi sugerăm mijloace de bun-simţ pentru îndreptarea inegalităţilor acolo unde ele nu servesc niciunui scop. Ştiu că există prea multă suferinţă inutilă şi crudă. Însă tu, tu se pare că nu înţelegi că aceşti oameni pe care susţii că îi aperi au atâtea compensaţii în schimb.

— Ce compensaţii?

— Mişcările, patimile, emoţiile lor, trupurile lor şi simţurile lor luate în stăpânire sunt dirijate cu aceeaşi

certitudine ca şi amănuntele microscopice ale anotimpurilor sau precum componentele infinitezimale ale mişcării unice şi măreţe ale oraşului, în acţiunile lor aparent aleatorii, ei fac parte dintr-un plan. Nu ştiai?

— Nu văd dreptatea în acest plan.

— Dar cine spune că tu, un om, poţi şti ce e dreptatea? s-a răstit la el Isaac Penn. Cine a spus că dreptatea este ceea ce îţi imaginezi tu? Poţi fi sigur că o recunoşti dacă o vezi înfăptuită, că vei trăi suficient de mult ca să recunoşti tunetul hotărâtor atunci când va apărea, că ea se va manifesta în decurs de o generaţie, de zece generaţii, în cursul întregii existenţe a umanităţii? Tu vorbeşti despre bun-simţ, nu despre dreptate. Dreptatea e ceva mai mult şi nu e uşor de înţeles – până nu se dezvăluie singură, în splendoarea ei inimitabilă. Planul despre care vorbesc depăşeşte capacitatea noastră de înţelegere. Dar câteodată putem să îi simţim prezenţa. Niciun coregraf, niciun arhitect, inginer sau pictor nu ar putea face un plan mai subtil şi complet. Fiecare acţiune şi fiecare întâmplare are scopul său. Şi cu cât mai puţină putere are cineva, cu atât se află mai aproape de marile valuri care străbat prin toate aceste lucruri, pregătindu-le cu răbdare pentru a se apropia de acel viitor reprezentat nu de simpla echitate umană (până şi un copil s-ar putea gândi la asta), ci de legăturile surprinzătoare şi luminoase pe care nu ni le-am imaginat, de ilustraţii terifiante şi blânde – o epocă de aur care va dezvălui nu ceea ce dorim, ci un adevăr stângaci şi despuiat pe care se bazează tot ce a existat şi va exista vreodată. Peter Lake, există dreptate pe lume, dar ea nu poate fi atinsă fără mister. Încercăm s-o înfăptuim fără a şti exact ce e ea şi doar o atingem. Nu contează, pentru că toate flăcările şi scânteile dreptăţii de-a lungul întregului timp se întind pentru a învigora epoci nevăzute – precum motoarele a căror putere glisează pe linii ascunse spre a se ridica împotriva întunericului din oraşele îndepărtate care nu sunt conştiente de asta.

— Nu ştiu, a spus Peter Lake, derutat. Mă gândesc la Beverly şi nu sunt sigur de epoca de aur de care vorbeşti,

care este dincolo de vieţile noastre şi pe care nu o vom vedea niciodată. Gândeşte-te la Beverly. Cum ar putea fi?

Isaac Penn s-a ridicat de pe fotoliu pentru a părăsi încăperea. Ajuns la uşă, s-a întors spre Peter Lake, care se simţea înfrigurat şi singur. Isaac Penn era bătrân, iar câteodată devenea îngrozitor de grav, ca şi cum s-ar fi aflat în preajma a o mie de spirite chinuitoare. Ochii lui reflectau focul. Păreau nefireşti, ca nişte tuneluri de flăcări într-un suflet devenit atât de profund, încât trebuia să părăsească viaţa curând.

— Nu ţi-ai dat seama că Beverly a văzut epoca de aur – nu una care a fost, nici alta care va veni, ci pe aceea care este aici? Deşi sunt bătrân, eu încă nu am văzut-o. În schimb, ea a văzut-o. Asta mi-a zdrobit inima.

Apropierea Crăciunului îi transformase pe copii în mici dinamuri agitate de lăcomie, iar în dimineaţa Crăciunului s-a petrecut un schimb impresionant de cadouri, în care nimic nu a fost notabil în afară de darul oferit de Willa tatălui ei, primul pe care îl făcea în viaţa ei. Îi trebuise o zi şi jumătate să se hotărască, iar apoi, Peter Lake o dusese dincolo de lac, până în oraşul Lake of the Coheeries, unde îl cumpărase. Isaac Penn a desfăcut ultimul acel cadou şi, în cutia mare care avea găuri făcute în laturi, a găsit un iepure mare, alb, cu un bilet legat de gât, pe care scria „De la Willa”.

În după-amiaza Crăciunului, Beverly şi Peter Lake s-au dus să se plimbe şi au luat cu ei mai mult de şase copii – Willa, Jack, Harry, Jamie Absonord (care sosise de curând cu trenul şi sania cu pânze şi a cărui inimă încă vibra pentru Jack, deşi acum niciunul nu se uita la celălalt nici în ruptul capului), şi cei doi copii ai familiei Gamely şi, de asemenea, Sarah Shingles, o tânără din Coheeries plinuţă şi ciudată, cu o inteligenţă de yankeu perfect echilibrată, magie indiană, competenţă englezească şi nebunie olandeză. Pregătiţi pentru orice, cei doi copii Gamely, îndesaţi şi protejaţi perfect împotriva frigului, şi tânăra Sarah stăteau pe bancheta cu spătar înalt a saniei, arătând

ca un şir de sculpturi bavareze în lemn.

Cum lacul era acoperit cu zăpadă netedă şi bine întărită, Athansor avea în sfârşit la dispoziţie un loc nesfârşit unde să alerge. Când Peter Lake a slăbit hăţurile ca să plece din loc, el s-a îndreptat direct de-a lungul lacului şi a ţâşnit spre orizont. Au căpătat viteză. Toată lumea s-a aşezat mai comod pe banchete şi s-a încheiat la paltoane. Calul alerga din ce în ce mai repede. Curând a depăşit viteza maximă a celei mai rapide sănii trase de cai şi el abia îşi luase avânt. Apoi a început să alerge cu adevărat. Curentul îi izbea atât de tare, încât au fost siliţi să se aplece în faţă şi să ţină ochii întredeschişi. A mers piept la piept chiar şi cu o sanie cu pânze, care gonea pe un drum curăţat, şi a depăşit-o cu atâta viteză, încât aveai impresia că ea se deplasa în direcţia inversă. După aceea, Athansor şi-a ridicat capul şi a făcut câteva salturi lungi şi nu prea înalte. Sania s-a desprins de suprafaţa zăpezii şi a zburat prin aer. Atingea uşor zăpada din când în când, însă tălpile ei rareori poposeau pe omăt, iar când o făceau, se auzea un scurt sfârâit, deoarece se transforma în vapori. Copiii erau uimiţi, dar nu înspăimântaţi. În timp ce goneau spre vest, către soarele care apunea, l-au văzut oprindu-se în loc, apoi pornind din nou spre cer. „Doamne, Dumnezeule, a spus Peter Lake, înghiţindu-şi cu greu nodul din gât, soarele răsare din vest!” Dar nu l-a auzit nimeni, pentru că vântul îi izbea cu atâta forţă, încât lumea părea să se fi transformat într-o sirenă. Se deplasau atât de repede încât nu puteau vedea nimic din ţărm, în afara unei linii care semăna cu o bandă de email de pe un bol de porţelan. Până şi copiii Gamely au trebuit să se ghemuiască pentru a se feri de vânt şi să spere că totul va fi bine. Apoi Athansor a încetinit. Tălpicile au revenit pe zăpadă, vântul a slăbit în intensitate, soarele s-a oprit şi a reînceput să coboare, iar ei au văzut ţărmul. Când Athansor a revenit la trap, ca orice alt cal, Peter Lake l-a mânat spre luminile slabe ale unei aşezări din faţa lor.

Era un orăşel situat atât de adânc în vestul statului New York, încât irochezii locali încă îl aşteptau pe Pierre de la

Tranche. Satul era acoperit de trei metri de zăpadă, ceea ce făcea casele să arate ca şi cum ar fi fost creaţiile unor arhitecţi demenţi, care construiseră găuri în pământ. Însă taverna era într-un spaţiu liber, iar luminile ei străluceau spre lac de pe o movilă bătută de vânturi. Fumul ieşea pe coşuri, trasând linii remarcabil de solide şi subţiri. Copiii au luat notă de acest lucru pentru a-l folosi în desenele pe care aveau să le facă mai târziu.

Athansor a mers la trap către şopronul tavernei şi s-a întors spre Peter Lake de parcă ar fi vrut să întrebe dacă poate duce sania înăuntru. Beverly a spus că nu, că ea va aştepta acolo cât Peter Lake va duce copiii să bea Flinders de Anvers. Peter Lake a protestat. Trebuia să intre şi ea în tavernă. De ce nu? Nu era Restaurantul Mouquin, nu vor dansa; nu va purta o rochie cu corset şi s-ar putea să stea un sfert de ceas acolo înainte de a porni înapoi.

— Nu, a spus Beverly, simt că am febră.

El a dus mâna la obrazul ei, apoi la frunte. Era echilibrul termic în persoană. Dar părea agitată.

— Beverly, a întrebat Peter Lake, spune-mi de ce nu vrei să intri?

— Ţi-am spus, i-a răspuns ea. Mă simt febrilă.

El a rămas un moment pe gânduri.

— Din cauza mea? Pentru că nu sunt un domn cu vizitiu şi nu sunt îmbrăcat corespunzător?

A făcut semn către interiorul şopronului, unde două duzini de sănii şi două duzini de cai stăteau în boxe, iar două duzini de vizitii petreceau între ei în jurul unei forje care fusese pusă în slujba societăţii. Acel sat era o destinaţie preferată pentru mulţi tineri care se deplasau cu regularitate în zona rurală spre a lua cina şi a bea ceva la o tavernă. Cei foarte bogaţi se duceau şi mai departe.

— Ştii că nu e vorba de asta, i-a răspuns Beverly. Îl prefer pe bărbatul care conduce sania în locul unuia care este dus în ea… N-o să păţesc nimic. Vom merge la Mouquin. Uite, a spus ea, punându-i-o în braţe pe Willa, care avea ochii sclipitori şi era incitată de întunericul nefamiliar al nopţii de iarnă. Willa are nevoie de ceva cald.

Ceilalţi copii se rostogoleau deja unul peste altul în zăpadă. Peter Lake a aşezat-o pe Willa pe umăr şi a sărit din sanie pentru a li se alătura. S-a întors o clipă spre Beverly, apoi şi-a continuat drumul către tavernă.

El şi copiii au atras atenţia tuturor celor dinăuntru. Femei drăguţe s-au apropiat să stea de vorbă cu Willa, Jamie Absonord şi cu Sarah, micuţa din familia Shingle, cu aspect delicios şi cu ochi ca mărgelele, dar frumoasă. Însoţitorii lor au zâmbit aprobator. Peter Lake ar fi vrut ca Beverly să fie alături de el. Nu i se părea corect să apară fără ea şi era ruşinat de privirile care, dacă Beverly ar fi fost prezentă, l-ar fi făcut să se simtă mândru.

Încăperea era plină de focul, emoţia şi relaxarea care apar după dans. Inima lui Peter Lake a făcut un salt spre secolul al XIX-lea – secolul lui –, în care crescuse şi în care lucrurile fuseseră mai liniştite, mai sălbatice şi mai frumoase – deşi, înconjurat de copii şi dansatori la un han mărginaş de pe malul lacului, a simţit că ajunsese într-o epocă în care frumuseţea conta şi nu trebuia decât să se gândească la Beverly, care era afară, dincolo de ferestrele negre ca smoala, pentru a confirma acest lucru.

— Nouă cocktailuri Anvers Flinders, i-a spus el barmaniţei. Şapte fără gin. Stai puţin. Deci, nouă Anvers Flinders – unul cu trei mililitri şi jumătate de gin, pentru fetiţa asta; şase cu paisprezece mililitri de gin (Jamie Absonord a scos un chiot de bucurie anticipând că se va ameţi uşor); unul cu optzeci şi cinci de mililitri de gin. Şi unul, într-un recipient închis, pe care să îl iau la plecare, cu cincizeci şi şase de mililitri de gin. Să pui din belşug scorţişoară, multă lămâie, multă smântână şi multă prună tocată.

Băutura le-a sosit fierbinte şi aburindă. Peter Lake şi copiii au băut cocktailurile şi au urmărit un cadril pasional interpretat de două duzini de dansatori eleganţi. Scândurile uzate ale podelei s-au cutremurat, iar focurile aflate de cealaltă parte a încăperii au clipit spre ei printr-o poartă mişcătoare, alcătuită din rochii din tafta şi mătase şi haine cu cozi ca de rândunică, din lână virgină

englezească. Întrucât nu apreciau pe deplin dansul dintre sexe (cu excepţia lui Harry, care suferea de o inexplicabilă nebunie adolescentină care l-a făcut să se rezeme de perete şi să adoarmă ca un narcoleptic), copiii au început un joc înfierbântat şi cherchelit de-a Prinde Raţa.

Peter Lake era încă trist pentru că Beverly rămăsese afară. Îi simţea atât de mult lipsa, încât a devenit absolut copleşit de iubire, ceea ce l-a făcut să respire rar, cu o plăcere dureroasă şi să simtă o lumină străbătându-i tot corpul, umplând toate spaţiile goale, ba chiar dând pe afară. De aceea, aproape că a sărit peste masă şi s-a năpustit afară. Şi-a croit drum spre o latură a şopronului, unde Athansor mânca fân. Nu a găsit-o pe Beverly. S-a uitat înăuntru. Nici acolo nu era. Apoi a văzut nişte urme în zăpadă care duceau spre spatele şopronului. Le-a urmărit pe întuneric, printre pini cu crengile încărcate de zăpadă, şi acolo a găsit-o pe Beverly, stând pe coasta dealului, cu mâinile strânse, privind drept spre tavernă. Înainte ca tânăra să îşi dea seama că el ajunsese acolo, Peter Lake a înţeles la ce se uita ea. Era o miniatură aproape tăcută, un mic cub iluminat, ca o casă de hârtie cu o lumânare înăuntru. Distanţa şi întunericul au transformat o scenă debordantă, plină de mişcare şi lumină orbitoare într-o imagine cuprinzătoare, dar tristă, venită din alt timp. A văzut că Beverly luase acel ceva şi îl strânsese la piept, ca şi cum ar fi fost un giuvaer într-un ambalaj complicat. Prin puterea distanţei, ea îl transformase într-o pictură, ori o fotografie făcută din întâmplare, care o atinsese unde o durea cel mai rău. Rămăsese afară pentru că nu avusese niciodată prilejul de a intra în societate şi se temea. Lucruri nevinovate, cum ar fi dansul într-o tavernă, o îngrozeau. Peter Lake şi-a dat seama că Restaurantul Mouquin era un test de curaj mai mult pentru ea decât pentru el.

La început a crezut că-i va fi uşor să o conducă înăuntru, unde era muzică şi dans. De fapt, nu avea niciun motiv de teamă. Însă ea se temea, ceea ce o făcuse să rămână pe o poziţie din care putea îmbrăţişa scena şi cunoaşte spiritul

ei. Asta nu se deosebea prea mult de felul cum Peter Lake privea adesea oraşul de departe, astfel aflând mult mai multe lucruri decât din interiorul lui. Nu, nu va încerca să o convingă să intre – cu toate că ea probabil că ar fi adorat acel loc. Nu o va aduce înăuntru, ci va rămâne lângă ea ca să privească totul din perspectiva aceea periferică.

Înotând prin zăpadă, Peter Lake s-a apropiat de ea. Beverly era deja ruşinată că fusese descoperită singură între pini. Însă din expresia lui şi-a dat seama că tânărul o înţelesese şi ea a simţit că de acum înainte el avea să-i fie alături.

S-au uitat o vreme prin ferestre şi i-au urmărit pe copii stând la o masă, absorbiţi cu totul de jocul lor. Dormind rezemat de un zid, Harry arăta că un ajutor de bucătar istovit, din epoca medievală. Apoi, Peter Lake a declanşat un raid în tavernă şi i-a răpit pe copii, astfel că aceştia au ajuns din nou în sanie, gonind spre răsărit prin bezna feroce. Beverly şi-a băut cocktailul Anvers Flinder. S-au mulţumit să se înfăşoare în pături şi blănuri şi să se rezeme de spătarele banchetelor, în timp ce Athansor trăgea sania, nu la fel de repede ca mai devreme, dar cel puţin la fel de repede ca un tren prestigios care nu făcea opriri în orice haltă.

Deasupra lor, în frig, exista un şuierat vag al norilor şi al stelelor care goneau prin dreptul lor, alcătuind insule şi lacuri. Era un sunet atât de hipnotic, încât şi-au înclinat capetele pentru a privi spre marea de stele de lumină şi nori care mergeau cu repeziciune pe cer. Au mers mai departe, mereu, mereu, lin ca vântul, alunecând neostoit peste gheaţă şi zăpadă, pe tălpicile rezistente din oţel.

Athansor, calul cel alb, se deplasa în acelaşi ritm cu sunetele care se auzeau difuz de sus. Deşi avea puterea şi bucuria de a alerga a unui cal iute, care se îndrepta spre grajdul său, ei au simţit mai mult decât atât în fericirea lui. Au perceput că ritmul acela hipnotic în care înainta era acela al unei călătorii inimaginabil de lungi. Alerga într-un fel pe care nu îl mai văzuseră până atunci. Paşii lui au devenit tot mai uşori, tot mai apăsaţi şi tot mai aproape de

perfecţiune. Părea să se pregătească pentru a zidi lumea.

SPITALUL DIN PIAŢA TIPOGRAFIEI

Aşa cum anumite porţiuni din oraş erau zone de conflict mortale, unele părţi ale calendarului erau întotdeauna mai belicoase decât altele, iar în zilele dintre Crăciun şi noul an toate lucrurile păreau să conspire pentru a subjuga sufletul. Focul, ploaia, boala, frigul şi moartea erau răspândite pretutindeni în întuneric precum într-o pictură a iadului. Oamenii se zbăteau până cădeau epuizaţi, dând tot ce puteau, iar zilele erau ticsite de încercări şi mistere.

Când membrii familiei Penn şi Peter Lake s-au întors de la Lake of the Coheeries, au găsit zăpada încleştată în luptă cu vânturile călduţe şi umede, care năvăliseră dinspre Golful Mexic. Atmosfera era înţesată de dâre cenuşii şi încâlcite care marcau viitoarele bătălii aeriene, iar copiii oraşului, eliberaţi de şcoală şi prizonieri ai lapoviţei toată ziua, nu ştiau ce să mai facă. Apoi evenimentele au început să se precipite, ca şi cum un motor ar fi hotărât să scoată anul de pe făgaşul său şi gonea repede şi puternic, atât cât puteau fochiştii să îl alimenteze cu cărbuni.

Primarul, soţia lui şi câţiva rataţi preferaţi au poposit la familia Penn într-o după-amiază, toţi fiind atât de beţi, încât răsuflările lor au transformat casa într-o bombă cu vapori, mai primejdioasă decât un siloz de cereale la sfârşitul verii. În grup se găsea şi un comisar de poliţie. Inutil să mai spunem, asta l-a liniştit pe Peter Lake, mai ales pentru că poliţistul s-a uitat la el în repetate rânduri, iar apoi s-a încruntat de parcă şi-ar fi pus lui însuşi întrebarea: „Cine o fi ăsta?” Cu câţiva ani înainte, într-un acces de adolescenţă întârziată, care se ţinuse scai de el până la vârsta de mai bine de treizeci de ani, Peter Lake îi scrisese exact acelui comisar de poliţie, care acum îşi punea întrebări despre identitatea lui, o serie de scrisori al naibii de sarcastice, insultătoare şi riscante, în care flirta cu autodistrugerea şi care începeau cu vorbe precum:

„Dragul meu Comisar de poliţie şi bufon incompetent” ori „Pentru pateticul mucegai care se autointitulează Comisar de Poliţie” sau, pur şi simplu, „Purice”.

După ce Jayga şi Leonora au servit ceai fierbinte cu lămâie şi brioşe aburinde, Peter Lake s-a retras într-un colţ, unde a înghiţit mult ceai, dar nu a mâncat nimic. Din când în când, comisarul de poliţie arunca priviri spre el. Portretul lui Peter Lake se găsea în Galeria de Răufăcători. La data la care pozase pentru fotograful poliţiei, era un mare filfizon, cu ochii ca două jetoane negre care priveau deasupra unor revere din piele de focă, pălărie din piele de focă şi dinapoia unei mustăţi care i-ar fi putut inspira pe artiştii care modelează fier forjat. La acea dată era cunoscut ca „Pete din Gara Grand Central, Escroc şi Înşelător”, căci aşa îşi semna scrisorile, cu titlu şi tot tacâmul. Neîndrăznind să-l eclipseze pe primar, comisarul de poliţie a rămas tăcut şi a avut timp să reflecteze. Trezindu-se din beţie, a început să-l recunoască pe Peter Lake, care s-a scuzat şi s-a dus pe acoperiş. Acolo, la adăpost de ploaia rece şi cenuşie, Beverly stătea în cort şi citea articolul „Blânzii hotentoţi” din revista *National Geographic.*

— Gândeşte-te la o soluţie, ceva… i-a poruncit Peter Lake după ce a prevenit-o în legătură cu pericolul.

— Pe moment, nu mă pot gândi decât la hotentoţi, a spus ea, apoi a strâns din genele blonde şi s-a concentrat.

Peter Lake nu ştia de ce apelase la ea pentru găsirea unei soluţii de salvare, când, de fapt, el era cel experimentat în descoperirea planurilor şi modalităţilor de fugă. S-a gândit că de fapt voia mai mult să o vadă pe Beverly preocupată de o problemă decât să scape de comisarul de poliţie.

— Ştie deja, nu?

— Încă nu, dar e pe aproape.

— Înseamnă că va trebui să îl derutăm. Ştiu. Le arătăm pictura. Tata a spus că oricum voia ca primarul să o vadă.

— Ce pictură?

— În subsol avem o pictură. Nu ştii despre ea.

Când au intrat în salonul de recepţie, Isaac Penn tocmai spunea:

— Lucrul cel mai ciudat în privinţa elitei – de care presupun că aparţin şi eu – este că persoanele care fac parte din ea domină… cu atâta naturaleţe şi eleganţă… Majoritatea oamenilor, printre care soldaţi curajoşi, instigatori, genii şi mecanici inspiraţi, paralizează în faţa acestor fiinţe delicate, cu petrecerile lor în grădină, cu domeniile lor neprotejate, poticnelile lor cauzate de ebrietate, cu îmbrăcămintea lor în culori pastelate şi cu obsesiile lor faţă de lucruri lipsite de importanţă. Când se mişcă printre ei, orice lucrător este extrem de derutat: uimit cât de mic îl fac ei să se simtă, uimit de fragilitatea lor, uimit că ei sunt invincibili, uimit că el, un adevărat taur, este dominat de un fluture.

— Da, a spus primarul, prea beat ca să priceapă poanta. Nu e ciudat că unii oameni se îmbracă de parcă ar fi clovni? Cu cât sunt mai săraci, cu atât arată mai ridicol. Este ca şi cum circul ar fi Brooks Brothers al lor. Şi sunt extrem de urâţi.

— Nu ştiu ce să zic, a intervenit Peter Lake din pragul uşii, unde stătea braţ la braţ cu Beverly. Nu doar săracii arată ca nişte clovni. Şi bogaţii arată uneori la fel. La urma urmelor, uitaţi-vă la hainele lor oficiale, fragile şi ridicole: ar putea la fel de bine să poarte pene în loc de îmbrăcăminte. De fapt, o şi fac. Iar apoi intervine şi moda în rândul marii elite, de a-şi tatua diferite imagini pe fese. Am auzit, a continuat Peter Lake, uitându-se direct spre primar, că anumite femei importante din acest oraş şi-au tatuat hărţi pe fund.

Cu excepţia primarului şi a soţiei lui, toţi cei aflaţi în încăpere au izbucnit în râs, cât pe ce să se frigă cu ceaiul, iar neisprăviţii au spus lucruri precum: „Prostii!” sau „Baliverne, baliverne!”

— A, nu e vorba de baliverne, a continuat Peter Lake, parcă plutind spre mijlocul încăperii împreună cu Beverly, ca două nave ale Marii Flote Albe. Nu e vorba aici de prostii, domnule primar, a spus el, făcându-l pe acesta să

tresară. Probabil că domnia voastră, din funcţia pe care o aveţi, aţi auzit despre astfel de lucruri, nu?

— Despre ce fel de lucruri este vorba? a întrebat primarul drept răspuns, părând agitat.

— Despre hărţi pe fese. Hărţi cu Manhattan pe o bucă şi cu Brooklyn pe cealaltă. Et caetera, et caetera, et caetera.

— Păi… a spus primarul. De fapt… cred că… mi-a trecut ceva pe la ureche!

Peter Lake a făcut o plecăciune, după care apoi a prezentat-o pe Beverly, ameţindu-i şi mai tare pe cei deja turmentaţi. Toţi auziseră că e frumoasă şi oarecum invalidă şi socotiseră că ea se va stinge până la data nunţii, iar apoi îşi va reveni cu repeziciune, aşa cum li se întâmpla multor tinere când descopereau că luaseră plăcerea drept primejdie. Nu ştiau şi nici nu înţelegeau din înfăţişarea ei că ea suferea de tuberculoză a plămânilor şi a oaselor.

— Nu cumva voiai să îi arăţi primarului pictura de la subsol? l-a întrebat ea pe tatăl ei.

— Ba da, a răspuns el.

— A, o pictură nouă? a întrebat primarul, bucuros că putea schimba subiectul.

— Destul de recentă.

— Cine a realizat-o?

— Cel care a pictat-o nu vrea să fie cunoscut. Vrea doar să cunoască.

— Hai, fii serios! a spus cineva.

— E cât se poate de adevărat, a răspuns Isaac Penn.

— Să ghicim după iniţiale! a sugerat o femeie care îşi petrecea mai tot timpul bând lichioruri prea dulci şi jucând jocuri de cărţi prea simple.

— M.C, a zis Isaac Penn. Puteţi ghici cât doriţi. Nu veţi afla niciodată numele lui.

În timp ce coborau multele trepte de bronz în spirală, pătrunzând mai adânc în subsol decât voiau unele doamne, primarul a spus:

— De ce o ţii tocmai aici?

— Asta este cea mai spaţioasă încăpere pe care o avem, a răspuns Isaac Penn, iar pictura este destul de mare.

— Dacă o să vrei să o expui, va trebui să o rulezi ca s-o scoţi de acolo.

— Ba nu, a spus Isaac Penn. Nu se rulează.

— Chiar şi aşa, a spus primarul, oarecum îngrijorat de numărul mare de trepte, sper că nu faci asta doar pentru mine.

— Domnule primar, i-a răspuns gazda, în acest univers infinit au fost create lumi întregi pentru instruirea şi înălţarea spirituală a câtorva suflete simple. Crede-mă, nu mă deranjează câtuşi de puţin să îţi arăt această pictură care, în ceea ce mă priveşte…

Atunci glasul lui Isaac Penn a fost acoperit de un sunet care se înălţa de dedesubtul lor de parcă ar fi fost un nor gros şi încărcat de ceaţă. Peter Lake l-a recunoscut imediat ca fiind zgomotul vibrant al stelelor şi al zidului alb. Acesta a devenit din ce în ce mai puternic, până când, în cele din urmă, au ajuns la baza scării şi s-au trezit faţă în faţă cu pictura, dinspre care veneau toate acele sunete.

Au rămas neclintiţi, ţinându-se de coapse şi chinuindu-se să îşi păstreze echilibrul; mai precis, toţi, în afară de Isaac Penn şi Beverly – şi de Peter Lake, care nu suferea de spaima de înălţime. Se aflau într-o încăpere de proporţii uimitoare, în care singura lumină provenea dinspre pictura care avea cel puţin cincisprezece metri înălţime şi optsprezece metri lungime şi se deosebea de toate celelalte pe care le văzuseră până atunci. Pentru că se mişca. Trimitea imagini schimbătoare, lumini mişcătoare şi paraziţi de nori şi stele ce au gonit într-un val mareic spre privitori, care s-au simţit de parcă ar fi descoperit o mare subterană ascunsă.

— Ce tehnică e asta? Ce culori s-au folosit? au întrebat cel puţin jumătate dintre cei ajunşi în subsol.

Isaac Penn le-a răspuns:

— E o tehnică nouă. Şi e vorba de culori noi.

Pictura înfăţişa un oraş noaptea, văzut de sus, şi, deşi au recunoscut unele lucruri pe care le ştiau, multora dintre cei prezenţi acestea li s-au părut nefamiliare, fiindcă acolo existau milioane de lumini sclipitoare, mişcându-se de-a

lungul multor drumuri îndepărtate şi împletite modele pe care privitorii lor nu şi le imaginaseră vreodată, deplasându-se pe lângă fluvii şi prin aer. Oraşul pe care îl vedeau părea real, având dimensiuni de neconceput şi înspăimântător de asemănător cu al lor.

— Veniţi mai aproape! i-a îndemnat Isaac Penn, iar ei au reuşit să vadă tot mai mult după ce i-au urmat sfatul. Femeia dedată lichiorurilor şi cărţilor a fost cât pe ce să leşine când, uitându-se mai atent, a văzut o pereche minusculă de picioare gonind pe sub o umbrelă desfăcută. Puteau vedea totul în cele mai mici amănunte. Podurile, care erau cu sutele, aveau clădiri iluminate şi sclipitoare, suspendate de cablurile de sprijin şi stivuite ca şi pe Ponte Vecchio. Priveliştea s-a schimbat, de parcă ar fi zburat toţi dincolo de acel loc şi s-au simţit ca nişte păsări care pluteau peste străzile tăcute şi canioanele adânci care, în mod misterios, deveniseră tridimensionale. Au simţit o ameţeală plăcută, ca atunci când mergi pe un drum de ţară toamna, când un torent de frunze pluteşte adus de vânt, inundând aerul cu o profunzime nouă, plasând scena sub apă şi anulând legea atracţiei gravitaţionale.

Acel oraş îi îngăduia oricui care se uita la el de departe să plutească deasupra lui, să se înalţe fără niciun efort, să afle că, în ciuda arhitecturii sale labirintice, era, în ultimă instanţă, o chemare spre rai mai simplă decât o fluturare de gene. Era ca şi New Yorkul (şi sigur trebuia să fie vorba despre New York – după ce tribulaţiile prezentului fuseseră de mult uitate), un oraş de o frumuseţe haotică. Orice lucru frumos din interiorul lui era frumos, în ciuda felului în care arăta, şi ieşea la lumină surprinzător, mai presus de orice aşteptări. Tot ce se mişca părea că se deplasează cu o graţie lentă şi nepământească. Maşinării zburătoare se mişcau pe cer ca nişte planete lucitoare în ascensiune, dar ele nu ţâşneau spre depărtări, ci se înălţau încet – fără a tresări, cu o încredere deplină.

— Ce oraş este această metropolă? a întrebat primarul, profund mişcat. E New York?

— Bineînţeles că e New York, i-a răspuns Isaac Penn.

Uită-te! Ce alt oraş ar putea fi?

— Dar e posibil aşa ceva?

— Ce vrei să insinuezi? a spus Isaac Penn. Doar e în faţa ta.

Peter Lake avea convingerea că Beverly era cheia acestor scene. Era atât de minunată, încât în clipa în care a încercat să se gândească la ea imaginea ei s-a îndepărtat de el, rostogolindu-se ca o monedă scăpată pe jos, şi tot ce a rămas a fost un sentiment de bucurie. Cu toate acestea, a observat că ea se purta ca un gardian plictisit, ca o fiică îndatoritoare care aude pentru a zecea mia oară cum descrie tatăl ei obiectele de artă colecţionate şi visând ceea ce visează fetele în prezenţa prietenilor bătrâni ai părinţilor lor. S-a urcat pe o scară micuţă, fixă, ajungând pe platforma înălţată, deasupra căreia era atârnată pictura şi, prinzându-şi capul între mâini, s-a aşezat cu faţa spre oaspeţi. Aproape în interiorul priveliştii vii, ca şi cum s-ar fi aflat pe marginea unei prăpăstii bătute de vânturi, ea privea spre partea din spate a încăperii şi din când în când se uita şi la Peter Lake.

Lui Peter Lake îi era greu să aleagă la ce să se uite – la pictura vie ori la fata care stătea în faţa ei. Şi-a dat seama, totuşi, că nehotărârea era plăcută în sine.

Dacă ar fi trăit, lucru puţin probabil, copilul de pe hol ar fi fost acum un adult şi nu ar fi avut nevoie de ajutorul nimănui. Dacă ar fi murit, Peter Lake n-ar fi avut cum să-l găsească, pentru că ar fi fost îngropat în Ţarina Olarului, într-un mormânt comun, nemarcat. Deasupra multor asemenea locuri de odihnă veşnică se înălţaseră clădiri, iar acum ele erau sufocate pe veci sub săli de cazane şi subsoluri. Copilul, băiat sau fată (nici asta nu ştia) s-ar fi putut afla la nouă metri sub pivniţa de cărbune a unei pensiuni pline de funcţionari şi vânzătoare.

Cu toate astea, cu câteva zile înainte de Anul Nou, călare pe Athansor, Peter Lake a plecat dis-de-dimineaţă spre Korlaer’s Hook, unde ajunsese odată, de mult, în barca lui şi de unde intenţiona să refacă drumul. Toată

treaba asta nu era doar o ispravă aproape imposibilă a memoriei (oraşul se schimbase), dar, îndemnate într-acolo de legi noi şi de o economie nouă, Codiţele erau atât de prezente în apropiere de Korlaer's Hook, încât cu siguranţă aveau să-l depisteze. Scăldat în soarele dimineţii, a mers pe Chrystie Street călare pe Athansor. Copacii aliniaţi erau lăcuiţi cu gheaţă subţire ca o poleială realizată cu o precizie dureroasă, iar când bătea vântul zornăiau, amintind de nişte candelabre din cristal.

Lângă poduri a trecut prin dreptul hotelului Kleinwaage – un hotel nu prea mare, dar bun, renumit pentru fripturile făcute la grătar cu cărbuni, paturile albe şi pufoase şi încăperile publice zugrăvite în verde, sufocate de flori proaspete. Trecând călare pe lângă el, i-a examinat faţada.

O siluetă grasă, purtând o haină de hermină, cobora scara de marmură cu o somptuozitate incredibilă. Omul avea un baston, păşea ca un milionar şi era decorat ici şi colo cu diamante mari. Avea stofă de negustor bogat de mirodenii – asta l-ar fi socotit Peter Lake, dacă omul nu ar fi avut ochii mici şi negri pe faţa grasă şi masivă, sprâncene împreunate, respiraţia grea şi o pălărie chinezească.

— Cecil, a spus Peter Lake.

Alarmat, Cecil Mature s-a întors, a deschis ochii să vadă cine îl striga, iar apoi, încercând să o rupă la fugă, şi-a transformat picioarele scurte, care semănau cu nişte cârnaţi, într-o moară de vânt invizibilă. Inutil de spus, nu avea cum să îl întreacă la fugă pe Athansor.

— Cecil, de ce fugi?

Cecil s-a oprit. Faţa lui a început să se schimonosească şi să tremure, aşa cum se întâmpla întotdeauna când vorbea.

— Nu trebuia să mă vezi.

— Ce tot spui acolo? Credeam că ai murit. Ce s-a întâmplat?

— N-am voie să spun.

— Cine îţi cere să nu vorbeşti?

— Ei, a răspuns Cecil, arătând cu degetul spre hotel.

— Care ei?
— Jackson Mead.
— S-a întors? Eşti cu el? Nu pricep. Ce s-a întâmplat?
— Nu pot să zic.
— Hai, Cecil, doar vorbeşti cu mine.
— În primul rând, nu mă cheamă Cecil Mature.
— Dar cum?
— *Domnul* Cecil Wooley.

Neştiind ce să spună, Peter Lake s-a holbat la vechiul lui prieten.

— Mă cheamă domnul Cecil Wooley şi lucrez pentru Jackson Mead.
— Eşti bucătarul priceput la piureuri?
— Nu.
— Bucătar-şef specialist în cartofi?
— Nţ!
— Ce eşti, atunci?
— Şef… *inginer…* structură, a spus Cecil, mândru ca un far. Şi pun rămăşag că nu ghiceşti cine este inginerul-şef şi primul asistent al lui Jackson Mead.
— Cine e?
— Reverendul Mootfowl, cine altul?
— Nu se poate!
— Ba da.

Exact în acea clipă, din hotel a ieşit Jackson Mead, urmat de o sută de însoţitori. Era plăcut surprins să îl vadă.

— Trebuie să plec, a spus Cecil. Încalc regulile. Nu trebuie să vorbesc cu nimeni.
— Vreau să-l văd pe Mootfowl.
— Nu se poate. E deja pe corabie. La amiază o să plecăm spre Coasta Golfului şi America de Sud, iar acolo o să construim poduri – paisprezece la număr.
— Când vă întoarceţi?
— Nu ştiu, a spus Cecil, apoi a fost măturat de Jackson Mead şi de valul masiv de bărbaţi înalţi care îl urmau.
— Şi piesa pe care ai ratat-o? a răcnit Peter Lake.
— M-a iertat pentru ea, a strigat Cecil, apoi a dispărut

când cortegiul a cotit pe după Park Place şi s-a îndreptat spre corabia albă, uriaşă, care avea să îi ducă pe toţi spre Golf.

Lui Peter Lake nu i-a trebuit mult ca să galopeze după ei. Însă un şir de tramvaie i-a blocat drumul spre cheiuri. „Sari!” a poruncit el. Athansor nu mai sărise de mult, fiindcă se concentrase asupra iuţelii pure şi a zborului întins. De aceea nu a reuşit să treacă dincolo de tramvaie şi a aterizat peste ele. Umilit, a rămas acolo, cu toate că Peter Lake i-a spus să coboare, aşa că s-au întors în Chinatown, unde locuitorii s-au uitat cu mirare la bărbatul călare pe calul de un alb pur, cocoţat pe acoperişul unui tramvai. Toţi au socotit că era un soi de glumă americană ori probabil o reclamă pe care (ca mulţi alţii) nu o înţelegeau. Unul dintre ei a început să strige că e Preşedintele, fiindcă mai toţi l-au luat drept Theodore Roosevelt (care nu mai era preşedinte atunci, dar fusese până de curând). Apoi, Athansor a galopat de-a lungul vehiculelor şi a sărit, plutind peste un grup de case şi făcându-i pe locuitorii uimiţi din Chinatown să devină republicani pe vecie.

Când a ajuns la chei, a văzut corabia albă, cu vele umflate, îndreptându-se spre portul bătut de valuri şi de vânt. Se aşteptase la asta şi începea să perceapă un tipar în astfel de lucruri. După spusele lui Cecil, Mootfowl era din nou în viaţă. Peter Lake s-a întrebat care va fi soarta celorlalţi care trăiau în mijlocul maşinăriilor complicate şi al motoarelor ca nişte inimi ale oraşului.

Ridicând privirea spre un şir de poduri înalte, l-a recunoscut pe acela pe care îl traversase cu cele două escroace şi şi-a dat seama că acea casă trebuie să se fi aflat pe una dintre insulele din Reciful Diamond. Cu o vorbă şi-a îndemnat calul şi au urcat amândoi pantele albe care duceau spre pod şi au ajuns curând atât de sus deasupra fluviului, încât se simţeau ca şi cum ar fi navigat în interiorul arhipelagurilor de nori şi al stelelor iernatice de deasupra zonei Lake of the Coheeries.

După ce a traversat câteva insule peste imensele poduri din oţel care făceau legătura între ele, Peter Lake a ajuns la locul potrivit şi apoi a încercat să refacă drumul pe kilometri întregi de străzi şi pieţe, până când a descoperit vechea faţadă olandeză înapoia căreia se aflase căsuţa celor două fete. Însă clădirile de locuinţe erau pustii, iar în spaţiul care fusese odinioară curtea acestora se găsea acum o clădire industrială, cu ziduri şi coşuri mânjite de funingine. Fabrica sau ce era ea ocupa întreaga intersecţie şi exercita o presiune dinspre interior spre vechile faţade, apărând, prin ferestrele fără geamuri, ca o balenă care se revarsă dintr-o casă.

Peter Lake a încercat uşile. Dacă s-ar fi deschis, n-ar fi găsit decât zidurile solide. Şi-a lăsat capul pe spate pentru a vedea cât de înalte erau hornurile. Şapte dintre ele, înşiruite, se ridicau la zeci de metri în aer şi fiecare dintre ele scotea fuioare care pluteau şi se deşirau spre cer.

A dat ocol, ajungând în cealaltă latură, şi a descoperit o uşă industrială înaltă cât jumătate din clădire. La baza ei se găsea o deschizătură care, deşi era de două ori mai înaltă decât un om călare, părea să fie un mic fanon lipsă de la poalele turnului care era gura unei balene. Din ea venea un fluviu de lumină şi aer şi un sunet de mulţumire învârtejită – Peter Lake nu şi-a dat seama dacă era vorba de dinamuri ori de motoare. Athansor l-a purtat înăuntru cu paşi rari şi calmi.

În faţa lui se întindea o sală uriaşă, care dispărea în propriul său semiîntuneric, atât înainte, cât şi deasupra. Acoperişul nu se vedea, dar deasupra capului existau pasarele nesfârşite, grilaje şi macarale mobile. Unele dintre macarale se deplasau lent în depărtare, cu o mişcare extrem de lină şi reţinută, care i s-a părut neobişnuită lui Peter Lake. Se părea că grinzile de susţinere erau dirijate din cutii iluminate, de mărimea unor case, ataşate de capetele lor. Deşi acestea parcă se mişcau încoace şi încolo dinadins, în interiorul lor nu se vedea nimeni. Erau prea departe, iar lumina galbenă şi untoasă, proiectată în raze drepte prin ferestrele lor mari,

era albă şi orbitoare la sursă. Cu toate că Athansor şi-a ciulit urechile când a înălţat capul pentru a le urmări (ca şi cum ar fi fost nişte insecte misterios de lente), nici el, nici Peter Lake nu au auzit nimic altceva decât sunetul alb venind dinspre maşinăriile de pe podea.

Maşinăriile însele erau mari cât nişte clădiri de birouri, de culoare oliv, verde, cenuşie şi albastră, lăcuite ca să strălucească. Trepte urcau pe laturile lor spre pervazuri şi paliere din oţel, care duceau spre culoare şi căi de acces. Lumini de toate culorile sclipeau în straturi de flori sălbatice; ţevi arcuite, groase cât puţurile de mină, se încovoiau de la un bloc masiv la altul; şi, deşi toate acele motoare stăteau neclintite, un zgomot constant, la fel de puternic precum douăsprezece Niagare amuţite, crea impresia neîndoielnică de viteză, mişcare şi înaintare care cuprinde orice.

Au mers de-a lungul şirului de maşinării până când au fost descoperiţi de un lucrător care a apărut dintr-un pasaj lung aflat în interior. S-a apropiat fără să scoată o vorbă. Însă pe chipul lui impasibil şi în ochii precum pietrele preţioase se regăsea expresia tuturor sentimentelor reţinute şi împietrite. Peter Lake o auzise pe Beverly spunând: „Cu cât neclintirea este mai mare, cu atât mai departe poţi călători, până când, într-o imobilitate absolută, atingi viteza absolută. Dacă îţi poţi ţine răsuflarea, dacă te poţi abţine de la orice acţiune, dacă reuşeşti să opreşti fiece atom să se agite în trupul tău”, aşa spusese ea, „poţi face saltul dincolo de infinit.” Toate astea depăşeau capacitatea lui de înţelegere. A băgat însă de seamă că, în acea clădire, Athansor, calul său, liniştit şi plin de afecţiune, avea atitudinea unuia care pătrunde în curtea unui potcovar cunoscut. S-a întrebat ce fel de potcoave primise Athansor cândva şi ce fel de potcoave va căpăta, poate, într-o zi, din nou.

— Nu vezi semnul? a întrebat lucrătorul.

— Despre ce semn e vorba?

— Acela, a spus el, arătând spre un panou enorm şi iluminat, pe care scria: „Intrarea interzisă.”

— Sincer să fiu, nu l-am văzut, a răspuns Peter Lake. Dar ce e locul ăsta?

— O centrală electrică, i-a răspuns lucrătorul. Credeam că e evident.

— Ce fel de centrală electrică? a fost următoarea întrebare pusă de Peter Lake – mecanic priceput, constructor şi depanator de motoare electrice, dinamuri, turbine de aburi şi motoare cu combustie internă.

— Centrală de retransmisie.

— Pentru ce?

— Pentru energia care ajunge aici.

— De unde?

— Nu ştiu. E doar o staţie de retransmisie. Nu sunt inginer.

— Am văzut toate tipurile de centrale electrice care există.

— Atunci, ar trebui să ştii, nu?

— Da. Dar nu ştiu. N-am văzut sau n-am auzit nimic.

Muncitorul a făcut un gest de dispreţ.

— Există aici de atâţia ani, încât nici nu i-aş putea număra, a spus el.

— Nu este aici chiar de atâta vreme. Acum douăzeci de ani, în clădiri locuiau oameni. Iar în curte era o căsuţă cu podeaua din pământ bătătorit. Acolo locuiau nişte actriţe: erau hoaţe de buzunare…

— Ştiu, l-a întrerupt muncitorul. Micuţa Liza Jane, Dolly şi Bosca, fata brunetă.

— De unde ştii?

— Am fost şi eu aici pe vremea aceea. Locuiam acolo, cam pe unde se află maşinăria aia.

— Într-o clădire?

— Exact. Toţi au murit ori s-au mutat.

— Ţii minte un copil care locuia în clădirea de acolo, a spus Peter Lake, arătând cu degetul spre un spaţiu viran, aflat deasupra unui panou luminat, un copil foarte bolnav – cam atât de înalt, abia dacă vedea şi avea un cap oribil de mare, cu ţeasta umflată?

— Ţi-am spus, au plecat toţi. Dar, dacă arăta aşa, poate

l-au dus la spital.

— Ce spital?

— Cel care deserveşte insulele şi le slujea şi pe-atunci – spitalul din Piaţa Tipografiei.

— Dar asta e în Manhattan.

— Ambulanţele traversează podul.

Morga spitalului din Piaţa Tipografiei era o încăpere fără ferestre dintr-un subsol care nu avea nici măcar un canal de ventilaţie. Sub becurile orbitoare se aflau cincizeci de mese de autopsie şi pe fiecare dintre ele era un cadavru. Pe unele existau chiar şi zece bebeluşi, aşezaţi pe o parte şi aliniaţi de la un capăt la celălalt al mesei, ca un şir de pistoane netrebuincioase. Cadavrele erau de toate vârstele şi culorile – bărbaţi, femei, copii, epave umane mari cât caii şi dezlânate ca o legătură de zdrenţe, muncitori musculoşi în rigor mortis, fete slabe care aproape că nu mai aveau carne pe ele, infractori a căror ultimă realizare fusese să încaseze un glonţ ce lăsase o gaură de mărimea unei monede, un est-indian decapitat, ai cărui ochi se holbau la propriul trup de pe cealaltă latură a încăperii, copii mici, cu expresii nedumerite şi îndurerate, bărbaţi şi femei care nu crezuseră că vor sfârşi astfel, oameni lipsiţi de noroc, ale căror expresii trădau uimirea.

Un doctor în halat se deplasa de la o masă la alta, dictând notiţe într-o portavoce pe care o trăgea după el pe o şină aflată deasupra capului, şi aplecându-se când şi când asupra unui cadavru pentru a-l examina sau pentru a-l deschide. Peter Lake a rămas ca paralizat în pragul uşii. Nu era în stare nici să intre, nici să se smulgă de acolo. Ochii morţilor stăteau îndreptaţi care încotro, astfel că lui Peter Lake îi era imposibil să iasă din câmpul lor vizual.

— Cauţi pe cineva, fără îndoială, i-a spus doctorul, fără să ridice privirea. Există posibilitatea să nu-l găseşti aici. Dacă nu ştii de ce, o să-ţi spun eu. Vorbea de parcă ar fi continuat să dicteze, iar apariţia lui Peter Lake ar fi fost încă o suferinţă ce trebuia notată şi examinată. Aceşti oameni nu au pe nimeni care să vină să-i caute. Sunt dintre

cei care ajung la marginea societăţii. Unde le sunt părinţii, copiii, fraţii, surorile, prietenii? Sunt aici, au fost ori vor fi curând. Crezi că aceia care mai respiră vor să vină aici înainte de a fi cazul? Nu i-ai putea aduce aici nici legaţi de un vinci.

Cum Peter Lake nu a spus nimic, doctorul parcă s-a simţit îndemnat să continue:

— Poate faci parte din vreun grup care se ocupă de reforme şi ai venit să strângi probe. A aruncat o privire spre Peter Lake şi, după expresia şi înfăţişarea lui, a tras concluzia că nu era aşa. Asemenea oameni coboară aici ca să facă fotografii. Aici trăiesc senzaţii tari – de aceea vin. Trăiesc o bucurie nemaipomenită din indignarea şi compătimirea pe care o simt din cauza acestor morţi mutilaţi. E ca un montagne russe pentru ei. Ştiu asta, a spus el, făcând o incizie adâncă de-a latul abdomenului unei adolescente, şi-ţi voi spune de ce. Întrucât mă aflu aici tot timpul şi fac bucăţi cincizeci de astfel de specimene în fiecare zi, nu pot avea sentimente faţă de fiecare dintre ele. Nu sunt Dumnezeu. Nu am asta în mine. Însoţitorii doamnelor şi criticii sociali simt imediat că nu dau niciun ban pe toate carnea asta necomestibilă, adică exact ce vor ei. Ei ştiu că sunt mai buni decât nenorociţii pe care încearcă să îi ajute, dar de fapt le place cu adevărat să creadă că sunt mai buni decât noi, ceilalţi, care nu ne arătăm la fel de „compătimitori” ca ei. S-a răsucit din nou spre Peter Lake şi a adăugat: Ai observat cât de des le scapă de pe buze acest cuvânt? Îl folosesc drept măciucă. Să fii atent.

Ceea ce a făcut apoi, ca o chestiune de rutină, l-a silit pe Peter Lake să închidă ochii de groază. Însă, cu mâinile lucind umed, doctorul a continuat, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Aceşti oameni coboară aici pentru propriul lor beneficiu. E clar ca lumina zilei că le place. Marea ironie şi gluma perfectă este că nenorociţii de la fundul butoiului iau drept apărători astfel de lepădături care îşi aduc singure servicii. Halal apărători! Se hrănesc pe seama

săracilor – întâi material, apoi spiritual. Dar, într-un fel, se merită unii pe alţii, fiindcă viciul şi prostia fac casă bună împreună. Ştiu asta, înţelegi? Pentru că am fost sărac. Dar m-am înălţat ca o rachetă şi am habar cum funcţionează totul. Cei care sunt întotdeauna de partea ta, ori aşa îşi închipuie ei, sunt aceia care te ţin la pământ. Tot ce fac ei te ţintuieşte la pământ. Îţi vor ierta orice. Jefuieşti, violezi, furi şi ucizi, iar ei te vor apăra faţă de tine însuţi. Ei înţeleg toate infracţiunile, dar şi toate slăbiciunile şi defectele tale. Perfect! Poţi continua la nesfârşit pe drumul ăsta. Lor ce le pasă? A, iartă-mă. Le pasă. Aşa vor ei să se întâmple lucrurile.

S-a aplecat pentru a face o tăietură scurtă, de-a curmezişul trupului unei fete blonde şi ofilite pe care tocmai o eviscerase.

— Cum ar mai putea trăi aceşti slujitori ai săracilor, dacă nu ar mai exista săraci? Ceea ce mi-a îngăduit să mă înalţ deasupra tuturor oamenilor care nu ştiu îndeajuns pentru a se adăposti de ploaie este că, într-o bună zi, am privit drept în ochi un bărbat care detesta jumătate din ce eram şi a avut curajul să mi-o spună răspicat. Încă ţin minte cuvintele lui. A spus: „Ce faci e hidos – o modalitate perfectă de a muri de tânăr. Dacă nu vrei să trăieşti plăcut doar în viaţa de apoi, ar trebui să înveţi cum să faci lucrul potrivit.” Doctorul s-a oprit din lucru, şi-a lăsat mâinile pe lângă trup şi s-a uitat direct spre Peter Lake. Îi urăsc pe săraci. Uită-te ce îşi fac singuri. Nu îi poţi detesta decât dacă ai crezut că ei ar trebui să fie astfel.

Lăsându-şi jos bisturiul, doctorul a rămas câteva clipe gânditor.

— Iartă-mă, a spus el. Câteodată le vorbesc viilor în acelaşi mod în care le vorbesc morţilor. Şi probabil că ei mă afectează mai mult decât cred eu. Cu toate astea, se pare că tu cauţi pe cineva. Altfel, de ce-ai fi venit aici?

Peter Lake a confirmat cu o mişcare din cap.

— Vârsta?

— Copil.

— Sexul?

— Nu ştiu. Părea să fie băiat, probabil.
— Rasa?
— Irlandez sau italian, aşa cred.
— Astea nu sunt rase. De unde?
— Din insule.
— Nu mai primim prea mulţi de acolo, mai ales de când cu industrializarea. Populaţia a fost decimată.
— Asta a fost înainte.
— Acum douăzeci de ani?
— Exact.
— Poate că… Te-aş ajuta să găseşti pe cineva care a trecut pe-aici acum douăzeci de ore – poate… Dar nu în urmă cu douăzeci de zile sau cu douăzeci de săptămâni şi în niciun caz în urmă cu douăzeci de luni. Vorbeşti de douăzeci de ani? E aproape ridicol. La fel de bine ai putea să intri pe o tarla de grâu din Kansas şi să încerci să găseşti o sămânţă care a căzut din spic cu două decenii înainte ca tu să ajungi acolo. Generaţii întregi apar şi pier fără ca cineva să îşi amintească de ele. Dacă părinţii lui ar mai trăi, lucru de care mă îndoiesc, îţi garantez că şi ei au uitat de el. Ascultă, există copile care se prostituează, nu una sau două, ci cu zecile. Ele trăiesc, dacă se poate spune astfel, până la vârsta de nouăsprezece ani. La momentul ăla e vorba de prea multă cocaină, sau de sifilis, sau de un şiş. Vrei cumva să te duc în sala unde păstrăm doar bucăţile pe care le găsim şi cadavrele care au stat două luni în fluviu ori cu anii în vreun bordei, nedescoperite? Să-ţi arăt cele cinci sau şase încăperi din spital în care se repetă aceste scene? Piaţa Tipografiei este mică şi liniştită. Chiar şi în instituţiile private de la periferie poţi vedea scene asemănătoare: nu există nimic la fel de dezgustător ca un cadavru de obez, în care toate plăcerile inutile ale multora ni se înalţă în cele din urmă pentru a-l umple de gaze puturoase şi duhnind a putreziciune. Oraşul arde şi se află sub asediu. Iar noi suntem într-un război în care toată lumea este ucisă şi nimeni nu îşi aminteşte de nimeni.
— Dacă este aşa cum spui, ce ar trebui să fac? a întrebat Peter Lake.

— E vorba de o persoană pe care o iubeşti?
— Da.
— O femeie?
— Da.
— Atunci, du-te acasă la ea.
— Şi de ea cine îşi va aduce aminte?
— Nimeni. Tocmai asta e problema. Trebuie să te ocupi de toate astea acum.

ACELDAMA

Peter Lake l-a făcut pe Athansor să meargă în salturi pe străzile acoperite de zăpadă, cu toate că vântul dinspre miazănoapte bătea împotriva lui. Era foarte frig şi, din cauza vântului, a făcut ţurţuri pe mustaţă. Cu toate că doctorul nu ştiuse că femeia pe care Peter Lake o iubea era pe moarte, sfatul lui nici c-ar fi putut să fie mai dureros de ascultat, mai ales pentru că el reflecta ceea ce Beverly spusese cu puţină vreme în urmă, în cursul celui de-al doilea (deşi nicidecum cel din urmă) delir în care el avea să o vadă.

— Sunt la fel ca tine, îi spusese ea. Şi eu vin dintr-o altă epocă. Însă acum există multe lucruri de care trebuie să ne ocupăm.

Pentru că era extrem de derutat de forţa iubirii lui faţă de Beverly, de impetuozitatea ei şi de sfârşitul ce se apropia, şi pentru că nu avea cum să o ajute, Peter Lake i s-a alăturat în ceea ce credea. Oricât de ciudat ar fi fost, accepta totul, pur şi simplu pentru că o iubea şi era dispus să împărtăşească orice chin sau derută, oricât de patetică, doar spre a fi cu ea. Şi abia după ce ajungea să creadă pe jumătate ce spunea ea, cădea şi el pe gânduri – abia după ce fusese la spitalul din Piaţa Tipografiei.

Dacă ea avea dreptate, asta explica de ce lumea părea uneori o scenă în spatele căreia exista o putere indiferentă, superioară şi ciudat de binevoitoare. Suferinţa nevinovaţilor va fi justificată dacă, în vremurile care vor veni sau în vremurile care trecuseră, motivele pentru toate lucrurile întâmplate erau dezvăluite, iar echilibrele erau restabilite. Asta ar explica şi destinul, şi coincidenţele, şi perspectiva lui asupra oraşului, ca şi cum ar fi privit de deasupra o creatură vie, cu blana din lumină crepusculară. Asta ar explica lucrurile care o chemau pe Beverly de la mare distanţă şi dintr-un timp îndepărtat. Asta ar sugera că Athansor, care putea face salturi înalte prin aer, sărea

spre ceva ce deja cunoştea. Totodată ar explica puternica lui senzaţie că fiecare acţiune din lume avea urmări şi nu va fi uitată, ca şi cum ar fi fost înscrisă într-un registru magnific, de o complexitate inimaginabilă. S-a gândit că asta ar justifica libertatea, amintirile, transfigurarea şi dreptatea – deşi nu ştia cum.

Peter Lake şi-a amintit că demult, fără niciun motiv limpede, Pearly făcuse un salt înapoi, scosese pistolul şi trăsese zece gloanţe de calibrul 11,5 mm într-o fereastră întunecată, înapoia căreia nu existase nimic altceva decât o noapte de iarnă. Pearly tremurase o oră după aceea şi spusese că, arătându-şi colţii într-un rânjet înspăimântător, în faţa ferestrei apăruse un câine uriaş, înalt de şase metri, numit Câinele Alb din Afganistan, venit din alt timp pentru a-l lua cu el. Peter Lake crezuse că Pearly înnebunise, fiindcă se izbise de prea multe ori cu capul de uşi şi tăblii de masă. Când, într-un târziu, se oprise din tremurat, Pearly dormise patruzeci şi opt de ore şi avusese coşmaruri în fiecare clipă.

Peter Lake ştia că Oamenii Golfului aşteptau ca o dată în nor să se deschidă o fereastră mare şi ea să dezvăluie un oraş în flăcări, un oraş care se zbate ca un animal, şi totuşi care nu se mişcă, un oraş suspendat în aer. Atenţi la amănunte, ei susţineau că aşa avea să se întâmple şi că, după aceea, lumea se va lumina în aur.

Toate aceste lucruri se ciocneau în mintea lui Peter Lake precum cratiţele şi tigăile de pe spinarea unui cal condus de un negustor ambulant. Îi era greu să suporte greutatea revelaţiilor parţiale care refuzau să se aventureze dincolo de vârful limbii lui. Nu semăna cu Mootfowl sau cu Isaac Penn, nu era deloc un gânditor profund, ci doar un om oarecare. Era doar Peter Lake şi se îndrepta călare spre casa familiei Penn, cu speranţa simplă de a face o baie în bazinul căptuşit cu gresie, iar apoi să o urmărească pe Beverly cum se îmbracă să se ducă la restaurantul Mouquin’s.

A călărit cu iuţeală prin luminile traficului timpuriu de iarnă, şerpuind printre cai care gâfâiau, nori de aburi,

caleşti lăcuite, cu lămpi din alamă şi rafale de zăpadă rece şi uscată. Mersul lui Athansor era atât de lin, încât Peter Lake putea jura că merge călare pe un bici mut ori că alunecă în josul pantei unui val oceanic. Se va duce la Mouquin's cu Beverly, ignorând orice pericol. Anul Nou se rostogolea spre el la fel de larg şi încărcat ca o maree care învăluie un golf, trecând peste apa veche într-o spirală nesfârşită de hermină.

După ce Athansor s-a aşezat pe un maldăr de fân în grajdul familiei Penn, apoi şi-a întins picioarele din faţă înainte şi şi-a înclinat capul într-un vis odihnitor, Peter Lake a urcat în fugă la etajul casei şi a răsucit robinetele pentru apă caldă. După frigul amarnic, apa i-a adus o bucurie inegalabilă. În timp ce plutea şi se învârtea, ţinut la suprafaţă de volumul uriaş de bule şi spumă, uşa s-a deschis şi în încăpere a intrat Beverly.

— Sunt toţi la *The Sun,* a spus ea, apoi şi-a tras bluza peste cap cu o mişcare la fel de rapidă ca a unui pescar care dă la muscă. Petrecerea de Anul Nou nu se va termina decât după ora şapte sau opt.

— Dar Jayga? a întrebat Peter Lake, pentru că-i ştia obiceiul de a trage cu ochiul şi cu urechea.

— În momentul ăsta Jayga este sub masa de lucru a tatei, cu o tavă de somon afumat pe genunchi şi cu o sticlă mare de şampanie alături. O vor găsi pe trei ianuarie, după ce vor scotoci amănunţit toată clădirea. Până atunci va mânca suficient somon, caviar, ficat tocat şi crevete cât să poată traversa o perioadă de hibernare mult mai îndelungată. Dar vor şti numai ea, Harry şi eu. Noi suntem confidenţii ei.

— Înseamnă că suntem singuri.

— Da! a strigat Beverly şi s-a azvârlit în bazin.

S-au îmbrăţişat plutind, au descris cercuri, s-au lăsat răsuciţi de apa curgătoare şi s-au grăbit să ajungă sub micile cascade. Umed şi moale, părul despletit a învăluit-o pe Beverly; sânii ei erau jucăuşi în apă; a bătut din picioarele lungi şi graţioase, închipuind o foarfecă roz şi alb; căldura a adăugat o patină fină pielii ei şi ochii-i

pătrunzători erau blânzi şi veseli. Au alunecat uşor către o margine, unde au stat de vorbă, iar cuvintele au rămas pe jumătate ascunse în căderea albă de apă.

Ameţit de dorinţă, Peter Lake a reuşit să îi povestească ce se întâmplase cu Cecil Mature, Mootfowl, Jackson Mead şi doctorul de la spitalul din Piaţa Tipografiei. Ea nu i-a putut da răspunsuri. Cu toate că îl liniştea, metoda ei era inexplicabilă. Nu a făcut nicio referire la întrebările lui implicite şi a continuat să îi livreze certitudini calme.

— În stele există animale ca acela pe care l-ai descris tu, a spus ea, cu blana din lumină şi ochi adânci şi nesfârşiţi. Astronomii susţin că toate constelaţiile au fost imaginate. Dar nu-i deloc aşa. Sunt animale îndepărtate, care se deplasează şi se zbat, şi totuşi sunt întru totul nemişcate. Nu sunt alcătuite din puţinele stele din constelaţii care le reprezintă – sunt prea mari –, dar acestea arată direcţia în care se află ele.

— Cum pot fi mai mari decât distanţa dintre stele? a întrebat el.

— Toate stelele pe care le vezi pe cer nu alcătuiesc nici măcar vârful unui corn ori geana unui ochi. Blana lor flocoasă şi capetele înălţate sunt formate dintr-o perdea de stele, o brumă, un nor. Stelele sunt o ceaţă, ca pânza lucioasă, şi nu pot fi văzute individual. Ochii acestor creaturi sunt mai mari decât o mie de universuri pe care ne închipuim că le ştim. Iar animalele cereşti se mişcă de colo-colo, zburdă, îşi ating boturile, se mângâie şi se rostogolesc – totul în timp infinit, iar pocnetele din blănurile lor produc paraziţii şi sfârâiturile care îmbăiază o infinitate de lumi.

Peter Lake a privit fix apa care venea peste cascadă.

— Sunt la fel de nebun ca tine, a spus el, poate chiar mai nebun. Te cred. Zău că te cred.

— Asta e doar iubire, i-a răspuns Beverly. Nu e nevoie să mă crezi. Frumuseţea adevărului este că el nu trebuie proclamat sau crezut. El trece de la un suflet la altul, schimbându-şi forma de fiecare dată când îl atinge, dar este ceea ce este, eu l-am văzut şi într-o bună zi îl vei

vedea şi tu.

Peter Lake a ridicat-o din apă şi a aşezat-o cu delicateţe pe o treaptă ceva mai înaltă.

— De unde ştii toate astea?

Ea a zâmbit.

— Le văd. Le visez.

— Dar dacă sunt doar vise, atunci de ce vorbeşti de parcă ar fi realităţi?

— Nu sunt doar vise. Nu mai sunt. Acum visez mai mult decât sunt trează şi, câteodată, am trecut dincolo. Nu vezi? Am fost acolo.

Contradicţiile, paradoxurile şi valurile puternice de sentimente erau lucruri pe care Peter Lake învăţase de mult să le considere parte din viaţa lui, aşa că nu l-a surprins calmul din ajunul Anului Nou de la Mouquin's, unde de obicei era zarvă mare. Şi-a adus aminte că la fel fusese şi în anul când se trecuse în alt secol, iar petrecăreţii nu fuseseră în stare să sărbătorească, impresionaţi fiind de istoria care îşi muta greutatea uriaşă (după cum a văzut Peter Lake lucrurile), precum uşa seifului unei bănci centrale. În noaptea de 31 decembrie 1899, în ciuda celor o mie de sticle de şampanie şi a o sută de ani de speranţă, Mouquin's fusese tăcut ca o biserică pe data de 4 iulie. Femeile plânseseră, iar bărbaţii îşi reţinuseră cu greu lacrimile. Când mecanismul ceasului mileniului a înaintat cu un dinte în faţa ochilor lor, gândurile li s-au îndepărtat de la lucrurile mărunte şi şi-au amintit cât de vulnerabili erau în faţa timpului.

Însă anul acela îngheţat, cu număr impar, l-a depăşit pe cel care se schimbase în solemnitate şi emoţie. Atunci, tăcerea se înstăpânise cu o oră înainte de miezul nopţii. Acum, la ora nouă, când au ajuns acolo, Peter Lake şi Beverly şi ceilalţi oameni bine îmbrăcaţi care veniseră să petreacă o seară de dans ameţitor s-au trezit scăldaţi într-o lumină clară, care i-a făcut conştienţi de fiecare amănunt, provocându-le o stare de linişte şi de contemplaţie. Nu s-a creat obişnuitul cerc de oameni în jurul focului, pentru a-i

absorbi căldura, şi nici nu au strigat unii la alţii, cu pahare de băutură în mână şi cu ochii în patru tot timpul ca să vadă cine venise din frig. Iar magnetismul femeilor nu s-a mai simţit pe scenă, aşa cum se întâmpla adesea, dând tonul pentru bărbaţii lor. Nu a apărut încordarea, ca în locurile mai bogate, şi nici nu s-a executat niciunul dintre dansurile obişnuite, precum Dansul Popular, Bizonul Bubuitor, Filfizonul din Grapesy sau Târşâitul Păsării Walla. Când în sfârşit a început să cânte, orchestra a interpretat incomparabilul *Chantpleure and Winterglad* de A.P. Clarissa, oferindu-l pentru cadriluri şi alte dansuri de contrapunct, în care doar ochii se mişcau, iar inima bătea cu putere, ca în pieptul unui cerb hăituit.

Nu era un loc potrivit pentru Pearly, însă el şi vreo doisprezece Codiţe erau acolo cu ceea ce ei numeau femei – prostituate cu pretenţii, fete de la ţară, corupte, sătule să lucreze toată ziua în saloane de coafură şi în restaurante care serveau stridii, hoaţe de buzunare şi complice ale gangsterilor care purtau arme şi, după cum susţinea Pearly, „cu sfârcurile atât de ascuţite, încât puteau tăia şi caşcavalul cu ele”. Când l-a văzut pe Peter Lake intrând, Pearly s-a ridicat furios şi ochii îi scăpărau scântei. Însă când Beverly i s-a alăturat lui Peter Lake, a fost ca şi cum prezenţa ei a trimis săgeţi în carnea lui Pearly, liniştindu-l cu un antivenin. Îngheţat şi paralizat, el şi celelalte Codiţe nu au putut decât să privească fix către bucătărie, în stilul unui cretin din Five Point’s, cu o cană de cositor în mână. Uimite, amantele gangsterilor le-au tras de mânecă pe Codiţe şi s-au uitat una la alta, nedumerite. Codiţele erau ambasadori temuţi ai lumii interlope, a căror prezenţă activă era tolerată. Dacă Mouquin’s nu i-ar fi acceptat, ei ar fi ars restaurantul din temelii. În ciuda faptului că Pearly se lovea de obicei la cap când intra pe uşă, el şi subordonaţii lui dominau în acel loc. Însă acum erau îngropaţi într-un fel de vis. Un dentist ar fi putut să-şi exercite pe ei arta lui perfidă şi costisitoare, fără să întâmpine nici cel mai mic protest.

Peter Lake a aruncat o privire spre Pearly, un motan

gigantic de culoare albă, purtând haine demodate de jumătate de secol, şi s-a întrebat cât timp va rămâne nemişcat duşmanul lui. Beverly părea capabilă să-l aducă pe Pearly într-o stare de încremenire absolută.

Peter Lake şi Beverly s-au aşezat la o masă şi au comandat o sticlă de şampanie, care le-a fost adusă într-o frapieră din argint, plină cu gheaţă.

— Singura dată când am văzut restaurantul ăsta la fel de tern a fost în noaptea de dinaintea anului 1900, a spus Peter Lake. Probabil, printr-o coincidenţă, toţi oamenii de aici şi-au pierdut rude dragi.

— Fă să capete viaţă totul! i-a poruncit Beverly. Vreau să dansez aşa cum dansau la han în seara aia.

— Cine, eu? a vrut să ştie Peter Lake. Cum să fac asta? Cred că l-aş putea împuşca sau înjunghia pe Pearly acum, când este lipit pe hârtia de prins muşte a timpului. Însă după aceea toată lumea va fugi. Vom avea o noapte liniştită şi vom aştepta noul an.

— Ba nu, a spus ea. E ultimul meu An Nou. Vreau să văd puţin foc în el.

S-a întors pe scaun şi s-a aşezat cu faţa spre o uşă dublă, cu canaturi din sticlă împotriva cărora vântul rece împingea un torent de fulgi de zăpadă. Pe neaşteptate, acestea s-au deschis exploziv. Apoi, în mod inexplicabil, s-a deschis şi următoarea pereche de uşi, şi aşa mai departe de-a lungul şirului, până când toate cele douăzeci şi unu de seturi de uşi de la Mouquin’s s-au deschis cu o percuţie ca de mitralieră, ceea ce a făcut ca orchestra şi dansatorii să încremenească. Aerul rece a alimentat focul şi l-a transformat, dintr-o pisicuţă care torcea domol, într-un furnal Bessemer înfuriat, iar copacii de afară, acoperiţi de ţurţuri, au început să scoată clinchete ca o mie de clopoţei de sanie. După aceea, limbile ceasului au început să gonească precum în cursa dintre ţestoasă şi iepure şi ambele au ajuns să arate miezul nopţii în aceeaşi clipă. Ceasul a bătut alături de toate celelalte ceasuri din New York, iar clopotele bisericilor, focurile de artificii şi sirenele navelor au răsunat toate deodată, transformând

întregul oraş într-o vielă uriaşă.

Curând, s-a făcut atât de frig, încât bărbaţii s-au repezit să închidă uşile. După ce le-au închis şi în încăpere s-a lăsat din nou tăcerea, au văzut că unele femei începuseră să plângă. Ele au motivat că era din cauza aerului îngheţat, însă până şi necunoscuţii se îmbrăţişau cu tristeţe la trecerea în noul an şi îi simţeau puterea crescândă. Plângeau de fapt din pricina magiei şi a contradicţiilor. Plângeau pentru că, deşi trecuse timpul, ceva din el mai rămăsese şi pentru că se vedeau ca într-o fotografie realizată suficient de repede pentru a contrazice starea lor de muritoare, fiindcă oraşul din jurul lor conspirase, ca să frângă o sută de mii de inimi. Şi pentru că ele şi toţi ceilalţi trebuiau să plutească pe acea mare de griji[19] şi să nu se scufunde. Câteodată găseau insule, iar când le găseau, se agăţau strâns de ele, dar niciodată nu reuşeau să se ţină atât de bine, astfel că erau mişcaţi din loc şi copleşiţi încă o dată.

— Dansuri de la ţară! a strigat un bărbat, sărind în picioare, şi cuvintele lui au fost repetate ca un ecou de mulţimea elegantă. Cu graţie şi uşurare, au început să danseze chiar înainte ca muzica să îi poată prinde din urmă. Acum, ringul de dans de la Mouquin’s duduia sub vârtejurile de un alb pur ale peisajului rural iernatic, iar magia Lake of the Coheeries se răsucea aproape vizibilă în jurul lor. Beverly, purtând o rochie albastră din mătase, a dansat cu Peter Lake. Mulţimea a vorbit mult despre acea pereche, iar Pearly şi Codiţele au început să se calmeze. Paharele au sclipit până s-au spart. Încăperea s-a încins. Beverly dansa. În restaurantele care serveau stridii, în saloanele iluminate de sobe ale feriboturilor din golf, în sălile de bal din centrul oraşului, atât de poleite şi de argintate, încât în timpul zilei le socoteai bănci, în camerele comune ale spitalelor şi în subsolurile întunecate şi mizerabile, toată lumea a dansat – fie şi o singură clipă.

Peter Lake a simţit că o uimitoare maşinărie internă a

[19] în original, *sea of troubles,* din Shakespeare, *Hamlet,* Act III, scena 1, trad. Leon Leviţchi şi Dan Duţescu (n.tr.).

lumii pornise, făcându-şi simţită hotărârea, şi că vor urma multe lucruri. Însă curând a alungat orice gând şi a contemplat-o pe Beverly, o şcolăriţă blondă, cu ochii albaştri, care se răsucea şi tresălta alături de toţi ceilalţi. Părul ei zbura. Muzica părea să izvorască din ea şi lovea podeaua exact în ritm, devenind o componentă precisă şi veselă a dansului. Întotdeauna îşi conservase mişcările, adunându-le şi înmagazinându-le puterea. Acum le dezlănţuia. Peter Lake nu o văzuse niciodată astfel. Cu toate că se temea pentru ea, simţea cumva că scena aceea nu va fi zadarnică şi că, printr-un mecanism de translaţie sau de conservare, ea va dura şi va fi liberă cândva să pornească din nou. Mişcările ei curgeau într-o sută de mii de imagini, fiecare dintre ele de o frumuseţe arzătoare, fiecare croindu-şi drum prin frigul întunecat al spaţiului înconjurător şi fără arcade. Ele vor coborî şi vor ateriza undeva, a gândit el, cu mult curaj. Totul ajunge să-şi găsească odihna şi să înflorească. Cel puţin asta era speranţa lui.

S-au pierdut pe sine dansând, mizând totul pe imaginile care se vălătuceau de la Mouquin’s şi se răspândeau fără niciun efort în toate direcţiile.

— Am fost îngrozită, a mărturisit Beverly când mergeau spre casă într-un taxi motorizat.

— Cum îngrozită? Ai fost regina lumii. Întâi de toate, l-ai adormit pe Pearly. Apoi ai lăsat impresia că ai deschis uşile, ai aţâţat focul şi ai făcut limbile ceasului să se rotească. Ai condus dansurile ca o prim-balerină. Seara s-a învârtit în jurul tău. Când am plecat de acolo, petrecerea s-a stins ca un foc inundat de apă.

— Mi-a fost atât de frică, a spus ea. Am tremurat tot timpul.

Cu un aer sceptic, Peter Lake a ridicat din sprâncene. Ea nu l-a luat în seamă.

— Sunt aşa de bucuroasă că s-a terminat. Detest aglomeraţia. Am vrut să trec prin asta măcar o dată, a spus ea cu o atitudine măsurată, şi am reuşit.

— Nu mi s-a părut câtuşi de puţin că erai agitată.
— Dar am fost.
— Nu s-a văzut nici cel mai mic semn.
— Asta pentru că totul a fost foarte profund.

Când au ajuns, nu era nimeni acasă. Noul An îi împrăştiase pe membrii familiei Penn în întregul New York. Până şi Willa dormea acasă la Melissa Bees, fiica lui Crawford Bees, un alt maestru constructor, un stăpân al pietrei şi al oţelului. Peter Lake şi Beverly s-au aruncat pe o canapea din dormitorul ei de la etaj. El a observat că ea era înfierbântată şi transpira, dar părea atât de fericită şi uşoară, încât a crezut-o când i-a spus că era vorba doar de creşterea normală a temperaturii în cursul serii. După o baie şi după câteva ore petrecute în frigul de pe acoperiş, în aerul uscat al iernii, îşi va reveni, a spus ea. Lăsa senzaţia că îi era din ce în ce mai bine şi susţinea că niciodată nu se simţise mai puternică. De fapt, a doua zi voia să încerce să meargă cu bicicleta sau să patineze, fiindcă era convinsă că va putea respira mai uşor acum. Se întâmplase ceva. În ciuda optimismului ei, Peter Lake era speriat şi, cu toate temerile lui, au făcut dragoste.

S-au trezit dintr-odată atât de disperaţi şi de hotărâţi, încât au rămas îmbrăcaţi şi, ca să ajungă la ea, Peter Lake a trebuit să străbată o serie întreagă de bariere din mătase şi bumbac. Iar imediat ce şi-a găsit loc şi a pătruns-o, s-au privit unul pe celălalt ca peste o masă pregătită pentru cină. El avea încă garoafa prinsă la reverul hainei. Panglicile din catifea ale rochiei ei încă atârnau corect. Poate se aflau tot la o petrecere oficială, şi totuşi creşteau din aceeaşi bază şi erau ţintuiţi laolaltă, pe sub toate hainele, mai strâns, mai fierbinte şi mai umezi decât fuseseră vreodată. Ca şi cum ar fi dansat, şi-au pus palmele unul pe omoplaţii celuilalt şi şi-au mişcat degetele încet, în sus şi în jos, pe suprafeţele alunecoase ale hainelor. Trăsăturile delicate ale lui Beverly păreau, să se înalţe dintr-o fântână de albastru, iar fustele răsfirate pe pat erau ca apa care căzuse înapoi din cascadă.

Celor doi nu le păsa dacă în casă ar fi intrat cineva.

Isaac Penn ştia prea bine ce se petrecea. În alte circumstanţe, ar fi fost scandalos ca tinerei şi fragilei Beverly să i se îngăduie, în timpul bolii, să cunoască plăcerile dulci-amare ale unei femei de lume. Însă Isaac Penn înţelegea că ea se îndrăgostise de Peter Lake şi, în ciuda oricăror riscuri, voia să fie liberă ca, în timpul ce-i rămăsese, să comprime toate patimile pe care noi, ceilalţi, le trăim într-o viaţă.

În viziunile cu lumina stelelor, ea descoperise într-adevăr harul ori nebunia. Orice ar fi fost, toate astea îl înspăimântaseră pe tatăl ei când încercase să-i vorbească, fiindcă el ştia că tinerii înzestraţi cu o asemenea putere de a vedea lucrurile, nobilă, precisă şi profundă, plăteau deseori printr-o moarte prematură.

Câteodată, când o vizita pe acoperiş, în adâncul nopţii, se aştepta să o găsească adormită, însă o descoperea într-o transă lipsită de suflare, posedată, cu ochii deschişi forţat şi aţintiţi asupra constelaţiilor.

— Ce vezi? întreba el, temându-se pentru sănătatea ei mintală. Ce vezi tu acolo?

Iar o dată, doar o dată, când el a descoperit-o în starea aceea lipsită de vlagă, asemenea cuiva care tocmai fusese prins, sfărâmat şi apoi eliberat, ea încercase să îi povestească. El abia dacă a înţeles ceva când ea i-a vorbit despre un cer plin de animale, ale căror blănuri erau alcătuite dintr-un număr infinit de stele. Ele se mişcau încet şi lin, pentru că, în realitate, erau nemişcate. Zâmbeau, deşi nu li se puteau vedea feţele. Pe pajiştile cereşti întunecate erau cai, dar şi alte animale care zburau, se luptau sau se jucau – toate, fără să se mişte – în locuri pline de vârtejuri rubinii, unde domnea o tăcere deplină.

— Locuri în care noi am fost, spusese Beverly.

— Nu înţeleg, răspunsese tatăl ei. Zeii înţelegerii mele s-au aflat mereu ascunşi în nori şi foarte departe.

— Ba nu, tată, se împotrivise ea. Ei sunt aici.

— Adică?

— Adică ei sunt aici.

Spre primăvară, sufletul lui Beverly s-a înălţat. A murit într-o zi cenuşie şi vântoasă de martie, când cerul era plin de ciori care se zburătăceau de colo, colo, iar lumea zăcea întinsă şi înfrântă după iarnă. Peter Lake a fost lângă ea şi asta l-a distrus pe vecie. L-a zdrobit aşa cum nu îşi imaginase că ar putea fi zdrobit. Nu avea să se mai simtă niciodată tânăr şi nici măcar nu avea să-şi mai amintească ce înseamnă să fii tânăr. Ceea ce socotise cândva a fi plăceri aveau să i se pară de atunci încolo pedepse oribile şi meritate pentru vanitatea lui nechibzuită. Niciodată n-avea să-şi poată alunga din minte lucrurile pe care ea le spusese înainte de a muri – bâiguieli despre eşarfe care erau cântece, torente de scântei argintii, cerbi cu glasuri ca ale unor sirene şi festinuri pe câmpii de lumină întunecată, în care păpădiile erau sori. Pentru tot restul zilelor lui imaginea trupului ei emaciat şi albit avea să-l apese, trupul ei ce va rămâne pe veci nemişcat, într-un mormânt întunecat şi străpuns de rădăcini, *ori aşa a crezut el.*

La scurtă vreme după moartea lui Beverly a urmat cea a lui Isaac Penn. Într-o noapte, l-a chemat pe Harry în dormitorul lui şi i-a spus:

— O să mor chiar acum. Simt o viteză ameţitoare. Mi-e frică. Mă prăbuşesc.

Iar apoi a murit, ca şi cum ar fi fost înşfăcat de cine ştie ce lucru uriaş care trecuse pe acolo cu o viteză inimaginabilă.

Willa şi Jack au fost trimişi la rudele din provincie, servitorilor li s-au acordat pensii şi au fost concediaţi, iar casa a fost vândută şi demolată pentru a face loc unei noi şcoli. Harry a plecat la Harvard, de unde avea să pornească înapoi spre războiul din Franţa. *The Sun* a rămas cam la fel, aşteptând ca Harry să supravieţuiască după luptele de la Château-Thierry şi Marne, să se întoarcă şi să preia conducerea. Brusc şi trist, familia Penn a dispărut din oraş. Prin câteva lovituri, o familie

înfloritoare fusese redusă la tăcere. Pentru Peter Lake, care nu cunoscuse singurătatea până atunci, oraşul părea acum pustiu. Însă chiar şi soldaţii înfrânţi supravieţuiesc uneori. Dacă fac mişcările corecte, ei sunt scoşi de pe câmpul de bătălie. Peter Lake încă era în viaţă.

Când nu a mai rămas nimeni de care să aibă grijă şi nu a mai avut nimic de făcut, l-a luat pe Athansor şi a călărit spre Five Points, nechibzuit şi furios, ca să dea de Pearly. Voia să moară. Însă în acea vară, ca prin minune, Pearly nu i-a apărut în cale şi a rămas (spre dezgustul lui) un om liber. A rătăcit călare pe Athansor, care, lipsit de antrenament şi afecţiune, a început să semene din ce în ce mai mult cu un cal alb, obişnuit, care trăgea după el o căruţă de lapte prin Brooklyn. Pe unde hoinărea Peter Lake era imposibil de spus, pentru că uneori căile pe care mergea îi erau ascunse chiar şi lui. Labirintul întortocheat al oraşului, străzile sale încâlcite, pieţele şi curţile interioare, cu miile lor de oameni, l-au înghiţit cu uşurinţă, astfel că a devenit unul dintre membrii marii armate de necunoscuţi, culegătorii de zdrenţe, rătăcitorii, cei care strigau pe străzi.

Cu toate că reuşea întotdeauna să îl hrănească pe Athansor şi câteodată şi pe sine, niciodată nu şi-a dat seama cum anume făcea, în afară de faptul că mergea de-a lungul unei străzi aglomerate şi la capătul ei avea o sută de dolari, bani care parc-ar fi apărut din senin, dar care, în realitate, proveneau din buzunarele oamenilor. Detesta ideea de a face aşa ceva şi s-a chinuit să renunţe. Însă mâinile îi erau mai credincioase stomacului decât creierului. Ajunsese în zdrenţe, pentru că hainele i se învechiseră şi îmbătrâniseră – însă nu atât de mult ca faţa. Într-o zi un tânăr dandy cu ochii umezi, purtând o haină din piele de focă, s-a apropiat de el şi i-a pus în palmă câteva monede de argint, spunându-i:

— Pentru tine, Tată.

— Nu-ţi sunt tată, ticălos şi prost ce eşti, a răspuns Peter Lake, însă a păstrat banii.

La fel de stângaci ca un penitent care a făcut cine ştie ce

legământ extraordinar, Peter Lake a vrut să scape de acel argint. El şi Athansor au rătăcit câţiva kilometri, iar apoi s-au oprit când un convoi de camioane militare le-a tăiat calea. A durat atât de mult, încât a descălecat şi a privit în jur. Stătea în faţa unui cinematograf, o chestie despre care auzise de curând, şi a hotărât să intre să vadă ce e înăuntru.

Nu se aştepta ca întunericul să fie străfulgerat de o explozie uimitoare de lumină. Însă pătratul perfect de foc alb şi constant de pe perete părea să aibă inimă şi adâncime. Lumina pulsa mult mai rapid decât flăcările unui furnal. A auzit mişcarea constantă a unor roţi dinţate, acţionate electric, dar şi sunetul ascuţit al unui ventilator de mare viteză care se afla neîndoielnic dedesubtul acestora. Praful era încorsetat în fasciculul înclinat de lumină al unei lămpi cu arc, la fel ca o turmă de bizoni surprinsă de farul nedorit al unei locomotive, şi particulele s-au împrăştiat prin sala uriaşă, transformând-o într-un univers de stele mişcătoare. Cât de straniu era când fizica şi misterul se combinau pentru a descrie oameni în camere obişnuite, pe stradă sau legaţi de şinele de cale ferată. O jumătate de oră, Peter Lake a urmărit o lume cenuşie în care totul se mişca prea repede, iar actorii vorbeau în tăcere. Lumina albă a umplut din nou încăperea, iar apoi a cedat în favoarea unei mici schiţe intitulate *Scenă de iarnă în Brooklyn – A fost odată.*

A apărut un sat, cotropit de zăpadă şi nemişcat. Apoi un cal care trăgea o sanie a galopat de-a lungul peretelui şi a dispărut în cortină. S-au deschis nişte uşi, au apărut şase femei şi, ca şi cum astfel ar fi decurs viaţa, ele s-au apucat să bată untul. Imediat după aceea femeile s-au retras şi scena s-a repetat cu bărbaţi care spărgeau lemne, apoi cu lăptari livrând lapte, băieţi vânzând ziare şi un lung şir de poliţişti care urmăreau un şir nesfârşit de răufăcători. Toţi poliţiştii de acolo erau în grupuri, la fel ca răufăcătorii.

— Care e treaba cu „a fost odată?” a întrebat Peter Lake indignat, cu voce tare.

— Sst! a şuierat o femeie care nu îşi scosese pălăria.

Apoi un alt fascicul l-a izbit pe Peter Lake şi l-a împins înapoi pe scaun.

Aveau să urmărească un film-portret: *Oraşul în mileniul trei.* Când a apărut pe ecran, Peter Lake aproape că a sărit de pe scaun, strigând furios: era un film după pictura realizată pentru familia Penn. Un titlu anunţa fiecare tablou în mişcare. „Zborul” a fost o minunăţie de lumini plutitoare care traversau cerul nocturn de deasupra oraşului. Erau sute de asemenea lumini, graţioase ca goeletele, dar rapide ca trenurile expres, trasând linii în întuneric cu o precizie remarcabilă. Oraşul crescuse pe înălţime, iar faleze de cutii argintii sclipeau şi străluceau deasupra apei într-un motiv muzical unduitor. În mod memorabil, mai tot ce era vizibil în el era lumina în sine. Vântul rece gonea de-a lungul bulevardelor înguste, făcând copacii îngheţaţi să scoată clinchete. Norii iernatici, mici şi îndesaţi, se strecurau printre metereze ca fluviile care se furişează prin baraje. Norii se mişcau la o înălţime de numai un sfert din aceea a clădirilor, şi totuşi nu erau nori joşi de ceaţă, ci dintre unii călători la mari altitudini, care apar odată cu vânturile puternice şi uscate. Cum era cu putinţă aşa ceva?

Apoi a apărut alt titlu: „Când oraşul viitorului arde.” Nu se vedeau flăcări, ci doar valuri uriaşe de fum iluminat, care se arcuiau, parcă împletindu-se deasupra oraşului, sau se umflau ca munţii. Apoi filmul s-a rupt, iar Peter Lake s-a trezit scăldat într-un alb orbitor, ca şi cum ar fi fost surprins de contracurentul unei cascade care se prăbuşeşte în bazinul său de tunete.

Athansor aştepta ca un câine legat în faţa unei prăvălii. Stăpânul lui tăcut şi abătut l-a mânat spre est. Pielea lui Athansor era mânjită de funingine şi praf şi nu mai arăta ca o statuie. Peter Lake era obosit şi epuizat şi nu avea unde să se ducă. Însă era una dintre acele nopţi de la mijlocul lui septembrie când, ca o canonadă îndepărtată, Canada ameninţă cu iarna şi, pentru că trebuiau să-şi găsească un adăpost, au ajuns într-o cramă, nu departe de marele pod. O lumânare din seu ilumina o cămăruţă în

care erau câteva mormane de paie. Athansor a rămas în picioare lângă un perete, iar Peter Lake s-a aşezat pe podea şi s-a rezemat cu spatele de alt zid. După o vreme, în cămăruţă a sosit un bărbat care a adus o găleată cu ovăz şi una cu apă şi le-a aşezat în faţa calului. A plecat şi a revenit aducând într-o mână o tigaie din fier în care erau peşte fript şi legume, iar în cealaltă, două sticle de bere rece. Şi le-a pus în faţa oaspetelui său.

— Vrei apă caldă mâine-dimineaţă? a întrebat el.

— Sigur, a spus Peter Lake. E mult de când nu m-am mai bucurat de apă caldă.

— Atunci, cazarea pentru tine şi cal, ovăzul, apa caldă, mâncarea, berea şi lumânarea costă doi dolari – doi şi jumătate, dacă nu mai vrei să împărţi camera cu cineva. O să poţi să plăteşti şi mâine-dimineaţă. Predarea camerei se face la ora unsprezece.

— Predarea?

— Am lucrat multă vreme la un hotel.

Peştele şi legumele erau proaspăt pregătite, berea era rece, iar paiele, calde şi comode. Peter Lake şi-a amintit de prima noapte petrecută în oraş, cu escroacele, când adormiseră cu toţii la lumina pâlpâitoare a unei lumânări din seu. Însă acum nu existau femei. Totul se destrămase, iar lumea era o ploaie cenuşie. Având în faţă un drum mai greu decât crezuse, a adormit strângând fire de paie între degete, mulţumit că era singur într-o pivniţă murdară, şi totuşi caldă.

Pe de altă parte, Athansor a rămas drept şi a înălţat capul. Era neliniştit, urechile i se mişcau încontinuu, de parcă ar fi urmărit zborul unui ţânţar, iar ochii priveau de colo colo. Dacă nu ar fi fost pierdut în somn, Peter Lake şi-ar fi văzut armăsarul încordat ca un cal de război care simte vuietul unei bătălii îndepărtate. Exista ceva în aer, iar pe măsură ce calul alb era mai alert, amintiri uimitoare au început să îi invadeze sufletul.

Multe ore după aceea, Peter Lake a avut un vis în care se vedea pe sine stând întins pe paie, cu spatele lipit de

peretele din lemn ca să se încălzească. O pată albicioasă în întuneric, Athansor fremăta şi nu se simţea în largul lui. Peter Lake ştia că visează şi de aceea nu a rămas surprins când, cu mult înainte de sosirea dimineţii, lumina argintie a început să inunde prin crăpături, în locurile în care zidurile cramei se apropiau de nivelul solului şi singura fereastră de sus a început să îngheţe, lovită din plin de lumina lunii de decembrie. Lumina aceea a devenit mai puternică, la fel ca şi zorii, dar era mult mai iute şi nu avea semitonuri calde, culori sângerii, nuanţe de galben sau de alb ca de cuptor încins. În schimb, totul era argintiu albit şi albastru care, pe măsură ce s-a apropiat, a devenit mai dens şi mai strălucitor. Dacă ar fi avut greutatea luminii solare, ar fi sfărâmat visul, însă fiind genul de iluminare care pare să facă totul să plutească, doar a ajutat visul să devină mai profund.

Lumina albastru-argintie era însoţită de un mănunchi de sunete neliniştite. Tonurile şi zgomotele luptau între ele, îngemănate într-un război care le îndrepta în sus. Vântul şi vocile se întreţeseau într-un scut de netrecut. Era zidul incandescent de nori în plină agitaţie, deplasându-se spre Manhattan şi împingând din faţa lui sunetul spart şi pierdut şi lumina care avea să fie măturată de-a lungul marginii insulei ca ambra şi cochiliile sclipitoare aduse pe o plajă de o furtună care împleteşte coliere.

Însă acel uragan avea un ochi solid, un centru de calm care urma să treacă peste oraş într-o pace lipsită de presiune, o rază de linişte fără limită superioară. Apropierea ei l-a trezit pe Peter Lake din vis, care s-a ridicat în capul oaselor, cu ochii inundaţi de argintiu. Athansor abia se putea controla. Tremura şi bătea din copite de parcă, în cele din urmă, ar fi venit şi momentul lui. Îngheţat în nemişcare, cu ochii îndreptaţi spre acoperişul sufletului său, Peter Lake a simţit puterile lăuntrice ale lui Athansor ca şi cum ar fi fost nişte motoare uriaşe şi turbine care gemeau.

Vântul a început să bată furios dinspre sud. Copacii s-au îndoit, iar frunzele s-au cutremurat într-un iureş prelung.

Peter Lake a auzit cum capacele pubelelor de gunoi au sărit şi au pornit în viteză ca nişte proiectile de artilerie. Pubelele se rostogoleau cu iuţeală pe străzi şi, ca nişte ghiulele din fier, spărgeau vitrine de magazine. Bârnele casei s-au zguduit şi au gemut când vântul şi lumina s-au fugărit pentru a câştiga întâietate. Nu a învins niciunul, dar pământul s-a cutremurat, pentru că fusese măturat de orice existase pe el. Apoi vântul s-a oprit şi un calm atotcuprinzător a învăluit oraşul şi l-a liniştit. Nimic nu mişca, nici oameni, nici animale. Apele erau neclintite, iar toate obiectele păreau să fi prins rădăcini.

Apoi lumina a început să inunde cu adevărat. Era înspăimântător. S-a năpustit asupra portului ca un fascicul orbitor şi a pornit spre oraş. „E un vis, e un vis”, şi-a spus Peter Lake de câteva ori, tremurând. „E un vis.” Uşa pivniţei s-a ridicat lent din ţâţâni şi a zburat în sus, după care a dispărut în tăcere. Fasciculul argintiu a măturat treptele ce duceau spre camera plină de paie şi a inundat-o cu o lumină rece.

Brusc, lumina s-a stins şi s-a făcut noapte. Peter Lake, care încă visa, s-a rezemat din nou de zid, reuşind să respire. Scurtul răstimp pe care îl avusese pentru a-şi veni în fire nu îi fusese benefic, pentru că în acel moment a văzut. Se putea aşa ceva, chiar în vis? Luminând alb, argintiu şi albastru, Beverly stătea la intrarea în cramă, într-o sferă de raze reverberante, rotundă ca luna. A alunecat pe rampa de lumină care o adusese. În mână avea frâul unui cal, făcut din ceea ce păreau a fi lanţuri de stele sau diamante ascuţite. Ea era sursa propriei lumini şi, alături de ea, Athansor arăta ca un ponei de Shetland. Deşi calmat de prezenţa ei, de parcă ar fi anticipat-o, Peter Lake din vis a leşinat. Însă Peter Lake care visa a urmărit-o pe Beverly, cu părul ei împletit după moda veche, cum îl ţesăla pe Athansor şi îi vorbea neinteligibil. Mişcările şi expresia ei nu se deosebeau de acelea ale unei fete care îşi îngrijeşte poneiul, însă ea radia lumină.

Peter Lake care visa l-a văzut pe Peter Lake din vis trezindu-se şi urmărind-o pe Beverly cum termină de

ţesălat calul. Apoi ea s-a întors, s-a uitat direct la el şi a pornit spre el. Când a ajuns aproape, bărbatul a apucat frâul ceresc. Deşi a zâmbit şi ochii ei au dansat, ea a retras frâul. El l-a strâns atât de tare, încât s-a tăiat la mâini, dar nu a reuşit să îl reţină, şi s-a simţit trezindu-se în întuneric. A vrut să rămână cu Beverly în încăperea iluminată straniu, plină de paraziţi misterioşi şi încâlciţi şi având tonuri de ambră lânoasă, însă visul s-a stins, lumina s-a retras şi ultimul lucru pe care şi l-a amintit a fost o senzaţie de durere şi pierdere de nespus, dar şi de furie faţă de sentinţa întunericului.

Cu o oră înainte de a se lumina de ziuă, în afara grajdului în care Peter Lake o visase pe Beverly a început să se desfăşoare o operaţiune ciudată. Aproape panicaţi, Codiţele, aliaţii lor şi aliaţii aliaţilor lor s-au desfăşurat cu arme şi maşini în formaţii de tip militar pe toate străzile şi în toate pieţele. Pearly se deplasa vijelios dintr-un loc în altul pe un cal cenuşiu cu pete, dând ordine de bătălie. În Brooklyn, unul dintre locotenenţii lui a pornit în marş cu o trupă de soldaţi către Marele Pod. Aceea era ultima mobilizare a bandelor înainte ca războiul să le măture precum praful în vânt.

Era un cântec de lebădă, iar lebăda care cânta era foarte diformă. În declinul lor, bandele deveniseră depozitare ale unui soi ciudat de infractori. Majoritatea celor două mii de soldaţi care se strânseseră aveau mai puţin de un metru cincizeci înălţime. Ei nu ţâşneau dintr-un loc în altul cu graţia bărbaţilor născuţi pentru a purta arme, ci mergeau legănându-se ca raţele. Mulţi dintre cei graşi aveau ochii ascunşi de grăsime, ca şi Cecil Mature, însă le lipsea amabilitatea lui mântuitoare. O treime dintre ei erau ologi şi abia şontâcăiau. O altă treime, ori mai mulţi, scoteau sunete ciudate, ca un ticăit. Când vorbeau, aminteau de dopuri scoase din sticle de şampanie, de pui, de cei care fac gargară şi de câini care gem. Cei mai obişnuiţi erau cuţitarii cu înfăţişare feroce, cărora pe vremuri li se spunea „câini turbaţi”, fiindcă ei nu

recunoşteau pe nimeni de prieten şi se atacau unul pe altul mai lesne decât se putea tolera chiar şi în cele mai anarhice bande. Acum toţi aceştia alcătuiau trupele.

Pearly adunase rămăşiţele Codiţelor, ale Iepurilor Morţi, Mardeiaşilor Urâţi, Cioroilor Fericiţi, ale Bandei Rock, ale Bandei Zdrenţăroşilor, ale Bandei Grajdului, ale Coastelor Rănite, ale Bandei Şişul Alb, ale Şobolanilor Corlears, ale Bandei Ranga de Oţel din Five Points, ale lui Alonzo Truffos, ale Harpiilor Câinoase, ale Lătrătorilor la Lună, ale Cercurilor Şerpeşti, ale Diavolilor din Bowery şi ale multor alte bande. Erau peste două mii, inclusiv toţi cuţitarii independenţi, toţi huliganii şi bătăuşii din oraş.

Poliţia fusese mituită să evacueze zona de la sud de Chambers Street. Pearly i-a asigurat pe poliţişti că era pe urmele unui singur om şi că nu se vor produce daune nici unei proprietăţi. Şi-a organizat armatele de diformi şi ologi, de câini turbaţi şi zbârliţi ca un adevărat general – deplasându-se călare dintr-un loc în altul şi făcându-şi calul cenuşiu şi pătat să sară peste şirurile de soldaţi şi punând la încercare desfăşurarea de forţe. A vorbit la telefon cu armata din Brooklyn. Aceasta era gata.

— Manhattanul e pregătit? au vrut ei să ştie.

Pearly le-a răspuns că da. Cei o mie şase sute de soldaţi din Manhattan erau înarmaţi până în dinţi şi amplasaţi cum se cuvenea. Zidul de nori era perturbat şi înaintase spre golf, dar era un lucru obişnuit la sfârşit de septembrie, când se schimba anotimpul şi Pearly era dispus să pună pariu că, în momentul în care soarele se va înălţa şi va da stabilitate zilei, zidul de nori se va retrage. Soarele a urcat pe cer şi a iluminat o armată masivă de criminali scunzi, care nu puteau rezista ispitei de a vorbi tare unii cu alţii, sperând să vadă sânge. Aveau arme adevărate şi le plăcea să le folosească.

Pearly îl aştepta pe Peter Lake să iasă din pivniţa în care hangiul jurase că se ascundea. Era furios ca un motan mare şi cenuşiu în timpul unei furtuni uscate de iarnă. Abia dacă putea sta locului, dădea din cap în sus şi în jos de parcă ar fi bătut secundele, iar ochii lui ascuţiţi ca

bricele erau aţintiţi la rampa deschisă a grajdului din subsol.

Tresărind, Peter Lake s-a trezit. „Iisuse!” a exclamat el şi a căzut la loc în paie. Se ivise deja o geană de lumină, iar când era foarte fericit sau foarte nefericit, după ce se trezea, nu mai reuşea să adoarmă la loc. S-a ridicat în fund şi l-a văzut pe Athansor, care părea pregătit să gonească. Peter Lake mai văzuse şi alţi cai cu aceeaşi dorinţă nestăvilită de a fugi, dar asta se întâmplase întotdeauna la hipodromul Belmont, cu puţin înainte de prezentarea la linia de start, când o seringă încărcată cu atropină făcea minuni primejdioase. Athansor arăta ca şi cum ar fi putut depăşi în fugă zece cai, unul după altul.

Peter Lake se simţea uimitor de puternic şi energic. Era cât se putea de treaz şi voia doar să iasă călare pe Athansor.

— O să mergem la ţară, a spus el cu voce tare. O să gonim ca nebunii prin tot statul.

S-a ridicat şi s-a apropiat de ceea ce spera să fie găleata cu apă caldă pe care o ceruse şi dorise să-i fie adusă devreme. Era doar apa din seara precedentă. Când a coborât ochii să vadă dacă scoate aburi, a observat că avea tăieturi urâte la palme şi degete, ca şi cum s-ar fi agăţat cu ele de un lanţ din diamante ascuţite care îi fusese smuls dintre mâini.

Nu a avut timp să mai analizeze problema, gândind că mai bine s-ar grăbi, căci energia lui Athansor era atât de intensă, încât zidurile grajdului vibrau ca un depou în care sosiseră şase locomotive, una după alta.

Apoi, Peter Lake a auzit zgomotele făcute de cei o mie şase sute de oameni, aflaţi acum pe locurile lor, pregătiţi, care nu mai trebuiau să îşi amuţească vocile neobişnuite.

„Ce dracu’ înseamnă asta?” s-a întrebat Peter Lake, iar apoi s-a repezit pe rampă şi a rămas faţă în faţă cu un şir de aproape opt sute de oameni, aranjaţi în formă de semilună în piaţa pustie, la nici cincisprezece metri depărtare. Pearly stătea pe calul lui cenuşiu şi zâmbea la

fel de sigur pe sine ca un aruncător de cuţite. Recunoscând meritele adversarului, Peter Lake a zâmbit.

— Te-ai organizat bine, Pearly, i-a strigat el. Dar încă nu s-a terminat.

— Nu, Peter Lake, a răspuns Pearly. Încă nu s-a terminat.

— Ce crezi că obţii cu idioţii şi bufonii ăştia? a întrebat Peter Lake, după ce a văzut armata lui Pearly.

Nu a mai aşteptat răspuns, ci s-a întors în pivniţă şi s-a suit în spinarea lui Athansor, care a ţâşnit afară cu o forţă uimitoare. Peter Lake dorea doar să sară peste rândurile de soldaţi şi să dispară. Cum putea fi Pearly atât de dobitoc? Athansor a ieşit din grajd cu viteza unui tren expres. Pământălăii scunzi şi bucălaţi s-au văzut siliţi să-şi ţină răsuflarea.

Însă Peter Lake şi-a oprit calul. A simţit cum îi pulsează sângele. Nu avea să fie vorba de niciun salt, pentru că armata ciudată şi patetică ridicase o pădure de suliţe ascuţite, înaltă de nouă sau chiar doisprezece metri. Şi toţi purtătorii de suliţe se aflau prea aproape de Athansor pentru ca el să sară peste vârfurile lor tăioase: nu se putea ridica drept în aer.

Cum drumul îi era blocat, mai puţin spre stânga, unde exista o mică deschizătură, Peter Lake i-a dat pinteni lui Athansor şi a pornit spre acea breşă. Strângându-se în spatele lui, cu un răcnet comun, armata lui Pearly a căpătat viaţă. De cum a ajuns Peter Lake într-un spaţiu liber, o sută de omuleţi au apărut în deschizătura unei străzi lăturalnice şi au blocat drumul cu suliţele. De brâurile şi traversele clădirilor atârnau năvoade, iar doisprezece câini feroce fuseseră eliberaţi pentru a-l hăitui pe Athansor. Acesta i-a călcat în picioare cu uşurinţă, însă ei l-au făcut să încetinească. Încă nu se trăsese niciun foc. Soldaţii lui Pearly erau prea ocupaţi să îl dirijeze pe Peter Lake către rampa podului. Peter Lake şi-a dat seama ce încercau ei să facă, însă nu avea scăpare. Cu cât se apropia de pod, cu atât mai multe năvoade existau, cu atât mai multe suliţe şi cu atât mai puternice erau strigătele

urmăritorilor lui.

În cele din urmă, neavând încotro să meargă şi cu o sută de suliţe ascuţite care dădeau să îl împungă, Athansor a urcat fără să vrea pe rampă. Făcuse deja spume la gură. Îşi arăta dinţii. Căuta o ocazie fie să lupte, fie să plutească pe deasupra duşmanilor, dar nu găsea niciuna. Atacanţii atârnaseră năvoade grele de-a lungul cablurilor de susţinere ale podului, tocmai până la turnuri. Nu avea altă şansă decât să se îndrepte spre Brooklyn.

Aşa cum se aştepta Peter Lake, şi partea dinspre Brooklyn era înţesată de năvoade ale căror cabluri erau sufocate de parâme de acostare şi plase de traulere. Pasajul pietonal era plin de suliţaşi care mergeau spre el. Athansor ar fi putut să sară peste vârfurile suliţelor, dar arcadele ca de catedrală erau blocate de năvoade cu greutăţi care coborau până la cel mult un metru şi ceva de vârfurile suliţelor.

Peter Lake a galopat spre răsărit şi apus, încercând să găsească o cale de salvare. Ştia că în bătălii mulţi cai fuseseră făcuţi să se răsucească şi să meargă aşa cum îl îndemna el în acele momente pe Athansor, fuseseră făcuţi să imite tigri care păşesc de colo colo, în vreme ce călăreţii lor rămăseseră fără suflare de spaimă. Nu aveau încotro să meargă, astfel că păşeau încoace şi încolo. Oraşul strălucea într-un strat de albastru tomnatic spre miazănoapte şi apus. Brooklynul încă dormea. Suprafaţa fluviului era străbătută de mici valuri stârnite de vânt. Iar spre miazăzi se găsea portul deschis, peste care se întindea zidul de nori, furios şi apropiat, cabrându-se în mijlocul golfului, aspirând apa şi dând naştere unui şir de brizanţi care se rostogoleau de la baza lui.

Sus, deasupra fluviului, la zeci de metri peste apă, tot ce puteau să facă era să se repeadă în stânga şi în dreapta, pe măsură ce inamicul îi împresura. Singura cale de salvare pe care o vedea Peter Lake era unirea celor două forţe. În timpul luptei, el putea rămâne în urmă şi să evadeze. Nu avea nicio armă asupra lui. Iar Athansor respira cu greu.

Ambele linii s-au oprit. Pearly era prea inteligent ca să

creeze deruta pe care o spera Peter Lake. S-au oprit, şi-au aşezat suliţele aproape de năvoade şi nu au dat niciun milimetru înapoi. Abia după aceea au trecut grupurile de luptători printre cele două corpuri principale. Erau aproape o sută de oameni. Aveau asupra lor suliţe, săbii şi pistoale. Pearly ştia că o mulţime nu putea fi un obstacol suficient de sigur, de aceea le-a cerut să stea nemişcaţi şi i-a pus pe cei mai buni oameni să înainteze ca să-i ucidă pe Peter Lake şi calul lui.

— Nu avem de ales, i-a spus Peter Lake lui Athansor. De data asta trebuie să luptăm.

S-a apropiat primul grup. Oamenii erau intimidaţi, aşa cum se cuvenea. Athansor s-a cabrat şi a împins deoparte suliţele. A atacat soldaţii şi i-a răsturnat. I-a muşcat şi i-a călcat în picioare. Însă se afla într-o pădure de suliţe, astfel că s-a ales cu tăieturi în flancuri şi piept. Când i-au văzut sângele, oamenii din al doilea grup s-au alăturat luptei şi au tras cu pistoalele. Un spadasin l-a atacat pe Peter Lake şi l-a lovit în spate, tăindu-l. El nu a simţit nimic. Însă a reuşit să smulgă sabia. Acum avea o armă şi a început să o rotească furios şi cu repeziciune.

Athansor s-a ridicat pe picioarele din spate şi a înfipt copitele adânc în pieptul atacatorilor. Sunetul semăna cu acela pe care-l scot tufişurile când sunt strivite. În timp ce sabia lui se lovea de alte săbii, lui Peter Lake i-a fost limpede că va muri. Au tras cu pistoalele înspre Athansor, iar gloanţele i-au pătruns în oase şi i-au zdrenţuit urechile ce semănau cu steagurile unei fortăreţe. Gloanţele i-au străpuns muşchii şi i s-au oprit în măruntaie. Şi Peter Lake era tăiat şi sângera din zeci de răni. Îi era frig. Apoi Pearly le-a comandat luptătorilor lui să se retragă. Peter Lake a rămas cu morţii împrăştiaţi în jurul lui. El şi Athansor tremurau din cauza rănilor. Se mişcau de colo colo, fără ţintă. Apoi Peter Lake a văzut că Pearly mai avea un al doilea şi al treilea val gata de bătălie. Nu le mai putea rezista.

S-a uitat spre fluviul de sub pod. Era foarte, foarte departe. Însă avea o culoare albastră încântătoare şi, dacă

trebuia, reprezenta o modalitate mai plăcută de a muri decât pe planşeele însângerate ale Marelui Pod. Nu avea nimic de pierdut. Vor sări de pe pod.

Vântul şuiera prin năvoade şi cabluri. Peter Lake a aruncat o ultimă privire spre oraş, apoi s-a întors spre sud, către mlaştini. Când al doilea val de oameni a pornit spre ei, Athansor a început să facă paşi de tigru, dar de data asta spre nord-sud, de-a latul pasajului pietonal îngust al podului. Ei au crezut că Athansor a înnebunit. Încercând să îl ucidă, au tras cu pistoalele. Însă el i-a ignorat. Când a fost pregătit, s-a lăsat în jos pe picioarele din spate. Oamenii lui Pearly s-au oprit, pentru că nu mai văzuseră aşa ceva. Athansor s-a arcuit pe valuri vizibile de putere. S-a comprimat, devenind aproape rotund. După aceea, cu un muget, s-a destins într-o mişcare lungă, albă şi mătăsoasă şi a zburat prin aer, despicând un cablu gros de oţel care îi stătea în cale şi depăşind cu uşurinţă năvoadele.

Suspendat preţ de o clipă deasupra golfului, Peter Lake s-a aşteptat să cadă şi ar fi fost mulţumit cu ceea ce aştepta. Însă nu s-a prăbuşit. Athansor s-a înălţat şi a ţâşnit spre exterior, întinzându-se pe picioarele din faţă, rănite, în timp ce aerul şuiera pe lângă ei. Calul şi călăreţul se îndreptau spre zidul alb. Peter Lake s-a uitat peste umăr şi a văzut că oraşul era mic şi tăcut şi nu părea mai mare decât un gândăcel. Când au pătruns în zidul de nori, lumea a devenit o furtună de ceaţă albă şi agitată, care urla şi ţipa ca un cor de voci ascuţite şi chinuite.

Au zburat ore în şir. Era din ce în ce mai greu de respirat, iar lui Peter Lake îi venea tot mai greu să se ţină în şa. Pe măsură ce viteza lui Athansor creştea, norii care treceau pe lângă ei s-au albit devenind nişte pete fugare. Peter Lake s-a gândit la oraş. Un adăpost absolut, acum i se părea un loc atrăgător, chiar dacă uneori se dovedise atât de dur. Acum, când era orbit de ninsoare, în faţa ochilor i-au apărut imagini strălucitoare şi a tânjit după culoarea, moliciunea şi lustrul oraşului care era o insulă în timp.

În cele din urmă, Athansor a străpuns plafonul norilor. Au ajuns într-un eter întunecat şi lipsit de aer. Peter Lake a văzut ceea ce descrisese Beverly şi a fost mai impresionat decât ar fi crezut că era posibil. Nu putea respira şi şi-a dat seama că dacă rămânea călare va muri. De aceea l-a atins uşor pe Athansor şi s-a aruncat din şa, căzând pe câmpul de nori. Atunci a văzut pentru ultima oară lumea limpede din înalt, iar căderea lui a devenit neclară, rostogolitoare şi în afara timpului. În nori existau lacuri care dădeau spre mare şi tot acolo existau coloane mai adânci şi mai lungi care se arcuiau prin aerul albit. A tot căzut şi nu mai avea voinţă. Braţele şi picioarele i se mişcau încet. Gâtul era la fel de moale ca al unui nou-născut.

Peter Lake s-a rostogolit prin lumea de alb. Iar apoi, uitat cu totul, a dispărut adânc în furia ei infinită.

II. PATRU PORŢI SPRE ORAŞ

PATRU PORŢI SPRE ORAŞ

Fiecare oraş are porţile sale, care nu trebuie neapărat să fie din piatră. Şi nu e nevoie nici de soldaţi lângă ele sau de oameni care să vegheze în faţa lor. La început, când oraşele erau giuvaeruri într-o lume misterioasă şi întunecată, ele tindeau să aibă o formă circulară şi în jurul lor se ridicau ziduri de protecţie. Ca să pătrunzi în ele trebuia să treci de porţi, iar recompensa era adăpostul faţă de copleşitoarele păduri şi mări şi faţă de întinderile nemiloase şi istovitoare de verde, alb şi albastru – sălbatic şi liber –, care se opreau la poalele zidurilor oraşului.

Cu timpul, meterezele au devenit mai înalte, iar porţile mai masive, până când au dispărut pur şi simplu şi au fost înlocuite de bariere, mai subtile decât piatra, care încingeau tot oraşul ca o coroană şi menţineau spiritul lui înăuntru. Unii susţin că barierele nu există şi le vorbesc de rău. Deşi ei pot străpunge noile ziduri fără niciun efort, spiritele lor (despre care ei susţin că nu există) nu pot trece şi sunt abandonate ca nişte orfani la periferie.

Ca să ajungi nevătămat într-un oraş trebuie să treci printr-una dintre noile porţi. Ele sunt mult mai greu de găsit decât predecesoarele lor solide, căci sunt încercări, mecanisme, dispozitive şi aplicaţii ale justiţiei. Exista cândva o hartă, dispărută de mult, una a vechilor table pe care animale colorate dorm sau par furioase. Cei care au văzut-o au spus că în iluminările ei existau siluete şi simboluri ale porţilor. Poarta de răsărit era aceea a acceptării şi responsabilităţii, poarta de sud era cea a dorinţei de a explora, poarta de apus era aceea a dăruirii faţă de frumuseţe şi cea de miazănoapte, a iubirii altruiste. Însă ei nu au fost crezuţi. S-a spus că un oraş cu astfel de căi de intrare nu poate exista, pentru că lumea ar fi prea frumoasă. Cei care hotărăsc în astfel de probleme au decis că aceia care văzuseră harta doar şi-o imaginaseră. Iar totul a fost dat uitării, ignorat şi tratat ca şi cum ar fi fost

un vis. Desigur, asta i-a dat libertatea de a trăi veşnic.

LAKE OF THE COHEERIES

Hudson de sus se deosebea de New York şi de ţinuturile lui întinse aşa cum China se deosebea de Italia, şi ar fi fost nevoie de un Marco Polo ca să le prezinte unul altuia. Dacă Hudson putea fi asemuit cu un şarpe, atunci oraşul era capul lui, în care se aflau simţurile, expresiile, creierul şi colţii. Partea superioară a fluviului era mai puternică, mai calmă, gâtul musculos şi corpul neted şi alungit. Acest şarpe nu avea clopoţei. Albany încerca uneori să scoată sunete ameninţătoare, dar nu reuşea să emită un sunet care să se audă.

În primul rând, peisajul din Hudson era unul al iubirii. Pentru a ajunge la el pe mare, trebuia să ai un şir de nunţi glorioase, traversând benzile sclipitoare care erau podurile înalte. Apoi pătrundeai în golfurile cu forme feminine, încăpătoare şi liniştite, ale căror maluri erau desfăcute la fel de larg şi de încrezător ca o pereche de picioare lungi. Ele promiteau o infinitate de răsucituri plăcute. Existau văi întregi pe afluenţi, fiecare cu mii de grădini bine îngrijite. Oraşele aflate de-a lungul malurilor erau subsumate deplin în dăruirea lor faţă de o privelişte măreaţă, ori în amintirea unei porţiuni a unui secol în oare s-au bucurat de o perioadă senină, aparent nesfârşită. Existau opere vechi, mari domenii, pivniţe ascunse şi îngrădituri de primăvară, biserici cenuşii înălţate de olandezi, cheiuri ce se întindeau cale de aproape doi kilometri în fluviu şi în unele zile era doldora de zeci de sturioni, fiecare de câte aproape două sute de kilograme şi plesnind de atâtea icre. Patinajul era inegalabil, poate numai Olanda să-l fi întrecut, pentru că olandezii de la începuturi construiseră câteva sute de kilometri de canale prin sălbăticie, prin mlaştini, câmpuri şi sate, pe care un patinator putea aluneca în solitudine sub lumina lunii o întreagă noapte de iarnă şi să creadă că ieşise doar de zece minute. Deseori, băieţi sau fete se întorceau acasă în vacarmul dimineţii, după o noapte de

fugărit luna, pentru că se îndrăgostiseră.

Pe Hudson, îndrăgostirea era un fenomen măreţ şi complicat. Câteodată era ridicol şi înduioşător: adică, se puteau vedea adolescenţi prinşi dureros în capcanele plăcute în care ei săreau de bunăvoie. Umblau prin oraş suspinând şi vorbind singuri. „Te iubesc”, îi spuneau ei iubitului imaginar, deşi altora li se părea că ei vorbeau cu o lopată de zăpadă sau cu o ladă cu ouă. Valea părea acţionată de iubire. Însă, din fericire, comerţul şi agricultura erau bine dezvoltate, iar anotimpurile erau vii şi rodnice (gheaţă şi zahăr de arţar iarna; fructe de mare şi flori primăvara; legume, cereale şi fructe vara; totul la recolta de toamnă; şi cherestea, minerale, produse obţinute din balene, carne de vită, de oaie, lână şi produse manufacturate tot anul), căci, dacă n-ar fi existat ele, ar fi fost haos.

Pe Hudson era întotdeauna prilejul de a fi educat profund sufleteşte. Frumuseţea peisajului făcea restul, împreună cu magia lunii, golfurile fierbinţi, pline de papură, gheaţa argintie şi sclipitoare, zilele de vară sau cele de ninsoare, cufundate într-un ocean de aer albastru şi limpede, câmpii nesfârşite, vântul din Canada şi marele oraş de la sud.

Apa din Lake of the Coheeries era verde şi albastră ca apa unui lac glacial, rotund şi opalescent. Peştii care populau lacul erau numeroşi, activi şi argintii (ridicându-se deasupra pânzei apei ca nişte săbii sclipitoare) şi zburau dintr-un loc în altul într-o baie spectrală de credinţă arzătoare şi nestrămutată. Apa era furioasă şi brutală în timpul furtunilor, iar cel care bea din ea simţea o înviorare şi o binecuvântare. Câteodată, nu chiar la miezul iernii, dar oricum în fiecare an, Lake of the Coheerics îi surprindea pe toţi îngheţând cu totul în cursul unei nopţi. Cel târziu în a doua săptămână din decembrie, după cină, locuitorii din oraşul Lake of the Coheeries stăteau lângă focuri şi priveau spre bezna din jurul grinzilor casei cum vânturile canadiene dădeau năvală dinspre nord şi le

atacau aşezarea. Acele vânturi se născuseră şi crescuseră în Arctica şi deprinseseră cum să se poarte în drumul lor spre sud, în Montreal – ori cel puţin aşa se spunea, căci oamenii din Lake of the Coheeries nu aveau cine ştie ce respect pentru manierele şi obiceiurile din Montreal. Vânturile smulgeau ţigle, rupeau crengi şi doborau hornurile nelegate cu sârmă. Când apăreau, toată lumea ştia că începuse iarna şi că va trece mult timp până când primăvara avea să tulbure apa lacului din pricina pâraielor ce porneau din câmpurile care începeau să respire.

Însă într-o iarnă vânturile au fost mai aspre şi mai reci decât oricând. Noaptea, oamenii au văzut păsări izbite de stânci şi copaci, copii plângând şi lumânări pâlpâind. Doamna Gamely, fiica ei Virginia şi Martin, bebeluşul Virginiei, stăteau în căsuţa lor şi îşi imaginau iadul de pe lac. Auzeau valurile uriaşe spărgându-se de smocurile moi, ca nişte peruci, unde câmpiile întâlneau apa. Doamna Gamely povestea că în mijlocul lacului valurile se făceau atât de mari, încât alcătuiau castele uriaşe şi înspumate, iar toţi monştrii mari din adâncuri, inclusiv Donamoula, erau smulşi şi răsuciţi ca nişte rădăcini pe un câmp proaspăt arat.

— Şşş! a spus ea şi a ascultat puţin în tăcere. Îi auziţi ţipând când se rostogolesc. Sărmanele creaturi! Deşi sunt o încrucişare între păianjeni aduşi de mare, şerpi zvârcolindu-se şi cele mai ascuţite cuţite, deşi ochii mari şi deschişi nu au gene şi se holbează la tine ca nişte cerşetori saşii şi deşi dinţii lor sunt o pădure de brice ososase, tot e trist să-i auzi plângând aşa.

Virginia s-a concentrat asupra întunericului, ascultând ţipetele creaturilor mării care erau vânturate ca o salată în mijlocul lacului. Ea n-auzea decât vântul. Doamna Gamely şi-a rostogolit ochii minusculi şi a ridicat un deget în aer.

— Sst, a făcut ea şi a tras cu urechea. Uite! Îi auzi?

— Nu! a insistat Virginia. Aud doar vântul.

— Dar n-auzi şi creaturile?

— Nu, mamă, doar vântul.

— Pun rămăşag că micuţul le aude, a spus doamna

Gamely, referindu-se la bebeluşul care dormea dus, înfofolit în scutece groase. Creaturile *există,* a continuat ea. Le-am văzut. Când eram mică, pe latura de nord a lacului (cu mult înainte de a mă căsători cu Theodore), le vedeam mereu. Sigur, asta s-a întâmplat demult. Umblau în bancuri, ca peştii, şi veneau la mal în apropierea casei, ca nişte câini îmblânziţi. Câteodată săreau peste debarcader şi scufundau câte o ambarcaţiune cu vâsle. Eu şi sora mea stăteam deseori pe dig şi îi hrăneam cu plăcintă. Erau morţi după plăcintă. Donamoula, care era lung de şaizeci de metri şi gros de cincisprezece metri, se dădea în vânt după plăcinta cu cireşe. Noi aruncam bucăţi de plăcintă în aer, iar el le prindea cu limba, lungă de doisprezece metri. Într-o zi, tata a socotit că joaca asta era prea primejdioasă şi nu ne-a mai lăsat. După aceea Donamoula n-a mai venit la mal. Mă întreb dacă mă mai ţine minte, a spus ea încruntându-se.

Stârnită mereu de ideile neortodoxe ale mamei ei, Virginia s-a gândit cum să-i răspundă la întrebare. S-a uitat la mama ei, încântată şi uimită de inteligenţa robustă, şireată, ce se citea pe faţa bătrânei, de silueta ei masivă, care nu era nici grasă, nici înaltă, nici groasă, de mâinile mari şi puternice, de rochia fără formă, din catifea şi muselină, care avea o platcă verde, de ochii ei mici şi dulci aşezaţi foarte aproape unul de celălalt, pe o faţă luminoasă şi bucălată, deasupra căreia se înălţa o căpiţă de păr cărunt şi moale, şi de cocoşul ei alb (cu creasta de un roşu-mandarin) pe care îl ţinea în braţe, mângâindu-l când şi când.

— Dacă Jack ar pleca pentru cincizeci de ani – Jack era cocoşul, născut la Quebec şi care la origini se numise Jacques –, oare m-ar recunoaşte când s-ar întoarce? a întrebat Virginia.

— Cocoşii nu trăiesc cincizeci de ani, Virginia. Şi, pe de altă parte, dacă s-ar întoarce în Canada, probabil că nu ar mai veni înapoi niciodată. Acolo oamenii vorbesc franţuzeşte şi niciodată nu pot face ceva cum trebuie. L-ar găti probabil sau l-ar folosi ca matriţă pentru o giruetă.

— Ei, să zicem totuşi că ar putea pleca vreme de cincizeci de ani şi apoi s-ar întoarce.

— Bine. Dar unde s-ar duce?

— În Peru.

— De ce tocmai Peru?

Asemenea conversaţii, în care vorbeau câte-n lună şi în stele, le răpeau câteodată o bună parte din noapte. Doamna Gamely nu învăţase să scrie sau să citească şi o folosea pe fiica ei pe post de scrib şi de căutătoare prin enciclopedii, punându-i o mie de întrebări despre tot ce descoperea. Capacitatea organizatorică a bătrânei era miraculos de aleatorie, la fel de bogată şi de lipsită de logică precum ramurile unui pom fructifer în floare. Era în stare să discute cu uşurinţă o sută cincizeci de subiecte într-o oră şi jumătate, iar Virginia ajungea să fie impresionată şi iluminată de ceea ce părea un plan perfect şi asiduu.

Deşi era analfabetă după orice standarde, doamna Gamely cunoştea multe cuvinte. Nimeni nu ştia cum le învăţase, dar sigur le ştia. Virginia socotea că oamenii de pe malul nordic al lacului, obişnuiţi cu diferite dialecte ale limbii engleze care erau şi fragile, şi precise, făcuseră din limbajul lor o unealtă cu care să grădinărească un peisaj perfect. Cei care trăiesc izolaţi în mici aşezări nu cunosc probabil complexităţile obişnuite marilor oraşe, însă inimile lor sunt bogate şi de aceea cuvintele sunt generate şi păstrate. Vocabularul doamnei Gamely era uriaş. Cunoştea cuvinte de care nu auzise nimeni şi folosea zilnic unele moarte sau neîntrebuinţate sute de ani. Virginia le căuta în dicţionarul Oxford şi descoperea (aproape fără excepţie), că modul în care le folosea doamna Gamely era de o precizie fără cusur. De exemplu, vorbea despre o anume rasă de câini – *terier.* Zonele din apropiere de Quebec le numea *mlaştini.* Vorbea despre *diclesiumi, liripopi, raparei, gadswaini, bronstopi, caroteli, opuntii* şi *sougi.* Putea să descrie ceva drept *patibular, fremătător, fariseic, Roxburghe* sau *glockamoid,* iar cuvinte precum *gangrenat, vin denaturat, endosmic, mag, palmerină, thos,*

vitulină, Turonian, galingale, comprodor, nox, gaskin, secotină, ogdoad şi *pintulari* îi curgeau de pe buze într-o saltarelă[20] pierianăă[21]. Dicţionarul lor era jerpelit fiindcă Victoria îşi petrecea mult prea multe ori pe zi răsfoindu-l în grabă, deşi, când doamna Gamely se înfuria, nici zece persoane nu ar fi fost în stare să ţină pasul cu ea, iar şase lingo-lingvişti s-ar fi prăbuşit, răpuşi de hipertensiune.

— Mamă, de unde ai învăţat cuvintele astea? întreba Virginia.

Doamna Gamely ridica din umeri.

— Am fost crescuţi cu ele, aşa cred.

Nu vorbea întotdeauna neinteligibil. De fapt, câteodată avea şi luni întregi în care era legată ferm de o matrice demnă şi puternică de derivative anglo-saxone. Atunci Virginia respira uşurată, iar cocoşul era atât de fericit, încât, dacă ar fi fost găină, ar fi făcut şi trei ouă pe zi. Ori era puicuţă? Cine să ştie? Problema era că el se credea motan.

Vântul s-a înteţit, nivelând căpiţe de fân, punând hambare la pământ, împingând apele lacului spre câmpuri. Doamna Gamely şi Virginia au auzit clinchetul feroce a milioane de fragmente de gheaţă frecându-se şi ciocnindu-se unele de altele pe valuri, răsunând ca sufletele pierdute ale tuturor insectelor care trăiseră vreodată. Casa gemea şi se legăna, dar fusese construită pentru a rezista furtunilor şi era opera lui Theodore Gamely, care, înainte de a fi ucis, dorise să-şi pună la adăpost soţia şi fiica, orice i s-ar fi întâmplat lui. Acum tânăra lui soaţă era o bătrână, fiica trecuse de treizeci de ani şi stătuseră singure în casă tot timpul, mai puţin în perioada în care Virginia plecase să se mărite cu un canadian de origine franceză, Boissy d'Anglas. Se întorsese acasă peste trei ani, cu un fiu nounăscut.

— Crezi că o să cadă casa peste noi? a întrebat doamna

[20] Dans vioi practicat în Italia secolului al XIV-lea, din care s-au păstrat muzica, dar nu şi mişcările (n.tr.).

[21] Cuvânt derivat din *Pieria,* numele unei provincii din Macedonia antică (n.tr.).

Gamely.

— Nu, nu cred, a răspuns Virginia.

— N-am mai pomenit să bată vântul atât de tare. Iarna care vine are să fie foarte grea.

— Întotdeauna e grea.

— Dar de data asta frigul are să frângă spinarea pământului, a spus mama ei. Animalele vor muri. Hrana se va termina. Oamenii se vor îmbolnăvi.

După cum se auzea vântul, asemenea prevestiri păreau teribil de exacte. În realitate, ori de câte ori vorbea cu un aer solemn, doamna Gamely avea dreptate. Fie că prevestirile ei aveau să se adeverească, fie că nu, în noaptea aia vântul a atins 320 de kilometri pe oră, iar temperatura aerului neclintit era de minus 20 de grade Celsius.

După o rafală groaznică, doamna Gamely s-a ridicat şi a început să meargă în cerc prin mijlocul încăperii. Lemnul ardea fierbinte şi strălucitor în sobă. Cu faţa întoarsă către tavan, a dat roată mesei de bucătărie. Plafonul era de un violet rotitor, în vreme ce pereţii şi podelele deveniseră roz, crem şi galben, toate culori calde. Acoperişul s-a zguduit. Jack a sărit în braţele doamnei Gamely, iar ea l-a ţinut ca pe un motan.

— Mamă, ninge? a întrebat Virginia, ca şi cum ar fi fost încă o copilă.

— Nu pe un asemenea vânt, i-a răspuns doamna Gamely.

A mai aruncat câteva lemne în sobă şi s-a dus într-un colţ ca să-şi ia puşca de vânătoare cu două ţevi. Într-o asemenea noapte, zicea ea, legămintele se desfac, închisorile se deschid, lunatecii sar calul, animalele o iau razna, iar monştrii din lac ar putea încerca să pătrundă în casă.

Au rămas acolo toată noaptea, fără a se mai deranja să meargă la culcare. Deşi Crăciunul era peste câteva săptămâni, senzaţia era că se aflau în Ajun, astfel că Virginia se legăna înainte şi înapoi cu copilul în braţe, visând şi aducându-şi aminte. Casa lor avea provizii de lemne pentru două ierni, iar cămara era ticsită până în

tavan cu carne afumată, păsări şi roţi de caşcaval, legume şi carne uscată de vită, saci de orez, făină şi cartofi, conserve, compoturi, vin din partea locului şi lucruri de care cele două femei aveau nevoie pentru marea lor iscusinţă la gătit. Rafturile erau înţesate de cărţi dificile, care puteau devasta sau puteau face un suflet să renască şi care, când terminai de citit, aveau un efect ca o lovitură de copită dată de un catâr. Pe paturi, nefolosite în acea noapte, se găseau pilote din puf de gâscă, uşoare ca frişca bătută şi groase de aproape un metru. Virginia traversase perioade grele în câteva rânduri şi fără îndoială că avea să mai întâmpine altele. Însă acum se afla acasă, într-un golf de calm şi era plăcut să viseze.

Canada: chiar şi numele în sine era la fel de plat şi rece ca un câmp acoperit de zăpadă. Virginiei şi lui Boissy d'Anglas le-au trebuit două zile de mers cu sania lui pentru a ajunge în Munţii Laurentian şi ce plăcut a fost să urmărească luna crescând la orizont, printre copacii încărcaţi de zăpadă! Anii petrecuţi de ea în Canada erau greu de memorat, însă amintirea călătoriei până acolo rămăsese limpede şi era tot ce avea nevoie.

Au pornit într-o după-amiază, când soarele era scăzut şi auriu. În ziua aceea, zăpada fusese mai caldă decât aerul şi radiase o lumină gălbuie, precum cea a serii proiectată pe un zid din cărămidă. Doi cai, unul cafeniu, celălalt aproape roşcat, îi duseseră în trap spre nord, în sălbăticie, ritm pe care l-ar fi putut menţine o veşnicie şi chiar l-au păstrat până adânc în noapte – prin care au călătorit de parcă ar fi fost zi, graţie luminii orbitoare a lunii, reflectată de zăpadă.

Cailor le plăcea drumul neatins din faţa lor şi goneau peste câmpii deschise şi printre pâlcuri de pini ca şi cum ar fi fost la curse. Boissy d'Anglas şi tânăra femeie pe care el aproape că o răpise păreau posedaţi. Feţele parcă le luaseră foc, iar ochii le scânteiau. Clipă de clipă, umbrele se transformau în munţi sau crânguri când se apropiau de ele şi puteau vedea semnele iernii pe stânci şi frunze. Lacuri şi torente săltăreţe apăreau şi dispăreau de o parte

şi de alta a drumului. Iar când urcau dealuri şi serpentine, peisajul părea să se rostogolească precum valurile unui ocean. Luna rece şi perfect rotundă era strălucitoare ca gheaţa. Caii erau atât de fericiţi să alerge pe sub aurora, încât ar fi fost în stare să parcurgă tot drumul până în Canada fără să se oprească. Însă au făcut o oprire când au ajuns la marginea unui lac îngheţat care se întindea spre nord ca o autostradă, printre şiruri de dealuri şi munţi zimţaţi, împodobiţi cu un argintiu sclipitor.

— Nu ştiu dacă ar trebui să facem tabără aici şi să pornim din nou mâine, ori să mânăm caii până se vor prăbuşi de osteneală. Drumul ăsta îl urmăm trei sute douăzeci de kilometri. Dacă pornim la drum în mai puţin de o oră, vor prefera să moară decât să nu ajungă la destinaţie.

— Poţi dormi? a întrebat Virginia, sugerând că ea nu era în stare. Caii ar putea dormi, ce crezi?

— Nu cred, a spus el şi a tras de hăţuri şi, imediat ce sania a ajuns cu un bufnet pe gheaţa acoperită de zăpadă a lacului, caii au pornit mai departe.

Au traversat fluvii, căi ferate şi şosele; au trecut pe lângă aşezări iluminate şi mori care gemeau; au pătruns în păduri reci, cu copaci înalţi, luminându-şi drumul cu felinare când luna era ascunsă de coroanele copacilor. Virginia nu-şi dădea seama dacă se afla pe sanie, gonind printr-o pădure de pini, întunecată şi îngheţată şi visând propriul cămin, sau dacă era acasă, lângă foc, visând cum fusese cândva acaparată cu totul de duduitul înfundat al copitelor cailor pe zăpadă.

Dimineaţa a sosit pentru doamna Gamely şi Virginia aşa cum vine pentru un copil bolnav şi febril – încet, supraîncălzită şi stătută. Doamna Gamely a deschis brusc uşa şi s-a uitat afară. Când un val de aer proaspăt a pătruns pentru a răcori camera, ea a zis:

— Niciun fulg de zăpadă nu a căzut pe vântul ăla. La ce-a folosit? Ne-a furat căldura şi ne-a silit să ardem o groază de lemne.

— Dar lacul cum e? a întrebat Virginia.

— Lacul?

— A îngheţat?

Doamna Gamely a ridicat din umeri. Virginia s-a ridicat şi a îmbrăcat o jachetă matlasată. A pus copilul într-un cocon din acelaşi material şi au coborât spre lac. Încă înainte de a coti pe după casă, şi-au dat seama că lacul îngheţase, pentru că nu se auzea freamătul valurilor spărgându-se, iar vântul sufla constant şi strident, în loc să fie împărţit într-o sută de sunete diferite, precum cântecul păsărilor, atunci când lovea coamele albe de spumă ale talazurilor.

Lacul îngheţase într-o singură noapte, ceea ce însemna că va urma o iarnă aspră. Se putea anticipa cât de grea va fi după netezimea gheţii. Cu cât mai fină era, cu atât mai dificile aveau să fie lunile următoare, deşi – în zilele dinaintea ninsorii – plimbările cu sănii cu pânze nu vor avea asemănare pe pământ. Doamna Gamely mai văzuse lacul în acea stare de netezime, dar niciodată aşa.

Se întindea până departe, aproape râzând de propria-i perfecţiune. Nu se vedea nicio unduire, dungă sau bulă de aer. Îngrozitorul vânt şi meterezele din spumă fuseseră izgonite şi nivelate de îngheţarea rapidă a apei albastre şi grele. Niciun fulg de zăpadă nu aluneca pe sticla nesfârşită, care era perfectă precum oglinda unui astronom.

— Probabil că monştrii sunt întemniţaţi perfect, a spus doamna Gamely.

Apoi a devenit tăcută şi a contemplat iarna ce avea să sosească. Gheaţa era lipsită de aer, netedă şi întunecată.

Vreme de două săptămâni, soarele a răsărit şi a apus deasupra oraşului Lake of the Coheeries, jos şi şlefuit, parcă rotind o coamă din fire aurii din alamă. O adiere blândă şi constantă s-a deplasat de la apus spre răsărit pe lac, măturând şi curăţând lună gheaţa întunecată şi fără de prihană, într-o procesiune continuă de ţurţuri flecari şi de rămurele care fugeau din calea vântului şi a soarelui ca rândurile de cântăreţi de operă care fug de la scenele lor,

veseli şi plini de energie, într-o direcţie a scenei furată de la torente, valuri şi furtuni care jecmănesc pădurile toamna.

Chiar dacă temperatura aerului nu a urcat peste -10 grade Celsius, vremea s-a arătat blândă, căci vântul era slab, iar cerul, lipsit de nori. Cum puţurile au îngheţat şi lumea lor a ajuns aproape neclintită, locuitorii oraşului au ieşit pe gheaţă, ridicând parcă un baraj din tarabe la care-şi etalau preocupările lor tipic olandeze, văzând soarele răsărind şi apunând, şi au conferit satului înfăţişarea aparte şi populată a unei scene de iarnă flamandă. Probabil că moşteniseră asta. Probabil că memoria istorică adânc întipărită în ei, aidoma culorilor intense cu care era pictat peisajul, putea fi reînnoită. De-a lungul lacului s-a înălţat un sat olandez. Sănii înaripate goneau de la apus spre răsărit şi înapoi, iar pânzele lor voluminoase semănau cu o sută de flori care alunecau pe gheaţă fără să scoată niciun sunet. În apropiere, se auzea doar sunetul slab făcut de tălpicile de oţel strălucitor care brăzdau luciul în mod magic. De la mică distanţă, ele sunau ca un motor cu abur care abia se auzea. Sate miniaturale au apărut pe lac, alcătuite din tarabe de peşte aşezate în cercuri, cu uşi din prelată şi cu firicele îmbârligate de fum care se ridicau din burlanele godinelor. Noaptea lumina focurilor din aceste adăposturi se reflecta pe gheaţă în dungi portocalii şi galbene care se terminau cu un vârf ascuţit ca al unui pumnal. Pe patine, băieţi şi fete dispăreau împreună, traşi în depărtarea nesfârşită de o pânză umflată pe care şi-o legau de coapse şi umeri. După ce călătoreau pe oglinda pustie până când nu mai vedeau malul, împătureau pânza, o întindeau pe gheaţă şi se aşezau pe faldurile ei netezite ca să se pipăie şi să se sărute, fiind tot timpul cu ochii spre orizont pentru a depista vreo pânză de sanie, ca să nu fie descoperiţi de junii mai mici, care porneau cu săniile spre porţiunile pustii tocmai pentru a vedea asemenea lucruri.

Focurile aprinse pe ţărm alcătuiau inele în interiorul golfurilor şi porturilor ca nişte coliere. În fiecare dintre ele se putea găsi ciocolată aburindă sau rom şi cidru, dar şi

vânat frigându-se pe ţepuşe. Patinatul pe lac, în beznă, un foc de pistol pentru a păstra legătura cu vreun prieten, erau ca o călătorie în spaţiu, pentru că existau stele dureros de strălucitoare deasupra şi până jos, la orizontul care se odihnea pe lac precum un clopot de sticlă. Stelele se reflectau perfect, deşi mai difuz, în oglinda lacului, însă atât de îngheţate, încât nu puteau sclipi. Cu multă vreme în urmă, cineva avusese ideea de a folosi tălpici foarte late, pe care să aşeze un podium pentru o orchestră sătească, uşoară ca un tort de mireasă, la care să înhame şase cai de plug cu potcoave speciale pentru gheaţă, ca s-o plimbe noaptea pe lac. Cu luminile strălucind din cochilie, oamenii încântaţi dintr-un sat întreg patinau în spatele acelei construcţii, în timp ce orchestra Coheeries cânta o piesă fermecată, limpede şi încântătoare precum *Ritmul iernii* de A. P. Clarissa. Când au văzut un lanţ de flăcări minuscule, portocalii, castelul alb şi strălucitor deplasându-se ca prin vis în întuneric (ca o dansatoare care face paşi iuţi pe sub fuste care îl ascund), fermierii înşiruiţi de-a lungul malului şerpuitor al lacului şi-au fixat patinele şi au coborât ţopăind prin câmpurile lor pentru a sări pe gheaţă şi pentru a alerga spre magia care aluneca de-a lungul orizontului. Când s-au apropiat, au rămas uimiţi de muzică şi de grupurile fantomatice de bărbaţi, femei şi copii care patinau prin întuneric în spatele cochiliei ce adăpostea orchestra. Semănau cu o coadă neaprinsă de cometă. Fetele tinere făceau piruete şi alte figuri în ritmul muzicii; alţii se mulţumeau să urmeze alaiul.

Acel carnaval consuma multe dintre rezervele de lemn de foc, hrană, provizii şi furaje. Era ridicol să procedeze astfel, dar oamenii din Lake of the Coheeries nu puteau ignora vremea perfectă, care îi făcuse să se poarte cu o febrilitate extremă. Erau neglijenţi şi deşuchiaţi. Risipindu-şi agoniseala pentru relaxarea sufletelor, ei dansau, cântau şi blestemau iarna grea care avea să vină, afirmându-şi încrederea în natură, urmând cu sfinţenie orchestraţiile ei paradoxale. Chiar şi doamna Gamely, un monument de conservatorism, a dat cu generozitate din rezervele ei şi a

participat la pregătirea iresponsabilă a circa douăsprezece ospeţe, făcând netemătoare o sută de plăcinte la cuptor. Ea şi Virginia au patinat în urma cochiliei orchestrei. Au dansat pe mal în valuri vesele, civilizate şi minunate, la care bătrânii contribuiau cu înţelepciunea, dacă nu puteau contribui cu graţia, iar tinerii le dădeau ascultare vârstnicilor, care le-au spus în timpul dansului să iubească, să fie răbdători şi, mai presus de toate, să aibă încredere. Nimeni nu putea rămâne orb la acea lecţie după ce o vedea pe doamna Gamely, o văduvă asupra căreia anii se abătuseră fără milă, dansând şi râzând pe malul înzăpezit sau chiar pe gheaţă.

Spre mijlocul lunii ianuarie, nimeni nu mai avea suficientă hrană. Toţi se chinuiau să supravieţuiască cu ceea ce le mai rămăsese, sperând că vor putea rezista până în vară (lucru imposibil, de altfel), şi toţi erau dezastruos de graşi şi nesănătoşi după ce mâncaseră ca neghiobii în luna decembrie.

— Ţurţurii au venit să-şi facă acasă cuib, a afirmat doamna Gamely, destul de calmă, dar deocamdată nelăsându-se cuprinsă de melancolie. După cum văd eu lucrurile, a spus ea, măsurând cămara cu ochi zburdalnici, mai avem mâncare cât să rezistăm până prin martie. Şi ce dacă? În martie e frig. Lamston Tarko şi câinele lui au murit în ultima zi de martie, pe treizeci şi şapte. Cum o să mâncăm noi? Asta este întrebarea.

— Celelalte sate nu au destulă mâncare cât să ne dea şi nouă? a întrebat Virginia.

— Nu. Recoltele lor au fost distruse de grindină. Ale noastre nu, şi ne-a mers atât de bine, încât le-am dat şi lor ca să supravieţuiască. Nici măcar nu le-am vândut hrană, ci le-am dat-o. Dar acum suntem toţi în aceeaşi barcă. După cum bate vântul iarna, n-o să vină nimeni să ne dea o mână de ajutor. Pe de altă parte, întotdeauna ne-am descurcat singuri. Păcat că Antoine Bonticue nu este aici. El ar găsi o soluţie, la fel ca şi Theodore.

— Cine a fost Antoine Bonticue?

— A murit înainte să vii tu pe lume. Locuia între Coheeries şi ţinutul mlăştinos. Era elveţian şi umbla într-o şaretă trasă de păianjeni.

— Era elveţian şi mergea într-o şaretă trasă de păianjeni? a repetat Virginia.

— Da, a răspuns doamna Gamely. Şaretele astea sunt minunate. Sunt foarte silenţioase şi nu pot fi folosite pe drumuri aglomerate, pentru că există riscul ca păianjenii să fie striviţi. Sunt cam lente, dar economice, mai ales pentru încărcături reduse. Aşa cum îţi dai seama după nume, Antoine Bonticue cântărea mai puţin de cincizeci de kilograme. Era un fel de inginer şi întindea cabluri şi vinciuri dintr-un loc în altul. Evident, instalarea de cabluri este o terapie pentru elveţieni: o parte a teologiei lor. Cum obişnuia el să spună? Aha! „Un arc echilibrat între şiruri de munţi/ca de la stăpân la slugă arată/ puterea credinţei asediate /în ceva ceva ceva, ceva ceva ceva – ceva care are legătură cu raţele sau curcubeele.” Theodore ar şti ce să facă. Şi noi la fel. La urma urmelor, mai avem până în martie.

Au pregătit cina, tăind o bucată de carne afumată de vită şi împrăştiind pe masă un sfert de kilogram de porumb uscat, apoi au ras caşcaval uscat. Piureul făcut din aceste trei ingrediente s-a folosit pentru hrănirea copilului. Restul a devenit un soi de ciorbă din mai multe feluri de peşte dintr-o zonă fără ieşire la mare, în care mărarul a adus cu sine un miros amintind de primăvară şi apoi s-a presărat ardei roşu iute până când felul pe care l-au gătit a avut suficientă viaţă în el cât să le atace atunci când l-au devorat. Usturimea a fost satisfăcătoare, dar cele două femei au rămas flămânde. „Ce-o să ne facem în martie?” s-au întrebat ele.

În noaptea aceea, poate pentru că era a cincea în care se culcau flămânde, răspunsul i-a apărut Virginiei într-un vis care i-a fost servit la fel de elegant şi de somptuos ca bucatele de la un hotel, feluri care tronează în interiorul unor domuri arcuite din argint şi călătoresc din loc în loc pe cărucioare silenţioase.

A visat despre primăvara într-un mare oraş cu pieţe cenuşii şi fumegânde şi morminte albite, cu sălcii îndoite şi fluvii care îşi răsuceau pântecele primăvăratice într-un safir decojit de vânt, un oraş care se încolăcea în jurul propriilor biserici şi pieţe într-o ţesătură de străzi ca un coş cu şerpi cuibăriţi, un oraş de pălării elegante din mătase şi redingote cenuşii şi răcoroase, cu muzică discretă interpretată pe lumină fulgerătoare de nori, cu pomi verzi şi deliranţi, magazine care dădeau spre tuneluri secrete, zile senine şi palate de cristal şi portrete nesfârşite care apar etern. Acel oraş a căpătat viaţă şi era iubitul ei. L-a acceptat fără nicio reţinere, îmbrăţişându-l goală şi pe nerăsuflate. A transpirat, şi-a dat peste cap ochii închişi şi a mişcat coapsele înainte şi înapoi, în timp ce a copleşit-o cu toate culorile lui năvalnice.

Visul a învăţat-o că oraşele se aseamănă cu marile animale care mănâncă, dorm, muncesc şi iubesc. A învăţat-o cum era când ceva atât de masiv şi uriaş precum o balenă face dragoste dezlănţuită în oceanul albastru lipsit de atracţie gravitaţională. Şi a mai învăţat-o că viitorul ei (ştiuse dintotdeauna că viitorul sălăşluia în ea, aşteptând să fie scos la lumină) era în oraş şi că îşi va petrece viaţa în locul pe care îl văzuse în vis.

Când s-a trezit, încă visa pe jumătate şi era încă transpirată după zbuciumul extraordinar, dar a ajuns imediat la concluzia că, dacă ar fi să plece cu copilul, doamna Gamely va avea mai mult decât era nevoie pentru a supravieţui, ba chiar putea ajuta şi pe altcineva.

Opoziţia de început a doamnei Gamely a fost redusă la tăcere de frumuseţile şi precizia visului povestit.

— Cu toate că nu am fost niciodată acolo, a spus Victoria, am impresia că am cunoscut destul de bine oraşul ca să îl creez.

Spre surprinderea Virginiei, doamna Gamely nu a dus vorba de nereuşita ei cu Boissy d’Anglas. În schimb, s-a emoţionat ca susţinătorul unei cauze pierdute, care vedea la bătrâneţe posibilitatea ca acea cauză să reînvie şi să izbândească.

S-au îmbrăţişat de o mie de ori, ceea ce le-a făcut să plângă de fiecare dată, după care Virginia a plecat. Ultimul lucru pe care i l-a spus doamna Gamely fiicei ei a fost:

— Nu uita, în viaţa asta încercăm să sfărâmăm timpul şi să aducem înapoi morţii. Înalţă-te, Virginia! Înalţă-te şi vezi lumea!

Virginia nu şi-a dat seama exact ce voise să sugereze mama ei.

Lacul era acoperit de nea când Virginia şi copilaşul ei au traversat întinderea de gheaţă într-o troică trasă de cai atât de grei, încât, călcând apăsat pe zăpada aşternută peste Lake of the Coheeries, făceau ca gheaţa groasă să se cutremure. Spre după-amiază au ajuns în munţi, urcând şi tot urcând, poposind pe terase de unde se vedea o lume de alb şi albastru. Când şi când câte un şoim de zăpadă se ridica în fundal din camuflajul de câmpuri lucind albe ca nişte oase şi naviga pe oceanul de aer, lăsându-se într-o parte pe o aripă, mai graţios decât un patinator.

Când s-au apropiat de culmea şirului muntos, au observat efectele vânturilor puternice asupra troienelor acumulate. Rafale continentale puternice ţâşneau asupra cornişelor şi piscurilor sculptate, spulberând zăpada desprinsă de pe ele. În urma acestor perdele albe, mătăsoase dungi sclipitoare de aur apăreau acolo unde soarele strălucea printre creste. Urletul şi şuieratul vânturilor erau atât de puternice, încât clopoţeii troicii abia se auzeau. Vizitiul saniei a oprit pe o movilă rotundă, ca un tort: piscul. Odihnindu-se acolo, au văzut un peisaj de gheaţă şi zăpadă traversat şi acoperit de dealuri şi culmi de pe care ninsoarea albă zbura iute în văzduh. Caii şi-au aplecat capetele şi şi-au scuturat coamele împodobite de gheaţă.

— De aici înainte nu veţi mai vedea lacul, a spus vizitiul, nevoit să strige cu greu prin fular ca să acopere zgomotul rafalelor de aer montan. Veţi vedea numai spre răsărit şi curând se va arăta Hudsonul. Aruncaţi o ultimă privire, pentru că de-acum ne vom îndrepta spre altceva.

Drumul nu trecea prin câmpii şi nici pe culmi cu

privelişti frumoase, ci pătrundea tot mai adânc într-o pădure neatinsă, între faleze de piatră înalte de trei sute de metri, defileuri acoperite de gheaţă, unde căderile de apă şi torentele izbeau ca baroasele şi acopereau stejari înalţi de treizeci de metri cu stropi îngheţaţi. Au alunecat pe drumuri slab luminate, ţâşnind printre familii speriate de ciute care aveau un aer de nevinovăţie jignită şi pe care le-au făcut să se retragă cu cozile lor albe în pădure, ducându-şi cu sine coarnele solide, lungi de un metru şi optzeci, ca pe nişte securi de război cu care doborau tufişuri bogate, însângerându-le de fructe roşii. Au mers prin coridoare boltite de culoarea mahonului, alcătuite din copaci şi zăpadă, iar caii se deplasau în salturi, înghiţind spaţiul din faţa lor şi comprimând fără niciun efort aerul din tunelurile de zăpadă rece. Virginia îşi ţinea copilaşul aproape de trup, sub palton. Numele lui era, cel puţin pentru moment, Martin d’Anglas, ceea ce părea potrivit pentru un spadasin care se legăna pe frânghii ori un legionar şi mult mai puţin pentru un mic triton înfăşurat strâns în albastru. Gura şi nasul lui ieşeau dintr-o căciuliţă din caşmir de culoare bleumarin şi reacţiona la aerul rece ca un căţel. Virginia şi-a dat capul pe spate ca să caute şoimi şi vulturi şi a rămas surprinsă de numărul mare de păsări pe care le-a văzut cocoţate în cuiburi gotice, aşezate în vârful copacilor. Păsările priveau nepăsătoare trecerea troicii prin dreptul lor.

— Uită-te la vulturii ăia din copaci, uite ce demni sunt! i-a spus ea vizitiului. Dacă n-ar arăta ca şi cum ar fi făcuţi din porţelan şi aur, aş putea să jur că sunt judecători pensionaţi de la Curtea Supremă.

O pantă lungă şi oarecum lină i-a dus apoi spre malul fluviului şi au coborât-o abia spre amurg, ajungând la un han de lângă Hudson. În curte, porcii se ghemuiau unul lângă altul, cântându-i hangiului să îi lase în cocinile lor pentru a-şi petrece noaptea. Brioşe de fum de un alb pur ieşeau din horn. Virginia şi Martin (ea începuse deja să îi pronunţe numele în varianta englezească) vor rămâne până dimineaţă, când un spărgător de gheaţă care putea

lua şase pasageri şi bagajele lor îi va duce în aval până la şenalul rămas navigabil, de unde vor pleca spre sud cu un alt vapor. La miezul nopţii, soţia hangiului – o femeie cu obrajii mai roşii decât urticaria care apărea uneori pe fesele minuscule ale lui Martin – a bătut la uşa ei. Virginia a aprins lumina. Nu se simţea prea bine după o cină luxuriantă, compusă din cotlet de miel, pâine din mălai şi salată de păpădii. Lumina o orbea şi, drept răspuns la razele ei, Martin a început să lovească tare cu picioarele şi mâinile lui mici, ca nişte arcuri.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Scuză-mă că te-am trezit, scumpo, a spus soţia hangiului cu un glas care trăise mulţi ani întru-un vas cu jeleu de mentă, dar domnul Fteley a primit un telefon de la Oscawana. Spărgătorul de gheaţă nu merge, e ceva legat de troienele de zăpadă, deci mâine va trebui să te duci pe patine până acolo, la prima oră. Cuterul va aştepta până la amiază. Dacă pleci la ora opt, ajungi acolo la vreme. Domnul Fteley o să tragă o sanie cu bagajele.

— Am înţeles, a spus Virginia. Cât de departe este Oscawana?

— Sunt treizeci şi şase de kilometri, i-a răspuns doamna Fteley, iar vântul o să bată din spate.

— Aha, a spus Virginia, şi doamna Fteley a dispărut.

A stins lumina şi apoi, în cinci minute a adormit. A visat că patina şi (cum se întâmpla deseori) în dimineaţa următoare a constatat că a repetat exact ceea ce îşi imaginase.

Ore în şir a patinat aproape în transă, pe un drum alb din gheaţă care mergea printre munţi. Era una dintre acele femei cu picioare care le ajungeau tuturor celorlalţi la umeri. Ar fi fost cu neputinţă să fie întemniţată, fiindcă, oricât de departe ar fi fost atârnată cheia, ea tot ar fi reuşit să prindă inelul cu un deget de la un picior şi s-o recupereze cu o mişcare sinuoasă a coapsei şi a pulpei piciorului. De aceea, fireşte că era o patinatoare foarte rapidă. O voltă lungă o ajuta să se deplaseze aproape

patruzeci de metri: şi putea face asta ore în şir. Avea înălţimea de doar un metru şi şaptezeci şi opt, dar silueta ei era perfectă. Aveau un păr negru ce bătea în albăstrui, la fel de lucios ca blana groasă a unei foci sănătoase. Avea un zâmbet perfect conturat, moale, ispititor şi plin de forţă, datorită dinţilor albi. Nu era la fel de atrăgătoare în fotografii precum era în carne şi oase, pentru că frumuseţea îi izvora direct din suflet şi dovedea că trăsăturile fizice contează puţin dacă nu sunt iluminate din interior. Şi nu era frumoasă în sens timid. Când era severă, arăta severă. Când se înfuria, arăta furioasă.

Cu Martin înfăşat şi aşezat în spinarea ei, Virginia a patinat în aval, urmând meandrele fluviului şi stând cu ochii asupra liniilor malurilor şi gheţii. Din când în când se oprea şi-l aşeza în faţa ei, îngenunchind pentru a vedea cum se simte. El era atât de bine învelit în haine, încât dormea de parcă s-ar fi aflat acasă, într-un leagăn. După aceea, îl punea din nou în spinare şi îşi continua drumul, cu o forţă sporită. Deşi vântul bătea din spate, ea mergea suficient de repede, astfel că părul îi era împins de pe faţă.

În spatele ei, cam la doi kilometri depărtare, venea domnul Fteley, hangiul, care trăgea o sanie uşoară. Au călătorit în tăcere prin dreptul unor aşezări adormite, în care erau case din cărămidă roşie şi lemn netratat. La un cot al fluviului, în apropiere de Insula Constitution, Virginia a văzut o gheţărie în care a hotărât să se odihnească şi să scape de vânt. Patinând cu viteză maximă, s-a întors pentru a se opri exact în faţa docului, iar lamele argintii ale patinelor ei au dat naştere unui evantai de cristale proaspăt desprinse din gheaţă, care au rămas câteva clipe strălucind în aer. În spatele clădirii era o intrare pentru bărci şi sănii, prin care ea a alunecat în interiorul întunecat, alungând de acolo o duzină de vrăbii speriate. Era plin de paie şi blocuri tăiate din gheaţă, alcătuind ziduri sticloase care ajungeau până la grinzile acoperişului. Departe de vânt s-a simţit mai bine, iar chipul îi radia după atâta efort. L-a dat jos pe Martin din spinare şi l-a desfăşat puţin. Era treaz şi vesel şi parcă încântat de

o glumă minunată. Probabil că era fericit să-şi vadă mama în întuneric, faţa ei îmbujorată şi rece ocupând centrul planului de lumină simetrică pătrunzând prin crăpăturile din ziduri. Sângele care îi curgea prin vene pulsa luciditate şi seninătate, într-un ritm slab, ce adusese buna dispoziţie a copilaşului şi îl făcuse probabil să zâmbească. În timp ce l-a hrănit, şi-a ascultat propriul sânge pulsând şi şi-a lăsat capul pe spate pentru a privi în întuneric, unde, dincolo de blocurile de gheaţă, trăiau păsări.

Demult, în cea mai aspră iarnă pe care o trăiseră cei din Coheeries (până la cea de acum), fermierii tăiaseră blocuri de gheaţă din Lake of the Coheeries şi umpluseră o gheţărie de pe mal, nu departe de locuinţa familiei Gamely. Fusese atât de multă gheaţă, încât ea a rămas dedesubtul blocurilor nou tăiate în anii următori, vreme de jumătate de secol. Apoi gheţăria s-a vândut unui om care voia să facă acolo o tipografie şi nimeni nu a mai depus gheaţă în locul acela. Curând s-a ajuns la vechea gheaţă şi, într-o vară, când avea şase sau şapte ani, Virginia se juca în apropierea blocurilor recent descoperite după cincizeci de ani. Căldura neiertătoare care o îndemnase să intre în gheţărie topea cărămizile vechi de gheaţă şi dădeau naştere unor pârâiaşe de apă dulce. Virginia a crezut că era singură acolo. Şi-a lipit palmele de o lespede care se topea şi era plină de bule împietrite şi a lins-o. Doamna Gamely o avertizase să stea departe de gheţărie, căci ascundea primejdii îngrozitoare.

— Donamoula vine la gheţărie când se lasă noaptea, povestise doamna Gamely, ca să mănânce blocuri de gheaţă şi să lingă sare. Dacă te va vedea acolo, ar putea crede că tu eşti un aperitiv, i-a zis ea fetiţei care o asculta vrăjită. Să nu te apropii de gheţărie!

Deşi se temea de Donamoula, Virginia voise totuşi să îl vadă şi poate chiar să traverseze lacul călare pe el, ca o torpilă. După modul în care îl descrisese doamna Gamely, era aproape sigur că, deşi mânca fetiţe, o făcea doar din greşeală. În orice caz, ea s-a mişcat cu rigiditatea aparte a copiilor care îşi imaginează că sunt observaţi de monştri

marini sau de lucruri care trăiesc noaptea sub pat şi din când în când arunca priviri spre lac, să vadă dacă sosise Donamoula.

Însă, când uitase cu desăvârşire de Donamoula, a auzit brusc un plescăit zdravăn, umed şi ciudat. Nu s-a mişcat şi n-ar fi putut să se mişte nici pentru toate afinele din Adirondacks. Încă o dată, acelaşi plescăit ca de peşte, căruia i-a răspuns în aerul rece şi misterios un alt plescăit, mai grav. Ameţită de spaimă, Virginia a întors puţin capul. Nici picior de Donamoula. A privit în jur, convinsă că limba de doisprezece metri, care putea prinde o plăcintă cu cireşe aşa cum un triton iute prinde un gândac bloime, se va înfăşură în jurul ei. Nu a văzut niciun Donamoula, şi totuşi sunetele au continuat să se audă – plosc, pleosc, plici, plac, fâş, plosc!

Pe măsură ce teama a scăzut, şi-a dat seama că zgomotul venea din vârful piramidei de gheaţă. S-a căţărat până acolo, după care a simţit că i-au amorţit palmele şi genunchii. Pe culme, aproape de locul cel mai cald de sub streşini, nu departe de o rază de soare de vară care trecuse printr-o scândură putredă, proiectându-se în jos ca un fascicul îngust şi galben, se afla un mic lac, născut din gheaţa veche de cincizeci de ani care se topise. În acest lac se zbenguiau două scrumbii uriaşe, care îngheţaseră cu mulţi ani înainte ca Virginia să se nască, iar acum renăscuseră şi îşi mişcau cozile vioaie în semn de protest şi bucurie. Erau argintii cu auriu, iar ochii lor arătau ca nişte curcubee bătrâne şi înţelepte.

Virginia şi-a adus aminte de plăcerea imensă şi nepereche pe care o simţise când luase cele două scrumbii de cozile mişcătoare şi solzoase, coborâse cu ele de pe piramidă ca să le poată arunca, în cel mai frumos moment aerian al vieţii lor, drept în lac, unde ele au dispărut imediat în apa întunecată – probabil pentru a spune povestea lor altor peşti şi pentru a reîmprospăta populaţia cu misterul complicat al tinereţii ca vârstă şi al vârstei ca tinereţe. Magic era tot ce ţinea de timp, ştia Virginia, şi ea îl putea opri şi reţine pentru ca ochiul curios să privească

prin el ca printr-o gheaţă splendidă şi rece.

Femeia şi-a mutat privirea de la întuneric spre lumina albă, orbitoare, care pătrundea pe uşă. Preţ de o fracţiune de secundă, gâfâind, domnul Fteley a apărut în deschizătură, cu sania după el, apoi a dispărut. Virginia a înfăşat bebeluşul. Apoi l-a ridicat repede în spate, după care Virginia a ieşit zburând din gheţărie, ca un cal la start, şi a pornit în fugă după domnul Fteley.

Era binedispusă când, într-un vârtej de vânt, care le făcea fularele să fluture în toate părţile, ea l-a prins din urmă. Strigând ca să acopere şuieratul anarhic al vântului – se aflau acum într-un golf care se lărgea –, ea a spus:

— Domnule Fteley, de ce nu poate spărgătorul de gheaţă să urce fluviul? Gheaţa e netedă şi groasă. Nu înţeleg.

— Din cauza troianului de zăpadă, a strigat Fteley.

— Din ce cauză?

— A troianului de zăpadă! a strigat el din nou. Din pură coincidenţă, a nins mult într-un singur loc, la nord de Oscawana, iar vântul a adunat toată zăpada într-un zid mare de-a curmezişul gheţii. Muntele de zăpadă blochează complet fluviul, ştiu la fel de sigur cum ştiu că mă cheamă Fteley. Îl blochează de la un mal la celălalt şi e înalt cât dealurile de pe ambele maluri. Nu pot săpa un tunel prin zăpadă pentru că se tem că se va prăbuşi când se topeşte.

— Şi blochează tot fluviul?

— Da, a strigat el ca să se facă auzit.

— Înalt cât dealurile înconjurătoare?

— Da.

— Şi cât de înalte sunt dealurile?

— Trei sute de metri, a răcnit el drept răspuns. Va trebui să urcăm un deal şi să alunecăm spre partea cealaltă.

Când au ajuns la una dintre serpentinele alpine care făcea Platoul Hudson să arate ca o adunătură de coarne impunătoare de rinocer, au văzut zidul de zăpadă care, spre deosebire de Roma, se înălţase într-o singură zi şi care avea aspectul maliţios, nechibzuit şi satisfăcut de sine al unui zgârie-nor. Troianul era un morman de zăpadă care se întindea de la un munte la celălalt, peste fluviul

solidificat. Era abrupt, înalt de trei sute de metri şi învăluit în vârf de o ceaţă mişcătoare, care se autodevora şi se regenera, înflorind ca trandafirii filmaţi cu încetinitorul.

— Nu pot urca atât, a spus domnul Fteley, mai ales cu un asemenea bagaj, asta e clar. Am crezut că e mai mic şi n-am ştiut de toate lucrurile acelea din vârf. A rămas cu capul plecat de respect şi spaimă, apoi şi-a îndreptat ochii spre culmea laterală şi lungă. Hristoase mare! Poate crezi că sunt laş, dar trebuie să mă gândesc la doamna Fteley şi la micuţa Felicia. De ce nu vrei să te întorci în susul fluviului şi să rămâi la noi, fără să plăteşti nimic, până când se topeşte totul! Domnişoară, ar fi o greşeală să încerci un asemenea urcuş.

— Domnule Fteley, a spus Virginia, având sângele fierbinte după ce patinase atât de mult şi inima încă vioaie datorită frumuseţii culorilor renăscute pe care şi le amintise în gheţăria întunecată, nu cred că eşti laş, înţeleg că trebuie să te gândeşti la doamna Fteley şi la Felicia, şi nu ţi-aş cere cu niciun chip să urci muntele de zăpadă pentru bagajul meu. Aşa că întoarce-te şi trimite-mi lucrurile când va putea trece spărgătorul. Până atunci, eu şi Martin vom traversa.

— Dar, domnişoară… Vei dispărea în spuma de acolo. Dacă aluneci, nu ai de ce să te prinzi. O să te rostogoleşti până jos şi vei muri.

— Domnule Fteley, a spus Virginia cu ochii scânteietori, după cum mă simt acum, aş putea sări acel zid dintr-un salt. Iar dacă îl voi escalada, aşa cum îmi doresc, voi face pas după pas, n-o să mă tem şi n-o să cad înapoi, ci o să ajung de partea cealaltă.

— De unde ştii asta? Cum de poţi fi atât de sigură?

— E simplu, a spus ea, m-am văzut acolo.

— Ai fost deja dincolo? a întrebat el, oarecum derutat.

— Nu.

— Atunci, ţi-ai imaginat. Asta e altceva. E ca şi cum un motan ar zbura după o pasăre.

— Nu, nu mi-am imaginat. Am văzut. Şi nu e vorba de motanul care zboară după o pasăre.

— Cum adică, ai văzut? Ai văzut viitorul?

— Da.

— Ţi-ai ieşit din minţi! a exclamat el, făcând o mişcare urâtă, agresivă. Nu poţi vedea viitorul. Nu poţi simţi viitorul. Oamenii ca tine ajung la casa de nebuni. E absurd.

— Ei, pe naiba, domnule Fteley, i-a răspuns Virginia, foarte furioasă că dăduse un răspuns sincer. E absurd. Şi voi ajunge de partea cealaltă. Apoi s-a înfuriat şi mai tare şi s-a răstit la el pentru felul în care o privea. Hangiule, lumea e plină de limacşi de plumb ca tine, care se tem de puterile inimii. Speri ca alpiniştii şi acrobaţii să cadă, ca podurile îndrăzneţe să se năruie, ca aceia care simt viitorul să fie pedepsiţi. Domnule Fteley, dacă toată lumea ar fi ca tine, încă am purta piei drept haine. Piei de animale. Întoarce-te la han! Pregăteşte ceva din cereale. Pune-ţi scuipătoarea în cap. Poţi trimite bagajele după topirea zăpezii, pentru că eu şi Martin ne ducem spre oraş.

Spunând acestea, s-a îndepărtat de hangiu şi a început să urce. A descoperit că, dacă făcea paşi mici şi apăsaţi în zăpadă, curând era deasupra solului, la fel ca un muncitor aflat pe faţa unui baraj. Dacă ar fi căzut pe spate, ea şi Martin ar fi trecut prin gheaţă ca ghiuleaua şi nu ar mai fi fost găsiţi vreodată. Însă nu s-a uitat înapoi nicio clipă, a fost tot timpul cu piciorul stâng înainte, a respirat calm şi s-a concentrat. După o oră ajunsese aproape de vârf, stând în poziţie verticală în spaţiile pe care le săpase. În zăpadă, cu mâinile şi degetele înfipte cât de adânc putea şi desfăcute cât de larg era în stare pentru a avea o priză bună. Dormind paşnic în spatele ei, Martin era suspendat la trei sute de metri deasupra gheţii. Jos, domnul Fteley alerga de colo până colo, ca o furnică, uimit, temător şi furios. Virginia a încetinit la un metru şi jumătate de marginea care forma culmea zidului de zăpadă. Din nefericire, era înclinat în afară. Pentru a trece dincolo de el şi a ajunge în cortina de ceaţă, trebuia să urce stând aplecată pe spate. Cum să facă asta? Îi era greu să se ţină de zăpadă. Şi-a imaginat cum o să cadă împreună cu Martin şi în aceeaşi clipă a simţit că forţa gândului, până

atunci mare, slăbeşte. Atunci şi-a dat seama că putea inversa efectul şi a încercat. S-a imaginat lipindu-se de perete, înaintând cu siguranţă şi graţie, fără să piardă niciun moment din acea inerţie. Când viziunea a încărcat-o cu energie, a început mişcarea, făcând găuri în zăpada compresibilă, în acelaşi timp spunându-şi: „Hai, hai!” în timp ce se deplasa în sus şi în afară. A atârnat în exterior câteva secunde, dar inerţia a avut grijă de ea şi a împins-o dincolo de margine. După aceea i s-a părut că aude un sunet lung şi limpede de corn francez şi şi-a dat seama că era o iluzie a inimii ei sărind şi eliberându-se. Domnul Fteley nu a văzut decât cum ea a fost înghiţită de ceaţă.

S-a trezit izbită cu putere de rafale de vânt şi curenţi vizibili de aer albit care se năpusteau asupra ei din toate direcţiile. Practic, nu a păşit dincolo de culme, ci turbulenţa a făcut-o să valseze dincolo, apoi vârtejul a ridicat-o când şi când şi a răsucit-o cu picioarele în sus, dar a aşezat-o mereu înapoi pe picioare. În cele din urmă, pur şi simplu a scuipat-o de cealaltă parte, după ce o tratase cu o blândeţe neobişnuită şi nefirească (totul datorită bebeluşului din spatele ei, pentru care trebuiau făcute unele concesii). Îndreptându-şi părul, a făcut câţiva paşi prin ceaţa tot mai rară, iar apoi a ajuns din nou într-o zonă senină.

Acolo, la optzeci de kilometri spre sud, se afla oraşul.

Era altă lume – umbroasă, albă şi, mai presus de toate, tăcută. Cu toate astea, tăcerea oraşului era doar solidificarea tuturor şi nenumăratelor sunete ale lui, sudate laolaltă de masă şi depărtare. Turnurile se ridicau ca oasele pe fundalul de un albastru vâscos. Sunete neauzite se înălţau dintre ele şi zburau, canalizate şi dirijate spre un loc necunoscut, unde ele aveau să fie recepţionate ca un zgomot alb, şuierat, parazitar şi dens, ca sunetul valurilor. Şi lumina avea să exercite presiune asupra ţărmului îndepărtat. Constant ca o maşină, oraşul îşi semnala existenţa ca printr-un tunet îndepărtat, cu braţele întinse în faţă spre viitor, iar amintirile privind

ceea ce se afla înainte îl trăgeau cu o forţă atotputernică.

Aerul era la fel de limpede ca şi acela de deasupra Lake of the Coheeries, şi totuşi în el existau lentile distorsionante care măreau şi micşorau coaste, fluvii şi lanţuri muntoase întregi – fără nicio explicaţie şi aparent pe pofta inimii, dar întotdeauna cu un efect plăcut. Virginia a descoperit că putea pătrunde pe scena din faţa ei oriunde dorea, oprindu-se ca să vadă fiece amănunt. Ceea ce o atrăgea cel mai mult acolo era felul în care se mişcau lucrurile. Privite de departe, ele parcă erau dintr-un tipar general care părea să le fie (şi sigur le era) total necunoscut. Vapoarele înaintau pe fluviu spărgând valurile, iar schimbarea de direcţie şi tangajul lăsau în urmă unde înspumate, totul în perfectă armonie cu norii plutitori şi traficul aglomerat de pe şosele şi lumina reflectată de crestele înzăpezite.

Dedesubt, gheaţa era curată şi albă, o lespede din email care nu părea rece. A văzut spărgătorul enorm de gheaţă ţintuit la docul lui şi un şir de oameni care se întindea de la cheiul de încărcare până la un mare cuter din clasa Hamilton[22] ale cărui coşuri fumegau discret şi care se odihnea, captiv, pe gheaţă. Oamenii urcau la bord pentru a adăuga greutate cuterului ce trebuia să spargă gheaţa pe care stătea împotriva voinţei lui. Era îndreptat ca acul unei busole, iar orientarea lui reprezenta o rugă pentru a avea şansa de a ajunge la apa albastră şi a trece în viteză prin Tappan Zee către oceanul deschis. Nici măcar un copil nu ar fi fost mai nerăbdător şi, deşi prizonier al gheţii, cuterul era atât de zvelt şi de puternic, încât arăta ca o combinaţie între un motor cu aburi şi un pumnal.

Când s-a apropiat de cuter, Virginia a observat că ofiţerii păşeau încoace şi încolo neliniştiţi că greutatea a o mie de pasageri în plus şi bagajele acestora nu erau suficiente pentru a sparge gheaţa care ţinea nava prizonieră. A urcat o rampă din zăpadă către o uşă deschisă în corpul navei.

— Am îmbarcat toţi pasagerii, doamnă, i-a spus un tânăr

[22] Cuterele din Clasa Hamilton sunt nave rapide aflate în dotarea Pazei de Coastă a SUA (n.tr.).

ofiţer. Nu mai e niciun loc la bord.

— Dar aţi luat pasageri la bord ca să adăugaţi greutate vasului. Nu e adevărat?

— Ba da, doamnă, a spus ofiţerul cu un zâmbet amuzat, dar o persoană în plus nu va schimba prea mult situaţia.

A făcut apoi un semn, vrând să evidenţieze mărimea navei, însă fără să-i pese că Virginia şi Martin vor fi lăsaţi singuri pe gheaţă. De fapt, indiferenţa parcă îi făcea chiar plăcere.

— *Două* persoane, a spus Virginia cu severitate, ridicându-l pe Martin în faţa ei.

Martin a râgâit.

— Bine, a încuviinţat ofiţerul. Dar voi sunteţi ultimii.

— Aşa se pare, a zis femeia, uitându-se în jur cu subînţeles.

Virginia l-a aşezat pe Martin pe rampa de zăpadă şi a sărit în navă. S-a auzit un scrâşnet al gheţii şi toată lumea a ridicat privirea.

— O simplă coincidenţă, a declarat ofiţerul.

Martin a început să dea din picioare şi să ţipe. Nu-i plăcea să fie singurul care nu ajungea pe arcă.

— Gata, gata, a spus mama lui când s-a pregătit să îl ridice pentru a-l lua la bord.

Ofiţerul se întorsese să-l dojenească pe un băiat care încerca să lanseze o torpilă spre Verplanck. Imediat ce Martin a fost ridicat la bord, s-a auzit brusc un pocnet exploziv, iar vasul s-a aşezat pe fluviu, azvârlind în aer mii de tone de apă verde care a format un val mareic peste gheaţă şi a îngheţat până să ajungă la mal. Pasagerii au ovaţionat.

Martin a fost aplaudat cu vigoare de toţi cei din jur. Virginia nu a scăpat prilejul de a i se adresa ofiţerului. Şi-a dres glasul şi a spus:

— Vrem să călătorim pe puntea de comandă şi să luăm prânzul cu căpitanul. Am dori să mâncăm un file de o sută cincizeci de grame, salată de năsturel, un cartof copt, o tartă cu căpşune şi puţin lapte călduţ.

— Dar cine naiba eşti tu? a întrebat-o ofiţerul, care nu

era conştient de rolul lor în de-abia încheiatul spectacol al fizicii.

În loc să-i dea explicaţii, Virginia l-a luat pe Martin deoparte şi l-a hrănit la sân, iar apoi a mâncat stridii fripte şi aburinde şi pâine caldă cu unt, care le fuseseră oferite pasagerilor. Învăţase prima lecţie a oraşului şi rămăsese imperturbabilă.

Doamna Gamely avea o carte cu picturi ale unor artişti din New York şi Hudson, iar când îi răsfoia paginile lucioase, se simţea aproape la fel ca unele femei din Lake of the Coheeries când se aflau în biserică. Când se uita prin acea carte sfântă, spunea deseori lucruri pe care Virginia le considera de neînţeles. Acum, din cauza ofiţerului de la Paza de Coastă – un bărbat ale cărui fireturi de pe vestonul elegant de culoare bleumarin îl făceau să arate ca o pictură în mişcare – Virginia a înţeles şi a speculat că oraşul va fi rece, izolat, lipsit de conştiinţă, că fiecare mişcare a lui va fi imperceptibilă şi că fiecare dintre o sută de milioane de întâmplări va marca o lecţie morală.

Un asemenea oraş lărgeşte viziunea, sporeşte mila şi face inima să plutească aşa cum marea susţine cu blândeţe marile vapoare. Pentru asta, trebuia să fie un instrument rece. Şi, în ciuda frumuseţii lui, va trebui să fie crud.

Acest lucru era adânc înrădăcinat în interiorul cărţii cu imagini. Doar ele îl puteau explica. Din respect şi dragoste pentru mama ei, Virginia învăţase să considere picturile drept ceva în care timpul era spulberat, iar lumina era înţeleasă şi să cunoască legătura de neclintit dintre marile emoţii şi imaginile frumoase. Ştia că imaginea trebuia să fie glacială, deoarece sarcina ei impunea tăcere şi detaşare în prezenţa puterilor intangibile pe care le transmitea, dar ea nu înţelesese încă de ce trebuia să fie şi crudă. Cruzimea şi răceala erau forţe aproape fizice. Când acţionau asupra inimii, ele o făceau să se înalţe şi să simtă. Ele purificau motivele şi puneau sufletul la încercare cu o certitudine care nu lăsa loc compromisului. Imaginile şi oamenii trebuiau să fie suficient de puternice pentru a

rezista pe cont propriu. Pentru că atunci când se întâmpla asta, aveau capacitatea şi forţa de a fi îngemănate şi de a sluji.

Virginia a rămas pe punte cât a putut. Fluviul sufocat de gheaţă se îndepărta curgând pe lângă lateralele navei, iar vântul era ca o piatră de moară din gheaţă. Deşi era rezistent pentru vârsta lui şi nu avea prea multă grăsime sub piele, Martin era cald şi maleabil ca un copil de eschimos şi părea cu desăvârşire nesimţitor la frig. În cele din urmă, Virginia a trebuit să intre, pentru că i se făcuse frig. Pe el nu l-a deranjat căldura din salon şi în timp ce vasul naviga în aval dădea din picioare şi exersa diferite expresii faciale.

Femeia s-a uitat pe hublou şi a văzut multe scene cunoscute. Pe malurile muntoase, copacii se aplecau şi se legănau în vânt, sub cerul însorit. Case de piatră şi lemn se înălţau pe coastele dealurilor traversate şi legate de kilometri întregi de ziduri ordonate. Stejari mari dominau malurile fluviului. În Golful Croton, băieţii jucau hochei sau goneau pe gheaţă cu pânze încropite pe care le şterpeliseră din dulapurile de albituri ale mamelor lor. Dinspre fluviu, dealurile din Ossining şi străzile care urcau spre ele păreau triste şi uitate. Ossining era aparte, dar şi în paragină (pentru că sărăcise), însă străzile sale abrupte, acoperişurile din ardezie, precum şi stejarii masivi erau portrete de mare frumuseţe şi distincţie.

Au trecut prin dreptul Tarrytown şi Tappan Zee, unde câmpiile unduitoare şi vesele erau ca nişte periferii ale munţilor impresionanţi şi prăpăstioşi, iar livezile se întindeau netemătoare până la marginea falezelor. Navigând printr-un spaţiu liber dintre pilonii podului Tappan Zee, corpul negru din oţel al cuierului a fost cât pe ce să se lovească de şoseaua suspendată, dar n-a făcut altceva decât să o salute cu un fir de fum. La aproape un kilometru mai spre sud au început palisadele şi apoi s-a văzut şi oraşul. Cum a zărit porţile metropolei sclipitoare şi norii albi plutind deasupra ei, Virginia şi-a dat seama că era sortită să se afle acolo. Nu degeaba oraşul atrăgea

oamenii aşa cum o făcea. Era creuzetul lui Dumnezeu, iar ea se afla pe drumul de intrare în el.

Au alunecat în josul fluviului pe apele lui grăbite, care treceau prin dreptul oraşului. În timp ce traversau într-o linişte aproape absolută, soarele care apunea făcea palisadele din sticlă şi turnurile cenuşii să devină un scut de aur. Şi, pe măsură ce lumina dispărea de peste tot, mai puţin de pe vârfurile turlelor ce luceau ca iasca fumegândă căreia copiii obişnuiau să-i dea foc pentru a emite semnale, oraşul şi-a aprins lămpile reci, chimice: o sută de milioane de sclipiri, focuri, altare şi vetre orânduite pe turnuri ca nişte munţi cu vârfuri crenelate – întreaga capodoperă intimidând-o pe Virginia ca un dascăl bun, stăruitor şi blând. Alături de acel cultivator uriaş de auriu şi verde, de marginile şi acele lui strălucitoare, navele amarate la cheiurile de pe North River păreau nişte insecte care alergau de-a lungul unei crăpături din podea.

— Uite, Martin, a spus Virginia, ridicându-l pentru ca el să poată vedea totul, uite oraşul de aur.

După şaisprezece kilometri de lumini şi turnuri, au oprit la cheiul vaselor de pompieri de pe Battery, iar pasagerii cuterului au fost debarcaţi în noapte. Ofiţerii voiau să accelereze intrarea lor în oraş, pentru a-şi duce apoi nava dincolo de Narrows, ca să-şi poată croi drum printre valurile înalte cât turlele bisericilor către reţeaua de canale cu ape verzi. Pasagerii au trecut prin sălile din lemn ale remizei de pompieri şi s-au trezit imediat faţă în faţă cu străzile aglomerate. În acel fel, oamenii de la ţară erau aruncaţi în vâltoarea oraşului.

Virginia şi Martin au început să umble fără ţintă prin frig. Ea nu avea niciun plan şi nici cea mai vagă idee cum să se descurce, iar la ora zece, epuizată şi fără vlagă, s-a trezit rezemându-se de o arcadă îmbrăcată în faianţă din Gara Grand Central. Fluvii de oameni treceau pe lângă ea fără să o bage în seamă, pentru că în hainele ei de la ţară arăta ca o cerşetoare. Cele câteva ore de mers prin frig îi stârniseră foamea şi, din fericire, stătea exact în faţa

Barului Stridiilor, unde, la subsol, sălile erau pline de clienţi fericiţi care mâncau ghivece spumoase de stridii sau peşte fript care încă sfârâia, în vreme ce chelneri cu vestoane albe serveau scoici şi stridii pe o linie de producţie demnă de predecesoarele sale mai fine, mai anarhice, care se aflau în adâncuri, la subsol. Virginia s-a lipit de o vitrină şi a cuprins totul, dar numai cu privirea.

Din când în când, cineva ridica ochii şi o vedea. Aceea era inima oraşului. Pe acele coridoare de marmură rătăceau cerşetoare cu sutele. Cei care ridicau privirea nu o făceau pentru multă vreme. Virginia se pregătea să se întoarcă şi să se îndepărteze, când a văzut o tânără la capătul îndepărtat al salonului, ridicându-se şi uitându-se mai atent la ea. Apoi femeia a arătat cu degetul şi a întrebat în tăcere, prin gesturi clare: „Tu eşti?” Virginia s-a uitat în spatele ei, cum făcea deseori când oamenii strigau ceva, socotind că se referă la altcineva. Însă după aceea femeia, care purta o rochie verde, din mătase, a început să-şi croiască drum prin restaurantul aglomerat.

Aşteptând ca femeia cu rochie verde din mătase să dispară, iar apoi să reapară printre arcade, Virginia şi-a făcut probleme că, din cauza oboselii, trebuie să fi arătat îngrozitor. Însă se înşela. Cu toate că era cam răvăşită de iarna din oraş şi că mersese prea mult fără să bea ceva cald şi să se odihnească într-o încăpere, la căldură, măcar câteva momente, ea rămăsese dureros de frumoasă. Şi, cu toate că era înfrigurată şi ostenită, stătea dreaptă. Când femeia în verde a ieşit dintre domuri şi dale de ceramică, Virginia a văzut un chip pe care l-a recunoscut din Lake of the Coheeries. Era Jessica Penn, o prietenă din copilărie pe care o ştia din veri de mult trecute.

Generaţii întregi familia Penn venise acolo în fiecare vară (bărbaţii doar la sfârşit de săptămână şi în august, femeile şi copiii chiar un întreg anotimp) ca să urmărească stratul uşor de gheaţă de peste lac, să stea pe verandă în timpul furtunilor cu tunete care cutremurau lumea, să navigheze vreme de o zi şi o noapte fără să se întoarcă, să ancoreze într-un golfuleţ înconjurat de pereţi drepţi din

piatră pe care nimeni nu-l văzuse până atunci şi nici nu mai avea să-l vadă vreodată, să alerge prin păduri verzi-albăstrui suspendate în timpul nordic şi lent al verii, să ajungă a cunoaşte feţele, râsetele şi excentricităţile celor a căror soartă era să moară şi să fie ţinuţi minte de copii ca prin vis. „Da”, ar putea spune cineva cincizeci de ani mai târziu, „cred că mi-o aduc aminte pe mătuşa Marjorie. Ea era aceea care lega clopoţei de ursuleţul de companie, ne arăta trucuri cu magneţi şi cocea prăjiturele cu ghimbir. Sau era mătuşa Helen?”

Virginia a auzit sunetul vâslelor ca atunci când se plimba cu barca prin păpuriş, un copil în plină vară. Vibrând ca un cimbal, soarele lumina Lake of the Coheeries până ce acesta se încingea şi devenea de un verde strălucitor ca malurile Nilului. Doamna Gamely, o femeie mult mai tânără, striga din casă: „Virginia… Virginia… Virginia…”, iar strigătul era amuţit de arşiţă şi distanţă. „Virginia… Virginia…”, striga ea, în timp ce vâslele se afundau în apa întunecată, iar Virginia vâslea din răsputeri ca să se întoarcă acasă. Însă, deşi imediat vâslele s-au afundat ca în vis în apa întunecată, lacul s-a transformat în gheaţă de tristeţea anilor ce trecuseră.

Într-o iarnă, cândva de demult, Theodore Gamely o luase pe Virginia cu el pentru a inspecta casa familiei Penn. Nefiind nici apă, nici gheaţă, lacul fusese de netrecut, iar pentru a ajunge pe latura cealaltă a lui, au parcurs o lungă distanţă cu sania şi pe schiuri şi uneori au călătorit prin tuneluri făcute în troienele înalte. Casa Penn era un palat pustiu din gheaţă, cu încăperi tăcute şi bântuite. Covoare orientale, mobilier, exemplare din *National Geographic,* scule de pescuit, jocuri de puzzle şi lămpi deconectate stăteau ghemuite în frig. Zăpada învăluia casa până la ferestrele de la etaj şi o făcea să semene cu o peşteră de mult uitată. În timp ce tatăl ei a mers din cameră în cameră pentru a verifica daunele, Virginia a rămas la parter, prizonieră a privirilor imemoriale ale strămoşilor Penn din multe fotografii colorate. Ei rămăseseră acolo toată iarna, în îmbrăcămintea lor fină şi demodată,

nemişcaţi şi uitaţi, încercând să descindă din picturi şi să se îmbrăţişeze unul pe altul. Când a coborât treptele, mulţumit că totul era bine, Theodore Gamely a descoperit că, înfofolită în blănuri, fetiţa lui plângea – pentru că, spusese ea, oamenii din picturi erau morţi şi trebuia să stea singuri şi despărţiţi în camera aceea rece, acoperită de zăpadă. Însă apoi tatăl ei a ridicat-o şi a dus-o în faţa fiecărei picturi, povestindu-i cât de bine s-a priceput istoria ei. I l-a arătat pe bătrânul Isaac, pe care ea îl iubise foarte mult pentru chipul său trist şi blând şi pentru că era mărunt ca un copil. I-a arătat-o pe Abigail, soţia lui Isaac, pe fiii, Jack şi David, şi pe fiicele lor, Beverly şi Willa.

— Harry este tăticul lui Jessica, a spus el. Mai trăieşte, nu?

— Da, a răspuns Virginia smiorcăindu-se şi nu tocmai convinsă, fiindcă era atât de mică, încât abia dacă-şi putea aduce aminte că în vara precedentă îl văzuse de câteva ori pe Harry Penn.

— Iar aici este Willa, a continuat tatăl ei. Şi Willa trăieşte. Locuieşte la Boston.

— Acolo cine e? a întrebat Virginia.

Au făcut câţiva paşi în faţă în lumina scăzută şi au ridicat privirea spre un zid rece şi înalt, pe care atârna portretul unei tinere.

— Aceasta este Beverly, a spus Theodore Gamely. O ţin minte ca prin ceaţă. Într-o seară, demult, demult, am mers într-o plimbare cu sania împreună cu Beverly. Am gonit foarte repede, mai repede decât am călătorit vreodată. Ne-am oprit la un han, unde am jucat Răţuşca. Eram mic: aveam aproape vârsta ta de acum.

— Şi el cine este? a întrebat Virginia, arătând spre o pictură aflată faţă în faţă cu cea înfăţişând-o pe Beverly.

— Este Peter Lake, i-a răspuns tatăl ei. El a condus sania în seara aceea. Vezi cum se privesc? S-au iubit, însă ea a murit când era tânără – ţin minte vara în care au venit la lac fără ea –, iar el a dispărut pentru totdeauna.

Virginia dădea semne că va izbucni iar în plâns, aşa că tatăl ei a zis:

— E adevărat. Oamenii mor. Se întâmplă. Dar gândeşte-te la copii. Mai sunt Jessica, vărul ei, John, şi copiii Penn din Boston. Fetiţo, n-ar trebui să te îngrijoreze astfel de lucruri.

I-a ridicat părul de pe frunte şi a sărutat-o. Apoi au părăsit galeria îngheţată, iar Virginia avea să îşi amintească mereu spiritele colorate plutind în jurul ei în lumina vagă, ca şi cum le-ar fi cunoscut. Dar, deşi ţinea minte poveştile lor, nu îşi putea aminti chipurile lor.

Acolo, în altă galerie, de data asta subterană, era Jessica – o frumuseţe desăvârşită, ca şi Virginia, deşi diferenţa dintre oraş şi ţară era profundă şi evidentă.

Amândouă au fost surprinse de felul în care înaintaseră în vârstă şi, pe dată, şi-au dat seama că nu puteau relua prietenia pe care o trăiseră când erau mici. Aşa că au fost reţinute, deşi au simţit că între ele se naşte o nouă legătură ivită tocmai din faptul că nu se arătau ridicol de exuberante şi că deveniseră fiinţe inteligente şi demne, care nu doreau să schimbe ceea ce deveniseră pe o amintire de scurtă durată, care n-ar fi avut cum să dureze.

Martin şi-a agitat gânditor pumnişorul spre prietena mamei lui, care i-a condus pe amândoi prin Barul Stridiilor spre o masă mare, de formă circulară, unde Virginia a fost invitată să se aşeze şi prezentată tuturor celor care o însoţeau pe Jessica.

Era o cină a jurnaliştilor şi, între jurnalişti, Praeger de Pinto (deşi tânăr) era cel mai cunoscut. Era redactorul-şef al ziarelor *The Sun* şi *The Whale* (adică, *The New York Evening Sun* şi *The New York Morning Whale),* în plus, era logodit cu Jessica Penn şi, prin urmare, liderul grupului – deşi ar fi fost asta oricum. Ştia aproape totul şi, graţie funcţiei lui, ştia cu atât mai multe.

— Arăţi de parcă ai făcut o călătorie grea, a spus el.

— Aşa este.

— Vii din nord? a întrebat-o bărbatul, pentru că auzise de refugiaţii aduşi în oraş de zăpezile uimitoare şi de frigul înfiorător care cuprinsese tot ce se afla mai sus de Podişul Hudson şi care părea să se îndrepte spre ei.

Ea a confirmat cu o mişcare din cap.

— Nordul îndepărtat?

— Da, a spus ea.

— Cum?

— Nu chiar uşor, a răspuns Virginia şi a coborât privirea jenată.

— Să-ţi oferim ceva de mâncat ţie şi copilului, a spus Praeger. Au o budincă de peşte foarte uşoară pentru copii mici: i-am văzut pregătind-o şi aş mânca şi eu aşa ceva. Iar ţie îţi pot recomanda aceleaşi feluri pe care le vom mânca noi?

— Nu ştiu ce să zic. Nu am prea mulţi bani.

— Nu, nu, a asigurat-o Praeger cu o naturaleţe remarcabilă şi cu generozitate. Suntem la o cină a conducerii ziarului *The Sun.* Toată lumea mănâncă pe cheltuiala ziarului. Noi avem stridii trase la tigaie, file fript de eglefin, cartofi copţi, mazăre şi bere olandeză. Toţi la fel, iar într-o jumătate de secundă pot comanda încă o porţie.

— Mulţumesc, a spus Virginia, încântată de norocul ei extraordinar.

— Nu e nevoie, a spus Praeger. Putem face prezentările?

Era o întrebare retorică. Toţi voiau asta, îndeosebi bărbaţii necăsătoriţi, cu excepţia lui Courtenay Favat, care a ridicat capul în aer ca o ţestoasă.

Jessica a zis:

— V-o prezint pe prietena mea, Virginia Gamely.

— Din Lake of the Coheeries, New York, a adăugat Virginia cu glas cristalin, după care directorul editorial i-a invitat pe toţi subordonaţii să se prezinte în ordinea în care erau aşezaţi în jurul mesei.

Courtenay Favat era redactorul paginii pentru *doamne şi cămine,* rămasă din vremea în care cititoarele ziarului *The Sun* apelau la acea pagină pentru a găsi sugestii de murături şi conserve sau sfaturi despre cum să tricotezi sau să croşetezi. Courtenay era şi redactorul paginii care se ocupa de mâncare, vinuri, modă şi casă şi avea la dispoziţie, în fiecare zi, câte o jumătate de pagină. *The Sun*

prezenta preponderent ştiri şi articole despre literatură, ştiinţă, explorări şi artă. Concurentul său, *The New York Ghost* (un ziar de scandal înfiinţat de magnatul presei australiene, Rupert Binkey, şi lăsat nepotului său, Craig) avea, practic, mii de angajaţi care făceau aceeaşi treabă ca şi Craig. Aveau chiar şi un redactor-şef care scria despre legume şi un critic care analiza spălătoriile chimice. Însă, pentru că Harry Penn era un puritan, un spartan, un stoic şi un troian, el nu găzduia articole de o pagină întreagă despre trufe sau chifteluţe de cartofi.

Hugh Close, editorul ziarului *The Sun*, avea energia nelimitată a unui ogar şi era întotdeauna pe fază, ca un labrador care aşteaptă ca un băţ să fie aruncat într-un lac cu apă rece pentru a-l recupera. Avea o mustaţă roşcată şi păr roşcat care era modelat pe capul lui de parcă ar fi fost lut. Putea să vadă jocuri de cuvinte în orice exprimare şi nimeni nu reuşea să discute cu el fără să sufere o analiză jenantă a înţelesurilor duble. Purta doar costume de culoare gri; cămăşile lui aveau gulere cu balene; putea citi o mie de cuvinte pe minut chiar dacă pagina era răsturnată cu fundul în sus şi de la coadă la cap; ştia toate limbile romanice (inclusiv limba română), hindi, ciuvaşă, japoneză, arabă, gulahă, turqwatle[23] şi olandeză; putea vorbi oricare dintre acele limbi cu accentul celeilalte; crea cuvinte noi cu viteza de doi kilometri pe minut; era cel mai mare gramatician al lumii şi maestru al sintaxei; şi-i înnebunea pe toţi. *The Sun* era inegalabil ca stil şi precizie lingvistică. Însă nu ştia altceva decât cuvinte; îl posedau şi îl copleşeau, ca şi cum ar fi fost o mie de pisici albe cu care ar fi împărţit o garsonieră. (În realitate, nu-i plăceau pisicile, pentru că ele nu puteau vorbi şi nu voiau să asculte.)

Era apoi William Bedford, redactorul financiar, care trăia exclusiv pentru Wall Street. Chiar şi când sughiţa, preţul unei acţiuni sărea, aşa se zicea, şi ceruse în

[23] Gullah, amestec de engleză elizabetană şi limbi africane, vorbită încă în unele zone din Georgia şi Carolina de Sud; *Turqwatle* – cuvânt inventat de autor (n.tr.).

testamentul său să fie mumificat folosindu-se hârtie de teleimprimator. Arăta ca un maior britanic care tocmai venise din deşert, ceea ce e totuna cu a spune că avea o faţă lungă şi slabă, părul de culoarea bronzului, aurului şi argintului şi o expresie gravă şi uşor alcoolică. Atât tatăl, cât şi bunicul lui fuseseră preşedinţi ai Bursei de Valori din New York, astfel că el cunoştea pe toată lumea, iar lumea îl cunoştea pe el. Rubrica lui era religia multora, iar organizarea departamentului financiar al *The Sun* era un miracol plăcut de grafice, diagrame, ilustraţii şi analize precise. Harry Penn spusese mereu că dorea oameni pricepuţi la ceea ce făceau, chiar dacă erau puţin necioplţi (cu toate că Bedford era extrem de cizelat în comparaţie cu diferiţii bădărani care conduceau alte departamente). „Nu suntem un colegiu," spusese cândva Harry Penn. „Suntem un ziar. Vreau cei mai buni oameni, oameni care îşi trăiesc meseria, experţi, fanatici, genii. Nu-mi pasă dacă sunt puţin trăsniţi. Aici, cine este un ciudat, va atenua toate ciudăţeniile neatrăgătoare, iar asta va duce la realizarea unui ziar care să fie pentru meseria de jurnalist ceea ce Biblia este pentru religie. S-a înţeles?"

Pentru a completa tabloul, de faţă se afla şi Marko Chestnut, şeful departamentului artistic pentru *The Sun* şi *The Whale.* Cât se discutase până în acel moment, el schiţase, apoi s-a prezentat ridicând în aer desenul pe care îl realizase. Nefiind întru totul necunoscătoare în domeniul artei, Virginia şi-a dat imediat seama de câteva lucruri în legătură cu Marko Chestnut. În primul rând, ca şi în cazul celorlalţi membri ai conducerii ziarului *The Sun,* în ce priveşte aptitudinile, nici el nu avea pereche în domeniul lui. După ani şi ani de crochiuri rapide, iuţeala şi memoria, cerinţe impuse unui desenator de ziar, îl învăţaseră să extragă liniile reale şi esenţiale ale scenelor pe care le avea sub ochi. Iar Virginia s-a arătat încântată de faptul că, la fel ca mulţi alţi artişti, el nu se mulţumise să realizeze o schiţă umoristică a celor aflaţi la masă. Deşi ea nu ştia asta, restaurantele din tot oraşul erau pline de caricaturi parţiale care trădau nu diformităţile subiectului,

ci lipsa de viziune a artistului. În câteva linii, se putea trasa sufletul cuiva. Acest lucru era posibil dacă artistul avea curajul necesar. Pentru că lumea era încărcată de sentimente, şi acest lucru însemna atât de mult pentru oameni, încât până şi liniile abia trasate cu cărbunele puteau ilumina şi uimi – nu prin ceea ce erau, ci prin ceea ce arătau din adevăr.

În desenul lui Marko Chestnut, virtuţile şi particularităţile deveneau evidente în mod magic. Praeger de Pinto era desenat mai mare decât ceilalţi şi, ca toţi oamenii destinului, avea o înfăţişare deopotrivă satisfăcută şi agitată. Bedford avea ochii strălucitori, purta un costum gri-deschis, de culoarea cenuşii, şi avea un zâmbet asemănător cu rânjetul unui lup. Alături de el se afla Close, surprins în mod dezarmant într-un moment în care râdea. Courtenay Favat era prezentat cu o faţă foarte mică, în armonie cu papionul cu motive florale. Iar Jessica Penn, în picioare, era un amestec de frumuseţe feminină şi sexualitate în devenire. În schiţa ei nu exista culoare, ci mai curând o nuanţă de fildeş în locurile în care coapsele şi sânii îi dădeau rotunjime mătăsii Marko Chestnut accentuase părul negru şi elastic al Virginiei, spatele drept, tipic celor de la ţară, şi zâmbetul ei încântător. Martin apărea cu o sprânceană mai ridicată. Scepticismul lui era îndreptat spre Marko Chestnut, care stătea aplecat înainte, fără a i se vedea faţa, pentru că executa desenul în care apărea şi el.

După încheierea prezentărilor, dintr-un colţ aflat sub una dintre multele arcade care creau ecouri, orchestra a început să cânte valsuri. Praeger a chemat o chelneriţă şi a cerut încă două porţii şi jumătate, pentru Virginia, Martin şi Lucia Terrapin, secretara sa cu părul roşcat şi ochii verzi, venită cu nişte hârtii care trebuiau semnate.

Bucăţile fripte de halibut sfârâiau, boabele de mazăre luceau ca nişte emailuri medievale, iar berea era la fel de bună de parcă ar fi provenit dintr-un butoi uriaş de la o tavernă din Lake of the Coheeries. Au mâncat ca şacalii şi, cu toate că au încercat să discute afaceri, s-au distrat prea

mult. Conversaţia a alunecat o vreme spre alte subiecte, au mâncat cu ferocitate şi, bătând din degetele de la picioare în ritmul melodiei „Măsline Omnikia” de Dewey, au încercat să afle mai multe despre frumuseţea cu picioare lungi din nord şi despre copilul ei, care cânta odată cu muzica în cea mai misterioasă, mai nereţinută şi mai neobişnuită armonie.

— Soţul tău va sosi curând în sud? a întrebat-o atunci Lucia Terrapin, care era tânără şi mai predispusă la gafe.

— Nu am soţ, a răspuns Virginia fără să dea de bănuit că ar fi fost jenată în vreun fel, cel puţin deocamdată. Tatăl lui, a continuat ea, întorcându-se pentru o clipă spre Martin, a fost cuprins de o fervoare religioasă atât de copleşitoare, încât a trebuit să ne părăsească. Dar nu e nimic. Ne-am obişnuit.

Încercând să repare gafa, Lucia a spus:

— Mai este acolo, la The Lake of the Fairies?

— Fairies? a repetat Virginia amuzată. N-am auzit să i se spună vreodată aşa. E The Lake of the Coheeries, nu Fairies[24].

Hugh Close s-a entuziasmat brusc la gândul c-ar putea să afle originea unui cuvânt.

— Ce înseamnă? a întrebat el.

— Nimic, i-a răspuns Virginia. E un nume propriu.

— Da, dar de unde provine? Vreau să zic…

— Etimologia lui e nesigură, a afirmat Virginia. Însă eu am propria teorie. Ştiţi probabil că „heer” este o măsură de pânză sau un scul din lână care cuprinde două tăieturi, a şasea parte dintr-un hasp sau hank[25] de fir, sau a douăzeci şi patra parte dintr-un fus. Deşi originea cuvântului este obscură, majoritatea filologilor sunt de acord că se apropie de cuvântul „herfe” din scandinava veche, care înseamnă ghem, a spus ea, cu ochi sclipitori. Dar să nu vă lăsaţi înşelaţi de înrudirile cu scandinava veche!

— Bineînţeles că nu. Sunt întru totul de acord, a spus

[24] În lb. engl. *fairies* înseamnă zâne (n.tr.).

[25] *Hank* – un scul de bumbac măsoară aproximativ 770 metri (n.tr.).

Favat.

— Sunt la fel de înşelătoare ca friziana. Când începi să te joci cu analogiile sonore ale englezei, cu limbile teutonice, îndeosebi cu germana veche de sus, aproape sigur rişti să faci greşeli. După părerea mea, secretul pentru stabilirea originilor toponimelor din nordul statului New York se află în modificările ortografice şi morfologice cauzate de transliterări naive sau de amintiri inexacte (sau, desigur, de adaptări fonologice translingvistice sau interdialectale) privind numele unor locuri dintr-o limbă nefamiliară. Eu cred că „Coheeries" este forma dialectală americană a cuvântului „Grohius", care a fost unul dintre primii olandezi care s-au stabilit la apus de munţi. Cuprinzând cea mai mare parte a malului răsăritean al lacului, probabil că s-a considerat că domeniul lui cuprindea şi lacul. Astfel, Lacul lui Grohius, transformându-se treptat de-a lungul vremii în Lacul Coheeris, cum „Krom Moerasje", însemnând „Mica mlaştină strâmbă" din olandeză, a devenit „Gramercy" în engleză; de unde şi Parcul Gramercy. Dar nu sunt întru totul sigură, a încheiat Virginia râzând.

Toţi cei care i-au auzit explicaţia, îndeosebi Close, au rămas înmărmuriţi ca un câine de vânătoare la o demonstraţie aeriană. Virginia nu avea habar că mica ei disertaţie nu reprezenta un subiect firesc de discuţie în societate, căci, la urma urmelor, ea îşi petrecuse viaţa cu doamna Gamely, care putea rosti treizeci de asemenea alineate la fel de uşor precum întorcea o clătită în tigaie.

— Ai doctoratul în lingvistică? a întrebat-o Praeger.

— Eu? Virginia a rămas surprinsă şi jenată. A, nu, domnule de Pinto. N-am mers la şcoală nicio zi. Acolo, în Lake of the Coheeries, nu există şcoală.

— Nu?

— Nu.

— Ştiam că toţi copiii din statul New York sunt obligaţi să urmeze şcoala, a spus Marko Chestnut.

— Tot ce se poate, a explicat Virginia. Dar, cum să spun, Lake of the Coheeries nu e chiar în statul New York.

— Nu e? au întrebat mai mulţi în acelaşi timp.

— Nu, a zis ea, anticipând dificultăţi. Nu este trecut pe hartă, iar corespondenţa nu ajunge acolo decât dacă o ridică cineva din Hudson. E greu de explicat. Cum să spun, nu se poate ajunge acolo.

— Nu?

— Nu. Acum şi-a dat seama că se afla pe un teren primejdios. Trebuie. Trebuie să…

— Să locuieşti acolo, a ajutat-o Jessica.

— Exact! a exclamat Virginia.

După aceea, pentru că Jessica şi-a exercitat toată influenţa, chestiunea a fost abandonată discret. Nimeni nu mai credea în zidul de nori; nimeni nu-l putea vedea; nimeni nu înţelegea. Era preferabil să nu insiste asupra subiectului. În orice caz, recunoscând perspectiva neobişnuită şi evidenta inteligenţă a Virginiei (fără a mai vorbi de frumuseţea ei), fiecare şef de departament a început să o pună la încercare cu intenţia de a-i oferi o slujbă. Economic ca de obicei, Bedford a întrebat-o, foarte direct, ce făcea.

— În ce împrejurări? a reacţionat ea nedumerită, pentru că în Lake of the Coheeries nimeni nu se gândise vreodată să pună o asemenea întrebare.

— Ca să trăieşti, a spus el, nedorind să fie respins.

— A, tot felul de lucruri. O ajut pe mama să cultive struguri şi porumb, am grijă de legume şi de stupină. Iarna tai gheaţă din lac. Pescuiesc. Strâng fructe de pădure, ţes, cârpesc, gătesc, coc, cos şi am grijă de Martin. Câteodată fac calcule pentru contabilitatea satului sau îi citesc lui Daythril Moobcot când trebuie să coboare sub dinam pentru a-l repara. Lucrez mult la bibliotecă. Oraşul are foarte puţini locuitori, dar în biblioteca noastră există peste un milion şi jumătate de volume.

— Asta e ceva, a spus Praeger în barbă, întrebându-se dacă ea ştia să scrie şi ce ar putea transmite.

— Şi îi consiliez pe copii şi pe adulţi când este nevoie, lucru pentru care satul mă plăteşte cu o sumă mică, în numerar.

Până şi pe Favat îl interesa Virginia şi-şi imagina că probabil deţinea unele reţete mortale pentru brioşe cu afine şi alte bunătăţi de la ţară (lucru de altfel adevărat).

— Ştii să desenezi? a întrebat-o Marko Chestnut, deja îndrăgostit de ea.

— Nu, a răspuns Virginia, coborând ochii cu sfiiciune.

Acum se simţea stânjenită din cauza atenţiei pe care i-o acordau toţi: nu-şi dăduse seama de asta de la început. Jessica a salvat-o. Virginia făcuse o călătorie grea, a spus ea, şi era timpul ca bebeluşul să doarmă.

Înainte să se culce în noua casă a familiei Penn (undeva, într-un uriaş labirint de străzi care trădau prosperitatea locuitorilor, aşa i s-a părut Virginiei), ajunse pe palier, iar Jessica i-a spus Virginiei:

— Praeger mi-a zis că ar vrea să discute cu tine mâine, dacă e posibil, la *The Sun.* Cred că, a continuat ea cu aerul unei oficialităţi care se pregăteşte să înmâneze un premiu la loterie, doreşte să îţi ofere o slujbă la *The Sun* sau la *The Whale* sau la amândouă, cum se întâmplă deseori.

— Dar nu ştiu nimic despre ziare, a spus Virginia.

— Am sentimentul că poţi învăţa. Nu crezi că ar fi o idee bună?

— Ba da, a răspuns Virginia. Dacă am noroc, voi visa despre asta la noapte, iar mâine voi şti ce să fac.

În după-amiaza în care Virginia s-a dus în Piaţa Tipografiei pentru a discuta cu Praeger de Pinto în clădirea veche şi frumoasă a ziarului *The Sun*, oraşul era înveşmântat în albastru de iarnă. Ca să ajungă acolo a trebuit să treacă prin Lower East Side şi Chinatown, iar aceste locuri pline de culori ameţitoare, care le egalau pe ale oricărui oraş oriental, au încântat-o nespus. Când a ajuns la biroul lui Praeger, tăria ajunsese la ea dintr-o mie de izvoare diferite. O culesese din oraş, din port, de la cele zece mii de nave care coborau pe o reţea de râuri iuţi şi de la geometria imaculată a podurilor colosale.

Praeger i-a pus întrebări vreme de două ore, sorbindu-i elocvenţa delicată şi mirându-se de modul în care gândea

ea.

— Poţi scrie precum vorbeşti? a întrebat-o el.

— Cred că da, a răspuns. Dar nu sunt sigură.

Apoi a trimis-o în altă cameră să aştearnă pe hârtie primele impresii despre New York. Ea a revenit peste o oră cu un eseu perfect, proaspăt ca un măr abia cules. El l-a citit de două ori, apoi încă o dată. A simţit o plăcere deosebită, ca şi cum ar fi sărutat o femeie frumoasă.

— Am senzaţia că văd oraşul pentru prima oară, a spus el, şi îţi mulţumesc pentru asta.

Virginia scrisese doar ce i se păruse a fi adevărul privind felul în care stăteau lucrurile.

— Vrei o rubrică pe prima pagină? O vom pune în ambele ziare, de două sau trei ori pe săptămână. Sistemul de aici este unic: a fost modelat după acela de pe o balenieră. Toată lumea este plătită în acţiuni şi – cu excepţia dimensiunii birourilor şi a numărului de asistenţi – beneficiile sunt egale. Ca deţinătoare a unei rubrici pe pagina editorială, vei fi bine recompensată, pentru că vei avea un număr mare de acţiuni.

Apoi Praeger i-a spus suma de bani şi chiar şi cifra minimă era mai mare decât ar fi putut ea să câştige într-o viaţă, fără a mai vorbi de un an. Cifra maximă era mai mare decât produsul intern brut din Lake of the Coheeries şi Bunting’s Reef (oraşul alăturat) luate laolaltă. Asta a înspăimântat-o, dar apoi şi-a adus aminte că în călătoria de o oră făcută prin oraş văzuse suficient de multe lucruri pentru a scrie o mie de enciclopedii profund laudative. Desigur, a gândit ea, două sau trei articole pe săptămână nu vor reprezenta o problemă, ţinând seama că o plimbare de o zi printre turnuri, poduri şi pieţe o va face să ajungă acasă cu pana pregătită, gata să fie lansată ca dintr-o arbaletă.

— Cred că voi accepta, a spus ea. Dar nu cunosc oraşul şi nu am idee despre acest gen de muncă. Mă tem că, dacă voi porni prea de sus, îmi voi face o părere deformată. Şi, pe de altă parte, mama zicea mereu că trebuie să te dăruieşti muncii în sine, de aceea nu mă interesează

promovările peste noapte şi prea multă relaxare. Lasă-mă să încep cu începutul, cu toţi ceilalţi. Îmi place mai mult cursa decât să câştig.

— Serios?

— Da. Mi-am imaginat victorii măreţe, dar şi curse măreţe. Cursele sunt mai frumoase.

— Plata nu este la fel în partea de jos.

— Nu suntem materialişti. Nu avem nevoie de mult.

— Aici există obiceiul de a-i da noului angajat salariul pe zece zile, timp în care se poate gândi la ce se petrece, ca să se obişnuiască onorabil şi eficient cu ce face. Prevăd că vei promova rapid. Sper ca înainte de încheierea anului să ţii o rubrică la noi.

Virginia a păşit pe galeriile spaţioase ale ziarului, prin dreptul oamenilor care păreau fascinaţi de activitatea lor, a ieşit pe uşa principală a clădirii şi aproape că a plutit peste Piaţa Tipografiei. A luat jumătate din salariul pe zece zile şi a pus banii într-un plic cumpărat de la un vânzător ambulant de articole de papetărie. Banii aveau să-i fie trimişi mamei ei. Nu i-au rămas prea mulţi şi a înţeles că îi va fi greu. Cu toate astea, a pornit ca o regină pe străzile aglomerate, străbătând cartierele epuizante ale oraşului. Când a ajuns la casa familiei Penn, l-a ridicat în aer pe micuţul Martin şi a dansat cu el.

Fusese doar un vis. Însă a doua zi, după ce s-a trezit, elementele visului s-au ordonat cum nu se putea mai bine. Până şi cuvintele rostite au fost aceleaşi. Văzuse în vis amănuntele încăperilor în care nu călcase niciodată şi cunoscuse vremea care încă nu venise şi străzi pe care nu mersese până atunci. În Chinatown, în drum spre casă, i-a cumpărat lui Martin o prăjitură mare cu cireşe. I-a vândut-o un băiat cu trăsături caucaziene, care avea ochii înguşti şi purta o pălărie chinezească. I s-a părut foarte straniu.

Acum trebuia să se ocupe de câteva lucruri practice. Trebuia să caute un apartament, să-şi cumpere haine noi, să găsească pe cineva care să-i poarte de grijă lui Martin cât ea muncea. Însă acele lucruri erau uşor de rezolvat. A socotit că oraşul era atât de plin de combinaţii, permutări

şi posibilităţi, încât el permitea nu doar îndeplinirea oricărei dorinţe, ci şi alegerea oricărui curs posibil, obţinerea oricărei recompense, a oricărei vieţi de trăit şi posibilitatea existenţei oricărei curse la care să participe. A închis ochii şi a văzut oraşul arzând în faţa ei într-o culoare aurie ispititoare. Plin de nori mari şi pufoşi, cerul era animat de un albastru de iarnă.

ÎN TROIENE

Cu toate că San Francisco este un oraş liniştit, anesteziat în albastru, când a murit Vittorio Marratta a fost ca şi cum peste dealuri s-ar fi rostogolit un tunet grozav. Dacă nu ar fi interzis el în mod explicit, şirul de limuzine negre care l-ar fi urmat ar fi fost lung de aproape doi kilometri. Era stâlpul câtorva comunităţi, iar când moare un asemenea om, acest lucru pare nefiresc şi îi face chiar şi pe duşmanii lui să îşi exprime respectul. Signor Marratta fusese liderul comunităţii italiene din San Francisco, un om de ştiinţă ale cărui descoperiri în domeniul astrofizicii fuseseră îndeajuns de importante pentru ca nu doar una, ci trei galaxii (Marratta I, II şi III) dintr-un sector îndepărtat din zona nordică a cerului să primească numele lui. Fusese preşedinte al universităţii de peste golf, înainte ca tulburările să spulbere calmul academic în care ea fusese înfiinţată; fost comandant de marină, comandant al unei nave în război şi bogat armator, ale cărui nave rapide de transport containere onorau golful cu sosiri şi plecări de câteva ori pe zi către Tokyo, Accra, Londra, Sydney, Riga, Bombay, Capetown şi Atena şi ale cărui remorchere făceau toate manevrele necesare pentru acelaşi port căruia îi dădeau de lucru navele lui.

Scriitorii de ferpare îşi redactau textele incomplete, făcând un tur prin viaţa lui ca nişte călători prin Anglia, care nu apucă să vadă lebede, oi, biciclete şi ochi albaştri. Ei ştiau că Marratta sosise din Italia după Marele Război, dar nu că dezertase din acel carnaj, îşi petrecuse un an ca hoţ, iar în cele din urmă înotase în portul Genova pentru a se căţăra pe lanţul de ancoră al unui vas care, lucru necunoscut lui, pleca spre San Francisco. Se ştia doar că se căsătorise cu fiica unui armator, dar nu se ştia cât de mult o iubise până când ea murise sau cum îl afectase moartea ei. Se ştia că luptase pentru preşedinţia universităţii, dar nu se aflase cât de dură şi de istovitoare

fusese bătălia. Se ştia că descoperise galaxii şi unele adevăruri fundamentale, dar nu se ştia de cine fusese îndrumat, nici dacă, după mulţi ani de gândire profundă privind ce văzuse şi măsurase, fusese recompensat cu imaginea a ceva ce nu a putut dezvălui niciodată, pentru că nu era epoca potrivită. Şi se ştia că avea doi fii, dar se cunoşteau puţine lucruri despre ei.

Când tunetul a bubuit deasupra oraşului care nu cunoaşte tunetul, s-au întâmplat tot soiul de lucruri. Rudele s-au grăbit să cumpere flori şi să închirieze automobile, pentru a afla doar că fuseseră excluse din procesiune din dorinţa decedatului – care îi voise la mormântul său doar pe cei doi fii şi un preot. Avocaţii şi contabilii au fost puşi la treabă la fel de intens şi neaşteptat ca şi Albinele Mării[26], care trebuie să construiască un aerodrom în jumătate de oră. Clădirile universitare au fost rebotezate. Observatorul şi-a coborât drapelul în bernă. Şi toţi s-au întrebat cum vor gestiona fiii tot ce le rămăsese. Şaptezeci şi cinci de nave mari, toate remorcherele din Golful San Francisco, un magazin universal, turnuri de birouri, terenuri cât să mai construiască un oraş, fonduri mutuale, subdiviziuni şi blocuri de acţiuni la mari corporaţii, toate erau în dispută în testament. Signor Marratta ajunsese să deţină o parte a economiei variată şi bogat colorată ca şi o mostră lungă de sol dintr-o mare tropicală, iar activele mobile erau la fel de numeroase precum animalele de pe Arca lui Noe. Fireşte, toată lumea era curioasă să afle cui îi reveneau toate acele valori.

Testamentul a fost citit într-o zi de marţi din luna mai, la trei săptămâni după înhumare, când efectele tunetului se mai estompaseră. În seninătatea de mai, studenţii au plecat pe drumuri neumblate şi însorite pentru a vedea alte părţi ale ţinutului. Cei care au rămas s-au bucurat de soarele puternic şi de zilele senine încă minunat de răcoroase. În umbrele aproape ultraviolete ale celei mai

[26] *Seabees,* soldaţi din Batalionul Naval de Construcţii al Marinei Militare Americane (n.tr.).

spaţioase încăperi din casa Marratta de pe Presidio Heights se strânseseră peste o sută de persoane. Cerul albastru-închis era vizibil prin uşile cu canaturi din sticlă, care dădeau spre un balcon lung, cu vedere la golf. Dacă nu ar fi fost răcoarea radiată de marmura albă şi curată ca şi falezele din Parcul Naţional Yosemite, Signor Marratta ar fi fost dat uitării, pentru că în prezenţa a o sută cincizeci de oameni citirea testamentului era ca o combinaţie între inaugurarea unei şcoli private, o curte marţială şi întrunirea unei secte religioase secrete. În primul rând stăteau cei doi fii, Evan şi Hardesty. Aveau până în treizeci de ani, dar păreau mai tineri. Şi erau puternici şi neliniştiţi într-un mod care sugera că n-ar fi trebuit să se afle într-o sală de bal, ci undeva, pe un teren de joc sau într-o pădure în care lumina se oglindeşte orbitor în pâraiele albastre.

— Mă tem că astăzi va fi multă dezamăgire în această încăpere, a spus cel mai vârstnic dintre cei cinci avocaţi care conduceau procedura. Signor Marratta a fost un om complicat şi, aşa cum se întâmplă deseori în cazul celor ca el, a preferat acţiunile simple. Jumătatea de secol cât i-am fost alături, ca prieten şi consilier juridic, a însemnat o dezbatere de o viaţă în privinţa legii. Signor Marratta nu cunoştea legea, însă îi ştia spiritul şi de cele mai multe ori a insistat asupra unei abordări simple, pe care eu o respingeam – doar ca să afle apoi de la mine (după multă trudă şi cercetare) că, într-adevăr, el avusese dreptate. Nu am idee cum reuşea, dar acesta este adevărul şi, într-un fel sau altul, ştia ce intenţiona legea şi în ce locuri ea se va opune. Spun asta nu pentru a-l elogia sau pentru a cere în numele lui o recunoaştere onorifică postumă faţă de barou, ci mai degrabă pentru a vă preveni să nu faceţi vreo apreciere pripită în legătură cu ceea ce, neîndoielnic, unora li se va părea a fi o acţiune necugetată. Signor Marratta a fost cel mai bogat om pe care l-am cunoscut şi a lăsat cel mai scurt testament pe care l-am văzut vreodată. Dacă vă aşteptaţi că vom sta aici ore în şir, ascultând argumente din ce în ce mai stufoase, veţi fi surprinşi, pentru că decedatul a lăsat aproape totul unui

singur moştenitor şi un mic dar celuilalt. Regret, dar mulţi dintre dumneavoastră veţi fi pe bună dreptate cuprinşi de amărăciune.

În loc să se agite, cei din încăpere au rămas încordaţi şi tăcuţi. Speranţa şi teama se încleştaseră într-un impas la fel de simetric şi interdependent ca şerpii încolăciţi în luptă pe un caduceu. Reprezentanţi de universităţi şi instituţii caritabile, directori de spitale, rude de mult uitate, cunoştinţe întâmplătoare, angajaţi obscuri şi delegaţi din presă erau strâns legaţi de acel suspans – în afara ultimilor, toţi sperau în mod absurd că acţiunea nechibzuită despre care vorbise avocatul îi va face bogaţi mai presus de visele lor cele mai nebuneşti.

Şi totuşi, toţi s-au gândit că Evan va primi micul dar, ceea ce va fi probabil un semn amar şi ironic privind caracterul lui, în niciun caz exemplar… Moartea neaşteptată a mamei îl făcuse să devină un maestru al lăcomiei calculate, al comportamentului desfrânat şi al cruzimii care nu ţine seama de nimic, iar el trăise doar pentru ce putea stoarce de la tatăl lui care, în ciuda tuturor acestor lucruri, îl iubea.

În cursul unor atacuri feroce din copilărie, îl umpluse de sânge atât de des pe Hardesty, încât acesta se temea de el chiar şi acum, când avea aproape de treizeci de ani, şi după ce luptase în două războaie şi fusese multă vreme un atlet bine pregătit. Anii de serviciu militar, care îi întrerupseseră cariera la catedra universitară, îl făcuseră pe fratele mai mic să devină rezervat şi timid. Fusese strivit de nenumărate ori în armată şi era unul dintre cei care reveniseră acasă jigniţi şi deziluzionaţi.

Martorii la citirea testamentului presupuneau că totul va fi moştenit de Hardesty, căci el era extrem de liniştit şi discret, şi aşteptau cu nerăbdare palma finală pe care o va primi Evan pentru toate drogurile consumate, pentru automobilele pe care le distrusese, pentru femeile pe care le lăsase însărcinate şi pentru zilele pe care le risipise. Toţi au văzut că în scurtul interval dintre anunţul făcut de avocat privind condiţiile speciale ale testamentului şi

ruperea sigiliului din ceară care îl proteja, Evan s-a uitat ţintă la Hardesty într-un mod care sugera încercarea de intimidare, linguşirea şi crima.

Evan transpira şi respira cu greutate. Îşi ţinea pumnii strânşi şi ochii larg deschişi. Pe de altă parte, Hardesty stătea trist lângă fratele lui, gândindu-se neîndoielnic la tatăl său – nu pentru că ar fi fost pios sau prost, ci pentru că tatăl lui îi fusese singurul prieten, iar acum se simţea îngrozitor de singur. Voia ca acea procedură să se încheie cât mai curând. Voia să se întoarcă în apartamentul lui, unde avea foarte puţine lucruri în afara cărţilor, plantelor şi priveliştii. Evan se mutase cu ani în urmă într-un turn de pe Russian Hill, un apartament pe trei etaje ca o peşteră, pe care îl folosea pentru a seduce femeile care erau impresionate de nenumăratele echipamente electronice instalate pe câţiva pereţi, astfel încât interiorul arăta ca un buncăr de la Cape Canaveral.

Hardesty nu avea nici măcar pat. Dormea pe un covor persan albastru cu auriu, învelit într-o pătură veche din lână de culoarea ruginii, cumpărată de la Abercrombie & Fitch. Cu toate astea, perna lui era din puf, cu faţa întotdeauna curată. În afara miilor de cărţi, Hardesty avea puţine lucruri personale. Nu avea maşină, preferând să meargă pe jos sau să folosească transportul în comun ori de câte ori dorea să ajungă undeva. Nu avea ceas de mână. Avea un singur costum, şi acela vechi de cincisprezece ani. Şi avea o singură pereche de ghete de drumeţie, pe care o folosise zilnic vreme de trei ani. Spre deosebire de dulapul de haine al fratelui său, în care se aflau optzeci de costume făcute la comandă, cincizeci de perechi de pantofi italieneşti şi o mie de cravate, pălării, bastoane şi sacouri, garderoba lui Hardesty încăpea într-un rucsac de mici dimensiuni. Ţinând seama de bogăţia lui, trăia foarte modest.

Tatăl lui ştiuse prea bine că Hardesty era tăcut şi retras, pentru că îşi revenea după războaie, căpătând forţă şi învăţând. Signor Marratta îl iubise pe Evan aşa cum cineva iubeşte o persoană care suferă de o boală îngrozitoare – cu

mare tristeţe. Îl iubise însă pe Hardesty dintr-un respect şi o compătimire foarte profunde – cu speranţă şi mândrie.

Toată lumea credea că Hardesty va fi recompensat pentru ascetismul şi disciplina lui şi că va deveni o figură fermă şi interesantă, capabilă să controleze bogăţia tatălui său şi să o gestioneze în mod judicios. Mulţi aşteptau cu plăcere să îl vadă ieşind din lumea lui discretă şi să pătrundă în iureşul lucrurilor unde se presupunea că intelectul lui proaspăt şi evident viu va fi nu doar constructiv, ci şi surprinzător. Dintre toţi cei prezenţi la citirea testamentului doar Hardesty nu credea că avea să primească o mare de dolari şi doar el rămăsese calm şi deloc animat de speranţe. Avocatul a citit:

— Acesta este testamentul lui Vittorio Marratta, din San Francisco, întocmit la întâi septembrie, anul Domnului una mie nouă sute nouăzeci şi cinci. „Toate bunurile mele lumeşti, drepturi băneşti, conturi de debitori, acţiuni, dobânzi şi drepturi de autor se moştenesc de către unul dintre fiii mei. Tava de servire Marratta, care se află pe masa lungă din biblioteca mea, va fi moştenită de celălalt. Hardesty va hotărî, iar după anunţare, hotărârea lui va fi irevocabilă. Niciunul dintre fii nu va avea dreptul la patrimoniul celuilalt în nicio circumstanţă, mai presus de moarte sau dorinţele unuia sau ale altuia. Declar acestea în deplinătatea facultăţilor mele mintale, convins fiind de dreptatea celor stabilite şi de valoarea lor supremă.”

În ultimă instanţă, Hardesty era amuzat. Cu toate că avea simţul umorului, acesta era un atribut în mare măsură privat. De la moartea tatălui său, era prima oară când zâmbea, iar în acest fel a dovedit încă o dată că avea un chip interesant, inteligent şi amabil – spre deosebire de acela al fratelui său, care a făcut o grimasă. Exprimând o nedumerire plăcută, Hardesty a clătinat din cap, iar apoi a început să râdă când l-a văzut pe Evan tremurând la gândul că va trebui să-şi caute o slujbă.

Evan nu avea nicio cale de atac împotriva hotărârii şi nici nu putea găsi vreun mijloc prin care să-l prostească pe fratele lui să accepte tava. Cu toate că era făcută din aur

masiv, el o detestase întotdeauna, fiindcă avea gravate cuvinte pe care nu le înţelegea, iar tatăl lui îi vorbise de ea în termeni mult prea reverenţioşi, cu toate că nu valora mai mult de câteva mii de dolari. Ce dacă fusese adusă din Italia? Era o porcărie, iar el a socotit asta drept un pact între tatăl lui şi Hardesty, o legătură magică între ei, care pe el îl excludea. Cumplita ironie era că va rămâne cu tava (pe care o luase deseori în râs şi o dată chiar o aruncase pe fereastră), iar Hardesty va moşteni suficient de mulţi bani să facă bogaţi alţi o mie de oameni. Evan era convins că nu avea nicio şansă, nu pentru că Hardesty ar fi manifestat interes faţă de bogăţie (era clar că nu), ci pentru că integritatea îl silea pe Hardesty să îşi asume răspunderea pentru gestionarea activelor despre care toată lumea ştia că Evan le va gestiona greşit. De aceea, fratele mai mare a închis ochii şi s-a pregătit să înfrunte ceea ce pentru el era echivalentul unui pluton de execuţie. Probabil că tatăl lui îl auzise adunând activele Marratta (exagerând ceea ce nu avea nevoie să fie exagerat), rostind cifrele cu voce tare ca un călugăr căzut în transă. Probabil că, în ascensiune, sufletul tatălui său trăsese cu urechea la reacţia pe care o avusese spiritul primului său fiu, când i s-a spus despre trecerea în nefiinţă a tatălui şi se simţise ofensat de cântecul exaltat. Evan şi-a dat seama foarte limpede că Hardesty avea o expresie de satisfacţie care sugera puterea.

Liderii politici şi ai comunităţii şi-au îndreptat ochii spre Hardesty pentru a confirma că ceea ce era evident în interesul lui reprezenta şi interesul general şi pentru a-l îndemna să procedeze aşa cum era de aşteptat. Păreau a spune: „Dacă renunţi la moştenire, iar ea ajunge în posesia lui Evan, vei fi comis un mare rău.” Unii dintre ei, cunoscându-şi propriii copii, au început să se agite.

— Propun să amânăm procedura până când vom fi anunţaţi că domnul Marratta a luat o hotărâre fermă, a spus avocatul. Voia să îi vorbească lui Hardesty pentru a-l convinge să ia decizia corectă. Hardesty, e bine aşa?

— Nu, a spus el. Am hotărât.

Încordarea pe care a născut-o acest anunţ a fost, dacă nu insuportabilă, atunci măcar neplăcută. Pe de o parte, dacă ar fi vrut să i se lase la dispoziţie timp de gândire, ar fi însemnat că nu era sigur şi a nu fi sigur de o alegere atât de evidentă reprezenta un semn primejdios de instabilitate. Pe de altă parte, o hotărâre rapidă şi fermă putea merge în orice direcţie şi chiar o hotărâre corectă ar fi fost luată prea repede. Într-un fel sau altul, era înspăimântător. Ar fi fost bine dacă ei ar fi reuşit să ajungă la el înainte de a deschide gura, pentru a se asigura că analizase opţiunile în context.

— Este o alegere de o importanţă copleşitoare, şi… a început avocatul.

— Ba nu, a spus ferm Hardesty. Nu înţelegi. Tata vorbea într-un anume fel, făcea lucrurile în mod indirect, astfel ca noi să învăţăm ceva când amâna hotărârile şi le lăsa la vedere. Când eram mici şi îl întrebam ce oră era, el nu ne spunea, ci doar ne arăta ceasul de la mână. Tot ce a făcut le-a îngăduit altora să înveţe. Ţinea ca noi „să descoperim direcţii prin indirecţii.” Şi, în cazul de faţă, dorinţele lui îmi sunt foarte clare. Poate că dacă nu l-aş cunoaşte atât de bine – pardon, dacă nu l-aş fi cunoscut atât de bine – aş avea de ales. Dar nu am de ales, dacă vreau să-i împlinesc ambiţia în ceea ce mă priveşte, să mă înalţ asemenea lui şi să devin ceva mai bun decât ceea ce sunt. Nu. Mă supun bucuros şi iubitor voinţei lui şi sunt convins că asta a vrut. Tava este a mea.

În San Francisco nu s-ar fi putut naşte o tulburare mai mare nici dacă falia San Andreas s-ar fi despicat. Evan abia a rezistat la şoc. Faptul că deţinea o avere atât de mare l-a lăsat fără grai o oră şi jumătate: vestea neaşteptată a fost ca un sfert de kilogram de cocaină care îi curgea prin vene. Cu excepţia câtorva momente în care l-au condamnat, Hardesty a fost uitat de toată lumea. Apoi, fără niciun sfanţ şi fără nicio putere, a fost ignorat în favoarea fratelui său, către care, de nevoie, s-au îndreptat privirile tuturor.

Avocatul dorise să ştie de ce Hardesty procedase astfel.

Însă el a refuzat să spună. Tava îi fusese dată lui Signor Marratta de către tatăl lui, care o primise de la tatăl lui, care o primise de la tatăl lui…

S-a gândit că era preferabil să se desprindă de haosul şi de bârfele pe care le stârnise în San Francisco. Nu mai avea dreptul la camera lui, al cărei balcon cu balustradă din lemn se afla deasupra golfului (şi avea să îi ducă mereu dorul), nu ştia sigur ce va face pentru a-şi câştiga existenţa, iar posesia tăvii era o treabă solicitantă în sine. Şi-a dat seama că, pentru a satisface ceea ce impunea aceasta, trebuia să plece.

Ştiind că fratele lui avea să transforme şi să pângărească biblioteca tatălui lor, Hardesty trebuia să intre în acea cameră şi să îşi croiască drum printre obstacolele şi sistemele de apărare instalate de memorie pentru a-şi recupera marele şi solicitantul dar. După aceea va părăsi pentru totdeauna oraşul în care se născuse, căminul şi locul în care fuseseră înhumaţi tatăl şi mama lui.

Aflată la ultimul nivel al casei, biblioteca avea deasupra ei un observator mic şi demodat, în care Signor Marratta îşi petrecuse multe zile înainte de apariţia telescopului cu câmp îngust numărător de fotoni. Întrucât casa era situată pe porţiunea cea mai înaltă de teren din Presidio Heights, biblioteca oferea o privelişte atotcuprinzătoare. Când a urcat treptele, Hardesty şi-a amintit ce îl învăţase tatăl lui despre privelişti.

— Dacă o vezi, este a ta, îi spusese el în italiană micuţului, ducându-l de la o fereastră la alta, îndrumându-i atenţia spre dealuri, golf şi ocean. Uită-te acolo, spusese tatăl lui, arătând spre dealurile îndepărtate, de culoarea muştarului şi a aurului, sunt ca blana fiarei pătate. Priveşte cum se unduiesc. Şi fii atent la muşchii de pe spinările lor.

Afară negura şi norii erau armate invadatoare, care înaintau în şiruri hotărâte şi dezlânate, ca o cavalerie credincioasă, pentru a împresura oraşul şi a ataca golful

prin flancuri. Au trecut cu iuţeală prin dreptul geamurilor şi aproape că au îngropat totul sub piscurile lor ascuţite şi tremurătoare, însă tot rămăsese o coroană de albastru deasupra munţilor, astfel că lumina din bibliotecă era pură şi adâncă. Lumina care era predominant ultraviolet, purpurie şi albastră a scăldat faţa lui Hardesty, apoi tava, care a lucit de parcă ar fi fost ceva nepământesc.

Ca şi cum s-ar fi mişcat pe sub apă, el s-a apropiat încet de masa masivă pe care tatăl lui lăsase tava fără să se sinchisească, aşa cum ar fi făcut cu o farfurie care îşi avea locul în bucătărie. Membrii familiei Marratta credeau că tava era sub protecţie divină. Supravieţuise războaielor, incendiilor, cutremurelor şi hoţilor care, ca şi Evan, păreau să nu o dorească. Hardesty s-a întrebat cum de putuse refuza fratele lui un obiect atât de miraculos, pentru că în lumina soarelui care răzbătea prin stratul de nori ea strălucea într-o sută de mii de nuanţe de auriu şi argintiu. Din ea se ridicau raze care formau un desiş compact, radiind cu o frumuseţe orbitoare din cuvintele gravate în jurul marginii, întâlnindu-le pe celelalte deasupra centrului şi reflectându-se în jos pentru a ilumina inscripţia principală.

Lumina de pe faţa lui Hardesty a trecut de la violet şi albastru spre auriu şi argintiu. I-a simţit căldura şi a văzut din nou inscripţiile – patru virtuţi şi o propoziţie seducătoare şi promiţătoare suspendată în mijlocul lor, de parcă ar fi fost butucul unei roţi. Tatăl lui îl dusese în numeroase rânduri să le citească, susţinând insistent că erau cele mai importante lucruri pe care le putea deţine şi sugerând cu un gest de respingere din mână că bogăţia, celebritatea şi bunurile pământeşti erau umilitoare şi lipsite de valoare.

— Oamenii mărunţi îşi petrec zilele urmărind astfel de lucruri, spusese el cândva. Ştiu din experienţă că în momentul morţii ei îşi văd vieţile sfărâmate dinaintea ochilor, ca şi cum ar fi fost din sticlă. I-am văzut murind pe aceşti oameni. Se prăbuşesc de parcă ar fi fost îndepărtaţi, iar pe feţele lor apar expresii de surpriză şi uimire

extremă. Nu acelaşi lucru se întâmplă cu oamenii care cunosc virtuţile şi trăiesc respectându-le. Lumea o ia încolo şi încoace. Ideile sunt la modă sau nu, iar cei care se impun sunt deseori înfrânţi. Dar nu contează. Virtuţile rămân necorupte şi incoruptibile. Ele sunt recompense în sine, sunt zidurile cu care ne putem apăra viziunea despre frumuseţe şi tăria, datorită cărora putem rămâne în picioare, netulburaţi, în furtuna care se dezlănţuie când îl căutăm pe Dumnezeu.

Când murise mama lui Hardesty, când plecase la război, când se întorsese şi în toate celelalte momente de suferinţă, primejdie sau triumf, tatăl lui se îngrijise ca el să ajungă la tavă. Aproape că îl vedea în faţa lui, răsucind tava de aur între mâini. Signor Marratta citea inscripţiile întâi în limba italiană, iar apoi le traducea. O limbă străină se bucură de credibilitate cam în acelaşi mod în care căsătoriile dintre cei care vorbesc limbi diferite îngăduie o blândeţe şi o toleranţă neatinse de spiritul distructiv. De exemplu, o bucătăreasă de origine japoneză s-ar putea amesteca printre cei mai stilaţi oameni de lume vorbitori de engleză, deoarece aceştia nu vor putea folosi limba ei ca mijloc prin care să o excludă. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul virtuţilor, când erau enumerate în italiană. Nu erau nicidecum prevalente şi nici nu făceau parte din arsenalul dascălilor şi al preoţilor, astfel că Hardesty le accepta aşa cum le-ar fi acceptat în propria lui limbă.

— „*La onestà*, onestitatea” era prima, niciodată preţuită cum se cuvenea, spunea Signor Marratta, decât atunci când cineva pierdea multe doar din cauza ei, „iar apoi se înalţă ca soarele.” Chiar dacă îl asocia în primul rând cu lacrimile, cuvântul preferat de Hardesty era *„il corragio,* curajul”, cu toate că în jurul lui părea să se învârtească moartea mamei lui. Următorul cuvânt, pe care abia îl înţelegea, era *„il sacrificio,* sacrificiul”. De ce tocmai sacrificiul? Nu era el o trăsătură demodată a martirilor? Probabil pentru că era atât de rară, devenea înşelătoare ca ultimă virtute (care aproape că intra în contradicţie cu *„la onestà”),* cea mai enigmatică, cea mai puţin atrăgătoare

pentru el, ca tânăr, era *„la pazienza,* răbdarea”.

Însă, oricât de greu erau ele de înţeles şi oricât de anevoie se puteau pune în practică, niciuna dintre aceste calităţi nu era nici pe jumătate misterioasă cât sentinţa intarsiată cu aur alb în centrul platoului. Provenea din *Senilia* de Benintèndi, iar Signor Marratta avusese grijă ca Hardesty să o cunoască şi să nu o uite. Acum, după moartea tatălui său, singur în biblioteca aia care se afla câteodată deasupra norilor, Hardesty a ridicat tava strălucitoare şi a tradus cu voce tare inscripţia de pe ea: „Căci ce poate fi mai frumos decât imaginea unui oraş perfect, care se bucură doar de dreptate.”

A repetat pentru sine de câteva ori, apoi a pus tava în rucsacul în care se afla tot ce avea să ia. O privire fugară spre San Francisco din înălţimea şi calmul bibliotecii izolate a fost tot ce îi trebuia pentru a-i arăta că acel oraş – chiar uimitor – nu era şi nici nu avea să fie vreodată sediul justiţiei perfecte, căci nu avea nicio legătură cu ea. Era o paradigmă a frumuseţii lipsite de suflet – întotdeauna rece, mereu tăcut, adormit în albastru –, însă nu avea absolut nimic de a face cu dreptatea, pentru că dreptatea nu era chiar atât de uşor de înfăptuit. Ea rezulta dintr-o luptă cu greutăţile şi impunea existenţa tuturor virtuţilor din lume doar pentru a fi percepută.

Când a ieşit din casă pentru ultima oară, şi-a dat seama că din acel moment trebuia să lepede pentru totdeauna orice urmă de perfidie şi falsitate. Dacă era întrebat încotro se ducea? Ce putea răspunde? „Caut oraşul cu o justiţie perfectă?” Ar fi fost socotit nebun.

— Unde pleci, Hardesty? l-a întrebat Evan când el tocmai ieşea din casă, iar Evan intra.

— Caut oraşul cu o justiţie perfectă.

— Bine, dar încotro pleci?

Evan ar fi vrut ca Hardesty să rămână şi să-l sfătuiască în noua situaţie în care trebuia să răspundă de toate şi se hotărâse să îi ofere un salariu foarte mare dacă avocaţii hotărau că testamentul i-o permitea.

— Nu ai cum să înţelegi. Tu ai urât mereu tava aia. Iar

eu am iubit-o.

— Pentru numele Domnului, dar ce a fost tava asta, un trofeu?

— Într-un fel, da.

Evan a început să devină interesat. Ştia că Hardesty era inteligent, iar acum îl apucaseră bănuielile că tava reprezenta cheia către El Dorado.

— O ai la tine?

— Bineînţeles.

— Arată-mi-o!

— Uite-o! a spus Hardesty şi a scos-o din sac.

Ştia exact ce gândea Evan.

— Ce scrie acolo? Poţi traduce?

— Scrie: „Spală-mă! Sunt murdară.”

— Hardesty, spune-mi ce scrie!

— Ţi-am spus, Evan.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat Evan, disperat că rămânea singur.

— Poate plec în Italia, dar nu sunt sigur.

— Cum adică nu eşti sigur? Cum o să ajungi acolo?

— Cred că voi merge pe jos, a spus râzând Hardesty.

— Pe jos? O să mergi pe jos până în Italia? Asta scrie pe tavă?

— Da.

— Dar cum? E apă, multă apă…

— Adio, Evan!

Hardesty a făcut câţiva paşi.

— Hardesty, nu te înţeleg, a răcnit Evan. Niciodată nu te-am înţeles. Ce scrie pe tavă?

— Scrie: „Ce poate fi mai frumos decât imaginea unui oraş perfect, care se bucură doar de dreptate”, a strigat tânărul. Dar Evan intrase deja ca să revendice casa.

Lucrătorul la poduri, care purta o salopetă cenuşie cu aspect medieval, scrobită şi murdară de vopsea portocalie, nu înţelegea de ce Hardesty, pasagerul lui, a început să tremure de emoţie când au mers pe Bay Bridge, de la San Francisco spre Oakland. Însă pentru Hardesty era limpede

că păşeşte dintr-o lume în alta când au trecut printr-un strat rece de ceaţă şi au văzut navele trasând urme albe pe apa adâncă de sub ei.

Diferenţa dintre San Francisco şi sirenele de ceaţă de pe insulele din apele reci şi prăfuitul Oakland era atât de mare, încât ele ar fi trebuit să fie despărţite nu doar de cei 11 kilometri ai podului, ci de 11.000 de kilometri de ocean. Şocul călătoriei între San Francisco, cu ultravioletele sale ce amorţeau simţurile, şi Oakland, cu soarele lui ameţitor, i-au permis lui Hardesty să revină cu promptitudine la obiceiurile din armată. După ce cabinele de achitare a taxei de pod au dispărut în urma lui, a descoperit că era pregătit să escaladeze garduri din sârmă ghimpată, să urce în trenuri aflate în mers, să doarmă direct pe pământ şi să parcurgă pe jos optzeci de kilometri. Lăsându-şi emoţiile în golf, acolo unde le lepădase, s-a pregătit să traverseze America şi Atlanticul, fără bani, având cu el doar o idee vagă şi o tavă de aur. Arşiţa de pe malul pe care se afla Oakland părea să fi pornit în el motoare discrete care rămăseseră mute după război.

Nu i-a trebuit mult până să descopere o poziţie bună înapoia unui stufăriş de pe rambleul unei căi ferate care ducea spre est. S-a întins la soare cu capul pe rucsac şi a morfolit un fir de iarba, până când a auzit zgomot de tunet călător. Aruncând o privire printre plante, a văzut o locomotivă venind spre el. În locul în care eşapamentul motorului diesel se ridica deasupra cabinei vopsite în dungi galbene şi negre (arăta ca o uriaşă albină motorizată), aerul vibra ca un mănunchi de arcuri, iar şase bărbaţi purtând blugi atârnau de o parte şi de alta a ei de parcă ar fi fost acrobaţi de circ pe un cal. Totul a trecut prin dreptul lui cu un muget, după care Hardesty şi-a lăsat capul înapoi pe sac, mulţumindu-se să aştepte. A moţăit o vreme, apoi a auzit uruitul inconfundabil al unui tren tractat de mai multe locomotive. Fără ca măcar să privească, s-a pregătit: nu era nevoie să se uite, pentru că în momentul în care cele opt locomotive au apărut, trăgând după ele două sute de vagoane, pământul s-a

zguduit, iar trestiile au foşnit.

Apa acoperită de ulei dintr-un şanţ apropiat a început să se vălurească şi să vibreze uşor. Prima locomotivă era neagră ca o puşcă şi avea un far central galben, care lumina orbitor, ca şi cum ar fi fost însuşi adevărul. După ce abia ieşise din triajul din Oakland, ea începea să prindă viteză, încordându-se să înainteze, iar Hardesty a auzit zgomotele produse de ciocnirea dintre cuplele care se aşezau pentru a trage sutele de vagoane. Probabil că nu există ceva mai frumos decât un mare marfar care porneşte să traverseze ţara la început de vară, a gândit Hardesty. Atunci înveţi că tragedia plantelor este că au rădăcini. Trestiile şi ierburile de pe movilele încinse şi din şanţuri s-au înverzit de invidie şi s-au milogit să fie luate şi ele (motiv pentru care au fluturat în vânt când trenul a trecut prin dreptul lor). Trenul în sine promitea o sută de mii de locuri fierbinţi şi încântătoare, încărcate de zgomotul vântului printre copaci, o vară plăcută în văile adânci, râuri cafenii, golfuri sclipitoare şi atât de multă prerie, încât infinitatea să arate ca o gâză în comparaţie cu ea.

Când a văzut apropiindu-se un vagon-platformă nou şi curat, şi-a pus sacul în spinare şi a început să alerge pe lângă tren. Pietrele care se rostogoliseră accidental de pe terasamentul căii ferate pe poteca paralelă din pământ bătătorit îl înţepau prin tălpile ghetelor. Din când în când se uita fugar spre dreapta să vadă dacă vagonul-platformă se apropia. Curând, a apărut a doua scară alături de el. În momentul în care a prins bara cu mâna stângă, picioarele lui se mişcau cu o repeziciune uimitoare. Apoi şi-a mişcat mâna dreaptă mai sus cu o treaptă, a sărit şi a început să călătorească fără nici cel mai mic efort. Una peste alta, trăia o senzaţie mult mai plăcută decât dacă ar fi găsit o bancnotă de o sută de dolari.

Sărind peste oblonul scund, a căzut pe platforma nouă din scânduri de pin care mirosea ca o pădure însorită din Sierra. Obloanele erau suficient de înalte pentru a-l feri în mare măsură de vânt (dar nu în întregime) şi a-l ascunde

vederii. Nu putea să vadă controlorii stând pe marginea căii de rulare, nici ei nu îl puteau vedea. În plus, va putea admira câmpiile, văile şi lanţurile muntoase. Se putea ridica în picioare fără a se teme că va fi decapitat la intrările în tuneluri sau pe poduri, putea să se plimbe, să alerge în cerc, să ţopăie, să danseze şi să-şi lase rucsacul într-un colţ, ştiind că, oricât de mult s-ar legăna vagonul, acesta nu se va rostogoli pe vreun câmp fără putinţă de a-l mai găsi vreodată. Nu-i era foame, iar vremea arăta minunat şi avea întregul ţinut dinaintea lui. Deloc surprinzător, a început să cânte şi, pentru că nu-l auzea nimeni şi putea s-o facă fără inhibiţii, i-a ieşit bine.

În dimineaţa următoare, undeva în munţii din apropiere de Truckee, când trenul înainta încet printre dealuri de piatră înţesate de pini drepţi, Hardesty a păşit de-a lungul vagonului-platformă, încă fericit, deşi, după o noapte dormită direct pe patul de scândură, nu se mai simţea la fel de entuziasmat. În timp ce trenul urca încet panta, şi-a dat seama ce dificultăţi îi rezerva viitorul.

În verile secetoase, sărise deseori în trenuri de marfă ca să ajungă în Sierra, dar avusese întotdeauna un cămin unde se putea întoarce. Cum acest lucru nu mai era valabil, a început să priceapă treptat ce însemnase pentru tatăl lui să dezerteze dintr-o unitate italiană de vânători de munte care se subţiase până la câţiva oameni în Munţii Dolomiţi şi să îşi croiască drum (ca fugar) până la mare, iar apoi până în America.

„În primele luni nu a fost chiar rău”, spusese Signor Marratta. „Ne-am petrecut timpul construind fortificaţii pe stânci şi vedeam duşmanul doar prin lunetă. Însă după ce noi şi duşmanii am terminat de construit redutele, generalii ambelor părţi ne-au silit să înaintăm şi să luptăm. Mi s-a părut ridicol. Fuseserăm foarte fericiţi sus, pe munte, asta până când am început să fim ucişi. M-am dus la *maggiore* şi i-am zis: De ce nu facem remiză? Faptul că pe câmpie oamenii se ucid unii pe alţii nu înseamnă că trebuie să facem şi noi la fel aici, pe munte. I se părea o idee splendidă, dar cine era el? Roma voia câştiguri

teritoriale. Cu inima îndoită, lunetiştii noştri au început să tragă, artileriştii au umplut ţevile pieselor de câmp şi au declanşat bombardamentul, iar cei îndeajuns de ghinionişti să fie alpinişti au început să facă ascensiuni primejdioase – astfel încât să apărem brusc la şaizeci de metri deasupra adversarilor noştri, care nu ştiau nimic, pentru a trage în ei. Am lăsat vreo doisprezece prieteni buni atârnând fără viaţă de coardele lor de alpinism, la trei sute de metri înălţime, pe un perete aproape vertical, pentru că inamicul ripostase. Folosiseră tunurile şi trăseseră pe traiectorii ucigătoare şi imprevizibile, joase, pentru a sfărâma stâncile pe care le escaladam noi. La un an după asta, nu voiam decât să supravieţuiesc. Dacă aş fi continuat să particip la încleştarea aceea dintre grupurile înarmate ale cluburilor alpine italiene şi austriece, probabil că nu ai mai fi fost aici, de faţă. Pe de altă parte, acum te poţi înscrie în oricare dintre cluburi şi obţine calitatea de membru şi în celălalt.”

Dar Signor Marratta avusese regrete şi în legătură cu dezertarea. Fidelitatea cât responsabilitatea justificau deseori actul de a muri pe poziţie, aşa că i-a venit greu să se elibereze de sentimentul că recursese la „marele refuz”. Hardesty s-a gândit că poate şi el fugise de răspundere când alesese tava. Însă, ca de obicei, tatăl lui structurase întrebarea astfel încât orice alegere să dea naştere îndoielii. Îndoiala, ar fi spus tatăl lui într-un mod caracteristic pentru neamul Marratta, l-ar îndemna să caute o soluţie mult mai valoroasă, mai aventuroasă şi mai deplină decât lipsa ei. „Toate marile descoperiri sunt deopotrivă rodul îndoielii şi al certitudinii”, spusese cândva bătrânul Marratta, „şi cele două, în opoziţie, limpezesc aerul pentru întâmplări minunate.” Exact în clipa aceea Hardesty a fost azvârlit cu o forţă irezistibilă pe podeaua vagonului-platformă. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, preţ de o fracţiune de secundă, a regretat că scândurile păreau să se înalţe spre faţa lui. S-a întrebat ce îi căzuse pe spate şi s-a temut că vagonul din faţă se răsturnase şi era pe cale să-l strivească. Pe urmă nu a mai

ştiut de el.

Când şi-a recăpătat cunoştinţa, zăcea cu faţa spre cer. Sângele i se închegase pe obraji, se simţea de parcă ar fi fost bătut şi a constatat că avea o rană la cap, cât o omidă de lungă şi cel puţin la fel de vizibilă. Apoi a observat o creatură stând pe vine, rezemată de un oblon. Clipind ca să îndepărteze sângele din ochi, a reuşit să vadă că era un bărbat care nu putea avea mai mult de un metru şi jumătate, dar care părea cam cu jumătate de metru mai înalt pentru că muşchii puternici ieşeau în evidenţă într-un anume fel în poziţia aceea ghemuită. Purta o costumaţie din care la început Hardesty n-a înţeles nimic. Articol cu articol, ea era descifrabilă, însă în ansamblu era uluitoare şi incredibilă. Ghetele lui erau nişte calupuri mari din piele unsuroasă, care arătau ca ghiulele date cu briantină – Hardesty le-a recunoscut ca fiind o pereche din cele mai scumpe ghete de drumeţie, care însă fuseseră purtate ani şi ani şi unse cu grăsimea de la un urs întreg. Să cazi într-un râu cu asemenea bocanci era moarte sigură. Iar dacă ar fi luat foc, ar fi ars o lună, chiar şi sub apă. Purta şosete lungi până sub genunchi, cu un model în zigzag, sugerând o floare de colţ, pantaloni scurţi de culoare albastru-cobalt, bretele în culorile curcubeului, o cămaşă violet, o eşarfă ca de pirat, tot violet, ca şi şosetele, dar cu un desen hipnotizant de culoare roşie. Faţa îi era acoperită aproape complet de barbă şi de ochelarii cu lentilele perfect rotunde, de culoare trandafirie. La mâna dreaptă îi lipseau două degete, iar la stânga, trei, avea în spinare un rucsac bleu-deschis şi purta o serie de echipamente de ascensiune care alcătuiau colierul colierelor. Era încărcat cu carabine argintii, decorat cu icuri strălucitoare şi pitoni care zăngăneau şi festonat cu două duzini de scripeţi mici în cincizeci de culori fluorescente şi întreţesute. Pe un umăr îi atârna o coardă de alpinist şi mesteca o bucată de păstramă de vită de mărimea unui carnet de notiţe.

— Îmi cer scuze, a spus omul între două îmbucături de carne. Am sărit în tren de pe un pod şi nu te-am văzut. Mulţumesc.

— Pentru ce? a întrebat Hardesty.

— Că mi-ai amortizat căderea.

— Ce eşti?

— Ce sunt? Ce întrebare e asta?

— Ce naiba eşti? Te visez? Arăţi ca Statu-Palmă-Barbă-Cot.

— N-am auzit de el. Face şi el ascensiuni în Sierra?

— Nu, nu face ascensiuni în Sierra.

— Eu sunt alpinist. Profesionist. Mă îndrept spre Munţii Wind River[27], unde vreau să urc singur pe vârful East Temple Spire. Dacă o să fiu suficient de tare, o să fac asta noaptea. Doamne, ce aterizare am avut! Mă bucur că echipamentul şi boaşele mele au rămas întregi.

— Da, a spus Hardesty, şi eu mă bucur că echipamentul şi boaşele tale au rămas întregi.

— Ai o rană urâtă la cap. Ar fi foarte bine să te ungi cu nişte Nandiboon.

— Ce e Nandiboon ăsta?

— O chestie tare, ulei de Nandiboon! Vindecă imediat. Un prieten mi l-a adus din Nepal. Uite… A vârât mâna în rucsacul albastru şi a scos o sticluţă căreia i-a scos dopul cu dinţii. Acum mă simt răspunzător pentru tine.

— Aşteaptă puţin, a spus Hardesty, când bărbatul s-a apucat să îi aplice uleiul pe rană.

— Nu te teme, e organic.

— Cum te cheamă?

— Jesse Honey.

— Poftim?

— Jesse… şi Honey. Honey e numele de familie. Nu am nicio vină. Putea fi şi mai rău. Aş fi putut fi fată şi m-ar fi numit Bunny sau Bea sau cine naiba mai ştie cum. Pe tine cum te cheamă?

— Numele meu e Hardesty Marratta. Ce conţine chestia asta? A început să mă usture.

— Aşa şi trebuie. Dar vindecă rapid.

Durerea provocată de uleiul Nandiboon creştea şi Hardesty a bănuit că va deveni insuportabilă. Aşa s-a şi

[27] Lanţ muntos din Munţii Stâncoşi (n.tr.).

întâmplat. La două sau trei minute după aplicare, uleiul îi fierbea sub piele, făcându-i mii de găuri. Acel ulei părea a fi o imitaţie perfectă a acidului sulfuric sau a apei oxigenate. Hardesty se tăvălea de durere.

— O să aduc nişte apă, a strigat Jesse Honey. E un pârâu care traversează serpentina. Te prind din urmă când o să urce trenul.

Hardesty nu l-a auzit, însă zece minute mai târziu a văzut mâna lui Jesse Honey cerşind ajutor peste marginea oblonului vagonului-platformă şi s-a dus să-l ajute. Bărbatul a aruncat o sticlă de plastic în vagon şi s-a prins cu atâta putere de braţul întins de Hardesty, încât i l-a dislocat. Hardesty s-a năruit din nou pe podea. Jesse Honey i-a prins braţul (pe celălalt) şi s-a apucat să i-l plaseze la loc folosind principiile primului ajutor, însă cum acel braţ era teafăr, nu a reuşit decât să i-l disloce.

— Vrei să mă ucizi? a strigat Hardesty. Pentru că asta faci! Şi te rog să încetezi.

Jesse a lăsat impresia că nu auzise şi s-a apucat să îi aşeze braţele la loc.

— Am învăţat asta pe Muntele McKinley, a spus el cu o satisfacţie vădită.

Apoi i-a mânjit faţa lui Hardesty cu ulei de Nandiboon şi a sărit din nou din tren. Când a revenit, a adus un maldăr uriaş de rămurele.

— Pentru ce-ai adus astea?

— Ca să fac foc şi să pot să fierb un ceai şi să gătesc, a spus Jesse Honey, aprinzând mormanul.

— Cum să faci foc pe o podea din lemn? a întrebat Hardesty, dar era prea târziu.

Scândurile răşinoase ale podelei se aprinseseră deja, iar flăcările jucau în vânt. Jesse Honey a încercat să le stingă călcându-le în picioare, dar când ghetele lui, mânjite cu unsoare au început să ardă, s-a retras.

O jumătate de oră vântul a dus flăcările înainte şi înapoi. Lubrifianţi, vopsele, podele din lemn şi interiorul vagoanelor de marfă, materiale de protecţie şi o mie de alte mărfuri diverse au luat foc, astfel că trenul a fost

cuprins de o perdea de flăcări. Mecanicii au descoperit incendiul prea târziu pentru a mai putea opri, de aceea au încercat să ajungă pe podiş, unde nu bătea vântul. Însă până să ajungă acolo, Jesse şi Hardesty nu au mai putut îndura arşiţa, aşa că au sărit din tren şi au pornit spre răsărit. Când soarele apunea, au văzut două străluciri roşiatice (cea mai puternică dintre ele fiind radiată de trenul incendiat) şi au auzit explozii periodice care semnalau decesul cisternelor încărcate cu materiale combustibile. După părerea lui Jesse Honey, totul făcea parte din mersul naturii.

— Trenurile nu prea au ce căuta în munţi, a zis el.

Au mers aproape toată noaptea pe văile răcoroase de pe creasta Sierrei, sub cerul înstelat şi în calmul adânc al munţilor de la început de vară. Tăcerea copacilor şi calmul vântului erau speranţa şi neîncrederea naturii că iarna trecuse, o perioadă în care terenul sălbatic îşi ţine răsuflarea înainte de a se bucura, de teamă să nu recheme ninsoarea şi vânturile senine şi albastre dinspre nord.

La început, cât au mers pe potecile albe precum creta care traversau drumurile înnegrite ale defileurilor alpine, Hardesty şi Jesse nu au vorbit, iar ochii lor au urmărit stelele şi marginile munţilor care le înghiţeau. Aerul era aproape primăvăratic. Aducea aceeaşi plăcere optimistă precum cea pe care o provoca plimbarea în mijlocul unui grup de copii mici, împrăştiaţi ca nişte flori sălbatice şi purtând pălărioare şi eşarfe colorate. Ca întotdeauna în cazul primei zile petrecute la altitudine, le-a fost mai uşor să meargă pe jos toată noaptea şi, pe de altă parte, aerul era atât de proaspăt, iar pâraiele atât de tulburi, ajungând să fie aşa de agitate, albe şi amorţite, încât nicio fiinţă capabilă să simtă bucuria sau libertatea nu ar fi putut dormi.

În timp ce mergeau spre nord-nord-est, luna crem ca o perlă s-a ridicat pe cer, perfect rotundă, binevoitoare, un felinar luminos fără cusur. Jesse a spus că în direcţia în care insista să meargă, la doi sau trei kilometri depărtare

se găsea o cale ferată pe care circulau marfare. Până la apusul lunii şi ivirea zorilor, străbătuseră peste douăzeci de kilometri şi încă nu dăduseră de calea ferată.

— Există un pod frumos pe deasupra căii ferate, a spus Jesse, făcut din trunchiuri de copaci şi cabluri. Nu ştiu cine l-a construit, şi nici în ce scop, dar se poate sări foarte uşor de pe el direct în tren.

— Nu înţeleg, a spus Hardesty. De ce trebuie să cazi de deasupra de fiecare dată când vrei să mergi cu marfarul? De ce nu alergi pe lângă tren ca să te prinzi de o treaptă?

Jesse s-a uitat la el cu un aer jignit şi iritat.

— Nu pot, a spus el cu amărăciune. Nu ajung destul de sus.

— Aha, am înţeles, a zis Hardesty, aruncând o privire spre camaradul lui, care era incredibil de scund. Ce înălţime ai?

— Ce importanţă are?

— Niciuna. Sunt doar curios.

— Un metru şi treizeci şi doi de centimetri. Trebuia să am un metru optzeci şi opt. Aşa au spus doctorii, judecând după radiografiile mele. Bunicul a avut un metru nouăzeci şi cinci, tata doi metri, iar fraţii mei sunt şi mai înalţi.

— Dar ce s-a întâmplat cu tine?

Jesse s-a zbârlit.

— Nu ştiu, a spus el, clătinând din cap. Pentru cineva care are un metru şi jumătate…

— Parcă spuneai, unu treizeci şi doi, l-a întrerupt Hardesty.

— Ia scuteşte-mă, s-a răstit Jesse. Viaţa e grea pentru cineva care are un metru şi jumătate. Cum crezi că mă simt când citesc în ziare că o persoană care are un metru şaptezeci se situează sub înălţimea medie? Fetele nici nu se uită la mine. Cele mai multe nici nu au prilejul: se uită peste capul meu. Nu am putut să mă înrolez în armată, dar cei de la marină au fost dornici să mă primească – pe post de coşar. Am urmat colegiul şi sunt inginer, dar marina mă voia ca să curăţ coşuri. Când jigodiile înalte păşesc ţanţoşe, mândre de statura lor, îmi vine să pun mâna pe

mitralieră… Nu contează. Nu-mi mai pasă. Am nevoie de o femeie scundă şi de o cabană aproape de munţi.

— Cred că există asemenea locuri în Pădurea Neagră, a zis Hardesty, unde, după cum spune legenda, ai putea găsi ceea ce cauţi.

— Nu vreau pitice, a zis Jesse. M-am născut american şi asta exclude piticele.

— Nu, nu. Mă refeream la femeile acelea scunde, blonde, cu ochi albaştri, pe care le vezi pe dopurile sculptate.

— Nu-mi trebuie aşa ceva. Mie-mi plac fetele din California, zvelte şi înalte, din acelea ai căror genunchi îmi vin până la gât.

În acea zi au parcurs şaizeci şi cinci de kilometri în plin soare, vorbind despre femei, ascensiuni, trenuri de marfă şi politică. Jesse era un sprijinitor înrăit al preşedintelui Palmer (poate pentru că era cel mai scund preşedinte de la Linscott Gregory), în vreme ce Hardesty era dispus să-l voteze, dar nimic altceva. Deveneau tăcuţi şi conştienţi de propria fiinţă ori de câte ori pătrundeau în pădure, deoarece acolo mergeau printre pâlcuri mari de pini pitici. Hardesty a spus că probabil suferise o fractură când amortizase aterizarea lui Jesse.

— Nu ştii sigur? a întrebat Jesse.

— Nu. N-am avut nicio fractură până acum.

— Nicio fractură! Asta e o nebunie! Eu mi-am rupt aproape toate oasele. Odată, am uitat să-mi ancorez coarda şi mi-am rupt şaisprezece oase în acelaşi timp. Am fost distrat pe Grand şi m-am asigurat în coardă cu un *reepschnur*[28] şi cred că mi-am rupt tot ce se putea, pentru că, după ce *reepschnur-ul* s-a desfăcut la doisprezece metri, am căzut de la o sută de metri.

— Mă surprinde că nu ai murit.

— M-am lovit de multe pervazuri.

Au ajuns la un lac de un albastru de cristal, aproape la fel de lung şi îngust ca un râu. Din vârful unei aglomerări

[28] Tehnică de coborâre în alpinism, care permite recuperarea corzii (n.tr.).

de bolovani de pe malul sudic au văzut calea ferată aflată la aproape un kilometru şi jumătate dincolo de lac. Jesse a spus că vor fi nevoiţi să înoate, însă pentru că lacul era geotermal, totul avea să fie ca o baie călduţă. Hadesty şi-a înmuiat degetul în apă şi l-a contrazis.

— Nu şi la margine! a exclamat Jesse. Orice nătărău ştie că lacurile încălzite geotermic sunt calde doar în zonele mai adânci. Acolo se petrece schimbul de căldură. Câteva tone de apă din curenţi termici refrigeraţi activează transferul unui val bogat în BTU[29] şi ioni care începe la parametrii necesari ridicării apei reci spre suprafaţă din regiunea tolopsoidă a subsetului central cel mai adânc. Astfel, tiparul agitat de interferenţă al variaţiilor de temperatură influenţate de aer forţează o reţea haploidă asupra curgerilor dimensionale ale apei de suprafaţă care este prinsă într-o centură toroidală oscilantă, ce variază doar în funcţie de inversiunile surfactante alcaloide ale stabilităţii normale provocate de concentraţiile sicative induse de secetă, datorate levigării intra-apoase.

— Cu toate astea, a spus Hardesty, ar fi mai bine să-l ocolim.

— Nicio şansă. Calea ferată nu este nici măcar tangentă faţă de lac. Coboară dinspre nord-vest şi apoi coteşte din nou spre nord-est, fiindcă aşa au construit-o pe vremea când aveau nevoie să menajeze cazanele locomotivelor cu aburi. Lacul are optzeci de kilometri lungime, iar aici suntem în partea lui centrală. Pe de altă parte, dacă am merge spre unul dintre capetele lui, ar trebui să traversăm un râu, iar traversarea unui râu este al naibii de complicată – crede-mă – faţă de traversarea unui lac. Apa lacului măcar stă nemişcată.

În afara explicaţiei privind motivul pentru care apa lacului era mai caldă în mijloc decât la margini, ce spunea Jesse suna logic. Aşa că s-au apucat să construiască o plută pe care să-şi aşeze hainele şi lucrurile cât înotau.

— Ăsta e lemn de esenţă tare, a spus Hardesty când a

[29] BTU – *British thermal unit* – unitate de măsură a energiei, egală cu aproximativ 1055 de jouli (n.tr.).

văzut câţiva buşteni pe care Jesse i-a adus târâş până la punctul de asamblare de pe plajă. (Jesse abia se vedea prin desişul cenuşiu – arăta ca un porc spinos bolnav de purpură.) N-o să plutească.

— Lemn de esenţă tare? Ha-ha! Ăsta e plop de Montana. Se foloseşte pentru construirea interioarelor de dirijabile şi nu numai. Sigur că va pluti.

Au legat pluta din buşteni cu o coardă pentru *reepschnur* şi au împins-o de pe stânci în apă, dar aceasta s-a dus la fund ca un lanţ greu şi nu a mai apărut la suprafaţă. Apoi au început să înoate. Soarele apunea, dar ei hotărâseră să se ude şi să facă un foc straşnic pe malul celălalt, fiindcă peste tot se găseau buşteni de plop de Montana. Jesse a spus că acel lemn nu va arde, afirmaţie care l-a convins pe Hardesty că avea să se bucure de un foc pe cinste ca să se încălzească.

Şi-au înfăşurat hainele, făcându-le ghem, pentru a le pune în partea de sus a rucsacurilor pe care le-au prins de umeri şi s-au pregătit să traverseze înot. În teorie, trebuia să se ude doar partea de jos a rucsacurilor. Însă teoria a rămas valabilă doar zece minute, cât au putut înota repede. Apoi, ajunşi în mijlocul lacului, s-au cufundat mai adânc în apă şi totul s-a udat. În acel loc, apa era la fel de rece ca aceea a unui torent de munte la miezul unei nopţi de la sfârşitul lunii ianuarie. Cu cât le era mai frig, cu atât Jesse turuia mai repede, sugerând coliziunea în mare viteză dintre un text dintr-un manual de fizică şi discursul unui politician.

— Ştiu că asta ar putea suna ca o scuză, a spus el. Dar funcţiile tensoriale din topologia diferenţială superioară, aşa cum sunt ele exemplificate prin aplicaţia Teoremei Gauss-Bonnet la Polinomialele Todd, arată că rotaţia axială coometrică[30] în ridicarea apei reci la suprafaţă în mod termal adiabatic poate – prin deducţie aleatorie, derivată din mulţimile de echilibru în translaţie – să aşeze în ordine tranzitivă frontală caracteristicile termodinamice ale unei plasme operaţionale care suferă conversii entropice

[30] Cuvânt inventat de autor (n.tr.).

negative.

— Ce-ar fi să-ţi mai ţii gura? a spus Hardesty.

Jesse nu a mai deschis gura decât în clipa în care cadrul pe care l-a făcut pentru a-şi aşeza hainele la uscat s-a prăbuşit, iar pantalonii lui scurţi de culoare violet au ars complet. După aceea, a rămas gol de la brâu în jos, dar şi-a confecţionat o apărătoare pentru penis, în stil Noua Guinee, dintr-o cutie de Dr. Peppers[31] pe care a găsit-o şi şi-a prins-o de talie cu o bucată de *reepschnur.* Curând a început să-şi expună acel stil de ţinută de parcă ar fi fost cine ştie ce designer de pe Seventh Avenue care propunea o nouă modă.

— E foarte comod, i-a spus el lui Hardesty. Ar trebui să încerci şi tu.

La două ore după ce focul s-a stins, malul lacului a fost zguduit de o masă tunătoare de roţi din oţel şi de tusea motoarelor diesel, iar cei doi au găsit un vagon-platformă confortabil care să îi ducă spre Yellowstone. Hardesty a fost primul care a urcat în vagon, iar Jesse a alergat pe lângă el, simţind că îl lasă puterile în mod primejdios până când Hardesty a reuşit să îl ridice peste oblon. Hardesty a reuşit să îl vadă pentru că fesele lui Jesse luceau în lumina lunii. Douăzeci şi patru de ore mai apoi au sărit din tren, pentru că nu voiau să călătorească spre nord, în Montana şi Canada, astfel că au mers pe jos o vreme, apoi au fost opriţi de un curs de apă, după părerea lor, Fluviul Yellowstone.

Hardesty a ridicat ochii spre cerul care părea să amenințe cu o ploaie.

— Ce-ar fi să ne construim un adăpost şi o să vedem mâine ce e de făcut ca să trecem fluviul? a propus el. Cred că o să plouă.

— Să plouă! Crezi că vremea arată a ploaie?! a exclamat Jesse. E clar, se vede că nu ai stat în munţi multă vreme. Ştiu că e imposibil să plouă. Ştii care e definiţia infailibilităţii? Hai să-ţi spun: Eu, făcând prognoze meteo. A aruncat o privire spre norii cumulonimbus care se

[31] Marcă de băuturi răcoritoare (n.tr.)

rostogoleau spre ei dinspre nord, alcătuind un zid ce toca lumina lunii. Ăştia vor trece peste cinci minute. În noaptea asta, vremea va fi catifelată. Ne întindem pe patul din ace de pin şi dormim duşi.

— Nu prea cred, a replicat Hardesty, temându-se de nori.

— Ai încredere în mine.

La jumătate de oră după ce au adormit, un tunet cumplit de puternic i-a făcut să sară de pe solul pe care stăteau întinşi şi să se răsucească la fel ca o clătită. Trăsnetele cădeau cu zgomote de mitralieră, doborând copaci. Fluviul, care fusese ca un tobogan şerpuitor, era acum atât de iute şi alb, încât arăta şi el ca un fulger. Iar ploaia care se dezlănţuise nu părea una obişnuită, cu picături nevinovate. Hardesty şi Jesse au făcut tot ce au putut ca să nu se înece.

— Vino după mine, a spus Jesse cu gura plină de apă.

— De ce?

— Ştiu unde o să găsim un adăpost. L-am văzut când veneam încoace.

Au înotat la deal cale de câteva sute de metri până când au ajuns la intrarea într-o peşteră.

— Nu vreau să intru, a spus apăsat Hardesty, cu toate că ştia că va intra.

— De ce nu? E absolut sigură.

— Urăsc peşterile. Probabil pentru că sunt italian.

— Hai, lasă! Cred că am mai intrat în peştera asta. Dacă ţin bine minte, aici a trăit un pustnic, care a lăsat două paturi din puf, provizii, mobilier şi lămpi.

— Bineînţeles, a spus Hardesty după ce au fost înghiţiţi de întuneric. De ce trebuie să pătrundem atât de adânc în ea?

— Ca să ajungem la locul unde a stat pustnicul.

— Nu sunt lilieci?

— La vest de Platte nu există lilieci.

— Nu e adevărat. Am văzut lilieci şi în San Francisco.

— Sau la est de Fresno.

După ce au orbecăit prin întuneric pe cărările

întunecoase dintr-o sub-lume şuierătoare de pâraie ascunse şi ecouri batjocoritoare, au ajuns la ceea ce au simţit amândoi că era o cameră imensă, pentru că sunetele făcute de paşii lor se îndepărtau ca şi cum s-ar fi aflat în aer liber. Au simţit spaţiul uriaş deasupra şi în lateral şi, indiferent în ce direcţie au mers, nu au descoperit pereţi, ci doar podeaua plană, alcătuită din roci şi pământ. Au traversat pâraie mici, foarte cuminţi, calde precum apa de baie şi au văzut în ele lanţuri sclipitoare de creaturi fosforescente.

Era straniu să vadă acele fiinţe care creau lumină, clipind cu sutele de mii în ritmul unor coduri tăcute, ştiute doar de ele. Arătau ca o armată de muncitori credincioşi, absorbiţi de pregătirile pentru o călătorie către un loc nenumit. Bateriile de luminiţe care executau miliarde şi miliarde de permutări şi combinaţii păreau să se îndrepte neîngrădite către o ţintă misterioasă.

Ore în şir sau poate zile Hardesty şi călăuza lui au rătăcit pe câmpia de pâraie iluminate. Jesse a uitat cu desăvârşire de locul pustnicului. Nu îi mai interesau decât culorile, harta nesfârşită a pârâiaşelor şi drumurile de calm şi tăcere pe care le urmau spre pustietatea întunecată. Ca nişte tonuri muzicale, pârâiaşele se uneau şi se despărţeau. Hardesty a strâns în mâini rucsacul în care avea tava de aur. La un moment dat, au rămas în mijlocul unei câmpii slab iluminate care era atât de vastă, încât s-au întrebat dacă, de fapt, mai erau în viaţă.

Însă, în cele din urmă, s-au văzut siliţi să se gândească la întoarcerea la suprafaţă. Hardesty a sugerat să pornească împotriva cursului celui mai mare dintre pârâiaşe. În acel fel aveau să urce. Curând, pârâiaşele din reţeaua luminiscentă au început să dispară, cel pe care îl urmau a devenit mai mare, fosforescenţa s-a stins treptat şi s-au trezit într-o sală uriaşă la al cărei capăt îndepărtat, printr-o deschizătură, erau vizibile luminile fulgerelor de afară.

— Aici e perfect, a spus Jesse. O podea moale, plăcută şi uscată, iar ieşirea e chiar acolo. Să ne culcăm.

— Nu crezi că ar fi cazul să aprindem un chibrit ca să vedem ce se află aici?

— Ce-ar putea fi aici? Nu e nimic.

— Nu vreau să mă culc fără să ştiu ce e în jurul meu.

— Asta e o prostie, a răcnit Jesse. Hei! Oricine s-ar afla aici, să îl ia dracu'! Du-te naibii! Ucide-ne dacă vrei! Mrrr!

Pentru un om atât de scund, Jesse avea un glas miraculos. Provocarea aceea a făcut ca urechile lui Hardesty să vuiască.

— Chiar şi aşa, a spus el, scotocind în rucsac după o cutie de chibrituri, eu vreau să arunc o privire în jur.

A aprins un chibrit. La început, scânteia alb-albăstruie i-a orbit, însă apoi flacăra aurie a căpătat putere şi au putut ridica ochii de la ea.

— Acum văd, a spus Hardesty cu glas slab.

În şiruri la fel de orânduite ca şi acelea ale cardinalilor aşezaţi la un conciliu ecumenic, se aflau cam o sută de urşi grizzly, surprinşi, încă orbiţi de lumină, fiecare având cam trei metri şi jumătate înălţime. Cum nu ştiau ce să creadă despre cei doi necunoscuţi care ajunseseră în mijlocul lor, urşii s-au întors unul spre altul ca să se consulte, au dat din labe prin aer şi apoi şi-au rotit capetele, pentru că erau derutaţi.

Sperând să ţină urşii la distanţă, Hardesty a aprins cât de multe chibrituri a putut ţine între degetele tremurătoare. Lumina sporită i-a îngăduit să vadă liliecii. Lucru deloc surprinzător, aceştia erau cu sutele de mii, poate chiar cu milioanele. Se ţineau de tavanul peşterii, alcătuind o masă solidă, groasă de câteva rânduri. Fiecare avea mărimea unei umbrele rupte pe care o putem vedea înfiptă în orice coş de gunoi într-o zi vântoasă; iar urechile şi încheieturile lor aveau culori oribile: violet şi roz. Liliecii au început să se mişte într-o reacţie în lanţ tot mai accelerată, care i-a făcut pe urşi să urle şi să-şi arate colţii ascuţiţi ca dinţii unor greble de strâns fânul.

Când s-au terminat chibriturile, urşii s-au strâns laolaltă, iar liliecii au început să zboare. Sufocaţi de blănuri cafenii şi aripi catifelate, Hardesty şi Jesse şi-au dat seama că nu

erau atacaţi, ci mai curând că ei declanşaseră panica. Un torent de lilieci şi urşi s-a năpustit din peşteră, amintind de noroiul fierbinte pe care îl azvârle în aer un vulcan. Hardesty şi Jesse s-au văzut aruncaţi pe gura peşterii, ajungând pe un morman de roci iluminate de fulgere şi pânze de trăsnete stroboscopice.

După ce au ieşit animalele, Jesse a sugerat să se întoarcă în peşteră şi să se culce.

— Din câte înţeleg, nu crezi că se vor întoarce, adevărat?

— Eu aş spune că şansele sunt jumi-juma.

— Faci ce vrei. Eu unul, o să mă culc aici, pe stânca asta.

În dimineaţa următoare, după ce s-a trezit, Hardesty l-a văzut pe Jesse străduindu-se să aprindă focul frecând între ele două conuri de pin. Cum nu a reuşit, a încercat să obţină o scânteie lovind o piatră cu un băţ. În cele din urmă, Hardesty a găsit câteva beţe de chibrit în rucsacul lui şi aşa au reuşit să facă un foc care nu a incendiat pădurea doar pentru că totul era foarte umed. Însă mai aveau de traversat fluviul.

— Ar trebui să mergem în aval ca să găsim un pod, a sugerat Hardesty. Cu toate că sunt şanse mari ca fluviul să se îngusteze în amonte, altitudinea va creşte, ceea ce înseamnă că vor exista mai puţine aşezări, în vreme ce aici, în aval, vom găsi autostrăzi, un teren mai accesibil pe maluri şi poate o porţiune suficient de calmă ca să putem înota până pe malul celălalt sau cu un nivel îndeajuns de scăzut ca să trecem cu piciorul până dincolo.

— Asta nu face decât să demonstreze ceea ce ştii, i-a spus Jesse, foarte indignat, deoarece el era ghidul profesionist şi amândoi se aflau în munţii lui. Cale de peste trei sute de kilometri în amonte sau în aval nu există niciun pod. Dacă mergi în amonte, te vei trezi într-un iad de roci sfărâmicioase şi faleze pline de muşchi. Spre sud, fluviul se lăţeşte şi are un curent mai puternic din cauza afluenţilor. Ca să găseşti un loc prin care să treci prin vad, va trebui să ajungi tocmai în Utah.

— Şi atunci, ce propui?

— Să facem ce fac de obicei, ce am făcut de o sută de ori în asemenea situaţii şi ce face în mod automat aproape oricine cunoaşte cu adevărat munţii.

— Ce anume?

— Să construim o catapultă.

— Care să ne arunce pe malul celălalt? a întrebat Hardesty.

— Exact.

— Dar fluviul are patru sute de metri lăţime!

— Şi ce dacă?

— Să spunem că am construi o catapultă care să-şi facă treaba. Prea bine. Ne azvârle pe malul celălalt. Ce crezi că se va întâmpla după aceea? N-am habar ce traiectorie ai în minte, dar s-ar putea să cădem de la mare înălţime. Asta ne-ar ucide instantaneu.

— Nu, nicidecum, a spus Jesse.

— Cum adică?

— Vezi cât de aproape sunt spaţiaţi copacii de pe malul celălalt? Trebuie doar să călătorim pe clătite-şoc, cu reţele reticulare extinse, care să se prindă în copaci.

— Clătite-şoc?

— O să-ţi arăt.

Şi Jesse s-a apucat imediat de construirea catapultei, a clătitelor-şoc, a reţelei reticulare şi a căilor de acces. Cu toate că Hardesty nu a crezut nicio clipă că vreuna dintre ele va funcţiona, s-a lăsat atras de încrederea lui Jesse, de siguranţa lui că va construi diferitele travestiuri şi de minunata, clasica şi ademenitoarea idee a unei maşinării care le va permite să zboare.

Vreme de două săptămâni au muncit fără odihnă, mâncând doar bucăţi de păstramă din carne de vită, ceai şi păstrăvii pe care i-au pescuit din fluviu. La început, Jesse a insistat să prăjească păstrăvii la căldura corpului în timpul nopţii (după părerea lui, o veche metodă indiană).

— Există metode mai bune, a spus Hardesty, care i-a arătat ghidului său cum să pună peştele la frigare.

În mijlocul unui nou luminiş, maşinăria lor se odihnea pe

un morman din pământ, rocă şi pietre. Doborâseră mulţi copaci şi strânseseră kilometri întregi de viţe cu care să construiască un cadru înalt cât două etaje care să sprijine un copac de treizeci de metri care pivota pe o grindă uriaşă. Un coş conţinând câteva tone de pietre ţinea jos capătul scurt, astfel încât buşteanul lung era tras până aproape de sol şi fixat acolo la fel de încordat ca struna unei arbalete. De capul catapultei erau prinse discuri amortizoare şi plase reticulare. Arătau ca frunzele de lotus întreţesute, având trei metri grosime şi doisprezece în diametru. Hardesty şi Jesse urmau să se lege de ele cu sârme de ancorare extrase din coarde de alpinism portocalii şi negre. Pentru a se proteja şi mai bine, şi-au făcut costume mari, ca nişte baloane, din scoarţă moale, pe care au înfăşurat-o în jurul corpului, peste straturi alternante de muşchi şi ciuperci. Acele „perne”, după cum le-a numit Jesse, erau atât de mari şi de greu de manevrat, încât a trebuit să le ţină deasupra amortizoarelor, altfel niciunul dintre ei nu ar fi reuşit să urce pe catapultă.

Una peste alta, Hardesty era sceptic şi a refuzat să accepte lansarea. Însă în cele din urmă a ajuns să fie atât de obosit şi flămând, încât, în loc să meargă pe jos până în Utah, a hotărât să rişte şi să se urce în costumul din ciuperci şi muşchi pe discul amortizor care avea să fie azvârlit în aer de o catapultă uriaşă. Pe de altă parte, aventura era demenţial de ispititoare.

La ora stabilită, s-au suit pe platforma de lansare, şi-au îmbrăcat costumele şi s-au legat. Jesse ţinea în mână un cordon cu care trebuia să tragă un ştift din lemn de la mecanismul de declanşare, iar asta trebuia să îi facă să zboare.

— Vezi pata aceea verde de acolo? a întrebat el arătând cu mâna spre un pâlc de lini tineri care păreau moi. Acolo vom ateriza. Coborârea noastră prin aer va fi încetinită de modelul stabil din punct de vedere aerodinamic al plaselor şi amortizoarelor. Plasele se vor prinde de copaci, iar amortizoarele vor prelua forţa oricărui impact direct. Inutil să mai spun, dar costumele astea reprezintă protecţia

supremă. Dacă ţi-e teamă, te rog să-ţi treacă. Sunt inginer şi am calculat totul până la ultima zecimală. Eşti gata?

— Mai stai o clipă! a spus Hardesty. Trebuie să aranjez câteva ciuperci. Bine, acum sunt gata. Atenţie, cred că eşti nebun de legat şi nu-mi dau seama de ce mă încred…

Jesse a tras de cordon şi au fost amândoi aruncaţi cu o forţă uriaşă, dar nu spre cer, ci direct în fluviu, ajungând cam la cincisprezece metri de mal.

Au izbit apa ca un obuz de artilerie, azvârlind un gheizer de spumă albă la treizeci de metri înălţime, iar ei, amortizoarele şi plasele s-au scufundat cu repeziciune în pragurile fluviului. Din fericire pentru ei, întregul pachet s-a îndreptat, ajungând să plutească, iar când au ieşit la suprafaţă, s-au trezit cu capul în sus… Gonind în aval, legaţi în costume şi prinşi de amortizoare, nu se puteau mişca şi erau conştienţi doar pentru că apa rece ca gheaţa îi deşteptase după primul şoc.

Hardesty a început să se zbată pentru a lepăda costumul.

— Nu! a răcnit Jesse. O să te îneci. Cel puţin asta e un soi de ambarcaţiune.

— Du-te dracului!

— Serios vorbesc!

— Serios? Hardesty era negru de furia acumulată, de iritare, neîncredere şi dezgust. Serios?

— Ascultă-mi sfatul, altfel dai de belea.

— Nu crezi că deplasarea asta, cu şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, călare pe amortizoarele astea şi în costumele pline cu ciuperci, nu e periculoasă? Ştii ce eşti? Să-ţi spun eu. Eşti un incompetent. Nu faci nimic cum trebuie.

— N-am ce să fac dacă m-am născut scund, a strigat Jesse ca să acopere vuietul apei. Crezi că oamenii înalţi sunt grozavi doar pentru că au câţiva centimetri în plus?

Hardesty a explodat.

— Nu are nimic de-a face cu înălţimea!

Apoi şi-a dat seama că aveau să treacă pe sub un pod aflat la doi sau trei kilometri de catapultă. Fascinate de

ciudata ambarcaţiune care venea adusă de ape, câteva fetiţe care purtau ochelari de culoarea rubarbei se uitau peste balustradă.

— Cum numeşti asta? a întrebat Hardesty.

— Acela e un pod cu taxă de trecere. Nu ştiu ce părere ai, dar eu nu sunt dispus să cheltuiesc bani prosteşte.

Prea sătul ca să mai urle să se facă auzit în vuietul apei învolburate, Hardesty s-a lăsat moale în interiorul costumului plin cu ciuperci şi a rămas cu ochii osteniţi spre peisajul care gonea aşa cum se vede dintr-un tren. În timp ce se gândea că situaţia nu era chiar atât de gravă, deoarece peste o zi sau două vor ajunge în ape calme şi vor putea înota până pe malul estic, a observat că fluviul dispărea complet. Apa se oprea şi în locul ei se vedea imaginea şocantă a aerului liber şi a norilor îndepărtaţi.

— Cascada Ryerson, a spus Jesse. Are înălţimea de o mie două sute de metri. N-am trecut niciodată pe acolo într-un costum ca ăsta.

Hardesty era sfâşiat între dorinţa de a-l strânge de gât pe Jesse şi a încerca să-şi adune gândurile înainte de a muri, astfel ca în momentul în care va părăsi pământul să poată striga ceva frumos şi adevărat şi să nu moară, aşa cum păţise tatăl lui, cu un zâmbet amuzat.

A reuşit să descopere emoţia şi frumuseţea pe care le dorea chiar în cădere. Forţele fizice dintr-o coaliţie complicată de gravitaţie, acceleraţie şi temperatură s-au dovedit suficient de puternice şi intense ca să îl satisfacă. Era logic. Nimic nu era la fel de liniştitor ca puritatea durabilă a forţelor elementare, iar întoarcerea la ele nu putea însemna înfrângere. Însă nu se gândise niciodată că va muri într-un costum din scoarţă de copac, legat de amortizorul acela, alături de un pitic incompetent. Au trecut peste marginea ameţitoare şi s-au trezit în aer. În timp ce se prăbuşeau, au atins apa care cădea alături de ei şi au fost împinşi într-o parte sau alta. Cu cât cobora, cu atât spera mai mult că, dacă tot ajunsese până acolo, va supravieţui. Pe ultimii metri, însă, deşi se deplasa foarte repede, speranţele lui au fost catapultate până la cer, iar

asta pentru că apa era foarte aproape.

Fundul cascadei era un vârtej de spumă, iar bulele din apă erau atât de agitate şi înspumate, încât se putea respira aer şi la treizeci de metri adâncime. Costumul lor plutitor a fost aruncat în cele din urmă în sus şi au apărut în mijlocul şuvoiului, la opt sute de metri de cascadă, speriindu-i grozav pe doi pescari – care nu au ştiu sigur ce văzuseră, dar şi-au dat seama că era vorba de ceva mare cât un automobil şi părea să fie condus de două siluete umanoide care înaintau cu spatele şi purtau nişte uniforme bizare.

Au ajuns într-un loc plin de gheizere, gropi de noroi şi fisuri în care fierbea sulf. Fără ca măcar să se uite la Jesse, Hardesty a dezbrăcat costumul, şi-a agăţat rucsacul pe un umăr şi a pornit spre est.

— Nu e o idee bună să mergi în direcţia aia, l-a auzit el pe Jesse strigând în urma lui. Ai face mai bine să mă urmezi. Trebuie să ai ani şi ani de experienţă ca să mergi pe crustele astea. Altfel o să te scufunzi. E mai primejdios decât dacă mergi pe un teren minat, iar tu nu ai pregătirea necesară. Uită-te la toate trapele as…

Acelea au fost ultimele cuvinte ale lui Honey.

După şase luni petrecute la o fermă de oi din Colorado, Hardesty câştigase suficienţi bani şi rămăsese într-un loc îndeajuns de mult ca să poată porni din nou spre est. Proprietarii fermei, doi tineri pe nume Henry şi Agnes, avuseseră nevoie de el să-i ajute să coboare oile la păşune, să strângă fânul şi să facă tot ce mai trebuia până la primele ninsori. Însă în luna noiembrie, când iarna a dat primele semne, aşternând un strat de zăpadă care a fost alungat de soarele slab, cei doi nu au mai avut nevoie de Hardesty. În orice caz, Agnes era mult prea atrăgătoare pentru sănătatea mintală şi pentru demnitatea unui angajat fără soţie. Aşadar, cei doi l-au dus cu maşina lor, care avea caroseria din lemn, până la un capăt de cale ferată de la poalele şirului muntos Sangre de Cristo, de unde Hardesty a călătorit într-un vagon-automotor destinat

transportului de marfă şi poştă, stând pe podeaua din lemn, alături de mecanic, şi a ajuns într-un oraş mai mare prin care treceau ultimele dintre trenurile transcontinentale.

— *Polaris* va trece peste cinci ore pe aici mai iute decât un iepure căruia i-a luat foc coada, a zis mecanicul cel tânăr. Dacă vrei ca şeful de gară să îl oprească pentru a te sui în el, te sfătuiesc să îi spui cu mult timp înainte, pentru că va trebui să se urce pe turnul de apă şi să facă semne cu felinarul.

Hardesty şi-a cumpărat o pereche nouă de pantaloni de la magazinul oraşului. Blugii cei vechi erau atât de îmbibaţi cu lanolină, încât i-a folosit pentru a face un foc aproape de calea ferată, unde, în timp ce se întuneca, a aşteptat sosirea trenului *Polaris.* Se obişnuise să stea neclintit la altitudinile mari la care Henry şi Agnes îşi ţineau oile şi ştia cum să păcălească frigul – cu ajutorul unei haine din blană de oaie pe care o primise drept parte din plată. Transa pe care o folosea pentru a sfida temperatura îi jefuia unele simţuri pentru a le răsplăti pe altele. Nu simţea nimic, dar putea vedea şi auzi totul. Şi tocmai de aceea a reuşit să depisteze sosirea trenului *Polaris* înaintea şefului de gară. Sufocat de distanţă şi de dealuri, farul orbitor al locomotivei devenise o strălucire slabă şi mişcătoare în munţii din depărtare, iar zgomotul făcut de roţi, atenuat şi abia perceptibil, a plutit prin aerul nopţii, a stârnit câinii şi l-a alertat pe Hardesty, care l-a pus pe şeful de gară să urce în turnul de apă şi să aprindă felinarul.

Legănându-se, ochiul roşu al felinarului a dat naştere ca prin farmec unei flăcări albe şi mişcătoare în munţi şi aceasta a gonit de-a curmezişul câmpiei, rotindu-şi fasciculul agil la fiecare curbă pentru a tăia grâul de toamnă, a surprinde animalele câmpului şi a le ţintui locului. Deoarece trenul se apropia fără să piardă din viteză, şeful de gară a răcnit din vârful turnului de apă:

— Să nu fii dezamăgit dacă nu opreşte! Câteodată, mecanicii nu reuşesc să vadă felinarul meu. Ei merg foarte

repede, iar oraşul este foarte mic, iar când se deplasează spre est, trec pe aici imediat după cină. Cred că asta îi face să fie puţin somnoroşi. Cu toate astea, a continuat să agite felinarul şi să se legene cu tot corpul, chiar şi când trenul a ajuns la marginea satului. Au văzut semnalele! a răcnit şeful de gară. Aleargă în direcţia aia! Până să se oprească, ultimul vagon va ajunge la doi kilometri de oraş.

Hardesty a alergat alături de trenul care frâna şi scotea scrâşnete din saboţi. Luminile gălbui ale vagoanelor-restaurant făceau ca zăpada din faţa lui să capete culoarea unei muşamale. Aruncând o privire în sus, a văzut oameni care mâncau de seară, ridicau sticle de vin şi îşi lipeau feţele de geamuri, făcând un efort inutil să vadă de ce oprea trenul, iar unii îşi ţineau şervetele din pânză lipite de buze. Ultimul vagon a trecut pe lângă el foarte încet. Modelat ca o lacrimă, deasupra felinarului de la capătul lui rotunjit era o placă iluminată din sticlă pe care scria *Polaris,* ca şi cum ar fi fost titlul unui film de pe frontispiciul unui cinematograf.

Un însoţitor de tren l-a tras printr-o uşă de forma unui glonţ şi apoi a apăsat butonul de pornire. Până să se închidă uşa, trenul a şi început să coboare, restabilind bătăile constante ale inimii câmpiei.

— Unde vrei să ajungi? l-a întrebat însoţitorul de tren pe Hardesty.

— La New York.

— Dintre cei care urcă în tren din mijlocul pustietăţii, aproape nimeni nu vrea să ajungă la New York. Poate până la Kansas City, dar şi asta e o realizare deosebită pentru ei, însă nici vorbă de New York. Hm! Ai bani de ajuns?

— Cât costă biletul?

— De aici nu am cum să ştiu. Destinaţia asta nu e trecută pe tabelul meu. O să-l chem pe conductor, iar el o să calculeze. Până una-alta, nu ai voie să călătoreşti în vagonul-club, aşa că vino cu mine şi vei aştepta în vestibul.

În timp ce se deplasau prin vagonul-club, un bătrân îmbrăcat în negru l-a oprit pe însoţitor.

— Ramsey, te rog să îl laşi să rămână aici. O să avem noi

grijă de el.

— Cum adică, domnule Cozad? a întrebat surprins însoţitorul de tren.

— Avem nevoie de un al patrulea jucător pentru partida noastră. Bătrânul a vorbit cu intonaţia căpătată după trei sferturi de secol de viaţă petrecută în Texas. Tinere, ia loc, i-a zis atunci lui Hardesty, făcând semn către cel de-al patrulea scaun de lângă masă, rămas gol.

Pielea în care era îmbrăcat scaunul i s-a părut comodă şi moale. Încă roşu în obraji şi vibrând după ce alergase prin frig, Hardesty şi-a desfăcut haina din blană de oaie, apoi a hotărât să o scoată cu totul şi a vârât-o în rucsacul pe care îl aşezase lângă fereastră.

Vagonul-club era ca o cutie neagră cu violet, presărat de lămpi incandescente, cu abajururi roşii. Bătrânii cu păr argintiu care jucau cărţi purtau costume de culoare închisă; îşi mişcau mâinile ca şi cum ele nu le-ar fi fost prinse de corp, iar feţele lor păreau nişte măşti albe care pluteau pe deasupra unei scene neluminate. Lumina părea să fie alimentată de ritmul roţilor de tren, frecvenţa fiind stabilită de ticăitul îmbinărilor de şine. Cărţile în sine luceau în mod misterios, precum nişte oase fosforescente, iar feţele regilor, reginelor şi valeţilor zâmbeau răutăcios ca nişte pisici Cheshire.[32]

— Vrei un gin tonic? l-a întrebat Cozad.

— Nu, mulţumesc, a răspuns Hardesty. Nu beau alcool.

— Atunci, altceva?

— Ceai.

Cozad a comandat ceai, care i-a fost adus lui Hardesty într-un vas al căilor ferate, vechi de un secol, argintiu ca un biban sărind din apă.

— Sper că joci cărţi.

— Nu, a spus Hardesty. Nu fiindcă ar fi vorba de ceva religios, ci pentru că, pur şi simplu, nu joc.

Cei de la masă au rămas uimiţi auzind asta din gura unui cowboy de la câmpie, care călătorea în vagonul-club şi

[32] Personaj din *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Carroll, care are un rânjet răutăcios (n.tr.).

susţinea că nu practica jocuri de noroc.

— Tinere, a zis Cozad, n-am cunoscut pe nimeni care să aibă peste cinci ani şi să nu ştie pocher. Sper că nu încerci să îţi uşurezi situaţia, nu?

— Nu, domnule, a răspuns Hardesty. Nu am jucat niciodată atât cât să deprind bine regulile.

— Dar ai jucat cărţi…

Hardesty a ridicat din umeri.

— În principal, peşte, adică jocul peştelui. Şi nu mă refer la adversarii mei.

— Există un joc numit peşte?

— Da.

— N-am auzit de el. Dar pocher cu şapte cărţi ai jucat?

Încălzit şi incitat de ceai, Hardesty a rostit răspicat:

— Cred că am jucat puţin. În orice caz, aş putea învăţa, nu?

Apoi a zâmbit.

Cozad a lovit cu degetele în masa îmbrăcată în piele de culoare verde.

— Nu cred că eşti trişor. Dar, dacă eşti, ai nimerit în locul potrivit, fiindcă noi – adică eu, Lawson şi George – avem o reputaţie care a speriat mulţi oameni, de aceea ne ocolesc. Noi ne bizuim pe orice berbecel cu bani de la babacul lui, care îşi închipuie că ne poate bate. În trenul ăsta nu am găsit niciun berbec. Şi nici tu nu eşti. Îmi dau seama doar privindu-te. Numai că nu ne place să jucăm dacă nu avem o faţă nouă printre noi. E invitaţia noastră.

— Am doar două sute şaizeci de dolari, a răspuns Hardesty, şi încă nu mi-am plătit biletul de tren.

— Coe, am putea să îl plasăm pe viţel în ţarc, a zis Lawson.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Hardesty. Nu-mi sună prea bine.

— De fapt, e vorba de ceva excelent pentru tine. Punem toţi mână de la mână şi-ţi dăm o sumă ca să poţi juca. Dacă pierzi, nu ne datorezi nimic, iar tu nu pierzi niciun ban. Dacă vei câştiga, ne restitui banii şi păstrezi restul. Aşa ne învăţăm fiii să joace.

După zece minute de explicaţii privind jocul cu cinci cărţi primite, cei trei i-au pus la dispoziţie 10.000 de dolari. Fiind un adevărat Marratta, Hardesty nici nu a clipit când a auzit care era suma, iar asta i-a făcut pe ceilalţi trei să devină suspicioşi o clipă. Însă ei îi cunoşteau pe toţi jucătorii acceptabili din ţară şi s-ar fi arătat recunoscători (dacă el ar fi reuşit să îi bată) pentru simplul fapt că descoperiseră un nou jucător. S-ar fi dus vestea de la un capăt la celălalt al continentului că apăruse un tânăr promiţător în jocul de pocher.

— Bun, a spus Cozad. Ceea ce este, este, şi ceea ce nu este, nu este. Văd că afară a început să ningă. Să înteţim focul din sobă. Jocul acesta se încheie la borna kilometrică de pe partea vestică a oraşului St Louis: nici înainte, nici după. În mod tradiţional, jocul Denver-St Louis are o limită de nouăzeci de mii de dolari. Mâncarea şi băutura cad în sarcina celui care împarte cărţile. Să tăiem cărţile pentru prima mână.

Oamenii socoteau că jucătorii de cărţi nu erau buni de nimic, pentru că nu munceau. Însă cei care gândeau astfel nu stătuseră niciodată treji toată noaptea, între Denver şi St Louis, atenţi la cărţile pe care le aveau în mână. Înaintarea unui tren prin ninsoarea orbitoare şi prin vânturile arctice era în sine o hipnoză, iar vagonul-club, tăcut ca o bibliotecă, nu încuraja pe nimeni să îşi asume riscuri. Peisajul rural, acoperit de zăpadă, era un loc aspru, în care puteai să mori doar din cauza vântului, iar animalele de acolo mugeau de parcă niciodată nu ar fi existat oameni pe pământ. Dacă vreun acar de undeva din Nebraska ar fi dormit mai mult decât trebuia, trenul ar fi putut zbura de pe un mal înalt de cincisprezece metri. Oamenilor nu le plăceau cartoforii, căci le aduceau aminte că şi ei erau jucători de cărţi. Drept urmare, afirmau cum că jocul de cărţi nu înseamnă muncă. Cu toate astea, era ca munca într-o mină. Hardesty avea să afle foarte curând.

Gâtlejul i s-a uscat, iar muşchii au început să îl doară. Şi-a simţit capul de parcă i-ar fi fost ţintuit de coloana vertebrală de un mecanic vizigot. Însă tot timpul cât a

jucat cărţi pe masa îmbrăcată în piele verde, cât *Polaris* a gonit prin ţinutul cu iarbă scurtă în lunga noapte albă, el a ştiut că făcea ce trebuia să facă. Iar asta nu doar pentru că, datorită bărbii de patrician şi ochilor blânzi, Cozad semăna teribil cu tatăl lui. Şi nici pentru că era în avantaj, lucru ce nu putea fi negat. Se datora mai curând faptului că se abandonase cu totul destinului. Iar acesta avea multe de-a face cu frumuseţea nemiloasă a preriei de afară. Nu putea vedea decât rotocoalele surprinse ale ninsorii, care se năpustea asupra ferestrelor ca salvia panicată şi transpira, pentru că bătrânii (cărora le era frig, deşi purtau veste din angora) au vrut să încălzească încăperea cât mai mult.

Şi-a aşezat cărţile pe masă, ori le-a ridicat, cu mişcări exagerat de graţioase, întrucât ceaiul şi sunetul şinelor îl afectaseră, însă era în câştig. În niciun moment nu a ajuns sub şase mii de dolari. Apoi a început să acumuleze peste acea sumă, dar în mod constant, fără greş, cu o încredere absolut oarbă.

— Ce e mai mare, patru de un fel, ori o suită? întreba el când şi când, foarte jenat că încă nu deprinsese regulile. Câteva ore bătrânii au pierdut mulţi bani, fiindcă au crezut că tânărul ştia să joace la cacealma. Însă el nu făcuse asta nici măcar o dată, ci doar câştigase – dacă nu cu mâna cea mai mare, măcar cu a doua. La un moment dat, când unul dintre bătrâni a avut o suită încheiată cu o regină, Hardesty a avut chintă royală. Dacă vreunul dintre bătrâni avea o mână cu cărţi mari, dar inutile, Hardesty arunca o mână la fel de proastă, dar mai mică doar cu un punct, ori nici măcar atât dacă era vorba de o egalitate, iar câştigătorul era doar cel care aruncase primul cărţile pe masă.

— Se întâmplă şi astfel de lucruri, a spus Cozad în dimineaţa următoare, atunci când au trecut de borna kilometrică de la vest de St Louis, iar jocul s-a încheiat. Hardesty a încercat să restituie câştigurile. Ei nu le-au acceptat.

Au coborât în St Louis.

— Du-te la banca din gară şi ia-ţi un cec pentru suma asta, l-a instruit Cozad. Au murit oameni pentru mult mai puţini bani. Şi încă ceva: ai avut noroc chior. Şi un fazan ar fi în stare să joace mai bine decât tine. Să fii recunoscător!

Hardesty s-a întristat când Cozad a plecat, fiindcă semăna cu tatăl lui şi nu avea să-l mai revadă pe niciunul dintre ei. S-a dus la o bancă din apropierea gării ca să obţină cecul, şi-a plătit un compartiment şi le-a dat bacşişuri grase însoţitorilor de vagoane, aşa cum trebuia să facă un câştigător la jocurile de cărţi.

A făcut un duş lung, s-a bărbierit şi s-a culcat. Aerul de iarnă şi lumina zilei au pătruns pe geamul parţial deschis până când compartimentul a devenit de un alb orbitor şi rece ca gheaţa. Din patul cald, Hardesty s-a uitat la cecul bancar care ieşea din buzunarul cămăşii. Era emis de Banca Recoltatorilor şi Plantatorilor din St Louis şi avea valoarea de 70.000 de dolari. În celălalt buzunar mai avea câteva mii de dolari în numerar.

Pământul era acoperit de zăpadă din afara oraşului St Louis până în Illinois. Îl rugase pe însoţitorul de vagon să îl trezească doar la New York. Probabil că acel somn nu era meritat, dar a fost bine plătit. Cu mult timp înainte de a ajunge la Chicago, visa vagonul-club întunecos, cărţile luminoase şi lămpile de culoare sângerie.

Într-o dimineaţă de la începutul celei de-a doua ierni pe care o petrecuse fără Virginia, doamna Gamely s-a trezit şi s-a uitat pe fereastra mansardei. Îl ţinea pe cocoşul Jack în braţe de parcă ar fi fost o pisică grasă, de culoare albă. După plecarea Virginiei, îl răsfăţase peste măsură, hrănindu-l cu porumb până când acesta abia dacă mai putea păşi, şi îi vorbea ore în şir, de parcă el i-ar fi putut înţelege cuvintele latinizate, polisilabice şi inimitabile şi expresiile scurte şi elocvente de origine anglo-saxonă, la fel de proaspete ca fânul abia cosit. Şi la fel de puternice ca braţul unui arcaş. Poseda cel puţin o calitate pe care oamenii, îndeosebi studenţii, ar fi putut-o invidia: indiferent câte ore vorbea doamna Gamely, el era capabil

să o privească ţintă, ca hipnotizat. Dacă apărea o pauză în expunerea ei, cocoşul făcea un pas sau doi, până când ea reîncepea, iar apoi îngheţa locului, cu o privire extaziată până la următoarea tăcere care îi îngăduia să îşi mişte un picior sau să cotcodăcească pentru a-şi drege glasul. Din câte îşi amintea ea, niciun pui (şi îşi amintea de mii de pui) nu dovedise o asemenea capacitate de atenţie. Jack îşi merita hrana. Era inteligent. Arăta ca un deal acoperit de zăpadă în spatele căruia soarele orbitor se pregătea să apună (efectul crestei lui roşii). Era curtenitor, îngăduitor, sclipitor şi sincer. Şi dacă ar fi putut înţelege limba, ar fi învăţat foarte multe. Doamna Gamely avea secrete pe care nu le destăinuise nici măcar Virginiei, pentru că ştia că toate secretele ce meritau cunoscute se limpezesc la vremea potrivită.

După cinci zile, ninsoarea s-a oprit când zăpada mai avea treizeci de centimetri ca să ajungă la streaşină. Când a privit spre apus, doamna Gamely a văzut satul stând într-o mare de alb – coşurile din care se înălţa fumul meselor de dimineaţă –, iar locuitorii abia se zăreau când apăreau pe acoperişuri pentru a scruta lacul arctic. Se spunea că a doua iarnă avea să fie mai grea decât prima. Astfel de predicţii fuseseră hrănite din plin de o vară atât de caniculară, încât apa lacului îi opărea pe cei care încercau să intre în ea, iar găinile făcuseră ouă fierte moale. În acel august, casele, copacii şi câteodată păduri întregi izbucniseră brusc în flăcări, ca şi cum soarele ar fi zâmbit spre ele prin lupa lui Priestley.

— Aşa se va mişca pendulul, i-a spus doamna Gamely lui Jack, în timp ce se uitau amândoi cum vântul biciuia zăpada. Aşa s-a legănat mereu. Întotdeauna în echilibru. Chiar dacă populaţiile umane au abandonat de multă vreme retorica şi etica, natura se agaţă cu încăpăţânare de ele, iar gramatica naturii este strictă şi idiosincratică. Uită-te acolo, Jack! Lacul s-a transformat în dealuri vălurite de zăpadă. Dumnezeu ne tratează cu foc şi gheaţă. Probabil e agitat. Cred că are ceva în minte.

O ciocănitură apăsată în uşa de intrare a făcut-o să

tresară cuprinsă de un acces de sughiţuri. A dus o mână la piept şi a spus:

— Daythril Moobcot a săpat un tunel. Alergând prin casă cât de repede a putut, doamna Gamely s-a întrebat de ce venise cineva la ea atât de devreme şi şi-a exprimat speranţa că nu avea să primească o veste proastă. Când a deschis uşa, l-a văzut pe Daythril Moobcot, care stătea într-un tunel albăstrui ca gheaţa ce ducea tocmai în sat. Daythril! Când ai început să sapi tunelul ăsta?

— Acum două zile, doamnă Gamely.

— De ce? Am suficiente provizii. Doar ştii că nu e înţelept să sapi tuneluri pe viscol. Eşti îndeajuns de mare să ţii minte că Hagis Purgin şi Ranulph Vonk au rămas îngropaţi în tunelul săpat de ei şi au fost găsiţi abia când a venit primăvara. Trebuie să aştepţi ca să vezi câtă zăpadă este deasupra.

— Ştiu, doamnă Gamely. Dar toată lumea se agită, pentru că am auzit la telegraf că viscolul a surprins trenul *Polaris* undeva în comitatul nostru. Sunt două sute de oameni în tren. Dacă mai sunt în viaţă, îi vom aduce în sat. Poţi primi cinci sau şase dintre ei până ajunge acolo plugul?

— Sigur că pot. Nu se vor simţi prea comod, însă asta e, măcar vor rămâne în viaţă. Dar cum vor ajunge de la calea ferată până în sat? Cea mai scurtă distanţă până acolo e probabil de douăzeci şi doi de kilometri. N-o să însemne asta moartea pentru toţi orăşenii ăia care poartă haine subţiri, de oraş, dacă vor trebui să bată atâta drum prin zăpadă mare şi la minus patruzeci şi ceva de grade?

— Nu, doamnă, a spus cu mândrie Daythril Moobcot. Plănuim totul de două zile. Acum o oră au plecat cincizeci de oameni într-acolo. Au douăzeci şi cinci de sănii încărcate cu hrană, haine călduroase şi schiuri pe care le-am găsit sau le-am făcut. Când vor ajunge la calea ferată, îi vor aştepta doi cercetaşi, care au mers în recunoaştere de-a lungul liniei. I-am trimis acolo pe doi dintre cei mai rapizi schiori din sat. Unul dintre ei va găsi trenul şi îi va conduce pe ceilalţi până la el. Îi vor aduce pe toţi aici, pe

întuneric. Va dura mult, pentru că probabil majoritatea nu ştiu să schieze.

— Pregătesc aşternuturi, a spus doamna Gamely. Şi o să mă apuc imediat de copt. O să le fac pâine caldă şi o să fierb un ghiveci, mai ales dacă nu au mâncat nimic de câteva zile. Oare ştiu ce s-a întâmplat cu ei şi unde se află?

— Mă îndoiesc.

— Nu contează. Cei cu suflet bun vor afla, iar cei care nu ştiu nici nu e nevoie să ştie.

A închis uşa şi a început să facă pregătirile, scoţând cele mai bune provizii, aprinzând cuptorul şi frământând un aluat delicios din ouă, lapte şi făină.

În cele cinci zile de viscol, oamenii de la calea ferată şi pasagerii din trenul *Polaris* aproape că au terminat alimentele atent raţionalizate şi au ars tot cărbunele care se aflase în tenderul locomotivei. Acum, ghemuiţi cu toţii în două vagoane de dormit, stăteau înfofoliţi în pături, perdele şi covoare, în faţa unor sobe improvizate pe care le alimentau cu panouri de lemn din vagoane şi cu bagaje sacrificate. Mecanicul fusese cât pe ce să îngheţe căutând linia de telegraf care, odată descoperită, s-a dovedit moartă. Şase oameni care aveau pistoale s-au aşezat în lumina strălucitoare a soarelui pe acoperişul trenului, care era la acelaşi nivel cu zăpada, aşteptând iepuri şi păsări arctice. Drept urmare a eforturilor lor, trei prepeliţe şi un iepure fierbeau într-un cazan din vagon. Ideea era să fiarbă totul până dispărea şi carnea, pentru ca supa să poată fi împărţită egal la toată lumea (nou-născuţii erau bine hrăniţi dintr-o rezervă specială de hrană care avea să fie păstrată până când mai exista un ultim adult capabil să îi hrănească).

Frigul şi foamea scoseseră în evidenţă calităţile esenţiale ale celor care sufereau. Se pierduseră deja doi bărbaţi din cauza nerăbdării lor după ce, din neghiobie, porniseră prin zăpadă şi muriseră îngheţaţi şi nevăzuţi la doar treizeci de metri de tren. O femeie cedase nebuniei (ori poate fusese nebună dintru început), câţiva erau

bolnavi de moarte, iar unul murise împuşcat pentru că încercase să fure din proviziile comune de hrană. Acelea erau pierderile. Cu toate astea, lucrătorii de la calea ferată făceau faţă răspunderilor cu devotament. Şi alţii se purtau la fel de eroic, purtându-le de grijă bolnavilor, renunţând la raţii şi pături şi acţionând pentru a contracara influenţa celor care îşi pierduseră prea lesne curajul.

După oprirea trenului, Hardesty îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului pe acoperişul trenului, cercetând cerul şi troienele în căutare de vânat. El şi ceilalţi vânători nu vorbeau. Erau prea departe unul de altul şi nu voiau să sperie vânatul şi era oricum prea frig pentru a purta conversaţii. Toţi se întrebau cât va mai dura vremea geroasă, împiedicând trenul-plug să pornească. Potrivit hărţii, cel mai apropiat oraş se găsea la o sută şaizeci de kilometri şi se ştia că era prea frig pentru pornirea oricărui motor, întrucât orice lubrifiant devenea mai lipicios decât toate linguşirile.

Stăteau înfofoliţi în hanorace şi pături, îşi vedeau răsuflările cristalizându-se în faţa ochilor şi îşi aminteau viscolul care ţinuse cinci zile, când zăpada fină, spulberată şi menţinută într-un echilibru perfect de vânt, păruse să ezite în aer şi să îngheţe trecerea timpului. Au urmărit soarele traversând cerul de iarnă descriind un arc domol şi, ocazional, având impresia că văd un iepure, au tras cu pistoalele în zăpadă.

În zona aceea temperatura rămânea săptămâni întregi la minus cincizeci de grade sau chiar mai mică. Chiar dacă fiecare glonţ pe care îl aveau s-ar fi înfipt într-un iepure gras, tot nu ar fi avut mâncare nici pentru o zi, şi-au dat ei seama. Cel mai întristător era că tot lemnul şi toată încărcătura aveau să fie consumate pentru a face focul până dimineaţă şi că lenjeria şi îmbrăcămintea de iarnă nu ajungeau nici pentru cincizeci de persoane, darămite pentru două sute. Chiar dacă cineva ar fi descoperit undeva vreun vehicul funcţional, neîngropat şi neblocat, care să se poată deplasa pe zăpadă, ar fi ştiut cum să ajungă la ei? Reprezentau ei o prioritate şi se putea

parcurge la timp distanţa mare dintre cele mai apropiate aşezări şi trenul înzăpezit? Cei care mai raţionau socoteau că vor muri cu toţii curând.

Dedesubt, în vagoanele de dormit răvăşite, oamenii nu ştiau cât de rapid fusese devalizat trenul, nici cât de frig era afară, şi nici că de pe acoperişul vagonului nu se puteau vedea decât troiene înalte de doisprezece metri. Cu toate astea, găseau alinare în faptul că erau mulţi. Împreună, două sute de oameni se puteau simţi în siguranţă, aşa credeau ei. Însă Hardesty ştia că era o greşeală, pentru că tatăl lui îi povestise despre treizeci de mii de soldaţi turci de la graniţa cu Rusia, în apropiere de Ararat, care fuseseră surprinşi de o iarnă timpurie pe munte şi fuseseră găsiţi ulterior grupaţi laolaltă, dar morţi prin hipotermie. Frigul, ştia el, nu a fost niciodată impresionat de numere…

El şi ceilalţi se uitau la troienele orbitoare, imaginându-şi din când în când că se aflau pe o mare polară. Mâinile şi picioarele le erau amorţite de mult şi nu mai simţeau nici gâdilături. Le venea greu să creadă că acea lumină albă şi îngheţată provenea de la ceea ce ştiau că se chema soare. Când acel soare şi-a parcurs mai tot arcul pe cer şi a ajuns atât de plat, rece şi blând încât arăta ca un disc metalic, prizonier pe faţa unui ceas cu pendulă, oamenii de pe acoperişul trenului s-au pregătit pentru tot ce era mai rău. Curând avea să se întunece şi frigul va deveni insuportabil. Curând, focurile vor pâlpâi şi se vor stinge, lansând o ultimă coloană cenuşie de fum care se răceşte. Soarele, singura lor speranţă, cobora cu repeziciune spre orizont. S-au uitat înspre el, chinuindu-se să extragă până şi ultimele urme de lumină şi căldură, însă el rămăsese ceva rece şi neprietenos, iar şuieratul vântului a părut a fi răsuflarea lui de muribund.

Hipnotizaţi şi orbiţi, complet nemişcaţi, oamenii nu au văzut imediat miracolul care se îndrepta spre ei dinspre apus. La kilometri depărtare, un şir de fermieri puternici, născuţi de iarnă, se deplasau într-o formaţiune militară, alunecând pe schiurile lor lungi, coborând în adânciturile

dintre nămeţi şi abordându-le cu viteză pentru a beneficia de inerţie la urcare. Se deplasau compact, ca o turmă de reni sau gazele. Cincizeci de oameni trăgeau douăzeci şi cinci de sănii. Răsfiraţi într-o falangă largă având câte o sanie între doi oameni, ei arătau ca dealurile şi munţii în mişcare sau ca o maree de copaci. Răsuflând hotărâţi, ei treceau pe deasupra zăpezii, îndreptându-se spre trenul înzăpezit – pe care cercetaşul de la est îl detectase de pe un deal aflat la opt kilometri spre nord-est. Acesta coborâse apoi pe schiuri ca să îi întâlnească pe ceilalţi, care porniseră într-o cursă de şaisprezece kilometri, având soarele în spate.

Când le-a apărut în faţa ochilor, trenul părea să plutească pe troiene, înghiţit, iar firicelele slabe de fum ce se ridicau deasupra lui păreau muribunde. În acel vehicul de călătorii imobilizat în mod ciudat se aflau două sute de oameni: bărbaţi, femei şi copii care trebuiau duşi într-un loc sigur. Îndreptându-se spre ei cu toate forţele, fermierii socoteau că primejdia era de fapt un lucru frumos care avea legătură cu aerul, norii şi marea.

Pe măsură ce se apropiau, oamenii din tren au început să audă zgomotul scos de schiurile lor, de răsuflările lor şi sunetul zăpezii care se comprima sub greutatea coloanei, apropiindu-se într-un rând de cincizeci de bărbaţi. Au crezut că era vântul, crescând în intensitate pentru a marca apusul soarelui. Apoi au crezut că era un animal. În cele din urmă, când au reuşit să vadă prin lumina orbitoare, abia de şi-au putut crede ochilor. Din albul deplin, din nimic, dinspre o sută şaizeci de kilometri de troiene unduitoare, o armată de schiori tăcuţi îi împresura.

Bărbaţii din tren au strigat, dar sunetele care le-au ieşit din gâtlejurile îngheţate au fost doar nişte gâlgâituri şi gemete, de aceea au început să tragă cu pistoalele în aer, un foc după altul. Auzind zgomotele de împuşcături, bărbaţii din Coheeries au ovaţionat şi au răcnit şi au continuat să alerge pe schiuri. În vagoanele de dormit, reci şi afumate, ale căror geamuri erau cenuşiu-argintii de la zăpada acumulată, toată lumea şi-a dat seama ce se

întâmplase, iar unii au început să plângă, să râdă şi chiar să se roage. Vagoanele au explodat de agitaţie, iar cei care îşi imaginaseră că erau pierduţi au ieşit din cuşete în aerul liber spre a-i întâmpina pe salvatori.

Cine erau oamenii aceia îmbrăcaţi în blănuri şi haine ţesute din lână? Nu era timp de explicaţii (şi nici nu li s-au dat), pentru că trebuiau să se întoarcă în oraş fără să călătorească prea mult pe timp de noapte.

— Avem lună plină şi ea va lumina peisajul ca o rachetă de semnalizare, a spus unul dintre bărbaţii din Coheeries către personalul trenului (care nu auziseră de Lake of the Coheeries). Dar e bine să începem pe lumină, pentru ca oamenii care nu ştiu să schieze să poată învăţa cât mai e cald. Avem schiuri pentru toată lumea şi vom transporta bolnavii şi copiii cu săniile.

Peste o oră, toţi aveau schiuri în picioare, primiseră jachete îmblănite şi hanorace din lână, mâncaseră fructe uscate şi ciocolată, fuseseră instruiţi, puşi pe sănii şi pregătiţi de plecare. Nu au trecut ca vântul peste troiene, cum făcuseră salvatorii din Coheeries, dar spre seară se deplasau în ritm constant.

Trei dintre salvatori mergeau în frunte, în formă de V, ducând torţe pentru a fi urmaţi de restul. Ceilalţi se deplasau aliniaţi prin păduri şi câmpuri, migrând în lumina lunii, urmând cele trei torţe din pin, date cu smoală şi flăcările lor portocalii, care pâlpâiau. Când au ieşit dintr-un pâlc uriaş de pini şi au ajuns pe un platou alb, neted, lat de şaisprezece kilometri, a apărut şi luna. Peisajul sclipea, dar au lăsat torţele aprinse fiindcă arătau foarte frumos aşa cum străluceau în faţa lor, iar în acel moment, ritmul înaintării a crescut, pentru că toată lumea se obişnuise să urmeze cele trei lumini.

Acum îmbrăcaţi în haine de blană şi lână, orăşenii s-au obişnuit curând cu mângâierea melancolică a lunii şi cu lumina moale şi copleşitoare a stelelor. Curând au ajuns să iubească aerul rece şi zăpada şi au uitat cu repeziciune de ce se aflau acolo. Activitatea lor. Se justifica de la sine, mult mai bine decât multe lucruri pe care le făcuseră până

atunci sau aveau să le facă în viitor. Au mers peste câmpii având în dreapta lor aurora boreală, care licărea verzui.

Apoi, de pe culmea unei ridicături lungi, au văzut satul sclipind ca un grup de lumânări colorate. Se afla pe marginea lacului, care era încununat de aurora verde cu albastru, care acum atârna pe cer în franjuri tăcute şi uimitoare. Fumul din hornurile caselor din Coheeries se furişau printre ghirlandele albe, împletite şi încâlcite de pe lună. Acum, schiori şi oameni de la ţară, toţi goneau plini de mulţumire, şuierând în josul pantei, grăbindu-se să ajungă la lumânarea de Crăciun care dansa în faţa lor pe lacul îngheţat, şi, în timp ce schiau spre oraş, au văzut locuitorii stând pe acoperişuri sau la ferestrele luminate.

După ce schiurile au fost stivuite în apropierea uşilor, după ce familiile s-au reunit şi grupurile s-au format, au intrat în case ca să mănânce şi să se odihnească. Cum nu avuseseră hrană vreme de câteva zile, mulţi aveau vederea înceţoşată şi parcă erau în transă. Au crezut că se aflau într-o lume de vis. Era nespus de plăcut. Dacă muriseră îngheţaţi în tren, iar aceasta era moartea, cât de plăcut şi cât de bine era faţă de viaţa pe care o cunoscuseră până atunci, pentru că era ceva care părea inundat de lumină şi prin asta toate emoţiile aveau o susţinere inexplicabilă.

— Nu, li s-a spus. Nu aţi murit. Nici gând!

Dar ei nu ştiau dacă să le dea crezare acestor oameni de treabă, iar când au intrat, au tânjit să se afle din nou afară, sub stele, în frigul care nu mai părea capabil să le facă vreun rău.

Hardesty şi alţi patru au fost conduşi prin tunelul din zăpadă spre casa doamnei Gamely. Atunci când el, un ceasornicar din Milwaukee, specializat în repararea ceasurilor cu cuc, un tânăr marinar şi o pereche căsătorită de turişti din Bengal şi-au încordat ochii şi au privit în interiorul iluminat de foc, au văzut-o pe doamna Gamely stând în picioare lângă sobă, ţinându-l pe Jack în braţe. După cum arăta (cu ochii prea apropiaţi unul de celălalt şi cu o expresie de umilinţă şi şiretenie care se combinau

perfect), doamna Gamely ar fi putut fi o mare bufniţă de zăpadă surprinsă în cuibul ei. A păşit înainte şi a făcut plecăciuni elegante în faţa fiecăruia dintre oaspeţi – la fel de sfioasă ca o fetiţă care, purtând pantofi din piele veritabilă, se află la primul ei dans în cine ştie ce sală de sport care are ecou. Oaspeţii i-au răspuns cu aceeaşi măsură. Au simţit ceva legat de Lake of the Coheeries, dar nu şi-au dat seama ce anume. De aceea au fost foarte prevăzători şi au răspuns la plecăciunile ei la fel de politicos ca nişte exploratori care se chinuiesc să imite un obicei al boşimanilor. Doamnei Gamely i-a venit ideea de a profita de acea neobişnuită dorinţă a lor de a se arăta amabili, aşa că a repetat salutul. Ei au răspuns pe dată. După ce a mers din nou de-a lungul şirului de musafiri, înclinându-se cu graţie de fiecare dată, au trebuit să răspundă în acelaşi fel. Lucru care a continuat cel puţin cinci minute, până când doamna Gamely (cât se putea de buimacă) a observat că unul dintre oaspeţi lipsea.

Privind în jur, a văzut un tânăr atrăgător stând la masă şi umplând o pipă din lut. Urmărind plecăciunile, el a fost din ce în ce mai încântat de dorinţa de joacă a doamnei Gamely. Din acel moment, el a înţeles-o.

Se putea crede că sosirea bruscă a cinci oaspeţi necunoscuţi va declanşa un torent de discuţii din partea bătrânei care trăise singură mai bine de un an, mai ales că poseda un vocabular de şase sute de mii de cuvinte. Însă ea îşi rezerva zilnic multe ore pentru a discuta cu Jack şi cu sine şi, cum era singura din lume care putea înţelege ce spunea fără să violeze dicţionarul în timp ce vorbea, rareori îşi asmuţea domeniul complet al cuvintelor asupra trecătorilor. În schimb, le devora vorbirea, mulgându-i ca pe vaci, căutând secretele dialectelor şi ale obiceiurilor lingvistice locale. A pus la păstrare cinci cuvinte noi pe care le auzise doar de la ceasornicar – escambulint, tintinex, walatonian, smerchoo şi capfutut (toate, mai puţin ultimul, fiind termeni folosiţi în Milwaukee pentru diferite componente ale ceasurilor cu cuc). Cei doi bengalezi au reprezentat o mină de aur. Engleza vorbită de ei, precum

mătasea unduioasă şi cântecul păsărilor, a fascinat-o atât de mult pe doamna Gamely, încât i-a presat neîncetat, până când cei doi au fost cât pe ce să se prăbuşească, pentru că nu reuşeau să mănânce aproape nimic.

— Cum numiţi asta în ţara voastră? a întrebat doamna Gamely, arătând, de pildă, spre o pâinişoară aburindă, făcută din făină de Coheeries.

— Pâine, a răspuns soţul.

— Trebuie să existe variante, a insistat doamna Gamely.

— Păi, da, au ciripit ei împreună, apoi soţul a continuat. Când vrea pâine, un copil spune: *Ta mi balabap.*

— *Balabap?*

— Da. *Balabap.*

— Şi cum numiţi un poliţist care se lasă mituit?

— *Jelby.*

— Şi un baraj pe care îşi fac cuiburi lebedele?

— *Swatchit-hock.*

Aşa s-au desfăşurat lucrurile cât ea le-a oferit pâine de Coheeries albă ca laptele, ghiveci de vânat, şuncă afumată canadiană şi un castron de legume diverse, fierte în zeamă de vânat. Şi-a cerut scuze în repetate rânduri pentru că nu avea salată. Cel mai rău era că iarna nu exista salată şi, oricât ar fi încercat, localnicii nu găseau nicio metodă de conservare a ei – nici prin congelare, nici prin alt mod. Drept desert, copsese o tavă de fursecuri cu ciocolată, nucă şi afine, având în mijloc brandy din cireşe. Dar cum erau şase la masă, folosise toate farfuriile şi nu avea pe ce să servească fursecurile. Cunoscând importanţa unor astfel de amănunte pentru femeile în vârstă, Hardesty a băgat mâna în rucsac şi a scos tava.

Fie pentru că se lustruise cât se frecase de rucsac, fie pentru că probabil se schimbase, ea părea mai strălucitoare ca niciodată. Când a ridicat-o ca să le-o arate, ceilalţi au rămas cu toţii fără suflare, pentru că ea reflecta lumina lumânării şi strălucirea gălbuie a lămpii cu gaz ca un scut mitic, iar razele se răsfrângeau în toate direcţiile, la fel de vii şi intense ca un mare oraş bine iluminat. Ceea ce i-a fascinat pe toţi nu a fost strălucirea aurului, ci faptul

că era un obiect mişcător. Se topea, transformându-se în faţa ochilor lor.

— Frumoasă tavă, a spus femeia bengaleză.

— Prea frumoasă pentru fursecuri, a adăugat doamna Gamely. N-aş putea folosi o asemenea tavă pentru a servi fursecuri.

— De ce nu? a întrebat Hardesty. Nu e chiar atât de delicată. Fratele meu a aruncat-o de la o fereastră de la etajul şase direct pe beton şi nici măcar nu s-a zgâriat. E din aur pur. Nu se pătează şi nici nu oxidează. Nu m-ar deranja nici dacă ai folosi-o pentru friptură de vită. Un obiect de cea mai bună calitate poate îndeplini şi sarcinile cele mai umile. Asta e adevărat şi despre cuvinte. Adevărat, doamnă Gamely? Ele slujesc şi ţăranilor, şi regilor.

A aruncat pe masă tava, unde ea a vibrat vreme de două minute, până s-a aşezat ca un sovereign din aur care se răsuceşte, şi a încălzit feţele tuturor precum foc de cărbuni.

Doamna Gamely s-a dus la cuptor şi a scos fursecurile. Când le-a aşezat pe tavă, Hardesty a citit şi a tradus virtuţile. După ce femeia a înşirat prăjiturile pe tavă, Hardesty a citit şi inscripţia din mijloc.

— Chiar asta scrie acolo? a întrebat ea. Ce poate fi mai frumos decât imaginea unui oraş perfect, care se bucură doar de dreptate?

— Da, a răspuns Hardesty.

— Am înţeles.

A acoperit inscripţia cu un şir de fursecuri şi nu a mai adus vorba despre asta.

În acea noapte, stând în patul ei de la etaj, amintindu-şi despre oaspeţii întinşi pe saltele şi pături în salon aşa cum stăteau şi prietenii Virginiei în trecut la petrecerile lor nocturne, s-a gândit la lucrurile despre care auzise când era mică, despre minunăţii la care i se promisese că va avea acces cândva. Şi, cu o emoţie şi o teamă de nedescris, s-a gândit că, până la urmă, acele promisiuni se puteau împlini în cursul vieţii ei. Ea renunţase la ele şi sperase că

Virginia şi Martin se vor bucura de existenţa lor. Crezuse cândva în miracole, în oraşe sclipitoare şi într-o epocă de aur. Descoperise însă destul de curând că astfel de lucruri erau doar iluzii. Însă acum nu mai era chiar atât de convinsă. O roată masivă din oţel parcă se rotea din nou. Or, asta era o interpretare greşită, ridicolă şi vană a trecutului ei? Probabil. Dar nu… Lacul îngheţase. Iar începutul celui de-al treilea mileniu se apropia. Probabil că nu era o iluzie, căci lacul îngheţase devreme şi se făcuse negru ca o oglindă doar o singură dată.

Asta se întâmplase când era mică, iar familia Penn venise de la oraş pentru a o îngropa pe Beverly pe insula lor. I s-au umplut ochii de lacrimi când s-a gândit la noaptea rece de după întoarcerea familiei Penn la New York, când o trezise atracţia stelelor care sfârâiau şi pocneau ca o cascadă îngheţată şi dansau pe tot cerul, mai sclipitoare decât le văzuse vreodată. Avea doar patru sau cinci ani şi trebuise să se ridice în vârful picioarelor pentru a se uita pe fereastră. Atunci, când privise spre lac, aflase adevăratul înţeles al cuvântului „înălţare”.

Ziua în care Hardesty a sosit la New York a fost rece şi uscată. Cu toate astea, mici vârtejuri de zăpadă au măturat când şi când bulevardele, răsucindu-se în lumina cenuşie. Oraşul încă nu fusese îngropat în giulgiul de ianuarie, iar faptul că străzile erau încă goale îi dădeau lunii decembrie un aer de toamnă, la fel cum troienele încăpăţânate pot da chiar şi lunii mai un aspect de decembrie.

Acela era primul oraş pe care îl văzuse vreodată vorbind pentru sine, ca şi cum nu ar fi avut oameni şi ar fi fost un sistem de canioane pustii care traversau deşertul din vest. Masa copleşitoare a arhitecturii sale, în care timpul se întretăia şi se amesteca, nu solicita cu sfiiciune atenţia, precum Parisul sau Copenhaga, ci o impunea ca un centurion, prin ordine răcnite. Fuioare masive de aburi, înalte cât o sută de etaje, traficul pe fluviu – o cursă către golfuri argintii şi miile de străzi care se intersectau şi uneori se desprindeau din reţea şi se aruncau peste fluvii

pe drumul zburător al unui pod înalt erau doar semnele externe ale unui lucru mai adânc ce se chinuia din greu să se nască.

Hardesty şi-a dat seama imediat că o forţă nevăzută respira sub tot acel cenuşiu, că evenimentele şi miracolele oraşului erau pur şi simplu efectul acelei forţe care se răsucea în somn, care satura totul, şi a mai înţeles că ea sculpta oraşul chiar înainte ca acesta să deschidă ochii. Îl simţea luptând în tot ce vedea şi a priceput că întreaga populaţie, deşi mândră de independenţa ei, era supusă unei orchestraţii complete şi intense care nu avea asemănare, oricât ar fi încercat el să îşi imagineze asta. Oamenii alergau încolo şi încoace, dând frâu liber patimilor – luptând. Lovind şi cutremurându-se ca nişte marionete. La zece minute după ce a plecat din gară a văzut un taximetrist care a ucis un negustor ambulant, fiindcă s-au certat pe tema cine avea prioritate pe o stradă pustie. Nu voia să aibă de-a face cu oraşul acela. Era prea cenuşiu, rece şi primejdios. Era probabil cel mai cenuşiu, cel mai rece şi cel mai primejdios oraş din lume. A înţeles de ce tineri de pretutindeni veneau acolo ca să se confrunte cu el. Însă el era prea bătrân pentru astfel de lucruri şi luptase deja în războaie.

Pe de altă parte, intenţia lui era să caute în Europa un oraş frumos care (cel puţin pe moment) să fie perfect drept. Într-un asemenea oraş trebuiau să se alinieze lin toate forţele, iar toate echilibrele aveau să fie perfecte. Aşa ceva nu se putea întâmpla niciodată în locul acela aspru, cu mult prea multă energie şi prea multe lucruri nerezolvate care biciuiau totul ca nişte cabluri întinse şi retezate brusc. New York nu putea nicicând să cadă la pace cu el însuşi. Şi nimeni nu putea să-şi închipuie înfrângerea sau să comprime şi să controleze timpul său diferit şi strâmb, pentru că asta ar fi impus recunoaşterea perfectă şi capabilă a frumuseţilor semnalelor şi un dar al graţiei neprevăzute. În ciuda grandorii priveliştilor sale şi a felului elaborat în care se întreţeseau lucrurile măreţe cu cele mărunte, New York nu va cunoaşte niciodată justiţia

perfectă.

Pentru Hardesty, aflat într-o stare de spirit destul de proastă după o călătorie lungă şi dificilă în care mersese în zigzag prin jumătate din Pennsylvania şi aşteptase ore în şir în oraşe industriale unde se găseau doar magazine de băuturi şi ateliere de reparat sănii cu motor, New York s-a dovedit un oraş dificil, mult prea bogat în urât, absurd, monstruos, hidos şi insuportabil. Acolo exista tot ce putea fi exagerat sau distorsionat. Obiceiuri acceptabile în mod normal erau schimbate în coşmaruri şocante. Înseşi funcţiile vieţii erau transformate. Respiraţia, de pildă, nu era luată deloc în serios, căci, din cauza nenumăratelor întreprinderi chimice şi a rafinăriilor, acest lucru nu era posibil jumătate din timp. Batalioane de odioşi adepţi ai plăcerilor degradau consumul de hrană, transformându-l într-un sport pentru porci. Sexul era de vânzare ca orice marfă, precum arahidele prăjite sau manganul. Până şi lichidarea cuiva, care nu a fost niciodată cea mai nobilă faptă din lume, era târâtă la niveluri teribile de josnicie, prin tot felul de sunete, mârâituri şi grohăieli, relicve umane care se ghemuiau fără milă pe vine pe trotuare, în văzul lumii.

Însă apoi vântul şi-a schimbat direcţia, a apărut lumina şi el a fost prins într-un soi de magie. Fără niciun motiv clar, a devenit brusc regele lumii şi deborda de planuri şi bogăţii. Inima îi bătea într-un asemenea hal, încât a crezut că face infarct. Deşi extazul l-a cuprins pe neaşteptate, şi-a păstrat prezenţa de spirit cât să încerce a stabili de ce emoţiile lui se răsturnaseră cu susul în jos. S-a gândit că asta avea de-a face cu oraşul în sine, întrucât toţi cei pe care îi vedea plângeau la uşa morţii ori dansau cu pălăria şi bastonul în mâini. Oraşul părea să nu aibă o clasă de mijloc. Săracii erau săraci, iar bogaţii erau bogaţi, cum nu se întâmpla în alte părţi. Însă acolo, femeile înstărite, purtând blănuri de samur şi diamante, scotoceau prin pubelele de gunoi, iar sărăntocii care dormeau deasupra gratiilor de la metrou păşeau ţanţoş pe stradă, declamând furioşi despre politici monetare şi Rezervele Federale. A

văzut un număr mare de bărbaţi care erau femei şi femei care erau bărbaţi. Şi, în Madison Square Park, erau doi lunatici înfăşuraţi în cearşafuri, care îşi dădeau roată unul celuilalt ca nişte cocoşi de luptă, strigând că descoperiseră o oglindă fermecată.

Hardesty a decis să îşi depună cecul la o bancă cu reputaţie nepătată şi apoi s-a gândit dacă era cazul să mai rămână o vreme în New York sau să plece imediat în Italia cu unul dintre numeroasele vase cu aburi ale căror sirene groase le auzea în timp ce porneau în josul fluviului şi peste mare mai firesc decât canoele pe un lac cu moară. În San Francisco, cel care intra într-o bancă simţea că pătrunde într-un palat – pentru că aşa şi trebuia. Însă la New York, băncile erau catedrale şi probabil că nu aşa trebuiau să stea lucrurile. Dacă s-ar fi dat o lege pentru transformarea fiecărei bănci în biserică şi fiecare al doilea vicepreşedinte devenea preot, New Yorkul ar fi devenit instantaneu centrul creştinătăţii. Hardesty şi-a prezentat cecul câştigat la cărţi pe tejgheaua din marmură cernită de la filiala din Tenth Street a Hudson and Atlantic Trust.

Casierul a evaluat cecul cu o privire de profesionist.

— Nu primim astfel de cecuri, a spus el. Azi-dimineaţă am primit un telex prin care ni s-au transmis instrucţiuni să refuzăm orice fel de cecuri emise de Harvesters and Planters din St Louis. Presupun că banca aceea a dat faliment. Îţi sugerez să mergi la sediul nostru din Wall Street. S-ar putea ca acolo să se clarifice situaţia.

Această complicaţie i-a potolit delirul exuberant lui Hardesty şi, deşi a constatat că era pe linia de plutire când a intrat în sediul băncii Hudson and Atlantic din zona financiară, singura reacţie la vederea interiorului a fost un icnet de mirare. Podeaua din marmură de culoare crem se întindea în depărtări precum o câmpie cu grâu din Kansas. Mesageri pe biciclete duceau documente şi mesaje de la un departament la altul traversând acea suprafaţă. Când un copil a dat drumul unui balon umplut cu heliu, toată lumea l-a urmărit cum urcă până în tavan, unde părea doar un grăunte de nisip.

Un funcţionar al băncii căruia nu i-a plăcut cum era îmbrăcat Hardesty i-a spus, arătându-i drept dovadă un ziar, că banca din St Louis dăduse faliment.

— Ai trei soluţii, a spus el. Poţi păstra cecul şi devii creditor (sau speri că banca îşi va reveni cândva) ori îl poţi vinde la un preţ de aproximativ un cent şi jumătate pe dolar ori îl poţi face bucăţi.

Hardesty a socotit că era preferabil să închirieze o cutie de valori în care să depună cecul lipsit de valoare. Probabil că peste douăzeci de ani, la fel ca o lăcustă, el se va ridica pentru a-şi lua zborul. Şi dacă găsea o cutie suficient de mare, va depune în ea şi tava – pentru că nu avea chef să care cu el atâtea kilograme de aur şi argint într-un oraş în care, după cum se spunea, fiecare al zecelea locuitor era hoţ.

În adânc, sub podeaua cât o tarla de grâu, se găseau încăperi din marmură şi boxe cu gratii. Hardesty s-a trezit într-o celulă mică, unde era o cutie metalică enormă, în care a lăsat tava şi cecul. A ridicat privirea. De jur împrejur se auzeau incantaţii şi tonuri, ca şi cum s-ar fi rostit rugăciuni în adâncurile unei mănăstiri tibetane. În celule la fel ca a lui, probabil că mai bine de douăzeci de bărbaţi de vârstă mijlocie îşi numărau cupoanele şi certificatele cu glasuri scăzute, în care se strecurase gravitatea judecăţii supreme. S-a rezemat de spătarul scaunului, şi-a aprins pipa şi a tras cu urechea. Sunetele scoase de foşnetele cupoanelor numărate erau la fel de liniştitoare precum lipăitul valurilor mici ale unui lac. Zdrăngănitul metalic ocazional, zguduirea grătarelor de oţel şi zăngănitul încuietorilor deschise şi închise scoteau ecouri care ţineau îndelung, iar zuruitul rotiţelor de la seifuri sunau ca torsul unei pisici. În celula iluminată slab, Hardesty a urmărit fumul pipei urcând şerpuitor spre tavan. A rămas acolo câteva ore şi s-a gândit ce să facă în continuare.

În buzunar avea o scrisoare lungă scrisă de mâna lui, din partea doamnei Gamely pentru Virginia. Scrisoarea în sine era un puzzle, fiind frumoasă, dar cu desăvârşire de

neînţeles decât dacă cititorul ar fi trăit umilitoarea experienţă de a folosi un dicţionar pentru a-şi înţelege limba. Se citea ca o odă scrisă în rune, dar era punctată ici şi colo de simple bârfe englezeşti, citate, reţete şi ştiri despre starea recoltelor, a lacului şi a diferitelor forme de animale identificate după nume şi specie (Grolier Porcul, Concord Gâscă etc.).

Doamna Gamely îl trăsese deoparte şi îi dictase scrisoarea, punându-l să promită că o va înmâna personal, deoarece, a spus ea, „Poşta din Coheeries este heteronomă şi ludibundă.” Problema era că, heteronomă sau ludibundă, corespondenţa Virginiei nu ajungea, iar adresa ei rămânea un mister. Însă doamna Gamely îl pusese pe Hardesty să jure că o va găsi înainte de a părăsi New Yorkul. Când a întrebat-o ce să facă dacă nu dă de ea, doamna Gamely îi răspunsese: „Continuă să o cauţi.” Acum, când banca din St Louis dăduse faliment, Hardesty nu mai avea la dispoziţie la fel de mult timp precum crezuse. S-a întrebat cum să o găsească pe Virgina Gamely şi aproape că a regretat că acceptase să îi aducă scrisoarea.

Dar asta nu însemna că nu era încântat de oraş şi de perspectiva de a face căutări în el.

Curând s-a întunecat, iar oamenii au început să se adune pentru cină sau băuturi calde în restaurante şi cafenele cu copertine înclinate, din sticlă, acoperite cu zăpadă. Însă Hardesty a trecut prin dreptul acelor localuri şi nu a scăpat de frig decât când a ajuns la o bibliotecă. Era cel mai adânc loc din oraş, pentru că sutele de milioane de insuliţe erau subdivizate în nenumărate tipare, capitole, teme, cuvinte şi litere. Literele erau doar linii provenite dintr-o serie de coordonate, pe care ochiul le identifica separat şi le unea într-o curgere ca un fluviu, ca şi cum toate beţişoarele îndoite şi arcuite erau luminile unui oraş frumos din depărtare. De fapt, când a păşit printre cărţile care stăteau aliniate pe pereţii înalţi al sălii principale de lectură, Hardesty s-a simţit ca şi cum ar fi umblat prin oraş. Câmpia de mese şi cititori flancaţi pe patru laturi de

rafturile înalte, de formă rectangulară era o parodie a Central Park, mai ales că lămpile de lectură erau verzi ca iarba.

În vreme ce savanţii se întorceau la truda lor nocturnă după cine sărăcăcioase, alcătuite din fiere şi pietriş, Hardesty şi-a început cercetarea. Se simţea în elementul lui, ştia ce să facă şi a acţionat repede, deoarece plimbarea prin frig îi dăduse energie. Întâi a verificat orice carte de telefon şi orice anuar posibil, căutând numele Virginiei Gamely. A intrat chiar şi la recepţie şi a solicitat sprijin pentru a vedea dacă femeia avea cumva un număr care nu era publicat. Evident, ea nu avea telefon – cel puţin pe numele ei. Hardesty a telefonat la poliţie, dar poliţiştii nu l-au putut ajuta, au spus ei, fiind prea ocupaţi să urmărească infractori şi dormind în maşinile de patrulare, pe sub poduri. Pe de altă parte, ce treabă aveau ei cu aşa ceva?

După ce răsturnase toate pietrele uşor de mânuit, a început cu bolovanii mari. Cum doamna Gamely nu avea nici cea mai vagă idee unde se afla fiica ei, Hardesty a hotărât să facă în bibliotecă ce nu reuşise acasă la doamna Gamely, căci fusese prea ocupat să facă asocieri. Va studia despre Lake of the Coheeries şi, descoperind caracteristicile sale, va deduce despre Virginia suficiente lucruri care să îl ajute să o descopere. În primul rând, atlasul. Însă Lake of the Coheeries nu se afla la indicele de nume şi, în locul unde ştia el că ar fi, harta arăta un petic verde ciudat de pustiu, cu ceva relief şi cu un râu sau două, dar fără nume. Hărţile amănunţite, topografice şi gazetarii istorici au dovedit aceeaşi lipsă de informaţii.

Orice a încercat, nu a făcut niciun progres. Numele nu era înscris nicăieri. După patru ore şi jumătate de nedumeriri, a plecat pentru că se întunecase, iar biblioteca trebuia să se închidă. Dacă nici în acel uriaş depozit de informaţii nu găsise nimic despre Lake of the Coheeries, era posibil să nu descopere nimic nici în alte părţi. Când îşi punea haina în holul din marmură de la intrare, l-a întrebat pe portarul de la bibliotecă, un bărbat atât de bătrân, încât

arăta de parcă ar fi fost întors pe dos, dacă ştia vreun loc ieftin în care să-şi petreacă noaptea.

— Am fonduri limitate, a spus Hardesty, şi caut un loc simplu, curat şi ieftin. Nu am nevoie de baie în cameră.

— Dar cine are baie în cameră? a întrebat bătrânul, a cărui slujbă era să apese un declanşator de fiecare dată când cineva trecea prin dreptul lui. (Aceea era o tradiţie veche a bibliotecii şi nu putea fi abandonată, iar el nu ştia să facă altceva.) Baia e altă încăpere. Nu poate fi în aceeaşi cameră, decât dacă e exact în mijloc, ca o cutie mare, şi nu există aşa ceva.

— Întocmai, a spus Hardesty. Bine gândit. Voiam să spun că nu am nevoie de baie separată legată de camera mea.

— Dar eşti dispus să împărţi camera sau aşa ceva? l-a întrebat bătrânul.

— Cum adică „aşa ceva”?

— Adică văduva Endicott primeşte chiriaşi.

— Mai mult de unul într-o cameră?

— Nu tocmai, dar este ieftin. Şi e curat. Pari a fi un bărbat puternic.

— Ce legătură are asta cu camera?

— Văduva Endicott are anumite pofte. Cere anumite lucruri. Ai înţeles?

— Şi cum arată? a întrebat Hardesty.

— Cum arată? Of, Doamne! Cum să arate? Dacă ar fi fost prin preajmă când eram eu în stare…

— Bine, poate o să trec pe acolo, a spus Hardesty. Unde este?

— A, da. N-ar fi rău să vizitezi locul. Doar nu vrei să dezamăgeşti o biată văduvă, nu? Eşti foarte amabil. E pe Second Avenue, spre centru. Nu ştiu cu ce stradă se intersectează, dar e aproape de Teatrul Coheeries.

— Ce teatru? a exclamat Hardesty.

— Teatrul Coheeries. Acum nu se mai cheamă la fel, dar ţin minte când montau piese acolo. Acum sala e folosită pentru lupte, spectacole de dans şi vodeviluri.

— Ce ştii despre teatru?

— În general?
— Despre Teatrul Coheeries.
— Doar ce ţi-am spus.
— Ştii de ce s-a numit aşa?
— Să mă gândesc. De ce s-a chemat… habar n-am. Nu m-am gândit niciodată la asta. Poate e vreun fel de scoică sau cine ştie ce, iar când cortina se ridica – se juca de obicei Shakespeare – era ca şi cum s-ar fi desfăcut o scoică.
— Mulţumesc, a spus Hardesty şi a ieşit în noaptea de iarnă ca să vadă ce putea afla despre instituţia aceea chiar de la faţa locului.
Pe frontispiciul Teatrului Coheeries scria *Lucha Libre,* iar magazinele, cale de zece intersecţii în jur, aveau uşile şi vitrinele bătute în scânduri, deşi în diagonală faţă de bulevard era pensiunea doamnei Endicott, care a făcut inima lui Hardesty să tresalte de teamă şi curiozitate de cum a văzut-o. Chiar dacă stăpâna s-ar fi dovedit a fi o babă, casa în sine arăta splendid. La ferestre ardeau lumânări, alama sclipea ca aurul, iar streşinile şi decoraţiunile arătau de parcă locul ar fi fost un monument naţional.
Teatrul avusese parte şi de zile mai bune. În primele rânduri se aflau patruzeci de persoane, care mâncau kebab sau covrigei calzi şi aşteptau să vadă un vodevil reînviat pentru cei prea săraci ca să îşi poată cumpăra un televizor. După ce şi-a croit drum prin intervalele pline de gunoaie lipicioase şi valuri de floricele de porumb vărsate pe jos, Hardesty a ocupat un loc exact în mijlocul sălii. Când a înălţat ochii, luminile au scăzut ca intensitate şi cortina s-a ridicat. A văzut că domul şi zidurile, cândva elegante, erau acoperite cu picturi murale şi desene simetrice. Însă era prea întuneric pentru a distinge amănuntele, aşa că s-a mulţumit să urmărească spectacolul. Sistemul de iluminare, deşi avea o vechime de peste jumătate de secol, elimina restul lumii, mai puţin visul catifelat aflat dincolo de luminile scenei. Din întuneric au ţâşnit explozii argintii de lumină, însoţite de pocnete, iar fasciculele colorate erau

la fel de proaspete precum chipul unei fete cu obrajii îmbujoraţi de la ninsoare.

Întâi, au apărut doi comedianţi. Spuneau glume în idiş, deşi spectatorii ştiau doar spaniolă. Purtau peruci dintr-un material care semăna cu talaşul portocaliu, şi ei şi-au interpretat rolurile cu ochii închişi.

A urmat un număr în cursul căruia un sicilian înspăimântător de slab a mers pe bicicletă în cerc pe scenă aproape cinci minute. După ce huiduielile au devenit prea puternice pentru a le mai suporta, omul şi-a adunat puterile cu durere şi hotărâre, apoi a încercat să stea în cap pe şaua bicicletei. Fusese destul de solicitant pentru el şi să pedaleze, pentru că în realitate nu se pricepea prea bine să meargă pe bicicletă. Însă, când a încercat să stea în cap, a pierdut cu totul controlul asupra ei, astfel că şi el, şi bicicleta au zburat peste marginea scenei, ajungând în şirul gol de scaune.

A urmat un număr răsuflat, prezentat de grupul Castraveţii Cântători. Era un mister de o considerabilă grandoare cum de reuşiseră aceşti actori să nu ajungă într-o salată. În costume care imitau castraveţii, cu pălării de pai, bastoane, ghetre şi mustăţi creionate, aceştia au cântat trei cântece – *Şoarecii au evadat spre libertate, Nepotul lui Beethoven* şi *Triunghiul războiului bur.*

În ciuda capacităţilor reduse, acei actori insistenţi, emoţionanţi, de mâna a treia – de fapt, de mâna a şaptea – s-au străduit să convingă. Ei îşi închipuiau că sunt artişti: aşa afirmau în formularele de declarare a veniturilor şi în staţiile de autobuz din nord-estul statului Delaware şi aproape că spuneau adevărul, pentru că nu erau artişti, ci artă. În sine, erau ca nişte cântece triste, sau nişte portrete revelatoare. Aveau în ei ceva cumplit de mişcător. Şi nu renunţau niciodată. Nu reuşeau să vadă prea limpede dincolo de ambiţiile lor. Şi nu-şi închipuiseră vreodată că orice mişcare îi făcea să devină o părticică dintr-un tablou trist.

Ultimul număr din program a fost un dans. Trei fete ciudate, care-şi ziceau Escroacele, au dansat purtând

pantofi din lemn şi rochii confecţionate în casă. O pancartă prinsă pe un trepied le prezenta ca fiind Micuţa Liza Jane, Dolly şi Bosca, fata de culoare. Au ţopăit şi s-au răsucit într-un dans ciudat, lăsând impresia că nu-şi dădeau seama că se află pe scenă, într-un teatru. Se vedea că le place să danseze. La un moment dat, au dansat una cu alta, câte trei. Şi-au zâmbit. Iar la sfârşit au făcut trei plecăciuni încântătoare şi nevinovate.

Înainte de partidele de lupte, luminile s-au aprins, lucru ce i-a îngăduit lui Hardesty să studieze picturile murale. O duzină de scene de la Lake of the Coheeries erau redate în vopsele de ulei vechi şi nuanţe închise. Se vedea lacul în cursul verii, al primăverii şi al toamnei, acoperit de gheaţă iarna. Se vedea satul sub stele, îngropat în zăpadă, ori înconjurat de recolte somnolente. Acolo se desfăşurau curse de sănii cu pânze, dar exista şi un pavilion ciudat cu faţa spre lac. Acolo erau fete de la ţară, fermieri şi un cal care trăgea o sanie. Însă în domul teatrului se găsea cea mai neobişnuită imagine dintre toate. Aceasta înfăţişa o insulă a lacului, dar noaptea. Înălţându-se din ea se vedea o coloană albită de stele, ca şi cum Calea Lactee s-ar fi scufundat ca o imitaţie a unui curcubeu.

Apoi, Hardesty a văzut ceva care l-a făcut să rămână lipit de scaun şi să tremure. În jurul domului, cu litere care ajunseseră deja atât de murdare încât abia se vedeau, au apărut cuvintele: „Ce poate fi mai frumos decât imaginea unui oraş perfect, care se bucură doar de dreptate.”

În momentul în care Hardesty şi-a croit drum spre ieşirea din teatru, luptele romane erau pe jumătate terminate. La intrare exista o placă pe care scria că Teatrul Coheeries fusese donat oraşului de Isaac Penn. Era un indiciu, în orb, evident, care trebuia urmat. Însă el voia să doarmă, iar cel mai apropiat loc era pensiunea aflată pe diagonală faţă de acea stradă.

Existenţa inscripţiilor nu putea fi decât o coincidenţă, nimic mai mult. Cu siguranţă că oraşul justiţiei nu s-ar înălţa pe nişte ruine necurate, şi nici în poala civilizaţiei industriale cunoscută în principal pentru civilizaţia în

breşă, şi nici într-un oraş zgomotos şi inuman, construit în nuanţe cenuşii, după imaginea unei maşini, şi nici din mijlocul turlelor acoperite de funingine, al căilor fluviale sufocate de gheaţă şi al bulevardelor nesfârşite de arhitectură sfârtecată de războaie. Nu. Tot ce ştia îi sugera că nu putea fi aşa. Era o simplă coincidenţă, iar asta nu avea să-l împiedice să îşi continue călătoria. Şi totuşi, a rămas uimit.

Şi a devenit o bucată de plastilină în mâinile văduvei Endicott.

Era o frumuseţe roşcată, o amazoană, aproape la fel de masivă ca şi statuia de marmură a Dianei din parcul de la Winky's Hill. În patul ei muriseră zece bărbaţi, de aceea deschisese o pensiune pentru tineri care soseau de la ţară. Pe aceştia îi caza în câteva încăperi de lângă camera ei şi printre băi, duşuri şi saune îi ţinea pregătiţi în orice clipă să vină la ea pentru împerechere. Era perfectă şi insaţiabilă. Fiecare sân era o minune. Pădurea ei de păr pubian roşcat era moale, proaspătă şi adâncă. Era albă ca fildeşul, dar lucea roşcat datorită părului şi a culorii pielii ei delicate, sub care sângele pulsa ritmic.

I-a plăcut Hardesty pentru că era subţirel şi puternic, de aceea l-a instalat aproape de camera ei. După felul în care se uita la el, bărbatul a bănuit că va trebui curând să facă amor cu ea. S-a dus în camera lui, s-a dezbrăcat şi s-a urcat în pat. Când era pe jumătate adormit, respingând, într-o meditaţie nemărginită, ideea că New Yorkul era altceva decât o cutie plină cu scule stând pe un morman de zgură a materialismului, uşa de legătură cu dormitorul văduvei s-a deschis furtunos.

A păşit cu grijă printr-un mic pasaj până în iatacul ei, care era în întregime alb. Până şi podeaua era albă, iar camera nu avea ferestre, ci doar un luminator. Într-un şemineu mic, un coş împletit cu cărbuni încinşi se odihnea pe barele unui grătar din fier şi pulsa ca un cuptor deschis de la Pittsburg. Văduva Endicott stătea înmiresmată pe patul ei alb, în lumina radiată de cărbunii dogoritori.

Întinsă pe spate, se unduia, având coapsele susţinute de o pernă mare. Sub pielea albă şi mătăsoasă, Hardesty a văzut desenul delicat al coastelor. Văduva Endicott era un eseu în roşu; părul ei des, de culoare roşcată, buzele puţin întredeschise, sfârcurile sânilor – la fel de scurte, mici şi roşii ca o tuşă stacojie de penel – şi părul ei pubian lucind ca o pădure din Pacific. Deşi ar fi vrut să fie pictor ca să o picteze, nu asta a făcut Hardesty.

După ce şi-a petrecut mai toată ziua ca să-şi vină în fire, chinurile inutile îndurate de Hardesty la bibliotecă în seara precedentă au fost recompensate douăzeci şi patru de ore mai târziu. Deşi nu se făcea nicio referire la Lake of the Coheeries, iar cuvântul *Coheeries* în sine nu exista în niciuna dintre cărţile din bibliotecă, trimiterile la Isaac Penn umpleau câteva sertare de fişe, astfel că Hardesty s-a trezit curând în arhiva Penn, înconjurat nu doar de cărţi, ci de pamflete, circulare, fotografii, scrisori şi manuscrise. O groază de scrisori şi telegrame fuseseră trimise via Hudson ori prin curier. Familia Penn, asociată cu ziarele, vânătoarea de balene şi arta (exista chiar şi o colecţie de tinereţe despre Jessica Penn – actriţă de pe Broadway, despre care Hardesty auzise), avea o casă de vacanţă într-un loc ce nu era identificat decât prin „L of C”.

În arhivă existau suficiente materiale care să le ofere câtorva savanţi cariere îndelungate şi productive, dar Hardesty s-a simţit atras mai curând de fotografii, care erau cu miile – toate în alb-negru – în stilul comunicativ şi puternic al secolului al XIX-lea, când sensibilităţile născute din pictură au adus fotografiei ceea ce chiar aceasta din urmă avea să oblitereze curând.

Fotografiile erau aranjate cronologic în albume cu pagini din lemn de cireş lăcuit, prevăzute cu balamale. Fiecare întoarcere de pagină dezvăluia o fotografie cu legende, în care erau prezentate persoanele şi se explica decorul. Dacă ar fi trebuit să judece viaţa de la pragul dintre secole doar potrivit acelor fotografii, cercetătorul ar fi considerat că perioada respectivă fusese dedicată în primul rând plimbărilor cu barca, toboganelor, încălţămintei de iarnă,

rachetelor de tenis, iahturilor călătoare pe oceane şi mobilierului de grădină. Membrilor familiei Penn le plăcea să se fotografieze când făceau sport sau când stăteau vara la soare şi se uitau la mare. Deşi o parte dintre fotografii îl înfăţişau pe Isaac Penn la evenimente sociale sau în mijlocul personalului de la ziarul *The Sun*, iar câteva o arătau pe Beverly cântând la pian, altele îi aveau ca subiecţi pe Jack, făcând un experiment cu substanţe din trusa lui de chimie, sau pe Jayga, stând într-o postură imperială, cu mâinile în şolduri, în faţa sobei, majoritatea erau cu familia întreagă. Când stăteau în zăpadă, când erau la picnic pe păşuni înalte, când călăreau, când vâsleau în arşiţa lunii august sau se plimbau pe plajă la sfârşitul zilei – bronzaţi, sănătoşi, ascultând rostogolirea lentă a valurilor.

Pe măsură ce istoria familiei Penn se desfăşura în faţa ochilor lui, izvorând din trecut cu o vitalitate surprinzătoare, Hardesty a observat îndeosebi două lucruri. Două schimbări rămâneau neexplicate între numeroasele schimbări care se puteau anticipa: la urma urmelor, din perspectiva sa din viitor, Hardesty nu se mira că bebeluşul Harry a crescut cu rapiditate (în două ore) până când a ajuns la comanda unui regiment; ori că lacul îngheţa şi se dezgheţa în ritm de *staccato;* sau când (de la un album la altul) micuţa şi adorabila Willa a slăbit, şi totuşi a devenit voluptuoasă, într-un fel pe care Hardesty l-a simţit chiar traversând o bună parte a secolului. Din perspectiva lui de zeu, a putut să repare inconsecvenţele minore, fără a se îngrijora de apariţia şi dispariţia oamenilor sau de schimbările de postură, decor sau modă. La urma urmelor, plutea într-un lac de o sută de ani plini de evenimente.

Însă arhiviştii făcuseră o treabă atât de bună, încât atunci când comiseseră câte-o greşeală, Hardesty se întreba care fusese motivul. Inconsecvenţele care i-au atras atenţia erau că Beverly părea întotdeauna să apară într-o lumină mai puternică decât oricare dintre ceilalţi (unele fotografii trădau o aură pe care nici măcar

cronicarii nu o observaseră – cu atât mai puţin cei din fotografii) şi că, pentru o scurtă perioadă, într-unul dintre anii reci şi cu ninsori abundente cu puţin înainte de Marele Război în fotografii a apărut cineva care rămăsese neidentificat. Nu semăna cu niciunul dintre membrii familiei Penn, nu arăta a muncitor şi nici nu părea să facă parte din clasa superioară. Avea o ţinută solidă, dură, de lucrător, şi doar privind fotografia ar fi putut spune că vorbea engleza ca irlandezii, că era puternic şi că se pricepea să folosească uneltele. Mâinile lui robuste nu erau făcute pentru pană sau pian. Putea fi şeful de echipă al mecanicilor de la *The Sun*, administratorul fermelor familiei din Amagansett sau căpitanul vreunei nave comerciale a lui Isaac Penn – dar nu era, pentru că apărea deseori îmbrăcat ca un dandy, stătea întotdeauna lângă Beverly şi, într-o fotografie, îşi pusese braţele în jurul ei cu o tandreţe care l-a făcut pe Hardesty să se uite încremenit la ea vreme de un sfert de ceas. Hardesty a simţit că afecţiunea acelui bărbat, la fel ca evoluţia lui Willa până la feminitate, era capabilă să îşi croiască drum de foc prin pagini. Dar ceea ce l-a tulburat era ceva mult mai mult decât afecţiune. Era iubire. Iar apoi Hardesty a descoperit cea mai stranie serie de fotografii. O nuntă sumbră, în care Beverly – abia reuşind să se ţină pe picioare – se sprijinea de braţul bărbatului. Un şir lung de fotografii ale unei insule pe lac, dezgolită şi tremurătoare iarna, aproape imposibil de deosebit de gheaţa acoperită de zăpadă.

Necunoscutul nu era identificat în niciuna dintre fotografii. Dedesubtul siluetei lui, din explicaţia pentru fiecare fotografie în care apărea exista doar un semn de întrebare. Cine era bărbatul? Arhiviştii meticuloşi nu ştiau şi-şi ceruseră iertare pentru că nu reuşiseră să îl explice. Un bilet anexat la ultimul volum anunţa că membrii în viaţă ai familiei Penn refuzaseră să comenteze istoria lor fotografică şi chiar să revadă colecţia.

Hardesty a examinat chipul intrusului. Îi plăcea cum arăta, îi plăcea foarte mult şi s-a simţit mişcat de perechea pe jumătate nenumită, care dispăruse, pur şi simplu, şi

care avea să fie uitată pe veci. Însă, într-un fel, a descoperit ce căuta. Ici şi colo, cocoţaţi pe câte o căpiţă de fân sau instalaţi confortabil pe tălpicile unei sănii trase de cai, apăreau şi oameni din neamul Gamely – ţărani şi copii sănătoşi, localnici de lângă lac, care îi cunoscuseră pe membrii familiei Penn şi îşi petrecuseră timpul cu ei. Cu toate că cei din familia Penn păreau să fi părăsit Lake of the Coheeries, dezintegrându-se şi îngheţând în interiorul arhivelor dinastice proprii, Hardesty a hotărât să îi caute, sperând că şi Virginia procedase la fel.

Deşi măreţ în aproape toate privinţele, oraşul avea o hibă inexplicabilă şi de neiertat. În ciuda numeroaselor milioane de locuitori, existau doar două ziare principale. Adevărat, se puteau cumpăra zece sau douăsprezece pagini de ştiri vechi de o zi în orice limbă a lumii şi în orice alfabet şi sute de posturi de radio aglomerau spectrul electronic, precum dungile unui şarpe de corali, însă în ansamblu, populaţia era polarizată în mod regretabil între *The Sun* şi *The Ghost.*

Exista *Morning Ghost* şi *Evening Ghost* (mai corect, *The New York Ghost*, ediţia de dimineaţă şi *The New York Ghost,* ediţia de seară) şi *The New York Morning Whale* şi *The New York Evening Sun.* Rivalitatea dintre ele era evidentă în ambele ediţii, cele de amurg şi de zori. Cei născuţi în oraş cunoşteau această juxtapunere aşa cum ştiau să deosebească noaptea de zi, lumina de întuneric sau obezii de slabi. Însă Hardesty nu ştia asta. De aceea, când a ajuns lângă un chioşc de ziare de la un colţ pustiu de stradă, un adevărat far în mijlocul unei mări învolburate de zăpadă albăstruie, a rămas surprins descoperind că *The Sun* încă se afla în mâinile familiei Penn şi că Harry Penn – sugarul devenit comandant de regiment – era redactorul şi editorul său. La ora zece seara s-a dus în Piaţa Tipografiei, presupunând că în acele momente la ziar se lucra în ritm alert pentru a respecta termenul-limită.

În realitate, era atâta agitaţie, încât nimeni nu l-a băgat în seamă pe Hardesty şi nici nu i-a răspuns la vreo

întrebare. Două ore a stat în holul cu pereţi din sticlă al sediului *The Sun* şi a urmărit zăpada măturând acoperişul transparent aflat la multe etaje deasupra, în timp ce sute de reporteri, corectori, mesageri, redactori îngrijoraţi şi tipografi mânjiţi de cerneală îşi întretăiau drumurile în jurul lui, îndreptându-se de la o uşă la alta sau în sus şi în jos pe scările care duceau către fiecare dintre etajele ce dominau incinta închisă în sticlă. Însă după aceea, la miezul nopţii, toată lumea s-a oprit, mai puţin maşinile de tipărit care au început să vuiască la etajele de dedesubt, amintind de motoarele unui vapor, ca şi cum ele nu ar fi imprimat doar cuvinte, ci ar fi deplasat clădirea înainte pe o mare învolburată şi ceţoasă. Hardesty a urcat până la redacţie, aflată la etajul trei, unde a oprit prima persoană pe care a întâlnit-o, anume Praeger de Pinto, redactorul-şef.

— Iartă-mă, a spus Hardesty. Încerc să găsesc pe cineva originar din Lake of the Coheeries, unde familia Penn a avut cândva o casă de vacanţă. S-ar putea să fi greşit venind aici, dar nu am alte relaţii şi nici alt mod de a o găsi pe această persoană. Aş vrea să-l întreb pe Harry Penn dacă ştie unde se află această femeie şi să-mi dea sugestii unde aş putea să o caut.

— O cauţi pe Virginia Gamely? l-a întrebat Praeger.

— Exact pe ea o caut.

— Lucrează aici.

— Înseamnă că am găsit-o.

— Însă acum nu este aici. Noi tocmai am trimis *Balena (The Whale)* la culcare, iar ea lucrează la *The Sun.* Virginia va veni mâine-dimineaţă la ora şase.

— Mă numesc Hardesty Marratta. Am fost în trenul *Polaris.* Şi am o scrisoare de la mama ei.

— I-o pot da eu.

— Mama ei m-a pus să promit că i-o voi înmâna personal.

Praeger s-a prezentat şi l-a invitat pe Hardesty în biroul lui de la etajul de deasupra (spre care au urcat pe o scară în spirală din fontă, care străbătea tavanul) să discute

despre ce văzuse Hardesty la Lake of the Coheeries. Praeger manifestase interes faţă de acel loc încă de când Virginia adusese vorba despre el şi apoi conspirase cu Jessica Penn să nu mai discute despre asta. Îl interesau descrierile făcute de Hardesty, atât pentru conţinutul lor, cât şi pentru că recunoştea că, la fel ca Virginia, Hardesty avea darul cuvintelor.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu Lake of the Coheeries, a spus Praeger, şi nici dacă el există în realitate. Dar toţi cei care trec prin acel loc par să dobândească o capacitate deosebită de a folosi cuvintele, care mie îmi place foarte mult. Poate vom organiza nişte seminarii acolo (dacă putem ajunge), ori poate vom îmbutelia apa pentru răcitoarele noastre.

Au stat de vorbă câteva ore, atingând zeci de subiecte şi descoperind că părerile lor erau surprinzător de asemănătoare. Erau obosiţi, dar relaxaţi. Amândoi iubeau iarna; apreciau replicile precise ale celuilalt; şi se înţelegeau extrem de bine în legătură cu toate, mai puţin cu un anumit lucru. Nu se puseseră de acord asupra naturii oraşului.

Hardesty nu era dispus să îi tolereze numeroasele şi remarcabilele diformităţi urbane şi nu voia să ierte ceea ce socotea a fi duritatea inutilă a locuitorilor lui şi modul rigid în care era plasat, construit, fixat şi întreţinut. Îl ura de parcă ar fi fost pe punctul de a-l iubi – neiertător, iraţional, trist. Deşi frumoase şi magnetice, şuierăturile guturale care ţâşneau prin zăpadă şi făceau ferestrele sediului ziarului să zăngănească îl îngrijorau, iar gândul orizonturilor interne nesfârşite încorporate în străzi, curbe, alei şi cuiburi îl făcea să se simtă extrem de incomod.

Praeger mai întâlnise asemenea situaţii.

— Curând te vei îndrăgosti exact de lucrurile pe care acum le dispreţuieşti.

— Asta s-o crezi tu! i-a replicat Hardesty. Eu sunt în drum spre Europa. Nu voi rămâne aici îndeajuns de mult ca să mă îndrăgostesc de ceva.

— Anarhia o să te cucerească.

— Cum asta? Nu detest nimic mai mult decât anarhia.

— Ştii că nu e defel anarhie şi că, dacă există, ea conţine toate posibilităţile pe care le cauţi. Şi trebuie să ştii că simplul fapt că oraşul supravieţuieşte şi rămâne în picioare presupune un echilibru care, la rândul lui, presupune prezenţa unei forţe mari şi opuse pentru fiecare categorie de degradare.

— Eu nu le văd. Tu?

— Rar. Dar, când se întâmplă, văd că echilibrele se păstrează. În modul în care vinişoarele celui mai banal minereu pot duce spre aur, descopăr urmele unui secol perfect.

— Şi ce se va întâmpla dacă urâţenia şi oroarea te vor uza până într-atât încât nu vei mai putea aprecia lucrurile în care speri, în cazul că secolul va veni?

— Cu atât mai bine. Îmi plac riscurile. Indiferent cât aş încerca, îmi place că rezultatul nu depinde de mine. Planurile oraşului au fost desenate pe aceeaşi masă pe care au fost concepute planurile de război. Nu promit nimic, şi totuşi pot fi inimitabil de generoase. Ar trebui să rămâi o vreme şi să-ţi faci idee cum funcţionează ele. Ascultă sirenele vapoarelor. Când le auzi, vara şi iarna, ele devin un cântec, un mesaj. Întotdeauna am crezut că ele spun: „Te simţi bine în timpul tău şi, cu toate că eu trebuie să plec, tu poţi rămâne. Eşti norocos să te afli în oraş cu puţin înainte ca el să deschidă ochii şi să vadă un secol de aur.”

S-au despărţit neliniştiţi. Lui Hardesty nu-i plăcea că Praeger anticipase o schimbare în el, iar pe Praeger îl ofensa ideea că el trebuia să o realizeze. Ce îi păsa lui Praeger de modul în care gândea Hardesty? Totuşi, i-a promis lui Hardesty că i-o va prezenta pe Virginia a doua zi la ora patru după-amiază, imediat după ce *The Sun* va fi trimis la culcare.

Hardesty a mers pe jos şase kilometri şi jumătate prin viscol până la Hotel Lenore, un turn înalt din mijlocul oraşului, care prindea fulgii de zăpadă ce căzeau pe

laturile lui din sticlă şi îi trimitea în jos cu baniţele, sub formă de apă, care gonea printr-un jgheab. Străzile fuseseră pustii ca preria şi, cu toate că erau albe, se părea că posibilităţile despre care vorbise Praeger erau prezente în spaţiile îngheţate şi fierbinţi în care se purtau războaiele oraşului pentru atingerea echilibrului.

Recepţionerul de noapte i-a dat lui Hardesty o cameră la ultimul etaj al hotelului. Acum, pentru că o găsise pe Virginia şi putea să plece din New York peste o zi sau două, Hardesty a socotit că îşi permite preţul astronomic al camerei. Plecase de la *The Sun* la ora unu dimineaţa. Acum se adâncise atât de mult în inima nopţii, încât ceasurile se opriseră, iar viscolul crâncen părea să fi încremenit timpul.

Imediat ce a ajuns în camera lui de la etajul 120, s-a dus la fereastră şi s-a uitat la zăpada spulberată de vânt care se depunea în dreptul geamului. Se găsea într-un oraş neiertător, dur şi frustrant, care punea accent pe suferinţă, pedeapsă şi pe un timp al crimei. Clima şi populaţia lui erau ca o seceră care se mişca neîncetat, până când şi cei puternici căzeau sub tăişul ei, iar cei slabi, în număr mare, dispăreau de pe străzi pentru totdeauna şi mureau, uitaţi în frig şi întuneric. De la etajul 120 nu vedea nimic şi asta i s-a părut o amprentă a oraşului.

Şi totuşi, Hardesty s-a simţit fericit când a descoperit că în baie exista o saună. Curând după ce a intrat în ea şi a închis uşa din lemn de cedru, căldura a început să urce, iar un val de lumini solare a explodat. După ce traversase plantaţii arctice, a fost încântat să se trezească într-un deşert uscat, însă îi era atât de frig, încât i-au trebuit trei sferturi de oră ca să înceapă să transpire.

În ziua următoare avea să îi predea scrisoarea Virginiei Gamely şi, dacă avea noroc, se va îmbarca la bordul unei nave transatlantice, care va înfrunta gheaţa şi se va îndepărta din port. Apoi, sunetele ei de sirenă vor acţiona în favoarea, nu împotriva lui. Însă lui Praeger ele nu păreau să-i facă rău. Le va compara cu sunetele de orgă dintr-o biserică, solicitând atenţia, invocând acele emoţii

care cutremurau corpul ca şi cum acesta ar fi fost o trestie. Hardesty a auzit şuierăturile profunde chiar şi în deşertul de la etajul 120, la orele două, trei, patru sau cinci, sau cât erau ele în dimineaţa aceea. Cum se face, a gândit el, că sirenele ţipă şi acum? Se poate ca vapoarele să plece la ora asta, când furtuna îşi arată colţii? Şi cine le aude?

Activitatea neîncetată, chiar când se presupunea că toată lumea dormea, i-a sugerat că oraşul avea viaţa lui proprie şi că undeva, în adânc, exista ceva care, încet şi metodic, îşi croia drum spre suprafaţă.

Aproape leşinat, a ieşit din saună şi s-a dus spre fereastră. Viscolul continua, dar, privind în depărtare, Hardesty a descoperit o lumină. Drept în faţă, ea părea a fi înaltă în aer şi lăsa impresia că devenea tot mai puternică, în timp ce vântul înnebunea şi legăna stânca din oţel în care se afla Hardesty.

Apoi, ca şi cum zăpada ar fi fost ceaţă, iar hotelul ar fi fost un vapor, s-a deschis un spaţiu care dorea să facă loc mişcării, iar un turn iluminat a apărut brusc, suspendat în acel vârtej şi părând independent de sol. Era vârful unui vechi zgârie-nori inundat de lumini albastre, albe şi argintii. Deşi omătul îl ascundea când şi când cu o perdea transparentă, el reuşea să rămână acolo, strălucitor ca un halo. Spre dimineaţă, când viscolul s-a făcut cenuşiu în lumina zorilor, iar lumea s-a acoperit de nori, turnul a dispărut.

Dimineaţa a fost la fel de limpede ca sticla. De la fereastră Hardesty a examinat o pădure de turnuri înalte, spintecând vântul care cobora dinspre Canada în lumina albăstruie în faţa lui, care avansa de parcă ar fi fost un număr imens de oi. Pe podurile îndepărtate, râuri aurii de mică sclipitoare – automobile în soarele dimineţii – intrau şi ieşeau din oraş. Şi surorile navelor pe care le auzise în viscol, vase mari cât oraşele de altădată, traversau placid portul gravat de valuri, alunecând pe deasupra „berbecilor” ca un fier încins peste o pânză.

Pe străzi, oamenii ţopăiau ca marionetele, gonind cu o viteză care îi uimea şi pe ei. În acele zile senine şi

îngheţate, când luna plină nici măcar nu aştepta căderea întunericului şi dădea roată soarelui pe cer, locuitorii dansau aşa cum dansau, erau ca nişte cai de curse ţinuţi în padoc, acţionau ca şi cum au descoperit ceva măreţ şi, justificând părerea că New Yorkul este un oraş care moare şi se ridică aşa cum alte oraşe merg noaptea la culcare şi se trezesc dimineaţa, au făcut insula lungă şi zveltă numită Manhattan să răsune şi să tremure ca o sabie scoasă din teacă.

Lui Hardesty i-a trebuit aproape întreaga zi pentru a-şi croi drum printre acei lunateci spre Piaţa Tipografiei. Nu lăsau niciun centimetru liber pentru el sau alţii. Şiruri de maşini ţâşneau la lumina roşie a semaforului. Camioane cu produse de panificaţie goneau pe bulevarde cu 200 de kilometri la oră, asasinând biciclişti şi pietoni. Purtând îmbrăcăminte matlasată groasă de şaizeci de centimetri şi caschete vătuite de aviator, vânzători balcanici de covrigei se atacau unii pe alţii cu cărucioarele lor, izbindu-se ca bizonii, pentru a cuceri un colţ de stradă. Având genţi diplomat prinse de spate cu ajutorul unor chingi, agenţi de bursă în costume cu vestă alergau pe schiuri din Riverside Drive spre Wall Street, într-o cursă pe viaţă şi pe moarte. Pe un bulevard aglomerat, cale de opt kilometri, etajul întâi al fiecărei clădiri comerciale de pe ambele părţi ale străzii era căminul unei săli de karate. Hardesty a trecut prin dreptul acestora la ora prânzului şi a auzit câteva sute de mii de strigăte de luptă, în timp ce siluete în alb au plutit prin aer, cu picioarele strânse şi braţele întinse în sus, ca nişte dansatori ruşi. La fiecare colţ de stradă ardeau focuri cu flăcări mari, la fiecare intersecţie se desfăşurau certuri mortale, jafuri, clădirile erau atacate de echipe de demolatori diavoleşti, în timp ce alte imobile erau ridicate de lucrătorii din construcţii care se deplasau pe cabluri până dispăreau în cer. Lui Hardesty i-a fost greu să ajungă în centru şi să rămână acelaşi. Oraşul voia combustibil pentru focurile lui şi îşi întindea limbile săltăreţe de gravitaţie şi flăcări pentru a smulge oameni, pe care îi evalua, dansa cu ei scurtă vreme, le vindea un

costum – apoi îi devora.

Era târziu şi se întunecase când a ajuns în Piaţa Tipografiei, unde sediile *The Sun* şi *The Ghost* stăteau faţă în faţă, de o parte şi de alta a pieţei. *The Ghost* avea panouri electrice mari pe clădire, anunţându-i succesul şi popularitatea, în vreme ce *The Sun* strălucea blând din interiorul capodoperei de arhitectură neoclasică. Hardesty a urcat în fugă treptele spre biroul lui Praeger de Pinto. Inima lui, care bătea repede, şi-a accelerat ritmul când i-a găsit pe Praeger de Pinto şi pe Virginia stând împreună pe canapeaua de piele, apropiaţi şi destul de relaxaţi pentru a sugera că probabil se simţeau mai mult decât confortabil împreună. O gelozie aprigă l-a izbit ca un proiectil. Suferinţa a fost fizică. La naiba cu acel oraş, în care nu exista dreptate şi nici nu va exista vreodată. Văzând ochii Virginiei, şi-a dat seama că ea era femeia potrivită pentru el şi a blestemat momentul ales, pentru că vedea clar că ea şi Praeger… Însă apoi s-a gândit că doar îşi imaginase, pentru că, în momentul în care Praeger s-a ridicat ca să îl întâmpine, a observat că distanţa dintre el şi Virginia fusese de cel puţin treizeci de centimetri. Ba chiar aproape jumătate de metru dacă nu probabil chiar şaizeci de centimetri. Hardesty a hotărât că acea femeie atrăgătoare, cu un aer firesc, cu păr negru şi lung şi ochii extraordinar de inteligenţi, va fi curând soţia lui – indiferent de existenţa lui Praeger.

— O să-l strivesc ca pe o muscă-ţeţe, a spus el cu voce tare, fără să-şi dea seama.

— Pe cine? a întrebat Praeger.

Virginia era la fel de curioasă şi deja şocată.

— Pe Craig Binky, s-a grăbit Hardesty să spună, recăpătându-şi luciditatea.

— A, a spus Praeger. Tuturor ne-ar plăcea să facem asta. Dar ce te-a adus atât de repede cu picioarele pe pământ?

— Am văzut *Ghost* de azi. M-a înfuriat.

Virginia a zâmbit. Din felul în care o privea Hardesty, din uşoara nesiguranţă din glasul lui şi din aerul lui nefericit, ea şi-a dat seama că el se îndrăgostise. Asta

dovedea o anumită slăbiciune de caracter, da, dar era o promisiune pe care nu o putea ignora. Deşi a încercat să se agaţe de pantele abrupte pe care simţea că alunecă, după câteva minute a renunţat cu totul. Totuşi, nu a vrut să se pripească – trebuia să se gândească şi la copil, pentru că fusese pripită cândva.

Praeger de Pinto, dintotdeauna îndrăgostit de Jessica Penn, s-a retras încet şi stângaci din conversaţie şi din preajma răsuflărilor nu tocmai regulate şi i-a urmărit pe Hardesty şi pe Virginia descoperindu-se unul pe celălalt, în timp ce se schimbau turele la cele două ziare, iar Piaţa Tipografiei s-a umplut de ziarişti, corectori şi funcţionari care călcau zăpada în picioare.

Înainte de a-i preda scrisoarea doamnei Gamely, el a povestit despre *Polaris* şi cum, din întâmplare, ajunsese la Lake of the Coheeries. În timp ce vorbea, a simţit dragostea Virginiei pentru peisajul pe care îl descria. Era fericit că era iarnă, când iubirea şi ambiţia ard în frig. Probabil că dacă ea nu ar fi fost încadrată de geamul întunecat din spatele ei şi de careul înzăpezit, care strălucea de luminile venind de la *The Ghost*, Hardesty nu ar fi fost capabil să-i vorbească într-un mod care aproape că-i trâmbiţa intenţiile – fapt vizibil pentru oricine, mai puţin pentru Virginia, care le-a apreciat atât de mult, încât nu a reuşit să fie sigură de evidenţă.

După o vreme, au ridicat ochii şi au observat că Praeger plecase.

— De cât timp crezi că a ieşit din birou? a întrebat Virginia zâmbind.

— Nu ştiu, a răspuns Hardesty. Hai să mergem la cină!

— Trebuie să hrănesc copilul, a spus ea. Doamna Solemnis pleacă la şase de obicei.

Încrederea l-a părăsit pe Hardesty mai repede decât venise. A simţit din nou o durere fizică.

Apoi, ea s-a uitat la el şi a spus:

— Nu sunt căsătorită.

Nu l-au găsit pe Praeger, dar când au părăsit clădirea, colegii care au trecut pe lângă Virginia şi-au dat seama din

expresia de triumf nesigur de pe faţa lui Hardesty şi din îmbujorarea luminoasă şi diavolească de pe faţa ei că aveau motive să îi arunce zâmbete iuţi şi cunoscătoare – ceea ce a făcut-o pe Virginia să îşi ferească ochii de încântare.

Hardesty îşi lepădase haina din blană de oaie în favoarea unui palton de lână gri-fer pe care cheltuise o grămadă din banii strânşi pentru zile negre. A comentat că haina din blană de oaie fusese mult mai călduroasă, chiar dacă nu era la fel de lungă.

— A, nu, a spus Virginia, îmi place paltonul ăsta. Nu vreau să umbli cu o jachetă din blană de oaie. Nu în oraş. Să porţi aici haine bune de purtat în sălbăticie e la fel de ridicol ca şi cum ai purta haine de oraş în sălbăticie.

Au mers prin vântul feroce dinspre nord, lăsându-l să le mănture feţele de parcă s-ar fi scăldat într-un râu. Hardesty nu a îndrăznit să o ia de mână când au traversat bulevardele aglomerate, deşi ar fi vrut foarte mult. Ea a zis că îi plăcea paltonul lui şi că îl ducea acasă pentru cină. Pe moment, asta era de ajuns pentru Hardesty.

Piaţa chinezească şi cea italienească se aflau spate în spate. Hardesty şi Virginia au mers pe lângă hectare întregi de tarabe, şir după şir, ca şi cum s-ar fi plimbat singuri primăvara. Fructele şi legumele stivuite în frig îi aminteau de o grădină, iar peştii morţi cu gurile căscate de şoc aveau expresii ca ale păstrăvilor care fac salturi.

— Câteodată îi torturez pe cei de la *The Ghost,* a spus Virginia. Fac diverse continuări la articolele lor şi le scriu mult mai bine. Şi ei turbează. Vara asta au avut un articol despre piaţa chinezească şi cea italienească şi, ca de obicei, nu au vorbit decât despre mâncare. Dacă nu-l bagi în gură, ziarul *The Ghost* rămâne de neînţeles.

— Ştiu, a spus Hardesty. Am rămas fără glas când am văzut azi pe prima pagină un articol pe două coloane despre un nou mod de a căli anghinarea.

— Bineînţeles. Fac asta tot timpul pe prima pagină – cu chenar negru dacă sufleul cuiva nu iese, titluri cu litere mari despre un nou tip de sos… Trei zile mai târziu, am

scris un eseu şi nu am adus vorba de mâncare nici măcar o dată. Şi totuşi, cred că a fost o descriere mai bună a pieţei decât cea făcută de ei, întrucât mâncarea ocupă cea mai mică parte a pieţei.

— Atunci, ce este piaţa? a întrebat Hardesty, cu toate că ştia deja.

— Locul unde se fac tranzacţii, unde se cumpără şi se vinde, feţe, culoare, lumină, poveşti care se nasc acolo, spiritul ei. Unde mai poţi găsi toate aceste lumini întinse la asemenea înălţime şi strălucind în întuneric? a întrebat ea, făcând semn spre şirurile de becuri electrice de deasupra tarabelor. Harry Penn a primit o telegramă de la Craig Binky, în care scria: „Cum poţi prezenta piaţa fără să aduci vorba de mâncare?” Imaginează-ţi, îşi trimit telegrame între două birouri aflate în aceeaşi piaţă. Harry Penn i-a răspuns la telegramă: „Mâncarea asasinează spiritul.” Mie îmi place să mănânc, a spus ea. De fapt, şi acum mi-e foame. Dar o costiţă de miel nu e totuna cu Imperiul Roman.

Au cumpărat o bucată de carne pentru friptură şi şase feluri de legume şi s-au întors prin hectarele de lumină perlată, urmărindu-şi răsuflările condensându-se în norişori albi în faţa lor.

— Locuinţa mea este în direcţia aceea, a spus Virginia, dar nu vreau să trec prin Five Points. E prea periculos. Aşa că să urcăm pe malul Hudsonului şi să facem un ocol.

— Ne va răpi de trei ori mai mult timp, a zis Hardesty. De ce să nu trecem prin Five Points? Am trecut astăzi pe acolo şi nu s-a întâmplat nimic.

— Ai avut noroc. Pe de altă parte, e întuneric.

— Nu te îngrijora, a spus Hardesty. Hoţii dorm în prima parte a serii.

Five Points avusese bandiţi de multe rase şi etnii care îşi găsiseră ascunzătoare în adăposturile oferite de cartier şi şerpuind pe aleile lui. Tipurile de infracţiuni şi comportament se schimbaseră cu trecerea timpului, a limbilor şi ispitelor. Însă, în esenţă, hoţii şi răufăcătorii era aceiaşi, iar armele lor preferate rămâneau şişul, bâta şi

pistolul. Cu toate acestea, Hardesty a avut dreptate. La începutul serii răufăcătorii se odihneau, pentru că erau vioi abia după câteva ore de întuneric. Străzile erau pustii şi iarna îşi lăsase farmecul la graniţa cartierului Five Points – care era ca o peşteră fără ieşire. Hardesty şi Virginia au avut senzaţia că erau urmăriţi de la ferestrele întunecoase. Singurul lucru pe care îl auzeau era dangătul unui clopot îndepărtat şi hohote oribile de râs care îi întâmpinau din apartamentele dărăpănate, de parcă ar fi vrut să spună că sunetul pur era neputincios şi coruptibil acolo.

La jumătatea drumului, au început să vadă ceea ce nu reuşiseră să observe până atunci. În umbre se găseau forme derutate, trupuri suferinde, mâini întinse care cerşeau îndurare sau eliberare. La fiecare pas, ochii care luceau spre ei deveneau tot mai numeroşi, iar strigătele mai stridente.

— Nu-mi pot explica, a spus Hardesty, dar străzile pustii sunt ticsite.

A luat-o pe Virginia de braţ şi au mers împreună spre un incendiu declanşat la marginea cartierului. La un incendiu trebuiau să fie pompieri şi poliţişti, probabil chiar şi reporteri. Iar lumina flăcărilor le va arăta drumul până vor ieşi din Five Points.

Un şir de clădiri de locuinţe erau cuprinse de flăcări. Fuioarele de fum negru reflectau lumina în jos şi atenuau scânteile. De jur împrejur, atât cât se putea cuprinde cu privirea, o mulţime de oameni în ochii cărora sclipeau flăcările focului priveau încântaţi. Apoi s-a înălţat un urlet când copiii au căzut înapoi între cărbunii încinşi, iar spectatorii au urmărit cu atenţie lupta care trecea de pe un acoperiş pe altul al clădirilor incendiate. Luptătorii erau atât de absorbiţi de confruntare, încât ignorau incendiul care îi profila ca pe nişte siluete din bronz pe o scenă iluminată de un felinar şi care îi înghiţea unul după altul, pe măsură ce cădeau înfrânţi.

Virginia părea zdrobită, iar lui Hardesty i-a părut rău că insistase să treacă prin Five Points.

— N-am ştiut, a spus el, încă mut după ce văzuse copiii pierind, deşi aceştia căzuseră fără să scoată niciun sunet şi dispăruseră fără urmă. Ziua, lucrurile sunt cu totul altfel. Nu mi-am dat seama.

Bărbaţi şi femei au apărut în goană de pe străzi ca nişte şopârle care se grăbeau să prindă câteva raze de soare. Curând, trotuarele erau arhipline, astfel că au început să apară şi tarabele cu mâncare. Fără prezenţa pompierilor, a ambulanţelor, a camioanelor sau a reflectoarelor care să alunge tremurătoarea lumină portocalie, focul ardea dezlănţuit, clădirile de locuinţe se năruiau, iar oamenii mureau.

Prin mijlocul mulţimii a apărut un cal de povară, mutilat şi desfigurat, înhămat la o căruţă încărcată cu gunoaie. Vizitiul a tras de hăţurile calului şi a încercat să ocolească mulţimea. Însă n-a trecut mult şi calul şi căruţa au fost înconjuraţi de oameni, astfel că a început să înainteze, deşi se opreau des şi apoi o luau de la capăt.

— Uită-te la animalul ăla! a spus Hardesty, fără să ştie dacă trebuia să simtă milă sau silă. E cel mai mare cal de tracţiune pe care l-am văzut vreodată, dar e la fel de zvelt ca un cal de rasă. Imaginează-ţi prin ce a trecut până acum.

În timp ce o bandă de copii îl loveau peste faţă cu nuiele, iar stăpânul lui îl bătea din spate cu un bici mare, calul stătea cu capul plecat şi îşi ţinea închişi ochii loviţi. Cicatrice se întindeau pe flancurile şi pulpele lui. Găurile vechi din pielea lui erau acoperite de arsuri şi răni mai recente pe care le suferise din cauza unui ham primitiv şi confecţionat mai rudimentar. Coada şi coama îi fuseseră tăiate, ajungând să arate ca barba de o zi a cuiva. Mai avea doar o ureche întreagă; din cealaltă lipseau câteva fragmente.

Căruţa era grea. Cu toate astea, calul, care arăta atât de chinuit, încât semăna cu un om care fusese torturat de cine ştie ce boală de neînvins, o trăgea cu uşurinţă. Deşi era supus la un regim chinuitor, avea putere şi, deşi era uriaş, avea graţie. Când se mişcau în ritmul dificil pe care

trebuia să îl menţină între dorinţele stăpânului său şi tortura produsă de copii, muşchii lui păreau la fel de rezistenţi şi puternici ca ai unui cal de curse crescut cu atenţie, dar de câteva ori mai masiv.

După ce calul şi căruţa lui au trecut de mulţime, vizitiul a pocnit din bici deasupra capului animalului şi l-a silit să meargă la galop mărunt, cu toate că era în ham. Calul a făcut acest lucru cu o graţie surprinzătoare, încordându-se împotriva lemnului şi pielii care îi străpungeau carnea şi se frecau de rănile lui, ca şi cum ar fi fost liber şi într-un câmp deschis. Virajele pe care le-a descris nu au fost influenţate de greutatea căruţei. Au fost exaltate, depline şi rotunde. Şi-a ridicat capul şi a pornit spre întuneric de parcă însăşi mişcarea ar fi fost una dintre dimensiunile paradisului.

În momentul acela de început şi limpezime, iarna a fost un motor purificator care a funcţionat neîngrădit peste oraş şi ţinut, alertând stelele să strălucească violent şi să îşi răspândească lumina argintie spre braţele copacilor care nu înălţau rugi. A fost ceva nebunesc şi frumos, care a curăţat până la esenţă sufletele animalelor şi ale omului, împingându-le înainte până când ele au început să iubească fuga. Iar ceea ce s-a întâmplat cu pădurile dinspre miazănoapte cu greu poate fi descris, ţinând seama că din cauza gerului îngheţaseră crengile sicomorilor de pe Chrystie Street şi le făcuse să se mişte încoace şi încolo până când răsunaseră ca un şir de clopote.

Când Hardesty şi Virginia au ajuns la clădirea de apartamente de pe Mullberry Street şi au urcat scara şerpuită, se făcuse groaznic de frig, iar feţele lor erau îmbujorate de amintirea înţepătoare a unui vânt care îi biciuise şi întorsese fularul Virginiei pe dos. Acum se aflau în holul încălzit, urmând treptele, urcând prin clădire în epicicluri mai potrivite planetelor. Ochiul permanent bănuitor al doamnei Solemnis, văduva unui pescar de bureţi de origine greacă, a apărut în periscopul uşii şi s-a

legănat înainte şi înapoi ca o antenă radar.

— Cine e? a întrebat ea.

— Eu sunt, a răspuns Virginia.

— Care eu?

— Virginia.

— Virginia şi mai cum?

— Virginia Gamely. Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Solemnis. Locuiesc aici. Eu te-am angajat.

— A, tu erai!

Doamna Solemnis a deschis uşa şi l-a pus pe Martin în braţele lui Hardesty, spunând:

— Ia-l tu.

Deşi venise pe lume abia în urmă cu un an, Martin arăta perfect, începând cu pumnii minusculi pe care îi ţinea strânşi şi până la coada lungă din flanel albastru (un halat pentru copii specific ţinutului Coheeries, făcut pentru a-l adăposti cât creştea) care îl făcea să arate ca o sirenă mică şi fără sâni. Copilul şi-a lăsat un obraz pe stofa rece a paltonului lui Hardesty şi a închis ochii, pe deplin încrezător. Bărbatul a simţit în braţe povara uşoară, răsuflarea copilului şi uneori câte o tresărire a mâinii sau a piciorului. A coborât ochii spre faţa somnoroasă şi moale a lui Martin şi l-a sărutat.

— Da, a spus el, legănându-l uşor, un copil foarte dulce.

Hardesty a rămas cu paltonul pe el ca să nu-l deranjeze pe Martin şi a urmărit-o pe Virginia mişcându-se prin apartament şi făcând ordine. Era foarte ordonată, pe când doamna Solemnis nu era. A trecut lunecând prin cele câteva camere, aranjând lucrurile la locul lor şi aliniindu-le simetric. Cu taiorul ei cenuşiu-închis şi cu bluza cu paspoal, Virginia arăta ca un portret din alt secol, genul în care subiectul priveşte din semi-lumină către viitor. Cu toate că era un portret demn, Hardesty nu şi-a putut reţine râsul pentru că în timp ce mergea dintr-un loc în altul se oprea ca să se uite la el şi la copil sau ca să zâmbească jenată că era atât de ordonată, iar când făcea asta amintea de urşii mecanici din bâlciuri, care se opreau şi se roteau ca să poată fi împuşcaţi. Efectul a fost exagerat când,

explicând că voia să se schimbe, s-a retras în dormitor cu paşi mici şi mecanici, închizând uşa. Întrebându-se dacă procedase înţelept îngăduindu-i să intre în casă (avea viziuni privind un lunatic care îl arunca pe Martin cât colo, probabil pentru că, în halatul din Coheeries, Martin avea forma unei mingi de fotbal american), astfel că s-a uitat pe după uşă în câteva rânduri.

— Faci ore suplimentare la un poligon de la bâlci? a întrebat-o Hardesty.

— Nu, a răspuns ea, reapărând tot în taior, pentru că uitase să se schimbe. Exersez pentru un interviu cu Craig Binky. Este recunoscut pentru faptul că e tot timpul distrat. Când vorbeşti cu el trebuie să faci mişcări amenințătoare şi gesturi bizare. Altfel nu înţelege.

— Cine ţi-a spus asta?

— Harry Penn. El ştie că Binky nu rezistă la niciun fel de măgulire şi din când în când trimite câte un reporter ca să afle secretele de la *The Ghost.* Mâine este rândul meu. Aşa ştim tot ce se petrece acolo şi tot ce intenţionează să facă în viitor. Dar noi suntem un mister pentru ei. Deşi nu prea ţinem la păstrarea secretului, *The Sun* şi *The Whale* sunt ca jumătăţile unei scoici. Nimic nu transpiră în exterior, căci fiecare îşi cunoaşte meseria şi are parte de profituri. Din câte ştiu, singura care ciripeşte e o angajată de la pagina pentru femei şi cămin. Săptămâna trecută am publicat o reţetă de plăcintă-saxofon a mamei mele, iar *The Ghost* a publicat-o în aceeaşi zi. În lume există o singură plăcintă-saxofon (se face cu piersici, stafide, afine, rom şi mentă), şi nu cred că spionii de la *The Ghost* – care umblă în vârful picioarelor în jurul clădirii noastre, cu bărbi şi mustăţi false – au reuşit să fure reţeta din zeţării.

A luat apoi copilul. Hardesty şi-a aşezat paltonul pe un scaun şi a rămas aproape de Virginia într-un fel care îi făcea să arate ca într-o scenă cu Naşterea Domnului dintr-o piaţă a oraşului. Purtând şi el un costum care ar fi putut aparţine unui portret din secolul al XIX-lea – era cam mare pentru el şi îl făcea să se simtă ca şi cum tocmai ar fi coborât dintr-o caleaşcă.

— Ai divorţat irevocabil de tatăl lui?

— Da, i-a răspuns ea, fără amărăciune sau regret în glas.

— Vrei să te mai întorci în Lake of the Coheeries?

— Sigur. E căminul meu.

— Curând?

— Când se vor sfârşi iernile astea. Probabil în mileniul ăsta. Cred că, odată cu mileniul, se vor schimba multe. Dacă nu în lume, atunci în mine. Sper să fi văzut ceva mai bun decât am văzut vreodată.

Hardesty a procedat cu emoţiile lui aşa cum face cineva cu corpul său când stă drept.

— Ce vrei să spui? a întrebat el.

Ea a evitat întrebarea, pentru că singurul ei răspuns era unul care ţinea de credinţă şi intuiţie şi nu voia nici să îl împovăreze pe Hardesty, şi nici să îl respingă, deşi ar fi vrut să îi spună şi simţea nevoia să îl îmbrăţişeze şi să fie îmbrăţişată.

Hardesty s-a apropiat de fereastră. Peste curţi nenumărate, peste un coridor lung de aproape doi kilometri de clădiri de culoarea teracotei, ferestre boltite din piatră, acoperişuri din ardezie şi copaci care vara erau valuri verzi ce se ridicau din grădinile personale ale săracilor, se înălţau cele două turnuri cenuşii ca nişte cuirasate ale Podului Williamsburg, căpătând viaţă în lumini ca diamantele albastre.

— Niciuna dintre clădirile pe care le vezi n-a fost construită după 1915, a spus ea, legănând copilul. E linişte ca pe o pajişte. Vara, în copaci sunt sute de păsări care cântă dimineaţa. Cineva are o stinghie pentru păsări, iar când răsare soarele şi inundă curţile ca mareea din Golful Fundy[33], începe să cânte cocoşul, întotdeauna sună de parcă ar spune: „O mie nouă sute! O mie nouă sute! O mie nouă sute!”

— Crezi că peste câţiva ani va cânta „Două mii! Două mii! Două mii!?”

[33] Golful Fundy are mareele cele mai înalte din lume, iar cantitatea de apă care pătrunde în golf la flux este mai mare decât debitul tuturor apelor curgătoare din lume (n.tr.).

— Cred, domnule Marratta, i-a răspuns ea pe un ton aproape grav, că peste câţiva ani nu doar cocoşul va spune două mii. Toată lumea va spune asta.

— Pentru că e un număr par? a întrebat el, încolţind-o.

— Nu, a răspuns ea, aproape cutremurându-se, fiindcă voia ca el să o încolţească şi în acelaşi timp se temea. Nu pentru că este un număr par.

— Pentru că se vor sfârşi aceste ierni extraordinare?

— Da, pentru că se vor sfârşi aceste ierni extraordinare.

— Şi oraşul se va schimba?

— Da, oraşul se va schimba.

— Şi dacă nu se va întâmpla asta?

— Se va întâmpla.

— De ce?

— Dacă nu se va întâmpla absolut nimic, relieful va schimba totul, la fel ca educaţia complicată în privinţa speranţei. Se va schimba. Măcar atâta lucru ştiu.

— De unde ştii? a întrebat-o Hardesty.

— O să crezi că sunt nebună, a răspuns ea, întorcând capul de parcă s-ar fi simţit jignită.

— Nu, n-o să cred că eşti nebună.

— Ştiu, a spus ea, pentru că iernile aceste nu au fost aşa fără motiv. Ele sunt plugul. Vântul şi stelele tulbură pământul şi afectează oraşul. Îl simt şi îl văd în toate. Animalele ştiu că va sosi. Vapoarele din port se grăbesc şi au înviat pentru că vine… S-ar putea să mă înşel cumplit, dar cred că orice acţiune are un sens şi că în vremea noastră tunetul neîncetat nu este degeaba.

— Şi eu cred la fel, a recunoscut Hardesty, luându-i mâinile în ale lui.

Şi astfel, iute ca o şfichiuire de bici, s-a înfăptuit o căsătorie într-o seară de iarnă, într-un oraş care sigur avea să se înalţe.

O VIAŢĂ NOUĂ

Pe mare era multă lumină, iar vântul cumpătat ocolea promontoriul cu putere, împingând în faţa lui un slup[34] cu o asietă bună, având vela principală plină şi un spinacher[35] umflat în faţă. Spre vest era coasta lungă şi pustie, cu vegetaţie verde şi proaspătă. Apa curgea în curenţi şi pâraie prin saramura în care fluviile reci scăpaseră de un banc de nisip şi năvăliseră în ocean ca o dâră de focuri de artificii pe moarte. Velatura a scârţâit în semn de protest, pentru că ambarcaţiunea nu fusese construită pentru a zbura cu douăzeci şi cinci de noduri. Marea era plină de peşti, iar plajele erau mai albe decât o tăietură în sticlă nouă.

Deşi nu vorbiseră de când renunţaseră la pescuit pentru ziua aceea, ca să încerce să provoace vântul, Asbury Gunwillow şi fratele lui, Holman, ştiau unul de îngrijorarea celuilalt provocată de furtuna insistentă, dar însorită. Se înteţea treptat, fără a slăbi câtuşi de puţin, până când a părut suficient de puternică pentru a sufla marea de pe suprafaţa pământului, azvârlind-o în spaţiul pustiu.

— Asbury, putem naviga în volte pe vântul ăsta? a strigat Holman.

Asbury a clătinat din cap.

— Nimic nu poate naviga în volte pe un asemenea vânt, a strigat el. N-am mai pomenit aşa ceva. E genul de furtună care scufundă flote de cuirasate. Dacă am vira, sigur am păţi-o. Dar avem noroc.

— De ce?

— Pentru că un vânt ca ăsta ar trebui să aducă marea la o stare de agitaţie de gradul zece, dar ea este plată ca gheaţa. Asta pentru că vântul bate constant cu aceeaşi tărie. Dacă nu era aşa, ar fi stârnit valuri de patruzeci şi cinci de metri înălţime. Şi noi nu prea avem osatură la

[34] Velier cu un singur catarg (n.tr.).

[35] Velă triunghiulară (n.tr.).

pupa, a spus el, uitându-se la apa aflată la treizeci de centimetri dedesubtul părţii superioare a stâlpului de cârmă.

— Dă-mi voie să strâng spinacherul, a spus Holman.

— Nu, i-a ordonat Asbury. Fac eu asta. E prea periculos pentru tine să mişti…

Însă, înainte de a apuca să termine fraza, tânărul Holman, care avea doar douăzeci şi unu de ani şi era cam pirpiriu, a început să se târască spre prova. Asbury i-a strigat să se întoarcă, dar el nu a vrut, şi a înaintat centimetru cu centimetru, opunându-se forţei vântului, ca un om care încearcă să rămână pe loc în bulboana unui râu de munte.

— Taie-o pur şi simplu! a răcnit Asbury.

Însă cu toate că vorbele i-au fost smulse de pe buze şi azvârlite în faţă, Holman nu l-a putut auzi. Cu un picior încordat pe capota metalică din faţa catargului principal şi cu celălalt presat de un vinci, el s-a apucat să desfacă parâma cu care era prins spinacherul.

— Taie parâma! a răcnit fratele lui, dar fără folos. Taie-o!

Când parâma a început să fumege la trecerea prin tachet, Holman şi-a dat seama că stătea pe parâma făcută colac. S-a ridicat puţin pentru a se îndepărta de colac, vântul l-a luat prin surprindere şi l-a aruncat în faţă, drept în mare.

Asbury a aruncat un colac de salvare la tribord şi a început să desfăşoare parâma cu care acesta era legat. După ce printre mâini i-au trecut toţi cei treizeci de metri de parâmă şi Holman încă nu apăruse la suprafaţă, a dat drumul capătului de parâmă, sperând să îi lase lui Holman ceva de care să se prindă.

Însă apoi Asbury a rămas stupefiat văzând că Holman era încă lângă el, jumătate în apă, jumătate afară, la tribord, ţinându-se strâns de parâma spinacherului. Era aruncat în mod repetat în mare. Când şi când, era ridicat la cincisprezece sau optsprezece metri în aer, apoi trântit din nou în apă, atunci când vela se prăbuşea.

Vrând să elibereze spinacherul şi să-şi tragă fratele la bord, Asbury s-a năpustit în faţă. Însă vântul l-a ridicat de pe picioare şi l-a izbit de catargul principal. Deşi a văzut negru în faţa ochilor şi a pierdut jumătate din putere, Asbury a reuşit totuşi să desfacă briceagul. A tăiat funga spinacherului. Însă în loc să coboare scripetele, aşa cum ar fi făcut în mod normal, asta a permis velei să fluture mai nebuneşte.

Când încerca să hotărască ce să facă în continuare, Asbury a privit spre capătul parâmei şi a observat că Holman îi dăduse drumul. Apoi spinacherul a zburat în aer şi s-a prăbuşit pe suprafaţa apei. S-a uitat prin sângele care se îngroşa în ochii lui, dar dacă ar fi reuşit să vadă, nu l-ar fi zărit pe Holman, care dispăruse sub apă. A hotărât să întoarcă ambarcaţiunea, chiar dacă asta ar fi însemnat să moară.

Alunecând pe propriul sânge, Asbury s-a dus la timonă. Când a ajuns la cârmă, s-a prăbuşit peste ea şi s-a ţinut cu toată puterea. Mâna i s-a lipit de ea, din cauza sângelui care era împrăştiat peste tot. „De unde vine atâta sânge?” a întrebat el cu voce tare, pentru că exista sânge purtat de vânt, în picături fierbinţi, despre care, la început, a crezut că sunt picături de ploaie. Însă era vorba de sângele lui, care curgea dintr-o arteră din scalp. A încercat să oprească hemoragia cu mâna, dar sângele a ţâşnit printre degetele lui.

Hotărând să orienteze ghiul, chiar dacă probabil asta ar fi făcut catargul să plesnească, s-a aplecat peste cârmă şi a împins-o peste capăt. Însă singurul lucru care s-a întâmplat a fost că pupa s-a ridicat în apă şi a făcut câteva salturi, ca o momeală care se răsuceşte la suprafaţă. Cum nu putea face altceva, Asbury a ţinut cârma până când puterile l-au lăsat şi s-a prăbuşit pe punte. A încercat să se ridice, dar nu a reuşit. Şi-a apăsat rana de o nervură a copastiei, sperând că va opri sângerarea. Ultimul lucru pe care şi l-a amintit a fost sunetul vântului.

Când s-a trezit, îi era cumplit de frig. Cu toate că nu se afla prea departe spre nord şi era luna iunie, pe mare era

noapte, iar el fusese rănit grav. A crezut că gâtul îi va rămâne paralizat pentru totdeauna în poziţia răsucită în care îngheţase lipit de nervura cocii. A constatat că nu putea deschide ochii. Aşa cum cineva preferă să stea treaz toată noaptea în frig în loc să se scoale şi să găsească o pătură, el a rămas multe minute, probabil ore, în acea poziţie incomodă, până când a devenit suficient de alert să priceapă că mişcările line şi variate ale bărcii sugerau plimbări temperate cu sania pe hulă de apă puţin adâncă. Sunetul vântului stăruitor dispăruse, lăsând în locul lui gâlgâitul cunoscut al apei sărate care se învârtejea în puţul de derivor central şi zgomotele greementului care suferea precum copacii toamna.

Ca să se elibereze, s-a aruncat peste bord. Deşi a simţit o durere copleşitoare la cap şi deşi s-a lovit cu coastele de ancoră, a descoperit că mişcarea îi făcuse foarte bine. S-a mişcat cât de mult a putut. După ce şi-a eliberat genele de sângele închegat, a deschis ochii. Pe măsură ce circulaţia sângelui s-a restabilit şi s-a încălzit, simţindu-se mai puţin ţeapăn, a privit stelele şi şi-a dat seama că era dimineaţa devreme, probabil în jur de ora patru.

Presupunând că nu dormise un ciclu întreg de nopţi şi zile, a calculat că Holman fusese în mare cel puţin şaisprezece ore şi pesemne se afla la patru sute optzeci de kilometri depărtare. Fără să beneficieze de un vânt puternic precum cel care îi copleşise, Asbury nu putea spera să ajungă în locul aproximativ în care fratele lui căzuse peste bord decât peste trei sau patru zile.

Întrucât ei navigaseră de-a lungul coastei, în afară de busolă, nu avuseseră la bord alte instrumente de navigaţie. Asbury nu ştia unde se afla, astfel că se putea bizui doar pe o apreciere cu totul aproximativă şi pe instinct, care l-a îndemnat să vireze spre nord-vest pentru a se apropia de uscat. A îmbrăcat un tricou şi jacheta de piele a lui Holman. Încă îi era frig, dar ştia că soarele va răsări curând. A mâncat un sandviş cu friptură de vită şi un măr, care rămăseseră de la prânzul din ziua precedentă. Pregătindu-se pentru o călătorie lungă şi dificilă, a mâncat

şi cotorul mărului şi a analizat, apoi a respins ideea de a mânca şi codiţa, socotind că, dacă ar fi trebuit să mănânce lemn, avea destul în barcă.

Cu toate că se simţea nenorocit pentru că îşi pierduse fratele, cursul urmat pe sub stele a produs minuni. Dacă noaptea nu ar fi fost senină, dimineaţa ar fi sosit mai încet, dar ea a venit suficient de repede şi călătoria pe marea sclipitoare în care vedea o mulţime de stele l-a împrospătat.

Lunecând prin apa neagră ca uleiul pe sub stele atât de nemişcate şi demne, încât ar fi putut fi decoraţiuni pentru domul unei catedrale, Asbury a început să-şi dea seama încotro mergea şi de ce. Era ceva ce putea înţelege doar graţie acelor daruri pe care le aduc zorile – unul dintre acele lucruri, precum un vis, pe care nu reuşeşti să îl pui cap la cap pentru a ţi-l aminti şi a-l simţi în lumina soarelui. Şi totuşi, suficient de multe treziri matinale şi suficiente eforturi ale inimii şi memoriei îl vor aduce, pe jumătate viu, de la adâncimi nefamiliare, ca pe un peşte care, ajuns pe punte, gâfâie rar, are ochii pe cale să se stingă şi cerşesc să ajungă din nou în mare.

Nimeni nu ştia cât de bătrân era bunicul lui Asbury Gunwillow, dar el susţinea că sărise mai bine de 175 de ani.

— Trebuie să am atât, spunea el. Sigur am 175 sau 180. Când a început Războiul Civil, eram în St Albans, Vermont, şi tocmai cumpărasem şi partea partenerului meu din magazinul de mercerie. În timpul războiului, mi-am mutat toată marfa la New York şi am deschis un magazin aproape de Şantierul Naval al Marinei din Brooklyn. Noi am furnizat ţesăturile când au construit cuirasatele. La data când a fost asasinat Lincoln, depozitul nostru se întindea cale de o intersecţie.

Apoi s-a uitat în tavan, iar ochii cenuşii şi părul alb şi delicat au surprins lumina care pătrundea în cameră, iar expresia lui a devenit una de neîncredere şi derută.

— Cum pot fi atât de bătrân? a întrebat el. Nimeni nu

trăieşte atât de mult. Şi, pe de altă parte, nu mi-e limpede cum s-a scurs timpul. Dar ţin minte unde am locuit în vremea războiului.

— Care război? a întrebat Asbury.

— Nu ţin minte. Casa noastră era în mijlocul oraşului, pe un deal de unde se vedeau Atlanticul, Hudson Highlands, Ramapos, Palisadele… Din casa aceea vedeam totul. Vedeam mii de copii care se jucau în sute de parcuri. Dându-se în leagăne şi pe tobogane. Le vedeam nasturii hainelor. Vedeam şlepurile şi vapoarele de pe fluviu şi ştiam încotro se duc, ce transportau şi când vor sosi. Vedeam în orice birou, casă şi pivniţă din oraş şi nici măcar o păpădie proaspăt culeasă şi pusă într-o sticlă cu apă pe pervazul ferestrei nu se putea ascunde de mine. Priveam în orice grădină, peste umerii gospodinelor care cântau şi în sălile de consiliu, în spitale şi teatre. Ştiam exact ce se întâmpla la Bursă şi ce se petrecea în toate băile de aburi din Staten Island. Cum se putea aşa ceva? a întrebat el, punându-şi cuvintele la îndoială. Nu ştiu. Dar e adevărat. Era ca şi cum aş fi fost într-un balon într-o zi senină de vară, urmărind totul.

Ca epoleţii portarilor, pe fiecare latură a casei noastre existau labirinturi din merişor turcesc având porţi care se deschideau doar într-un sens. Fiecare dintre ele avea kilometri întregi de pasaje, iar frunzele erau atât de dese, încât nici glonţul nu trecea prin ele. Un balcon, care dădea spre nord, era suspendat cu cabluri. Radia un sentiment aerian şi ne plăcea să stăm acolo după cină, ca să bem ceai. Câinele dormea într-un colţ, în cuibul lui special pentru câini, sub o copertină verde. Acolo era foarte răcoare vara, de aceea. Oferă-i unui câine un loc răcoros vara şi unul călduros iarna şi va dormi toată viaţa. Balconul era cu faţa spre nord. În fiecare seară, în lumina nordului, fluviile erau uimitor de albastre… Tu eşti fiul meu?

— Nu, bunicule. Sunt nepotul tău.

— Care dintre ei?

— Mă cheamă Asbury.

— Despre ce loc vorbeam?

— Despre New York.

Bătrânul a privit înainte cu ochi absenţi.

— Tocmai asta-i problema.

— Care e problema?

— Ar trebui să te duci acolo.

— De ce?

— Ca să-l prinzi până nu e prea târziu. *Motoarele.*

— Care motoare?

— Toate. Sunt făcute pentru a cânta un singur sunet. Se acordează, aşa cred. Încă nu s-au acordat perfect, dar e muzică. Unul va conduce. Celelalte vor urma – abia aştept ziua aceea.

— Îmi pare rău, bunicule, a zis Asbury, dar nu înţeleg clar ce vrei să spui.

— Despre ce vorbim?

— De motoare.

— A, motoarele. Ce vrei să ştii despre ele?

— Ai spus că toate sunt programate să cânte un sunet.

— Da. Stau acolo, tăcute ca nişte câini, cu feţele în toate direcţiile, unele abandonate în întuneric, altele ruginind şi îmbătrânind, altele bine îngrijite. Nu are importanţă. Au suflete.

Asbury s-a uitat nespus de surprins.

— Suflete – fiecare dintre ele. Se mişcă, nu? Ce crezi că le pune în mişcare? Tot ce se mişcă are suflet. S-ar cuveni să ştiu asta. Ai auzit de berbecul care conduce turma? Asta e valabil şi pentru motoare. Există un motor care va culege intervalele când ele trec prin el şi le va reflecta exact cum trebuie. Atunci, toate celelalte îl vor urma. Dacă aş fi tânăr ca tine, m-aş duce şi eu acolo, a spus el. Apoi a avut un acces de tuse. S-a învineţit foarte curând la faţă, dar apoi s-a răcit la fel de repede până s-a făcut albastru şi, în cele din urmă, a respirat cu uşurinţă. Asbury s-a întrebat cum putea bătrânul să respire atât de puţin. Părea să inspire şi să expire doar de câteva ori pe minut.

Probabil că Asbury a formulat întrebarea cu voce tare, căci atunci când şi-a recăpătat stăpânirea de sine bunicul

lui a spus:

— Pentru că nu am nevoie de oxigen. Am tras deja toate concluziile. Alunec treptat în jos. Într-o bună zi voi fi uşor ca un fulg. Promite-mi!

— Ce să promit?

— Că te duci la New York.

Asbury promisese. Dar uitase jurământul făcut până în ziua în care îl luase vântul.

Acum, după câteva zile însorite pe mare, era înconjurat de un uruit gros pe care l-a considerat a fi bătaia bubuitoare a unui oraş şi nu a avut niciun dubiu ce oraş era acela.

Hardesty Marratta şi Virginia se îndrăgostiseră unul de altul în modul acela total şi obsesiv pe care-l trăiesc doi oameni care au descoperit acelaşi adevăr, dar pe care nu îl pot înţelege pe deplin. Şi cu toate că vremurile nu erau promiscui aşa cum fuseseră cu câteva decenii înainte, nimeni nu ar fi clipit de mirare dacă ei s-ar fi mutat împreună (apartamentul Virginiei era suficient de mare pentru trei persoane) ori ar fi păstrat un soi de relaţie incertă care, ca multe altele de acelaşi fel, ar fi fost la jumătatea drumului dintre scandal şi ezitare. Însă ei n-au procedat aşa. În schimb, şi-au făcut curte aproape la fel cum ar fi procedat părinţii lor. Asta probabil pentru că, în afară de primii ani ai copilăriei, Hardesty nu-şi cunoscuse mama, iar Virginia nu-şi cunoscuse tatăl. Cât crescuseră, li se făcuseră descrieri tandre şi auziseră poveşti despre flirtul dintre părinţi, prezentate în termenii cei mai atrăgători. Şi probabil pentru că Virginia avusese o căsătorie nereuşită şi încă se temea de viziuni, chiar dacă acestea erau ale ei. În vreme ce Hardesty, mobilizat la război de doi ori în viaţă, suferise de două ori recrutarea. Oricare ar fi fost motivele, pasiunea lor s-a desfăşurat ca un val lung şi calm şi şi-au făcut curte, încet şi domol, în cursul întregii ierni grele care a urmat primei lor întâlniri.

Hardesty locuia în podul unei case de pe Bank Street. Acoperişul casei era ascuţit şi el trebuia să se aplece când

trecea pe uşi, dar cartierul era liniştit şi, în afara vântului şi zăpezii, nu auzea decât sunetele clopotelor care răsunau prin curţi şi grădini când bisericile băteau răbdătoare orele, jumătăţile şi sferturile de ceas. Pisicile şi veveriţele făceau salturi năucitoare şi mergeau pe liniile telefonice în spectacole de vânătoare şi evadare care ar fi făcut de ruşine până şi cel mai mare circ din lume. Când călca prin zăpadă, orice pisică înainta ca o regină exilată, întruchipare a precauţiei şi mândriei. La un moment dat, un şoim a coborât pentru scurtă vreme în curte, dar numai cât să se uite sub fiecare dintre aripile cu pene pătate, pentru ca apoi să se înalţe din nou. Aerul era deseori sufocat de zăpadă sau fum de lemn dulce care întuneca lucrurile şi avea influenţă şi asupra timpului, suspendându-l. Iar când noaptea cobora devreme, cu lumina ei albastră de ninsoare, lumea arăta ca acel loc înfăţişat de prespapierurile umplute cu apă şi confetti.

În fiecare după-amiază, imediat ce *The Sun* pleca la culcare, Hardesty îi telefona Virginiei de la un telefon public (niciunul nu avea telefon acasă, socotind că era o extravaganţă inutilă). Discutau ce să fie la cină, iar mai târziu, când se îndreptau din direcţii diferite către apartamentul Virginiei, adunau ingredientele din pieţele şi magazinele aflate în drum. Câteodată, dacă Virginia lucra până mai târziu ori Hardesty termina mai devreme, se întâlneau în Piaţa Tipografiei şi mergeau acasă împreună. Însă de cele mai multe ori, în amurg, Hardesty făcea o plimbare solitară pe Greenwich Avenue. El considera că în tot oraşul nu exista o stradă mai frumoasă. De fiecare dată când trecea prin dreptul Spitalului St Vincent se simţea ca şi cum s-ar fi aflat între paginile unui mare roman rusesc. Zidurile înalte şi ferestrele mari şi iluminate vorbeau de lucruri eterne. Iar aşezaţi alături de interni timizi, în restaurantele locale, cu focuri de lemn şi coroane din plante veşnic verzi, erau oameni mondeni şi înstăriţi care, prin comparaţie, păreau a fi uimitor de goi. Ce puteau face ei? Internii purtau cu sine adevărurile morţii şi pieirii, iar când traversau strada prin zăpadă, ei nu lepădau

melancolia ciudată a anului lor groaznic, de nesomn.

Deşi se simţea obligat să ducă la bun sfârşit sarcina pe care tatăl lui o pregătise cu mare pricepere în San Francisco, Hardesty era ţinut pe loc de atracţiile puternice şi de răspunderile satisfăcătoare. Gândindu-se cum ar fi să o părăsească pe Virginia, se întrista mai mult decât putea povesti. Aşa cum erau lucrurile aranjate, el trebuia să o trădeze. O iubea sincer, dar, după ce se plimbase cu sania în Canada, ea nu voia să traverseze Atlanticul nici cu el, nici cu altcineva. Deocamdată, ea îl reţinuse cu succes. Şi, mai apoi, era vorba de slujba lui.

Praeger de Pinto descoperise în Hardesty nu doar un spirit înrudit, ci şi ceva mai bun – un concurent. Praeger nu era convins că Hardesty nu va gândi ceea ce gândea şi el încă dinainte şi, în ciuda implicaţiilor pe care le putea avea pentru el, Praeger considera asta un talent extraordinar. O întrebase pe Virginia despre Hardesty în câteva rânduri, căci voia să îl angajeze. Însă nu ştia în ce calitate: se gândea că probabil ar fi fost bun ca reporter pe probleme politice sau pe probleme ale comunităţilor, fiindcă descoperise că Hardesty ştia limba italiană. În plus, voia ca el să fie cel care cere slujba. Într-o sâmbătă după-amiază, s-au întâlnit întâmplător la un patinoar din Brooklyn.

Acel loc era renumit pentru o privelişte a New Yorkului care comprima negreşit oraşul, astfel că, dacă priveai de-a lungul ţevii puştii bulevardului lung, îl puteai vedea aşezat ca într-o pictură în ulei. Stând pe băncile aglomerate dintr-o clădire rectangulară de culoare galbenă, cu sobe care duduiau arzând, lemn şi cu ferestre care dădeau spre Manhattan, Praeger, Virginia şi Hardesty îşi scuturaseră gheaţa de pe lamele patinelor, apoi priviseră prin aerul care avea minus douăsprezece grade.

— Tare aş vrea să ştiu ce este turnul acela ciudat! spusese Praeger, mai mult pentru sine, referindu-se la o campanilă maură din piatră de culoare roşiatică. Şi, spre surprinderea lui, Hardesty i-a spus:

— Acela e Turnul Clive, construit în 1867 de John J.

Clive, în onoarea fiului său, care a murit la Mobile Bay.

A vorbit apoi despre locul său în oraş, despre relaţia cu istoria arhitecturii şi despre inginerii şi arhitecţii care îl construiseră.

Praeger a întrebat şi despre alte clădiri. Hardesty le cunoştea pe majoritatea, iar curând, punctele de foc pe care Praeger le plasase s-au transfigurat într-un incendiu de istorie, arhitectură, poezie şi tunet – un portret al oraşului de pe patinoar, care i-a uimit pe Praeger, Virginia şi chiar pe Hardesty. Abia când au văzut un grup de băieţi din zonă care jucau hochei la lumina lanternelor şi-au dat seama că se întunecase.

— Cum naiba ştii toate astea? a întrebat Praeger.

— Am citit şi m-am plimbat foarte mult.

— Ce ai făcut la San Francisco?

— Nu prea multe, a mărturisit Hardesty. M-am odihnit după armată. M-am odihnit doi ani. Dar când am venit acasă prima oară, am reuşit să-mi iau doctoratul în istoria artei şi arhitectură. Probabil că asta vrei să ştii.

— Pentru mine, n-are nicio importanţă, atâta vreme cât ştii despre ce vorbeşti, a spus Praeger. Şi cred că ştii. Ce-ar fi să scrii câteva articole pentru *The Sun* şi *The Whale?* Dacă ele vor fi la fel de bune ca acea mică disertaţie despre civilizaţia occidentală pe care ne-ai ţinut-o, poţi primi o rubrică permanentă.

— Şi Marko Chestnut ar putea să o ilustreze, a adăugat Virginia.

— Vezi tu, a început Praeger, întorcându-se către Hardesty, fiindcă Virginia ştia deja, *The Ghost* are o secţiune de arhitectură: secţiunea 39, lunea şi vinerea. Dar e o pagină dedicată personalităţilor. De pildă, recent au publicat un articol despre un personaj – cred că îl chema Ambrosio D'Urbervilles – a cărui „declaraţie de design" a fost să umple un apartament întreg de la podea până la tavan cu gheme din bumbac de culoare violet-închis. El a numit asta „Portret al unei cămile moarte care dansează pe acoperişul unei băi de aburi." Dacă intrăm în competiţie cu ei, trebuie să o facem ca şi cum ei ar fi altceva decât

sunt. Pentru a evita influenţa lor, încercăm să ne prefacem că ei nu există. Pentru a contracara efectul de imagine în oglindă, luptăm împotriva lor ca şi cum ne-ar fi adversari serioşi. Asta ne cere multă imaginaţie şi îi înalţă mult pe ei. Dar Harry Penn nu vrea să acţionăm în alt mod. Şi în prezent nici eu nu vreau asta.

— Am înţeles, a spus Hardesty, iar sunetul sobelor îi bubuia în urechi ca o insolaţie.

— Am citit chestia aia despre cămila care dansează pe acoperiş.

În timp ce lanternele jucătorilor de hochei zburau pe gheaţa nopţii sub strălucirea zidurilor de canion iluminate, Hardesty i-a spus redactorului de la *The Sun* că va face tot posibilul să descrie oraşul.

Într-o săptămână Hardesty şi Marko Chestnut au început să rătăcească prin oraş în căutarea locurilor construite pentru a reţine şi păstra spiritul. Acestea nu erau greu de găsit, pentru că ele existau, practic, cu sutele de mii, de la Riverdale spre South Beach şi de la Riverside Drive până la New Lots. Joia, *The Sun* tipărea comentariile lui Hardesty pe două pagini pline. În mijlocul fiecărei pagini era câte un desen în peniţă şi tuş făcut de Marko. Le-au oferit cititorilor ziarului un Brooklyn din aer: desfăşurat în faţa ochilor ca un vultur ţintuit, care încearcă să mănânce stridia Staten Island. Le-au oferit haosul de pe Fourteenth Street, coşurile de pe Astoria, secţiunile argintate ale East Side, Gramercy Park, la fel de cuprins de ceaţă ca o grădină englezească, şi turlele de aur ale Manhattanului aşa cum se văd de pe Weehawken la apusul soarelui, când oraşul de sticlă arde ca o stea în spaţiu. Cu cât găseau mai multe, cu atât mai multe constatau că mai sunt încă de descoperit, iar după părerea celor de la *The Sun,* se descurcau de minune.

Însă asta l-a făcut pe Hardesty tot mai nerăbdător să plece în căutarea oraşului drept. A hotărât să îşi ignore sentimentele şi înclinaţiile şi să plece pe calea apei spre Europa. Deşi o iubea pe Virginia, o iubea chiar mai mult decât se simţea răspunzător faţă de tatăl lui, exista ceva-

ceva din afara amândurora care îl îndemna să plece. Puterea acestui sentiment l-a năucit şi l-a făcut să se gândească la bărbaţii care îşi părăsesc familiile pentru a se duce la război. Iar acum şi el era pe cale de a porni, de a lua vântul rece drept cald, din cauza unui lucru care nu-i aparţinea şi care îi vorbea dintr-un timp atât de îndepărtat, încât a trebuit să îl admire măcar pentru tenacitatea lui. Greşea plecând şi ştia asta. Dar a greşi era pur şi simplu una. A greşi de dragul unui oraş perfect era cu totul alta.

I-a spus Virginiei pe întâi iunie şi a luat-o prin surprindere. Ea a plâns îngrozitor, iar apoi l-a atacat. A încercat să-i smulgă părul din cap şi a reuşit să îi tragă vreo câţiva pumni.

— Ieşi afară! a strigat ea plină de furie.

După ce el chiar a ieşit din apartament, ea a trântit uşa şi încuiat-o, iar el a auzit suspine care i-au frânt inima. După toate astea, nu s-a mai simţit în stare să bată la uşă şi să se întoarcă, aşa că şi-a cumpărat un bilet pe un vapor care urma să ridice curând ancora, s-a întors în podul lui şi a blestemat vara.

În ziua în care a părăsit New Yorkul, Hardesty a luat un taxi care să-l ducă prin oraş până la transatlantic. Era dis-de-dimineaţă într-o duminică de la începutul lunii iunie, iar vremea arăta perfect. Deşi era răcoare, iar cerul, senin şi albastru, pe străzi nu se vedea niciun om, ci doar soarele. Trecând prin Chelsea, Hardesty a ascultat la aparatul de radio al taximetristului o arie care părea să vină chiar dinspre clădiri, din curţile lor interioare, abandonate şi dinspre sufletele locuitorilor acestora. Nu ar fi putut să o iubească mai mult pe Virginia şi s-a întrebat dacă ce presupunea el că se găseşte la o distanţă atât de mare nu cumva exista chiar în oraş – ori chiar în Virginia, dacă viitorul avea atâta imaginaţie cât să găsească refugiul într-un singur suflet. Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că el va face ceva greşit. La mijlocul ariei, a văzut o siluetă familiară traversând Hudson Street cu un şevalet pe un umăr şi o cutie cu vopsele de ulei sub braţ.

Marko Chestnut se întorcea după ce pictase Hudsonul

foarte devreme dimineaţa, când lumina era cea mai bună, iar bandele de brute se duceau la culcare. Hudsonul însemna o mie de fluvii, schimbându-se la fiecare variaţie a luminii – calm în zori, cu valuri zdravene în vântul puternic al toamnei, de un albastru-regal sub cerul curat, acoperit cu gheaţă albă, verde şi cenuşie în viscolele iernii, un munte de ceţuri spre sfârşitul lunii august. Însă Marko Chestnut prefera dimineţile de vară, cu lumina lor puternică şi ambivalenţă.

Hardesty i-a cerut taximetristului să oprească. A sărit din maşină şi l-a strigat pe prietenul lui, care era mereu precaut, pentru că fusese atacat frecvent când picta în aer liber. Marko a început să se îndepărteze în fugă.

— Eu sunt! a strigat Hardesty.

— Credeam că ai plecat deja, a spus Marko privind atent prin ochelari.

— Sunt în drum spre vapor. Ce oră e? Vasul pleacă la ora opt.

Marko Chestnut a şovăit, s-a uitat la ceas şi a spus:

— E şapte. De ce ai plecat atât de devreme? Cheiul pentru *Rosenwald* e la doar trei intersecţii de aici.

— Nu mi-am dat seama că e atât de devreme.

— Ai mâncat ceva de dimineaţă?

— Nu.

— Să mergem la Petipas şi să luă micul dejun, a propus Marko Chestnut. De acolo putem s-o luăm pe jos până la vas.

Au mâncat dejunul în grădina de la Petipas, urmărind păsări în iedera luminată de soare de pe zidul grădinii şi ascultând sirenele navelor care răsunau cu ecou dinspre falezele Hudsonului.

— Cum de poţi părăsi o femeie ca asta? Şi pentru ce? Ştii că a mai fost abandonată o dată de lunaticul ăla de canadian. Cum îl chema, Boissy d’Anglais?

— Ştiu, a răspuns Hardesty.

— Nu e cinstit faţă de ea. Nu e cinstit faţă de tine. E greşit. Poate că, fiind eu însumi văduv, ştiu lucruri pe care tu nu le ştii. Dar dă-mi voie să-ţi spun ceva – eşti un prost.

Azvârli cea mai preţioasă… Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să-ţi explic toate astea?

— Nu.

— Atunci, de ce nu rămâi?

— Nu pot, a şoptit Hardesty. Tatăl meu…

Sirena unui vas a sfârtecat aerul.

— Să fie *Rosenwald?* a întrebat Hardesty.

— S-ar putea, i-a răspuns Marko Chestnut. Dar, dacă e, probabil că se îndreaptă spre aval. E deja opt, a spus el zâmbind.

— Ticălosule, o să ţin minte asta! a spus Hardesty cu o privire ameninţătoare.

— Dar îmi vei mulţumi, a spus Marko Chestnut foarte încrezător.

Au ieşit în goană din restaurant. Chinuindu-se să care şevaletul, Marko Chestnut a răsturnat mese şi scaune şi a spart multe porţelanuri. Hardesty a chemat un taxi şi a pornit spre sud. Marko Chestnut l-a urmat. Taxiurile lor au ajuns simultan la Battery, iar turiştii nu au înţeles ce se întâmpla când Hardesty şi Marko Chestnut (care ducea cu el şevaletul şi vopselele) au început să alerge către prelungirea sudică a promenadei, răcnind insulte unul către celălalt. Dichisit ca un amiral în costum nou de culoare albă, *Rosenwald* prinsese viteză şi prova sa impunătoare despica deja apa în apropiere de insula pe care se înălţa Statuia Libertăţii. Hardesty s-a apucat să-şi dezlege şireturile.

— Ce rost are să porneşti înot? l-a întrebat Marko Chestnut. Un vapor ca ăla merge cu douăzeci de noduri.

— Adevărat, iar apa e rece ca gheaţa. Nu cred că o să-l ajung din urmă. Dar o să încerc şi poate se opreşte. Ce-am de pierdut în afară de puţină căldură corporală?

A plonjat în apa portului şi a început să înoate. Spre uimirea lui Marko Chestnut, la un minut după ce Hardesty a sărit în apă, *Rosenwald* a scuipat în aer o pală de fum negru şi a încremenit.

Ofiţerii vaporului olandez *Rosenwald* au fost măguliţi de

faptul că Hardesty aprecia serviciile lor în asemenea măsură, încât să se cufunde în pudingul de mizerie scandaloasă care trece drept apă în portul New York. L-au dus jos, în apropiere de motoare şi băgat sub un duş cu apă clocotită, după care doctorul vasului i-a administrat zece injecţii, iar cambuzierul i-a adus o găletuşă de supă de vită. Dacă nu ar fi purtat halatul de baie din catifea de culoarea safirului, având coroana regală a Olandei brodată cu fir de aur pe un buzunar, care îi aparţinea căpitanului, Hardesty ar fi refuzat invitaţia de a lua cina la masa acestuia. „Este greu să refuzi o invitaţie din partea cuiva în al cărui halat eşti îmbrăcat”, s-a gândit el.

Când a reuşit în cele din urmă să ajungă pe punte, Hardesty a văzut New Yorkul cum rezista în faţa soarelui tot mai puternic. Arăta ca o bijuterie sclipitoare. Printre blocuri şi turnuri nu se putea distinge nimic de proporţii umane. Însă câte un dom sau arcul graţios trasat de câte un cablu evidenţia proporţiile clădirilor din sticlă şi asta i-a amintit lui Hardesty că în ele şi printre ele erau oameni care strigau şi cântau, femei care intrau la duş şi piane care cântau pentru dansatori. Virginia se afla acolo, undeva, umblând prin soarele verii. Nu departe, în amonte, pădurile care tocmai se trezeau se odihneau între câmpii înverzite şi munţi albaştri. Ici şi colo, focuri de început de vară, făcute pentru a curăţa aleile pădurilor de crengile căzute, scoteau fum, care părea să urce încet şi precaut ca alpiniştii.

Îi era greu să părăsească New Yorkul vara, pe apă. Hardesty a început imediat să simtă dorul de oraşul în care bulevardele nesfârşite făceau salturi peste fluvii pe poduri care de obicei se ciocneau de nori şi în care istoria şi viitorul păreau să alerge alături, în stare de şoc şi dezordine. Şi îi era dor de Virginia. Tânjea după ea atât de mult încât i-a venit să sară peste balustradă şi să înoate până în Long Island, deşi apa era mult prea rece ca să ajungă până acolo. Pe de altă parte, şi-a dat seama că dacă ar face asta, probabil că ar fi socotit excentric, mai ales având în vedere felul în care ajunsese la bord. În plus,

probabil că ar fi fost tocat de elicele vasului, iar hainele lui erau la spălat şi călcat, ceea ce însemna că, în eventualitatea că ar fi scăpat cu viaţă, ar fi fost silit să circule gol puşcă pe uscat sau să înoate şaisprezece kilometri purtând un halat furat. Dorinţa lui de a părăsi nava a fost copleşită de astfel de lucruri practice, iar apoi a văzut ce se afla în calea vasului *Rosenwald.*

Pasagerii au crezut că era doar un val de ceaţă. Îşi încredinţaseră vieţile liniei maritime Vergeetachtig Oester şi presupuneau că ofiţerii şi reprezentanţii acesteia îi vor scoate la liman, însă ofiţerii nu erau prea încântaţi de ce se găsea în calea vasului. Valurile de ceaţă nu se ridică până în înaltul cerului. Şi nici nu se întind de-a curmezişul mării cale de cincizeci de kilometri în toate direcţiile, la fel de drepte şi netede ca parcometrele din platină de la Biroul Postulatelor din Budapesta. Şi nici nu oscilează bubuind ca tobele de fanfară.

Puntea de comandă s-a animat atunci când căpitanul hotăra dacă să iasă să vadă de departe cum funcţiona acel ceva ori dacă să menţină cursul şi să treacă prin el. Hardesty s-a dus la prova să se uite mai bine. Aceia nu erau nori de furtună, ci un zid alb, uriaş, care lustruia marea la bază într-un fel de invizibilitate. Tunetul său isteric răsuna ca o ceartă între claxoane şi sirene de ceaţă. Pe măsură ce *Rosenwald* s-a apropiat, dimensiunile enorme ale zidului au devenit copleşitoare.

În ciuda anilor petrecuţi pe mare şi a tuturor instrumentelor electronice pe care le-au îndreptat spre zidul de nori, ofiţerii nu înţelegeau ce era el. Însă Hardesty ştia, drept care îi era peste poate s-o mai părăsească pe Virginia, căci asta ar fi însemnat că nu se va mai putea întoarce la ea niciodată. Virginia îi povestise în câteva rânduri şi el însuşi trecuse prin el, deşi dormise dus pe *Polaris* când acoperişurile vagoanelor fuseseră lustruite de un nor de şmirghel alb deghizat în furie a iernii. Cum de ştia că Virginia ştia era un mister. Probabil că îi spusese mama ei.

Hardesty nu voia să dispară în timp nedeterminat. La

urma urmelor, dacă Virginia avea dreptate, *Rosenwald* putea rămâne acolo o eternitate ori o secundă şi să iasă fie să-i uimească pe irochezi, fie să se trezească într-un viitor pe care să nu îl înţeleagă. Iar dacă *Rosenwald* şi cei de la bordul său aveau să se întoarcă vreodată, nu-i va crede nimeni, în afară de cei care fuseseră acolo, iar ei vor fi condamnaţi la tăcere sau la nebunie.

În tinereţe, Hardesty se întrebase cum se poate sări de pe un vapor în mişcare. Era o acţiune complicată şi uneori fatală, din cauza elicelor şi a tendinţei pe care o manifestă lucrurile care plutesc alături de vas de a fi atrase spre elice. După ce se gândise atent, Hardesty ajunsese la concluzia că existau mai multe şanse de reuşită dacă saltul se făcea la cincisprezece grade faţă de axa lui longitudinală şi cu o greutate legată de corp, pentru a reduce posibilitatea de a fi atras spre palele elicelor.

Şi tatăl lui analizase problema. „Când te scufunzi aproape şase metri”, îl prevenise el, „trebuie să te strângi ghem pentru a-ţi reduce suprafaţa corpului. În acest fel, reduci efectul de propulsie şi probabilitatea de a fi împins în vidul creat de elice. Nu uita să dai drumul greutăţii când ajungi la doisprezece metri adâncime. Oceanul e cam adânc, să ştii.”

Căpitanul navei a hotărât să procedeze ca şi cum zidul ar fi fost un val de ceaţă obişnuit. Când prova îngustă a vasului a pătruns în faleza albă, Hardesty a fugit de-a lungul punţii principale, încercând să scape spre pupa. Resemnaţi şi sperând, arborând zâmbetele şi expresiile angelice ale celor care au aflat de existenţa unei lumi mai bune, pasagerii au fost înghiţiţi de suprastructura vasului dispărut pe jumătate. Când i-a atins un călcâi, Hardesty a simţit o plăcere vecină cu extazul răspândindu-i-se prin tot corpul, nu genul de senzualitate care jefuieşte şi arde sufletul, ci ceva superior şi aducător de extaz, despre care a ştiut că îl va duce foarte departe. Şi totuşi, totul i-a spus că oraşul era mai bun. Abia dacă îl văzuse şi abia îi simţise energia scandaloasă. Turnurile, podurile şi domurile, fluviul la miezul zilei, viaţa din el; toate erau acolo să le

revendice. Şi apoi, acolo era Virginia.

Mişcarea de înaintare a navei era impresionantă chiar şi pentru un transatlantic olandez care avea reputaţia de a fi foarte rapid. Când s-a aflat la câţiva centimetri de zid, Hardesty a luat o găleată cu nisip pentru stingerea incendiilor care să îi slujească drept lest şi să îl ţină departe de palele elicelor. Spuma albă i-a înconjurat un picior, umplându-l de încântare. S-a smuls din ghearele ei şi s-a îndepărtat. Cum stătea aplecat peste balustrada de la pupa, norul s-a înfăşurat mlădios pe jumătate din corpul lui stârnind extaz. Poate că ar fi cedat, dar atracţia gravitaţională l-a azvârlit în valurile care se spărgeau tăcut în spaţiul invizibil de sub zid.

Rosenwald a dispărut. Hardesty a ajuns repede în adâncuri, unde şi-a ţinut răsuflarea şi s-a temut să dea drumul găleţii, nu atât de grija de a nu fi atras spre elice cât de teama că va fi înghiţit de ceea ce se ferise. S-a scufundat tot mai adânc în apa verde şi rece ca gheaţa, care era ca smaraldul şi suficient de rece pentru a deveni aproape gelatinoasă.

Hardesty a dat drumul găleţii şi a început să plutească spre suprafaţă. S-a suspectat că de fapt îşi imaginase zidul vorace din nori şi s-a întrebat ce crezuseră ceilalţi pasageri când, îmbrăcat cu halatul căpitanului, gonise pe punte, luase în braţe o găleată şi sărise peste balustradă. Apoi a ieşit la suprafaţa apei. Nu mai erau nici nava, nici norul. Era singur, departe de uscat, în apa îngheţată a oceanului.

În seara aceea, când luminile se aprindeau în clădiri şi pe poduri, Asbury Gunwillow şi-a condus micul velier pe apele castanii ale portului. A rămas uimit de diversitatea traficului care se desfăşura între numeroasele insule industriale şi în intrările, canalele, strâmtorile şi golfurile fluviului. Portul era destul de complicat, astfel încât Craig Binky spusese cândva despre el că era „caracatiţos” şi, dacă nu ar fi apelat la un pilot, Asbury ar fi putut să ajungă mai curând în Golful Jamaica sau ar fi încercat să lupte împotriva mareei în East River.

A rămas dezamăgit că silueta care plutea într-un halat de baie – cam ca Ofelia cu fusta ei umflată şi plutitoare, însă vorbăreţ şi agitat, în loc să fie moale şi pierdut în gânduri – nu era Holman, fratele lui pierdut. Şi, după ce îl trăsese la bord pe Hardesty, îi dăduse o pereche de pantaloni, un tricou bleumarin şi suficient timp să se încălzească şi să se orienteze, s-a aşteptat la un răspuns direct când l-a întrebat:

— Cum ai ajuns aici?

Se aflau departe de uscat şi nu se vedea nicio ambarcaţiune. Crezând că va auzi că Hardesty era cel mai mare înotător în apă rece din lume, că iahtul lui de lux se răsturnase şi apoi se dusese la fund, că fusese ejectat dintr-un submarin, propulsat dintr-un tun sau azvârlit dintr-un avion, Asbury s-a arătat plin de resentimente când Hardesty i-a spus că ajunsese până acolo pe o tavă de servit ceaiul. Hardesty susţinuse asta cu o isterie atât de convingătoare, încât Asbury nu îndrăznise să-i mai pună altă întrebare.

O vreme, au conversat politicos, dar la Narrows, probabil datorită frumuseţii luminilor podului în amurgul plăcut şi aparıţiei bruşte a oraşului de dincolo de golf, au ajuns să vorbească despre ceea ce îi adusese pe unul în tovărăşia celuilalt. Ajungând la concluzia că nimeni nu trebuie să facă sau să sugereze o promisiune şi să nu o îndeplinească, şi-au pus totuşi întrebări privind reţeaua ciudată de obligaţii, slăbiciuni, coincidenţe şi evenimente care par să lege totul laolaltă chiar şi pentru cei care socotesc că sunt liberi.

— În afara legilor naturii care acţionează în lume, aşa cum o cunoaştem noi, probabil că există legi ale organizării care ne leagă de tipare pe care nu le putem vedea şi de sarcini pe care nu le percepem, a speculat Hardesty.

— Pot depune mărturie pentru asta, a spus Asbury. Am făcut o promisiune pe care nu am respectat-o, iar la ani distanţă a venit un vânt, mi-a azvârlit fratele peste bord şi m-a împins pe cursul ăsta. Promisiunea era să merg la

New York. Nu mă surprinde. Am cules şi un pilot, gratis.

— Poţi locui în apartamentul meu, a propus Hardesty, căci, dacă Virginia îl primea, plănuia să locuiască la ea în veci.

După cum mergeau lucrurile şi gândindu-se că ar fi fost o neghiobie să vadă locuinţa înainte de a se instala, Asbury a acceptat propunerea.

Au tras lin la debarcaderul din Morton Street, unde Hardesty a şters-o ca un iepure. Când a ajuns la uşa Virginiei, a rămas afară şi a ascultat zgomotele dinăuntru – apa curgând, copilul încercând să vorbească, un cuţit pe un tocător, Virginia cântând pentru sine sau vorbind cu Martin, ca şi cum bebeluşul ar fi putut să înţeleagă.

Hardesty a urcat pe acoperiş şi a coborât pe acoperişul alăturat al unui grajd al poliţiei, de unde să poată privi neobservat în apartamentul Virginiei. Băieţii de origine italiană şi chineză din clădirile învecinate mergeau deseori acolo sub pretextul că ies la aer curat, adevăratul scop fiind să o vadă pe Virginia fără haine. Hardesty le-a înţeles dorinţele şi a fost corespunzător de sever când i-a prins. Acum, voia doar să o vadă mişcându-se: nu avea importanţă ce purta. Voia să o vadă şi să păstreze portretul ei pentru totdeauna. Pentru că o iubea, într-o zi din viitor va dezveli acel portret pentru plăcerea ei. Traversând numeroase şiruri de clădiri, dinspre fluviu a venit aerul răcoros al nopţii. Un copac uriaş, plin de frunze noi, a suspinat şi s-a cutremurat în timp ce Virginia s-a mişcat încoace şi încolo prin apartamentului ei strălucitor, ţâşnind încoace şi încolo prin dreptul unei ferestre, unde Hardesty putea să o zărească. Era bronzată şi purta o rochie albă cu o broderie liniară în jurul gulerului. Hardesty şi-a schimbat poziţia şi a auzit nechezături venind din grajdul de dedesubt. Caii îi simţiseră prezenţa. Acum vedea în bucătărie şi o auzea pe Virginia citindu-i lui Martin în timp ce pregătea masa de seară.

— Ieri a sosit nava *The Arms of Amsterdam,* care a

navigat din Noua Olandă[36], ieşind din Fluviul Mauritius pe data de 23 septembrie, a citit ea.

Îi citea deseori lui Martin, pentru că nu dorea ca el să vegeteze cât ea stătea într-o tăcere care lui ar fi putut să-i pară stranie, privind fix la ceva din hârtie, pe care erau câteva rânduri, întorcând-o uneori ca pe o pagină. El era din cale afară de măgulit când mama lui îi vorbea ca şi cum ar fi putut înţelege şi încerca mereu să vorbească. Cum nu dorea să monopolizeze discuţia, ea întrerupea câteodată lectura, lăsa cartea deoparte şi întreba:

— Ce zici de asta, Martin?

De obicei, el şovăia, ca şi cum şi-ar fi cântărit gândurile, se uita în jur, apoi izbucnea în strigăte precum „Taiaia! Taiaia!” sau „Iaiama! Iaiama!”, gângurind ca un copil mic, după care Virginia reacţiona, ridicându-l, sărutându-l şi spunând:

— Da! Da! Ce isteţ eşti!

Acum însă era extrem de agitat şi Virginia se întreba de ce. Apoi a continuat:

— Se spune că bărbaţii noştri de acolo au curaj şi trăiesc în pace. Femeile lor au zămislit copii acolo şi au cumpărat insula Manhattes de la sălbatici, plătind şaizeci de guldeni.

După aceea, Virginia s-a întors şi a privit pe fereastră spre noaptea de vară. Hardesty a văzut-o clar, dar ea nu l-a putut vedea. Părea foarte tristă şi avea o faţă foarte atrăgătoare, încadrată de părul negru, iar inelul fin de cârcei violet îi era brodat pe rochie. Brusc, ea şi-a plecat capul şi şi-a acoperit ochii cu mâna stângă. În întuneric, Hardesty şi-a încordat ochii. Ea îi spusese deseori că dorea să trăiască în oraş şi să vadă ce îi va aduce acesta. Îl rugase de multe ori să nu caute, ci să aştepte. „Oameni ai bisericii, ca Boissy d’Anglas, se risipesc în căutare şi nu descoperă nimic. Când credinţa ta este autentică, te achiţi de răspunderi, îţi onorezi obligaţiile şi aştepţi până eşti

[36] Noua Olandă (New Netherland), cu capitala în partea de sud a insulei Manhattan, a fost o provincie colonială a Olandei, situată pe coasta de est a Americii de Nord. A existat între 1614 şi 1667 şi a fost pierdută în 1674, după două războaie, în favoarea Marii Britanii (n.tr.).

găsit. Va veni. Dacă nu pentru tine, atunci pentru copiii tăi, iar dacă nici pentru ei, atunci pentru copiii lor”, spusese ea.

Femeia atrăgătoare cu rochie albă şi broderie violetă, într-o cameră ale cărei ferestre dădeau spre grădini şi pod, devenise pentru Hardesty o personificare a oraşului în ascensiune. Şi, pe de altă parte, oraş sau nu, el o iubea.

Înainte ca ea să izbucnească în plâns, el va urca scara, va ajunge pe acoperiş, va coborî treptele şi va fi la uşa ei. Când s-a dat jos de pe acoperiş, caii au nechezat din nou. Trecând de parapet, a văzut oraşul. Din perspectiva aceea, luminile lui erau ca incendiile de vară pe o câmpie cu iarbă.

„Aminteşte-ţi aerul plăcut”, s-a gândit el când a traversat acoperişul. „Aminteşte-ţi aerul plăcut şi toate luminile.” Luminile, niciodată la fel, mereu schimbătoare, erau ca nişte spirite îndepărtate – acelea dispăruseră pentru totdeauna, dar nu fuseseră uitate. Şi probabil că spiritele îndepărtate străluceau aprobator în timp ce Hardesty Marratta a traversat tăcut acoperişul, a ezitat pentru a privi înapoi spre el şi a dispărut pe scara îngustă.

Virginia i-a auzit paşii. Într-un fel sau altul, caii ştiuseră deja. Întrebându-se dacă era el, ea a ridicat privirea. Abia putea respira. Şi-a aplecat capul pentru a auzi mai bine. Hardesty s-a întrebat dacă ea îl va primi. „Taiaia! Taiaia!” a ţipat Martin cu glas ascuţit când s-au auzit ciocăniturile în uşă, iar mama lui s-a repezit să o deschidă.

HELL GATE

De la mijloc de septembrie până la sfârşit de iunie, aproape în fiecare dimineaţă, Christiana Friebourg ieşea din vechiul hotel al tatălui ei şi rămânea pe verandă cât ochii i se obişnuiau cu lumina care venea dinspre păşunile şi culturile de cartofi de la marginea mării. Pentru că valurile stârnite de uragane treceau deseori peste dune şi câmpuri, hotelul era construit pe piloni din rocă şi astfel veranda avea înălţimea de un etaj şi jumătate şi era legată de sol printr-o scară lungă. De la acea înălţime putea vedea oceanul aflat dincolo de dune şi, spre est, o pădure scundă care acoperea dealurile de nisip cu o bandă verde. Christiana stătea întotdeauna câteva momente pe verandă să cuprindă cu privirea oceanul, câmpurile şi pădurea, să asculte valurile şi vântul şi să spună bună dimineaţa luminii. Apoi, după ce îşi punea ghiozdanul pe umeri şi îşi ridica puţin fusta, cobora bocănind treptele şi pornea în direcţia pădurii de la miazănoapte. Pentru a ajunge la şcoală, mergea opt kilometri peste câmpuri, prin dreptul colibelor în care locuiau lucrătorii migratori şi printr-o pădure în care trăiau căprioare, iepuri, cincizeci de feluri de păsări, vulpi, nevăstuici şi mistreţi care treceau prin desişuri ca nişte soldaţi în timpul manevrelor.

O fostă cazarmă a puşcaşilor marini care stătea cocoţată pe o faleză dominând Golful Gardiner, şcoala Christianei avea şase încăperi simple, văruite în alb, în care lumina nordului pătrundea nestânjenită, ricoşând din luciul apei, din insule şi cerul care câteodată nu se putea deosebi de Atlantic. Vara şi iarna, partea de sus a ferestrelor era încoronată de o lumină strălucitoare. Şi, cu toate că lecţiile erau solicitante şi timpul se scurgea cu repeziciune, existau intervale în care copiii puteau auzi când sirenele navelor oceanice erau schimbate de distanţă şi ceaţă până ce răsunau precum cornii francezi sau îşi puneau întrebări privind compoziţia vântului care reuşea întotdeauna să

împingă umbrele deoparte şi să intre în clasa lor pentru a le vorbi despre raze de soare şi umbre.

Când Christiana era în clasa a doua sau a treia, învăţătoarea ei, o tânără la fel de frumoasă precum avea să devină şi ea, le-a cerut pe rând şcolarilor să descrie animalul lor preferat. Apoi au trebuit să scrie, potrivit descrierilor făcute de ei, o compunere ilustrativă despre câinele, calul, peştele, pasărea sau creatura pe care o aleseseră. Fiecare copil s-a ridicat pentru a prezenta obiectul afecţiunii lui. Nimeni nu a fost surprins când Amy Payson a vorbit despre iepuri şi, fără să-şi dea seama, a legănat unul în braţele ei. O fetiţă sfioasă care niciodată nu scosese decât şoapte răguşite a spus o poveste despre un câine care a încercat să sară un gard, fermecându-şi publicul fie şi numai pentru că toţi trebuiseră să asculte cu mare atenţie ca să distingă vorbele ce abia se desluşeau din cauza răguşelii. Toţi s-au arătat încântaţi când un băiat gras a recitat în versuri o epopee de cinci minute despre dragostea lui faţă de un porc.

Porcul meu extrem de mare
Ca mătasea urechi are
Dă şi lapte mult în care
Sunt speranţe pentru-oricare,
Leacuri pentru boli el are,
Multă piele el ne-oferă,
Iarba neagră o digeră,
Fuge-ncolo şi încoace
Şi-n chivără are ace etc. etc.
Şi poezia se încheia cu:
Îl iubesc atât de mult,
Că emoţia-i tumult.

Apoi a urmat fiul pescarului de peşti-spadă, care a ales peştele-spadă şi s-a văzut aproape paralizat de amintirile salturilor lui suspendate şi de curajul pe care îl dovedea când lupta, azvârlindu-şi corpul întreg deasupra apei ca pe o scânteie, dând tot ce avea în încercarea de a rămâne în

mare. El a încheiat spunând că peştele-spadă sigur îşi iubea viaţa foarte mult dacă lupta atât de aprig pentru a nu fi scos din apă. Asta în sine era suficient pentru eseul lui care, în limbajul pur şi declarativ al unui copil, atingea puterile generatoare ale amintirii şi definiţiile curajului.

Învăţătoarea a fost încântată de acel exerciţiu şi, cât i-a ascultat pe copii, abia aştepta să vină rândul Christianei. Ştia că ea iubea animalele şi mai ştia că fetiţa era neobişnuit de contemplativă. Cu toate că hotelul lor era rareori plin, ba chiar decăzuse de când se născuse Christiana, şi cu toate că acest lucru o afecta când îşi vedea tatăl înfrânt, nu era chiar o tragedie, pentru că membrii familiei nu erau lacomi şi îşi acceptau cu calm sărăcirea treptată. Christiana era o fetiţă iute la minte, cu o imaginaţie profundă şi foarte simpatică. Însă tăria ei nu rezulta din lucruri care pot fi catalogate sau discutate în mod raţional. Avea o luciditate inexplicabilă şi puterea de a vedea lucrurile drept ceea ce erau. Într-un fel sau altul, ajunsese să posede etalonul pur. Era ca şi cum fulgerul ar fi lovit pământul în faţa ei şi totul fusese îngheţat şi prelungit până când ea ar fi putut vedea de-a lungul braţului său strălucitor şi transparent tocmai până la sursa lui primară.

În sala de clasă cu ferestre încoronate de lumină, acum venise rândul Christianei. Ea a aruncat o privire pe fereastră şi a văzut între piloni trecerea rapidă a unui pescăruş alb prin azurul învolburat. Dispărând într-o clipă, el traversase aproape mai repede decât reuşise ea să vadă. S-a ridicat şi a rămas faţă în faţă cu învăţătoarea. Avea un animal preferat, unul pe care îl iubea şi dorise să vorbească despre el. Însă descoperise că doar gândul la el sau rostirea câtorva cuvinte care vor evoca imaginea lui în carne şi oase, mişcându-se încet, cu paşi minunat de neauziţi – doar amintirea ei despre ziua în care îl văzuse cu adevărat – o aducea aproape de punctul în care simţea nevoia de a plânge.

Fiind o fire practică şi nedorind să îi tulbure pe ceilalţi colegi, ea a hotărât imediat să vorbească despre alt animal

şi s-a apucat să zică despre o oaie priponită în faţa hotelului, pe o mică porţiune de peluză. Însă n-a putut. N-a fost în stare – căci pentru ea profunzimea lucrurilor era întotdeauna la îndemână, şi pentru că ea fusese făcută să se gândească la singurul eveniment din scurta ei viaţă care o mişcase cel mai mult. A dat greş în încercarea de a se controla şi a trebuit să suporte jena suspinelor îndurerate. Pentru că, indiferent cât de mult ar fi încercat, nu a reuşit să se gândească decât la calul alb.

Pe Christiana o trimisese mama ei după afine din care să facă plăcintă şi brioşe, dar adevăratul scop era să umble kilometri întregi pe dealurile cu iarbă neagră în soarele de iunie, solitară, liberă şi neîngrădită decât de un coş uşor din rafie. La fiecare cotitură sau ridicătură, ea avea privilegiul de a vedea noi privelişti – fâşii de apă albastru-cobalt strânse de braţe de nisip bej, dungi verzi zigzagate de pădure, care ajungeau până la ocean, şi soarele care era reflectat de mare pe traiectorii plate. Se părea că, de fiecare dată când clipea, se ivea câte o nouă strălucire a peisajului, fiecare dintre ele sărbătorită de adierile tari care aduceau brizanţi şi încununau plaja cu brăţări mici şi panicate de spumă. La mijlocul dimineţii, când coşul ei era pe jumătate plin, a auzit plesnetul unui tunet pe cerul fără nori şi a privit peste marginea unei dune de culoarea unui tort, moment în care a văzut ceva căzând. A lăsat o dâră de ceaţă când s-a prăbuşit în ocean, ca un meteorit care s-a afundat în fum şi aur. Ciripind speriate, păsările s-au înălţat din tufişuri, drept spre cer, aşa cum fac atunci când aud un foc de puşcă. Iar o vulpe roşcată, care se furişa prin iarba neagră a îngheţat locului, a ciulit urechile şi a îngheţat cu o labă în aer, ca şi cum, dacă ar fi lăsat-o jos, ar fi rămas fără simţuri.

Christiana a pus coşul jos şi a alergat până pe culmea dunei. Ducând o mână la ochi, s-a uitat spre ocean şi a văzut un cerc de apă albă legănându-se încoace şi încolo pe valuri la mai puţin de patru sute de metri în larg. Ceva a apărut la suprafaţă în mijlocul discului alb, zbătându-se

în derută. Nu era un peşte (avea picioare) şi i-a transmis telepatic spaima perplexă şi rece pe care o simte o fiinţă atunci când se îneacă.

Încă ţinându-şi o mână streaşină la ochi şi coborând malul mătăsos al dunei, Christiana se gândea nedumerită la ce anume o fi ce văzuse şi ce trebuia să facă. La marginea apei violente (valurile erau mari după furtună), a făcut ceea ce un adult nu ar fi făcut niciodată, poate doar vreun tânăr soldat întors recent dintr-un război, convins de invulnerabilitatea lui. În timp ce urmărea zbaterea de dincolo de brizanţi, şi-a lepădat pantofii şi şi-a desfăcut nasturii rochiei, lăsând-o să cadă pe nisip, în apropiere de valurile care înaintau spre ţărm ca un lasou. Rămasă într-un camizol colorat în trandafiriu de vechime şi uzură, a intrat în ocean, iar când spuma turbulentă i-a ajuns la brâu, iar resacul a făcut-o să nu se mai poată ţine bine pe picioare, s-a aruncat cu capul înainte în apa rece ca gheaţa şi a început să înoate printre valuri, câteodată trecând peste crestele lor impresionante, alteori plonjând pe sub ele în stilul pe care ea îl numise mereu „sare şi piper” – pentru că sunetul era atât de alb şi, ţinând ochii închişi, vedea numai negru. Întrucât crescuse în prezenţa lor, se descurca bine printre valuri. Înfrângând eforturile acestora de a o împinge înapoi, în lateral şi în afund, curând a înotat în apa albastră despre care ştia că era foarte adâncă.

Oceanul se tălăzuia încoace şi încolo, ritmic, imitând mişcarea unui arcuş pe o vioară. A lăsat-o în concavităţi de val bătute de vânt, la fel de pline de vârtejuri şi curenţi ca un lac în luna august, când este plin de nuferi, şi a înălţat-o pe munţi solizi de apă care se îndoiau, devenind plăci ca lentilele, iar apoi se prăbuşeau precum zeci de tobogane. Când ajungea în punctele înalte, Christiana vedea totul în jur, ca şi cum s-ar fi aflat într-un turn de observaţie, astfel că a simţit că era dusă în lateral de curent. A schimbat direcţia şi a continuat să înoate până când, aproape epuizată de valurile reci, a ajuns la marginea iazului de spumă. În mijlocul lui, un animal speriat se zbătea cuprins

de panică.

Călcând apa, s-a uitat la el cu atenţie şi a văzut că era un cal alb, de două ori mai mare decât animalele de tracţiune care trăgeau plugurile pe câmpurile cu cartofi, dar zvelt ca un cal folosit la vânătoare în Southampton. Cu toate că nu văzuse niciodată un cal de cavalerie sau de luptă, Christiana şi-a dat seama din mişcările lui că el socotea că participă la o bătălie. Nu se îneca. Mai degrabă era cuprins de un fel de vis. Copitele picioarelor din faţă se zbăteau ca un peşte marlin care sare din apă şi doborau duşmani imaginari, despicând suprafaţa în gheizere care ţâşneau la diferite unghiuri. A nechezat aşa cum ar face orice cal în luptă, pentru a-şi face curaj, iar picioarele lui se mişcau neîncetat în încercarea de a călca apa sărată.

Dacă voia să se apropie de el, Christiana avea să fie strivită cu siguranţă, iar dacă nu făcea asta, urma să fie prinsă de vârtejul care se crea treptat şi o putea târî în adânc, înecând-o. Totuşi, a înotat spre acel inel.

Apa de acolo nu era nici pe departe la fel de densă şi o susţinea mai puţin. Uneori se scufunda în acele praguri şi ieşea la suprafaţă în alt loc. Însă a continuat să înoate până când a ajuns practic deasupra lui – pe jumătate plutind, pe jumătate aşezându-se pe spinarea lui latră. Şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului său atât cât a putut (adică nu prea mult), apoi a închis ochii, anticipând explozia care avea să urmeze.

Dacă s-ar fi aşteptat la ceva, în niciun caz nu era vorba de îmbrăţişarea bruscă a unei copile într-un camizol din mătase şi, neputând să vadă ce avea în spinare, calul alb s-a speriat. Întâi a sărit afară din apă ca un armăsar al Sfântului Botolph[37] şi a părut să zboare prin aer. Apoi, cu cele patru picioare întinse, s-a scufundat, sperând să îşi lepede povara în vârtejurile de apă care să o smulgă din spinarea lui. S-a scufundat cât de mult a putut şi a lovit cu copitele în apa sărată şi mută, însă Christiana, simţind că îi mor plămânii, nu a slăbit strânsoarea.

Când calul a ieşit la suprafaţă, ea rămăsese pe el şi, deşi

[37] Abate englez (m. 680), ocrotitor al călătorilor (n.tr.).

a continuat să se zbată, a lăsat impresia că acum îşi dorea un călăreţ. Christiana trebuia dusă la ţărm. Era o copilă fragilă, cu braţe subţiri şi cu părul ud lipit de faţă şi, în ciuda faptului că ea ajunsese până în larg, îl încălecase şi se ţinea strâns, tremura de frig şi părea să nu aibă puterea de a mai înfrunta încă o dată valurile şi resacul. Ea i-a atins gâtul, îndemnându-l spre plajă, astfel că el a început să înoate ca un cal care trece prin vad – cu o concentrare deplină şi o hotărâre nestrămutată.

Călare pe calul alb, Christiana a avut impresia că s-ar fi putut îndrepta în direcţie opusă şi ar fi reuşit să îşi petreacă următoarele câteva luni pe mare, ca un urs polar. Calul părea să aibă puteri nelimitate.

Când a străbătut valurile, calul a început să înainteze mai repede, ca şi cum s-ar fi deşteptat sau şi-ar fi recăpătat suflul. Derutat câteva clipe de valul resac, a făcut câţiva paşi mari, lucru care a fost cât pe ce să o azvârle din spinarea lui pe călăreaţă, iar curând a ajuns pe uscat. Cum nu şi-a dat seama cât de sus era faţă de sol, Christiana s-a lăsat să alunece de pe cal şi s-a lovit de nisip atât de tare, că a căzut pe spate, în fund. Cu greu îi venea să creadă că acel cal era aşa de înalt. Putea trece cu uşurinţă pe sub burta lui fără să-şi aplece capul. A trecut de câteva ori printre picioarele lui, atingându-l cu mâinile de parcă ar fi fost trunchiuri de copaci. A păşit printre picioarele din faţă, ajungând sub botul lui şi fiind văzută de el. Cu excepţia rănilor – tăieturi şi împunsături, dintre care unele încă sângerau –, semăna cu un monument public adus la viaţă.

El şi-a înclinat capul şi s-a uitat la ea părinteşte, de parcă ar fi avut în faţă un mânz. Apoi şi-a aplecat gâtul şi a atins-o cu botul pe burtă, pe cap, împingând-o într-o parte şi în spate, apăsându-i părul, îndeajuns ca să facă apa sărată să picure, şi totuşi fără să îi provoace vreo durere. Câtă vreme a privit-o, Christiana n-a putut întoarce spatele ochilor lui blânzi şi perfect rotunzi.

După ce a alergat ca să-şi ia hainele şi după ce s-au încălzit şi s-au uscat în vânt şi soare, ea l-a văzut

înălţându-şi capul şi cercetând cerul. A urmărit pescăruşii rotindu-se pe curenţii ascendenţi, dar nu a părut să descopere ce căuta. Apoi, urmărit de Christiana, a galopat într-o parte şi în alta a plajei, a săltat în cerc; şi, scuturându-şi coama, s-a ridicat pe picioarele din spate. Mulţumit, a făcut un singur salt care, spre uimirea Christianei, l-a dus dincolo de linia înaltă a dunelor care înfruntau oceanul. Când ea l-a urmat, calul începuse deja să galopeze şi să sară în zbor peste dune, peste pereţii alcătuiţi din tufişuri şi băltoace. L-a urmărit exersând, dorind să-l vadă sărind tot mai departe de fiecare dată – iar el a făcut asta. Şi calul era conştient de prezenţa ei, pentru că se oprea mereu şi întorcea capul să vadă dacă ea mai era acolo. Fata era îndeajuns de inocentă să bată din palme de fiecare dată când el creştea lungimea zborului, iar inima ei zbura când îl vedea cum se ridică în aer.

Însă în cele din urmă el s-a uitat spre duna pe care stătea Christiana şi şi-a înălţat gâtul şi capul. Clătinând din cap, a nechezat profund şi frumos, cum numai caii pot să o facă atunci când sunt emoţionaţi. Apoi s-a întors spre orizontul de nisip şi spre Golf şi a pornit la galop. Pământul s-a cutremurat, iarba de pe plajă a fremătat, s-a lansat înainte şi a zburat.

Rotofei şi impunător, Craig Binky rămânea deseori într-o stare de zăpăceală, epuizat, privind fix lumina licărindă a brizanţilor care se reflecta în camera de zi a ilustrului refugiu din East Hampton, căruia el îi spunea „Rog and Gud Glug”[38]. Tatăl lui, Lippincott „Bob” Binky, construise clubul şi îl deschisese pentru toţi neevreii albi cu sânge englezesc. Totuşi, membrii clubului nu ţineau în mod deosebit la fiul fondatorului. Nu agreau felul în care stabilea lucrurile, anturajul lui numeros, nenumăratele reglementări absurde pe care le propunea la întrunirile lor (fetele *între* nouă şi zece ani trebuiau să poarte colaci de salvare *în orice împrejurare*), şi nici balonul de observaţie pe care îl avea amarat deasupra terenului de golf. El îşi

[38] De fapt, Rod and Gun Club – Clubul Vergeaua şi Pistolul (n.tr.).

numea balonul *Blinkope* şi îl folosea la înmormântări. Când decedatul era coborât în mormânt, umbra balonului îl înfăşură, iar fotografii de la *The Ghost* îi surprindeau pe îndoliaţi într-o postură neobişnuită, privind drept spre cer.

Craig Binky şi amicul lui, Marcel Apand (un magnat imobiliar, cu ochi de şobolan, de culoarea lumânării şi libidinos, al cărui nume se pronunţa *„ape hand”*[39]*),* credeau că treaba celor foarte înstăriţi şi, prin urmare, treaba *lor* era să găsească plaje impresionante şi dumbrăvi umbroase în care să bâzâie albine, să stea într-o grădină aproape de copaci care se legănau şi să urmărească marea din case de vacanţă bine întreţinute, mari cât nişte hoteluri. Într-o după-amiază, în timp ce doisprezece chelneri aranjau tacâmurile şi vesela pe mesele de la Rod and Gun Club, Craig Binky şi Marcel Apand discutau în contradictoriu afirmaţia primului cum că şapte plus cinci ar face treisprezece. Mergând şerpuit prin mulţimea de bărbaţi şi femei, toţi bronzaţi, directorul clubului a întrerupt acea dispută matematică atrăgând atenţia oaspeţilor săi asupra homarilor care fierbeau nu prea departe în vase mari din care se ridicau aburi de apă de mare şi miros de mărar proaspăt, iar apoi – întrucât gândul cinei a alungat gâlceava – a continuat cerându-i un hatâr lui Craig Binky.

Directorul ştia că locuinţa lui Craig Binky din East Hampton avea patruzeci şi cinci de încăperi şi că locuinţa dublă de la oraş, din Sutton Place, avea şaizeci şi era conştient de multe altele pe care Binky le avea pretutindeni în lume – de pildă, un apartament cu grădină în Kyoto. El dorea să ştie dacă Craig Binky sau Marcel Apand aveau o cameră liberă pe care să o împrumute pe o perioadă de o săptămână sau două. O tânără lucrătoare de la bucătărie avea nevoie de locuinţă în oraş cât îşi căuta o slujbă. Clubul se închidea fix pe întâi octombrie. În acel an nu avea unde să locuiască, fiindcă tatăl ei murise la scurtă vreme după ce vechiul lui hotel – aflat în mijlocul culturilor de cartofi de undeva din Springs – arsese până la temelii în timpul unei îngrozitoare furtuni cu multe fulgere. Iar

[39] Mână de maimuţă (n.tr.).

mama ei se întorsese în Danemarca.

— Nu ştiu dacă am unde, s-a grăbit Binky să spună şi a început să se uite nelinişţit în toate părţile, ca de fiecare dată când oamenii îi cereau vreun favor. Păi… sala de biliard de acolo e în renovare.

— A, dar e absolut perfectă, a spus directorul, apoi s-a ridicat. Nu contează.

Însă Marcel Apand asculta concentrat.

— Stai puţin, Craig, a zis el. Nu vrei să o vezi mai întâi?

La scurtă vreme după ce el a văzut-o, ea şi-a găsit loc pe *Apand Victory,* iahtul lui Marcel. Navigând printre cele zece mii de vele ca nişte fluturi din Golf, ea s-a simţit de parcă s-ar fi aflat pe suveica unui război de ţesut care făcea o tapiserie a verii. Călătoria cu iahtul până la New York a durat două zile. S-au oprit peste noapte la proprietatea lui Marcel Apand de la Oyster Bay, unde, după părerea ei, el s-a comportat straniu şi mult prea direct cu privire la genul de lucruri despre care oamenii de pe promontoriul Long Island nu vorbeau în prezenţa cunoştinţelor proaspete. Însă a doua zi, pe 4 iulie, ea i-a iertat cu generozitate lipsa de maniere, iar ceaţa albastră şi înfierbântată care a acoperit drumurile spre oraş i-a reţinut întreaga atenţie.

Nu fusese niciodată la New York. I se povestise despre dimensiunile lui ameţitoare şi făcuse câteva deducţii punând în contrast puterea şi bunăstarea oamenilor de la oraş cu aceea a insularilor pe care îi copleşeau anual – însă nu reuşise să ghicească nici pe jumătate.

Au navigat pe sub cele douăsprezece poduri construite peste Golf. Privindu-le de dedesubt, ă simţit că ameţeşte. De departe, arătau ca nişte arcade încântătoare cu piloni drepţi. Ca luna şi soarele, ca vara şi iarna şi ca multe alte lucruri despre care ştia că se aflau într-un echilibru complementar, ele sugerau existenţa unui plan mai măreţ şi perfect. Cu greu i-a venit să creadă că existau sute de asemenea poduri, iar numele lor i-au delectat urechile când căpitanul le-a anunţat unul după altul pentru ea, împreună cu numele fluviilor, canalelor şi golfurilor prin

dreptul cărora au trecut.

La Hell Gate, când au urmat cotul fluviului şi au văzut stâncile înnegrite ale Manhattanului, ea a aflat că (indiferent cât de frumoase ar fi satele) lumea este îndrăgostită de oraşele ei. Priveliştea înspre aval, la Kips Bay, era aglomerată de canioane cenuşii de neuitat şi se vedeau poduri pretutindeni, unind insulele şi sărind peste curenţii care goneau la fel de iute precum caii de curse. Lucrăturile în fier, semănând cu nişte pânze de păianjen, se avântau în aer, iar arcele lor se rostogoleau ca valurile din largul Amagansett.

Ca un remorcher de port, scorojit şi plin de rugină, care trage un transatlantic nou şi zvelt, Marcel a dus-o pe Christiana de la o petrecere la alta. A ţinut-o lângă el, făcând lumea să se uite lung după ei. Pe 4 iulie au coborât de pe iaht şi au luat un taxi cale de doi kilometri pe lângă ziduri ca de canion din cărămidă sângerie şi geamuri-oglindă. Au zărit doar trei sau patru oameni, deşi ar fi trebuit să fie cu miile. Pentru că ferestrele erau deschise, iar aerul era atât de încins şi de nemişcat încât copacii nu îndrăzneau să se clintească de teamă, Christiana s-a gândit că pătrunsese într-un oraş al morţilor. Dacă ar fi pornit cu maşina din Long Island, pe lângă preria înţesată de morminte, impresia ar fi fost şi mai puternică. Totul s-a confirmat la petrecerile lui Marcel.

Acestea reprezentau preţul plătit pentru a trăi într-un mic palat cu grădină care dădea spre East River. Christiana a avut aproape tot timpul la dispoziţie sălile de recepţie decorate cu migală, bibliotecile, bazinele cu jeturi, saunele şi balcoanele însorite. Marcel era mai tot timpul la birou, dar când se întorcea, pretindea ca ea să îl aştepte, pregătită pentru a ieşi în oraş, machiată şi îmbrăcată în mătăsuri scumpe sau în rochii acoperite de paiete orbitoare.

La început ea a căutat o slujbă şi ar fi fost fericită să devină vânzătoare la Woolworth’s sau femeie de serviciu la o bancă. La petreceri, baluri de binefacere şi banchete

date în onoarea cuiva, i s-au oferit slujbe ca şi cum acestea ar fi fost lucruri pe care servitorii le plimbau pe tavă. Deşi slujbele erau plătite cu sume enorme, ele impuneau ca ea să se pună la dispoziţie în acelaşi fel în care toţi presupuneau că proceda cu Marcel.

Tinerii care îi reţineau privirea se dovedeau a fi angajaţi de-ai lui Apand, fideli şefului lor, ori creaturi vorace care nu se deosebeau de el şi care reuşeau întotdeauna să o roage să îi caute în secret. Iar oamenii care înălţau corturi şi le aduceau mâncarea şi farfuriile se deosebeau de pescarii din Amagansett care făceau aceeaşi treabă în timpul liber. Nu îndrăzneau să se uite la Christiana, iar ei îi era ruşine să îi privească. Se întrista când îşi amintea cum ducea mâncare familiilor scandinave care veneau la hotel când era mică, în timp ce un pianist interpreta cântece daneze vechi de cincizeci de ani, iar ea şi băieţii blonzi, arşi de soare, roşeau, gata să ia foc la gândul de a dansa şi a se atinge.

În nopţile de august Christiana, Marcel şi oaspeţii lui stăteau câteodată pe un balcon de la marginea grădinii, care se prelungea deasupra fluviului. Încărcate, şlepurile şi ambarcaţiunile costiere urmau curentul aproape de mal, trecând tăcute şi rapid ca nişte monştri care încercau să se furişeze în josul canalului după ce pătrunseseră întâmplător în oraş. Sărmanele ambarcaţiuni înspăimântate deveneau ţinte pentru pistoalele lui Apand. În timp ce şlepurile alunecau prin dreptul lor, Marcel, Christiana şi prietenii lor trăgeau focuri în întuneric, încercând să nimerească luminile de poziţie, iar când luau ţinta prea jos, auzeau gloanţele răsunând când loveau copastiile lor de oţel şi apoi cădeau în apă.

Uneori, când se afla la câte o petrecere într-un loc foarte înalt, Christiana se ducea la vreo fereastră întunecată şi privea oraşul. El fumega în arşiţa verii, iar prin aerul tremurător vedea clădiri arzând, probabil câte zece în acelaşi timp, în oraşul săracilor. Numeroasele lumini care luceau prin aerul înceţoşat al verii păreau incendii şi tot ce era dedesubt părea iluminat. Şi totuşi, oraşul nu era

sufocat de propriul său fum. Era viu şi, chiar dacă asta însemna riscul de a se rătăci în el, ea voia să îl cunoască. Pentru că erau tot felul de iaduri – unele erau negre şi murdare, iar altele, argintii şi înalte.

Spre sfârşitul verii, oraşul era atacat şi asediat de valuri de caniculă care decolorau şi secau mlaştinile din New Jersey până când se albeau ca straturile compacte de sare, pârjoleau terenurile virane cu pini şi încercau să transforme dunele din Montauk în deserturi marţiene. Întregul oraş era un cuptor – treizeci şi trei de grade la umbră, şi temperatura rămânea la fel toată noaptea. Arterele principale, insulele şi bulevardele erau verzi ca nişte pene, cu copaci însetaţi care se mişcau în ritmul unor dansatori demenţi, cerşind apă în vântul uscat.

Într-o noapte sufocantă de la sfârşitul lunii august, Hardesty şi Virginia au înnebunit de dorinţă. Posedaţi şi cuprinşi de halucinaţii, transpirând ca nişte alergători, s-au luptat cu tot ce aveau ca să ajungă să se atingă. Prăbuşiţi în actul umed, gimnast şi violent, s-au simţit ca nişte motoare puternice, forje, furnale şi s-au întrebat dacă nu cumva un mare zeu, în călătorie spre depărtări, zburase pe lângă soare şi îşi trecuse mantia înfierbântată peste pământ. După aceea, au auzit sirena cu abur a unui cargou alunecând în josul fluviului, îndreptându-se spre ocean. Au zărit forma vaporului şi curentul de aer stârnit de trecerea lui le-a cutremurat trupurile şi a vibrat prin ei ca şi cum vasul nu ar fi coborât pe East River, ci ar fi stat lângă ei în dormitor.

Nu foarte departe, Asbury Gunwillow stătea întins pe pat, încercând din răsputeri să respire. Îşi găsise de lucru ca pilot al şalupei ziarului *The Sun.* Transporta reporteri şi ilustratori la locul incendiilor de pe cheiuri şi la ceremoniile de inaugurare a navelor; îi ducea în largul oceanului pentru a întâlni demnitarii care soseau pe transatlantice, asigura călătoria angajaţilor din Manhattan, Brooklyn Heights şi Sheepshead Bay şi înapoi; urmărea Paza de Coastă, Serviciul Vamal şi Poliţia Portului; făcea totul astfel încât cititorii ziarului să aibă perspective

proaspete ale noilor clădiri de pe malul fluviului; îi însoţea pe Hardesty şi Marko Chestnut până în locuri precum Sea Gate şi Indian's Mallow; şi pescuia anşoa cu năvodul la o sută şaizeci de kilometri în largul golfului. Asbury fusese urmărit o lună întreagă de o femeie neîngrijită şi monstruoasă din Tribeca, o intelectuală care nu ştia dacă era zi sau noapte, nu văzuse niciodată oceanul şi credea că ţapul era mascul de oaie. Având pielea de culoare gălbuie şi pătată, trăind doar cu tutun, cărţi şi alcool, avea faţa de broască-bou, creier de ţânţar şi corp de raton. Şi totuşi îl ademenise cu uşurinţă pe Asbury în podul ei de pe Vesey Street pentru că avea voce de sirenă, iar numele ei era Juliet Paradise. Fiind destul de curtenitor, el nu a fugit de la prima lor întâlnire, iar după aceea ea l-a urmărit ca un câine de vânătoare.

— Cum să scap de ea? i-a întrebat el pe Hardesty şi Marko. Când mă uit la faţa ei parcă văd o pizza. Am încercat totul. Ce să fac? Spuneţi-mi!

Amuzaţi de suferinţa lui, cei doi au izbucnit în râs.

În centrul comercial, în Central Park West, Praeger şi Jessica erau din nou împreună pentru a noua sau a zecea oară, ştiind că îşi vor petrece restul vieţii în convergenţă şi reconvergenţă. Harry Penn, văduv, se ducea să-şi vadă fiica atunci când ea juca într-o piesă, conducea cel mai bun ziar din lumea occidentală şi i se serveau cinele acasă de către Boonya, o menajeră dementă, dar veselă, de origine norvegiană. Tot văduv, Marko Chestnut nu se dezîndrăgostea de femeia care murise şi se simţea încurajat de graţia copiilor care veneau la studioul lui pentru a fi pictaţi, de arta pe care o practica şi de oraşul mereu schimbător. Craig Binky era burlac şi nu se gândise niciodată la iubire. Însă merită spus că el nu se gândise vreodată la ceva anume. Era îndeajuns de fericit. Avea ziarul *The Ghost,* balonul de observaţie şi numeroase planuri de a strivi *The Sun.* Marcel Apand avea proprietăţi, concubine şi pe Christiana pentru a o arăta lumii.

În noaptea de august în care Asbury nu reuşise să doarmă, iar Hardesty şi Virginia nu se putuseră separa,

Marcel Apand, câţiva dintre prietenii lui şi Christiana au pornit cu trei automobile enorme să facă un tur al oraşului săracilor. Marcel nu era nătâng: automobilele blindate cu care se deplasau erau echipate cu aparate de radio şi straturi încărcate cu un curent de înaltă tensiune, iar în fiecare dintre ele se aflau o pază de corp şi un şofer, ambii înarmaţi cu puşti automate de mici dimensiuni şi grenade cu gaze lacrimogene.

Procedau astfel deoarece erau dispuşi să facă orice pentru a se distra, fiindcă nici ei nu puteau dormi, şi pentru că Marcel voia s-o convingă pe Christiana să renunţe la ideea că dincolo de scăderea tensiunii curentului electric şi de fum exista ceva divin gratis. Voia să îi demonstreze că astfel de lucruri nu existau, că nu exista nicio taină, nicio metamorfoză, niciun Dumnezeu care să îi mântuiască pe cei care sunt aruncaţi în valuri.

Mergând încet în convoi pe Podul Williamsburg, înainte ca draperiile să fie trase la ferestre, astfel încât nimeni să nu poată vedea înăuntru, au toastat în cinstea fiecăruia cu şampanie şi au verificat încuietorile portierelor. Agitaţi şi entuziasmaţi, dar, mai presus de toate, curioşi, au vorbit în şoapte ce de-abia se desluşeau când au coborât rampa Brooklyn direct în infern.

— Într-o bună zi, întregul oraş va arde, a spus un bărbat mai în vârstă, cel mai în vârstă dintre cei prezenţi fiind Marcel.

— Şi ce dacă? l-a provocat altul. Probabil că oamenii au dreptul să-l incendieze.

Cele trei automobile coborâseră şi se deplasau pe un bulevard lung şi pustiu, unde se aflau doar clădiri de locuinţe întunecate.

— Nu mă refer la felul în care arde în fiecare zi, a spuse bătrânul. Acest lucru este controlabil, acceptabil. Mă refer la o izbucnire de furie care se va face auzită în ceruri, la un incendiu care va lăsa în urmă doar moloz şi sticlă.

— Îl vom reconstrui, a spus Marcel. Să vină şi ziua aceea. Îl vom reconstrui!

— Ar fi o greşeală, a afirmat o femeie mondenă, o mare

greşeală să arzi totul doar ca să salvezi o parte din el…

— Priviţi! a exclamat Christiana.

S-au uitat pe geamurile de pe partea dreaptă, unde un grup de zece sau doisprezece tineri slăbănogi, purtând jachete din blugi şi pantaloni strâmţi urmăreau un bărbat care nu avea cămaşă. Se împleticea din când în când, fiindcă alergau pe un teren înţesat de cărămizi ascuţite, stivuite câte trei sau patru, la diferite unghiuri. Şi totuşi, bărbatul aproape că zbura şi ar fi rămas mult timp la o distanţă considerabilă faţă de ei, dacă o cărămidă azvârlită de cineva din fruntea grupului nu l-ar fi lovit în cap, făcându-l să cadă cât era de lung. Tinerii l-au înconjurat şi l-au bătut cu ţevi de oţel şi lanţuri. În cele din urmă, ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, l-au împuşcat drept în faţă de opt sau zece ori. După aceea au fugit.

Totul se întâmplase în mai puţin de un minut. Cât urmărise scena, Christiana nici nu a fost în stare să respire. L-a implorat pe Marcel să cheme poliţia şi a vrut să coboare să-l ajute pe bărbatul prăbuşit peste cărămizi.

Geamul despărţitor dintre compartimente era pe jumătate coborât, iar paza de corp a anunţat că fusese alertată poliţia.

— Însă nu va veni nimeni acum, a spus el. Abia la lumina zilei. Poliţiştii se tem. Oricum nu are importanţă: bărbatul e mort şi probabil că se aştepta la asta.

Gemuleţul s-a închis, iar ei şi-au continuat drumul.

— Marcel, nu deţii o mare parte din zona asta?

— Ba da, Del, dar acum treizeci de ani, când mai era ceva de deţinut. Acum aici funcţionează legea celor care se instalează ilegal. Şi nu mai sunt multe clădiri în picioare.

— De ajuns ca să scoţi profit.

— Doar pentru diavol.

Prin geamurile colorate venea o lumină înflăcărată care făcea feţele femeilor să capete o nuanţă trandafirie. Bulevardele lungi de moloz nivelat, unde nu rămăseseră în picioare decât hornurile, erau doar perimetrul unui oraş vast al săracilor, care se întindea până la ocean. Păzit de crenelurile blocurilor de locuinţe, el apărea în depărtare ca

o tigaie enormă în care ardea o flacără fumegoasă. Cerul de deasupra pâlpâia şi dansa, iar zidurile cu metereze nevăzute arătau ca o culme de munte umbrită la apusul soarelui. În roşu şi negru, acţiunea luminii sugera mişcările unei armate barbare şi turbate.

Deşi reduşi la tăcere de frică, au continuat să înainteze prin oraşul de flăcări. Acela nu era un loc tăcut, aşa cum ar fi putut să fie, punctat doar de explozii şi împuşcături. Era un iad de sunete mecanice dezlănţuite, care luptau între ele pentru a copleşi simţurile: batalioane de tobe, sirene care se împerecheau în aerul liber, motoare urlând ascuţit de încântare.

Sute de mii de oameni se năpusteau dintr-un loc în altul, aşa cum oraşul-mamă strălucea rece spre apus, dar acestea erau creaturi pierdute, cu ochi euforici. Un bărbat negru de funingine, cu haine aproape putrede, stătea aplecat şi lovea în trotuar cu două beţe. Părea că, pentru o clipă, se va îndrepta de spate, dar nu a făcut-o. Lunatici desculţi, cu expresii pierdute, mergeau bălăbănindu-se de pe o stradă pe alta cu pantalonii în vine. Şiruri de prostituate bolnave stăteau la colţuri de străzi şi făceau semne spre automobilele care mârâiau, având motoare îndeajuns de puternice pentru tancuri şi fiind ticsite cu bărbaţi ale căror mâini încălzeau cuţite şi pistoale. Nu existau locuri liniştite, nici parcuri înceţoşate, nici lacuri, copaci sau străzi curate. Singurele turnuri din oraşul săracilor erau stâlpii de fum tremurător şi peste toate domneau tineri aroganţi care umblau pe străzi. Mistuiţi de războaiele între ei, îi exploatau pe alţii doar din distracţie şi o făceau bine. Când maşinile treceau pe lângă ei, aceşti tineri îşi umflau piepturile, făceau gesturi sfidătoare şi zâmbeau. Pietrele şi sticlele cădeau ploaie asupra automobilelor blindate.

Au ajuns la o piaţetă care, deşi fusese cândva un târg de distracţii şi o piaţă a fermierilor, acum devenise loc pentru trocul de lucruri furate şi vânzarea de droguri, pentru defilări ale bandelor şi pentru cămătărie şi proxenetism. Într-o latură, un întreprinzător isteţ transformase

fundaţiile ruinate ale unei clădiri publice într-o arenă. Mulţimea intra şuvoi pe porţile ei şi se lupta pentru locuri pe scândurile aşezate instabil pe zidăria dărăpănată. Mii de oameni se îngrămădiseră acolo pentru a vedea ceva ce se dorea distractiv. Marcel s-a gândit ca n-ar fi rău ca el şi prietenii lui să intre în arenă, căci atenţia tuturor va fi îndreptată spre ceea ce veniseră să vadă. A trimis o gardă de corp să facă aranjamente pentru obţinerea unei loje înapoia luminilor, care să fie aproape de maşinile în aşteptare. Femeile şi-au dat pe spate vălurile din dantelă şi au strâns din pleoape din cauza lămpilor cu electrozi din cărbune care iluminau arena. Puţinii rătăciţi care se strânseseră acolo au fost reduşi la tăcere de diferenţele de ţinută, sănătate şi îmbrăcăminte care făcea cele două grupuri să simtă că aveau în faţa ochilor reprezentanţi ai altei specii. Christiana şi-a aruncat părul pe spate şi a privit în jur. Ştia că, la nevoie, putea să se caţere şi să fugă. Trăind lângă Marcel, se simţea deseori imobilă şi, culmea! fără de trup. Acolo, cel puţin, totul era fizic – zgomotul, arşiţa apăsătoare a verii, norii roz, învârtejiţi, care reflectau lumina flăcării. S-a gândit că era mai bine să se afle acolo, unde inima îi bătea scăpată de sub control, iar mâinile îi tremurau, decât să stea la taclale cu prietenii lui Marcel într-un salon sau un restaurant scump.

În lumină a apărut un bărbat. Purtând un smoching de culoarea lămâii verzi şi bijuterii de aur, care parcă mişunau peste tot pe el, a răcnit ceva într-o limbă pe care Christiana abia a înţeles-o şi, în timp ce urla, s-a apucat să danseze. A făcut un gest către o intrare sau alta în arenă şi din umbre au început să pătrundă luptători. Acoperiţi de platoşe negre şi strălucitoare, semănau mai mult cu nişte creaturi marine decât cu nişte gladiatori. Fiecare avea o armă în mână, o sabie, o suliţă lungă, un trident sau o ghioagă. Când omul care era devorat de propriile bijuterii a dispărut, cei doisprezece luptători au rămas în picioare pe nisip. Însă nu au început să lupte unii cu alţii.

În schimb, s-a deschis o poartă, iar o iapă cafenie a fost împinsă în lumina orbitoare. La început orbită, s-a retras.

Urletele mulţimii au întâmpinat-o, paralizând-o şi, pe măsură ce ochii i s-au obişnuit cu lumina, a văzut luptătorii apropiindu-se şi şi-a dat seama ce se va întâmpla. Cei de lângă ea au făcut-o să se îndepărteze de zid şi să se îndrepte spre centrul arenei. Ea a urmărit cum luptătorii strângeau cercul în jurul ei. Nu era de mare folos să amenințe cu copitele din spate, întrucât, oricum s-ar fi întors, în faţă ar fi avut un spadasin sau un suliţaş, în faţa cărora era aproape neputincioasă. Unii luptători înfruntau singuri caii. Nu era cazul acolo. Chiar şi aşa, ei se mişcau foarte încet, iar spectatorii erau încordaţi. Iapa a intrat în panică şi s-a cabrat. Imediat luptătorii au atacat-o, împungând-o cu armele adânc în carne. Suliţele i-au străpuns pieptul cu un sunet care amintea de înfigerea cuţitului într-un pepene galben. Iapa s-a prăbuşit într-o clipă, legănându-se slab pe genunchi, iar ei au hăcuit-o până când nisipul s-a îmbibat de sânge şi bucăţi de carne s-au împrăştiat în jur ca nişte gunoaie.

Christiana abia dacă se mai putea ţine pe picioare. Nu avea putere nici să stea, nici să strige şi, deşi ar fi vrut ca Marcel să o scoată de acolo, nu s-a putut întoarce spre el. Voinţa o părăsise şi avea doar ochi, la fel ca într-un vis.

A fost adus alt cal şi, deşi Christiana a implorat în tăcere să fie eliberată, a rămas ţintuită locului şi a urmărit cum un alt animal dezorientat s-a prăbuşit în genunchi şi a murit.

Apoi au adus ceea ce aştepta mulţimea, un enorm armăsar alb pentru intrarea căruia au trebuit să deschidă ambele porţi. Calul a rămas calm, nefiind orbit de lumină, nici speriat. Pentru Christiana, animalul care se afla acum în ring era întruchiparea a tot ce iubea, a tot ce era frumos şi a tot ce era bun. A simţit că dacă îl vor doborî, luptătorii vor ucide tot ce ar îngădui lumii să se înalţe într-o bună zi. Şi, spre deosebire de ziua în care se aflase singură pe plajă, când îşi lepădase rochia fără să se gândească şi intrase în valuri, acum nu putea să îi sară în ajutor. Totul era altfel. Lucrurile se schimbaseră. Lumea nu mai era ca atunci când călărise calul alb, ieşind din ocean.

Era cu el în arcul de lumină şi a văzut prin ochii lui când el şi-a mişcat capul pentru a-şi măsura duşmanii. Şi-a uluit spectatorii pentru că refuza să-i fie frică. Înaintând cu eleganţă, s-a apropiat de resturile iepelor şi a atins cu copita capul însângerat al primei. A fost un gest inconfundabil, iar măcelarii de cai au început să se agite. Christiana ştia că armăsarul ar fi putut ieşi din arenă, lăsând-o în urmă fără nicio greutate, la fel ca un cal deprins cu săriturile peste obstacole care aleargă pe o peluză, însă el a preferat să rămână.

A prins să se mişte într-o parte şi în alta. Luptătorii cu animale nu mai văzuseră vreodată o creatură atât de mare. Cât a dansat cu agilitate, muşchii i s-au umflat sub piele. Picioarele i se mişcau repede, iar copitele cenuşii au părut brusc, ascuţite ca briciul. Oamenii au urlat când el s-a cabrat şi i-a făcut pe luptătorii invincibili să-şi plece lăncile şi săbiile de spaimă.

Un luptător a aruncat lancea. Armăsarul ridicat pe picioarele dinapoi s-a răsucit furios spre ea, a deviat-o într-o parte, iar ea s-a înfipt pe jumătate în sol. Cel care o aruncase a încercat zadarnic să o smulgă. Spectatorilor le plăcea ce vedeau şi, când alte două suliţe au fost aruncate în acelaşi timp, dacă arena ar fi avut acoperiş, urletele lor l-ar fi făcut să sară în aer. Calul a făcut un salt şi s-a ferit de una dintre arme, lovind-o pe cealaltă cu copitele din spate, azvârlind-o în aerul nopţii într-un zbor care promitea să o ducă departe, dincolo de fum şi nori.

Acum oricine îi putea auzi răsuflarea. Sărituri iuţi l-au dus dintr-o latură a arenei în cealaltă, împrăştiind spadasinii şi suliţaşii, izolându-i pentru a-i ataca. Aceştia s-au lovit de ziduri, şi-au scăpat armele din mâini şi au început să se legene pe picioare de parcă nu ar fi ştiut unde se aflau. Calul alb i-a doborât unul după altul. Făcea o fentă spre stânga şi, într-o frântură de secundă, sărea în dreapta, lovind cu picioarele din faţă câte un măcelar de cai şi zdrobindu-l de perete. Îi ridica şi îi scutura până când deveneau moi ca nişte cârpe, apoi îi arunca departe. Îi lovea cu gâtul şi îi strivea sub copite. Iar la sfârşit, a

rămas singur, tremurând, transpirând, înfierbântat.

Cum spectatorii ajunseseră într-o stare de frenezie primejdioasă, Marcel a insistat ca grupul să plece imediat şi să se întoarcă în Manhattan. Când au pornit spre Great Bridge, cele trei maşini grele au ajuns mult deasupra negurii înflăcărate a oraşului săracilor, iar Christiana a văzut luna plină care naviga peste port şi arginta falezele. Departe de oraşul săracilor existau lucruri precum culoarea albastră, un vânt răcoros fără fum, covoraşe de lumină întreţesută şi perla enormă a lunii. Expediţia avusese mult succes, a spus Marcel. Cine ar fi bănuit că vor vedea un cal alb luptând ca un înger răzbunător? Descoperirea era meritul lui Marcel şi vestea s-a răspândit. Însă alte caravane nu vor avea acelaşi noroc. Calul alb a dispărut curând în străfundul oraşului săracilor.

S-au întors în Manhattan foarte târziu sau, mai bine zis, dimineaţa devreme şi toţi au dormit duşi. Toţi, în afară de Christiana, care nu a dormit deloc.

A privit îndelung spre grădina fluviului scăldat în lumina lunii. Cât fuseseră în oraşul săracilor, un front de aer rece coborâse dinspre Canada şi ridicase ceaţa de pe cea mai mare parte a Manhattanului. Şi-a imaginat că în susul fluviului va fi din nou verde-închis în locul verdelui-difuz de junglă al verii, în care nu exista deloc albastru. Arşiţa şi ceaţa înghiţiseră albastrul vreme de săptămâni, însă acum acoperea suprafaţa fluviilor şi domina versanţii munţilor. Aerul rece a trezit-o brusc la realitate.

Şi-a strâns lucrurile, a îmbrăcat o bluză din batist şi pantaloni kaki şi a coborât la bucătărie. Acolo şi-a făcut şase sandvişuri cu carne afumată, a luat câteva mere şi morcovi şi a decis să fure din vasul în care erau ţinuţi banii mărunţi. Marcel nu avea să le simtă lipsa, iar ea va lua doar ce se afla acolo. L-a desfăcut şi a scos un fişic de bancnote pe care l-a îndesat în buzunar fără să se uite. Afară, în Sutton Place, la miez de noapte, după luni şi luni, s-a simţit liberă pentru prima oară şi aproape că a dansat pe stradă. Nu ştia încotro merge şi ce va face, dar înainte

să pătrundă în adâncimile oraşului a numărat banii pe care îi luase şi a rămas puţin şocată văzând că avea la ea 3.243 dolari. Cum acei bani nu ar fi ajuns nici pentru o masă frugală de prânz pentru prietenii cei mai apropiaţi ai lui Marcel sau pentru a aproviziona iahtul pe o zi de călătorie, a presupus pe bună dreptate că el nu-şi va da seama şi nici nu se va sinchisi că ei dispăruseră. La urma urmelor, el pierduse 7 milioane de dolari la Pachinko[40] şi spusese că merita să vadă bilele mici şi argintii căzând peste cuiele argintii.

Pur şi simplu din întâmplare, s-a îndreptat spre sud, către Village. Oraşul era pustiu, singura activitate fiind clipitul firmelor luminoase din neon, câte un vălătuc de abur care se ridica din caldarâm sau câte un pescăruş care traversa lin golul dintre canioane, planând pe aerul roz de zori şi seninătate. Totul părea a fi binevoitor. Cu toate astea, ea era temătoare. Marcel o avertizase că va fi devorată imediat de oraşul nemilos. „N-ai trăit niciodată singură”, spusese el. „Nu e uşor. Cum vei găsi un apartament? Ştii ce greu e să obţii un apartament în New York? Şi slujbă: vei avea nevoie de luni ca să-ţi găseşti una. Până atunci, vei muri de foame pe străzi.”

Dimineaţă devreme, un agent imobiliar i-a arătat o cameră minusculă pe Bank Street. Cada de baie era în bucătărie şi putea atinge toţi cei patru pereţi stând în centrul „dormitorului”, însă era curat şi linişte, iar fereastra dădea spre o grădină.

— Va trebui să împărţi balconul cu domnul care locuieşte în apartamentul alăturat. Lucrează la *The Sun*, pilotează şalupa ziarului, aşa că e mereu plecat când e vreme bună şi vei avea balconul doar pentru tine.

— Dar are doar treizeci de centimetri lăţime, a protestat Christiana.

— Două sute de dolari pe lună, i-a răspuns agentul imobiliar.

A semnat contractul de închiriere, a plătit o garanţie şi

[40] Joc mecanic sau electronic de origine japoneză, asemănător cu flipperul (n.tr.).

chiria pe o lună, iar agentul imobiliar a plecat.

— Buun! a spus Christiana. Uite, că am şi unde să locuiesc!

Şi-a deschis un cont la bancă, a umplut frigiderul şi şi-a mobilat casa, totul până la amiază. Cum nu avea nevoie decât de o măsuţă, două scaune, o saltea albă, nişte pături, trei lămpi, un covoraş vechi pentru rugăciuni şi un minimum de ustensile pentru bucătăria minusculă, a rămas cu ceva mai mult de 2.000 de dolari – şi ceva bani de buzunar cu care a luat masa de prânz, şi-a cumpărat un dicţionar danez, câteva romane în daneză şi cărţi de geografie, un carneţel de notiţe şi câteva pixuri. Voia să înveţe singură limba pe care o cunoscuse dintru început şi care stătea în hibernare în fiinţa ei, având nevoie doar să fie trezită. La ora trei după-amiaza şi-a găsit o slujbă. La intrarea de serviciu a unei frumoase case din Chelsea, o femeie cu o înfăţişare uimitor de lipsită de vârstă, pe nume Boonya, a primit-o înăuntru şi s-a apucat să-i explice îndatoririle de menajeră ocazională.

— Dar eu am spus că vreau o slujbă cu normă întreagă, a protestat Christiana.

— Domnul Penn te plăteşte ca pentru normă întreagă, draga mea, a spus Boonya, care era rotundă ca o minge medicinală, dar vei lucra doar jumătate de normă. În interbale, trebuie mergi la bublioteci şi concerţi. Dacă mergi la colegiu, el plăteşti studiouri. Eu prefer muncesc în casă, gătesc, spăl şi de astea. Fiecare cu ale lui. Bosca, fata de culoare care a fost aici până la venirea ta, studia în teatru. Pricepi?

— Da. Extraordinar.

— Dacă aşa vrei să te exprimi. În regulă, ştii să găteşti?

— Găteam la hotelul părinţilor mei.

— Bine, a spus Boonya, în timp ce o conducea pe Christiana spre bucătărie. Dar s-ar putea să nu ştii ce feluri îi merg la inimă lui Harry Penn. El şi fiica lui au mâncăruri preferate, pe care te învăţ să le găteşti.

— De pildă?

— Păi, caşcaval durbo[41] umplut cu trifoi, caminog, carne de vibola, seminţe prăjite de bandribrolog, clătite cu ulei de satcha, pui Dollit în Sos Donald, fructe uriaşe de grozamă, cremă a la berkish trellick, serbină de vellit, tetling murate, ciocolată wall hermans, lămâi de drum, oale Rhinebeck fierbinţi cu armando proaspăt, parifoo de aminulă, săgeţi-lentilă de vanilie, beati fertile, sângerete arhibestial, tort-calendar turcesc, cocktail de porc de sală de dans, tort cu cremă de pergament subţire, miel boxer tare şi crocant, pluş îndulcit, nuci rubint vesele şi pui rasta cu sos Arnold.

Boonya avea câte o reţetă pentru fiecare dintre acele produse ale imaginaţiei ei dezlănţuite. Christiana s-a uitat uimită la Boonya care demonstra prin gesturi cum se pregăteşte teetinglele proaspăt sau modul cum trebuiau tăiate săgeţile-lentilă de vanilie.

— Să presari întotdeauna făină pe blatul din marmură înainte de a pune săgeata-lentilă negătită. Presari vanilie. Şi tai repede! a strigat ea, iar braţele ei groase ca nişte mezeluri s-au agitat în jurul mingii medicinale. Altfel se lipeşte. Nişte ticăloase, săgeţile aste lentilă. Mama ta te-a învăţat cum să dezosezi ca lumea serbină bună de vellit?

Boonya a dus-o prin casă, care era plină de cărţi, picturi şi relicve nautice, toate trebuind să fie şterse des de praf. Exista şi o pictură iluminată a lui Harry Penn de pe vremea în care fusese comandant de regiment în Primul Război Mondial.

— Asta a fost cu ani în urmă, a explicat Boonya, cu secole în urmă. Aici e tânăr, acum nu mai e. Acum e bătrân. Îşi petrece mult timp la *The Sun,* dar când e aici, citeşte tot timpul. „Cărţile opresc timpul în loc”, spune el. Eu una cred că e ţicnit. (Am pus şi eu o carte lângă ceasul deşteptător şi ceasul a mers în continuare.) Să nu spui nimănui, dar când citeşte ceva ce îi place, e foarte fericit, dă drumul la muzică şi dansează singur sau câteodată cu o mătură. Dar să-ţi ţii guriţa.

— Cred că dansează cu o mătură din cauză că i-a murit

[41] Caşcaval Derby, varietate apropiată de cedar (n.tr.).

soţia, a spus Christiana.

— Nu cred, a spus Boonya. Dansează şi cu un mop.

— Poate a avut o amantă.

— Da, dar avea părul scurt. Şi eu am avut mopuri cu părul scurt. Sunt bune pentru o curăţenie de precizie, ca roţile alea mici pe care le pun la maşinile de curse. În formula P europeană, roţile au mărimea unei monede de un dolar de argint. De aceea au şi piloţi pitici, care să le poată prinde cu mâinile lor minuscule. S-a uitat în jur cu un aer conspirator şi i-a făcut semn Christianei să se apropie. Şoptind încet, a spus: Corpurile lor încap între stâlpi. Şi fratele meu Louis a încercat să fie pilot. Dumnezeu mi-e martor că e destul de mic. Dar Louis se preface mereu că e curcan din umbră, de aceea l-au concediat.

— Ce e un curcan din umbră?

— Unul dintre acele lucruri pe care le folosesc boomatoocii pentru a spăla ferestrele, dar ei trebuie să le aducă prin contrabandă ca să ajungă în Pennsylvania. Ai priceput unde bat? Louis nu era întreg la minte. Într-o zi, Dumnezeu a spart nuci, iar Louis trăgea un pui de somn în grămada de nuci. Ai priceput?

Christiana a zâmbit, dar când Boonya şi-a mutat privirea de la ea o clipă, şi-a dat ochii peste cap cu un aer duplicitar.

— Sst! a şuierat Boonya, ridicând un deget în aer. Auzi castanietele?

— Nu, i-a răspuns Christiana.

— Cred că le aud trecând pe o maşină mortuară. Probabil că ambasadorul spaniol a dat colţul. Apoi, cu picături de sudoare prelingându-se din sprâncenele unite care mărşăluiau pe fruntea ei ca un miriapod, Boonya a pus paie peste focul demenţei ei până când a intonat ca un druid, cântându-i Christianei ceva despre care a spus că erau cele zece colinde de Crăciun egiptene, ţinând apoi o lungă şi aprigă disertaţie despre ustensilele sexuale ale eschimoşilor şi vorbind despre nuca de cocos, despre care a susţinut că era exclusiv simbolul stării de pregătire

militară. Apoi s-a oprit pentru a o pune la încercare pe Christiana.

— Care este simbolul stării de pregătire militară?

— Nuca de cocos.

— Exclusiv?

— Aşa se spune.

Însă una peste alta, Boonya era o menajeră bună şi (cel puţin în activitatea ei) de nezdruncinat ca Stânca Gibraltarului. În plus, chiar arăta ca ea sau mai degrabă ca o sferă cu trei pepeni galbeni pe ea – doi sâni enormi care se legănau conform atracţiei gravitaţionale şi capul, cu şuviţe de păr blond şi subţire, împletite pentru a închipui un coşuleţ. Era norvegiană şi se socotea superioară zveltei şi frumoasei Christiana, care era daneză, deoarece Norvegia era deasupra Danemarcei pe hartă.

Într-un fel sau altul, s-au împăcat. Iar locul de muncă era o distracţie extraordinară pentru Christiana, căci declaraţiile şi afirmaţiile lui Boonya nu se sfârşeau niciodată, lucra ca un diavol, cânta în limbi pe care nu le cunoştea nimeni şi avea reţete pentru o mie de mâncăruri care nu existau.

Christiana l-a descoperit pe ocupantul apartamentului de cealaltă parte a zidului abia iarna, când, în timpul unui viscol prelungit, lansarea ziarului *The Sun* a întârziat. Vântul constant dinspre nord-vest mâna zăpada pe traiectorii hipnotice, în vreme ce viscolul gonea prin grădină, transformând-o într-un circ alpin. Asbury şi Christiana au rămas ore în şir faţă în faţă, deşi între ei erau două focuri şi câteva rânduri de cărămizi.

Ea era absorbită de *Mări în iarnă* de Thorgard, gonind cu două pagini pe oră în daneză. Asbury stătea la o măsuţă din faţa focului, chinuindu-se să citească *Probleme de navigaţie avansată*, publicat de editura Dutton, împotriva căreia trebuia să triumfe curând, dacă voia să-şi continue drumul spre obţinerea certificatului de căpitan. Locuiseră vreme de şase luni în camere alăturate şi nu ştiuseră nimic unul despre existenţa celuilalt, cu toate că dormeau

practic la mai puţin de treizeci de centimetri depărtare.

Dacă forţele naturii ar fi fost mai puţin ocupate cu formarea nemaipomenitelor viscole şi cu înverzirea şirurilor de munţi decât de aducerea faţă în faţă a unui bărbat de treabă cu o femeie de treabă, cărămizile care îi despărţeau s-ar fi fărâmiţat de mult. Însă forţele naturii nu păreau să se sinchisească, astfel că Asbury a cunoscut-o pe vecina lui abia când s-a ridicat să aţâţe focul. A aranjat lemnele cu vătraiul, urmărind cum cărbunii încinşi se prefac în hrană pentru foc. După ce s-a declarat satisfăcut de activitatea pe care o declanşase în creuzetul din faţa lui, a lovit de trei ori cu vătraiul în peretele din spate al şemineului, pentru a scutura cei câţiva tăciuni încinşi care se prinseseră în cârligul lui.

Christiana a lăsat cartea deoparte şi a privit fix spre peretele despărţitor al şemineului. Apoi s-a ridicat, a luat vătraiul şi a bătut de trei ori cu el. I s-a răspuns. Curând, telegrafia s-a mutat de la peretele despărţitor al şemineului către zidul de deasupra pervazului, iar apoi spre peretele dintre paturile lor. Acolo, descoperind că vocile străbăteau, s-au prezentat, dar, din stânjeneală, au întrerupt conversaţia foarte curând.

— Ce loc e acesta în apartamentul tău? întrebase ea.

— Patul, îi răspunsese el. Dar la tine?

— La fel, spusese ea, dându-şi seama că dormeau la doar câţiva centimetri depărtare.

— Acum o să-l muţi? a întrebat Asbury.

— Nu.

Câteodată petreceau stând întinşi lângă perete, spunând tot ce le trecea prin minte, povestindu-şi viaţa, ceea ce gândeau şi ce visaseră. În acest fel, au devenit atât de apropiaţi încât era ca şi cum ar fi avut o aventură înfocată, fără ceva precum un perete între ei. La vară, i-a spus el, vor putea călători prin balconul lor spre o vale între piscurile acoperişului.

— De acolo se poate vedea fluviul, i-a zis el.

Ea a spus că i-ar plăcea să meargă acolo. Dar era periculos urcuşul?

— Nu, i-a răspuns bărbatul.

Se vor întâlni la vară. Însă abia atunci.

— Cum arăţi? a întrebat Asbury într-o seară, câteva luni mai târziu, pentru că ştia că, întrucât era deja început de mai, o va vedea curând.

— Nu sunt atrăgătoare. Nu sunt deloc atrăgătoare, a spus ea.

— Eu cred că eşti frumoasă, a răspuns el prin perete.

— Ba nu, a insistat Christiana. Nu e adevărat. Vei vedea.

— Nu-mi pasă, a răspuns el. Te iubesc!

Când a auzit-o plângând, el a crezut că probabil mersese mai departe decât s-ar fi cuvenit. Însă o iubea şi nu-i păsa dacă, aşa cum susţinea ea cu hotărâre, era urâtă. I-a spus asta răspicat în câteva rânduri spre sfârşitul primăverii. În cele din urmă, a rugat-o să se mărite cu el.

Toată lumea, inclusiv Hardesty, se gândea că Asbury făcuse o greşeală îngrozitoare.

— Eu înţeleg că oamenii, mai ales cei singuratici, se pot îndrăgosti printr-un zid, a spus Hardesty. Dar dacă ea e respingătoare, aşa cum susţine, vei avea nevoie de acel zid între voi tot restul vieţii.

— Ştiu, a spus Asbury. Dacă e într-adevăr hidoasă, s-ar putea să ai dreptate. Dar ea spune că este doar neatrăgătoare şi nu ştiu ce înseamnă asta. Încă nu-mi dau seama cum ar fi posibil să mi se pară cea mai frumoasă femeie din lume.

Hardesty s-a oferit să se ducă să tragă cu ochiul, însă a primit o predică răsunătoare în legătură cu încrederea, după care Asbury a afirmat că era dispus să rişte. Vocea ei era frumoasă, iar el ştia că o iubea – asta era de ajuns.

Ea a fost de acord să se mărite cu el şi au hotărât să se întâlnească pe acoperiş în prima zi frumoasă. Cum era de aşteptat, mai toată primăvara a plouat.

Însă într-o zi de iunie, la o oră matinală, înainte ca soarele să fie prea puternic, Asbury a ieşit pe acoperiş. La început, s-a căţărat spre culmea din partea lui şi a rămas acolo, uitându-se spre fluviu şi încercând să nu tremure prea mult, fiindcă era ziua perfect albastră pe care o

aşteptase. „La naiba!” s-a gândit el. „Să o facem.” A coborât în vale şi a urcat din nou, apoi a vorbit prin horn.

— Christiana, a strigat el. Te-ai trezit? Sper să fi nimerit hornul potrivit.

— M-am trezit, a strigat ea în căminul şemineului, simţind că inima îi bate nebuneşte.

— Vino pe acoperiş. E momentul să ne cunoaştem, a zis, străduindu-se să nu fie prea agitat. După ce trecem de starea de şoc, într-un fel sau altul vom putea merge să navigăm. Poate tocmai până la Amagansett.

— Vin imediat, a spus ea, foindu-se, cu o voce care se întorsese la scandinava aproape pură, deşi glasul ei abia s-a auzit când s-a îndepărtat de vatra şemineului.

Asbury a coborât spre locul în care se întâlneau cele două acoperişuri şi a rămas cu câte un picior pe fiecare dintre ele, stând cu faţa spre direcţia din care urma să apară ea.

La început, mâna ei a trecut de marginea acoperişului când s-a suit pe balustrada balconului. Apoi s-a ridicat cu o mişcare rapidă şi s-a înălţat în picioare în faţa iubitului pe care nu-l văzuse niciodată. A fost mai mult decât încântată. Iar el a rămas înmărmurit.

— Ştiam eu, a spus el cu un aer triumfător, zbătându-se să o descopere în întregime dintr-o privire. Ştiam că eşti cea mai frumoasă femeie din lume. Şi, la naiba, a adăugat el, făcând un pas înapoi, ca să nu se lase copleşit cu totul, chiar eşti!

III. *THE SUN*... ŞI *THE GHOST*

NIMIC NU ESTE ÎNTÂMPLĂTOR

Nimic nu este şi nici nu va fi vreodată întâmplător, fie că e vorba de un lung şir de zile perfect albastre care încep şi se încheie cu un crepuscul auriu, fie că e vorba de cele mai haotice acţiuni politice, de înălţarea unui mare oraş, de structura cristalină a unei nestemate care nu a văzut niciodată lumina, de ora la care se trezeşte lăptarul, de poziţia electronului sau de apariţia unei ierni uimitor de friguroase după alta. Chiar şi electronii, despre care se presupune că reprezintă culmea imprevizibilităţii, sunt creaturi slugarnice şi blânde, care gonesc cu viteza luminii, mergând cu precizie pe acolo pe unde trebuie. Ei scot sunete slabe, ca nişte şuierături care, când sunt surprinse în diferite combinaţii, sunt la fel de plăcute ca vântul care adie în pădure, iar ei fac exact ceea ce li se spune. De asta putem fi absolut siguri.

Şi totuşi, există o minunată anarhie, în faptul că lăptarul alege ora trezirii, şobolanul alege galeria în care se va ascunde când metroul vine bubuind pe şine de la Borough Hall şi că fulgul de nea va cădea aşa cum cade. Cum se poate aşa ceva? Dacă nimic nu este întâmplător şi totul este predestinat, cum de poate exista liber-arbitru? Răspunsul este simplu. Nimic nu este prestabilit; este, a fost sau va fi stabilit. Indiferent de asta, totul s-a întâmplat imediat, în mai puţin de o clipită, iar timpul a fost inventat pentru că noi nu putem înţelege dintr-o privire enorma şi amănunţita canava ce ni s-a oferit – de aceea, o urmăm, în mod linear, fibră cu fibră. Cu toate astea, timpul poate fi depăşit cu uşurinţă. Nu vânând lumina, ci retrăgându-ne suficient de mult ca să o vedem dintr-odată. Universul este neclintit şi complet. Tot ce a existat vreodată există acum. Tot ce va exista există – şi aşa mai departe, în toate combinaţiile posibile. Deşi, percepându-l, ne imaginăm că este în mişcare şi infinit, este foarte finit şi uimitor de frumos. În cele din urmă ori mai curând, aşa cum sunt

lucrurile de obicei, orice întâmplare, oricât de măruntă, este legată intim şi logic de toate celelalte. Toate râurile curg spre mare; cele care sunt despărţite ajung să fie împreunate; cele pierdute sunt mântuite; cele moarte revin la viaţă; zilele perfect albastre care au început şi s-au sfârşit într-o lumină slabă continuă, imobile şi inaccesibile. Şi, când totul este perceput în acest fel încât să evidenţieze timpul, dreptatea devine clară, nu ceva ce va fi, ci drept ceva care există.

PETER LAKE SE ÎNTOARCE

Câţiva ani sau mai mult cursul iernilor aspre fusese întrerupt de o serie de anotimpuri însorite, numite ierni doar de hawaiieni. Lucrătorii săpători care au sfârtecat străzile din mijlocul Manhattanului în timp ce traficul se învârtejea printre ei ca apa într-un cheson, au reuşit asta la mijlocul lunii ianuarie doar după ce şi-au dezbrăcat cămăşile. De Crăciun vedeai femei bronzându-se pe terasele înalte. Nu a existat zăpadă. Industria de îmbrăcăminte a intrat în convulsii. Ştirile săptămânale despre vreme aveau o serie de introduceri identice. *(Newsweek* – „Nu mai avem ierni?”; *Time* – „Unde sunt iernile de-anţărţ?” *The Ghost News Magazine* – „E caniculă.”) Apoi, exact în culmea mulţumirii de sine, când se presupunea că sistemul climatic al lumii se schimbase pe vecie, când dirijorul filarmonicii a dirijat *Anotimpurile* şi a uitat de o întreagă mişcare şi când pentru copiii mici poveştile despre iarnă au sunat ca nişte basme, New York a fost lovit de un îngheţ catastrofal şi, încă o dată, oamenii s-au ghemuit laolaltă pentru a vorbi temători despre sfârşitul lumii.

Zăpada a umplut parcurile în cantităţi care i-ar fi impresionat chiar şi pe locuitorii din Coheeries, acoperind jumătate dintre copaci şi dealuri. Curând, a devenit un obicei să schiezi dintr-un loc în altul, trecând pe deasupra maşinilor îngropate şi decedate. Aerul era atât de senin, încât oamenii spuneau „Scutură-l şi se va sfărâma” şi, zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, un vânt aprig s-a pogorât dinspre nord, împingând zăpada şi gheaţa din faţa lui de parcă ar fi fost un gheţar care cobora. Iarna era atotstăpânitoare. Întotdeauna un anotimp al încercărilor şi extremelor, iarna i-a făcut pe unii oameni să devină euforici, iar pe alţii, sinucigaşi. A sfărâmat bolovani mari din granit, trunchiuri de copaci şi căsătorii. A triplat rata aventurilor de iarnă; a răscumpărat

sănii şi schiuri şi cărţi despre Crăciun în New England şi a făcut ca Hudsonul să îngheţe, devenind o adevărată autostradă. Până şi jumătate din port a îngheţat.

Deşi s-a spus că mai existaseră ierni ca aceea, destul de puţini oameni erau suficient de bătrâni ca să îşi aducă aminte de ele. Ultima atât de dură, încât să ameninţe nu doar lumea fizică, ci şi credinţe şi instituţii, venise pe la începutul secolului. Doar marile războaie au şters-o din amintirile oamenilor. În cursul acelei ierni a fost ca şi cum până şi timpul ar fi fost viu, ar fi avut voinţă proprie şi ar fi dorit să fie uitat. Multe lucruri legate de acei ani au rămas neexplicate, de parcă ei ar fi pregătit o lovitură de stat şi, cu puţin timp înainte de a fi descoperiţi, se retrăseseră pentru a aştepta un moment mai prielnic. Expresiile bărbaţilor şi femeilor din acea epocă, aşa cum au supravieţuit ele în fotografii, păreau atotcunoscătoare, iar subiectele portretiştilor păreau să privească prin timp şi să cunoască până şi gândurile cele mai intime ale celor care aveau să examineze imaginile lor la decenii după ce ei muriseră. Astfel de chipuri şi ochi, alcătuiţi din lumină şi adevăr, nu mai existau.

O câmpie de gheaţă a înconjurat Manhattanul. Limita sa sudică trecea cu peste doi kilometri dincolo de Statuia Libertăţii (până la care se putea ajunge pe jos), iar spărgătoarele de gheaţă au patrulat permanent ca să păstreze un canal liber pentru feribotul din Staten Island. Chiar şi când pătrundea în marea deschisă, feribotul trebuia să navigheze cu grijă printre blocurile enorme de gheaţă care se desprinseseră din platou şi pluteau spre largul oceanului.

Într-o seară de ianuarie, în amurg, pe o ninsoare orbitoare, răscolită de vânt, feribotul se afla la jumătatea drumului spre Staten Island când a lovit cu elicele de la pupa un recif scufundat de gheaţă şi a rămas blocat în apă. În loc să execute un viraj printre aisberguri ca să se întoarcă în Manhattan, căpitanul a preferat să continue drumul cu elicele de la prova. Feribotul înainta încet prin ninsoare, pregătit să schimbe turaţia. Era o manevră de

rutină, dar trebuia executată rapid, pentru că nava plutea în derivă cu altă viteză decât gheaţa şi, prin urmare, exista riscul unei coliziuni cu aceasta.

Pe puntea de comandă, ofiţerii şi echipajul erau calmi, aşa cum se cuvenea – profesionişti alerţi cărora le plăceau şi încordarea acelui moment, şi precizia mută pe care le solicitau acea manevră. Brusc, înăuntru a dat buzna un pasager. Indiferent de motiv, călătorilor nu li se permitea accesul pe punte, iar dementul care gesticula nu doar că întrerupea buna desfăşurare a transferului de propulsie, ci, prin comparaţie, făcea să pară o tăcere elegantă şi clar-obscură vacarmul oraşului faţă de care feribotul reuşea de obicei să rămână la o distanţă respectabilă. Omul nu prea ştia limba engleză şi niciunul dintre piloţi nu vorbea, spaniolă. Lansându-se într-un soi de dans epileptic, bărbatul părea un individ primejdios evadat dintr-un azil.

— Ce doreşti? a răcnit căpitanul, iritat la culme.

Bărbatul a inspirat adânc, a încercat să nu mai tremure şi a arătat pe fereastră. Când au privit prin ninsoare, la aproximativ cincisprezece metri depărtare au observat un obiect în apă. Abia vizibil, se mişca spasmodic. Era un bărbat.

Imediat ce au îndepărtat gheaţa de pe gruie, au coborât o barcă de salvare şi l-au scos din apă. Avea răni atât de grave şi era atât de năucit, încât nimeni nu s-a aşteptat ca el să poată vorbi. Nimeni nu ar fi fost surprins dacă s-ar fi prăbuşit şi ar fi murit.

Susţinut până în camera de duş a echipajului, a întâmpinat apa caldă cu evidentă recunoştinţă. Dacă ar mai fi stat câteva minute în apa rece a portului s-ar fi transformat într-un bloc de gheaţă casantă.

A fost găsit un vorbitor de spaniolă pentru a traduce spusele celui care îl descoperise, iar acum plesnea de mândrie. Privea absent zăpada când auzise prin aer un şuierat ca acela făcut de un proiectil de artilerie care cade. În faţă îi apăruse o dungă orbitoare de lumină, iar apa de sub ea explodase ca şi cum cineva ar fi plasat o încărcătură de dinamită pentru a sparge gheaţa. Surprins

de lumina albă foarte intensă, rămăsese şi mai uluit când spuma creată, semănând cu o ciupercă, a ridicat un corp la suprafaţă. Apoi a venit în goană pe puntea de comandă.

— Sigur nu l-ai împins peste bord în timpul unei încăierări? a întrebat căpitanul de pe *Cornelius G. Koff* – o navă veche care era încă în funcţiune. Mi s-a spus că este rănit.

Bărbatul care abia vorbea engleză a ieşit furtunos de pe punte, înfăţişarea lui era de ajuns pentru a-şi dovedi nevinovăţia.

— Să chemaţi o ambulanţă care să ne aştepte, i-a ordonat căpitanul secundului. Dacă omul pe care l-am pescuit vrea să dea în judecată pe cineva, să informezi poliţia. Dacă nu, lăsaţi-o baltă. Şi aşa avem destule pe cap.

Cu câteva punţi mai jos, bărbatul de sub duş a auzit motorul pornind şi a simţit că nava se deplasa. Cineva de dincolo de perdeaua de duş l-a întrebat dacă voia să dea pe cineva în judecată.

— Pe cine să dau în judecată, pe cine? a întrebat rănitul de sub jetul de apă caldă, uimit de propriul lui accent irlandez.

— Eşti sigur?

— Sigur că sunt sigur, a spus Peter Lake, privind cu mirare rănile care, judecând după cum arătau, trebuia că le căpătase de curând.

— Dar eşti tăiat peste tot.

— Am văzut, a răspuns Peter Lake. Cred că am şi câteva gloanţe în mine.

— Cum s-a întâmplat asta?

Secundul a auzit cum picura apa de pe pielea palidă a lui Peter Lake.

— Nu ştiu, a răspuns Peter Lake.

— Cum te cheamă?

N-a primit răspuns.

— N-are importanţă, deşi cei de la spital vor dori să ştie. Treaba ta dacă nu vrei să spui nimic.

Simţindu-se atât de slăbit, încât sirenele de ceaţă care îşi vorbeau peste portul cuprins de iarnă i s-au părut a fi

muzica unui vis, Peter Lake s-a chinuit să îmbrace o pereche de pantaloni rupţi, o cămaşă de lucru şi un pulover din lână care era pătat cu stropi de vopsea albă. I s-a dat o pereche de pantofi vechi care, din întâmplare, i s-au potrivit perfect. Aplecându-se ca să-şi lege şireturile, a simţit că inima îi bate mult mai repede, iar în faţa ochilor i-au apărut puncte, dar acest lucru era aproape la fel de plăcut ca şi şederea într-un pat cald într-o noapte friguroasă. I s-a spus că hainele lui – doar nişte zdrenţe – se sfâşiaseră pe el când fusese tras în barcă.

În timp ce feribotul andoca, s-a apropiat de o oglindă mică şi ciobită de pe perete.

— Pe mal te aşteaptă o ambulanţă, i-a spus secundul. Sângerai ca naiba, dar noi te-am pus să faci duş. Altfel îngheţai de moarte. Pe de altă parte, apa din port nu e tocmai curată ca lacrima.

Peter Lake şi-a proptit mâinile de perete ca să se susţină. Era slăbit din cauza pierderii de sânge şi se simţea şi umbla ca un beţiv. Privind imaginea din oglindă, s-a cutremurat.

— Ciudat, a spus el. Nu ştiu cine este ăsta.

Apoi doi brancardieri, care duceau împreună o targă, au coborât treptele. L-au prins exact în clipa în care se pregătea să o şteargă.

În zori s-a trezit într-una dintre rezervele foarte vechi de la Spitalul St Vincent, care avea vedere spre Tenth Street. Ningea şi, pentru că lumina era difuză, toate umbrele din încăpere erau cenuşii. Şi-a adus aminte apa rece, feribotul, duşul şi cam atât. Sigur, îşi va aminti dintr-un moment în altul. Câteodată îţi uiţi şi numele, s-a gândit el. Păi, cum naiba să nu! Poate a fost beat. Poate dormea.

Pe o bandă din material plastic, prinsă de încheietura mâinii, erau scrise ziua şi luna în care fusese internat, un număr din patru cifre şi „Fără nume”. Nu mai văzuse plastic până atunci. I-a pipăit netezimea, dar nu şi-a dat seama ce îl uimea, pentru că, deşi ştia că nu era ceva familiar, nu-şi putea imagina cum de nu ştiuse de el.

Existau anumite lucruri pe care nu şi le putea aminti, iar asta i s-a părut de nesuportat. Cine era? Ce vârstă avea? Ce lună era (pe brăţară scria „2/18”)? Şi totuşi, i se părea că totul era la îndemână, pe vârful limbii.

Un grup de doctori şi studenţi la medicină au intrat în rezervă şi au început vizita. Până când au ajuns la Peter Lake, infirmierele le-au adus micul dejun pacienţilor care fuseseră examinaţi, mai toate draperiile au fost trase deoparte, iar lumina argintie – în care ninsoarea se răsucea şi se desfăcea în convulsiile maniacale ale unei centrifuge de filat – era strălucitoare ca în plină zi de vară.

Când vreo doisprezece studenţi şi infirmiere s-au strâns în jurul patului lui Peter Lake, un doctor în vârstă a luat tăbliţa de la capătul patului, a aruncat o privire la ea şi i s-a adresat pacientului.

— Bună dimineaţa, a spus el. Cum ne simţim azi?

În sinea lui Peter Lake s-a stârnit un val de ostilitate. Deşi nu-i plăcea doctorul şi nu-şi dădea seama de ce, avea încredere în sine, poate pentru că nu avea altă soluţie.

— Nu ştiu, s-a răţoit el, măsurându-i pe cei din jur unul după altul. Voi ar trebui să ştiţi cum vă simţiţi.

— Am înţeles, a zis doctorul. Dacă asta vrei, asta o să capeţi.

— Doar să nu-mi tăiaţi picioarele, a răspuns Peter Lake.

— Atunci, să începem cu numele tău. Când ai fost internat erai inconştient. Nu aveai niciun document…

— Ce e acela document?

— Permis de conducere, de exemplu.

— Pentru ce, pentru locomotivă?

— Nu. Pentru *maşină.*

— Când spui „maşină” te referi la automobil? a întrebat Peter Lake. Studenţii au dat afirmativ din cap. Nu e nevoie de *permis* ca să conduci un automobil.

— Ascultă, a spus medicul, ai avut trei răni de glonţ. A trebuit să îţi luăm amprentele şi să le dăm poliţiei. Numele tău se va afla oricum, aşa că ni-l poţi spune şi nouă.

Auzind de poliţie, Peter Lake a dat să se ridice, dar a descoperit că era legat cu cătuşe de pat. Auzind zăngănitul

cătuşelor, studenţii au tresărit.

— Ce sunt acelea amprente? a întrebat el.

Însă ei îşi pierduseră răbdarea. În loc să îi răspundă, doctorul i-a înfipt un ac în braţ, iar el i-a urmărit îndepărtându-se.

Respirând rar, Peter Lake a rămas cu privirea aţintită în tavan. Nu avea putere deloc şi nu se putea mişca. Avea ochii larg deschişi, iar un milion de gânduri i se învălmăşeau în minte la fel ca fulgii de zăpadă în viscol. Şi totuşi, în ciuda cătuşelor, a rănilor şi a medicamentelor, a simţit că încă mai era capabil să lupte. Nu ştia de unde venea acea putere, după cum nu ştia nici cum îl cheamă. Ştia însă că în străfundul fiinţei imobile, încătuşată de un pat de spital, încă exista mult foc. Iar când a adormit, zâmbea.

Peste cinci zile Peter Lake s-a trezit într-o seară primăvăratică. În rezervă era linişte şi în jurul patului se instalase un paravan dintr-o pânză albă ca zăpada, cutată. Deschizând ochii, a văzut cerul violet-închis prin colţul de sus al unei ferestre şi lumini ciudate pe tavan, lucru pe care l-a socotit a fi un fel de adaptare a unui tub cu raze catodice. Când a întors capul, a văzut că în acelaşi cubicul cu el se afla o fată.

Stătea pe un scaun lângă patul lui şi privea cu un optimism tineresc ce părea să debordeze din fiecare atom al trupului ei. Nu părea să aibă mai mult de paisprezece sau cincisprezece ani, avea nişte ochi verzi uimitori şi păr negru, aranjat în onduleuri frumoase care cădeau în valuri pe umerii ei. Era pistruiată, aşa cum trebuia să fie cineva cu tenul ei, şi era dolofană. Peter Lake a observat (şi s-a simţit ruşinat pentru că remarcase aşa ceva la o fată atât de tânără) că avea sâni foarte atrăgători, care se mişcau vizibil şi seducător pe sub bluza ei albă. A pus asta pe seama unei dezvoltări precoce şi a faptului că era plinuţă.

În realitate, fata avea douăzeci şi şapte de ani şi arăta tânără pentru vârsta ei. Fusese rezident la Baltimore, o tânără harnică şi bună la suflet – medicul care se ocupa de

el.

Însă, desigur, el nu ştia acest lucru şi i-a zâmbit cu o prelungire a straniului zâmbet pe care îl avusese în timpul celor cinci zile de somn.

— Bună, domnişorico, a spus el.

— Bună, a zis ea, răspunzând la căldura salutului său.

— Cât timp am dormit? Şti cumva?

Ea a dat din cap în semn că ştia.

— Cinci zile.

— Iisuse Hristoase!

— Te-ai întremat mult în acest timp. Somnul face minuni în cazul unor răni ca ale tale.

— Serios?

— Da. Ar trebui să te refaci în mai puţin de o săptămână.

— Aşa au spus ei?

— Cine?

— Doctorii.

— Nu, aşa spun *eu.*

— Asta e bine, dar *ei ce* spun?

— În general, sunt de acord, a spus ea, după ce a stat o clipă pe gânduri. Dacă problemele nu sunt prea complicate. Lucrurile acestea sunt foarte clare.

— N-am cătuşe, a spus Peter Lake, privindu-şi încheieturile. Când mi le-au scos?

— Eu ţi le-am scos când mi-a fost clar că vei dormi o vreme. Apoi a sosit raportul poliţiei: nu eşti urmărit pentru nicio faptă şi amprentele tale nu sunt în baza de date. Poliţiştii ar dori totuşi să ştie cum ai fost împuşcat şi tăiat, dar nu vor insista prea mult.

— Unde e rezerva femeilor? a întrebat Peter Lake, întrebându-se dacă nu cumva fetiţa aceea era vreo nebună, pentru că părea să-şi închipuie că ea era la comandă şi probabil că nici nu avea voie să stea cu el.

— E la etajul de deasupra, i-a răspuns ea, arătând cu degetul. Când ochii ei frumoşi s-au îndreptat în sus, fata a arătat ca o icoană. De ce întrebi?

— Draga mea, nu crezi că ar fi mai bine să te întorci acolo, înainte să te prindă?

De fapt, voia ca ea să rămână probabil pentru că ea îi stârnea, pe de o parte, o bunăvoinţă paternă, iar pe de altă parte un uşor interes sexual sâcâitor. Auzind întrebarea, ea a râs, ceea ce l-a convins pe Peter Lake că era o lunatică evadată, care scăpase din lanţuri.

— Asta este rezerva mea, a spus ea fără să fie întrebată, socotind că el presupunea că o femeie doctor nu ar avea voie în rezerva bărbaţilor.

Nu şi-a dat seama că el nu-i înţelegea funcţia, pentru că tunica albă, pagerul şi stetoscopul care ieşeau din buzunarul de la piept erau semne evidente ale profesiei ei.

Însă Peter Lake nu văzuse niciodată acel stil de tunică de medic, nu văzuse şi nu auzise de existenţa vreunui doctor femeie, nu văzuse nicicând un pager, era îndeajuns de miop, ca să nu poată citi ce scria cu litere mărunte pe ecusonul ei de acces şi crezuse că tuburile din cauciuc de culoarea cărnii erau un fel de praştie.

— Domnişorico, de ce te-au trimis în rezerva bărbaţilor dacă eşti atât de evident, încântător şi neîndoielnic femeie?

După o scurtă tăcere, ea a spus:

— Nu ştii că sunt doctorul tău? a întrebat ea. Sunt medicul care răspunde de rezerva asta. Sunt în al doilea an de rezidenţiat. Asta e ceea ce te derutează?

Convins că fata era bolnavă mintală (deşi arăta încântător), pentru că nicio adolescentă – mai ales una care avea la ea o praştie – nu putea fi şefă peste o rezervă dintr-un spital, Peter Lake a hotărât să-i cânte în strună.

— A, acum am înţeles, a spus el. Da! Asta m-a derutat.

Şi a zâmbit. A zâmbit şi ea.

— Dar acum e clar – a făcut o pauză pentru a accentua următorul cuvânt –, doctore…

— Foarte bine! a spus ea, încântată că reuşise să câştige încrederea şi cooperarea unui pacient despre care i se spusese că va fi dificil şi probabil violent (un infirmier solid stătea pe un cărucior de cealaltă parte a paravanului). Când Peter Lake i-a luat mâna mică şi destul de îndesată şi i-a strâns-o uşor, ea a spus: O să revin mâine. Avem multe

de discutat. Îmi voi da toată silinţa ca să pleci de aici cât mai curând posibil.

— Mulţumesc, doctore.

— Asta mi-e meseria, a spus ea. Până una, alta, dacă mă crezi sau nu, trebuie să mai dormi un timp. De aceea, o să-ţi administrez o injecţie.

A scos un ac de mărimea unei ţepuşe pentru fript carnea şi l-a pus în seringă în felul diavolesc în care se pun acele.

— Stai puţin! a răcnit Peter Lake. Nu voise un tratament adevărat şi nu avea habar ce se afla în seringă şi nici unde voia fata să îl înţepe. Hai să nu…

Dar era prea târziu.

Cu o mişcare iscusită, ea i l-a înfipt în braţ, iar el nu a îndrăznit să se mişte de teamă că va rupe acul în carne.

— Ce e în seringă? a întrebat el, în timp ce lichidul îi pătrundea în venă.

— Trioximetasalicilat, dimetiletiloxitan şi Viparin.

— Of… a exclamat Peter Lake, probabil una dintre cele mai derutate fiinţe de pe pământ. Sper că ştii ce faci.

Drept răspuns, ea i-a zâmbit, iar el a alunecat în somn.

Trezindu-se cu câteva ore mai devreme decât crezuse tânăra doctoriţă, Peter Lake şi-a întins braţele. La început nu şi-a dat seama unde se afla şi nici ce se întâmplase. Apoi s-a neliniştit, pentru că a reuşit să-şi aducă aminte că nu-şi amintea nimic. A întors capul. Singurul lucru pe care îl vedea era paravanul din pânză albă, iar în acel moment de linişte a înţeles în cele din urmă că era singur. Dacă existaseră cândva oameni pe care îi iubise şi care îl iubiseră, acum era izolat de ei. Chiar dacă aceştia ar apărea pe neaşteptate, s-ar putea să nu-i recunoască, s-a gândit el. Deşi felul în care se rătăcise era cel mai grav mod în care se poate rătăci un om, el a sperat, totuşi, că totul va trece şi că starea de derută se va împrăştia precum ceaţa care se ridică în golf într-o dimineaţă caniculară de iulie.

Tăcerea a fost întreruptă pe neaşteptate. Peter Lake s-a ridicat pe un umăr pentru a-şi elibera urechile de pe

pernă, ca să audă mai bine zgomotul făcut de cai pe stradă. Era ceva ce recunoştea, ceva în sfârşit familiar. Erau un detaşament întreg, cincizeci de cai sau mai mulţi, şi şi-a dat seama după felul în care erau potcoviţi, după felul în care scoteau clinchete zăbalele lor, după felul în care erau grupaţi strâns, că erau cai de poliţie la ora schimbului de tură. Trebuie să fie ora patru, a socotit el. Se îndreaptă spre centrul comercial, iar acum, caii din tura de noapte bat din copite în timp ce băieţi negri îi buşumează, iar poliţiştii călări sosesc de peste tot pentru a începe tura care se va încheia la miezul nopţii. Caii au trecut curând, iar el a rămas cu gustul neplăcut al nenumăratelor lucruri care îi erau necunoscute. O cutie prinsă de perete, înclinată puţin, îl privea fix cu o faţă de sticlă lipsită de expresie. Nu putea fi un dulăpior, pentru că se afla prea sus pentru a ajunge la ea şi, pe de altă parte, tot ce se găsea în ea ar fi fost amestecat. Nu şi-a putut închipui ce reprezenta. Iar apoi, felul în care erau modelate lucrurile şi materialele din care erau confecţionate părea din altă lume.

„Nu văd nimic din fier aici”, a spus el pentru sine, „şi nici din lemn”.

Totul părea să fi devenit neted şi să-şi fi pierdut textura.

„Pentru numele Domnului, ce sunt panourile de deasupra capului meu, care par să lucească roşu şi verde.” La început a crezut că erau uşi de sobă, însă lumina era verde, dar şi stacojie, iar el ştia că niciun tip de cărbune nu radiază lumină verde când arde. S-a ridicat cât a putut şi a ajuns suficient de aproape de ele ca să vadă că erau luminiţe care ţopăiau ca nişte purici. Lucru uimitor, ele pulsau şi licăreau, aprinzându-se şi stingându-se în acord cu răsuflarea şi bătăile inimii lui, ori aşa i s-a părut, căci, atunci când s-a încordat ca să ajungă aproape, ele s-au agitat nebuneşte, iar când s-a liniştit, ele au făcut acelaşi lucru. S-a întrebat dacă nu cumva visa.

Încă era zi când fata-doctor a apărut. Pacientul ei stătea în fund în pat, proaspăt trezit, gânditor şi într-o stare evident îmbunătăţită. Când sunt absorbiţi în gânduri, unii

oameni ajung să fie atât de paralizaţi de jocul (sau circul) care se desfăşoară în mod invizibil în faţa ochilor sau în inimile lor, încât impun o tăcere pe care ceilalţi le-o acordă fără resentimente. Peter Lake nu fusese întotdeauna astfel, dar acum era, probabil pentru că trebuia atât de imperios să rezolve ghicitoarea în care se trezise. Până şi medicul lui rămăsese tăcut din respect pentru reveria lui.

— A, a zis el când a văzut-o. Tu eşti doctoriţa, da?

— Da, sunt, i-a răspuns ea.

— N-am auzit niciodată de o fată-doctor.

— Am douăzeci şi şapte de ani.

— Nu arăţi. Pari să ai cel mult cincisprezece – iartă-mă – şi totuşi, nu ştiam că există medici femei. În fine, asta nu înseamnă mare lucru, nu? Mai ales că nu ştiu cine sunt.

— Cât am fost plecată, am verificat ca să fiu absolut sigură că există medici femei în Irlanda, a spus ea.

— Dar nu sunt din Irlanda, a spus el. Sunt din New York.

— Vorbeşti cu accent irlandez.

— Adevărat, iar ăsta e un mister pentru mine. Dar sunt din oraş. Ştiu asta.

— Ai fost găsit în port. Puteai fi marinar sau pasager pe un vapor. Te-ai lovit la cap sau cine ştie.

— Nu, a spus Peter Lake cu convingere. N-aş fi atât de sigur dacă nu aş fi auzit caii poliţiei. Asta s-a întâmplat acum douăzeci de minute. Probabil că se îndreptau spre centru ca să facă schimbul. Unde ne aflăm?

— Spitalul St Vincent.

— Asta e pe Sixth Avenue cu Eleventh Street.

— Da.

— Le-ar trebui cam zece minute ca să ajungă de aici până la grajduri şi zece minute ca să intre. Prin urmare, trebuie să fie aproape patru.

Exact în acel moment, drept confirmare că el era un om precis, care putea să găsească o cale de ieşire din starea de confuzie care îl copleşise temporar, s-a auzit bătaia unui clopot. Mişcându-şi buzele, a numărat în tăcere: „Unu… doi… trei… patru.” Doctoriţa s-a uitat la ceasul de la mână. (El n-a înţeles că-l potrivea şi i s-a părut că-l

mângâia aşa cum face un om de la căile ferate cu cronometrul sau un aruncător de la baseball, care îşi atinge şapca.) Era exact patru.

— Mi se pare un mod neobişnuit de a şti ora, i-a spus ea. După mersul cailor! Asta arată cu siguranţă că există şanse să descoperi cine eşti, chiar şi prin deducţie.

— Nu am nevoie de ceas, i-a răspuns Peter Lake. Pot spune sferturile de oră după clopote şi (în acel moment a vrut să împuşte doi iepuri: să se orienteze şi să o impresioneze) ştiu că trenurile vor trece pe EL la aproximativ fiecare…

— Care EL? l-a întrerupt ea.

— EL.

— Care EL?

— EL de pe Sixth Avenue.

Ea a simţit un fior pe şira spinării.

— Trenul suspendat, a spus el cu glas ridicat. Nu pot să mă exprim mai limpede.

Ea a clătinat din cap.

— Nu există niciun tren suspendat pe Sixth Avenue şi, din câte ştiu, nicăieri altundeva. A, poate în Bronx sau undeva prin Brooklyn. Dar în niciun caz în centrul Manhattanului.

— Nu fi ridicolă, a spus Peter Lake, sigur de sine, deşi nu era deloc sigur. Sunt pretutindeni. Imposibil să nu le vezi. Sunt peste tot.

— Ba nu, a spus ea apăsat. Nu sunt nicăieri. Nu există niciunul.

— Lasă-mă să mă uit pe fereastră.

— Eşti conectat la un aparat de alimentare intravenoasă şi la monitoare şi, pe de altă parte, ne aflăm pe o stradă lăturalnică.

— Trebuie să văd.

— Crede-mă pe cuvânt. De jumătate se secol nu mai există tren suspendat.

— Tocmai de aceea trebuie să văd, a spus el, dând să se mişte. Vreau să văd oraşul. Este singurul lucru prin care pot măsura timpul.

— Dar caii? a întrebat ea, cu un aer înţelegător.

— Caii nu sunt de ajuns. Sunt prea mărunţi. Înţelegi? Am nevoie de întregul oraş.

— Când îţi vei reveni.

— Mi-am revenit.

— Încă nu.

— *Ba da,* a răspuns el.

Şi-a dat jos de pe umeri halatul de spital. Ea a dat să îl oprească, dar când s-a uitat la fostele răni de glonţ a văzut doar cicatrice. Bărbatul era sănătos şi întremat. Nu avea ce căuta într-un pat de spital atât de necesar altora.

Şi-a dus mâinile la gură. Nu era posibil. Chiar ea pansase rănile şi cunoştea exact starea pacientului. A încercat să se gândească la modalităţile prin care fusese indusă în eroare. Probabil era vorba de o glumă proastă foarte complicată. Da, era în stare bună. În mod inexplicabil, bărbatul era bine.

— În ce an suntem? a întrebat el.

Doctoriţa i-a spus, dar el nu era pregătit să o creadă până nu vedea oraşul, care avea să fie un ceas bun şi de necontestat.

— Condu-mă până pe acoperiş, a spus el.

Ea l-a ajutat să deconecteze tuburile şi senzorii, iar el a îmbrăcat hainele ce i se dăduseră pe feribot. Au mers încet prin rezervă şi au urcat în lift. Afară era întuneric, dar ce contează asta în New York?

După felul în care el s-a uitat lung la oţelul inoxidabil, butoanele termice de apel şi la lumini, ea şi-a dat seama că el nu mai văzuse vreodată asemenea lucruri. Ca orice medic, a observat că tremura, că buzele îi vibrau uşor, că tenul lui alterna între roşeaţă şi paloare. Iar apoi, lucru pe care nu îl remarcă orice medic, şi-a dat seama că şi ea tremura.

— Dacă asta e o glumă, o să te ucid, a spus ea, întrebându-se cum putea crede ceea ce credea şi cum putea gândi ceea ce gândise.

Au ajuns la ultimul etaj, care era alb şi pustiu. Clădirea veche trebuia renovată, dar era suficient de familiară

pentru ca Peter Lake să creadă că avea să vadă oraşul pe care îl cunoştea. El va fi acolo, la fel ca toate celelalte. Feriboturi cu coşuri de fum negre înalte ca jobenurile vor pluti de-a latul golfului, scuipând scântei mari cât portocalele. Va vedea traverse de pod departe, profilate pe cer, dar, în general, oraşul va fi acelaşi – secolul al XIX-lea deschizând ochii, azvârlindu-şi vălurile de oţel şi abanos. Visul se va sfârşi. Totul îşi va reintra în matcă în linişte.

Au ajuns la uşa care dădea spre acoperiş.

— Ciudat, a spus Peter Lake. Nu cred că asta era ideea, dar mă tem să deschid uşa.

— Nu trebuie decât să o împingi, a spus ea.

Iar el a împins-o.

THE SUN...

Pe data de cincisprezece mai, *The Sun* şi-a sărbătorit cea de-a – 125-a aniversare, iar câteva mii de oameni s-au îmbarcat pe feribotul spre Staten Island care se odihnea în port pe o negură rece care plutea pe deasupra apei. Harry Penn hotărâse să sărbătorească longevitatea ziarului ducându-şi angajaţii şi soţii sau soţiile acestora într-o croazieră de primăvară „în susul Hudsonului şi pe sub Palisade", aşa cum fusese făcută formularea iniţială, deşi expresia „pe sub Palisade" l-a făcut pe Hugh Glose, redactorul corector, să protesteze cu sarcasm, spunând că nu aveau să sape un tunel prin rocă. Croaziera a trebuit apoi să se desfăşoare „pe dedesubtul Palisadelor" după ce „în umbra Palisadelor" a fost respinsă, căci, aşa cum a arătat Close, în acea noapte nu va fi lună şi, deci, faleza Jersey nu va da umbre.

Feribotul iluminat sclipitor era auriu ca un bol cu fructe în soare. Mii de sticle de şampanie şi tone de aperitive şi deserturi umpleau mesele acoperite cu pânză fină care se întindeau ca nişte panglici prin cabinele lungi. Pe fiecare punte, câte o orchestră cânta cu înfocare, în timp ce participanţii la sărbătorire urcau la bord. Toţi erau entuziasmaţi şi optimişti, deoarece realizaseră ediţia de seară mai devreme în acea după-amiază şi pentru cea de-a 125-a aniversare primiseră prime care erau echivalentul salariului pe un an, dar şi scrisori de laudă şi mulţumire de la Harry Penn, evidenţiind acţiunile lor generoase, constructive sau eroice, dându-le asigurări privind sănătatea fiscală a ziarului şi invitându-i să rămână pentru a participa şi la viitorul său.

Pentru Hardesty şi Virginia, prima oferită la a 125-a aniversare a reprezentat un cadou neaşteptat, deoarece asta a însemnat că în casa lor intrau în acel an patru salarii bune. În plus, după cinci ani, Harvesters and Planters Bank of St Louis îşi revenise, fusese recapitalizată şi i-a

trimis lui Hardesty o scrisoare prin care i se promitea că i se va onora cecul rămas în hibernare. Una peste alta, se simţeau foarte lejer. Virginia născuse al doilea copil, o fată pe care au botezat-o Abby. Doamna Gamely le trimisese o scrisoare, invitându-i să îi facă o vizită cât de curând şi anunţându-i că, în anii dinaintea mileniului, Lake of the Coheeries avusese ierni grele – da – dar şi veri extraordinare care făcuseră satul să debordeze de bogăţii naturale, „în înţelesul agrar şi lexicografic al cuvântului. Pretutindeni este atât de multă hrană”, scrisese prietenul ei după dictare „şi s-au creat atât de multe cuvinte noi şi minunate, încât depozitele şi dulapurile dau pe afară. Suntem inundaţi de neologisme, peşte afumat şi plăcinte cu fructe”. Strecurase chiar şi în scrisoare o plăcintă cu cireşe, foarte subţire şi foarte delicioasă.

Hardesty şi Virginia au început să danseze vals chiar înainte ca feribotul să iasă în port şi s-au numărat printre cele mai fericite dintre perechile fericite. Copiii lor erau acasă, în siguranţă, somnoroşi şi mulţumiţi; ei aveau bani şi progresau; aveau o stare perfectă de sănătate; şi tocmai încheiaseră o zi grea de muncă. Toate acestea, plus cele câteva pahare de şampanie (care era atât de seacă, încât, dacă o vărsai, dispărea), i-au făcut să danseze descriind elipse şi plecăciuni perfecte. Din când în când orbitau în jurul lui Asbury şi al Christianei, care şocau prin tinereţea şi vitalitatea lor şi erau la fel de fericiţi. Cu o uşurinţă extraordinară, au dansat pe puntea împodobită a feribotului, mişcându-se ca planetele. Au trecut pe lângă Praeger de Pinto, care dansa cu Jessica Penn. S-au intersectat cu lucrători şi oameni din personal – tipografi şi camionagii, mecanici cu feţe lungi şi nobile şi mustăţi atent tunse după moda de la începutul secolului, secretare tinere şi încântătoare care nu participaseră niciodată la o asemenea sărbătorire cu excepţia petrecerilor foarte liniştite şi civilizate de Crăciun şi 4 Iulie, organizate în grădina de pe acoperişul clădirii care găzduia *The Sun,* puşti care abia fuseseră angajaţi la ziar şi erau ciudaţi şi foarte serioşi, abia ieşiţi din adolescenţă, bibliotecari

bătrâni, bucătari, gărzi de corp (în absenţa lor, clădirea pustie a *The Sun* era păzită de poliţie) şi Harry Penn în persoană: foarte ridat, spilcuit, sagace, sprinten şi subţire ca un paratrăsnet. După ce la bord au urcat toţi invitaţii, feribotul a pornit spre Upper Bay şi a virat la nord, spre Hudson, ale cărui ape erau netede ca uleiul. Au alunecat dincolo de clădirile strălucind adânc în interior şi, în afară de orchestre şi motoare, pe feribot era linişte. Dinspre străzile şi autostrăzile din Manhattan se înălţa un zvon de cântec. Negura ascundea stelele şi cerul şi, când s-au apropiat de Podul George Washington, negura a coborât şi a ascuns ca o cortină ambele maluri ale fluviului, dar nu şi podul sau structura lui, care sclipea cu diamante albe şi albastre şi părea suficient de lat pentru a cuibări lumea în curbura lui.

Zidurile din sticlă din Manhattan, mergând cu o strălucire verde şi continuă în jos pe Hudson spre Battery, nu erau nimic în comparaţie cu perdeaua albă care trasa conflictul dintre anotimpuri. Răcoarea şi puritatea ei pe fluviul sticlos plasau feribotul pe o scenă. Curând, cei care sărbătoreau nu au mai petrecut. În jurul lor se înălţaseră ziduri de catedrală, iar alunecarea lor mută era ca o călătorie spre lumea morţilor – toate sugerând că, dincolo de perdelele albite de negură exista ceva mai memorabil decât New Jersey. Şi, brusc, s-a făcut foarte frig – un mesaj venit de dincolo de lanţul de lumini marcând cotul nordic al Hudsonului.

Orchestrele au oprit valsurile, iar motoarele şi-au redus turaţiile până când feribotul în mişcare şi-a reţinut răsuflarea. Apoi, orchestra de la prova a început să cânte un canon apocaliptic de frumos, una dintre acele piese în care, cu siguranţă, compozitorul a transcris ceea ce îi era dictat şi a tremurat de veneraţie faţă de mâna care îl îndruma. Curând a urmat orchestra de la pupa, iar canonul a căpătat putere pe punţi şi peste apă, până când feribotul a părut să devină un instrument muzical, un obiect dintr-o sticlă delicată care arunca străluciri dinăuntru şi plutea pe aceeaşi oglindă ca şi oraşul.

Pe măsură ce muzica se propaga în eter, oamenii au stat lângă balustradele de pe punţile superioare şi au privit în zare, departe de ei înşişi, transfiguraţi. Urcaseră la bordul feribotului fără nicio grijă, pregătiţi să danseze şi să râdă. Apoi, în jurul lor fusese înfăşurată o eşarfă, iar ei înţeleseseră cât de precipitate şi eterice le erau vieţile, cum, într-o secundă, cât ai clipi, se poate pierde totul. Asta i-a făcut să se îndepărteze de îngrijorările şi ambiţiile lor şi, sinchisindu-se doar de muzică şi de legile care o guvernau, au rămas pe punţile deschise ale feribotului, profund tulburaţi. Ce va fi va fi. Ce vor vedea vor vedea. Şi se vot arăta recunoscători că au văzut.

Ce curajoşi sunt, a gândit Harry Penn, care cunoscuse astfel de momente în toiul războiului, pe mare, şi privind în ochii copiilor. Ce curajoşi sunt să-şi privească moartea drept în faţa şi ce bine vor fi răsplătiţi!

Emisari ai verii ce se apropia, fâşii şi lanţuri de fulgere de căldură mută au lovit negura care se rostogolea, iar spulberarea afluenţilor săi s-a oglindit în fluviu. Acea privelişte a făcut orchestra să se oprească şi muzica a amuţit, în timp ce feribotul şi pasagerii lui au alunecat pe sub razele de lumină tăcute care se războiau deasupra. Iar apoi, dedesubtul podului sclipitor, feribotul a făcut un viraj care le-a tăiat răsuflarea şi a pornit spre casă.

Isaac Penn părăsise Hudson, New York, pe o balenieră, când avea unsprezece ani şi era slab ca un ţâr. Cum nu văzuse marea până atunci, a rămas uimit când, coborând fluviul, au ajuns la apa deschisă din Golful Haverstraw, iar apoi la întinderea necuprinsă de la Tappan Zee. Când au navigat prin dreptul Manhattanului şi al Palisadelor, şirurile de clădiri, danele îndurerate şi desişul de catarge mai strânse şi mai dense decât tufişurile de zmeură din apropiere de Lake of the Coheeries l-au impresionat profund şi pentru totdeauna. A cuprins cu privirea şi a memorat totul cât de bine a putut şi a jurat să revină într-o bună zi în Manhattan pentru a participa la înălţarea unui oraş despre care până şi el, un băiat de unsprezece ani de

pe o balenieră, îşi dădea seama cu uşurinţă că era un marş de nezdruncinat spre nordul insulei. Jurământul lui a fost gravat în oţel când a perceput ceea ce se afla dincolo de Narrows. Acolo nu existau dealuri verzi şi unduioase, unde să pască ici şi colo vaci în culori ciudate, cu fălci mobile; nici golfuri pline de stuf, sufocate de stârci şi lebede; nici munţi albaştri în depărtare; şi nici păduri veşnic verzi, răcoroase şi vântoase de-a lungul culmilor, ci doar marea, nimic altceva, într-un cerc uriaş de apă şi cer. După aceea, vânătorii de balene l-au pus să spele oale – vreme de trei ani.

A ieşit pe mare iar şi iar. De fiecare dată, au făcut voltă în vânt în jos pe Hudson şi au trecut pe lângă Manhattan. Cu fiecare ocazie, Manhattan sărise spre nord cu câteva volte. Isaac Penn a rămas la fel de consecvent. A ajuns, din spălător la bucătărie, mus, marinar, ofiţer maritim de gradul trei, doi şi secund, apoi căpitan, proprietar de nave şi armator al unei flote. Cu puţin înainte ca vânătoarea de balene să se prăbuşească, şi-a retras averea şi a investit-o în nave comerciale, producţie, terenuri şi un ziar pe care l-a conceput singur.

Ştia cum să conducă un vas, cum să trateze un echipaj, cum să navigheze prin întuneric şi furtuni, cum să descopere balenele valoroase şi greu de atins, şi trucul prin care să treacă în jurnalul de bord toate evenimentele de peste zi, în aşa fel încât să fie şi clar, dar şi să nu irosească timp şi spaţiu. Ştia cum să ţină perfect contabilitatea, cum să aranjeze în mod eficient planul punţilor şi când să îşi vândă uleiul. Plasase corespondenţi în porturi străine pentru a transmite la bază ştiri despre alte flote, ca să fie pregătit în funcţie de fluctuaţiile pieţei. A avut răbdare – era în stare să urmărească şansa fără să obosească sau să aştepte ca ea să ajungă la îndemână – şi lansase chiar el câteva harpoane bine ţintite.

Astfel, a fost capabil să conceapă *The Sun,* care avea să existe, chiar dacă nu ca un instrument perfect, măcar ceva foarte apropiat. În Piaţa Tipografiei din zona sudică a Manhattanului, la întretăierea dintre străzile Dark Willow,

Breasted, Tillinghast şi Pine, se aflase în apropierea centrului de guvernare, pentru ştirile politice; în apropierea cheiurilor, pentru primirea de mesaje din străinătate; în Five Points, pentru prezentarea infracţiunilor; aproape de Bowery, pentru teatru şi muzică; şi în Brooklyn (prin intermediul feriboturilor, până s-a încheiat construcţia podului), pentru interesul uman.

— Pe vremea aceea, îi plăcea lui Harry Penn să spună, se credea că singurul interes uman era în Brooklyn. „Avem nevoie de o poveste de interes uman”, spunea cineva. „Ia un copil şi trimite-l în Brooklyn.” Eu susţineam că existau fiinţe umane şi în Manhattan. Mă duceam în Brooklyn, să caut cu disperare o poveste de interes uman care, de cele mai multe ori, era despre o vacă.

Deşi, dat fiind tot ce s-a petrecut acolo, plasarea în centrul comercial a devenit oarecum dezavantajoasă, acest lucru a permis multor angajaţi să locuiască pe Staten Island şi în Brooklyn Heights şi a încurajat un simţ al istoriei şi o formă de activitate, pentru că acolo era mijlocul unui mare stup vechi.

Chiar de departe se putea distinge clădirea ziarului *The Sun* de cele care o înconjurau şi, cu timpul, aproape că au copleşit-o. Clădirea *The Sun* putea fi recunoscută oricând, datorită steagului său. Aceste clădiri nu erau precum şirurile de lenjerie naţională întinse la uscat în faţa Naţiunilor Unite sau în jurul patinoarului din Rockefeller Plaza, ci, mai curând, balize individuale de culoarea flăcării. Cinci steaguri enorme fluturau în vânt. În cele patru colţuri erau stindardele oraşului New York, ale statului New York, ale *The Sun* şi *The Whale,* iar în centru era drapelul american. Cel al *The Sun* era un soare auriu cu o coroană de triunghiuri ascuţite, aşezate pe un câmp alb satinat. Drapelul *The Whale* era jumătate bleu, jumătate bleumarin, tăiat de valuri pentru a despărţi marea de cer, cu o balenă mare care stătea nemişcată deasupra apei şi ridicându-şi coada cu dungi albastre, albe şi cenuşii. În eventualitatea puţin posibilă a unui război, demonstrabil ca fiind drept sau nedrept, în care una dintre

părţi era agresor, iar cealaltă doar victimă, stindardul victimei flutura dedesubtul drapelului naţional. Postere decorau curtea interioară şi erau atârnate ca tapiseriile din sala de şedinţe a primăriei, deoarece Harry Penn susţinea că acestea erau pentru o clădire ceea este o cravată pentru un bărbat şi o eşarfă pentru o femeie.

— O cravată bună poate face un bătrân cărunt ca mine să arate ca regele Polineziei, obişnuia el să spună. Îmi place să port o cravată frumoasă, şi la fel şi clădirea.

Clădirea în sine era rectangulară, în stil neoclasic francez, cu faţada de piatră şi cu cadre de fier, proiectată de arhitectul Oiseau în secolul al XIX-lea. Era uşoară şi spaţioasă şi totuşi trainică. Fusese renovată complet la 110 ani după inaugurare, iar acum, cadrele uriaşe ale ferestrelor aveau geamuri de culoare fumurie, fără rame, care arătau ca nişte nestemate mari şi plate în foi clasice. Curtea interioară era spaţioasă, cu grădini şi cu o fântână arteziană. Pe cele patru ziduri ale curţii atârnau scări iluminate deasupra spaţiului deschis. O seră din sticlă şi oţel acoperea acel atrium, iar în anotimpurile mai calde acesta se deschidea precum magazia unei nave de mărfuri şi se plia ca să nu deranjeze.

Interiorul era alb precum coaja de ou, cu toate că unii pereţi erau umbriţi în culori discrete, ori decoraţi cu tapiserii. Ici şi colo, apăreau picturi uriaşe cu scene de vânătoare de balene. Cel care le privea se simţea pe ocean. Apa albă părea atât de reală, încât privitorul se ferea, pentru ca nu cumva să se trezească plesnit peste faţă de coada lucioasă a unei balene care lupta să scape. Tavanul era de trei ori mai înalt decât suntem obişnuiţi şi mărginit de muluri executate cu pricepere de meşteri care ajunseseră la odihna de veci cu câteva generaţii înainte. În întreaga clădire existau covoare orientale, lambriuri din lemn natur, plinte de alamă şi lumini care veneau din nişe abia vizibile, concentrate câteodată spre interior pentru a crea pete sclipitoare de lumină, iar alteori spre interior, pentru a da naştere unei iluminări de palat. Podelele erau din stejar, iar scările din mahon. Cabinele lifturilor erau

din alamă, tec şi cristal autentic: acestea se înălţau în tăcere prin puţurile de lift, pline de palmieri şi spoturi luminoase care le urmăreau mişcarea ascendentă şi le făceau să sclipească precum diamantele.

În subsol se găseau instalaţiile de forţă. Una pentru producerea energiei electrice, iar una exclusiv pentru maşinile de tipărit. Acestea erau construcţii antice şi complicate din fier, alamă şi oţel care ocupau aproape jumătate de hectar şi cuprindeau samovare care pufăiau, roţi care goneau nebuneşte, pistoane de acţionare cu multe articulaţii într-o relaţie sexuală plină de frenezie cu cilindri mari, cazane suficient de încăpătoare pentru a fierbe întreaga producţie de caise din Imperial Valley şi o pădure de pasarele şi scări pentru a permite accesul la supape, manete, pompe de lubrifiere, instrumente de măsură şi cadrane care îi făceau pe unii trecători, care vedeau toată aparatura prin ferestrele ca de seră existente într-un şanţ de aer, să creadă că priveau o fabrică de ceasuri sau o distilerie. Când zumzăiau ambele instalaţii, cu lumini strălucind pe norişorii sau firicelele de abur scăpat, ele păreau a fi inima lumii. Autobuze încărcate cu copii soseau la *The Sun* chiar şi din Ohio fie şi numai pentru a vedea instalaţiile de forţă şi pe mecanicii vârstnici care le foloseau şi le întreţineau. Doar mecanicii cunoşteau secretele vechii tehnologii. Dar până şi ei, care învăţaseră meseria de la taţii lor, nu ştiau numele a jumătate din componente sau la ce slujeau anexe întregi care erau inactive. O mare parte din utilaje stăteau nefolosite, şi totuşi, toate angrenajele, roţile şi pistoanele trebuiau să fie lustruite şi gresate.

În subsol existau de asemenea o cameră de valori, cinci terenuri de squash, un bazin de înot lung de douăzeci şi doi de metri, o sală de gimnastică, saune, băi de aburi şi şiruri întregi de duşuri.

La parter se găseau depozite pentru hârtie, maşini de tipărit, garaje pentru camioane şi o sală de recepţie. Etajul întâi era ocupat în întregime de sălile pentru linotipuri şi de cele de zeţărie computerizată şi departamentul

documente secrete. Departamentele publicitate, machetare, contabilitate, personal şi plăţi erau la etajul doi. Etajul patru era rezervat departamentului ştiri. În locul oribilelor mese de lucru îngrămădite unele lângă altele într-un hangar supraluminat pentru avioane, centrul de operaţiuni de la *The Sun* era dispus în patru încăperi spaţioase de formă rectangulară, dispuse în jurul curţii, cu şiruri de mese care se întindeau de-a lungul laturilor. De mese erau fixate lămpi din sticlă verde, iar dedesubt existau dulapuri, sertare şi cabluri care îl puneau în legătură pe orice reporter cu biblioteca, morga, zeţăriile şi băncile de date. În cele patru colţuri erau pupitre de redactare ca nişte amvoane de la care primeau sarcini diferite departamente şi spre care reporterii înaintau cu un aer umil, având articolele în mână, sau ca Cezar trecând Rubiconul dacă ar fi ţinut în mână un cartof copt. Diviziunile, fiecare cu propria placă electronică de stare, bibliotecă specializată, terminale de date şi director, erau după cum urmează: Municipală, Naţională, Washington, America Latină, Europa de Vest, Europa de Est şi URSS, Orientul Mijlociu, Asia de Sud, Asia de Est, Africa, Ştiinţele, Artele, Finanţele şi Editorială. O întreagă diviziune era denumită simplu *ad hoc* şi era folosită pentru preluarea articolelor sau asigurarea unui ritm activ. Spre deosebire de majoritatea redacţiilor pentru ştiri locale, la *The Sun,* în aceasta din urmă domneau liniştea şi ordinea. De o parte se afla o curte liniştită, iar de cealaltă, o privelişte a oraşului.

Scări în spirală străpungeau prin tavan către birourile de la etajul al patrulea, unde se aflau şefii de departamente, deţinătorii de rubrici, redactorii şi redactorul-şef. Biroul lui Harry Penn, care îi aparţinuse cândva lui Isaac, ocupa jumătate dintr-una dintre laturile lungi ale clădirii. Probabil că era singurul poligon de harpoane din lume. De-a lungul pereţilor se găseau casete cu cele mai bune harpoane din lume. Când cineva dorea să exerseze, lua una dintre lănci şi păşea într-o cabină care imita prova unei baleniere care se legăna pe apă. În faţă,

la zece metri, reprezentări ale unor balene defilau de-a latul încăperii.

La etajul al cincilea se aflau sediul comunicaţiilor, computerul principal, faxul, săli de şedinţe şi consiliul de administraţie. Etajul al şaselea avea exclusiv încăperi comune şi un restaurant. Etajele şase şi şapte găzduiau biblioteca. Aceasta cuprindea milioane de volume în rafturi cu acces liber, toate ziarele şi periodicele fiind fie legate, fie în format electronic, precum şi o secţiune a hărţilor. Bibliotecari cu experienţă beneficiau de un buget aparent nelimitat pentru a menţine biblioteca la zi. Colecţiile de referinţă erau minuni ale lumii.

Pe acoperiş se găseau o seră încălzită, o terasă, un loc de promenadă şi o cafenea în aer liber, de unde se puteau vedea portul, podurile, un peisaj magnific al oraşului şi porţiuni de cer liber, mai albastru decât cel de deasupra cartierului Montmartre. Acolo fluturau drapelele şi, de asemenea, în după-amiezile şi serile de vară, când ziarul lucra în forţă, cânta câteodată un cvartet de coarde.

Clădirea *The Sun* era executată atât de bine şi radia atât de multă energie, încât cel care o privea de departe îşi putea imagina că era pe punctul de a căpăta viaţă. La fel ca navele lui Isaac Penn, care strângeau bogăţii de peste mări, scriitorii şi reporterii de la *The Sun* o încărcaseră cu amintiri ale tuturor minunilor pe care le văzuseră şi le evaluaseră. Cu toate că luminile nu se stingeau niciodată, deoarece *The Sun* şi *The Ghost* lucrau fără întrerupere, se spunea că ele trebuiau stinse dacă era suficientă lumină, întrucât cei 125 de ani de claritate se imprimaseră în grinzi şi arcade.

Organizarea socială şi economică a ziarului era la fel de ingenioasă. Probabil ca urmare a zilelor grele trăite de Isaac când spăla oale, familia Penn crezuse întotdeauna într-un salariu minim generos. Rubricile editoriale ale ziarului protestaseră vehement împotriva ideii asistenţei sociale pentru cei întregi la minte şi trup şi a programelor sociale care nu erau decât planuri complicate de sponsorizare. Din această cauză, ziarul fusese condamnat

în multe rânduri în cercurile liberale. Pe de altă parte, ziarul recomanda cu insistenţă ceea ce se considera a fi un salariu minim excesiv de mare. (Se socotea că munca intensă şi de calitate merita să fie recompensată şi s-a ripostat la argumentele conservatorilor, care susţineau că un asemenea salariu ar crea şomaj şi ar atenua iniţiativa antreprenorială, cu contraargumentul că aceasta din urmă putea fi susţinută şi putea înflori prin reducerile de impozite pentru firme, care ar fi devenit posibile prin creşterea egalizării veniturilor şi o reducere mai pronunţată a poverii pe care o reprezenta asistenţa socială.)

Familia Penn nu deţinea nici unu la sută din bogăţia familiei Binky şi, în vreme ce aceasta din urmă acumulase averea storcându-i de energie pe angajaţi, familia Penn nu procedase nicidecum. În primul rând, începând cu un ajutor de bucătar care se afla acolo doar de o oră şi până la Harry Penn însuşi, orice angajat al *The Sun* primea exact acelaşi pachet salarial şi de beneficii – *exact la fel.* Şi acel pachet era bun, suficient de bun pentru a face ca orice slujbă la ziar să fie un adevărat premiu. Fiecare angajat de la *The Sun* se bucura de privilegii egale cu privire la pensie, îngrijirea sănătăţii, accesul la centrele de pregătire fizică din subsol şi la cafenea şi restaurant. Oricine putea profita de beneficiile educative generoase şi, în plus, puteau lua lecţii de muzică. Cu toate acestea, existau toate motivele din lume pentru a munci din greu şi a promova în sânul organizaţiei.

The Sun era modelat ca o balenieră. După ce se achitau toate cheltuielile şi fiecare avea asigurate condiţiile de trai pe vas, profitul se împărţea în conformitate cu un sistem complicat de acţiuni. Doar angajaţii ziarului aveau dreptul la acţiuni iar ele nu se puteau moşteni şi nici nu erau transferabile. Fiecare angajat primea şase acţiuni la angajare. După aceea, pentru fiecare promovare, mai primea cinci acţiuni şi câte una pentru fiecare an de activitate. Existau douăzeci de trepte de promovare, precum şi vechime în muncă. De exemplu, după primul an

de muncă, un ajutor de bucătar avea de obicei şase acţiuni. După câţiva ani de activitate, Hardesty Marratta (care fusese angajat la nivelul opt) ajunsese până la treapta a douăsprezecea. Astfel, cu cele cinci acţiuni originale, şaizeci pentru treapta de muncă şi cinci pentru anii cât lucrase, ar fi avut şaptezeci de acţiuni. Însă în realitate, el avea optzeci, deoarece câştigase două premii de câte cinci acţiuni fiecare. Harry Penn lucra la ziar (începând de la zece ani, drept curier) de optzeci şi cinci de ani. Fireşte, el era la treapta douăzeci. La început, avusese cinci acţiuni şi, când era mai tânăr şi putea câştiga prime (la care redactorul-şef şi editorul nu aveau dreptul), câştigase zece. Prin urmare, deţinea 240 de acţiuni, cu mult mai multe decât cele şase ale ajutorului de bucătar, dar nu cu mult mai multe decât Hardesty, care deţinea optzeci. Dacă ajutorul de bucătar ar fi rămas (lucru aproape sigur, doar pentru salariu şi beneficii) vreme de zece ani, ar fi promovat două trepte, până la gradul de supervizor în bucătărie, şi ar fi câştigat o primă pentru cum a pregătit o salată, o supă de linte sau, să zicem, pentru că ar fi salvat un copilaş din calea limuzinei în viteză a lui Craig Binky, el ar fi ajuns la un total de treizeci de acţiuni.

Acest sistem nu stimula doar ambiţia, ci şi productivitatea. Cum numărul de acţiuni nu era fix şi cum orice profit acumulat în fiecare an era finit (ideea de profit infinit îl bântuia doar pe Craig Binky, care angaja economişti şi vrăjitori pentru a vedea dacă aşa ceva era posibil), era în avantajul oricui să lucreze cu dăruire – nu doar pentru a produce un profit mai mare, ci şi pentru a scădea numărul de slujbe şi, prin urmare, numărul de acţiuni.

Angajaţii de la *The Sun* doreau să lucreze cât se putea de bine, nu doar pentru că asta era în interesul lor, ci şi pentru că ziarul era sincer – şi puteau simţi asta în acelaşi fel în care percepeau frumuseţea unui peisaj. Era extrem de încântător să ştie nu numai că puteau simţi asta, ci şi că acest lucru putea fi demonstrat prin câteva sisteme logice şi prin felul în care arătau oamenii când veneau la slujbă,

dimineaţa şi seara.

Iar sistemul social extrem de eficient şi echitabil de la *The Sun* îşi avea originea nu sub ameninţarea armelor, nici în cruzime, nici în Comunele franceze, nici în violenţa revoluţionară, nici în imaginaţia vreunui cititor din British Library, ci pe o balenieră americană din secolul al XIX-lea.

Faptul că *The Sun* nu era un instrument plictisitor se datora în mare parte concurentului său neobişnuit şi extrem de viu.

Rupert Binky îi lansase cândva o faimoasă provocare lui Harry Penn. Lăudându-se pe pagina de editoriale şi faţă de prietenii lui de la Clubul Alabaster că *The Ghost* va distruge *The Sun* spre sfârşitul mileniului, el a susţinut că, dacă nu se va întâmpla asta, el îşi va lega lanţuri cu greutăţi de picioare şi va sări de pe cel mai înalt pod din New York.

„Oare Harry Penn îşi va lega şi el lanţuri de *picioare* şi va face la fel dacă noi vom izbândi, lucru care se va întâmpla la începutul următorului mileniu, îngropând astfel *The Sun?"* a întrebat el într-un articol.

— Nu, scrisese Harry Penn drept răspuns pe pagina lui editorială. Şi îl absolv pe Rupert Binky de angajamentul de a-şi respecta jurământul, fie şi de dragul traficului maritim de pe fluviile noastre. Pentru că, dacă domnul Binky va sări cu capul în jos, s-ar putea să asistăm la o demonstraţie nedorită a înţelepciunii lui Billy Mitchell[42].

Curând după aceea, Rupert Binky a fost ucis de o lebădă furioasă pe râul Isis din Oxford. Obosiţi după o cursă cu

[42] Billy Mitchell (1879-1936), comandant al forţelor aeriene americane după Primul Război Mondial, a susţinut ideea investiţiilor în aviaţie, pe care a socotit-o vitală în războaiele din viitor. Atitudinea critică a făcut ca el să fie degradat din general de brigadă în colonel, pentru ca apoi să fie adus în faţa unei curţi marţiale pentru insubordonare, deoarece a acuzat administraţia americană de trădare pentru că investea doar în nave de luptă. Meritele i-au fost recunoscute abia după moarte, când preşedintele Roosevelt l-a înălţat, postum, la gradul de general-maior (n.tr.).

ciocniri[43], nişte vâslaşi de la Colegiul Magdalen auziseră ultimele lui cuvinte, care fuseseră: „Zdrobiţi *The Sun!”* Departe de a fi un îndemn mistic, aşa cum au crezut ei, aceste vorbe reprezentau o instrucţiune precisă, înţeleasă pe dată de nepotul lui, Craig Binky, iar acesta şi-a asumat misiunea de a-şi răzbuna bunicul, ca şi cum lebăda ar fi fost un asasin instruit, aflat în solda lui Harry Penn.

Mijloacele pe care le avea la dispoziţie erau mai mult decât impresionante. În primul rând, avea milioanele de dolari ale neamului Binky şi aria de circulaţie a ziarului *The Ghost.* Însă, doar cu acestea, un atac împotriva *The Sun* nu ar fi fost mai eficient decât un atac al Fantomei contra Soarelui[44], aşa cum le era numele. Deşi Craig Binky a crezut că stratagemele lui erau cauza unor necazuri întâmplătoare ale *The Sun*, el era de fapt sprijinit de o prezenţă-mamut, invizibilă pentru el şi mulţi alţii – vremurile în sine. Multe meşteşuguri şi arte se atrofiaseră, publicul nu mai era cel de altădată şi mai toată populaţia stătea imobilă o treime sau mai mult din orele de veghe, absorbind fără nicio reacţie sau opoziţie ceea ce vedea la televizor. Morala şi obiceiurile deveniseră atât de raţionale şi progresiste, încât, dacă ar fi renăscut din alt veac, infractorii şi prostituatele nu ar fi întâmpinat nici bariere, nici interdicţii. De fapt, un infractor ca Peter Lake s-ar fi simţit jignit grav de necinstea şi pervertirea normelor şi ar fi fost dezorientat de refuzul general de a face deosebirea dintre bine şi rău. Oraşul decăzuse, până când anarhia a ajuns atât de mare încât insulelor de reconstrucţie li s-a îngăduit să prospere în interiorul său. Aceste insule au crescut constant. Între ape care nu erau nici pe departe pure, ele erau ca un recif care se înalţă şi, deşi se înălţau încet, când forţa care le anima avea să iasă în cele din urmă la suprafaţă, ele aveau să rămână ferm la lumină.

The Sun era o astfel de insulă, ameninţată de mările în creştere, în care Craig Binky înota ca un peşte – şi

[43] Cursă nautică în care schifurile se deplasează în şir şi fiecare încearcă să ciocnească barca din faţă fără a fi lovită din spate (n.tr.).
[44] *Ghost* – „fantomă”, *Sun* – „Soare” în lb. eng. (n.tr.).

întotdeauna dus de curent.

În vreme ce Harry Penn stătea neclintit ca o stâncă în calea apelor repezi ale unui râu, Craig Binky se distra de minune hârjonindu-se în apa înspumată. Putea găsi de zece mii de ori mai mulţi cititori pentru *The Ghost* publicând un articol despre ultimul costum de dans pe role decât putea găsi Harry Penn publicând un eseu despre colonizarea Lunii, iar articolul despre calităţile afrodiziace ale cremei de caramel îi aducea lui *The Ghost* mai mulţi bani decât întreaga serie *The Sun* despre geniile muzicii electronice.

Cu toate astea, *The Sun* prospera. Însă Harry Penn nu se mulţumea să împartă ziarul doar cu minoritatea sa de cititori inteligenţi şi atenţi, pentru că nu voia numai să îi asigure supravieţuirea, ci şi triumful. Acest lucru avea puţin de a face cu *The Ghost,* deşi era un element cumplit de supărător, trebuia s-o recunoască: avea legătură cu sentimentul său de ordine şi cu viziunea sa despre lume. Harry Penn dorea ca *The Sun* să lupte împotriva *The Ghost* şi a tot ce reprezenta acesta, dacă nu în condiţiile dictate de el, atunci măcar pe propriul lui teren. De aceea, şi-a pus soldaţii să mărşăluiască şi i-a trimis să lupte cu Craig Binky. Pentru că aceştia nu trebuiau să recurgă la metodele folosite la *The Ghost* şi nici să susţină gusturile decadente, luptau în condiţii permanent dezavantajoase. Însă handicapul le înflăcăra imaginaţia.

Cu toate că *The Sun* era model de acurateţe şi eleganţă prin paginile sale de ştiri, secţiunea editorială cuprindea un spectru larg şi era împărţită ca un parlament, în facţiuni adverse. Editorialul I era o pagină dedicată afirmaţiilor eclectice, demne şi sobre care nu se deosebeau de paginile editoriale ale marilor ziare din lume, doar că era mai puţin probabil să catalogheze clar care era politica *The Sun,* fiindcă era foarte fluidă, practică şi idiosincratică. În Editorialul II, Dreapta avea la dispoziţie o pagină întreagă pentru a-şi prezenta, deseori admirabil şi sclipitor, linia sa pe deplin previzibilă. La fel şi Editorialul III, o pagină completă oferită Stângii. Cu toate acestea, Editorialul IV stârnea controverse, deoarece în ea

deţinătorii de rubrică de la *The Sun* şi oaspeţii erau încurajaţi să scrie fără a ţine seama de calomnii sau orice alte consecinţe, deşi printr-un fel de cod nescris, abuzul şi senzaţionalul erau filtrate din articolele care altfel ar fi putut deveni acide sau provocatoare. Scriind pentru pagina editorială IV, Virginia Gamely, acum devenită Marratta, a riscat din ce în ce mai mult.

A început cu precauţie, dar a fost cuprinsă curând de o dorinţă incontrolabilă ale cărei origini nu le-a înţeles. Nu era un tipar surprinzător, pentru că în Lake of the Coheeries, cele mai grozave viscole, cele care acopereau casele şi transformau ţinutul într-o mare albă şi unduitoare, începeau întotdeauna cu mici fulguieli provizorii care rămâneau aproape nebăgate în seamă. Ca debutantă, articolele Virginiei au trecut în mare măsură neobservate, pentru că erau aprecieri despre oraşul care domina atât de feroce în ochii locuitorilor săi încât aceştia rareori erau capabili să îl perceapă ca întreg. Ironia frumuseţii lui era că ei, care îl înălţaseră, nu îl puteau vedea. Erau prea ocupaţi cu vânzoleala şi lupta şi se pierdeau în el ca nişte furnici.

Virginia îi însoţea întotdeauna pe Hardesty şi Marko Chestnut în plimbările lor lungi în căutarea de creaţii arhitectonice uitate şi de privelişti revelatoare. Când descopereau un subiect, ea se trăgea deoparte, spre un teren acoperit cu tufişuri sau spre un şir de trepte din piatră şi îi urmărea lucrând. Cât ei făceau schiţe şi luau notiţe, ea îşi aţintea privirea asupra unei scene, fie cea pe care o aleseseră ei, fie alta din apropiere. De pildă, putea urmări lumina după-amiezii căzând pe o faţadă dăltuită în piatră roşcată şi vedea că lumina şi piatra erau îndrăgostite una de alta şi că ele se unduiau la unison ca doi polipi de coral în acelaşi curent cristalin. Auzea în trafic un sunet întâmplător, care arunca văluri peste prezent şi îi îngăduia să strângă scena la piept aşa cum îşi ţinea propriii copii – luptând împotriva timpului, cucerită de el, încântată de el. Pentru că ea credea că doar prin iubire se poate simţi durerea îngrozitoare a timpului, iar

apoi acesta poate fi făcut să devină neclintit. Urmărea legănarea trestiilor pe terenuri văratice, desfundate, vântoase până ce ele nu se mai unduiau şi le vedea nemişcate şi înăuntrul unui cadru încremenit. Iar apoi se întorcea la *The Sun* şi scria eseuri care îi făceau pe Binky şi pe cititorii lui să înnebunească, pentru că Virginia vedea lumea nu ca pe un sistem de blocuri materiale, în care un lucru era legat de altul, ci, mai curând ca pe o magnifică iluzie a spiritului. Într-un eseu a scris despre domul vechiului sediu al poliţiei şi cum a reuşit să „vegheze asupra oraşului *prin intermediul formei sale,* pentru că", a scris ea, „în afară de inexplicabila magie a culorii, imaginile sunt transmise şi recepţionate în termeni de formă. Receptorii înşişi sunt o formă constantă, recognoscibilă, care derivă din atributele luminii. La urma urmelor, până şi propriul ochi îl percepem ca pe un dom." În speculaţiile acelea ea lămurea calitatea aerului în lumina dimineţii. Şi după aceea a continuat, cu o tentă ce era simultan metafizică şi senzuală, vorbind despre scopul suprem, simetrie, frumuseţe, Dumnezeu, diavol, echilibru, justiţie şi timp. Aceasta era o trăsătură proprie zonei Coheeries. Oamenii de acolo erau întotdeauna serioşi, iar în chestiunile legate de natură şi religie puteau vorbi până când tapetul se dezlipea de pe perete, cu răbdarea şi patima filosofilor germani din secolul al XIX-lea.

După ce a citit primul dintre aceste eseuri, Harry Penn a chemat-o pe Virginia în biroul lui.

— Îţi dai seama că din cauza acestor eseuri *The Sun* va fi atacat cu ferocitate? a întrebat-o el de cum a intrat.

Virginia a rămas atât de surprins, încât a rămas fără replică.

— Îţi dai seama?

— Nu, a răspuns ea. Atacat? Din ce motiv? Cine?

El a închis ochii o clipă şi a dat din cap drept confirmare a propriilor bănuieli.

— Ia loc, a zis el, şi s-a apucat să îi explice într-o manieră părintească despre sălbăticia disputelor intelectuale într-un oraş în care mulţi socoteau intelectul

deasupra naturii. Cei mai mulţi oameni ajung la concluzii chinuite pe căi dureroase şi oarbe. Nu le place când cineva ca tine apare într-un balon. Nu te poţi aştepta ca ceilalţi să aibă încredere în revelaţii dacă nu au trăit aşa ceva. Cei care nu au avut revelaţii nu cunosc decât raţiunea. Şi cum revelaţia este ceva aparte şi nu poate fi explicat în mod raţional, ei nu te vor crede nicicând. Aceasta este marea ruptură a lumii şi ea există dintotdeauna. Când raţiunea şi revelaţia vor păşi alături, ei bine, atunci vom vedea ceva… o epocă măreaţă. Însă acum, în acest oraş raţiunea este predominantă. Prezentarea din alt punct de vedere sau prin alte mijloace, aşa cum faci tu, este subversivă. Vei fi atacată. Poate că dacă le publicăm în secţiunea destinată religiei, alături de rezumate ale unor predici, articolele tale nu vor stârni prea multe controverse…

— Ce fel de controverse? l-a întrerupt ea. Nu au apărut niciun fel de controverse.

— Dar vor fi.

Virginiei i-a venit greu să creadă.

— Tânără doamnă, de unde eşti? a întrebat-o el.

— Din Lake of the Coheeries. Când am sosit la New York, am stat cu Jessica acasă la dumneavoastră. Atunci eraţi în Japonia.

— *Tu* eşti micuţa Virginia Gamely?

— Nu mai sunt micuţă, a spus ea zâmbind, fiindcă ea era mult mai înaltă decât el.

— Nu mi-am dat seama, a spus Harry Penn, privind-o direct. Mă interesează să-ţi citesc articolele când apar.

— Eu nu-mi aduc aminte de dumneavoastră, a zis ea.

— Ultima oară când te-am văzut erai o copilă, a spus Harry Penn. N-ai cum să-ţi aminteşti.

Ceea ce prezisese Harry Penn s-a adeverit. Virginia a fost atacată din mai multe direcţii şi tratată ca şi cum ar fi sugerat ca toţi copiii din oraş să fie siliţi să bea cucută. Ignorând ştirile mondiale, *The Ghost* a lovit-o pe prima pagină ca să îi critice pe ea şi *The Sun* pentru „reacţiune religioasă. Există hotărâri judecătoreşti împotriva unor asemenea lucruri, iar ele trebuie suprimate în numele

modernităţii şi al bunului-simţ”, suna articolul. Asta nu pentru că Craig Binky emisese acea părere (în general, el nu ştia ce opinii susţine), dar acela părea a fi pentru el modul general în care gândeau oamenii. Şi alte publicaţii au atacat-o puternic, dar într-o manieră condescendentă, mai puţin energică. Asta, pentru că au gândit că, fiind nouă în branşă, nu era nevoie de mult pentru a o doborî. În război se comit deseori asemenea erori.

Virginia o văzuse pe doamna Gamely punând mâna pe puşcă şi trăgând în tâlhari la miez de noapte şi, în multe privinţe, era la fel ca mama ei, ceea ce nu înseamnă că ea alesese un drum înţelept sau corect – ba chiar, nici una, nici alta – ci, mai curând că era energic. Lăsând deoparte orice urmă de prevedere, a pornit război împotriva duşmanilor ei.

Un editorial din *The Ghost* punea la îndoială decenţa eseurilor complexe pe teme de estetică publicate cu regularitate de *The Sun:* „Oamenii de pe stradă, cu milioanele, fie ei Hincky, Lester, Jocko, Alphonse sau John, înţeleg cât de cât obsesia mistico-religioasă care a cuprins ziarul *The Sun?”* La scurtă vreme, Harry Penn a ridicat ochii de la hârtiile de pe masa lui antică de lucru, acoperită cu piele şi i-a văzut pe Praeger de Pinto şi Hugh Close în faţa lui. Redactorul-şef şi corectorul-şef erau prinşi într-o dispută privind înţelepciunea sau neghiobia de a publica răspunsul pe care Virginia îl dăduse ziarului *The Ghost.*

— Domnule Penn, l-a implorat Hugh Close, pur şi simplu nu putem publica acest articol nicăieri, decât poate în Editorial IV. Ba nu, nici măcar acolo. A ridicat în aer o foaie cu un articol intitulat: „Vai, *Ghost,* unde ţi-e acul?”

În tot acest timp Praeger de Pinto a rămas tăcut.

— Uitaţi-vă, domnule, a spus Close cu glas rugător. Îngăduiţi-mi să vă atrag atenţia asupra unor rânduri precum: „Aş prefera să fiu făcută bucăţele de motanul cu gheare otrăvite decât să îndur o clipă de acceptare din partea intelectualilor existenţi la *The Ghost…* Oameni ca Myron Holiday, Wormies Bindabu şi Irv Lightningcow nu

ştiu să-şi deosebească fundurile de coate, cu atât mai mult să vadă adevărul. Numai ieri, de exemplu, Myron Holiday a scris în rubrica lui că Oliver Cromwell a fost un renumit toreador şi că bombardamentul strategic s-a folosit în războiul din 1812… Raţionaliştii de la *The Ghost* sunt fiare mecanice care se prăsesc în beznă şi se ofilesc la lumina zilei. Dacă trec la şase metri de o sticlă cu lapte, acesta se acreşte. Ei participă la cocktailuri alături de femei neîngrijite care fumează tot timpul, nu ştiu să înoate, sperie copiii şi se masturbează în librării.” Nu putem publica aşa ceva. Pana ei este mult prea brutală.

— Cu toate acestea, a spus Harry Penn, ridicând degetul arătător într-un gest patriarhal, ceea ce spune este adevărat. Puneţi articolul pe prima pagină!

— Domnule Penn, nu se poate, s-a milogit Close, care era modelul suprem al exactităţii, iar un asemenea atac atotcuprinzător şi neglijent era împotriva firii lui. Ne va face să fim al naibii de *vulnerabili!*

Praeger de Pinto s-a întors spre fereastră ca să-şi ascundă zâmbetul. Îl cunoştea pe Harry Penn mai bine decât oricine.

— Aproape… Imprudenţele ne slujesc uneori foarte bine, a spus Harry Penn cu glas hârâit. Pentru că o divinitate ne modelează scopurile. *Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi. La loc de păşune, acolo m-a sălăşluit.*[45] Publicaţi articolul pe prima pagină.

— Pe prima pagină?

Dându-şi seama că nu avea să câştige, Close a încercat să-şi reducă pierderile.

— Pagina întâi.

— Pagina întâi?

— Ce e cu tine? l-a întrebat Harry Penn. Ai devenit papagal?

Virginia se plimba agitată prin grădina de pe acoperiş. *The Sun* chiar putea să concedieze oameni, iar ea împinsese lucrurile prea departe. Sfidarea şi căinţa alternau în valuri atât de puternice, încât s-a simţit ca şi

[45] Biblia, *Psalmi, 22, 1-2* (n.tr.).

cum s-ar fi aflat în gabia unei nave care avea un ruliu de cincizeci de grade. Când Praeger s-a apropiat cu o expresie gravă şi îngheţată încremenită pe faţă, ea s-a gândit la ce era mai rău.

El a privit-o un moment şi a urmărit-o cum începe să se simtă pierdută. Apoi a lansat-o spre lună spunându-i că el şi Harry Penn aveau să publice polemicele ei pe prima pagină. I-a mai zis însă că riscul fusese enorm şi că dacă dorea să trăiască periculos putea câştiga mult mai mulţi bani conducând un camion cu nitroglicerină. Cu toate astea, ea a coborât din grădina de pe acoperiş în pas de defilare. Când a ajuns în sala redacţiei ca să îl anunţe pe Hardesty, şi el a sfătuit-o să fie precaută.

A fost, toată ziua aceea. După aceea, a revenit la vechile ei obiceiuri. Probabil pentru că oamenii din Coheeries descindeau din luptătorii îndrăzneţi ai războaielor dintre francezi şi indieni. Poate din cauză că se simţea prinsă într-un loc izolat, limpede şi adânc al timpului, ori pentru că ea credea cu îndrăzneală şi cunoştea bine omnipotenţa lui Dumnezeu şi a naturii. Sau poate pentru că era puţin ţicnită… Conflictul Virginiei cu intelectualii de la *The Ghost* şi cu partizanii lor a ajuns în curând fără ieşire, de vreme ce ambele părţi se epuizau în încercarea de a aduce în terenul celuilalt generalităţi colosale şi de nesuportat şi era mai solicitant să le produci decât să le susţii.

Fiecare articol a stârnit presiuni pentru îndepărtarea ei, atât din interiorul, cât şi din afara ziarului *The Sun.* Cu toate astea, Harry Penn a intervenit de fiecare dată pentru a o proteja. Nimeni nu a înţeles motivul, mai ales având în vedere că până şi fiica sa, Jessica, se alegea cu prezentări tăioase în salve duble, publicate de *The Sun* şi *The Whale.*

După prima graţiere, Virginia simţise cum faptul că scăpase ca prin urechile acului reverberase prin fiinţa ei în acelaşi mod în care asistenta unui aruncător de cuţite percepe vibraţiile scândurii de care este lipită strâns fără să se clintească. A doua oară, se legănase veselă într-un hamac susţinut de stâlpii gemeni ai uşurării şi recunoştinţei. A treia oară, totul păruse foarte umoristic. A

patra oară, după o rubrică intitulată „Primarul arată ca un ou. Pauză”, se aşteptase să fie concediată. A cincea oară, după „Craig Binky şi problema nudităţii mintale”, ar fi fost surprinsă dacă nu ar fi apărut graţierea.

Niciun angajat de la *The Sun* nu fusese tratat vreodată cu o asemenea amabilitate. Era liberă să facă tot ce dorea şi-şi asuma într-o săptămână riscuri care ar fi fost de ajuns pentru o viaţă. Cei de bună credinţă bănuiau că vârsta înaintată îl făcuse pe Harry Penn să facă experienţe nechibzuite. Dacă era să te iei după cei cu limba slobodă, ea devenise amanta lui. Însă Harry Penn a rămas pe poziţie. Întotdeauna îmbrăcat cu un costum din tweed, apărea cu un baston din abanos cu mânerul din aur, cu care pocnea câinii care pângăreau vreo alee şi, deşi era încă în putere să arunce din când în când un harpon, trecuse clar de vârsta la care să poată avea o amantă sau măcar să încerce aşa ceva. Solicitudinea lui faţă de Virginia Gamely a rămas un mister.

...ŞI *THE GHOST*

Atenţie, nu există o modalitate organizată, întreagă la minte, pentru a descrie *The Ghost,* şi niciun loc din care să începem. *The Ghost* era circular şi rotund în timp şi probabil că fusese conceput într-un haos deplin. Era înţesat de oameni întru totul serioşi care solicitau o varietate infinită de lucruri demente. De pildă, la un moment dat, a apărut o criză majoră când ziarul s-a divizat în două facţiuni – cei care spuneau că vinul alb provenea din peşti şi cei care negau asta, deşi ei nu voiau sau nu puteau să spună din ce se obţinea. Se urau unii pe alţii ca hughenoţii şi valonii şi, vreme de opt sau nouă luni, *The Ghost* a apărut cu multe spaţii goale, fotografii lipsă şi articole cu fundul în sus, sau culcate într-o dungă, deoarece facţiunile refuzau să coopereze. Craig Binky s-a consultat cu consilierii săi şi apoi a făcut exact ceea ce voia el să facă. Convocând consiliul de administraţie, a anunţat:

— Domnilor, ţineţi minte povestea Nodului-acordeon[46]. Când i s-a prezentat nodul-acordeon, Pepin cel Scurt nu l-a putut desface. De aceea, i-a dat foc – la fel ca şi ruşii cu satele lor de ţărănoi[47]. Eu plănuiesc să urmez aceeaşi strategie, cu adaptări în această epocă mai eufonică.

Apoi s-a apucat să îi concedieze rând pe rând pe cei unsprezece mii de angajaţi de la *The Ghost.* În următoarea zi, ziarul a apărut complet gol şi asta ar fi putut să le bage minţile în cap angajaţilor prinşi în acea vrajbă dacă Craig Binky nu i-ar fi dat fiecăruia dintre ei salarii compensatorii pe trei ani. Vreme de cinci sau şase săptămâni, *The Ghost* şi întreprinderile sale subsidiare au rămas întunecate ca o noapte fără lună într-o peşteră, în vreme ce o armată de

[46] De fapt, este vorba despre Nodul gordian, pe care Alexandru cel Mare l-a tăiat cu sabia, conform unei legende frigiene (n.tr.).

[47] În original, *pumpkin* – „dovleac”, „ţărănoi”; probabil o aluzie obscură la mujici (n.tr.).

căutători de oameni a bântuit pe Rivierele franceză şi italiană.

Lecţia lui Craig Binky a fost foarte simplă. După cum a scris Virginia pentru a rezuma interviul ei cu redactorul şi editorul *The Ghost.* „Prea multă putere duce la ridicol. Acest lucru este la fel de adevărat în cazul politicii, în care cei puternici sunt deseori doborâţi de propria îngâmfare, ca şi în religie, unde omul care vede îngeri eşuează de cele mai multe ori într-o poveste despre arlechini. Aşa cum se întâmplă şi în ziaristică, unde faptul de a reprezenta o oglindă a lumii îi face ridicoli pe cei care spun ceea ce există şi ce nu. Desigur, cineva trebuie să rişte spunând ce există şi ce nu există. Totuşi, cei care procedează astfel pentru că nu-şi cunosc locul în natură aduc asupra lor lucruri precum aprecierea atent redată a lui Craig Binky, cum că „vinul alb nu provine de fapt din peşte, sau din orice alt mamifer. Se obţine prin stoarcerea sucului unui zucchini imatur.”

Însă consiliul director al *The Ghost* era intimidat în mod ireversibil de milioanele lui Binky şi nu a îndrăznit să îşi contrazică şeful. Deşi câteodată îl implorau să nu facă una sau alta, rosteau asta cu tonul şoarecilor de grădină. Puterea lui asupra lor era aproape absolută. De exemplu, i-a făcut să îşi schimbe numele potrivit cuvintelor-ghid de pe cotoarele *Enciclopediei Britannica.* Asta pentru ca ei să-şi amintească mai lesne cine erau, întrucât el petrecea mult timp holbându-se la enciclopedia lui. Fără de voie, aceştia au devenit Bibai Coleman, Hermoup Lally, Lalo Montpar, Montpel Piranesi, Scurlock Tirah, Arizona Bolivar, Bolivia Cervantes (singurul membru de sex feminin), Ceylon Congreve, Geraniales Hume, Newman Peisistratus, Rubens Somalia şi Tirane Zywny care, spre ruşinea lui eternă, îşi împărţea numele cu Zywny, o rasă de câine care prinde şobolani.

Flancat de cele două gărzi de corp ale sale, Alertu şi Scroutu, Craig Binky a mărşăluit spre o şedinţă lunară de consiliu. Ca de obicei, avea un teanc de propuneri şi proiecte noi (pe care el le numea „proiectile”), pe care

consiliul era obligat să le aprobe până la ultimul.

— În primul rând, vreau să-mi îngăduiţi să vă mulţumesc pentru onoarea de a vă convoca aici. Sincer, ceea ce doresc să spun este că sunt încântat să vă întâlnesc. Ei, asta e! Cum e ziua! Soarele străluceşte prin zgomote şi coarde şi totul se susţine. Înţelegeţi deci ce plăcere am să mă adresez vouă, eu, prietenul şi preşedintele vostru – întotdeauna preocupat, niciodată fericit şi foarte dispus să analizez totul, ieri, azi sau mâine. Apoi s-a răsucit pe scaun şi a privit lung pe fereastră preţ de cinci minute. Nu l-a deranjat câtuşi de puţin faptul că membrii consiliului său de administraţie stăteau încordaţi, ca în poziţie de drepţi, înapoia lui. Uneori îi lăsa aşa câte o oră. Ce îi păsa lui? Îl plătea pe fiecare dintre ei cu 200.000 de dolari pe an ca să aplaude politicos când intra el, ca să dea din cap şi să facă ochii cât cepele la sugestiile şi propunerile lui, să se adreseze unul altuia pe numele pe care îi silise să le adopte, să discute lucrurile pe care le spunea el, cu vorbe umflate pe care el nu le pricepea, iar apoi să confirme că era o idee sclipitoare, de exemplu, să se cultive ciuperci în cutiile de valori nefolosite. Apoi s-a întors spre ei.

— Lalo, Hermoup, Bolivia, Bibai, Montpel, Newman, Tirane, Ceylon, Geraniales, Arizona, Scurlock! Mă bucur că sunteţi aici şi încântat că sunteţi cu toţii muritori. Ascultaţi la mine! Ce s-ar întâmpla dacă am lua tot ce există în univers şi l-am împărţi la unu? Să vă spun eu. Ar rămâne la fel. Deci de unde să ştim că cineva nu face asta acum, chiar în această clipă? Gândul mă face să mă cutremur. Fiindcă veni vorba, am putea fi şi noi împărţiţi la unu, ori înmulţiţi cu unu, şi nici măcar nu am şti!

Toţi cei prezenţi au mimat priviri mirate, s-au întors unul către altul, aşteptând urmarea.

— Să vă enumăr punctele de discuţie de astăzi, dacă-mi daţi voie, începând cu numărul A. Numărul doi. M-am gândit la el şi nu-mi place. În ceea ce mă priveşte, a zburat pe fereastră, terminat, *caveat*[48].

— Bună idee! a spus Scurlock Tirah (al cărui nume era

[48] *Caveat* – „obiecţie”, în lb. lat. în. orig. (n.tr.).

de fapt Finny Pealock).

— Numărul L. Suntem oarecum demodaţi în privinţa organizării corporatiste. Marcel Apand îmi povestea despre o mică firmă de produse electronice pe care a înfiinţat-o în India. A pus o şcoală de afaceri să o proiecteze de la podea până la acoperiş, şi chiar mi-a plăcut felul în care au făcut-o. De aceea, începând de lunea viitoare, corporaţia-mamă a ziarului *The Ghost* va fi remodelată în ciorchini, macrociorchini, microciorchini, păstăi, micropăstăi, minipăstăi, macropăstăi, macropepite, superpepite, bulbo-agregate şi pinguri. Unele departamente se vor conglomera în ciorchini, păstăi, pepite, bulbo-agregate şi pinguri, iar altele vor rămâne în esenţă stabile. De exemplu, o secretară din ceea ce e în prezent grupul secretarial al secţiunii de proprietăţi imobiliare al departamentului secret va fi numită de acum drept ping în ciorchinele secretarial al păstăii de proprietăţi imobiliare din macropepita secretă. Acesta va fi, la rândul său, un bulbo-agregat al superpepitei ce generează venituri.

Membrii consiliului de administraţie au rămas cu zâmbete nesigure pe feţe, ţinând cine ştie ce ritm din picioare, bătând darabana cu degetele şi aruncându-şi ochii încoace şi încolo.

În următoarele două ore şi jumătate, timp în care lui Binky i s-a servit un prânz din şapte feluri, iar ceilalţi din încăpere s-au uitat, cu burţile goale şi salivând, Craig Binky s-a ţinut pe poziţie, iar ideile curgeau şuvoi din gura lui, cu o densitate maniacală. Credea ferm că e buricul universului, că peste o mie de ani oamenii se vor referi la defunctul secol XX numindu-l „Era lui Craig Binky”, vorbind despre muzica şi arta sa drept „Binkyană” sau „Binkynescă” sau „Binkotică”. De fapt, cochetase deja cu ideea de „Binkoniană,” „Binkeză” (care, în realitate, exista) şi „Binkritudă”.

The Ghost era în sine un document care stârnea nedumerire. Spre deosebire de *The Sun* şi multe alte ziare, era condus de creatorii de titluri. De-a lungul anilor,

succesul declaraţiilor lor senzaţionale îi transformaseră într-o castă de mandarini de neatins şi descoperiseră că titlurile inventate de ei nu trebuiau să aibă absolut nicio legătură cu conţinutul articolului de sub el. De exemplu, un articol intitulat „Ucidere din milă la Manila”, putea fi foarte bine despre dezvoltarea explozivă a construcţiilor imobiliare din Norvegia sau despre un magazin universal din Hartford, Connecticut. „Regina umblă goală prin Londra”, avea ca subiect o nouă formă de spray protector contra insectelor, elaborat de University of Iowa. Iar sub titlul „Don Juan african se sinucide” se găsea discursul de mulţumire al unui biochimist de la Harvard care câştigase Premiul Nobel. Aşa cum era de aşteptat la un tabloid, pagina de editoriale a *The Ghost* era înţesată de titluri şi, de cele mai multe ori, scrise cu litere roşii. Spre deosebire de alte tabloide pe care reuşise să le scoată demult din peisaj, *The Ghost* avea titluri pentru care nu exista niciun articol. Cu toate acestea, milioane de oameni cumpărau ziarul. Exemplul preferat al lui Harry Penn privind un titlu din *The Ghost*, fără nicio altă explicaţie era înrămat în biroul lui. Cu litere de o şchioapă, acesta suna astfel: „Model mort dă în judecată un cal de curse”.

Şi totuşi, *The Ghost* mergea înainte, aşa cum sporeau şi miliardele câştigate de el. Era ca şi cum Craig Binky ar fi fost ocrotit de un înger.

Iar dacă cineva ar fi ajuns să dea crezare redactorului-şef şi editorului, exista un înger. Cândva, Craig Binky dăduse buzna în biroul lui Harry Penn, cerând ca *The Sun* să fie închis imediat. Când i s-a cerut să-şi explice acea solicitare îndrăzneaţă, el a răspuns că la el coborâse un înger care aruncase năvoade din plastic peste trupul lui, îi întemniţase voinţa şi îi spusese să vină să ceară asta. Harry Penn mesteca o bucată tare de acadea, ceva ce îl făcea întotdeauna să pară chiar mai distant şi ironic decât în realitate. Gândindu-se la vorbele lui Binky, bucata de acadea a trecut dintr-o parte a gurii lui în alta, ca un zar într-un păhărel. În cele din urmă a reuşit să o ţină locului.

— Craig, a întrebat el, îngerul acela ţi-a dat şi o

recipisă?

A urmat o tăcere lungă, în care incapacitatea lui Craig Binky de a sări peste acel obstacol a inundat încăperea de parcă ar fi fost sute de dolari din argint ţâşnind din buzunare, ar fi căzut în cascadă prin interiorul cracilor de pantaloni, s-ar fi rostogolit peste labele picioarelor lui şi s-ar fi împrăştiat peste tot.

— Pentru că, dacă n-ai recipisă, nu putem accepta solicitarea ca fiind valabilă, a insistat el.

Însă puţine lucruri îl puteau stăvili pe Craig Binky, deoarece el credea că tot ce se afla în jurul lui era destinat să devină triumfal. Harry Penn era sigur că în cei aproape o sută de ani de viaţă nu întâlnise un suflet mai bine marinat în mulţumire de sine. Pentru alţii, aroganţa lui Craig Binky era deseori scutită de critici prin ceea ce Harry Penn definise cu generozitate drept „Inteligenţa oarecum inexactă a domnului Binky".

În parte pentru a surghiuni alte păreri şi în parte pentru a-şi face părerile cunoscute, cu mare iscusinţă, a umplut pagina de scrisori din partea cititorilor *The Ghost* cu misive anonime pe care le semna cu „Craig B." Chiar dacă asta nu îl dăduse de gol, cei mai mulţi oameni ar fi fost capabili să ghicească cine scrisese mesajele, deoarece stilul şi sintaxa lui erau inimitabile: „Craig Binky spune că există prea multe arteziene la etajul doi. Craig Binky spune să se elimine câteva." Propoziţiile lui cuprindeau frecvent un subiect care era propriul său predicat: *„The Ghost,* cel mai iubit ziar din New York, publicat şi editat de Craig Binky, este *The Ghost."*

Era mândru pentru că ştia foarte mulţi oameni influenţi, bea vinuri scumpe (şi apă importată de la un izvor îngheţat din Sahalin) şi mergea la restaurante la care o felie de pâine prăjită (toast almondin, toast en gelée, toast Safand) costa cât echivalentul a paisprezece ore de muncă pentru un om care primea salariul minim pe economie. I se părea că era cu adevărat deasupra oricui. Probabil tocmai de aceea organiza dineuri în onoarea lui. Cu toate astea, Craig Binky şi *The Ghost* erau contragreutatea necesară

pentru Harry Penn şi *The Sun.* Unul fără celălalt nu ar fi putut exista nicăieri, în nicio formă. Şi, întâmplător, stăteau faţă în faţă în Piaţa Tipografiei.

Dacă toate lunile şi zilele ar putea fi ca vremea de iulie din New York, pe pământ ar exista paradisul. Deseori, la începutul lunii iunie se iau hotărâri epocale, puterea se evidenţiază cu forţă, se poartă războaie scurte, iar aventurile amoroase încep sau se încheie. Acest lucru îi era clar chiar şi lui Craig Binky.

Într-o zi atât de frumoasă, încât oamenii de presă leneveau la soare, urmărind albine, când din străzile întunecate şi paşnice se înălţa o muzică liniştitoare de operă şi copacii primeau adieri timpurii de vară printre frunzele ca nişte giuvaieruri, un mesager a pornit în goană dinspre aeroport într-un elicopter de la *The Ghost.* Înainte de a ateriza pe acoperişul clădirii *The Ghost*, mesagerul a sărit pe heliport, suferind o rană gen John Wilkes Booth[49] şi a pornit în goană spre biroul lui Craig Binky.

A trecut valvârtej pe lângă recepţioneră şi s-a năpustit în sanctuarul intim al lui Craig Binky. Alertu şi Scroutu şi-au împletit braţele şi au rămas fermi, blocând uşa prin care Craig Binky se vedea vorbindu-le membrilor consiliului de administraţie. Betty Wasky, secretara lui, s-a ridicat de pe scaun şi l-a implorat pe necunoscut să aibă răbdare.

— Băieţii ăştia sunt orbi, a spus mesagerul, măsurându-i din ochi pe Alertu şi Scroutu. N-aş vrea să le fac vreun rău.

O asemenea exprimare fermă a impresionat-o pe Betty Wasky, care s-a dus să-şi aducă şeful. Craig Binky l-a primit pe mesager în biroul său personal şi a ieşit cinci minute mai târziu dând ordine cu glas răstit.

A anulat şedinţa consiliului de conducere şi a ordonat mobilizarea neîntârziată a flotei de avioane ale corporaţiei.

— Să se strângă imediat! a strigat el.

[49] Potrivit unor relatări, Booth, actor, s-a rănit la un picior deoarece un pinten al cizmei lui s-a agăţat de un drapel al Gărzii Trezoreriei SUA când a sărit pe podium pentru a-l asasina pe preşedintele Lincoln pe 14 aprilie 1885 (n.tr.).

Un telefon către aeroport a pus în alertă toată mica forţă aeriană a *The Ghost.* Avionul onorat să îl primească la bord pe Craig Binky a decolat primul, iar celelalte aparate de zbor l-au urmat ca o armada din titan strălucitor şi motoare care urlau. În zbor, pe Craig Binky îl urmau o sută de avioane, precum porumbeii care erau eliberaţi pentru a întâmpina un general roman care se întorcea în triumf. În cel mai mare dintre avioanele flotei, un aparat comercial gigantic, Craig Binky instalase un scaun înalt care îi permitea să privească în jur dintr-un dom de plastic de pe acoperişul fuzelajului. O prezenţă familiară pe aeroporturile din New York, acel aparat avea să pornească spre destinaţiile îndepărtate ale imperiului *Ghost,* având la vedere capul lui Craig Binky.

În ziua aceea aeroportul a fost cuprins de agitaţie când o sută de avioane s-au înălţat în aer unul după altul ca şi cum ar fi pornit într-un raid de bombardament. Ele au creat haos în rândul controlorilor de trafic, deoarece planurile lor de zbor, prezentate în pripă, spuneau că toate se îndreptau spre Brownsville, Texas, însă ele au virat spre est, către ocean.

— Unde dracu’ se duce? a întrebat un controlor de zbor când armada a coborât plafonul şi a dispărut de pe ecranele radar.

Nu a primit niciun răspuns, deoarece, cu excepţia lui Craig Binky, nimeni nu ştia. Iar Craig Binky nu voia să spună nimănui.

O CINĂ LA PETIPAS LA ÎNCEPUT DE VARĂ

În ziua în care Craig Binky a decolat spre Brownsville, iar apoi a virat în mod misterios spre ocean, un grup de ziarişti şi manageri de la *The Sun* s-a întâlnit la Petipas pentru o cină la început de vară. Stând în grădină, orbiţi de flacăra aurie şi albă a soarelui care apunea, au auzit zgomotul unei flote aeriene gonind pe cer în depărtare şi s-au întrebat ce era.

Tocmai terminaseră ultima sarcină a zilei, adică să transfere materialele către *The Whale* pentru retipărire. După cină, o plimbare liniştită şi un somn bun, urma să revină la *The Sun* la ora 6 dimineaţa pentru a începe lucrul la ediţia care trebuia finalizată la ora 2.30 după-amiaza. După transferarea articolelor, verificarea plăcilor tipografice şi organizarea activităţii din ziua următoare, aveau să termine în jurul orei 7 seara.

Le plăcea să se întâlnească la Petipas, pentru că, deşi era linişte şi aerisit, totuşi puteau să vadă traficul de pe fluviu coborând dinspre nord şi să audă motoarele camioanelor solitare pe pavajul de piatră din piaţa părăsită. Zgomotul roţilor pe piatră era inexplicabil de reconfortant. Cele mai plăcute erau ţipetele surprinse ale remorcherelor şi feriboturilor – *New Weehawken, Staten Island, Upper River, New Fulton* – care răsunau în port şi erau reflectate de stâncile cartierului financiar. Plângăreţe, înceţoşate şi încărcate de după-amiază, sunetele de sirenă erau modificate în mod inconfundabil de traseele lor multiple prin canioanele umbrite. În est, o mie de focuri aurii se reflectau din ferestrele clădirilor înalte şi ale depozitelor din cărămidă, de culoarea sângelui de bou, şi iluminau turnurile albe ale turnurilor municipale care aveau statui, colonade şi cuiburi extraordinare de amănunte atât de sus deasupra străzii şi dincolo de privirile umane, încât totul părea destinat păsărilor. Pe malul celălalt al fluviului era o movilă ridicată în secolul al

XVIII-lea unde, ca nişte femei de la ţară cu mâinile în şolduri, se înălţau copaci ale căror coroane verzi erau incendiate de razele soarelui, în vreme ce umbrele întunecate de dedesubt sugerau o dumbravă de proporţii infinite. Harry Penn a privit întunericul acelei dumbrăvi şi în tunelul catifelat a văzut locul exact unde avea să plece curând. În bezna înconjurată de lumina splendidă a simţit prezenţa condensată a viitorului şi trecutului, curgând laolaltă, căpătând în cele din urmă viaţă.

Lăsând negrul hipnotic al copacilor, s-a întors către fiica lui şi către ceilalţi. Prin tinereţea lor, cu patimile şi entuziasmul lor, în lumina puternică, erau ca un grup de cântăreţi pe scenă, ale căror râsete mobile şi membre expresive aveau calitatea unui vis. Odată cu vârsta, energiile lor se vor transforma în puteri ale contemplaţiei şi amintirii. Iar visele care le vor readuce oamenii pe care i-au iubit şi peisajele a treizeci de mii de zile se vor armoniza cu deceniile de tinereţe în care alergau pe străzi, ferindu-se de camioanele cu spirtoase şi străduindu-se să-şi câştige existenţa. Dacă peste trei sferturi de secol vor ajunge la fel ca bătrânul din grădina de la Petipas, care era extrem de încântat de graţia şi vioiciunea lor, ei vor fi norocoşi. Pentru că Harry Penn era un om fericit, mulţumit să îşi aducă aminte.

Cina era pentru cincisprezece persoane. Hardesty Marratta, Virginia şi Marko Chestnut stăteau la un capăt al mesei lungi, faţă în faţă cu Harry Penn. Asbury şi Christiana stăteau la mijloc. (Asbury prinsese plătica de mare care acum se frigea aromitor pe cărbuni.) Courtney Favat îşi părăsise scaunul şi plecase la bucătărie pentru a lua notiţe, iar Lucia Terrapin roşea de fiecare dată când un ziarist robust, pe nume Clemmys Guttata, se uita spre ea. Familiarizat cu tradiţia Penn, Hugh Close veghea la buna desfăşurare a cinei, concentrat asupra unui gin cu apă tonică şi a unui mesaj pe care îl rescria cu entuziasmul unui dirijor de orchestră simfonică. Încântat de bursa de valori care se închisese precum cometa Halley pe traiectoria sa urcătoare, Bedford privea visător spre

remorcherele albe cu maro care patinau încet pe Hudsonul argintiu. Aşteptându-l pe Praeger de Pinto, Jessica Penn era aplecată asupra meniului, studiindu-l de parcă ar fi fost Piatra Rosetta[50]. Era extrem de zgârcită cu banii. Praeger urma să sosească dintr-o clipă în alta cu Martin şi Abby Marratta, pe care trebuia să îi aducă din Yorkville după ce luase un interviu primarului ţintuit la pat. Un chelner a aşezat pe masă două platouri enorme cu somon afumat, pâine neagră şi lămâi. S-au auzit exclamaţii generale de încântare.

Apoi Praeger de Pinto a apărut ducând-o în braţe pe Abby, urmat de Martin care se ţinea după el peste tot, deoarece avea vârsta la care un copil nu poate sta locului. Praeger i-a predat-o Virginiei pe Abby ca pe un pachet. Abby, care încă nu împlinise trei ani, s-a uitat dezaprobator la adulţi, s-a zbătut pentru a scăpa din braţele Virginiei şi, cu bâzdâcul de după un pui de somn, s-a dus să privească jarul cu luciri roşietice sub bucăţile de peşte care sfârâiau domol. Martin i s-a alăturat curând pentru a-i demonstra cum ard firele de iarbă pe grătar.

— Aţi auzit? a întrebat Praeger. Azi după-amiază, lui Craig Binky i-au cântat sticleţi în scăfârlie, a dat fuga la aeroport şi a decolat cu cele o sută de avioane ale lui fără să spună unde se duce.

— De obicei nu face aşa ceva, a comentat Harry Penn. Ce spun agenţiile de ştiri?

— Nimic, absolut nimic, repetă la nesfârşit ştiri de interes uman. De genul: o femeie din Sankt Petersburg a fost muşcată de un macac.

— Probabil că ăsta e un subiect pe care şi l-ar dori Craig Binky, a speculat Hardesty.

— Craig Binky nu sacrifică pentru nimic în lume un weekend de iunie la East Hampton, a afirmat Bedford.

— Sunteţi siguri că nu se ştie nimic? a întrebat din nou Harry Penn. Telefonaţi la birou şi verificaţi. Dacă se

[50] Stelă pe care este scris un decret al regelui Ptolemeu al V-lea în hieroglife egiptene, în demotică şi în greaca veche, lucru care a permis descifrarea hieroglifelor (n.tr.).

adevereşte, n-aş vrea să aflu din *The Ghost.* Sigur se întâmplă ceva. Virginia, vrei să le telefonezi controlorilor de trafic? Hardesty, dă un telefon la *The Ghost* şi întreabă-i direct – poate-ţi vor spune.

În timp ce se dădeau telefoane din lobbyul restaurantului, Harry Penn s-a ridicat brusc în picioare şi a păşit pe şirul îngust de dale dintre masă şi grătar. Cu mâinile prinse la spate, cu capul aplecat şi legănându-se când se întorcea, semănând cu un tigru care se freacă întotdeauna în acelaşi loc de barele cuştii, el i-a atras atenţia lui Abby, care a început să-l urmărească, maimuţărindu-i paşii şi postura. Iar când Harry Penn a vorbit, ea i-a imitat cuvintele, dar cum nu era obişnuită să rostească propoziţii lungi, cuvintele imitate au fost de neînţeles.

Harry Penn s-a întors şi a privit-o cu uimire şi încântare.

— Eşti o fetiţă curajoasă, nu-i aşa? a întrebat-o el.

Apoi s-a întors şi amândoi au continuat să păşească.

— Ce se aude? l-a întrebat Harry Penn pe Praeger, care se întorsese pe terasă.

— Nimic.

— Tot nimic?

— Am verificat şi răsverificat.

Revenind, Hardesty a spus:

— Cei de la *The Ghost* au zis, citez: „Domnul Binky va fi plecat o săptămână pentru a se documenta şi scrie un articol despre pleurezia politică.”

— Cei de la Administraţia Aviatică Federală susţin că Binky a prezentat un plan de zbor pentru Brownsville, Texas, dar avioanele au virat spre ocean şi au zburat sub altitudinea la care pot fi detectate de radare. Sunt furioşi, dar e tipic pentru ei, a adăugat Virginia, care se întorsese din lobby.

În aceeaşi clipă, ultima părticică din soare a dispărut înapoia dealului întunecat, iar tunelurile ademenitoare şi plăcute de sub copaci s-au transformat într-un singur tot ameninţător nesfinţit de nicio lumină. Adâncit în gânduri, Harry Penn nici măcar nu s-a uitat într-acolo. Au început

să mănânce somon afumat cu pâine neagră (Martin şi-a prăjit-o pe a lui) şi să speculeze în umbra serii despre ştirea pe care bănuiau că o rataseră.

— Răbdare, a spus Harry Penn. S-ar putea ca Binky să fi auzit că preşedintele a pierdut o minge de golf în peisaj. Şi dacă acesta este adevărata poveste, probabil că o va interpreta greşit sau o va ignora. Ţin minte că demult, când a murit Tito, titlul articolului din *The Ghost* suna aşa: „Papa a pornit în cele din urmă la drum”. Şi nu voi uita pagina de titlu din *The Ghost* când un bolnav mintal de origine braziliană l-a asasinat pe preşedintele Ecuadorului: „Nebun brazilian îl lichidează pe mahărul Ecuadorului”. Pe de altă parte, nu putem face nimic.

Au mâncat în tăcere, iar amurgul a venit dinspre răsărit ca o maree. Zecile de bucăţi de file de plătică de mare, stropite cu sos de soia şi vin până când fuseseră cât pe ce să ia foc, au fost ridicate de pe grătar şi aduse la masă. Legumele aburinde, fierte în apă de mare, umpleau aerul cu un miros aparte. Iar cel de peşte proaspăt care sfârâia pe hicori s-a răspândit odată cu nori de fum alb sclipitor peste tot în vecinătate, care se întuneca.

După ce copiilor li s-a explicat şi modul de servire şi după ce s-au aprins lumânările, Christiana a ridicat ochii şi, brusc, a tresărit. Şi-a scăpat furculiţa pe farfurie, care a scos un sunet ca de clopot. Ceilalţi i-au urmărit direcţia spre gardul din fier forjat al grădinii. Un om al străzii se rezema de el şi se uita la ei cu o expresie hotărâtă, ciudată, uşor iritantă. De la mic la mare, toţi s-au oprit din mâncat.

Nu era expresia imploratoare a cuiva care cerşeşte (deşi probabil era flămând şi fusese atras de mirosul ademenitor). Şi nici nu se citea vreo noimă de ostilitate în acea privire. Nici nu se purta la fel ca nenumăraţii oameni ai străzii, cuprinşi de o nebunie fără leac. Dimpotrivă, îmbrăcat în zdrenţe, ars de soare şi vânt, tras la faţă, dar puternic, se uita la ei fără să clipească, glacial, încercând să recunoască nişte chipuri cunoscute, care îl urmăresc, despre care ştie că le poate identifica. Ca nişte stele care licăresc, sporind şi scăzând în intensitate, ochii lui o

ţintuiau cu precădere pe Jessica Penn şi păreau să o brăzdeze ca o grapă. Ea, care se aflase de o mie de ori pe scenă sub apăsarea luminilor puternice şi a privirilor neiertătoare, obişnuită cu mulţimile de pe străzi care se întorceau după ea aproape la unison când trecea, a rămas aproape fără suflu din cauza privirii intense cu care Peter Lake o examina arzător.

Au fost atât de surprinşi la vederea lui, încât au rămas încremeniţi. El s-a uitat o clipă la Virginia, apoi a revenit la Jessica Penn, care a crezut că va leşina. Deşi fragil din cauza vârstei, Harry Penn s-a ridicat în picioare pentru a întâlni privirea hoinarului şi a reuşit să îi reziste. În ciuda diferenţei de vârstă, a apăsării necruţătoare a anilor, cei doi arătau ca nişte imagini în oglindă. Harry Penn a analizat metodic fiece amănunt al feţei bărbatului dinaintea lui, ceea ce a părut să-i mai domolească focul bizar din ochi. Fumul vălătucit prin gardul din fier forjat pe care îl strângea între degete l-a învăluit. Harry Penn a simţit o tristeţe îngrozitoare şi i-a părut rău că luase hotărârea de a se ridica. S-a simţit de parcă ar fi fost târât înapoi în timp, către un moment din copilăria lui, când nu era educat şi îi lipsea înţelepciunea, când existau doar viitorul şi propria sa vulnerabilitate.

Nimeni nu ştia cum să pună capăt acelui blocaj. Au crezut că impasul va dura o veşnicie.

În vreme ce ei rămăseseră ca hipnotizaţi de imaginea lui Peter Lake, care se străduia din răsputeri să înţeleagă ce vedea, Abby s-a aventurat către gard şi a trecut prin el. S-a strecurat cu uşurinţă printre barele unei porţi din fier forjat care i-ar fi oprit până şi pe cei mai puternici oameni din lume, dacă viaţa lor ar fi depins, să zicem, de a trece prin ea. Când au văzut că Abby ajunsese de partea cealaltă, părinţii au strigat-o. Însă ea nu i-a auzit, iar ei au rămas într-o pasivitate chinuitoare. Acum, situaţia se răsturnase. Lumea lor devenise una a tăcerii. Ei erau cei pierduţi, care priveau spre înăuntru; Abby traversase hotarul şi acum se afla cu Peter Lake.

Cu paşi uşori, care au făcut-o să se ridice foarte lin de la

pământ, permiţându-i să plutească spre el cu o mişcare încetinită, ea a sărit spre Peter Lake de parcă l-ar fi cunoscut de o eternitate. Iar apoi Abby a părut că zboară prin aer (deşi, probabil, era o festă jucată de lumină), a desfăcut larg braţele şi s-a înălţat spre braţele lui. Peter Lake a îmbrăţişat-o, iar după ce s-a liniştit, ea şi-a lăsat braţele pe umerii lui, şi-a lipit capul de pieptul lui şi a adormit imediat.

Hardesty s-a apropiat de gard şi l-a privit în ochi pe Peter Lake. Nu avea motive de teamă. Suferinţa şi starea de sărăcie a acelui bărbat nu aveau aproape niciun înţeles într-o lume în care pătrundeau mereu alte lumi. Şi când Peter Lake a predat printre bare copila adormită tatălui ei, Hardesty a simţit o dorinţă puternică de a vedea ce văzuse Peter Lake şi să meargă acolo unde se ducea el. Hardesty Marratta, un soţ prosper, un om care avea parte de toate bucuriile şi privilegiile fireşti, a fost pe punctul de a se încredinţa total unui rătăcit om al străzii. Era absurd, doar dacă nu luai în consideraţie o groază de lucruri care deveneau astfel mai importante decât bucuriile şi privilegiile concrete. Cu toate că Peter Lake aparţinea lumii umbrelor, iar Hardesty făcea parte din lumea solidă, ei aveau nevoie unul de celălalt. Preţ de o clipă, copila îi unise. Însă apoi Peter Lake s-a retras în întuneric şi a dispărut, ca şi cum nici nu ar fi fost vreodată acolo.

Şi-au lăsat mâncarea să se răcească. Virginia a ţinut-o pe Abby în poală, iar Hardesty a bătut absent cu cuţitul în masă. După ce au trecut zece minute în care nimeni nu a scos nicio vorbă, Harry Penn şi-a asumat răspunderea de a rupe tăcerea.

— Asta e, a zis el, ca şi cum i-ar fi liniştit nu doar pe ceilalţi, ci şi pe sine, câteodată se mai întâmplă astfel de lucruri, dar până la urmă, lumea rămâne la fel.

Ceilalţi au privit în jur. Imaginile obişnuite şi familiare le aduceau o mare linişte.

— La urma urmelor, lumea rămâne aceeaşi, a repetat Harry Penn. Încă nu se vor petrece schimbări miraculoase. Îmi închipui că bărbatul pe care l-am văzut era înaintea

timpului său, aşa cum, probabil, mai sunt oameni ca el.

Marko Chestnut a zâmbit. Fără să-şi dea seama cu adevărat, încordarea fusese imensă. Acum îşi găseau uşurarea în fumul alb al focului şi în cărbunii încinşi, în falezele întunecate de dincolo de fluviu, acum albastru-argintii, în meterezele clădirilor înalte care deveniseră translucide odată cu căderea serii şi păreau să radieze o căldură interioară, reţinută îndelung, şi chiar şi în expresia lui Tommy, chelnerul, care, pentru că nimeni nu mânca sau vorbea, s-a temut că bucătarul-şef se îmbătase din nou şi pusese ceva groaznic în mâncare. Aceste lucruri le spuneau că, în cele din urmă, lumea era aceeaşi.

Însă ei nu aveau să termine plătica de mare friptă, legumele fierte în aburi şi sosul de vin, iar în seara aceea aveau să rămână flămânzi, cu toate că nici nu observaseră asta – deoarece, de fapt, lumea nu mai era aceeaşi.

Stând calmă şi socotind că îşi revenise, Virginia şi-a dat prima seama. Firele de păr de pe ceafă i s-au ridicat şi s-a cutremurat.

— Of, Doamne! a exclamat ea.

Ceilalţi au ridicat capetele şi au înţeles ce pricepuse ea.

Pe jumătate în lumină şi pe jumătate în umbră, în ţinutul de dincolo de fluviu se zăreau fermele, câmpurile şi livezile. O centrală electrică din New Jersey suferise o avarie şi nu se mai vedeau clădirile şi nici luminile de pe malul opus al fluviului. Deşi cei din New Jersey fuseseră siliţi să urmărească apusul dintr-un întuneric pastoral, pana de curent a fost doar un fundal întâmplător pentru ce se vedea din grădina de la Petipas. Pentru că iluzia câmpurilor şi livezilor de peste fluviu şi cerul slab luminat spre apus, erau treptat obliterate de un zid care călătorea într-o parte, prova unei nave care urca încet pe Hudson, o ghilotină masivă, geana lumii, care se închidea de la miazăzi spre miazănoapte.

Se aflau la patru sute de metri depărtare de el şi au trebuit să îşi îndoaie gâtul şi să se aplece pe spate în scaune ca să vadă puntea aflată cel mai sus. Nava era pe centrul şenalului, aşa cum se cuvenea, pentru că îl ocupa

în întregime, şi era atât de mare, încât părea o parte a peisajului.

Acea navă care aluneca dinspre sud şi părea să apară dintr-un zid de grădină care împiedica vederea în direcţia aia era una dintre cele mai mari structuri pe care le văzuseră vreodată, rivalizând cu noile turnuri uriaşe care fuseseră construite recent pentru a pune în umbră vechii zgârie-nori – şi doar prova ei trecuse de zid: restul urma să apară. Nava a continuat să înainteze făcând ca apa să se încreţească în faţa ei, modelând-o în colaci albiţi şi lenţi care s-au desfăşurat până la epuizare. Apoi a apărut la vedere suprastructura ei. Zece mii de lumini pure călătoreau paralel cu oraşul lung şi zvelt cu care semănau şi au iluminat apa înnegrită până când aceasta a căpătat un luciu îngheţat. Turnurile înclinate şi zidurile ca de castel se înălţau de două ori mai sus decât prova. Oamenii din personalul ziarului *The Sun* de la Petipas s-au lăsat tot mai mult pe spate, impresionaţi la culme de conspiraţiile minunate de mărime şi complexitate proprii oraşelor şi care conduc spiritul într-o vânătoare pe care ochiul rareori o poate urmări.

Secţiunea centrală a continuat să apară, înaintând din spatele zidului – o surpriză care era întreţinută de masa şi înălţimea fără precedent, lăsându-i pe privitori fără cuvinte. Tocmai când şi-au închipuit că va apărea şi pupa, pentru a încheia cum se cuvine dimensiunile uriaşe, nava a izbucnit într-o nouă fanfară de turnuri sclipitoare şi punţi albe, terasate, ca şi cum cel care o construise ar fi dorit să fie atât de subţire şi aerodinamică, încât înălţimea ei ameţitoare să pară întru totul logică.

Apoi, în cele din urmă, după câteva sute de metri de navă care au defilat prin faţa lor, suprastructura şi corpul ei s-au sfârşit brusc, nu printr-o curbă curgătoare, ci printr-un zid de oţel perpendicular pe linia apei. Urmând-o îndeaproape, legată în douăsprezece locuri de traverse atât de mari, încât pe ele ar fi putut merge şi camioane, era un şlep enorm, de formă rectangulară, având aceeaşi înălţime ca nava. Acest şlep aluneca după nava-mamă şi

era urmat de două construcţii identice.

Treptat, nava şi-a redus viteza şi s-a oprit. Acum, când cerul se întunecase, iar luminile oraşului se aprinseseră, s-a putut vedea că tot corpul navei şi şlepurile erau albastru-deschis. Şi, ca mai toate lucrurile mari, atrăsese roiuri de însoţitori mai mărunţi. Elicoptere şi avioane private îi dădeau roată ca nişte ţânţari şi libelule, descriind cercuri şi figuri acrobatice în opt, în uimitoare demonstraţii printre catargele şi pilonii mari. O navă de stins incendii de la remiza maritimă a Departamentului contra Incendiilor de pe Battery urcase în amonte în mare viteză şi scotea arteziene de apă albă în aerul nopţii în timp ce membrii echipajului îşi trăgeau pantalonii şi se întrebau de ce nu fusese nimeni informat că acea… indiferent ce era… urma să sosească în port. Marea navă a lansat şalupe de mărimea iahturilor care au început să se deplaseze invidioase în jurul ei, iar oamenii din echipaj care apăruseră au putut fi văzuţi doar o clipă – la fel ca soldaţii care se înalţă o clipă peste un parapet, dar nu îndrăznesc să zăbovească acolo.

Fascinaţi, toţi clienţii de la Petipas se ridicaseră în picioare. Era ca şi cum, doar văzând un lucru minunat, ar fi câştigat o mare victorie. Erau atât de emoţionaţi, încât nu ştiau ce să facă şi o vreme s-au mulţumit să îşi împărtăşească uimirea..

Pentru un locuitor al oraşului aflat pe un deal, printre copaci, sau pe o stradă aglomerată, navele par întotdeauna să se strecoare într-un port cu o ezitare inutilă. Însă pentru un marinar care a navigat săptămâni sau luni între orizonturi vaste, viteza navei lui era ameţitoare, având în vedere spaţiile nebunesc de reduse în care a pătruns, şi era fericit doar când o vedea complet oprită. Când o navă pătrundea în portul New York, ea realinia ideea oraşului despre sine, locul şi scopul lui: ea proclama că dincolo de Narrows exista o lume întinsă.

— Am fost acolo, spunea nava. Am văzut. Acum faceţi tot posibilul să vă imaginaţi lucrurile minunate care se află dincolo, pentru că eu nu vă voi spune cu exactitate.

Harry Penn s-a suit pe un scaun şi a început să dea instrucţiuni personalului său.

— Probabil că Craig Binky a ratat asta, a spus el. Cine ştie, poate că s-a întors spre nord şi a zburat în Canada. Îl văd în stare să caute o navă pe uscat. Gata, Asbury, pregăteşte şalupa ca să putem vedea bine şi de aproape. Dacă putem obţine nişte informaţii, avem timp să scoatem o ediţie specială cu *The Whale.* Praeger, niciodată n-a mai existat o asemenea navă. Cred că ea ne-ar putea aduce un dar deosebit.

— Ce anume?

— Viitorul.

Au plecat de la restaurant aproape în goană. Până şi Harry Penn a alergat pe străzile pietruite care duceau spre Piaţa Tipografiei, bătând când şi când cu bastonul în pământ ca să nu uite că nu mai era tânăr.

În noaptea aceea niciunul dintre oamenii de la *The Sun* nu a dormit şi, cu toate că nu ştia, oraşul a început să capete viaţă.

EPOCA MAŞINILOR

Primăvara la New York este deseori urâtă şi murdară, când porţiuni ispititoare de vreme aproape văratică sunt urmate de furtuni de lapoviţă de câte zece zile. Pentru oamenii străzii, acel anotimp este de departe cel mai dificil, fie şi numai din cauza ploilor frecvente şi a vânturilor rebele. După bătăliile disperate ale iernii când omul poate muri în mai puţin de o oră dacă se află într-un loc nepotrivit, perspectiva de a muri lent în aprilie, când plantele înverzesc, este ca perspectiva de a muri în ultima zi de război. Aproape la fel ca şcolarii, oamenii străzii absolvă în luna iunie, iar apoi vara are grijă atentă de ei.

Peter Lake a fost capabil să analizeze dilema în care se afla abia în luna iunie. Vreme de câteva luni a trăit în tuneluri de metrou, aproape de conducte de încălzire, ghemuindu-se alături de oameni cu care nu a schimbat nicio vorbă. Mai toţi erau nebuni şi toţi trăiau spaime – că trenul îi va tăia în două, că îi vor ataca şobolanii mari cât nişte câini sau că vor da de bucluc cu vreun dement cu resentimente uşor inflamabile. Procurarea hranei nu a fost nici dificilă, dar nici plăcută, pentru că resturile aruncate de restaurante erau suficiente să hrănească nu doar pisicile şi câinii. Câteodată, în zilele cu temperaturi sub zero grade, când nu reuşea să obţină o masă spălând vase sau trăind accese bruşte de pietate în faţa aşezămintelor religioase care deschideau bucătării pentru săraci, Peter Lake a apelat la această sursă. A descoperit curând că lucrătorii din bucătării şi salahorii de la brutării erau întotdeauna dispuşi să-i dea un morcov sau o chiflă, numai să scape de prezenţa lui arzătoare şi tulburătoare. Porumbeii nu erau o hrană sănătoasă, dar puteau fi fripţi la un foc făcut într-un butoi de gunoi, şi ici şi colo existau societăţi caritabile care ofereau câteodată posibilitatea unui duş, a unei cine cu carne de curcan şi un pat peste noapte.

Ar fi putut obţine o slujbă, dar nu avea timp. Era extrem de ocupat să nu facă nimic şi, dacă s-ar fi simţit măcar o clipă în largul lui, s-ar fi lăsat imediat prizonier obsesiei şi înfrângerii lui. Nu-i plăcea şi nici nu-l ispitea ideea de a munci, de aceea a hotărât că nu-şi va lua o slujbă decât atunci când va înţelege cine era sau când avea să-l apuce vreo pasiune şi nu va mai simţi nevoia să ştie cine e.

Scăpând de starea de disperare, la sfârşitul lunii mai şi la începutul lui iunie, a început să cutreiere oraşul, pentru a vedea ce-şi putea aminti şi pentru a observa schimbările. Oraşul era aproape în totalitate din sticlă şi oţel. Clădirile i se părea că seamănă mai mult cu nişte coşciuge. Ferestrele nu se deschideau. Unele dintre clădiri nici nu aveau ferestre. Iar lipsa lor de graţie şi înălţimea exagerată transformau străzile în firicele ca de fum legate laolaltă într-un labirint întunecat. Doar noaptea se mântuiau şi abia de la depărtare – când aerul lor secret, inaccesibilitatea şi aroganţa dispăreau şi scăldau oraşul în lumină, strălucind ca nişte catedrale din sticlă fumurie întoarse pe dos. Apăsat de dimensiunea şi de puterea arhitecturii oraşului, a descoperit un şirag de locuri sfinte (dintre care doar unul era biserică) în care se putea întoarce mereu, ceea ce şi făcea. Acolo simţea ce i se păreau a fi rămăşiţele adevărului. Şi revenea pe anumite acoperişuri şi alei aşa cum fulgerul loveşte în mod repetat turnurile înalte din oţel într-o dispută între tenacitate şi viteză.

Primul dintre acele locuri era Catedrala Maritimă, care avea câmpii nesfârşite de sticlă albastră ca marea. Vedea în lumina care întrupa iluzia valurilor şi a apei, şi în lumina ochilor şi chipurilor oamenilor înfăţişaţi care călătoreau cu nave şi bărci. Puterea spectrului sporea primejdios când era ţesută în imagini ale celor striviţi şi mântuiţi, ale celor care luptau, ale celor care erau de nezdruncinat şi ale celor care văzuseră ceva măreţ. Razele respectivelor lumini şi imagini delicate se combinau pentru a se extinde pe podeaua mare a catedralei, pentru a alcătui o reprezentare a mării sub un şir de corăbii miniaturale

ţinute în casete de sticlă. Deşi nu avea habar de ce, modelele de corăbii îl atrăgeau pe Peter Lake în catedrală. Păreau infinit de duioase şi pline de sens, ca şi cum adevărata viaţă a corăbiilor fusese concentrată şi prinsă pentru a vibra în interiorul casetelor, aşteptând să fie eliberate. Cu toate că ferestrele şi micile corăbii măiestrit lucrate, aflate în Catedrala Maritimă, erau nemişcate, lui Peter Lake i se părea că se mişcau tot timpul. Corăbiile navigau pe sticlă, balenele se înălţau în aer, inimile marinarilor băteau şi frunţile lor erau presărate cu stropi de apă.

Al doilea loc era cel din faţa restaurantului Petipas, unde acel copil îi alergase în braţe. S-a dus acolo deseori în zilele care au urmat, sperând să găsească acelaşi grup. Dar curtea era pustie sau ocupată de alţi oameni: de obicei, aceia erau zgomotoşi, beau mult şi nu-l băgau în seamă. Gardul din fier forjat a devenit ceva sacru, care trebuia sărutat sau atins. Când îl strângea între degete se simţea mai bine şi prima oară a revenit când curtea era pustie, a închis ochii şi a sperat că totul era un vis şi că, dacă se va trezi, se va privi, nu dinspre exterior, ci se va afla în mijlocul lor, uşor ameţit, obosit la cină într-o seară de vară, prizonier undeva în ambra timpului. Ce frumos ar fi fost să descopere că era, de exemplu, patronul unui magazin de îmbrăcăminte, dispecer feroviar, avocat sau agent de asigurări şi că se găsea la Petipas – cu un secol în urmă – împreună cu soţia şi familia. Dacă ar fi putut să se întoarcă la asta, la o casă din lemn întunecat, cu foc prietenos şi grădină, la acele planşete triste ale feriboturilor şi la sentimentul că viitorul avea să fie liniştit, infinit şi verde, iar nu un lucru închis din sticlă şi oţel sufocante. Va păstra visul în minte şi va schimba obiceiurile proaste care îl azvârliseră în el. Amintindu-şi sentimentul de a fi rătăcit în timp, va face numai lucruri bune şi va fi etern recunoscător pentru revenire. Când a prins barele de metal între degete, a sperat să treacă dincolo. Bineînţeles, asta nu s-a întâmplat.

Existau mici altare şi locuri uitate care erau pentru

Peter Lake ca altarele de pe marginea drumurilor din Alpi – o uşă veche, pierdută în umbră şi cu vopseaua scorojită, un cimitir ghemuit între clădiri monstruoase (deşi pe lângă el se perindă zilnic o sută de mii de oameni, e posibil ca niciunul să nu arunce o privire la el sau să se oprească o clipă ca să citească o inscripţie sau un nume), grădini ascunse, faţade de case, privelişti semnificative aflate pe străzi ciudat de întortocheate, locuri care păreau să găzduiască o prezenţă invizibilă.

Ultimul şi cel mai bun dintre acele locuri era o clădire din vechea lege care încă stătea în picioare în Five Points. Era genul de loc pe care niciun membru simţitor, educat şi decent al claselor de mijloc nu îl văzuse şi nici nu fusese capabil să îl descrie. Pentru că niciun membru simţitor, educat şi decent al claselor de mijloc nu intrase vreodată într-un asemenea loc pentru a ieşi viu. Oamenii care trăiau acolo îi invidiau pe şobolanii din tuneluri. Nu exista lumină, căldură sau apă, iar în hol se găsea întotdeauna câte un bărbat furios cu un şiş în mână.

Într-o zi, Peter Lake a intrat, a urcat treptele şi a deschis uşa şubredă care ducea pe acoperiş. A revenit acolo de zece ori, dar nu şi-a dat seama de ce. A urcat rampa care alcătuia acoperişul casei scării şi a verificat hornurile. Ţevile rotunde care fuseseră cândva coloane de combustibil fuseseră scoase din uz de mai bine de un deceniu. Atunci unde era hornul, adevăratul horn? Fusese închis de trei sferturi de secol, iar cimentul dintre cărămizi era măcinat ca vântul purtat de vânt. Privind în puţul abandonat, nu a văzut nimic. Însă a fost aproape copleşit de mirosul de pin dulce care venea pe el. Ridicându-se din gaura de întuneric, aerul proaspăt aducea cu sine sentimentul şi poveştile multor ierni de mult uitate. Acel puţ cu aerul său răcoros şi nefiresc era un seif al memoriei. Peter Lake se simţea mângâiat să ştie că focurile momentului au ecouri fantomatice şi albastre care le supravieţuiesc cu mult pentru a se înălţa în alt timp. Şi asta l-a dus atât de bine înapoi, încât a trebuit să îmbrăţişeze hornul în stare de dezintegrare ca să nu se

piardă şi să se rostogolească de pe acoperiş. Atunci existau mai puţine clădiri, şi mai multe câmpuri şi păduri. Morningside Heights era o fermă, iar Central Park reprezenta o parte a nordului statului care fusese introdus în Manhattan ca un sertar într-o comodă. Clădirile aveau deseori săli înalte, cu ecou, care aminteau de mari distanţe din apropiere şi de pe frontiere. Întrucât erau construcţii din spaţiu, lemn şi piatră, ele deveneau portrete şi parodii ale sălbăticiei. Pe vreme aia traiul era bun. Puteai lăsa uşa descuiată. (Peter Lake nu avea cum să ştie că fusese hoţ şi nici că se dovedise, totuşi, unul impecabil de cinstit.) Atunci se putea simţi miros de pin iarna, iar zăpada rămânea albă.

Totuşi, nu totul era uşor şi el a înţeles asta când şi-a dat seama că, în parte, motivul pentru care se agăţa de horn era ceva inexplicabil de dureros. Poate că dacă ar fi citit o istorie a clădirilor din vechea lege ar fi descoperit o menţiune întâmplătoare despre legiunile de bolnavi de tuberculoză, care îşi găseau refugiul pe acoperiş, alcătuind un oraş mai înalt, separat, iar apoi ar fi început să descopere cine era. Însă poate că nu, pentru că mai avea de parcurs un drum lung până acolo.

Existenţa lui nu era lipsită de recompense şi avea momente de entuziasm şi descoperiri pe care puţini dintre ocupanţii clădirii, pe care îi invidia, aveau să le afle vreodată. Disperarea este parte inferioară a ceva care, pentru a se scufunda, trebuie să urce. Străzile New Yorkului şi unii proteguitori ai instituţiilor sale venerabile erau pline de oameni care, în ciuda faptului că erau uitaţi cu desăvârşire, trăiau episoade de glorie care făceau cariera lui Alexandru cel Mare să pară o zi din viaţa unui conţopist de la registratură. Peter Lake se aprindea de fiecare dată ca un joc de artificii, cu stări aurii de entuziasm care îl făceau să danseze pe stradă. Nimeni nu observa asta. Nimeni nu se sinchisea. Pe străzi, vagabonzii dansau, cântau, proclamau, strigau că descoperiseră adevărul. Şi niciodată nu rostise vreunul altceva decât sonetele incoerente ale dementilor. „Chester Mackintosh!

Chester Mackintosh! Chester Mackintosh gătit cu flori pe care Hilda le-a făcut lunii! Veniţi în stup şi faceţi cu mine ceea ce a făcut escrocul care s-a târât văratic în gâtul pisicii. Cine?" ar fi putut declama unul dintre aceşti oameni – către o cutie poştală. Disputele şi contra-proclamaţiile stimulate de afişe erau legendare, iar afişul erau întotdeauna adresat către „voi". Deseori oamenii străzii erau duri sau se purtau ameninţător cu băieţii de la parcări, tratându-i ca pe nişte servitori obligaţi prin contract sau băieţi de alergătură de cea mai joasă speţă. Câteodată, totuşi, la apogeul acelor explozii demente dădeau de aur. Aşa s-a întâmplat cu Peter Lake.

Nu mult după ce slujise drept fantomă la Petipas, într-o seară splendidă, iute şi strălucitoare ca un foc de artificii, se plimba, ca un stăpân al lumii în zdrenţe şi rupturi, în culmea fericirii, binevoitor şi chiar cu un aer de actor de operă. A ajuns la panourile ca de seră deasupra cărora, pe un parapet de pe trotuar, stăteau câteodată şcolarii să vadă maşinăriile antice de la *The Sun* lucind şi licărind în truda lor neobosită. S-a rezemat cu un aer regesc de balustrada goală şi a privit înăuntru. Imaginea maşinilor care zumzăiau independente nu era decât o rachetă de propulsie pentru mania lui deja înflăcărată. Însă era mai mult decât atât, deoarece ea i-a transformat euforia apărută din senin în ceva real. Şi-a dat pe dată seama că optimismul lui fusese iluzoriu şi că acum – din întâmplare – el căpătase substanţă. Acolo, exact în faţa lui, erau maşinile, scuipând şi tuşind ca nişte copii, agitându-se ca o sută de ibrice care fierbeau, rotindu-se şi mişcându-se cu o concentrare credincioasă. În cele din urmă, acolo era ceva ce ştia şi de care era sigur.

Doi mecanici agitaţi şi deprimaţi umblau pe galeria de dedesubt, cărând împreună un piston din oţel proaspăt gresat şi vorbind cu icnete şi blesteme de frustrare care puteau fi auzite, în ciuda vuietului făcut de maşini. S-au apropiat de un dispozitiv pe trei sferturi demontat, aflat între alte două maşini care înfăşurau cabluri şi apoi şuierau şi fluierau când cablurile se desfăşurau şi

învârteau câteva seturi de regulatoare de turaţie newtoniană. Deşi aveau mâinile mânjite de unsoare, cei doi s-au scărpinat în cap. Ăsta-i semn rău, a gândit Peter Lake. Probabil că nu ştiu cum funcţionează atenuatorul dublu. Probabil că nici nu au habar la ce slujeşte.

A bătut în geam. Cei doi s-au uitat la el, apoi s-au întors cu spatele. A bătut din nou.

— Ce vrei? au întrebat ei.

— Aş vrea să vă explic cum funcţionează atenuatorul dublu, a răcnit el.

Ei nu au înţeles limpede ce a spus el.

— Du-te de-aici! i-au strigat.

Însă el nu a vrut să plece şi a continuat să bată cu pumnul în geam până când unul dintre ei a venit şi a deschis un luminator.

— Ce vrei? a fost întrebat din nou Peter Lake.

Cântărindu-şi cuvintele cu grija celui care se află dinaintea unui judecător, Peter Lake a răspuns:

— Am văzut că voi doi lucraţi la acel dublu atenuator de acolo. Păreţi nedumeriţi. Aş fi încântat să vă ajut.

Mecanicul l-a măsurat cu mai puţin scepticism pentru că Peter Lake, la fel ca şi mecanicul-şef, era irlandez.

— Dublu atenuator? a repetat el. Cine a zis că aşa se cheamă? Noi nici nu ştim măcar la ce slujeşte. Încercam să vedem dacă îl putem pune în funcţiune şi apoi să aflăm la ce e bun.

— Se cheamă dublu atenuator, a spus Peter Lake, şi este o anexă importantă a agregatului de forţă. Dacă nu l-aţi folosit până acum, există posibilitatea să fi avut parte de căderi de forţă cam o dată pe săptămână.

— Exact, a răspuns mecanicul. Dar tu de unde naiba ştii?

Peter Lake a zâmbit.

— Pot desface şi monta la loc dublul atenuator sau orice altceva aveţi acolo, jos, cu ochii închişi.

— Tare-aş vrea să văd şi eu asta! a exclamat mecanicul, care se spetise ani buni la acele maşinării ce supravieţuiseră cu mult celor de felul lor şi care era obsedat de zeci de enigme ce făceau parte din natura

mecanismelor lor. Deşi îşi petrecuse jumătate din viaţă acolo şi fusese instruit de tatăl lui, nu era în stare să înţeleagă decât o părticică din ceea ce îngrijea şi nu se pricepea să demonteze decât câteva – fără a mai vorbi de asamblarea lor.

— Aş fi fericit să-ţi arăt, i-a răspuns Peter Lake, ştiind că provocarea va fi irezistibilă.

Mecanicul s-a dus la colegul lui şi i-a vorbit, uitându-se din când în când în jur ca să se asigure că Peter Lake nu dispăruse. Apoi amândoi au adus o scară şi au proptit-o de luminator.

— Vino pe aici, i-a spus celălalt mecanic.

Peter Lake a coborât în paradis.

Umblând prin acel loc, s-a simţit ca Mahomed în Bismillah. Totul era lucios, sclipitor, alert şi familiar. Maşinile au lăsat impresia că îl salută cu aceeaşi afecţiune nevinovată pe care o arată copiii de grădiniţă care îl primesc pe primar în vizită. Şi, în vreme ce ele pufăiau şi se roteau şi interpretau dansurile lor unghiulare, Peter Lake şi-a dat seama că era mecanic. În fiecare secţiune a maşinilor care ocupau un sfert de hectar, anii de cunoştinţe au ţâşnit din bezna lăuntrică şi au luat poziţia de drepţi ca brigăzi peste brigăzi de soldaţi la o paradă. Înţelegerea era fixată locului de parcă ar fi fost prinsă cu bolţuri. În sfârşit, o victorie!

Au ajuns la dublul atenuator. Cei doi mecanici s-au rezemat de un utilaj care stătea de multă vreme nefolosit şi l-au cântărit din ochi pe Peter Lake cu un scepticism irlandez hotărât, care tremura şi fierbea şi era la fel de fierbinte şi fumegos ca o vatră arzândă.

— Aşa. Domnule, a spus unul dintre ei cu cruzime, o să ne arăţi cum să înviem asta – ceea ce numeşti tu – un atenuator dublu ori te vom conduce înapoi pe Bowery.

Peter Lake ştia că era nebărbierit, bronzat rău, murdar şi că avea ochi de safire.

— Ce este un dublu atenuator? a întrebat el. Mă gândeam că voi, domnilor, aţi dori să cumpăraţi un bilet la balul gunoierilor.

Mecanicii au rămas derutaţi – până când Peter Lake şi-a aţintit privirea asupra maşinii şi s-a apucat de treabă.

— Uitaţi-vă aici, a spus el, după ce a îndepărtat un panou mare. Vedeţi această culisă oscilantă care se freacă mult prea aproape de mecanismul cu clichet al acestui şubler eliptic? Prieteni, asta distorsionează sarcina de impact asupra celui de-al doilea şurub fără sfârşit, sus, acolo, care se aplică asupra angrenajului elicoidal. Necazul este că tocmai asta nu face, chiar aşa. Fără acel mic angrenaj elicoidal, conexiunea antiparalelă la transmisia prin fricţiune nu se deblochează, iar acest pantograf cu roţi melcate nu se poate acţiona. E clar până aici?

Cei doi au dat din cap.

— Şi nu este doar atât, pentru că aveţi o frână cu fricţiune blocată. Vedeţi? Trebuie să fie lubrifiată cu spermanţetul cel mai fin. Iar două came de pe cupla periflex sunt montate pe dos. Dacă unul dintre voi îmi face plăcerea să-mi aducă o piuliţă opritoare cu filet trapezoidal, care să aibă un unghi al piciorului dintelui de cincizeci şi cinci de grade, voi pune culisa oscilantă înapoi, aşa cum trebuie să stea. Între timp, vom rearanja camele şi vom degripa frâna cu fricţiune. Ei, bine? Ce mai aşteptaţi?

În mai puţin de jumătate de oră, dublul atenuator mormăia nebuneşte, iar agregatul de forţă începuse să funcţioneze la fel de lin şi silenţios ca zborul unei bufniţe, în vreme ce înainte curelele lui fâlfâiseră încoace şi încolo precum carnea pe un grăsan care aleargă, lovind cu zgomot de piele volantele din bronz pe care se străduia să le îmbrăţişeze.

— Aceste curele de transmisie vor rezista între şase luni şi un an, le-a informat Peter Lake pe gazdele lui impresionate peste măsură. Iar pierderea de cai putere va fi mult mai redusă, deoarece încetinirea agregatului de forţă este moderată de dublul atenuator. Aşa veţi economisi mult combustibil. E ca o trompetă.

Cu toate că n-au înţeles partea cu trompeta, celor doi nu le-a păsat şi s-au arătat dornici să îl ducă pe Peter Lake într-un tur pentru a vedea multe maşini care hibernau şi

care îi nedumeriseră de când se ştiau.

— Ce naiba e asta? l-au întrebat ei când au ajuns în dreptul unui dom de forma unui clopot care se afla pe partea superioară a unui motor cu aburi care funcţiona. Încercăm să aflăm de când eram puşti. Uneori scoate câte un zdrăngănit dement – ca şi cum ar avea înăuntru bolţuri desprinse – dar numai din când în când. Am vrut să îl demontăm, dar, indiferent ce am încercat, nu se clinteşte. Nu ştii din întâmplare la ce slujeşte?

— Ba sigur că ştiu, le-a răspuns Peter Lake, ofensat. Puteţi lua orice câine de pripas din Canarsie şi vă va spune cu siguranţă. De fapt, e atât de simplu, încât o să vă explic în filipineză.

— A, nu! Te rugăm să nu faci asta! s-au milogit ei. Nici nu-ţi închipui ce tortură a fost munca noastră în atâţia ani. Brusc, începe să zdrăngăne în miez de noapte, ca un sugar care plânge după maică-sa, şi noi nu ştim ce vrea.

— Întocmai, a spus celălalt. Şi noi am încercat în repetate rânduri să îl demontăm, dar nu s-a lăsat. Nu poţi nici măcar să-i faci vreo zgârietură. Uite, o să mă exprim cât de sincer pot. Dacă nu-mi spui ce este chestia asta blestemată, o să mă sinucid, dându-mi în cap cu ciocănelul de la ceas.

— Şi eu la fel, s-a oferit prietenul lui.

Au rămas îngheţaţi de speranţă.

— Acesta, a spus Peter Lake, lovind cu palma piesa de metal în formă de clopot atât de hulită, este un flecar perfecţionist.

Cei doi au rămas cu gurile căscate. Ce dracu’ era flecarul perfecţionist.

— Uitaţi-vă la motorul ăsta, a spus el, uitându-se entuziasmat la uriaşa şi graţioasa componentă a maşinăriei de sub flecarul perfecţionist. E minunat, nu credeţi? Ca o tânără care se întoarce după ce a petrecut o zi de iunie pe Coney Island. Se cheamă motor atrăgător. Când atinge eficienţa de sută la sută, aburul supraîncălzit se întoarce înăuntru şi devine atât de volatil, încât îndepărtează două piese grele în tandem (genul cu subglisare calabriană) şi

se ridică în secret în camera de aici, unde face să se învârtă un dolar de argint din 1883 cu viteze aproape muzicale. Mi-e ruşine să spun că nu ştiu de ce trebuie să fie un dolar din 1883, dar din câte ţin minte, aşa era obiceiul.

Cei doi mecanici au rămas fără grai. Peter Lake a interpretat atitudinea lor drept neîncredere.

— Dacă vreţi, o să vă dovedesc, a spus el, îndrumându-i către un colţ îndepărtat, unde se găsea un set de manete care păreau blocate de podea.

— Nici astea nu ştim ce sunt, au recunoscut ei.

— Astea? Astea sunt marcatoarele de eliberare ale flecarului. Uitaţi-vă, a comandat el, trăgând de manete. Se aşază capetele ascuţite la acest unghi. Aha, înţeleg, e vorba de optzeci şi trei de grade. Tocmai de aceea şi dolarul e din 1883 – e un mecanism de memorizare. Şi el eliberează flecarii perfecţionişti.

— Flecarii?

— Păi, sigur, după cum arată hala asta, există probabil vreo duzină împrăştiaţi pe aici. Cam aşa stau lucrurile cu maşinăriile de genul ăsta. Trebuie să traversezi sala, ca să găseşti mânerul pentru componenta la care lucrezi. Când au proiectat-o, au avut mai multe în minte decât forţa de intrare şi forţa de ieşire. Toată treaba e ca un imens puzzle. E un soi de ecuaţie. Componentele sunt legate între ele, ca şi cum ar fi instrumentele unei orchestre. Ca să fii dirijor, a spus Peter Lake cu un zâmbet larg, trebuie să cunoşti fiecare instrument. Şi trebuie să ştii şi muzica.

I-a dus înapoi la flecarul perfecţionist, pe care l-a ridicat foarte uşor din poziţia lui de pe motorul atrăgător. Un dolar de argint a căzut pe podea şi s-a rostogolit scoţând un clinchet. Unul dintre mecanici a alergat după el şi l-a blocat de podea cu talpa. L-a ridicat, l-a examinat, s-a uitat lung la prietenul lui cu ochi cât cepele.

— 1883, a zis el.

În mod obişnuit, dacă *The Sun* ar fi angajat un nou mecanic-şef, el ar fi luat masa de seară cu Harry Penn, fie

la el acasă, fie la Petipas. În acea zi de iunie, însă, *The Sun* era în fierbere mare, deoarece dedicase toate resursele pentru descifrarea misterului aparent de nedescifrat privind marea navă care ancorase pe Hudson şi rămăsese pe loc încă de la sosire şi despre care nici publicul, nici oamenii din presă nu ştiau nimic. Oricât se străduiseră, niciunul din reporterii de la *The Sun* nu reuşise să afle ceva. O mare parte din personal fusese repartizat pentru a contribui la realizarea articolului – să aştepte pe chei douăzeci şi patru de ore pe zi, să îl piseze pe primar (care mersese la miez de noapte să viziteze nava şi coborâse apoi pe chei executând un mic dans), să facă fotografii din aer, să realizeze profiluri în infraroşu şi să încerce să pună capăt impasului cu informaţii din surse norocoase din întreaga lume. Frustraţi pentru că descoperiseră atât de puţine lucruri, ei au neglijat chestiunile de zi cu zi ale ziarului, între care şi obişnuita ceremonie de salut a noilor angajaţi.

În momentul în care, suprasolicitat şi la capătul puterilor, Praeger de Pinto l-a intervievat în grabă pe Peter Lake, acesta se transformase în ceea ce trebuia să pară a fi un mecanic bun, lucru pe care aproape îl reuşise, de fapt, ajungând să aibă înfăţişarea de pe vremurile pe care nu şi le putea aduce aminte, când îşi împărţea timpul între diferite restaurante care serveau stridii, ateliere şi spargeri. Îşi aranjase mustaţa în furculiţă, se tunsese şi făcuse zeci de duşuri şi băi. Apoi şi-a cumpărat un costum de stofă cu o croială demodată care îi plăcea şi nici nu era nepotrivită la *The Sun*, unde Harry Penn şi mulţi alţi moşi se îmbrăcau în stiluri care sugerau foarte limpede secolul al XIX-lea.

Cât vagabondase, cicatricele de pe faţa lui Peter Lake fuseseră acoperite de funingine şi unsoare. Acum au apărut pe figura lui, deşi unele dintre ridurile mai fine începeau deja să dispară. Dacă Paeger l-ar fi privit în ochi, probabil că ar fi văzut că sufletul lui Peter Lake era prins în furtunile altui loc şi altui timp. Însă nu a făcut-o, iar chipul lui Peter Lake a transmis telegrafic doar că era un

om al muncii care se va strădui mereu să facă tot ce putea. Nu arăta a intelectual, nici a avocat ori a bancher. Părea, în schimb, un om care montează şine de tren, înalţă construcţii şi îngrijeşte focuri, forje şi maşinării. Avea braţe puternice, mâini mari, nasul deloc acvilin şi o voce gravă. Praeger de Pinto l-a plăcut din prima clipă. Nu i-a intuit complexitatea, nu l-a recunoscut ca fiind apariţia de la Petipas (şi nici Peter Lake nu şi l-a amintit pe Praeger) şi curând a uitat de el, deşi a fost fericit că mecanicii i-au promis mult mai puţine avarii şi întârzieri acum, când aduseseră acest expert – cu toate că primea salariu de ucenic, deoarece Trumbull, fostul mecanic-şef, dorea să urmeze sfaturile lui Peter Lake, dar nu să se şi pensioneze.

Peter Lake stătea mai tot timpul printre maşini, pentru că acolo se simţea sincer fericit. Îşi petrecea orele libere într-o cameră închiriată din care vedea o vale nesfârşită de acoperişuri pustii şi rezervoare din lemn pentru colectarea apei şi curând a devenit ca unul din nenumăraţii oameni din New York; cu alte cuvinte comod, uitat şi solitar…

Deşi la începutul acelei veri vremea perfectă de iunie s-a instalat, ea a fost sfârtecată de multe ori de furtuni răscolitoare care au venit dinspre vest. Nori negri, care nu ştiau dacă erau munţi sau cuiburi de şerpi de fulgere, apăreau şi goneau pe deasupra oraşului pe o pernă de ploaie, vânt şi grindină. Fulgerelor, care se încolăceau şi se încurcau în norii de culoarea prunelor coapte, le plăcea la nebunie să ţintească turlele înalte din Manhattan, să le izbească apoi cu precizie şi amplificarea tunetelor care se rostogoleau de-a lungul bulevardelor din Washington Heights până pe Battery. Exploziile lor luminoase şi bubuiturile transformau orice fiinţă într-un popic şi propulsa mulţimi de oameni altfel imperturbabili în intrânduri şi arcade, pentru a aştepta acolo încheierea furtunii, cu gâturile aplecate şi inimile oprindu-li-se mereu când un fulger mare hotăra să pedepsească ceva din apropiere.

Indiferent ce făcea, Peter Lake se oprea din lucru întotdeauna când se isca o furtună cu tunete. Câteodată se

uita prin plăcile de sticlă de deasupra sălii maşinilor de la *The Sun* şi urmărea ploaia care duruia şi fulgerele care despicau cerul, iar alteori asista la acea artilerie din camera lui, în timp ce rezervoarele din lemn din valea turnurilor de apă bubuiau drept răspuns. Simţea întotdeauna că e un fel de a cincea coloană pentru vântul şi ploaia de afară, sperând că ele vor fi suficient de puternice pentru a aplatiza structura timpului şi pentru a-l elibera. Presupunea că fiecare avea părerea sa aparte despre fulger.

Umblând cu fereală prin apartamentul lor brusc cufundat în beznă de la etajul treizeci de deasupra East River, Martin şi Abby trăiau una dintre acele furtuni în care te bântuie o spaimă primară. Era prima oară când vreunul dintre ei vedea o asemenea demonstraţie şi erau suficient de mari ca să o aprecieze. Martin îşi amintea câteva furtuni mici, dar asta este deosebirea dintre o furtună dezlănţuită la şaisprezece kilometri depărtare şi una care vuieşte chiar deasupra capului. Hardesty şi Virginia erau la muncă, iar doamna Solemnis trăgea un pui de somn, de obicei de neclintit. Cum nu au reuşit să o trezească, cei doi copii au crezut că furtuna o ucisese şi s-au dus în bucătărie să tragă cu privirea spre Hell Gate.

După ce Martin i-a spus că era sigur că părinţii lor muriseră, Abby s-a pus pe plâns. De fapt, acum, dacă doamna Solemnis murise, rămăseseră singurii oameni din lume. Deşi au mai prins puţin curaj, văzând un remorcher trecând în forţă prin Hell Gate, apoi dispărând, iar tunetul a fost atât de puternic, încât era cât pe ce să spargă ferestrele.

— Nu te teme, Abby! O să-ţi port eu de grijă, i-a spus Martin când ea a început să scâncească.

Apoi a derulat prin minte diferitele etape de a găti ouă. Tocmai fusese învăţat cum să aprindă aragazul şi să pregătească dejunul, iar acesta, a socotit el, era un mare noroc, mai ales acum, când va trebui să asigure hrana pentru el şi Abby. A început să se întrebe chinuitor cum să procedeze cu cadavrul doamnei Solemnis. (Să îl arunce de

pe terasă? Să-l pună în frigider?) Când furtuna s-a terminat, a apărut soarele, iar Virginia a telefonat să-i întrebe cum se simţeau.

Pentru ei, timpul era în mare parte ca pentru Peter Lake. Niciunul nu ştia sigur cum funcţiona el, spre deosebire de cei care fuseseră induşi în eroare de ceasuri. Cu toate că oamenii înţelegeau lesne că linia era imaginară, la fel ca şi punctul, ei credeau cu tărie în secunde. Abby şi Martin se odihneau fără probleme în infinităţile laterale ale eternităţii şi trăiau în apartamentul familiei Marratta, sus, deasupra Yorkville, ca două păsări într-o volieră.

Capacităţile lor erau deseori surprinzătoare. De pildă, Hardesty şi Virginia era încântaţi de faptul că Martin şi Abby aveau o viaţă bogată în fantezii. Aveau sute de prieteni invizibili cu nume precum „Grăsana şi Cheliosul”, „Oamenii-Câini”, „Dorian Solitarul”, „Doamna-Şarpe”, „Bărbatul-Lenjerie”, „Oamenii înalţi ca plantele” „Oamenii-Plante-Scunde”, „Oamenii-Fum”, „Alphonse şi Hoola”, „Zgârieci şi Tiptilescu”, Ellen-Nebuna”, „Boxerul”, „Romeo”, Băieţii-Usturoi” etc. Lista era lungă şi-i făcea pe părinţii lor să se îngrijoreze (deşi niciunul dintre copii nu văzuse încă un televizor), imaginaţia lor era clar fragmentată, până când, într-o seară, la cină, au auzit o conversaţie ieşită din comun:

— Femeia-Pisică de pe lună plângea astăzi, i-a spus Martin lui Abby, pe un ton neutru. Pisica bonomo făcea salturi pe spate. Cred că nu se simte bine.

— Cine? a întrebat Abby, epuizată după un somn care ţinuse prea mult şi o dusese mai departe decât de obicei în lumea lui Morfeus şi Belinda – iar un Marratta care se trezea din somn era cu adevărat răutăcios.

— Femeia-Pisică din lună, a spus Martin, iritat că trebuia să repete.

— Cine?

— Femeia-Pisică din lună! Femeia-Pisică din lună! a strigat Martin cu aroganţa cuiva de cinci ani, făcând ca furculiţa lui Hardesty să îngheţe între farfurie şi gură.

Doar ştii, paisprezece de jos şi şapte de sus.

Abia atunci au înţeles Hardesty şi Virginia că tovarăşii invizibili erau reali, locuitorii unui bloc uriaş care se vedea din camera copiilor, pe care îi botezaseră potrivit obiceiurilor şi posesiilor acestora. Ei numiseră aproape o mie de oameni şi animale şi ştiau ce făceau aproape zilnic. Virginia nu a rămas surprinsă, pentru că şi ea învăţase foarte timpuriu zece sau douăzeci de mii dintre cuvintele mai comune ale doamnei Gamely, astfel încât să ştie ce se întâmpla când doamna Gamely spunea, de exemplu: „Căsătorie! Le Blonde şi oamenii ei sunt aici, cerând satului să distribuie drepturile de pescuit între digloţi holus bolus”[51]. Virginia reuşise să citească norii, astfel încât să prezică vremea cu multe zile înainte, ca un fermier, pentru că avusese drept companie permanentă pământul şi cerul. În Yorkville existau la fel de multe semne de citit, dar ele păreau mult mai puţin graţioase decât natura brută şi nepătată din Coheeries.

Dar aptitudinile copiilor erau la fel de reale precum fuseseră ale ei. Iar copiii ei erau şi îndrăzneţi. Cu un fior rece, şi-a adus aminte de câte ori fusese cât pe ce să aibă parte de o moarte oribilă – sâcâind un şarpe cu clopoţei de lemn furios; sau dând de mâncare unui urs negru rătăcitor care avea de zece ori greutatea ei, punând fructe în gura lui de parcă ar fi fost un raton, dojenindu-l şi conducându-l de colo până colo ca pe un câine, vreme de jumătate de oră sau mai mult într-o poiană în care, presupusese doamna Gamely, nu i se putea întâmpla nimic rău, căţărându-se pe blocurile de gheaţă din gheţărie şi jucându-se cu puşca de vânătoare în timp ce mama ei era plecată să distribuie plăcinte. Copiii ei erau feriţi de asemenea lucruri. Cel puţin aşa a crezut până când, într-o zi, când Abby a apărut pe balustrada balconului, mergând în ritmul unui vals cântat la fonograf, nepăsătoare la distanţa de treizeci de metri până la sol.

Multe mame ar fi ţipat de spaimă şi s-ar fi repezit să-şi

[51] Digloţi, „vorbitori a două limbi”; *holus bolus* (parodie de limbă latină), „imediat” (n.tr.).

înşface copilul de pe balustradă, însă Virginia şi-a păstrat cumpătul. Prima idee care i-a venit în minte a fost că, trăind în acel loc, copiii ei erau ca locuitorii munţilor şi, necunoscând un alt fel de viaţă, erau probabil înzestraţi, ca veveriţele sau caprele de munte, care au abilităţi neinhibate de teamă. A hotărât să-şi stăpânească spaima, prinzându-şi braţele cu blândeţe în jurul ei pentru a o face să valseze până a coborât de pe balustradă. Aşa a procedat şi a rămas pe veci o admiratoare a graţiei instinctive a fiicei ei.

Mersul pe balustradă a fost un episod excepţional în vieţile copiilor, care erau în rest liniştite. Neputinţa, nevinovăţia şi imaginaţia lor se contopeau pentru a le îngădui să întoarcă timpul pe dos, să călătorească odată cu vântul şi să pătrundă în sufletul animalelor. Faptul că ei socoteau că oraşul reprezenta întregul univers şi buricul lui îi plasa, într-un mod compensatoriu, aproape de graniţele infinitului şi ale inexplicabilului, întrucât ceea ce se afla dincolo de tărâmurile cunoscute ale existenţei nu era mai departe de Fort Lee, New Jersey sau Yonkers. Aceştia se pricepeau mai bine la cosmologie decât fizicienii care vorbesc repede, deoarece fizicienii şi predecesorii lor fuseseră siliţi să vadă universul cu instrumentele pe care le avuseseră la îndemână, pentru a crea modele care erau ca nişte degetare menite să reţină cerul deschis, în vreme ce copiii săriseră peste obstrucţiile îndoielii şi spaimei şi ajunseseră direct la miezul problemei. Ei erau suficient de aproape de naştere pentru ca în visele lor adânci să îşi amintească nemişcarea perfectă a tuturor lucrurilor. Ei nu se îndoiau că prin credinţă se pot înălţa şi călători prin aer, lăsând în urmă o trenă neclară de lumină ca o rochie lungă şi albă.

Aşa cum şi ea acceptase din partea doamnei Gamely cu mult timp în urmă, ei acceptau de la Virginia o explicaţie privind perdeaua care punea câteodată un zid oraşului.

— Este nimic şi totul, le spusese ea în timpul unei furtuni, când ei stăteau întinşi în pat şi îi ascultau urletul. Nu există timp în ea, ci doar insule de timp. Se mişcă în

interiorul său în curente şi contradicţii, iar dacă te apropii prea mult, te va lua, ca un val uriaş care mătură pe cineva de pe o stâncă. Se învolburează în jurul oraşului cu praguri inegale, câteodată coborând ca o tornadă pentru a lua cu sine oameni sau pentru a-i aduce aici, câteodată deschizând drumuri albe din oraş, iar alteori odihnindu-se pe mare în timp ce se fac legături cu alte locuri. Este o furtună binevoitoare, un loc de refugiu, curgerea neutră în care plutim. Ne întrebăm dacă există ceva dincolo de ea şi noi credem că probabil există.

— De ce? a întrebat Martin dintre cearşafuri.

— Pentru că în acele rare momente în care toate lucrurile se încheagă pentru a servi frumuseţii, simetriei şi dreptăţii, capătă culoarea aurului – cald şi zâmbitor, ca şi cum Dumnezeu ne-ar aduce aminte de perfecţiunea şi complexitatea a ceea ce El a început demult să ţeasă şi tot demult a uitat, a răspuns Virginia.

Ei erau cei mai ageri observatori. Întrucât stăteau acasă toată ziua într-o clădire de apartamente care era ca un stup uriaş, au devenit sensibili la diverse lucruri care le scapă celor mai mulţi oameni. De exemplu, clădirea, în integralitatea ei, devenea un instrument muzical când telefoanele celor care nu erau acasă sunau în diferite părţi pe multe tonuri şi intensităţi înfundate (variaţiile depinzând de distanţa faţă de ascultător, numărul de ziduri străbătute, de vânt, de faptul că ferestrele erau deschise sau nu, de tonalitatea originală etc.). Ei ascultau ca şi cum ar fi fost cântece de păsări care străbat o pădure întinsă şi întunecată. Conductele – apa care gonea spre peşteri impenetrabile – le vorbeau la fel de autoritar, de parcă ar fi fost fluviile subterane ale Hadesului. De la înălţime, ei vedeau la nivelul ochiului mişcările mai libere ale zborului şi puteau simţi armonia dintre păsări şi aerul albastru, ceva ce nu exista aproape de sol, în superficialitate şi strâmtori. Ei făceau telefonul „să cânte pentru sine” (prin intermediul unei reacţii de răspuns şi a unei bucle de interferenţă), de parcă acesta ar fi fost un animal de companie de la o fermă. Din reduta lor montană, ei

observau subtilităţile sunetului şi luminii în furtuni, amurg şi zori. Puteau spune ora după umbrele de opt sute de metri ale clădirilor din apropiere şi după norii de aer parfumat (mai dulce şi mai greu decât jumătate dintre parfumurile Arabiei) care urcau de-a lungul zidurilor şi peste terase când doamnele făceau duş şi baie cu sutele, ca şi cum ar fi sfinţit spaţiul dintre opt şi opt şi jumătate dimineaţa.

Marko Chestnut spunea că ei erau atenţi la natură de parcă ar fi crescut la o fermă sau în munţi.

— Este adevărat că ei trăiesc într-o maşină – oraşul în sine, a zis el. Dar dacă maşina poate ieşi din natură, atunci cu siguranţă că şi natura poate ieşi din maşină.

În fiecare sâmbătă, el picta portrete de copii – singuri sau în grupuri. Studioul lui se afla în centru, aproape de *The Sun,* având ferestrele spre Podul Manhattan. Într-o zi ploioasă de aprilie, Abby şi Martin au venit la el purtând impermeabile galbene. Asta l-a încântat mult, pentru că în Coheeries impermeabilele erau de culoare cafeniu-deschis, iar galbenul-închis era atenuat de lumina cenuşie a cerului încărcat, plin de ploaie şi vânt. Culorile feţelor îmbujorate ale copiilor, ochii lor tineri şi părul, precum şi lumina ploii de culoarea ardeziei erau tot ce îi trebuia. Neştiind exact la ce era cazul să se aştepte, erau stânjeniţi şi îngroziţi şi îl socoteau pe Marko Chestnut un fel de personalitate medicală. A fost imposibil să-i facă să vorbească, pentru că ei şopteau. Le-a dat suc de merişor şi fursecuri cu ciocolată şi mici seturi de pictură, magneţi, camioane miniaturale şi cataloage de muzeu.

Au rămas în studio vreme de câteva ore, urmărind ploaia şi biciuielile vântului la fel de concentraţi cum i-a privit şi el. Nu se auzea decât ploaia – care mătura rigolele şi laturile clădirilor, şiroind de pe acoperişuri şi curgând pe străzi. Abby s-a apropiat de şevalet, a prins în mână pensula lui Marko Chestnut şi a spus că suna ca ploaia. Aşa era, iar Marko Chestnut a răspuns că, într-adevăr, natura era în grinzile, traversele şi motoarele oraşului; în toate lucrurile şi toate aranjamentele lor; într-o natură

moartă iluminată de un bec electric, la fel de mult ca pe un câmp colorat de grâu, în lumina pură a soarelui. Legile erau aceleaşi şi atotprezente.

Dacă în momentele de imaginaţie dezlănţuită Marko Chestnut îndrăznise să creadă că oraşul şi maşinile orfane şi-ar putea găsi originile şi s-ar trezi, copiii aveau deja lucruri mai măreţe în minte – zborul şi înălţarea, întreaga lume atingând perfecţiunea dincolo de marginile zdrenţuite ale maşinii ferfeniţite în care trăiau.

Undeva, în oraşul săracilor, calul alb Athansor era întemniţat într-o moară, unde învârtea axul central scârţâitor, mergând în cerc şi trăgând o bară grea la care era înhămat. Se odihnea doar când se strica maşinăria dărăpănată pe care o acţiona ori când materialele pe care le procesa nu erau livrate la timp. În rest, trudea încontinuu. Putea mânca oricât de mult ovăz şi fân şi bea cât de multă apă, luându-le din mers, când trecea prin dreptul unei adâncituri din perete, în care hrana şi apa ajungeau prin cădere liberă. Lemnul şi metalul din jurul scobiturii fuseseră lustruite de nenumăraţii cai care se rotiseră şi se frecaseră de el când mâncaseră sau băuseră apă.

Acolo caii erau schimbaţi într-o lună sau două şi mureau de epuizare, deseori înainte ca stăpânii lor să îi împuşte pentru a se opri. Obiceiul de a folosi la muncă un animal până murea însemna că moara trebuia să folosească în jur de zece cai pe an, pe când, dacă ar fi lucrat în trei schimburi, ar fi putut trage întreaga lor viaţă. Însă oraşul săracilor avea propriul său sistem economic, iar în cele din urmă proprietarii morii se trezeau că ies în câştig, procurându-şi caii pe mai nimic – de la căruţele pe care caii nu le mai puteau trage, de pe terenurile pe care se rătăciseră şi din oribilele grajduri din clădirile de locuinţe arse, unde hoţii îi transportau din mediul rural la miezul nopţii.

După ce munceau până cădeau morţi, erau tranşaţi pentru carne şi piele. Viscerele mergeau la topit, iar

copitele şi oasele se foloseau pentru producerea de clei. Exista profit pentru cei care lucrau ca samsari, pentru cei diavoleşti, pentru cei lacomi şi pentru miopi, iar mica lor industrie consuma cai într-un ritm înspăimântător.

Însă cu Athansor lucrurile stăteau altfel. Îl luaseră din arenă, socotind că putea munci mai multă vreme decât verii lui nevinovaţi, prinşi noaptea pe păşuni montane şi aduşi cu camionul în pântecele oraşului. Cândva, un Percheron de Virginia câştigător de premii făcuse moara să funcţioneze vreme de cinci luni, fără să se oprească, dovedind o hotărâre care i-a uimit chiar şi pe nemiloşii lui stăpâni. Nu i-au acordat calului alb mai mult de atât, deoarece avea cam aceeaşi greutate, dar o constituţie mai apropiată de a unui pur-sânge. Au bănuit că se va prăpădi mai curând decât Percheronul, deoarece era cal de luptă, iar Percheronul, cal de tracţiune.

Cu toate astea, nu ştiau că Athansor nu avea de gând să cedeze, fie pe mare, fie trăgând o căruţă cu gunoi, fie înhămat la o moară care se învârtea permanent. De unde să ştie ei că el consuma ceea ce e perpetuu aşa cum moara consuma cai şi se hrănea cu eternitatea aşa cum se hrănea şi cu ovăzul şi fânul pe care i-l dădeau stăpânii? Pentru ei, originea rezistenţei lui era un mister, dar şi-au dat limpede seama că, pe măsură ce era mânat mai abitir, cu atât mai puternic devenea. Trăgea grinda febril şi asudat, cu uşurinţă şi entuziasm, cu tristeţe când dădea impresia că inima i s-a oprit, pe întuneric şi în zori, tremurând de slăbiciune sau dansând de forţă. Însă continua să tragă şi nu încetinea deloc ritmul.

În primele săptămâni de august a fost foarte cald, iar după-amiaza, sau chiar şi noaptea era acoperit câteodată de spumă, iar rosăturile şi rănile s-au deschis şi s-au infectat. Când a venit toamna şi aerul s-a limpezit, şi-a dat seama ce îl aştepta, de aceea a ridicat capul, şi-a scuturat coama încâlcită şi a privit în faţă. Pentru că el era motorul care împinge înainte anotimpurile şi moara care macină sarea din mare. Când a venit iarna, jumătate din cercul pe care îl descria s-a acoperit cu zăpadă şi gheaţă şi i-a fost

greu să găsească aderenţă. Însă a descoperit în sine suficientă forţă pentru a traversa anotimpul şi a intra în primăvară. Apoi a venit un iunie perfect şi şi-a dat seama că trecuse greul şi fiecare pas pe care îl făcea era încă o victorie. La începutul altei veri, când vremea frumoasă a alternat cu furtuni uimitoare, însoţite de fulgere, care îşi propagau tunetele într-un război asupra canioanelor, a fost susţinut şi încurajat de multe lucruri, dintre care cel mai neînsemnat a fost uimirea inchizitorilor lui când au văzut că încă trăia.

Dintr-o treime de cerc putea vedea spre vest, dincolo de câmpiile de cărămizi şi moloz, culmile caselor carbonizate şi fluviu, până la peisajul oraşului. Fără îndoială, faptul că vedea acel lucru minunat şi sclipitor îl susţinea.

S-a auzit o bătaie de clopot. Bătea pentru primar, care se deplasa cu o şalupă a municipalităţii în josul East River, venind de la conacul Gracie spre Primărie. Şi nu s-a oprit din bătut decât după ce el a intrat în biroul său, a îmbrăcat roba de ceremonie şi i-a cerut comisarului-şef să anunţe că primarul era „în birou la dorinţa poporului, pregătit să conducă pentru binele general şi încântat că soarele s-a înălţat deasupra oraşului întreg şi prosper”. Aceasta era o ceremonie veche pe care mulţi o luau în serios. Însă ea îi asigura zilnic primarului o perspectivă egalitaristă, amintindu-i de misiunea pe care o avea, şi crea sentimentul continuităţii.

Consiliul înţelepţilor (în care Harry Penn şi Craig Binky reuşeau să coexiste) se întrunea înainte de învestirea fiecărui primar, exclusiv pentru a-i alege un nume. Cu toate că numele era pur simbolic şi nici nu îl demitea, nici nu îi garanta realegerea, consiliul avea greutate în faţa electoratului şi cântărea mult în conştiinţa omului însuşi – dacă avea aşa ceva. Pentru că avea să fie cunoscut în viitor după numele care va şterge cu desăvârşire numele lui real şi va lega istoria lui de aceea a oraşului. Astfel, existaseră primari care demisionaseră ori se sinuciseseră după ce consiliul înţelepţilor îi numiseră Primarul Scrum, Primarul

Oase, Primarul Zdrenţe sau altele asemenea. Alţii îşi înghiţiseră nodul din gât şi continuaseră, cu toate că fuseseră botezaţi Primarul Vulpe, Primarul Ou sau Primarul Pasăre (deoarece, în politică, ridiculizarea blândă şi reproşurile amabile pot fi suportate). Erau şi dintre aceia care nu fuseseră supuşi ridicolului sau condamnării, ale căror administraţii erau favorizate de propriile talente şi de noroc ori de vârsta înaintată. Li se dăduseră nume splendide, cu care să îşi trăiască restul istoriei. Au existat Primarul de Fildeş, Primarul Fluviului şi (cândva, la trecerea dintre secole, când consiliul înţelepţilor hotărâse să atragă atenţia asupra noului mileniu care se apropia) Primarul de Argint.

Până şi pentru primar era un mister felul în care consiliul îi ştia dinainte caracterul şi felul în care îşi va executa mandatul. Craig Binky sigur nu ştia. Chiar şi Harry Penn era uimit de sentimentul puternic şi absolut al viitorului care caracteriza întrunirile lor.

Actualul deţinător al funcţiei avea să-şi încheie mandatul când vor apărea primele gheţuri pe fluviu (de obicei la sfârşit de ianuarie) sau când înflorea prima floare în Parcul Prospect (la sfârşitul lunii martie) şi îşi lansa campania de alegeri în noiembrie precedent. Având în vedere că predecesorul lui fusese Primarul Sulf, el se descurcase foarte bine, de vreme ce primise titlul de Primarul Hermină. În simbologia complexă a titlurilor, acesta semnifica o armonie plăcută, deoarece roba funcţiei era din blană de hermină, iar consiliul înţelepţilor părea să sugereze că omul şi funcţia se potriveau. Asta l-a încântat peste măsură, dar nu i s-a suit la cap şi prevestea o realegere fără probleme. Adevărat, arăta ca un ou fiert tare şi avea o voce piţigăiată, dar era un politician priceput şi un om cinstit care îşi îndeplinise răspunderile funcţiei cu echilibru şi umor. Şi, lucru ce nu trebuia uitat, era sprijinit de cea mai impresionantă şi omnipotentă maşinărie politică – o administraţie paralelă virtuală căreia îi reuşea orice fel de magie, începând cu coşurile de Crăciun, care erau distribuite literalmente cu milioanele, până la

recunoaşterea de către computer. Conectat la un server central puternic, primarul ştia numele, porecla şi mâncarea preferată a fiecărui om cu care dăduse mâna. Deşi discuţiile lui de campanie deveniseră obositoare („Hei, Jackie, cum îţi iese lasagna în ultima vreme?” sau „Mă bucur să te revăd, Nick. Domnule, ce-mi place rulada de ouă!”) tehnica părea să îi aducă voturi.

Primarul Hermină avea trei birouri, fiecare la alt etaj, fiecare slujind câte unui scop aparte. Biroul Primăriei, cel mai aproape de sol, era locul ceremoniilor şi al tradiţiei. În Vechea Primărie, cvartete de coarde cântau pentru public şi existau multe picturi valoroase. Fiecare primar putea intra în galeria predecesorilor săi pentru a vedea în portretele lor antice zâmbetele şi ochii unor bărbaţi ca şi ei, aşteptând ca trecutul să le ofere asigurări şi curaj, ca şi cum s-ar fi putut spune că atunci când încheia, oricine putea vedea zbaterile din timpul vieţii şi al mandatului cu un aer senin.

Marele birou se afla la opt sute de metri mai sus, la ultimul etaj al unuia dintre cele mai înalte turnuri. Oraşul se întindea dedesubt, iar norii călătoreau pe sub ferestre. Din acel birou, oraşul era atât de îndepărtat, încât părea să fie alcătuit doar din cuburi şi careuri de culoare care atrăgeau soarele şi licăreau slab. Din acel loc era mai uşor de luat hotărâri care să fie benefice viitorului, pentru că de acolo nu era posibil să vadă chipuri ori să asculte strigătele celor copleşiţi de valurile istoriei.

Cel de-al treilea birou era la etajul cincisprezece dintr-o clădire de pe Battery. Ferestrele lui mari dădeau spre port, ocean, spre câmpurile de pe Governor’s Island, spre Brooklyn Heights, cu cărămizile sale ruginii şi spre zonele verzi ale parcurilor şi cimitirelor din Brooklyn. Din acel birou, primarului i se oferea o privelişte medie. Putea vedea până departe, şi totuşi avea posibilitatea de a distinge siluetele mişcătoare ale oamenilor de dedesubt. Când era în biroul de la înălţime, navele care o tăiau ca lupii în susul Canalului Buttermilk erau mult mai atrăgătoare decât jucărioarele de pe sticla albastră pe care

păreau să se afle. Când beneficia de perspectiva medie, acele nave îi puteau vorbi despre ocean. Valurile de la prova se vedeau rostogolindu-se, ca nişte văluri de mireasă bătute de vânt, iar cu un binoclu putea vedea semnele făcute cu mâinile de piloţi când navele treceau periculos prin zonele cu apă scăzută în timpul refluxului.

În biroul de înălţime medie, cu lumina blândă venind prin ferestrele largi, Primarul Hermină a realizat cele mai multe din treburile oraşului. Pentru că el nu era atât de instabil, nici la fel de uzat ca biroul din Primărie, şi nici la fel de eteric precum cel de la înălţime, acela era cel mai bun loc în care să se ocupe de întrebările paradoxale care se află în miezul politicii. Era bun când se afla în cel de mijloc, în Purgatoriu, cum îl numea el, iar acolo îi primea pe mai toţi solicitanţii, între care se număra şi Praeger de Pinto.

Redactorul-şef al ziarului *The Sun* intrase în acel birou de multe ori şi s-a lăsat moale pe un fotoliu confortabil de parcă i-ar fi aparţinut.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat el pe Primarul Hermină.

— Nu ştiu. Ce se petrece? i-a răspuns Primarul Hermină.

— Am impresia că nu ştiţi.

— Praeger. La ce te referi? Ce-ai păţit? Te-ai îmbolnăvit cumva de Binkyită?

— Bine, atunci voi vorbi la obiect. Săptămâna trecută aţi urcat la bordul navei de pe Hudson. Reporterii noştri au scris că păreaţi îngrijorat şi amărât, iar la televiziune aţi avut aerul unui prizonier care merge spre locul execuţiei. Două ore mai târziu, şalupa a tras la doc, iar Primarul Hermină a sărit din ea de parcă picioarele lui ar fi arcuri din oţel. A zâmbit ca şi cum cineva i-ar fi pus un băţ între obraji şi – în faţa întregului oraş – dumneavoastră, domnule primar, aţi executat un scurt dans pe chei.

Primarul şi-a azvârlit capul pe spate şi a râs, amintindu-şi probabil ceea ce îl făcuse să danseze.

— În săptămâna care a urmat, nu aţi primit presa nici măcar o dată.

— Am fost ocupat.

— Cetăţenii oraşului au înnebunit încercând să descopere ce se află pe acea navă şi cu cine aţi discutat. *The Ghost,* aliatul dumneavoastră, a comparat dansul cu cel al lui Hitler după cucerirea Parisului. Asta doriţi? Vă daţi seama cât de presaţi suntem să descâlcim toată această şaradă şi ce daune aţi putea suferi dacă publicul percepe că acţionaţi împotriva satisfacerii curiozităţii lui?

— Treaba mea nu este să vă fac treaba, a spus primarul. Dacă nu ştiţi cine se află pe acea navă, asta nu e problema mea. De ce nu vă duceţi să întrebaţi? Cum să spun, închiriaţi o ambarcaţiune.

— Avem propria noastră şalupă. Am ajuns acolo la jumătate de oră după ce nava a aruncat ancora. Sunt convins că ştiţi că nu se permite accesul nimănui la bord, că oamenii de la bord nu vorbesc nici măcar peste balustrade. Dar depunem eforturi. Există multe modalităţi de a rezolva problemele. Cu toate astea, de vreme ce ştiţi, ar trebui să ne daţi un indiciu…

— Altfel, *The Sun* nu mă va sprijini la toamnă…

— Politica este arta ecuaţiilor. S-ar prea putea să nu vă susţinem.

— Doar pentru atâta lucru?

— După părerea noastră, nu este vorba de o chestiune minoră. Primarul ştie ceea ce vrea să afle întregul oraş şi nu vrea să dezvăluie nimic. De ce l-ar sprijini cetăţenii oraşului?

— Ce părere ai avea dacă aş spune că este în interesul oraşului să păstrez discreţia?

— Cine poate judeca asta?

— Nimeni. Prefer să fac ce cred că este mai bine.

— De ce nu ne lăsaţi pe noi să hotărâm ce este mai bine?

— Pentru că, în cazul de faţă, nu se poate.

— Nu înţeleg ce faceţi, a spus Praeger. Televiziunea vă va presa până la moarte.

— Îmi dau seama.

— Şi cum vă aşteptaţi să fiţi reales?

Primarul Hermină a zâmbit.

— Cine candidează împotriva mea?

— Deocamdată, nimeni.

— Exact. Iar în momentul în care îşi va anunţa cineva candidatură, va fi prea târziu. Suntem la mijlocul lunii iunie. În trei luni şi jumătate, cine se va pune cu cele două sute de districte în care am oameni şi cu cele douăzeci de mii de circumscripţii electorale?

— Acestea nu asigură o garanţie infailibilă.

— Şi totuşi, pe ea va trebui să mă bazez.

— De ce? a întrebat Praeger, dorind să nu creadă în transformarea inexplicabilă a Primarului Hermină dintr-un conducător demn de titlul de om de stat într-un politician profitor.

— Ascultă, a spus primarul. Dacă ai candida împotriva mea, ai câştiga, iar apoi te-ai lămuri singur în legătură cu această chestiune, ai proceda exact la fel ca mine.

— Asta s-o credeţi dumneavoastră.

— Asta ştiu. Oraşul are speranţa unei şanse măreţe şi eu doresc să o înlesnesc. Îmi pasă de istorie. Pentru ea sunt dispus să-mi sacrific cariera. În orice caz, cine naiba *va candida* împotriva mea?

— Poate o voi face chiar eu, a spus Praeger.

Primarul Hermină a ezitat.

— Asta nu e nici măcar o glumă. Acest oraş nu a ales niciodată bărbaţi educaţi, direcţi şi înalţi – decât dacă au capul plin de câlţi, ori sunt profund corupţi. Eşti prea inteligent şi prea cinstit ca să obţii măcar nominalizarea din partea unui partid de nişă. Şi cum te vei confrunta cu maşinăria electorală?

— Probabil că aş evita-o cu desăvârşire, i-a răspuns Praeger, care nu avea habar cum se candidează pentru acea funcţie şi nu făcea decât să urmeze sugestiile Primarului Hermină.

— Nu se poate! Deşi, trebuie să recunosc, e doar un vis pe care-l are orice tânăr. Presupun că începe din copilărie. Ei vor să devină preşedinţi, ţin discursuri în duş, sunt animaţi de inspiraţii politice divine şi nu reuşesc niciodată. Şi nici nu se cuvine. Trăim într-o lume de egalităţi sălbatice. Oraşul trebuie condus de un om dur, nu de

cineva care reuşeşte magie cu pana de scris. Şi oraşul ştie asta.

— Dar Primarul de Argint?

— El a scris totul după ce a fost primar, nu înainte.

— Eu n-am scris nimic, a spus Praeger. Şi s-ar putea să fiu ceva mai dur decât credeţi.

Primarul Hermină s-a uitat la Praeger şi, pentru prima oară, nu i-a plăcut ce vedea. Avea în faţă un bărbat sprinten de un metru şi optzeci cu o licărire de luptător în ochi şi cu un chip care rămăsese încordat şi combativ – felul în care arată unele cazuri dificile când se înfurie, privind printre gene ca şi cum ar fi pregătit pentru suferinţă.

— Unde te-ai născut? a întrebat primarul, convins că Praeger nici măcar nu avea străzile în sânge şi nu putea să afirme că oraşul era al lui şi nu ar fi fost vreodată în stare să dovedească în faţa unei mulţimi mândria specială şi siguranţa care izvorăsc din faptul că s-au născut în acel loc. Avea toate însemnele unui imigrant din suburbii.

— M-am născut pe Havemeyer Street, domnia voastră, a spus Praeger, aproape sub rampa Brooklyn a Podului Williamsburg. Ce părere aveţi despre asta?

— Nu mă interesează nici cât negru sub unghie, a răspuns Primarul Hermină, revenind la hârtiile lui, semn că Praeger trebuia să plece. Nu candidezi la nimic.

La mijlocul lunii iulie, mai toată agitaţia privind colosala platformă care plutea pe Hudson dispăruse. Primarul tăcea ca o lespede de granit, nimeni nu urca şi nu cobora de pe navă şi pe punţile ei apăreau oameni în uniforme doar când cineva încerca să ajungă la bordul ei. La început însufleţiţi de provocare, oamenii din presă au folosit toate stratagemele posibile pentru a descoperi ce conţinea nava. Vreo doisprezece jurnalişti-paraşutişti coborâseră lin pe gurile de magazie masive, având suprafaţa de trei sferturi de hectar, însă fuseseră reţinuţi de fiecare dată şi escortaţi la ţărm de gărzi mute. Scafandri au înotat în jurul corpului navei şi au urcat folosindu-se de magneţi şi ventuze, însă

când au ajuns la balustrade au fost întâmpinaţi de aceleaşi gărzi lipsite de umor. Elicoptere, hidroavioane, baloane, plute de mascare pentru vânătoarea de raţe – tot ce se putea deplasa pe apă şi prin aer a fost atras de navă în primele săptămâni petrecute de ea în portul New York. A fost scanată cu aparate cu infraroşii, magnetometre şi particule subatomice, dar pentru a deduce conţinutul ei singurul calcul valabil era unul care, prin compararea volumului şi deplasamentului navei, a stabilit exact densitatea ei medie, inclusiv ceea ce se afla la bord. Acest lucru nu a dezvăluit nimic, întrucât nimeni nu ştia cât de pline îi erau magaziile. Focurile presei s-au stins curând şi s-au reaprins iute, ca reacţie la alte evenimente. Televiziunea tocase lumea în fragmente minuscule, iar ceea ce fusese cândva gura căscată a interesului popular evoluase până la dimensiunea unei pipete subţiri cât firul de păr, prin care nava de pe Hudson, fiind prea mare, nu putea trece.

După ce s-a întors dintr-o căutare frenetică a majorităţii Lacurilor Finger, Craig Binky s-a asigurat că îşi depăşea rivalii în încercarea de a descâlci misterul. Binky, un copil al Iluminismului, a comandat majoritatea studiilor ştiinţifico avansate, mergând până acolo, încât a pus să se construiască un accelerator de particule în Village-vest, iar aparatul-ţintă a fost instalat peste fluviu, astfel încât ceea ce numea el „fascicule bideo” să poată trece prin navă şi să prezinte o imagine a măruntaielor ei. Însă nu a avut succes – pereţii despărţitori erau impenetrabili chiar şi pentru razele gamma – iar Craig Binky, conştient de insomniile chinuitoare ale publicului, a îndreptat *The Ghost* în alte direcţii. A fost fascinat de voga poetică din cea de-a doua săptămână a lunii iulie. (Poeţii norocoşi, ale căror cărţi s-au publicat în acel weekend, au devenit milionari.)

Lui Harry Penn i-a trebuit mai mult timp decât lui Craig Binky pentru a renunţa la articol, dar a făcut-o. Personalul de la *The Sun* a fost surprins, deoarece părea ceva neobişnuit, dar el le-a spus să accepte înfrângerea,

temporar, şi să aştepte o întorsătură a evenimentelor. Titlurile cu majuscule s-au transformat curând în alineate minuscule pe ultima pagină. Nava a dispărut din editoriale şi nu a mai apărut nici măcar la rubrica „Navigaţie şi Corespondenţă”, pentru că nu era trasă la chei.

Uitată astfel, ea a devenit o parte a peisajului, o a treia palisadă, genul de lucru la care oamenii se uită fără să îl vadă – ceea ce e totuna cu a spune că a devenit o parte din oraş. Peter Lake şi-a luat o pauză de la maşinile lui ca să o vadă, dar ea nu i-a sugerat nimic altceva decât celorlalţi.

Doar Praeger, Hardesty şi Virginia au refuzat să abandoneze subiectul, întrucât Harry Penn nu îi sfătuise doar să aştepte o întorsătură a evenimentelor, ci le şi ordonase să abandoneze documentarea pentru articol. Era prima oară că el îi impunea restricţii chiar şi Virginiei, iar Praeger şi-ar fi dat demisia, dacă nu l-ar fi iubit atât de mult pe bătrân.

După multe nopţi petrecute în bibliotecă, în încercarea de a descoperi unde fusese construită nava (păreau să nu existe şantiere navale în lume suficient de mari pentru a avea loc pentru ea), Hardesty s-a simţit atât de epuizat, încât a adormit la masa de lucru şi a visat că se afla în San Francisco, în casa tatălui său, ale cărei ferestre dădeau spre golf. Când era mic, îi plăcuse să urmărească remorcherele cărămizii, comprimate în cercul sclipitor şi curat al telescopului său, cum împingeau un covor de apă albă şi vălurită în faţa lor. Pe coşurile lor era o siluetă aurită a leului din San Marco, ridicat pe picioarele din spate, şi numele *Marratta.* Întotdeauna simţea fiori reci pe spinare când vedea acele vase traversând rapid golful, purtând numele lui scris pe ele în culoarea leului auriu – nu atât pentru că era mândru, cât pentru că ele îi aduceau aminte de hotărârea şi tăria tatălui său.

Când s-a trezit, a văzut-o pe Virginia aplecată asupra unui registru maritim gros.

— Nu vom găsi nimic aici, a spus el când Praeger a apărut din întuneric cărând şase tomuri de navigaţie. Mai bine urmărim nava. Asbury ne poate duce pe malul

celălalt, în Jersey, şi ne va lua înainte să se crape de ziuă. Acum, când nu mai apar pe prima pagină, s-ar putea ca oamenii de la bord să mai fi slăbit paza şi să fie ceva care să-i dea de gol.

După căderea întunericului, în următoarele zece zile s-au dus în fiecare seară în Palisade, unde au găsit o terasă lată la jumătatea falezei şi au ţinut nava sub observaţie toată noaptea – stând de veghe şi dormind cu rândul. Asbury îi lua de acolo cu puţin înainte de ivirea zorilor. Nu au văzut nimic. Deşi Hardesty sugerase să continue acea veghe, el a fost până la urmă primul care a vrut să renunţe. Dar Praeger nu l-a lăsat. La mult timp după ce Hardesty şi Virginia pierduseră orice speranţă să vadă ceva, Praeger abia aştepta să urmărească punţile pustii cu ochi sclipitori, iar când se trezea pentru a prelua schimbul arăta întotdeauna ca un vânător care anticipa că va doborî. Au continuat astfel până în luna august, când fluviul era ca o baie caldă, iar negurile şi aburii făceau cercuri în jurul navei.

Şi, într-o zi, deloc surprinzător, Praeger i-a fulgerat cu chemarea de a se trezi. Negura se risipise, iar când au deschis ochii, au văzut Manhattanul profilat pe culorile pure ale unor zori senine. Pe malul celălalt, în umbra canioanelor, licărea un semnal luminos. Dacă s-ar fi aflat trei metri mai la stânga sau dreapta, nu ar fi reuşit să îi vadă sclipirea intermitentă. Însă ei erau exact de cealaltă parte a punţii de comandă a navei, iar mesajul trecuse dincolo de destinaţie. Cu binoclul, Praeger a văzut că două siluete stăteau alături de o maşină lungă, de culoare neagră, pe un chei de dincolo de fluviu. Unul transmitea semnalul luminos, iar celălalt se plimba agitat. Acesta din urmă era scund şi gras. Cel care semnaliza purta un fel de uniformă.

— Dă-mi voie să văd, a cerut Hardesty.

— Nu. Aşteaptă o clipă, a spus Praeger. Asbury vine de-a lungul malului pe care ne aflăm. Dacă ne deplasăm suficient de repede, am putea să-i prindem asupra faptului.

În semiîntuneric, au coborât faleza şi au ajuns la poalele

ei exact când Asbury a sosit cu şalupa. Acesta a rămas surprins, pentru că de obicei trebuia să urce până la postul lor de observaţie. După părerea lui, se găseau într-o situaţie dificilă. Dacă dintr-o cală a navei, aflată la nivelul apei, avea să iasă vreo şalupă pentru a se îndrepta spre chei, ei vor ajunge pe malul celălalt prea târziu ca să îi urmărească pe cei care ar fi coborât din ea. Pe de altă parte, dacă ar fi gonit aşteptându-se la asta, şi-ar fi speriat ţinta.

Au avut, totuşi, noroc, deoarece un mic tanc petrolier, pornit din portul deschis, se îndrepta spre amonte. L-au lăsat să ajungă în dreptul lor, iar apoi s-au deplasat în umbra lui, rămânând ascunşi vederii. La vreo opt sute de metri mai la nord, tancul petrolier a urmat canalul spre partea estică a fluviului şi, în timp ce el a executat acea manevră, ei au luat-o înaintea lui şi au fost adăpostiţi de tribordul lui tot drumul, până la un chei lung în spatele căruia au dispărut complet din vederea oricărei nave şi a cheiului pe care limuzina încă aştepta.

După ce au urcat pe un morman de aluviuni putrezite, au fugit spre stradă ca să caute un taxi. Hardesty tocmai se gândea că nu vor găsi niciun taxi pe Twelfth Avenue, când s-a uitat spre hangarul aflat de-a lungul străzii pe care Virginia şi Praeger încă alergau şi a văzut cinci sute de taxiuri pornindu-şi motoarele. Nici nu a fost nevoie să scoată vreo vorbă că, asemenea unei falange, câteva zeci dintre ele au apărut lângă ei.

Îndreptându-se spre centru, către cheiul unde licărise lumina, au trecut pe lângă limuzina care mergea în direcţie opusă.

— Întoarce fără să fii observat, i-a spus Praeger şoferului.

— Ce înseamnă asta? a întrebat şoferul, întorcând maşina la o sută optzeci de grade într-un nor de fum produs de arderea cauciucurilor.

— Nimic, i-a răspuns Praeger. Urmăreşte limuzina aceea fără ca şoferul ei să te observe.

Limuzina a urmat un drum ciudat, mergând în cercuri,

trecând prin acelaşi loc de trei sau patru ori, rulând în viteză prin parc şi strecurându-se cât de des putea în trafic, atât cât era la ora aceea matinală. După ce a făcut un tur prin Manhattan, a oprit în faţa Muzeului Metropolitan de Artă şi din ea au coborât trei bărbaţi. Au intrat în muzeu pe o uşă puţin folosită, încastrată în baza unui soclu uriaş.

Când au trecut în viteză prin dreptul lor, Praeger şi Marratta i-au văzut foarte limpede pe cei trei bărbaţi din limuzină. Unul era extrem de înalt, altul era cel gras, care se plimbase agitat, iar al treilea era acel care semnalizase. Cel gras era un adolescent. Chiar de la depărtare, şi dintr-un taxi în viteză, privind şui cu nonşalanţă, au reuşit să vadă că faţa lui era atât de plină, încât ochii lui deveniseră nişte tăieturi zâmbitoare, întredeschise. Cum cel care semnalizase purta un fel de uniformă, la început a crezut că el condusese. Dar, când a dispărut în muzeu, au observat că nu purta uniformă de şofer, ci mai degrabă haine foarte elegante.

Dacă i-ar fi văzut pe toţi laolaltă, probabil că Peter Lake s-ar fi aprins ca un ţipar electric, deoarece ei erau Jackson Mead, însuşi reverendul Mootfowl şi Cecil Mature – care îşi schimbase de multă vreme numele în Cecil Wooley şi care venise în faţa celorlalţi doi, dându-se drept negustor ambulant care lucra în zona din apropierea Podului Brooklyn.

Hardesty, Virginia şi Praeger i-au plătit taximetristului o mică avere, s-au îndreptat spre cafeneaua cu mese pe trotuar aflată vizavi de muzeu şi s-au aşezat pe veranda pustie pentru a-i aştepta pe cei trei oameni ciudaţi, să iasă. Cât au stat acolo, bine ascunşi, a sosit încă o limuzină şi din ea a coborât în grabă Primarul Hermină, cunoscut pentru chelia lui şi pentru paşii săltaţi.

— Puteam să bag mâna în foc, a spus Praeger.

După aceea a mai sosit o limuzină.

— Al naibii de multe limuzine în zona asta! s-a mirat Hardesty. Ai zice că ne aflăm în Upper East Side.

Portiera maşinii s-a deschis încet. Afară a apărut un

baston, apoi un picior – evident, al cuiva în vârstă. Apoi cracul unor pantaloni din stofă ecosez. Apoi ce mai rămăsese din trupul îmbătrânit şi vioi – Harry Penn.

Cu multă vreme în urmă, Harry Penn se simţise jenat şi aproape ruşinat de moarte şi se rostogolise îndurerat pe toată podeaua din sufrageria spaţioasă a familiei Penn când fotografiile bine ascunse de el, înfăţişând fecioare viguroase, îmbrăcate foarte sumar, căzuseră prin tavan şi plutiseră spre sufragerie ca nişte scrisori întârziate. Cu aproape un secol mai târziu, încă roşea amintindu-şi momentul în care cărţile lui poştale se aşezaseră pe platourile de servire, iar tatăl lui prinsese câteva din aer. Dacă ar exista arheologi ai sufletului, aceştia ar putea reconstitui tot ce s-a petrecut înainte, de la ruşine şi iubire, două coloane durabile care se ridică în timp, deşi orice altceva s-a măcinat. Pentru Harry Penn, înţepătura trăită în clipa aceea era încă îngrozitor de puternică, în ciuda faptului că de-a lungul anilor i se alăturaseră alte zeci – adevărat, din ce în ce mai puţine, pe măsură ce îmbătrânise şi devenise mai cumpătat. Totuşi, acum se adăuga încă una celorlalte, învăluindu-l brusc exact când se aştepta mai puţin. Puţin după ora opt, când a ieşit din muzeu, i-a descoperit pe Praeger de Pinto, Hardesty Marratta şi Virginia Gamely (care era cunoscută tot sub numele de fată) stând între limuzine. Îi înşelase şi îi minţise şi îi exclusese de la lucruri importante. Abia reuşind să se uite la oamenii pe care îi cunoştea atât de bine, a urcat în maşina lui ca un câine plouat. Nu era obişnuit să se simtă astfel.

Jackson Mead s-a uitat în direcţia lor cu puterea deloc lipsită de logică a ochilor lui foarte oţeliţi şi foarte albaştri. Arătând de doi metri şi jumătate înălţime (pe aproape) şi strălucind – ca şi cum ar fi fost puritatea întruchipată, şi nu un simplu om. În contrast vădit cu cernitul Mootfowl, care arăta ca un misionar din veacul al XIX-lea care se străduia din răsputeri să nu agreeze Mările Sudice. Deşi avea un aer de Lincoln, grav, era uşor de crezut că orice

mână care l-ar fi atins ar fi rămas pătată de supranatural. Completând lumina albă şi trăsătura întunecată, apărea şi mingea grasă – Cecil Mature. Dacă Jackson Mead era furios, iar Mootfowl avea un aer amuzat şi înţelept, Cecil Mature (ori domnul Cecil Wooley, după cum insista el) era ca o bandă alcătuită dintr-un singur gangster, care manifesta o afecţiune nereţinută. Virginiei i-a venit să-l sărute pe faţa lui latră şi zâmbitoare, iar Hardesty şi Praeger s-au simţit tentaţi să îl îmbrăţişeze cu un braţ şi să arboreze un zâmbet ca pentru o fotografie.

Acei trei bărbaţi erau atât de stranii încât Praeger, de obicei un model de stăpânire de sine, şi-a întins braţele în lături, cu palmele faţă în faţă, şi a întrebat uimit:

— *Cine sunteţi voi?* Şi de unde veniţi?

Jackson Mead a lăsat impresia că aceea era o întrebare logică, astfel că a răspuns:

— Din St Louis şi dincolo de el. Şi din alte locuri.

Apoi a apărut primarul şi toate maşinile şi-au pornit motoarele şi au plecat, lăsând răspunsul lui Jackson Mead să plutească în aer ca un nor de fum de la un motor diesel: „Din St Louis şi dincolo de el. Şi din alte locuri.” Chiar dacă el nu mai spunea asta, ei au continuat să audă acelaşi lucru.

— Cine e? a răcnit Boonya, de dincolo de uşa groasă.
— Praeger de Pinto.
— Cine?
— Praeger de Pinto.
— Cine? Praeger de unde?
— Praeger… de… Pinto.
— Nu.
— Ce înseamnă „nu”?
— Nu vrem pe niciunul dintre ei.
— Dintre care?
— N-are importanţă.
— Sunt Praeger de Pinto.
— Cine?
— Boonya, deschide uşa. Doar ştii cine sunt.

— Să treacă un minut. Răcoreşte-te!

Cinci minute mai târziu, ea a deschis uşa.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş vrea să-l văd pe domnul Penn.

— Nu-i aicea.

— Ba este.

— Ba nu-i.

— Ba da.

— Ba nu-i.

— Eu ştiu că este.

— Bine, este. Dar e în baie. Nu-l poţi vedea.

— De ce? Devine invizibil în apă?

— Îhî?

— De ce nu-l pot vedea?... Bună, Christiana, a spus el, când fata a coborât treptele scării din spate, aducând o tavă cu fursecuri cu zahăr şi gem. Sunt bărbat. Şi el e bărbat.

— Nu primeşte pe nimeni când e în baie. E revoltător.

— Ai dreptate, a spus Praeger, îndreptându-se spre scară. Sunt revoltător.

Harry Penn stătea sub o cascadă de apă încălzită la soare, care curgea peste umerii lui într-o cadă din gresie de trei pe trei metri, adâncă de doi metri şi jumătate. Din cauza zgomotului produs de apă îi venea greu să vorbească, de aceea a tras de o manetă din alamă, acoperită de stropi, iar apoi l-a invitat pe Praeger să intre în încăpere. Nu fusese sigur că Praeger era cel care bate la uşă, dar bănuia asta, pentru că oamenii indignaţi bat întotdeauna insistent la uşă, ca nişte ciocănitori în tinereţe.

— Eram sigur că vei veni, a spus el. Cred că m-am retras în baie aproape ca să mă ascund.

— Îmi imaginez că e posibil, a spus Praeger, umilit de trupul fragil şi de goliciunea lui, pe care îl văzuse înveşmântat doar în costume din tweed.

Şocul de a vedea cât de slab şi pirpiriu devine un om la vârsta de peste nouăzeci de ani i-a reamintit lui Praeger că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, va trebui să se poarte

respectuos.

— Ia loc, Praeger, i-a ordonat Harry Penn, făcând semn către o bancă din cedru, acoperită cu un prosop. Aveam intenţia să vă spun tuturor la momentul potrivit. Încă nu pot spune multe, dar îţi voi explica în măsura în care pot. Îţi datorez asta. Când vei ajunge bătrân ca mine, n-o să mai ai multe ambiţii – mai precis, în ceea ce te priveşte. A, recunosc, există o specie de fiare care se revoltă şi lovesc până când le este bătut coşciugul în cuie, dar gândeşte-te la omul obişnuit care se apropie de o sută de ani şi vei observa că este foarte calm, interesat doar de amintiri, copii şi nepoţi, mici plăceri şi favoruri şi lucruri foarte abstracte precum bunăstarea, bunătatea ori curajul – lucruri care, dintr-o perspectivă a seninătăţii, sunt la fel de vizibile şi reale ca orice altceva. Spre sfârşitul adolescenţei, mi-am dat seama că întreaga mea viaţă va însemna revizuiri peste revizuiri a ceea ce socoteam cu hotărâre că ştiam şi, de fapt, nu ştiam şi încă nu ştiu. Însă lumina devine mai adâncă. Iar tu te înalţi din ce în ce mai sus, până când, aproape de moarte, vezi istoria vieţii tale ca şi cum un înger ţi-ar descrie-o de pe podiumul înălţat pe un nor. Pentru că eşti foarte tânăr, ţi-ar fi greu să înţelegi iubirea trainică şi afecţiunea pe care o am pentru tineri şi pasiunile lor. Presupun că înveţi asta ori începi să o înveţi crescând copii, şi este una din marile surprize ale vieţii – să priveşti înapoi pentru a vedea cine a venit după tine zbătându-se prin ceea ce tu aproape că ai isprăvit. În mod normal, aş prefera să sacrific multe decât să pun obstacole în calea unui tânăr ca tine. N-am făcut-o niciodată, adevărat?

Praeger a clătinat din cap pentru a confirma spusele lui Harry Penn.

— Nu. A fost în mod deliberat. Încerc să fac tot ce pot pentru voi toţi. Aşadar, de ce am devenit dintr-odată secretos şi v-am minţit? De ce a început calul de pe păşune să se însoţească cu vulpile?[52] O să-ţi spun. Şi a râs. Nu-ţi

[52] Expresie descriind o persoană care îi sprijină pe cei cu păreri contrare şi doreşte să fie agreată de toată lumea (n.tr.).

pot spune…

Praeger a început să păşească încoace şi încolo pe bordura alunecoasă a bazinului.

— Vreme de câteva săptămâni din luna iunie am scris editoriale condamnându-l pe primar pentru faptul că păstra secretul în chestiunea asta, a spus el, cerând în numele ziarului *The Sun* ca el să facă dezvăluiri. Şi tot timpul cât am făcut asta, dumneavoastră aţi ştiut.

— Nu, n-am ştiut. Astăzi l-am văzut prima oară pe Mead.

Praeger a îngheţat ca un câine de vânătoare care a adulmecat ceva.

— Mead? Cine e, cel masiv?

— Da. N-ar fi trebuit să-ţi spun. Dar nu prea contează. Numele lui este Jackson Mead. Pe cleric îl cheamă Mootfowl.

— Mootfowl!

— Da. Mootfowl, iar individul scund şi gras e domnul Cecil Wooley. Cu toate astea, numele lor nu-ţi vor folosi la nimic.

— Voi verifica orice arhivă existentă.

— Nu figurează în arhive.

— Nu călătoreşti cu o navă lungă de doi kilometri fără să scrie cineva ceva despre asta.

— Ba se poate, a spus Harry Penn, făcând o pauză pentru a mişca maneta de oprire a apei. S-a lăsat tăcere. Există oameni care trec prin istorie fără să lase nicio urmă, chiar dacă ei ar putea schimba lumea. Jackson Mead a fost aici de câteva ori, dar nu vei găsi nicio consemnare în acest sens. El face astfel încât să dispară orice urmă.

— Va face şi de data asta aranjamente?

— Din păcate, da.

— Asta înseamnă că *The Sun* îl va ignora?

— Da.

— Cu alte cuvinte, chiar dacă am suficient material să scriu articolul, articolul nu va exista?

— Da.

— Va trebui să demisionez. Nu vreau asta, dar mă siliţi.

— Ştiu.

Expresia de pe faţa lui Harry Penn era aproape veselă.

— Credeam că vă cunosc, a spus Praeger.

— Eu ştiam că *nu mă cunoşti*, i-a răspuns Harry Penn. Nimeni nu mă cunoaşte cu adevărat. Dar acceptă situaţia. E păcat. Nu vreau să te văd plecând. Ce-ar fi să te întâlneşti cu Jackson Mead?

— Dacă pentru asta ar trebuie să-mi tai mâna dreaptă, mi-aş tăia-o, a zis Praeger. Pentru că aşa voi face.

— Voi vedea ce pot face, deşi nu ştiu dacă vei profita de asta ori pur şi simplu vei fi copleşit. Este o prezenţă puternică.

— Domnule Penn, înainte de a o cunoaşte pe Jessica am fost logodit cu o tânără ai cărei părinţi au dorit ca înainte de a ne căsători să stăm de vorbă cu un iezuit. Voiau să mă convertească şi aveau de gând să mă pună în bătaia tunului. Logodna s-a rupt mai târziu, din alte motive, dar noi am reuşit să-l întâlnim pe iezuit. Am avut discuţii şi dispute îndelungate. Iezuitul a devenit rabin.

— Deci crezi că îl poţi face rabin pe Jackson Mead?

— Aş putea.

— Ia-i cu tine pe Hardesty şi Virginia.

— De ce?

— Mead va fi împreună cu Mootfowl şi domnul Wooley. Vrei să fii copleşit numeric?

Au fost întâmpinaţi la uşa mică din soclu. S-a deschis şi închis într-o clipă, după care s-au trezit dând mâna cu zâmbitorul Cecil Mature, care s-a prezentat drept domnul Cecil Wooley, iar apoi a scos pe nas şi gâtlej un râs gâlgâitor amintind de apa care curge printr-un sifon înfundat. Purta o tunică de băiat medieval şi o pălărie chinezească. Era un miracol că putea vedea, iar ei şi-au imaginat că privea ca o santinelă care priveşte printr-o fereastră de tragere. Ca de obicei, era amabil şi a mers legănat alături de ei cu o rapiditate remarcabilă.

Era patru şi jumătate dimineaţa, iar muzeul era pustiu, părăsit chiar şi de paznici. Când au trecut prin încăperile lui grandioase şi prin holuri lungi, au auzit muzică, din ce

în ce mai tare, până când a umplut coridoarele şi le-a făcut inimile să bată năvalnic. Pe un balcon care domina un atrium cufundat în semiîntuneric, au fost izbiţi în plin de valul muzicii, pentru că dedesubt cântau doisprezece instrumentişti.

Apoi s-au trezit în Sala Mare, sub un cer de sticlă opacă, de culoare cenuşie şi albă, care sugera o după-amiază perpetuă de martie. Jackson Mead lucra la un birou din mijlocul încăperii, părând a se afla la opt sute de metri depărtare, înconjurat de şase picturi instalate pe şevalete cu trei picioare. Mootfowl, care purta tot o pălărie chinezească, stătea în genunchi şi se ruga în faţa unei pânze care înfăţişa înălţarea Sfântului Ştefan. Sfântul s-a înălţat, iar picioarele lui fără vlagă şi labele picioarelor îndreptate în jos atârnau în urma lui de parcă ar fi fost tras prin apă, ori ca şi cum şi-ar fi mişcat picioarele ca un copil ţinut în aer de tatăl lui. Îmbrăcămintea lui părea să fi fost modelată în forma aerului. Inundat de lumină, a privit peste marginea de sus a picturii, iar în fundal, păsări aurii cu aripile larg desfăcute erau purtate de vânt. Munţi îndepărtaţi, violet şi albi, arătau ca şi cum s-ar fi cabrat ca nişte cai înspăimântaţi. Râurile făceau salturi şi se azvârleau înapoi, secând albiile sinuoase în care peştii se chinuiau să înoate şi să respire în apa care nu mai era acolo. Dedesubtul Sfântului Ştefan era un nimb auriu. Ierburile meşteşugit redate pe preria de pe care se spune că sfântul fusese înălţat începeau să se aprindă acolo unde întâlneau cercul de lumină.

După ce şi-a terminat rugăciunea, Mootfowl s-a ridicat şi a aşezat o bucată de pânză peste hârtiile de pe biroul lui Jackson Mead. Cecil Mature i-a invitat pe cei trei vizitatori să ia loc pe scaune şi ei s-au aşezat faţă în faţă cu Jackson Mead, după care Cecil a început să păşească încoace şi încolo, râzând pentru sine din când în când, calculând pe degete şi murmurând: „Vai mie, vai mie!”

Muzica s-a oprit. Praeger a dat să spună ceva, dar Jackson Mead a ridicat o mână şi l-a prevenit că muzica nu se terminase.

— Sunt înnebunit după ultima mişcare, a spus el. Ştiţi ce este?

— Allegro-ul din Concertul Brandenburgic Nr. 3, a răspuns Hardesty.

— Da, a confirmat Jackson Mead. Numărul 3 este singurul fără instrumente de suflat. Nu mi-au plăcut niciodată suflătorii în celelalte concerte, fiindcă au tendinţa de a aglomera lucrurile. Îmi amintesc de un grup de călugări care aleargă pe un coridor, trăgând vânturi. Atâţia ani în mănăstirile acelea, în timpul Evului Mediu… Era oribil. Uite că începe. Ascultaţi! a poruncit el. Partea asta. Sună ca o maşină bună, un braţ basculant, ceva bine uns şi precis. Remarcaţi progresiile, repetiţiile hipnotice. Acestea sunt ritmurile tunelului, derivate din aceleaşi intervale sincronizate care constituie baza ireductibilă pentru raporturile galactice şi planetare ale vitezei şi distanţei, mici particule oscilante, bătaia inimii, mareea, o curbă plăcută şi un motor bun. Ţi-e imposibil să nu vezi asemenea ritmuri în proporţiile fiecărei picturi bune şi să nu le auzi în limbajul inimii. Ele ne fac să ţinem la ceasurile cu pendulă, la valuri şi la grădinile bine proporţionate. Ştiţi ceva, când mori, auzi pulsaţia insistentă care defineşte lucrurile, alcătuite fie din materie, fie din energie, întrucât în univers nu există decât proporţie. Sună câteodată ca un motor creat la începutul secolului şi folosit la pompe şi bărci şi alte lucruri asemănătoare. Am crezut că oamenii îşi vor da seama ce era, dar nu s-a întâmplat. Mare păcat! Totuşi, există mereu muzică precum asta, care, în felul ei, ajunge la fel de aproape – ca şi cum compozitorul ar fi fost acolo şi s-a întors.

După ce muzica s-a sfârşit, Jackson Mead s-a răsucit spre Cecil Mature.

— Domnule Wooley, te rog să le spui instrumentiştilor că nu mai avem nevoie de ei decât la cinci şi jumătate. Mulţumesc.

Cecil Mature a ieşit legănându-se, fluturându-şi braţele şi picioarele ca nişte cârnaţi. Mootfowl s-a aşezat lângă

Jackson Mead, semănând înnebunitor de mult cu un antreprenor de pompe funebre din secolul al XVIII-lea.

— Eu şi Doctorul reverend Mootfowl am fi încântaţi să răspundem la întrebările voastre – până la un punct. Avem şi noi intimitatea noastră. Dacă toate lucrurile ar fi unul, nu ar mai exista intimitate. Însă, întrucât ne aflăm într-o stare de multiplicitate, există nuanţe şi deosebiri, iar intimitatea trebuie respectată – fie şi numai ca un complement şi un argument al fizicii.

— Suntem recunoscători că ne-aţi primit, a spus Praeger. Nu avem intenţia de a vă încălca intimitatea. Cu toate acestea, nu am venit să discutăm despre teoria unificată a câmpului sau despre estetica arhitecturii.

Hardesty a părut uşor ofensat. Simţind asta, Jackson Mead a imaginat o cale între Hardesty şi Praeger, pe care intenţiona să calce cu uşurinţă.

— Cu toate că, evident, ziarul nostru nu va face publice răspunsurile voastre, de obicei, suntem siliţi să vă punem întrebări ca nişte ziarişti. Avem sentimentul că suntem îndreptăţiţi în această privinţă date fiind contactele cu oficialităţi alese de noi, curiozitatea publicului privind sosirea voastră şi dimensiunea nemaiîntâlnită a navei voastre.

— Logic, a răspuns Jackson Mead.

— Mă bucur că sunteţi de acord. Cine sunteţi, de unde veniţi, ce plănuiţi să faceţi, de ce aţi păstrat secretul activităţilor voastre, ce are nava la bord, unde şi cum a fost construită şi când veţi începe ceea ce urmează să fie început? Acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le aflăm pentru a satisface curiozitatea publicului şi pe a noastră.

— Este o abordare foarte arogantă, a remarcat Jackson Mead.

— Cum aşa? i-a replicat Praeger, cu un aer netulburat.

— De ce trebuie să vă băgaţi în treburile mele?

— Ţi-am spus, domnule, şi ai convenit că suna logic.

— Domnule de Pinto, ceea ce mi s-a părut logic a fost curiozitatea ta, nu ideea că aş fi obligat să ţi-o satisfac. Stai acolo şi îmi adresezi întrebări obraznice.

— Oamenii cumpără *The Sun* ca să afle lucruri pe care în mod normal nu le-ar şti. În mod normal, ei nu s-ar vârî în treburile voastre şi nici nu ar pune întrebări obraznice, tocmai de aceea trebuie să o fac eu.

— Înţeleg, a răspuns Jackson Mead. Însă în afară de faptul că, aşa cum ai garantat, rezultatele acestui interviu nu vor apărea în *The Sun,* de dragul discuţiei, spune-mi de ce au oamenii dreptul de a-mi cunoaşte planurile. Îţi justifici dreptul de a pune întrebări referindu-te la dreptul lor. Dar este dreptul lor? În ciuda numărului lor mare, este el mai legitim decât dreptul tău, pe care pari să fi jurat să îl aperi? Ce le dă *lor* acest drept?

— Le aparţine, domnule Mead. Ei nu văd întotdeauna tot – iar acesta nu este un motiv să-i privăm, pentru că ei trebuie să-şi vadă de vieţile lor. Câteodată, noaptea, pe Hudson trec nave mari, transatlantice şi nu le vede nimeni. Eu sunt omul de veghe, acela care are grijă ca oamenii să ştie ce se află în orizontul lor, ce nave coboară fluviul în zori sau, în cazul vostru, seara, în susul lui.

— Domnule de Pinto, câinele care păzeşte oile învaţă cum să le mâne, iar acesta devine un obicei. Oamenii au fost instruiţi de supraveghetori să sară şi să calce în picioare ceea ce supraveghetorii vor să fie călcat în picioare. Am descoperit în multe oraşe şi în unele locuri care încă nu erau oraşe că oamenii sunt propriii lor guvernatori. Guvernul recunoaşte că există un guvern. Presa pretinde că nu este. Dar ce amăgire! Voi orchestraţi populaţii întregi. Acestea se înfierbântă, precum copiii, repezindu-se încoace şi încolo. Nu este o coincidenţă că agenţiile de publicitate folosesc paginile voastre pentru a influenţa publicul. Ce crezi că fac articolele editoriale, selecţiile şi accentele, criticile, chiar folosirea de citate? Şi cine v-a ales pe voi? Nimeni. V-aţi autoproclamat, nu vorbiţi în numele nimănui şi, prin urmare, nu aveţi dreptul să mă chestionaţi ca şi cum aţi reprezenta binele comun. Când voi fi gata să anunţ public scopurile mele, o voi face. Până atunci, voi continua să mă pregătesc, astfel încât să pot înfrânge opoziţia oamenilor.

— Ştii că vi se vor opune? a intervenit Virginia.

— Întotdeauna. Şi aşa şi trebuie.

— De ce? a întrebat ea, nedumerită. Dacă socoteşti că au dreptate să vi se opună, de ce nu renunţi la planurile pe care le ai? Nu ar fi mai simplu?

— Sigur că aş face-o, asta dacă aş vrea să fiu iubit. Aş lua-o la sănătoasa. Însă scopul meu nu este să fiu iubit.

— Şi atunci, care e scopul tău? a întrebat Hardesty.

Pentru că i s-a părut că a citit pe chipul lui Hardesty că voia, mai presus de orice, să înţeleagă, Jackson Mead i s-a confesat.

— Scopul meu este, a spus el pe un ton devenit brusc moale şi binevoitor, să înzestrez lumea asta cu nişte curcubeie tot mai cuprinzătoare, până când ultimul va fi atât de perfect şi de etern, încât să atragă privirea Celui care ne-a abandonat şi să îl determinăm să îndrepte simetriile stricate şi să facă viaţa să fie din nou un vis atemporal şi neclintit. Domnule Marratta, scopul meu este de a opri timpul, de a reînvia morţii. Într-un cuvânt, scopul meu este dreptatea.

Hardesty a clipit mirat. Acel om ciudat, care vorbea despre maşini, timp şi curcubeie eterne îi dăduse aceleaşi cărţi de joc pe care el le lăsase pe masă când hotărâse să rămână în New York.

— Şi când va fi asta? a întrebat el, apoi a rămas înmărmurit când Jackson Mead l-a privit cu un zâmbet şters şi a spus:

— Răbdare!

Deşi Jackson Mead aruncase un fel de vrajă asupra lui Hardesty, Praeger a insistat, hotărât să nu se lase amăgit de cântecul de sirenă pe care oricum nu îl putea auzi.

— Domnule, cu tot respectul datorat, a spus el, nu am nici cea mai vagă idee la ce te referi. Dacă ar fi să public în ziarul meu tot ce aţi spus, în context, spitalele de stat s-ar încăiera pentru a avea şansa de a vă primi ca pacient.

— Crezi că el nu ştie asta?! a pufnit Cecil Mature, care se întorsese între timp în cameră.

— Mulţumesc, domnule Wooley, s-a răstit Jackson Mead.

Pot vorbi în numele meu.

— Şi în plus, a continuat Praeger, dacă faci asta de o vreme, unind lumea prin curcubeie şi alte lucruri, încercând să realizezi scopurile extraordinare despre care vorbeşti, înseamnă că ai dat greş. Până una, alta, faci ceea ce faci. Dacă asta produce perturbări, atunci probabil că oamenii ar trebui să afle, ca să te poată opri.

— Vezi pictura asta? a întrebat Jackson Mead, făcând semn spre *Înălţarea Sfântului Ştefan.*

— Da. Sigur, a răspuns Praeger.

— Crezi că Sfântul Ştefan s-a înălţat cu adevărat?

— Nu.

— Atunci, de ce a pictat-o artistul şi de ce venerează oamenii această pânză şi pe Sfântul Ştefan, dacă nu au crezut şi nici nu cred că el s-a înălţat? La urma urmelor, dacă nu s-a înălţat, unde naiba este?

— Oamenii cred că s-a înălţat, a spus Praeger. De aceea venerează pictura şi pe Sfântul Ştefan, chiar dacă se înşală.

— Ba nu, a insistat Jackson Mead. Ei nu ştiu nimic. Ori poate că unii ştiu, anume cei care cred în vrăji şi amulete. Însă eu, pictorul şi cei mai mulţi oameni care au ajuns să se închine la Sfântul Ştefan, nu credem că el s-a înălţat cu adevărat, ca şi cum ar fi fost legat cu frânghii de o maşinărie de scenă.

Asta i-a dat curaj lui Praeger, până când a auzit urmarea.

— Sigur nu. Dimpotrivă, ei cred că se înalţă şi se înalţă. Procesul nu s-a încheiat. Până şi pictura îl înfăţişează oprit în aer. Este, mai curând, în curs de înălţare. Ar fi inutil să discutăm realitatea sa, pentru că nu ea nu ne este confirmată – asta până când nu vom fi în stare să vedem totul dintr-odată.

— Poftim? a spus Praeger, oarecum indignat.

— Eu spun că, până când pictura nu se usucă, realităţile nu sunt decât intenţii, iar intenţiile sunt echivalente cu realităţile. Vezi tu, totul s-a întâmplat deja, dar încă nu s-a întâmplat. Şi, deşi e adevărat că am dat greş şi am greşit

jalnic, am şi reuşit – în mod grandios. Amintirea acestei grandori în ceea ce tu ai numi viitor este că sunt hotărât în privinţa retragerii, aşa cum Sfântul Ştefan a ştiut că se va înălţa şi chiar se înălţa, deşi nu se întâmpla aşa ceva. Asta are legătură cu timpul, înţelegi? Nu există aşa ceva, nu există timp: există doar sugestia lui, doar o serie de acţiuni cu care noi, din cauza imperfecţiunii noastre, trebuie să mergem alături pentru a înţelege. Uită-te la pictură! Observi mişcarea din ea, da? Şi totuşi, nimic nu se mişcă. Cum se explică? Îţi voi spune eu. Pictura este aproape de adevărata stare a lucrurilor. Aşa cum într-un film există doar imagini statice, aranjate astfel încât să creeze iluzia mişcării, tot astfel este în viaţă şi timp. Totul este îngheţat în interiorul unei matrice, uimitor de complicată, ca şi cum în înfăţişările sale uimitoare ar fi fost folosiţi un număr infinit de miniaturişti. Însă eu te asigur, nu există anarhie, totul s-a întâmplat/ se întâmplă imediat şi nu se clinteşte.

— Şi totuşi, se mişcă! a spus Praeger.

— Nu, dacă priveşti de destul de departe.

— De unde ştii asta? a întrebat Praeger. Ai fost acolo? Şi încă ceva: ai spus că, atunci când moare, oricine aude un duduit ca de motor care s-a produs la începutul secolului. De unde ştii asta?

— A, a spus Jackson Mead cu modestie. Am murit de multe ori. Să vedem, a continuat el, şi s-a apucat să numere pe degete. De cel puţin şase ori. Poate mai mult. E greu de ţinut socoteala. După o vreme, ajungi să uiţi numărul exact.

— Am înţeles, a spus Praeger, făcând ochii cât cepele.

— Afirmaţiile sunt suficiente pentru a face morţii să se răsucească în morminte, a intervenit Hardesty. Inutil să le analizăm. În cele din urmă, ele trebuie judecate cu inima.

— Nu-i aşa? a susţinut Praeger. Inteligenţa e cel mai bun instrument pentru a cântări speculaţii nebuneşti ca astea.

— De fapt, te înşeli, domnule de Pinto, a spus Jackson Mead. Spiritul este mult mai inteligent decât intelectul. Însă, deşi păşeşte deseori mai puţin precaut, el rămâne o idee în urma intelectului, motiv pentru care am nevoie de

timp şi de aceea nu-ţi voi spune natura exactă a intenţiilor mele.

— Perfect! a răspuns Praeger. Voi descoperi asta oricum. Te voi înfrânge prin lucruri pragmatice.

— Şi cum îţi propui să faci asta, dacă nu ai acces la *The Sun?* Nu mi se pare prea pragmatic. Ce părere ai?

— Domnule Mead, spre deosebire de tine, eu am structuri solide în minte, cu care voi înlătura pânzele de păianjen pe care le întinzi, de parcă ar fi din fier.

— Mi se pare interesant că afirmi asta, a spus Jackson Mead. Mă refer la pânzele de păianjen. Brusc, s-a amuzat teribil, ca şi cum ar fi văzut însuşi instrumentul victoriei, la care Praeger nu crezuse că Jackson Mead ajunsese. Aşteaptă până vei vedea pânzele mele de păianjen, domnule de Pinto, aşteaptă. S-a ridicat cât era de înalt şi s-a aplecat peste birou pentru a privi printre gene spre inchizitorii săi. În comparaţie cu ele, fierul nu înseamnă nimic.

Întrevederea luase sfârşit.

IV. O EPOCĂ DE AUR

O SCURTĂ ISTORIE A NORILOR

Cu mult înainte chiar de primul mileniu, când pe insulele şi în golfurile care aveau să alcătuiască oraşul nu erau deloc oameni, zidul de nori fusese adus de vânt dinspre ocean şi încercase să ridice pajişti, păduri şi dealuri. Cauza acestei agitaţii premature fusese o toamnă excepţional de frumoasă, pentru că frunzele erau atât de perfect aurii şi roşietice, lumina care se reflectase din apă sau din norii cu pântece violete era atât de pură, încât zidul alb se mişcase fără jenă pentru a captura claritatea autumnală. Însă din cauză că timpul nu era potrivit, pentru că doar fizica nu era de ajuns, şi cum frumuseţea nu era singura problemă, pajiştile, pădurile şi dealurile nu au fost ridicate.

Nemaifiind predispus greşelilor copilăriei şi înţelegând într-un mod superior că dreptatea e de ajuns pentru începutul unei noi ere, care va trebui să se nască din sufletul omului, zidul de nori gonise într-un august spre un port plin de catarge şi vele. Între cheiuri şi străzi se petrecuseră fapte sfinte, iar justiţia fusese slujită cu folos. Însă maşinile erau prea tinere şi încă nu se instalaseră cum se cuvenea. Erau încă montate pe postamente de lemn, iar fierul lor dăltuit brut nu a putut crăpa cerul.

Cândva, în epoca jazului, când aburul şi oţelul ar fi putut împlini promisiunile de putere ale fierului, zidul se rostogolise spre uscat ca un leu furios, într-o dimineaţă de iarnă, când oamenii aruncau zăpadă în port, iar ceaţa se înălţa, anticipând palele de semnal şi norul. Însă condiţiile fuseseră oarecum nesigure, elementele nu se aflaseră la locul lor, iar oraşul rămăsese ferm înrădăcinat, ca şi cum nu avea să se ridice niciodată.

Norul s-a deschis şi s-a ridicat, iar golfurile şi fluviile au devenit aurii abia la începutul celui de-al treilea mileniu, când reveniseră iernile aprige ca în mica epocă glaciară, care îi surprinsese pe vânători în zăpezi. A fost o capodoperă a preciziei. Corul maşinilor fusese acordat în

aşa fel încât să strige peste secole. Mijloacele prin care s-a propagat justiţia au fost şocant de umile, şi totuşi cruciale pentru principiile care unesc această lume. Iar la începutul celui de-al treilea mileniu, în acei ani cu ierni nemiloase, a apărut în cele din urmă omul potrivit şi drept.

PODUL BATTERY

Din nebunie, adevăr sau farmec, lui Peter Lake i s-a părut că, ascultând cu atenţie, aude sosirea viitorului în maşinile lui. Nemişcat şi cu urechile ciulite, îndreptându-şi atenţia către predicile lor, a rămas dinaintea lor ca un căţărător care tocmai a reuşit să cucerească un pisc. Claxoanele, ţipetele şi cântecul lor, aidoma zgomotului parazitar scos de nebuloase, l-a atras adânc într-o junglă derutantă de sunet şi lumină fără dimensiuni. Din întuneric, ochi de jaguar fără jaguari luceau slab şi descriau orbite simetrice, roşii ca rubinele. Pe pajişti infinite din întuneric, creaturi alcătuite din lumină neguroasă îşi azvârleau coamele în clătinări eterne, nemişcate, care treceau printre stele ca vântul printre flori sălbatice.

Era răpit din lumea de zi cu zi, contemplând o secundă sau două o volantă învârtejită ori ascultând clinchetul simetric al unei roţi. Când trebuia să repare o maşină pe care doar el se pricepea să o înţeleagă, cineva trebuia să fie cu el tot timpul, altfel, mai iute decât reuşea să se controleze, se lăsa atras într-o transă nemişcată la baza unei cutii de viteze care uruia. Acele transe îl făceau să devină rigid ca o statuie. Era ca şi cum el însuşi ar fi devenit o componentă a maşinăriei încăpăţânate care când şi când trebuia îndemnată. La început, în compania altui mecanic, era volubil şi părea să se controleze perfect.

— Dă-mi o cheie metrică numărul şase cu cap clichet, îi spunea el însoţitorului său. Acesta dispărea în stupul de maşinării în drum spre şirurile de cutii roşii cu scule aranjate ca avioanele pe un aerodrom, care se păstrau în uluce lungi, deschise, între maşini, iar când revenea, îşi găsea mentorul ca o stană de piatră, privind fix înainte, la burta mecanică rămasă deschisă.

Maeştrii mecanici erau excentrici şi aveau idei fixe, ca preoţii episcopali, iar de-a lungul secolelor ei se

deprinseseră să funcţioneze liber unul în prezenţa altuia, respectând deosebirile şi acceptând ciudăţeniile. Însă Peter Lake rămânea proscris chiar şi în mijlocul lor, cu toate că, în momentele de maximă luciditate, încerca să-şi facă prieteni şi să fie ca toţi ceilalţi. Aceste încercări erau ciudate în sine, întrucât, la fel ca rinocerul, care nu poate trece drept vacă de lapte, nu putea ascunde faptul că era un ales. De exemplu, la sfârşitul zilei, colegii lui de muncă se strângeau în jurul unei mese improvizate pe care se afla o stacană mare de bere. Cu o camaraderie demonstrativă, li se alătura, mimând relaxarea şi jovialitatea.

— Ştiţi ceva, începea el, cu un accent irlandez, uimitor de pronunţat, locul acesta e ciudat. Am lucrat la regulatorul de turaţie al curelei principale vreme de două zile şi… şi…

După aceea rămânea ca un bloc solid de gheaţă, amintindu-şi codul de bătaie al regulatorului, care ordona toate lucrurile într-o simetrie centrală. Ceilalţi mecanici se uitau unul la altul şi pufneau, pentru că se aşteptaseră la aşa ceva şi nu îl deşteptau decât după ce erau gata de plecare.

La început i-au zis „tu”, chiar şi când nu era de faţă, pentru că refuza să i se spună în vreun fel anume, sperând că astfel îşi va descoperi propria identitate. Cecurile i se întocmeau pe numele „Purtător”, deoarece aşa apărea pe statul de plată de la *The Sun* – „Maestru mecanic, domnul Purtător”. Era înconjurat de multe mistere pe care ceilalţi mecanici voiau să le pătrundă, mai ales pentru că ei nu-şi reveniseră din respectul temător faţă de cunoştinţele lui extraordinare în domeniul maşinilor cărora le erau zălogiţi. Doreau să ştie, de pildă, ce făcea în zilele libere. La muncă era atât de ciudat, încât presupuneau că timpul lui liber ar face de ruşine poveştile din O *mie şi una de nopţi.* De aceea l-au trimis pe unul dintre ucenici, un adolescent cu părul lung, să îl urmărească în adâncurile oraşului.

— A făcut tot soiul de lucruri trăsnite, a anunţat ucenicul care s-a întors două zile mai târziu.

— De exemplu? au întrebat ceilalţi.

— Habar n-am… tot felul de ciudăţenii. Mi-e greu să explic.

— Hai, fii mai clar! l-au zorit ei, pregătindu-se pentru un festin de bârfe.

— Ce înseamnă asta? a întrebat ucenicul.

— Spune-ne mai repede ce a făcut! au strigat ei.

— A cercetat o sumedenie de lucruri.

— A cercetat? Nimeni nu cercetează decât în cărţi.

— Păi, Tu a cercetat multe lucruri. Vă asigur.

— Cine, *eu?* a întrebat un mecanic în vârstă.

— Nu, *Tu.*

— Aha.

— A cercetat ziduri, pietre şi porţi. Şi-a trecut palmele peste zidurile clădirilor şi a ridicat privirea spre acoperişuri. A stat de vorbă cu stâlpi de gard şi scări de incendiu.

— Şi ce a spus?

— Nu ştiu. N-am putut ajunge chiar atât de aproape. A intrat în Five Points. A fost cât pe ce să-l pierd, pentru că a trebuit să cumpăr gumă de mestecat cu struguri ca să-mi înnegresc dinţii. El poate merge acolo, fiindcă arată ciudat. Eu a trebuit să-mi înnegresc dinţii, să-mi scot o şosetă şi să mi-o pun pe cap pe post de căciulă, să-mi sfâşii cămaşa, să-mi desfac şliţul şi să şchiopătez – abia aşa m-au crezut că sunt de-al lor. El s-a dus direct la o clădire care era singură pe un teren. În hol era o bandă care m-ar fi ucis. Dar membrii ei au crezut că eram cu el, aşa că s-au tras deoparte. Tu a mers pe acoperiş. A cuprins un horn cu braţele, de parcă ar fi fost cineva cunoscut, şi a început să plângă. Îi vorbea, parcă cerşea ceva.

— Ce spunea? l-au întrerupt ei.

— N-am auzit.

— Pentru că nu erai suficient de aproape?

— Nu de asta. Eram destul de aproape. Dar erau prea mulţi, cum să zic?! Paraziţi…

— Ce fel de paraziţi?

— Cum să vă explic, ca la o staţie de emisie-recepţie de pe o maşină de poliţie. Am mers cândva cu avionul: au

radiouri puternice, ca alea de radioamatori. Cam aşa suna.

— De unde venea sunetul?

— Habar n-am. Parcă ploua. N-am auzit nimic. Era ca şi cum te-ai afla în ocean şi te loveşte un val mare, care te trage la fund şi te duce odată cu el. Auzi cum face spuma. Îţi spune ceva. Nu ştiu ce, dar îţi spune ceva. Asta am auzit.

— Păi, până la urmă ce a fost? Spumă sau paraziţi radio? Hotărăşte-te.

— Şi una, şi alta, a spus ucenicul, devenind agitat. Erau un fel de paraziţi înspumaţi. Ştiţi voi! Staţi puţin!

— Ce e? au întrebat ei.

— Prietena fratelui meu e grecoaică.

— Şi ce-i cu asta?

— Ea e ortodoxă. M-am dus o dată cu ea la biserică şi acolo au cor – bărbaţi care cântă cu glas gros. Cam aşa suna.

Mecanicii nu i-au mai pus întrebări, pentru că şi-au dat seama că ucenicul lor se înfierbântase rău.

— Şi era ca un avion îndepărtat, unul vechi, cu elice, şi îi tremurau cordajele şi femeile strigau: „Au! Au!”, iar o orchestră cânta tot felul de chestii, şi ca un câine care mârâie când se înfurie rău şi ca un metal – dar fierbinte – aruncat într-o cadă cu apă rece, şi ca un teleimprimator, şi ca o harpă…

— Gata, au spus ei. Şi ce a făcut atunci?

— A dat roată.

— La ce?

— La orice. Când ajungea lângă ceva care avea o culoare strălucitoare, se uita ore în şir. Mirosea. A ajuns la o casă din Brooklyn Heights care abia fusese vopsită în roşu. A surprins-o exact la apusul soarelui: nu s-a mişcat de lângă ea o oră şi jumătate.

— Şi unde locuieşte?

— N-am văzut un loc anume. Nu a dormit. Doar s-a plimbat, s-a plimbat. Nici n-a mâncat.

— Când e aici, mănâncă.

— Acolo n-a mâncat, două zile. A, am uitat să vă spun.

Câteodată este atât de fericit, încât dansează. O dată, a intrat într-o fabrică dărăpănată, apoi a mers pe un chei, când a socotit că nu era nimeni acolo. Atunci a apărut din nou sunetul acela. Ca şi cum ar fi cântat un cor, dar nu toţi odată. Sunetul ăsta a fost foarte puternic pe Cheiul Unsprezece. Acolo nu se duce nimeni, pen'că e prea periculos. A căzut în genunchi. Părea că toată lumea îşi cutremură acoperişul. Au căzut grinzi şi o parte din acoperiş a explodat. Prin borte au pătruns razele soarelui şi au luminat praful. A fost cel mai straniu lucru pe care l-am văzut vreodat'. S-a făcut atâta lumină că n-am mai putut vedea şi praful era ridicat până la cer. Până şi piloţii de susţinere vibrau în apă. Atunci am hotărât să plec de acolo şi după aceea nu l-am mai găsit.

Ucenicul s-a aplecat şi le-a făcut semn ascultătorilor să se apropie.

— Cred că avem de-a face cu un tip care nu e chiar de rând, a spus el în şoaptă.

După ce flota aeriană a ziarului *The Ghost* descrisese arce nebuneşti pe deasupra Lacurilor Finger, fără a descoperi absolut nimic, Craig Binky voia cu disperare ceva nou. În urma nebuniei cu poezia, unul dintre locotenenţii lui a sugerat sparanghelul:

— Are un asemenea stil, o asemenea vibraţie, o fascinaţie irezistibilă… Însă altul a arătat o slăbiciune pentru renaşterea Imperiului Habsburgic: „Fiecare femeie la modă din New York va fi îmbrăcată în blană de miel şi va purta bandulieră. Vor înflori localurile unde se va dansa vals. Şi cofetăria noastră care face tort austriac nu va mai trebui să se închidă." Altcineva a sugerat foiţe de jeleu de fructe: „Fac furori la San Francisco", a spus el insistent. „Sunt gustoase, biogenice, relaxante şi încăpătoare. Ţineţi minte ce vă spun, în curând fiecare casă din Peoria va ţine acest desert deasupra şemineului."

Totuşi, Craig Binky nu s-a declarat satisfăcut. A respins propunerile lor şi s-a izolat. După nouă minute a revenit.

— Beculeţul s-a aprins în capul lui Craig Binky, a

anunţat el. Aduceţi-l pe Bindabu la mine!

Wormies Bindabu era decanul criticilor de carte de la *The Ghost*, un grup format din şase oameni, care stăteau în subsolul fără ferestre, lângă cel mai fierbinte cazan şi sub cea mai zgomotoasă maşină de tipărit ofset. Arătau şi se îmbrăcau exact la fel – aveau un metru cincizeci şi cinci, patruzeci şi nouă de kilograme, mustăţi stufoase, bărbi până pe burtă, mâini lungi şi ciolănoase, părul cărunt cu cărare pe mijlocul capului, ochelari cu rame din sârmă, costume de antreprenor de pompe funebre, cravate subţiri ca nişte sfori şi ochii cruciş. Stăteau unul lângă altul într-un şir drept şi citeau douăzeci de cărţi pe zi (fiecare), fumau Sobranie din Balcani, mâncau ouă tari cu murături şi ascultau în mod repetat un anumit concert atonal pentru fagot şi ocarină. Se numeau Myron Holiday, Russell Serene, Ross Burmahog, Stanley Tartwig, Jessel Peacock şi Wormies Bindabu[53].

Craig Binky manifesta o deosebită afecţiune faţă de Bindabu, pentru că acesta era unul dintre puţinii oameni din lume care îl făcea să pară deştept. Cu toate că cita din Spinoza şi Marx (fără să-i fi citit) mai repede decât reuşea un gândac de apă să traverseze o ceaşcă de cafea, el nu ştia ce era acela un măr şi nu înotase niciodată într-un lac. Deşi nu-l citise pe Melville, ştia pe de rost operele mai tuturor poeţilor anti-americani de origine boliviană. Deşi critica aspru puritanismul în recenziile lui dispeptice, nu putea cânta, dansa sau să-şi fluture braţele.

— Îl vreau pe primar, a spus Craig Binky.

— A scris o carte?

— Bineînţeles că nu. Dar nu vrea să-mi povestească ce e cu nava.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— Atac!

— Îmi displace asta, domnule Binky. Nu sunt asasin, câine de pază, brută sau ucigaş plătit…

— Ba eşti. Eşti cel mai bun. Bindabu, ce-mi place la tine

[53] Myron Vacanţă, Russell Seninul, Ross Porc de Burma, Stanley Perucă din Tartă, Jessel Păunul şi Viermilică Bindabu (n.tr.).

este că ascunzi asta foarte de bine în cuvintele mari pe care le foloseşti.

— Domnule Binky, dar primarul vă este aliat. Sunteţi sigur că vreţi să-l atac?

— Doboară-l, împrăştie-i creierii, muşcă-l de fund!

În ziua următoare *The Ghost* a publicat un atac şocant împotriva primarului, în care acesta era numit mitocan, proxenet, crocodil, nazist, populist, fascist, pederast, porc spinos şi licurici.

The Sun a sărit în apărarea lui, plasând cele două ziare de părţile opuse ale unei chestiuni în ceea ce părea a fi ordine inversă. Atât *The Sun*, cât şi *The Ghost* au început să piardă cititori. Cum cei care citeau unul dintre ziare nu îl citeau şi pe celălalt, din cauza nivelului înalt într-un caz şi a repulsiei în celălalt, mulţi au început să cumpere ziarul *The Dime*[54], un tabloid nou şi nechibzuit, care costa un dolar. *The Sun* şi *The Ghost* erau din nou în război. Dar nimeni de la *The Sun* nu a înţeles şi nici nu a agreat sprijinul pe care Harry Penn îl oferea primarului. Au urmat demisii şi treceri în cealaltă tabără. Unii au considerat că era vorba de efectul mileniului care se apropia. Două mii de ani – desigur, au spus ei, lucrurile vor fi derutante când ne îndreptăm prin repezişurile apei către căderea sclipitoare aflată la doar două luni depărtare.

Chiar în septembrie, din Canada au venit vânturi reci care au adunat oamenii în jurul focului, făcându-i să se gândească la oraşul de odinioară. S-a spus că iarna era anotimpul în care timpul devenea supraconductor – anotimpul în care o lume casantă s-ar putea sfărâma în faţa evenimentelor uimitoare, pentru a se reforma ulterior într-un nou corp, la fel de solid şi neted ca gheaţa transparentă.

Hardesty Marratta şi Praeger de Pinto mergeau pe biciclete de-a lungul fluviului, propulsaţi de presiunea traficului din spatele lor, care, aşa cum luminile trasau lungimea bulevardului, gonea înainte ca un hibrid între un

[54] Dime – monedă de zece cenţi, ceva derizoriu (n.tr.).

val mareic şi şarja Cavaleriei Uşoare[55]. Roţile argintii ale bicicletelor cântau prin albastrul indolent al toamnei. În toamna aceea culorile erau cele mai sclipitoare din câte-şi putea aminti. În ciuda cufundării lor într-un lac de aer limpede şi rece, păreau fierbinţi, caraibiene şi metalice. Umbre întunecate treceau peste peisaj îndeajuns de încet pentru da naştere unui ţiuit în urechi, iar după luni de zile în care fusese pierdut în negura verii, linia cerului revenise brusc la un contrast puternic.

Praeger repartizase în secret doisprezece reporteri şi documentarişti care să-l cerceteze pe Jackson Mead. Aceştia lucrau intens în arhive, biblioteci, centre de informare computerizată şi pe stradă. Cinci dintre ei au continuat supravegherea. Hardesty, Praeger, Virginia, Asbury şi Christiana şi-au dedicat mult timp acestei probleme. Christiana l-a spionat pe Harry Penn (fără să fie de-a dreptul intruzivă, a stat totuşi numai ochi şi urechi), iar ceilalţi au urmărit pistele în toate modurile posibile. Tot ce au obţinut s-a introdus într-un computer, care a tot amestecat datele în căutarea unor corelaţii ascunse. Întrucât toate acestea s-au realizat fără cunoştinţa şi aprobarea lui Harry Penn, Praeger s-a socotit un adevărat vulpoi. Nu ştia că Asbury, despre care credea că lucrează pentru el *sub rosa*[56], a folosit mai tot timpul pentru a căuta motoare în oraş, iar Christiana era preocupată mai puţin de Jackson Mead decât de descoperirea unui anumit cal alb.

Praeger şi Hardesty erau în drum spre şantierele navale Erie Lackawanna din cauza unui zvon că dinspre vest sosiseră trenuri după trenuri, care descărcaseră echipamente grele de construcţie. În timp ce goneau spre sud, Praeger i-a spus lui Hardesty despre o perturbare majoră a pieţei de metale. Bedford îi raportase că douăsprezece companii noi cumpărau cantităţi enorme de

[55] Şarja Cavaleriei Uşoare, aluzie la cavaleria uşoară britanică, înfrântă în lupta purtată la Balaclava, în cursul Războiului Crimeei din 1854 (n.tr.).

[56] *În secret* – în lb. lat în orig. (n.tr.).

metale strategice. Plătiseră în avans, în numerar, şi cheltuiseră în jur de un miliard de dolari. Metalele erau stocate în întreaga ţară, dar urma să se deplaseze la New York.

— Ce spune guvernul? a întrebat Hardesty. Nu bănuiesc amestecul unei puteri străine? Nu s-au declanşat investigaţii?

— Din câte spune Bedford, i-a răspuns Praeger, guvernul susţine că totul este legal. Se afirmă că au cunoştinţă de acele companii, că dislocările sunt doar temporare şi că nu există motive de îngrijorare. Dar Bedford s-a dus să discute cu şeful Comitetului de Control al Mărfurilor şi a spus că omul i s-a părut drogat sau hipnotizat.

— Crezi că e vorba de Mead, a spus Hardesty, pedalând împotriva unui vânt care aproape că îi ridica în zbor.

— Da, am senzaţia că aşa stau lucrurile.

— Un miliard de dolari este o sumă foarte mare pentru un om care a cumpărat titan.

— Cred că ar putea scoate suma asta din banii de buzunar. Aici avem de-a face cu altceva decât suntem obişnuiţi. Lucrurile acestei lumi par să nu reprezinte obstacole pentru el, iar problemele lui se află fără îndoială altundeva. Dacă luptă, aşa cum am eu impresia, s-ar putea să o facă într-un mod pe care nici măcar nu ni-l putem imagina. Reverendul Doctor Mootfowl şi domnul Cecil Wooley nu sunt asistenţi obişnuiţi ai unor miliardari.

— Ce te face să spui asta? a întrebat Hardesty sarcastic.

— Nu-mi iese din minte că atât grăsanul, cât şi cel slab purtau pălării chinezeşti şi papuci din mătase, ascuţiţi la vârf. Şi, potrivit unor experţi de artă cu care am discutat, pictura Sfântului Ştefan înălţându-se la cer – atribuită lui Buonciardi[57] – nu a fost pictată niciodată.

— Şi-atunci, cine a pictat-o?

— Nu se ştie. Dar asta nu e nimic. Unul dintre documentarişti căuta evidenţe pentru alte cazuri în care în port au intrat nave necunoscute. Verifică dosarele Comitetului de Carantină, întrucât cei de acolo, mai

[57] Nume inventat de autor (n.tr.).

curând decât cei de la Vamă, manifestă interes faţă de originile unei nave. O vreme, Comitetul de Carantină s-a ocupat de ţarina olarului. Din pură curiozitate, s-a apucat să caute prin evidenţele lor (care sunt alfabetice) şi a rămas imediat înmărmurit. La începutul secolului, un anume reverend Dr. Mootfowl a fost predat groparilor de la ţarina olarului de către reverendul Overweary. În registru, sub numele lui Mootfowl, reverendul Overveary scrisese: „Ucis de un tânăr irlandez pe nume Peter Lake şi de prietenul lui cu ochi ca nişte tăieturi în obraz, Cecil Mature.

— Nu cumva domnul *Cecil* Wooley este cel mai gras şi absolut memorabil om, cu ochii ca nişte tăieturi, pe care l-ai văzut vreodată? Şi nu crezi că a te numi reverend doctor Mootfowl nu este ceva obişnuit şi nici nu a fost vreodată?

— Da, dar e de presupus că unul l-a ucis pe celălalt acum o sută de ani. Domnul Cecil Wooley nu are mai mult de douăzeci de ani, iar Mootfowl are sigur mai puţin de cincizeci de ani. Ce vrei să spui, mai la obiect?

— Spun că asta îmi dă un fior rece pe spinare.

— Crima a fost anunţată?

— Nu apare nici în acele evidenţe, nici în cele ale poliţiei. Oraşul era în toiul unor războaie între bande, iar crimele individuale nu prezentau prea mare interes.

— S-a întâmplat asta vreodată? a zis Hardesty.

Şi-au legat bicicletele de un gard şi au traversat cu metroul spre latura dinspre New Jersey a Hudsonului, unde depourile de cale ferată reveneau brusc la viaţă. Deşi era sâmbătă, maşini automate, roboţi şi o mie de muncitori constructori inundaseră depoul, iar căştile de protecţie de culoare galbenă abundau ca păpădiile care creşteau între traversele şinelor. Pentru că, atât cât se putea cuprinde cu privirea, şiruri de trenuri de marfă erau aranjate în mod ordonat. Pe vagoane platformă se aflau buldozere, macarale şi părţi dezasamblate de utilaje de construcţie mai mari decât o casă.

— Ce rost au toate utilajele astea? l-a întrebat Praeger pe un lucrător bărbos. Depourile astea au fost abandonate

ani la rând.

— Se mai fac două linii, a spus muncitorul cu voce tare, ca să acopere hărmălaia produsă de maşinile de aşezare a şinelor… terminate peste aproape o săptămână.

— Şine de tren? a întrebat Praeger neîncrezător, deoarece de decenii nu mai fuseseră construite căi ferate.

— Linii de tren – una dinspre nord-vest, Pennsylvania. Şi una dinspre vest, de la dracu-n praznic.

— Acolo ce e? a întrebat Hardesty, arătând cu degetul spre o zonă îngrădită, unde se aflau vreo şase clădiri ruinate, înclinate una către cealaltă.

— Habar n-am, a răspuns muncitorul, privind dinapoia ochelarilor de soare care reflectau lumina orbitoare a toamnei. Se spune că e o rampă de încărcare, dar mulţi dintre ei, a zis el, referindu-se la ceilalţi lucrători, nu vor să se apuce de treabă. De aceea, se pare că nu va exista nicio rampă de încărcare, deşi planurile prevăd o platformă de beton chiar în mijloc.

— De ce nu vor să se apuce de treabă? a întrebat Praeger.

— Sunt ţicniţi, de aia. Spun că e un loc sfânt. Întotdeauna găseşti indivizi dintr-ăştia pe un şantier. Construcţia reprezintă ceva deosebit. Nu vă pot explica şi trebuie să mă-ntorc la muncă. Dar credeţi-mă pe cuvânt! Se-ntâmplă.

Hardesty şi Praeger s-au tras deoparte şi au urmărit activitatea. Depourile fuseseră scoase din uz de mult, însă acum arătau de parcă nu făcuseră decât să stea în aşteptare. Şinele ruginite şi chinuite, traversele putrezite stăteau stive ca nişte cadavre, clădiri cu pereţi din tablă care fluturau şi cheiuri sfârtecate care miroseau a smoală au devenit curând păduri de şine strălucitoare, noi platforme, turnuri solide, iar macazurile şi semnalele care acopereau câmpia de cenuşă arătau de parcă fi crescut ca recoltele.

Pentru că li se făcuse foame, Hardesty şi Praeger au hotărât să se ducă la Casa Supei. Ca să ajungă acolo, au trebuit să treacă peste cincizeci de garduri şi vreo

douăsprezece marfare parcate. Aveau mâinile acoperite de funingine şi mizerie de pe garduri şi de pe scările vagoanelor de marfă, iar când şi-au şters sudoarea de pe feţe, funinginea li s-a întins pe tâmple. Au fost urmăriţi de câini de pază aprigi, lăsaţi liberi în triaj, iar la un moment dat pe Praeger l-a încolţit un câine care arăta ca un lup şi a rămas blocat într-o cabină de semnalizare, faţă în faţă cu animalul care părea să latre: „A mea e răzbunarea!”

Când au ajuns la Casa Supei, aveau obrajii îmbujoraţi de frig şi efort, hainele murdare şi rupte, simţeau o oboseală plăcută şi semănau bine cu truditorii şi marinarii de acolo, care se buluceau în cercuri demente şi absurde, ameninţându-i din ochi pe toţi cei din jur, stând drepţi şi neatinşi într-un joc al evitării şi al manevrelor, cât se poate de serios, dar fără să se avânte pe valuri mari.

— Praeger, a spus Hardesty, sunt tipii ăia care spulberă barierele cu maşinile. Ştii genul, ăia care jefuiesc un magazin de bijuterii şi reuşesc să scape neprinşi, iar apoi trec pe lângă poliţia rutieră cu 130 de kilometri pe oră peste limita de viteză. În timpul urmăririi, iau curbele de parcă nu ar exista legi ale fizicii, iar apoi se izbesc de barieră. Barierele sunt destinul lor.

— Ţine-ţi gura, i-a poruncit Praeger. Tipul de colo ne ascultă, şi pare dur, şi s-a simţit jignit.

Hardesty şi-a fript degetele atingând farfuria cu supă opărindă de scoici, care curgea gratis dintr-un vas de cupru de pe bar. Au comandat zece creveţi fripţi şi i-au mâncat cu pâine, sos piperat şi au băut o bere sau două sau trei – iar curând au rămas fără vlagă în valurile muzicii şi gălăgiei, fraţi cu oamenii barierelor. Toată Casa Supei părea să se legene plăcut în vânt, ca o ambarcaţiune cu vele care, cu mult timp în urmă, fusese amarată la cheiurile din apropiere. S-au simţit de parcă ar fi fost pe mare, iar fumul care se rotea în mijlocul localului s-a transformat în nori, vele şi pescăruşi.

Hardesty a uitat curând de toate problemele lui şi s-a uitat printre gene, cu o dorinţă evidentă, la curajoasa chelneriţă care, cu tăvi ţinute în echilibru în mână, se

strecura mereu peste pragurile primejdioase ale Casei Supei şi printre clienţii libidinoşi. Pentru a ţine tăvile drepte şi a se deplasa prin mulţimea hămesită, ea trebuia să execute un fel de dans. Era scundă, dar zveltă, puternică şi suficient de sexy pentru a-i face pe toţi cei din Casa Supei să înnebunească. Petrecuse câteva zile în aer liber, era bronzată bine, şi braţele lungi şi graţioase aveau muşchi abia reliefaţi, ceea ce l-a făcut pe Hardesty să nu-şi poată dezlipi ochii de la ea şi nici să coboare privirea. Purta o bluză albă cu un decolteu care lăsa la vedere partea de sus a sânilor, netezi şi bronzaţi. Avea părul negru ca pana corbului şi elastic, tuns şi aranjat cu o buclă ridicată, ca aceea a unei cântăreţe cunoscute, în culmea popularităţii. Hardesty începuse să o ia razna. El, camionagii cu pălării de cowboy, localnici din Hoboken, foşti marinari, necunoscuţi din Manhattan şi muncitori feroviari erau fascinaţi de ea. Când a trecut pe lângă Hardesty, ea a trebuit să-şi întoarcă faţa spre el, aşa cum i se întâmplă cuiva care merge pe coridorul aglomerat al unui tren de călători din Europa. Rămas fără suflare şi uimit, pentru Hardesty a fost ca şi cum un ceas ar fi bătut de patruzeci de ori la miezul nopţii, pentru că în momentul în care ea a trecut prin dreptul lui, Dumnezeu să binecuvânteze America, ea a încetinit, mulţimea s-a comprimat, iar femeia a fost împinsă în el ca şi cum s-ar fi aflat amândoi într-o presă pentru extragerea sângelui dintr-o raţă friptă. Când i-a simţit sânii mici şi sfârcurile mişcându-se încet pe pieptul lui; când i-a privit chipul bronzat; când a mirosit parfumul ei încins; când părul ei negru l-a izbit ca o lance cu nespusă plăcere şi l-a străpuns din cap până în picioare; când, în timp ce a trecut pe lângă el şi şi-a atins coapsele şi sânii de el, fata i-a zâmbit, iar el a văzut o explozie de lumină lunară a dinţilor ei perfecţi, albi şi sclipitori; iar când, în glumă, ca o invitaţie, ca o mişcare involuntară, în amintirea a ceva, şi-a împins partea de jos a trupului în el, picioarele lui Hardesty au refuzat să-l mai susţină, astfel că s-a prăbuşit cu o plăcere dureroasă, atingând podeaua cu un strigăt ciudat de

frustrare şi satisfacţie care l-a făcut pe Praeger să întoarcă iute capul pentru a-şi căuta prietenul.

— Unde eşti? a întrebat Praeger. Unde-ai plecat?

Hardesty se târa şi înainta pe podea în căutarea gleznelor ei, care dispăreau într-o pădure lugubră de craci de pantaloni. Clienţilor barului nu le-a plăcut să aibă un val sub picioare. Asta îi descumpănea, iar când Hardesty a început să dărâme oameni, Praeger şi-a dat seama că în acel momentul cuibul de viespi fusese zdruncinat prea tare.

S-au luat la bătaie, fiecare împotriva cuiva, ca şi cum ar fi venit potopul şi nu mai exista loc în arcă. Încăierarea avea ceva poetic, pentru că bărbaţii erau azvârliţi în frumoase parabole, semănând cu zborul lebedelor, şi scoteau ţipete profunde de durere. Cu toate astea, era genul de anarhie nocturnă întâlnită atât de des în septembrie, iar Hardesty a fost norocos că prietenul lui hotărât a reuşit să îl ducă târâş prin bătaia generală, iar apoi l-a aruncat afară pe uşă.

— Unde e? a întrebat implorator Hardesty când Praeger l-a tras până la vechea staţie terminus Erie Lackawana.

Clădirea era ca un tort federal de nuntă, elegantă ca o bătrână şi încăpăţânată doamnă şi complet pustie. Au mers împleticit pe holurile ei întunecoase până la o rampă a de mult defunctului feribot din Barclay Street, la capătul căreia, aşezaţi, şi-au legănat picioarele şi le-au lăsat să atârne deasupra apei ca nişte felinare.

Peste fluviu, Manhattanul lucea în lumina lunii – kilometri întregi de clădiri albe licărind ca o pădure de licurici. Hardesty rămăsese cu gândul la chelneriţă, iar Praeger s-a aşezat şi a privit lung peste apă ca un câine turbat. Manhattanul, o cuşcă cu gratii albe şi o masă de cristal luminos, părea aproape viu. Frumuseţea lui i-a înălţat mult deasupra duşmanilor şi a necazurilor din lume, ca şi cum ar fi privit viaţa din punctul de observaţie al morţilor. Copleşiţi brusc de afecţiune faţă de oamenii pe care îi iubeau, au văzut dinaintea lor oraşul de soare şi umbră, scăldat acum în lumina lunii, şi l-au iubit atât de

mult, încât le-a venit să-l strângă în braţe.

În timp ce priveau, un front uriaş de nori a început să se apropie dinspre nord-vest. Mai alb decât gheaţa şi sclipind la fel de plăcut ca un sat montan din Elveţia, oraşul părea să nu-şi fi dat seama de apariţia zidului negru şi violet care se apropia de el. Hardesty s-a gândit la oraşele medievale care au căzut în mâinile mongolilor sau turcilor şi, dacă ar fi slujit la ceva, ar fi scos un ţipăt de avertizare. Clădirile palide păreau la fel de vulnerabile ca vata de zahăr, iar norii înaintau şi fronturile lor, uriaşe şi rotunjite, erau precum crupele cailor de război sau precum plăcile de pe umărul unei armuri. Iar suita lor de şerpi, fulgerele albe şi argintii, au lovit pământul în faţa călăreţilor.

Primul val s-a spart deasupra New Yorkului când puterea vântului a crescut şi a transformat Hudsonul într-o trecătoare de nestrăbătut. Rampele atârnate de cabluri pe care stăteau Hardesty şi Praeger au început să se încovoieze şi să se legene, dar ei s-au ţinut strâns de balustradă, nereuşind să-şi desprindă ochii de la oraş. Zece mii de fulgere au lovit turnurile înalte, scăldându-le în aur alb şi umplând aerul cu bubuituri după bubuituri care au făcut toate obiectele ancorate să zăngănească. Zgomotul a scos şobolanii din vizuinile lor şi i-a făcut să alerge chiţăind, într-o panică greu de descris, pe străzile inundate de apă. Trăsnetele au declanşat o sută de incendii în oraşul săracilor, dar ploaia era atât de puternică, încât ele s-au stins la fel de repede precum începuseră – ceea ce le-a făcut să arate ca nişte sfere de focuri de artificii care se dezintegrează lent. Când furtuna a ajuns la apogeu, a părut că valurile se prăbuşeau asupra oraşului dintr-o mare care plutea şi se zbuciuma deasupra lui. Însă oraşul nu a tresărit, nici nu a clipit şi nici nu şi-a îndoit vreo clipă spinarea. A rămas absolut drept, ca un şir de munţi impunători, şi a strâns o recoltă de fulgere. Cât timp a bântuit furtuna, New Yorkul a rămas senin, cu luminile aprinse, pentru că şirurile de turnuri puternice erau construite pe roca mamă. Iar în cele din urmă, când cerul a redevenit albastru şi alb şi fluvii lente de fulgere au

rostit doar scuze melodice de tunet rostogolitor, el a rămas lucitor, nevinovat şi statornic.

O clipă, Hardesty s-a gândit că văzuse ceva din oraşul perfect drept. Când furtuna era pe sfârşite, s-a întors către Praeger, entuziasmat şi hotărât, privind prin subtitlurile tunătoare şi ploaia cenuşie şi deasă.

— M-am dus să discut cu Binky, a spus Praeger. Mi-am vândut sufletul şi o să fiu primar. Voi fi primar – al acestui oraş! a zis, privind peste apă. Şi îl voi face cum n-a mai fost. Toţi primarii de până acum au stârnit apele, au peticit, au manevrat şi au fugit. Îi cântărim după cât de bine au stins bătăliile. Pentru că au stins bătălii de o sută de ani, au divizat şi înarmat oraşul, astfel încât, dacă s-ar declanşa o confruntare, ea ar rivaliza cu Armagedonul. Eu nu vreau asta. Nimeni nu vrea. Nimeni nu a făcut-o vreodată. Dar trebuie să existe un timp pentru toate: voi conduce oraşul în vreme ce el decade… *astfel încât să-l pot conduce apoi atunci când se înalţă.*

Deşi mişcat de adevărul şi de miracolul din hotărârea lui Praeger, Hardesty a rămas raţional şi l-a întrebat:

— De unde ştii?

Dacă feţele umane sunt un stimulent pentru clarviziune, atunci, în acel moment, Praeger reprezenta reperul viitorului. S-a uitat la Hardesty şi a zâmbit. Hardesty a văzut în ochii albaştri şi reci, în părul blond tuns îngrijit, în dinţii din faţă, uşor ciobiţi, şi în expresia care transmitea o mare tărie de caracter, suferinţă îndelungată şi umor trainic, că Praeger fusese cuprins de aceeaşi febră a căutării care îl anima pe el însuşi. Deşi nu şi-a dat seama de ce, l-a crezut şi s-a întristat văzând că faţa lui Praeger vorbea de o bătălie viitoare la fel de sigur de parcă ar fi fost o placă memorială.

A înnebuni înseamnă a simţi cu o înflăcărare chinuitoare tristeţea şi bucuria unui timp care nu a sosit sau care deja a existat. Şi, pentru a proteja viziunea delicată a acelui celălalt timp, nebunii îşi vor justifica starea cu o fidelitate emoţionantă şi o vor înconjura cu o mie de planuri care distrag atenţia. La rândul lor, aceste planuri îi aruncă tot

mai adânc în beznă şi lumină (care este mortificarea şi recompensa lor) şi îi confruntă cu o alegere. Pot să se înmoaie şi să se retragă, acceptând relaxarea pe care o aduce cu sine un punct de vedere raţional şi aprobarea celorlalţi, ori pot continua şi, prăbuşindu-se, să se înalţe. Când şi dacă, prin îndărătnicia lor neiertătoare, străpung prin lumi peste lumi de lumină neclintită, ei nu mai sunt consideraţi bolnavi sau demenţi. Sunt sfinţi.

Peter Lake nu s-ar fi numit sfânt pentru nimic în lume. Şi avea dreptate, pentru că nu era sfânt şi nici nu avea să devină. Cu toate astea, zi de zi devenea tot mai dezechilibrat şi şi-a dat seama că, după cum stăteau lucrurile, chiar dacă ar fi vrut, nu avea să-şi găsească refugiu în raţiune. Îl stăpânea o suferinţă îngrozitoare, îl ameţea şi îl făcea să umble fără ţintă şi să vorbească isteric. Totul era minunat de luminos, ori iremediabil de negru. Deşi singurul lui teren stabil se afla între maşini, până şi ele îl împingeau spre reverii incontrolabile pe care colegii de muncă le observaseră cu precauţie. Se obişnuiseră să le tolereze, pentru că nebunia lui nu se transformase în cruzime sau lăcomie. Însă, după cum bănuiau, când era cu ei, Peter Lake se controla. Afară, lucrurile se schimbau radical.

— Dă-mi nişte ouă spaniole căţărătoare pe munţi, a cerut el binedispus în irlandeza lui de Madison Square. Trei făcute uşor, două foarte zemoase şi moi, ca albinele sălbatice abia născute, învelite în amnioc[58], şi unul solitar fiert tare – *zeul aztec al soarelui.* M-ai înţeles? Ce s-a întâmplat? Ţi-a mâncat pisica limba? Ştii ce e o pisică? O să-ţi spun eu, dar… u… şu… rel. O pisică este scuza unei femei de a vorbi singură. Asta e o pisică. Remorcher. Dar, ca să revenim la micul dejun, îmi plac bananele. Le cer la orice masă. Le cer! Adu-mi câteva! Ba nu! Stai! Mai bine un tort în formă de laba piciorului. Adevărat, sunt sărac. Sunt unul dintre aceia despre care nu se ştie nimic – dar oraşul este al meu. Atunci, spune-mi, cum se face că mă uit în jur şi iată-mă acolo sus, stăpân peste tot ce văd? E

[58] Probabil, manioc (n.tr.).

posibil ca pe acest continent al pământului să existe creaturi primitive care nu poartă niciodată pălărie, lucrători manuali la aşezarea şinelor de tren şi fete care sar din torturi, seve, unelte, dobitoci şi pisălogi care practic nu există mai mult decât vreau eu sau nu şi acceptă ceea ce nu poate exista? Imposibil. Este imposibil! Nu e mai probabil, să zicem, decât o biserică baptistă fără autobuz şcolar. Poţi spune ce vrei, prieten cu faţa sănătoasă, care stai acolo jovial ca Humpty-Dumpty. Cu toate astea, mă sunt foarte frustrat că-ţi vorbesc şi aş prefera să navighez prin negura poleită. Remorcher. Bine. Mă potolesc. Schimbă comanda. Adu-mi pâine de maimuţe Wildensteen, lebăr, nuci de cocos şi spumă de mare. Ăsta zic şi eu un dejun pe cinste. Înţelegi unde bat? Doresc… doresc. Sunt derutat, pricepi? Dar încerc! Încerc! Şi am tăria care mă împinge într-acolo, *mă împinge.* Doare, dar merg înainte, merg. Remorcher.

A continuat aşa ceasuri la rând, cu şuvoaie de cuvinte care se spărgeau şi pocneau într-o dezordine ciudat de ordonată şi căpeau de pe buze ca spuma pe care credea că o vrea la micul dejun. Cu cât vorbea mai repede, cu atât vorbea mai repede, până când a devenit alb-încins, vorbind în limbi, cerând una, alta, lovind cu pumnul în masă, strigând despre ordinea din lume, despre echilibru, recompense, justiţie şi veridicitate. Nu exista justiţie, a spus el. Ba da, exista. Dar era foarte sus şi foarte complexă, iar pentru a o înţelege, trebuia să ştii ce însemna frumuseţea, deoarece frumuseţea era frumuseţe fără ecuaţie.

— Remorcher.

Nimeni nu a obiectat, nimeni nu s-a simţit deranjat şi nimeni nu s-a speriat. Asta, neîndoielnic, deoarece Peter Lake nu se afla într-un restaurant şi nu se adresa unui chelner sau unui bucătar. Era mai curând la marginea unei parcări şi vorbea cu cutia de scrisori. Dacă venea cineva să depună o scrisoare, Peter Lake tăcea, se rezema de obiectul diatribei lui şi zâmbea cât necunoscutul vâra plicul în gâtlejul ei. Apoi Peter Lake îi spunea cutiei

poştale:

— Cine era? Îl cunoşteai? Adică e din partea locului?

Era gelos.

Când se înnopta era deseori flămând şi însetat şi se ducea în Times Square să-şi ia suc de papaia, care îi plăcea la nebunie pentru că, după ce îl bea, ajungea să se simtă ca oricare altul, ca un om de afaceri sau ca o asistentă medicală autorizată. Poate tocmai pentru că asta îl făcea să se simtă astfel, înainte de a-l procura trebuia să-şi inventeze un obstacol aproape imposibil de depăşit. În drumul lui pe străzi, exersa ordine cu un glas plin şi melodios, pentru care l-ar fi invidiat până şi cel mai profesionist crainic. Inutil de spus că vorbitul cu voce tare în timp ce se deplasa seara prin mulţime nu îi slujea mai mult reputaţiei lui decât declamaţiile ţinute în faţa cutiilor poştale, a buteliilor de gaz şi ataşelor de motocicletă. Dar, oricum, la New York nimeni nu avea o reputaţie…

— Vreau o papaia mare, pentru început. Vreau o papaia mare, pentru început. Vreau o papaia mare, pentru început.

A spus asta de o mie de ori. Însă când, în cele din urmă, s-a apropiat de taraba la care se vindea suc de papaia, a uitat de orice.

— Ce doriţi? l-a întrebat zdrenţărosul vânzător de papaia pe Peter Lake.

În loc să răspundă, el a început să chicotească, să râdă şi să pufnească. A explodat în ţipete pe jumătate reţinute, strângând din ochi într-un acces de isterie, şi s-a legănat înainte şi înapoi până când râsul lui s-a transformat într-o serie de ţipete şi urlete sălbatice pe care abia de le-a putut suporta chiar el. Aceasta era suferinţa care îl priva de sucul de papaia.

Într-un târziu a reuşit să se controleze. A trebuit să se oprească din râs, pentru că îl dureau pieptul şi stomacul. A deschis ochii şi şi-a dres glasul. Însă, când a văzut privirea printre gene a vânzătorului cu un singur ochi, a izbucnit într-un ţipăt care i-a luat în stăpânire tot corpul.

Cuprins de o isterie dureroasă, râzând tot drumul, s-a

întors în oraşul săracilor, unde a intrat într-o clădire părăsită, a coborât în subsol şi, suspinând, s-a întins pe un sac de cărbuni. Nu a plâns multă vreme. Epuizarea l-a scutit de asta şi l-a aruncat într-o uitare adâncă.

Câteodată, în timpul nopţii, când străzile amuţeau, iar luna de octombrie se pregătea să coboare în pădurile Pennsylvaniei, Peter Lake se trezea brusc. Îşi simţea inima tresăltând ca şi cum, panicată, ar fi început să se ocupe de ceea ce îl înşfăcase din spate. Imediat ce era suficient de treaz ca să gândească, presupunea că trei sau patru atacatori, fiecare având o forţă enormă, îl surprinseseră adormit pe sacul de cărbuni. S-a aşteptat la torturile rafinate pe care oamenii care intrau la ora patru în subsolurile clădirilor abandonate le administrau celor care se aflau deja acolo. Cu toate acestea, el se simţea regretabil de sănătos mintal. De fapt, era atât de lucid, raţional şi calm, încât putea fi la fel de bine un diplomat care îşi scrie memoriile în faţa unui foc de hicori, trosnind într-un ţinut de vânătoare situat la nord de Boston.

— Domnilor! a strigat el, în timp ce era ridicat cu putere în aer, dar mai mult de-atât n-a reuşit să îngaime.

Uimit de calmul şi de uşurinţa cu care a fost săltat, şi-a imaginat că brutele care îl prinseseră erau halterofili olimpici. A întors capul câteva grade în fiecare direcţie, dar nu a reuşit să le vadă picioarele. Nu le-a auzit nici răsuflările. Nici nu le-a simţit mâinile.

Deşi nu era cu totul imposibil ca infractorii locali să îşi exercite meseria cu un asemenea rafinament, totuşi era puţin probabil. Peter Lake a încercat să se uite peste umăr, dar a fost strâns la fel de ferm ca o pisică prinsă de ceafă. Şi-a dres glasul şi s-a pregătit să se adreseze din nou persecutorilor, când a observat că a început să se deplaseze foarte rapid de-a latul încăperii. Acceleraţia a fost atât de mare, încât a simţit vântul fluierându-i pe la urechi şi că era purtat spre peretele îndepărtat. Acesta s-a apropiat atât de iute de el, încât nu a avut timp nici să clipească (de proteste nici nu mai putea fi vorba), după care s-a izbit cu capul de el.

Însă, în loc să moară, a trecut prin zid, cu o rafală de aer care i-a suflat părul, lipindu-i-l de ţeastă. Apoi s-a trezit într-o altă cameră, încă accelerând, îndreptându-se spre alt zid. Aşteptându-se la ce era mai rău, a închis ochii. Dar a trecut din nou prin el şi a continuat să capete viteză. Curând s-a obişnuit să-şi ţină ochii deschişi şi a binecuvântat acel ritm. În cale i-a apărut zid după zid, prin care trecea ca şi cum ar fi fost alcătuit doar din aer. Călătorea atât de rapid, încât a văzut încăperile din subsol trecând pe lângă el de parcă ar fi fost cadre dintr-un film artistic – până când zidurile au devenit neclare.

A zburat prin subteran iute ca un avion supersonic, trecând şuierând prin pământ, piatră şi nenumărate pivniţe, rezervoare, tuneluri, puţuri şi, în cele din urmă, morminte. Căci, fără niciun efort, de parcă ar fi zburat doar prin aer, a fost dus într-un tur al tuturor mormintelor din lume. Cu toate că ele se perindau cu o asemenea rapiditate, încât deveneau o simplă licărire de lumină slabă, a reuşit să le examineze separat pe fiecare, ca şi cum fiecare strălucire a călătoriei lui ar fi fost o anchetă completă. A văzut feţe şi haine ale celor îngropaţi recent şi a reţinut expresiile lor fără emoţie.

Ochii lui Peter Lake erau singura parte vie a chipului său cât înregistra imaginile rapide care defilau tot mai nebuneşte prin dreptul lor, iar ele se deplasau cu o iuţeală supranaturală, mecanică, fixându-se cu precizie asupra fiecărui amănunt, surprinzând o imagine sau mai multe ale fiecăruia din miliardele pe care avea misiunea să le vadă. Viteza şi ritmul acelor multe vieţi s-au combinat într-un şuierat pur, din altă lume, precum acela scos de un nebun în adâncul unei păduri într-o noapte limpede şi neclintită. Morţii se aflau în toate poziţiile posibile. Unii erau doar ţărână, din alţii rămăseseră numai oasele de culoarea fildeşului, de care se tem copiii, pentru că erau fantomatic de luminiscente. În nenumărate scene şi scenete comice, ei strângeau între degete amulete, unelte şi monede. Erau îngropaţi cu icoane, fotografii, tăieturi din ziare, cărţi şi flori. Unii erau în giulgiuri zdrenţuite, iar alţii, înfăşuraţi în

fâşii de pânză. Unii aveau culcuşuri din mătase şi lemn, dar mult mai mulţi zăceau fără de straie în pământul moale sau pietros. Pe unii i-a văzut în camere din oţel, sufocaţi sub mare, iar pe unii, în mare număr, azvârliţi unul peste altul, precum surcelele de aprins focul. La gâtul lor, lanţuri, frânghii şi zgărzi din fier se vedeau la fel de des ca perlele şi aurul. Erau de toate vârstele – nou-născuţi, războinici cu săbii care împungeau de lângă coapsele lor, savanţi care avuseseră parte de o moarte liniştită şi servitori din Renaştere, cu cape roşii. În timp ce treceau fulgerător pe lângă el, ezitau o clipă nemăsurată pentru a-l saluta. A zburat pe deasupra legiunilor alcătuite de ei în bezna din pământ, iar ochii lui au continuat să perceapă, văzându-i pe bărboşi, ştirbi, surâzători şi dementi, femei îngrijorate, pe cei profunzi şi pe cei care nu cunoscuseră mai mult decât un peşte, pe cei care îşi trăiseră viaţa pe gheaţă şi încă se aflau acolo, conservaţi perfect în bolte albe şi netede, şi pe cei care fuseseră purtaţi în adânc de fluvii fierbinţi şi pierduseră totul, mai puţin scânteia minusculă din noroi care trăda poziţia lor din urmă.

A rămas cu gura căscată, dar a ţinut ochii deschişi. Ceva lăuntric refuza să treacă fără să-l onoreze pe fiecare şi, ca şi cum s-ar fi născut pentru acea misiune, a văzut şi şi-a amintit fiecare ţeastă descărnată, fiecare mână albită, fiecare ochi ca o peşteră.

Mormintele lumii au trecut pe lângă el cu iuţeala hipnotică a contra-ritmurilor care se năpustesc din spiţele unei roţi. A rămas nemişcat şi nu a simţit compasiune, pentru că era prea ocupat, iar ochii îi ţâşneau încoace şi încolo mult prea repede. Erau multe de făcut. Trebuia să-i cunoască pe toţi. Şi, în zborul nebunesc şi fără de suflu, nu i-a scăpat niciunul, ci a acţionat de parcă ar fi fost arhivarul lor – cârtiţa mecanică, observatorul credincios, hoţul de suflete, lucrătorul de treabă.

Spre sfârşitul după-amiezii, într-o zi de la mijlocul lunii octombrie, lumina de-a lungul West Fifty-seventh Street a creat condiţiile perfecte pe care oamenii Bisericii din Evul

Mediu o folosiseră pentru a elabora ideea de rai. Virginia se întorcea de la un chei de pe North River, unde fusese trimisă pentru a intervieva un important disident politic – care nu a mai sosit, deoarece fusese luat în secret de la bordul navei şi trimis cu avionul la Washington. Mai avea câteva ore până să plece acasă pentru a-şi trezi copiii din puiul lor de somn şi hotărâse să facă nişte cumpărături pe Fifth Avenue. Abby nu se simţea prea bine, probabil din cauza schimbării anotimpului. Doamna Solemnis spusese că Abby dormea liniştită şi nu avea febră.

Virginia avea nevoie de un palton de iarnă. Fiindcă era înaltă chiar pentru cineva din neamul Gamely, trebuia să găsească o măsură mare. Acest lucru, combinat cu zgârcenia ei adânc înnăscută, însemna că trebuia să se străduiască din greu să găsească ceva croit decent şi suficient de călduros pentru Lake of the Coheeries. Trecuseră mulţi ani de când nu-şi vizitase mama. Ea şi Hardesty ştiau că vor întâmpina mari dificultăţi ca să ajungă la Coheeries şi că exista riscul de a nu se mai putea întoarce. În acest caz, Hardesty era dispus să devină fermier în apropierea lacului şi să-şi petreacă iernile pe schiuri, în sănii cu pânze, şi să patineze mulţi kilometri de la un sat la altul şi de la han la han. Au planificat să plece în decembrie sau ianuarie, în funcţie de condiţii. Vor înfofoli copiii în haine din lână, puf şi blană şi vor lua trenul într-o dimineaţă devreme, când fumul din puţinele hornuri care mai existau se va ridica în firişoare drepte în aerul rece, ca nişte antreprenori de pompe funebre care aşteaptă în faţa unei biserici. Acesta era planul lor. Însă cum gândiseră la fel vreme de mai multe ierni şi nu reuşiseră să plece, planurile păreau ca visele. Voiseră în fiecare iarnă să se întoarcă în Coheeries, dar de fiecare dată se întâmplase ceva care îi silise să amâne călătoria pentru anul următor.

Trecând pe lângă Carnegie Hall, Virginia a observat mulţimea stând la rând pentru a intra la un concert şi a văzut câteva afişe anunţând că faimoasa orchestră a lui Canadians P. (numele lui complet) avea să interpreteze

Dansuri capricioase şi amfibologice de Mozart. Pentru că era greu de înţeles ce scria pe program, putea fi foarte bine *Divertismento în Do Minor* de Mozart şi *Dansuri capricioase şi amfibologice* de Minoscrams Sampson. Aşa părea mai logic. Era pe punctul de a-şi continua drumul când, chiar în faţa ei, iute şi rotund ca o bilă de mercur, creatura cu ochi ca nişte fante numită domnul Cecil Wooley a urcat ţopăind treptele de la Carnegie Hall. Fără îndoială, cvintetul lui Jackson Mead nu avea în repertoriu piese precum *Dansuri capricioase şi amfibologice,* a gândit Virginia. Iar tânărul domn Wooley, atras de o muzică mai uşoară, o ştersese pentru a merge la concert. Paşii lui de chiulangiu erau inconfundabili. Avea aerul unuia dintre acei şcolari ai cărui ochi saltă încoace şi încolo într-un sperjur rapsodic atunci când se preface că intră într-o saună pentru femei, căci a neglijat să citească tăbliţa de pe uşă.

S-a repezit în lobby. El tocmai îşi cumpărase bilet şi mergea spre balcoane. Virginia s-a apropiat de vânzătorul de bilete.

— L-ai văzut pe grasul ăla? a întrebat ea, arătând către Cecil Mature, care tocmai era înghiţit de o uşă. Dă-mi un loc exact în spatele lui.

— Vai, domnişoară, a protestat vânzătorul. Va trebui să-ţi dau locul patruzeci şi şase de la balconul Q. E cel mai prost din toată sala. Dacă mama ta n-a fost bufniţă şi tatăl tău şoim, nu vei putea auzi sau vedea nimic.

— Ce-nseamnă asta? a întrebat Virginia.

— Of! a răspuns omul şi i-a întins biletul.

Virginia a urcat în goană treptele mochetate şi l-a văzut pe Cecil gâfâind la câteva paliere mai sus. Ajunsă sus, Virginia s-a oprit pentru a-l lăsa pe Cecil să-şi ocupe locul. Apoi, neobservată, a urcat, a ocolit şi s-a aşezat în spatele lui. Dacă nu ar fi existat şase poliţişti care dormeau buştean, Virginia şi Cecil ar fi avut întregul balcon la dispoziţie. A privit în jos, după care şi-a dus o mână la piept de frică. De pe locul pe care stătea, scena era doar un fursec mic, de forma unui evantai pe care mişunau

furnici în alb şi negru.

Luminile s-au stins treptat, iar Cecil Mature a tresăltat în sus şi în jos plin de speranţă. După ce a desfăcut o cutie mică pe care a scos-o din buzunarul hainei, Virginia a fost copleşită de aroma de homar cantonez. Când a început concertul, iar fagoturile, piculinele şi tobele mici au scos sunete (în ovaţiile celor dăruiţi lui Mozart şi Minoscrams Sampson – şi în aplauzele mecanice ale poliţiştilor adormiţi), Cecil Mature a început să mănânce din homarul cantonez, băgând în gură bucăţi mari şi crănţănind în dinţi oscioarele.

Virginia a fost cuprinsă curând de armoniile amfibologice triste. Acea muzică sugera navigarea pe valuri blânde sau plimbarea cu maşina prin Cotswolds. Îi înălţa şi-i ridica pe auditori foarte lin, de parcă ar fi fost răniţi sosind din război. Era muzică foarte ciudată, iar Cecil Mature se dădea în vânt după ea. Probabil că era un admirator, s-a gândit Virginia, aşa cum mama ei era o admiratoare a lucrărilor scrise de A.P. Clarissa. Doar că Cecil Mature era tânăr şi scandalagiu, aşa că din când în când îşi arunca braţele în aer şi spunea:

— Cântaţi! Asta e muzica! Da!

Spre sfârşitul concertului, Virginia s-a dus în hol ca să facă în aşa fel încât să se ciocnească accidental cu Cecil. Când s-au aprins luminile, Cecil a apărut de după o coloană.

— Domnule Cecil Wooley! a exclamat ea, de parcă ar fi fost surprinsă şi l-ar fi cunoscut de o viaţă.

El a rămas încremenit, a închis fantele ochilor şi şi-a încleştat dinţii.

— Ce mai faci? a spus el cu o durere evidentă.

Virginia a continuat:

— Ce surpriză că îţi place Minoscrams Sampson. E compozitorul meu preferat. Ştii că a locuit nu departe de locul copilăriei mele, într-o moară de vânt de pe malul lacului, şi în fiecare zi…

Până să-şi dea seama ce se întâmplă, Virginia l-a prins de mână şi l-a tras după ea pe East Fifty-seventh Street. El

nu a fost în stare să spună că trebuia să ajungă acasă (sau unde trebuia să meargă), pentru că ea vorbea întruna vrute şi nevrute şi nu voia să-i dea drumul la mână. În realitate, era mândru să fie văzut cu o femeie frumoasă şi înaltă, deci ea-l putea duce oriunde voia. De mândrie şi jenă, a roşit şi a clipit din ochi. De parcă el şi ea *ar fi avut o întâlnire.* Îi vor vedea toţi directorii care mergeau spre casă în amurg şi, cum Fifty-seventh Street era artera pe care merita să fii văzut, ce putea fi mai bine? Socotind că lumea i-ar putea considera soţ şi soţie, a simţit un fior de plăcere.

Virginia a pocnit din degete.

— Ştiu! a spus ea, ca răspuns la o întrebare ce nu fusese pusă. Hai la o îngheţată cu apă minerală în barul de la Hotel Lenore. Acolo au o cremă specială de ciocolată cu ghimber care le place la nebunie copiilor mei. Poate vrei să încerci şi tu.

Cecil s-a oprit şi a clătinat din cap.

— Ce s-a întâmplat, domnule Wooley?

— Nu pot, a spus el cu un aer grav.

— Ce nu poţi?

— Nu pot. Nu avem voie să mergem în baruri, să mâncăm îngheţată, să mâncăm ciocolată, să discutăm cu persoane necunoscute sau să ieşim singuri noaptea de pe navă.

— Cine a spus asta?

— Jackson Mead.

— Şi trebuie să ştie?

— Nu pot.

Hotel Lenore avea un bar extrem de elegant, unde mergeau să se simtă importanţi cei care nu aveau altă treabă, însă acolo se găsea cea mai bună îngheţată cu apă minerală din lume.

— Ia te uită la tipa aia frumoasă cu creatura grasă şi cu fante în loc de ochi! i-a spus un barman altuia. Ce caută o asemenea bomboană de femeie împreună cu o minge din cauciuc?

— Habar n-am, a răspuns celălalt barman. Unor gagici le

plac salate uşchite la cărniţă, dacă pricepi ce vreau să zic.

Între timp, cocoţat pe un scaun de bar şi arătând ca o sferă memorială aşezată pe o coloană a victoriei, lucru corect arhitectonic, Cecil emana un aer încrezător pe care altfel nu l-ar fi gustat. Cu toate astea, se simţea îngrozitor de stingherit.

— Două ciocolate cu ghimbir şi apă minerală, a spus Virginia, şi pune mult, foarte mult din acel ingredient special.

Ingredientul special era romul.

O asemenea îngheţată de 65 de dolari bucata trebuie servită neîntârziat, iar cele două porţii, costând 130 de dolari, au fost mari cât găleţile, în vase de Baccarat, cu linguriţe din platină şi paie din aur. Cecil nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. I-a mulţumit Virginiei şi a înşfăcat paiul, iar după ce a sorbit o jumătate de gură s-a întors spre ea şi a zis:

— Are un gust plăcut, foarte bun, are ceva care îmi aminteşte de tetrahidrozalină[59].

— De la ghimbir, a spus Virginia, atingându-şi buzele frumoase cu paiul din aur.

La început ezitant, Cecil s-a pus pe treabă. În vreme ce Virginia sorbea cu înghiţituri delicate şi mici, ca o albină, din ciocolata frapată, Cecil s-ar fi dovedit util când Mussolini a secat mlaştinile Pontine. Ca o pompă centrifugă, el zumzăia de plăcerea activităţii şi, chiar dacă vasele Baccarat în care cei de la Lenore serveau îngheţata cu apă minerală aveau şanţuri colectoare pentru a preveni apariţia gâlgâitului final când se ajungea la fund, iuţeala lui Cecil le-a făcut de râs designul, iar leorpăitul a sunat ca un duş cu piatră ponce de origine vulcanică. S-a lăsat puţin pe spate şi şi-a rotit ochii înceţoşaţi spre Virginia. Golise trei litri şi jumătate în cinci minute, dar ochii i se împăienjeniseră de la litra de rom. Acum Virginia putea face ce voia din el.

Aromele subţiri de rom îi dăduseră Virginiei o privire

[59] Medicament cunoscut şi sub numele de imidazolină, folosit pentru iritaţii ale ochilor, provocate de răceli, polen şi înot (n.tr.).

benefic confuză. Ajunsese suficient de desincronizată cu lumea ca să îl poată privi în ochi pe Cecil şi să stoarcă de la el tot ce era dispus să spună, deşi nu l-a privit chiar în ochi, deoarece erau mai greu de descoperit decât ar fi fost să vadă ceea ce percep soldaţii dintr-un pluton de mitraliori ascunşi într-o cazemată.

— A fost ceva în apa minerală, nu? a întrebat el acuzator.

— O litră de rom, a răspuns ea.

— O litră şi jumătate, a spus barmanul ca din întâmplare.

— Dumnezeule mare! a spus Cecil, furios o clipă. De ce ai făcut asta? A lovit cu pumnul în aer. N-are importanţă. Nici adio, nici la revedere.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Virginia.

— Habar n-am. La masă, mai beam şi eu câte un pahar de vin sau unul de bere. Am descoperit că asta mă ajuta să savurez mâncarea, îmi curăţa papilele, slujea la digestie şi mă îmbăta. Dar aşa? Habar n-am ce-o să mă fac. În cât timp dispare o litră şi jumătate de rom?

— Jumătate de oră.

— A, nu e chiar rău. Problema e că mă simt vulnerabil. Dacă apare Pearly? Peter Lake nu e aici ca să mă apere.

Ochii i s-au înceţoşat, iar gura i s-a răsucit într-o expresie de tristeţe primordială.

— Cine a fost Peter Lake? a vrut să ştie Virginia.

Numele îi suna vag familiar.

Pe obrajii lui Cecil au început să se rostogolească lacrimi şi şi-a recăpătat controlul abia după cinci minute.

— Mi-aduc aminte de zilele alea, a spus el. Locuiam în rezervoarele de apă de pe acoperişuri. Câteodată, ne angajam sub nume de împrumut şi munceam în vreo forjă sau în vreun atelier. Nici nu se comparau cu noi în privinţa muncii de calitate. Mootfowl ştie mai multe despre chestia asta decât oricine din lume. Alteori făceam mici tatuaje şi ne duceam totul în genţi de pietrari. Vremea era grozavă. Cerul era mereu senin. Şi, dacă ploua, ne întâlneam cu una dintre prietenele lui Peter Lake. Am mers de multe ori la

Minnie. Eu dormeam în cealaltă cameră şi auzeam arcurile scârţâind când Peter Lake şi Minnie erau în pat. Era bine. Dacă deveneam prea gelos, mă duceam la piaţă. Până mă întorceam ca să mă apuc de gătit, ei terminau oricum şi stăteam la masă ca să mâncăm terci de cartofi. În ceea ce mă priveşte, eu aş fi putut mânca doar terci, tot timpul. Dar Peter Lake voia friptură de vită, raţă şi bere, mergea la restaurante. Aşa au început necazurile, când Pearly a aruncat cu un măr în el.

Virginia era foarte derutată de ceea ce auzea. Nu suna contemporan. Şi, cu toate că Cecil era doar adolescent, totul părea adevărat. A vrut să afle mai multe. Însă, când a dat să-l descoasă în continuare, uşile de la Lenore au fost deschise larg de lachei costumaţi şi în bar a intrat Binky, însoţit de o suită de linge-blide şi paraziţi.

Şi-au făcut intrarea de parcă ar fi respectat indicaţii regizorale de operă. „Din stânga scenei intră Craig Binky şi un grup de escroci care s-au întors de la vânătoare, îmbujoraţi de bună dispoziţie.”

Înconjurându-i pe Virginia şi Cecil, aceştia au ocupat toate scaunele şi banchetele apropiate şi au început să comande, în franceză, fiecare câte un fel de mâncare de 250 de dolari şi băuturi de 150 de dolari.

— I-am spus prim-ministrului că ţara voastră are nevoie de o tuşă Binky, a afirmat Craig Binky fără să se adreseze cuiva anume. Cu mai bine de jumătate de miliard de oameni, fără resurse naturale şi cu un venit pe cap de locuitor de treizeci şi cinci de dolari pe an, te-ai putea trezi într-o dimineaţă ca să descoperi că ai pe cap o mare belea. Iar eu, Craig Binky, am discutat cu liderul acelor milioane! Şi vreţi să ştiţi ce voia să afle? Vă spun eu. Îl interesa mai mult să afle de la mine cum să-şi deschidă un cont la Zürich. Păi, vă daţi seama? Omul era un sfânt. În ciuda problemelor interne ale ţării lui, el voia să ajute micuţa Elveţie!

Virginia a tras de Cecil până când l-a convins să plece de la Lenore. Nu i-a fost uşor, iar el a continuat să vorbească, deşi ea nu-l putea auzi. Abia când l-a adus pe trotuar a

reuşit să prindă firul confesiunii lui.

— …Şi pentru că era aşa, a trebuit să plec. Apoi el a dispărut. A fost o surpriză pentru noi toţi, pentru că Jackson Mead a crezut că acela avea să fie curcubeul etern, cel adevărat, care nu avea sfârşit. Iar apoi a dispărut şi calul. Le-am spus că Peter Lake cunoştea oraşul mai bine decât oricine. Dacă voia să nu fie găsit, putea să o facă atât timp cât avea chef. Şi e inutil acum, fără el… Cred că încă nu a sosit vremea. L-am iubit, a spus Cecil, fără lacrimi, dar cu certitudine. Mi-a fost ca un frate. M-a apărat. Şi nu a aflat niciodată cine era cu adevărat.

Hardesty a urmărit ceaţa adusă de vântul şuierător care o trăgea în ghirlande albe şi împingea deoparte masele mute din care erau extrase. Pentru că San Francisco este înconjurat de o mare rece, când vânturile oceanului hotărăsc să trimită oraşul la culcare şi să îl reclame pentru Pacificul de Nord, ele nu întâmpină rezistenţă şi îl aruncă într-o uitare de cer albastru, ceaţă albă şi dâre de vânt gravate în tăcere de-a latul golfului.

De la fereastra camerei de la etajul al cincisprezecelea al hotelului, Hardesty putea vedea aproape în întregime oraşul în care se născuse. Şi-a văzut casa de pe Presidio Heights, cea mai mare înălţime din zonă, albă ca un gheţar, cu turnul unde se afla biblioteca, uşor vizibilă, profilată pe fundalul verde al pădurii Presidio din spatele ei. Pe măsură ce oraşul a capturat-o cu totul, lăsând-o înaltă şi seacă ori făcând-o să plutească pe mareea albă, astfel încât ea arăta ca o casă suspendată, Hardesty s-a întrebat dacă norii calmi care despărţeau spaţiul şi timpul erau la fel de îngăduitori şi îl vor lăsa să privească şi să îşi vadă tatăl şi pe sine aşezaţi la masa lungă din lemn, întorcând paginile unei cărţi vechi, în timp ce tatăl lui îi explică lucrurile complicate din ea. Acele evenimente care s-au petrecut şi care reprezintă fundamentele vieţilor noastre trebuie să existe undeva, a gândit el. Ele trebuie recuperate, fie şi într-o lume perfectă. Cum ar fi dacă recompensa noastră supremă ar fi să devenim stăpânii

timpului, iar cei pe care îi iubim ar putea reînvia, nu doar în amintire, ci în realitate? O lumină s-a aprins în turn şi a strălucit o clipă prin întuneric, după care ceaţa a înghiţit cu totul casa Marratta pe tot timpul nopţii. Lui Hardesty i s-a făcut dor şi a simţit o durere, pentru că bănuia că în lumina care clipise prin ceaţă existase o prezenţă vie, eliberată de constrângerile timpului.

Când Jackson Mead vorbise de „curcubeul etern”, Hardesty se simţise transportat în trecut şi s-a gândit doar la Pacific şi la pădurile de deasupra lui, udate de ceaţă. A simţit că răspunsul la şarada lui Jackson Mead se afla undeva printre pinii din Presidio, unde îşi petrecuse jumătate din copilărie, ca şi cum ar fi trăit, nu în oraş, ci într-un lanţ muntos izolat. Îşi rezervase un zbor şi o cameră astfel încât să-şi poată invoca trecutul. Cu excepţia unei scurte vizite la mormântul tatălui său (unde cu siguranţă că nu avea să-l întâlnească pe Evan), a rămas în San Francisco doar pentru a merge înapoi la Presidio, să vadă dacă astfel putea descifra două dintre cuvintele lui Jackson Mead.

A doua zi a traversat oraşul, mergând pe jos spre nord în lumina clară a soarelui până când, în pădurile pe care le cunoştea atât de bine, soarele a dispărut şi ceaţa s-a năpustit printre copaci ca o armată de vrăjitori cu părul alb. Ceaţa a şuierat şi cântat ca nişte harfe discordante şi răsunătoare. Umbrele şi negurile au ascuns lumea din urma lui, iar Hardesty s-a trezit într-un crâng aparent nesfârşit de copaci delicaţi. A urmat ceaţa în sensul din care venea, până când a pierdut din ochi copacii şi solul. După ce a traversat o porţiune de landă cu iarbă neagră, şi-a dat seama că se găsea la marginea unei faleze înalte care domina oceanul. Vântul era alb şi, cu toate că după sunet şi stropii de apă ştia unde se afla, nu a văzut nimic. Oceanul a devenit atât de zgomotos, încât a trebuit să se lase în genunchi ca să nu-şi piardă echilibrul. Ţipătul ascuţit al vântului l-a împins la pământ, de parcă ar fi fost lovit de valuri. Pentru că terenul plat părea să descrie cercuri prin aer, s-a ţinut strâns de vegetaţie şi s-a lipit

strâns de nisip şi iarba neagră. I s-a părut a fi un loc sigur şi, acoperit cu totul de ceaţă, a luptat împotriva ameţelii şi a stării de epuizare.

Hardesty Marratta fusese în rai în visele lui de destule ori, pentru că ele erau ca toate picturile pe care le-a realizat şi combinat Brueghel în culori arzătoare şi nepământene, care se deplasau de jur împrejur la trei sute şaizeci de grade. Însă acele vise, o lucrare care sigur nu era de amator, erau eclipsate acum, când se înălţau în tăcere. O vreme, nu a văzut nimic, dar apoi ceaţa s-a risipit şi aerul a devenit limpede ca eterul. S-a trezit într-o casă din lemn şi sticlă, deasupra unui lac. La început, nu a ştiut încotro să pornească şi ce să facă, dar curând s-a apropiat o femeie care a alunecat spre el – a zburat, practic, o femeie cu părul graţios şi elastic în vânt, ca şi cum ar fi fost făcut pentru aer şi mişcare. A întins mâinile spre el şi l-a îndrumat prin lumina aurie, păşind în lateral (deşi nu a atins solul), către o terasă înaltă de pe care se vedea lacul albastru – care nu era tocmai un lac, ci mai degrabă o stare a luminii. El părea să îi închidă într-un dom de azur imponderabil care se întindea spre orizont şi era plin de o lumină diferită de a lui proprie, o lumină încărcată de aur şi argint, aerisită, fierbinte şi orbitoare. Bărbatul a ţinut-o de mâini câtă vreme a plutit în faţa lui, zâmbind, şi a încercat să o recunoască şi să-i memoreze trăsăturile, dar ea nu a vrut să-l lase. Îi zădărnicea vederea cu ochii ei. Spre deosebire de orice văzuse vreodată, erau de un albastru nepângărit, strălucitor, electric şi lichid, iar ea l-a ţinut hipnotizat cât ochii ei l-au ars ca nişte raze, fierbinte şi răcoros în acelaşi timp.

S-a trezit în amurg în Presidio, întins pe pământ în burniţa rece. Ceaţa fusese tocată de ploaie, iar marea era acum vizibilă dedesubt şi valurile care se spărgeau erau cenuşii, întunecate şi murdare. Epuizat şi cu dureri, s-a simţit ca o pereche de ochi purtaţi doar de oase.

Şiroind de apă, în drumul său spre oraş a trecut pe sub podul Golden Gate. Piaţa în care se plătea taxa de pod era sufocată de maşinile care se îndreptau spre nord, podul în

sine fiind o curbă de ochi roşii, lucitori, o curbă care urca lin. Era întuneric, umezeală şi tulbure ca şi în Manhattan, într-o înserare de iarnă, după o zi de lapoviţă şi ploaie.

Hardesty a descoperit un mic parc neglijat, aflat puţin la est de ghişeele pentru taxa de pod. În centrul unui spaţiu din dale se găsea un cap de bronz aşezat pe un postament. Era atât de obosit, încât s-a rezemat de el. I s-a părut că era un loc nepotrivit pentru o statuie, căci parcul şi piatra funerară erau practic inaccesibile publicului, de aceea s-a dus în faţa statuii pentru a vedea pe cine comemora. Deşi se întunecase aproape complet, a reuşit să distingă o inscripţie.

1870 JOSEPH B. STRAUSS 1938

A sărit un paragraf scris cu litere mai mici şi a citit direct singurul rând de dedesubt:

INGINER-ŞEF AL PODULUI GOLDEN GATE
1929-1937

Apoi a revenit la paragraful scris cu litere mărunte şi a citit o inscripţie din bronz care, răbdătoare şi imobilă, stătuse acolo vreme de aproape un secol. Bănuiala nu-l înşelase. O mai văzuse. Iar acum, chiar în semiîntuneric, bronzul tern i s-a părut strălucitor ca soarele.

AICI, LA GOLDEN GATE SE AFLĂ CURCUBEUL ETERN PE CARE NOI L-AM CONCEPUT ŞI MODELAT. O PROMISIUNE CLARĂ CĂ RASA UMANĂ VA DĂINUI PRIN SECOLE.

Ca un paraşutist pregătit să sară în gol, Hardesty a închis ochii o clipă. Apoi i-a deschis şi, cu un zâmbet reţinut şi ironic, a ridicat privirea şi a întâlnit ochii lui Jackson Mead, care se aflase acolo, în ceaţă şi negură tot timpul, privind spre Sun Francisco vreme de mai bine de şaizeci de ani. Hardesty a avut convingerea că şi în alte

locuri existau statui cu alte nume, dar având aceeaşi privire, care scruta până departe.

Într-una dintre sălile muzeului în care Hardesty intrase dimineaţa devreme pentru a se întâlni cu Jackson Mead se afla o pictură uriaşă ce înfăţişa oameni de ştiinţă la lucru la curtea lui Frederic cel Mare – care stătea în mijlocul câtorva bărbaţi şi a unui aparat complicat de laborator, pozând eroic într-o mantie neagră cu gri.

Când un asistent l-a anunţat că putea merge să stea de vorbă cu Mead, Hardesty a păşit pe un lung coridor, cu podeaua şi pereţii îmbrăcaţi în piatră lustruită de culoare bej, atât de des întâlnită în muzee. Aşa de sigur pe sine zile întregi, acum se simţea de parcă ar fi intrat în audienţă la Frederic cel Mare şi l-a luat prin surprindere gândul că de fapt era foarte posibil. Nu era prezent nici Mootfowl, nici domnul Cecil Wooley, iar şevaletele şi picturile fuseseră îndepărtate. Jackson Mead stătea departe de birou, pe un scaun simplu, din lemn şi stuf. Sub lumina artificială de martie, fumând o pipă umplută cu tutun cu aromă de cireşe, părea gânditor şi amabil. I-a făcut semn lui Hardesty să se aşeze. După ce s-a simţit comod pe canapeaua din catifea de culoare cenuşie, Hardesty şi-a scos propria pipă, a umplut-o, a aprins-o şi a început să pufăie în tăcere.

După o vreme Jackson Mead a coborât ochii spre podea şi a spus:

— Uneori mă simt foarte descurajat.

Apoi a reînceput să pufăie din pipă de parcă nu ar fi scos o vorbă.

— Serios? a întrebat Hardesty.

— O, da. Profund descurajat. Nu este uşor să construieşti astfel de proiecte grandioase. E ca atunci când vrei să menţii unit un mare imperiu. Fără un echilibru perfect între artă, pasiune şi noroc, toate elementele tind s-o ia razna. Şi apoi apare opoziţia. Se pare că întotdeauna ajung să fiu urmărit de cine ştie ce elitist exaltat anapoda, care îşi asumă misiunea de a-i apăra de mine şi de lucrarea

mea pe oamenii despre care este convins că se vor afla permanent sub conducerea lui, ori de clici de intelectuali autoproclamaţi, care au rumegat vreme de decenii un ghem de păr marxist care le-a transformat gândirea în fiere. De exemplu, prietenul tău, Praeger de Pinto, care e departe de a deveni primar, pare să-şi concentreze campania împotriva mea. De ce nu-mi dă pace? Nu voi întreprinde nimic pentru a face rău turmei lui de mioare.

— Praeger nu este unul dintre elitiştii despre care vorbeşti, a afirmat Hardesty. Este cel mai egalitarist om pe care l-am cunoscut.

— Înseamnă că e marxist.

— Ba nu. Marxiştii sunt oamenii ale căror măruntaie sunt sfârtecate zi de zi, pentru că vor să conducă lumea şi nimeni nu le publică nici măcar scrisorile către redactor. Praeger *este* redactorul. Pe de altă parte, a crescut în oraşul săracilor. Ştii la fel de bine ca mine că în această ţară marxismul este o patimă religioasă a clasei de mijloc.

— Atunci, de ce e atât de hotărât să nu-mi dea pace? Care dintre principiile lui îi cere să-şi vâre nasul în treburile mele? Niciun oraş şi nicio civilizaţie nu pot fi conduse de criticii lor. Criticii nu pot nici să construiască şi nici să exploreze. Nu pot decât să spună da sau nu şi să complice lucrurile. (Nu mă refer la criticii literari, desigur. După ei nu mai vin decât îngerii.)

— Nu te hăituieşte din cauza unui principiu anume. Nu-ţi dă pace pentru că e curios, atâta tot.

Jackson Mead a oftat.

— În cele din urmă îi voi satisface curiozitatea, dar am nevoie de timp pentru a pune lucrurile în ordine. E singura mea şansă.

— Ştiu, a spus Hardesty. Liniile de cale ferată din regiunile producătoare de oţel trebuie să fie finalizate. Şi rampele de recepţie, precum şi cheiurile. Stocurile de scule şi aliaje trebuie să fie asamblate şi transportate.

Jackson Mead şi-a scos pipa din gură. S-a întrebat dacă Hardesty ştia doar atât şi şi-a închipuit că aşa stăteau lucrurile. Însă Hardesty a continuat. Stătea rezemat de

spătarul canapelei din catifea, iar părul lui strălucea în lumina simulată a zilei.

— Va trebui să obţii deproprietăriri şi să muţi nu ştiu câţi oameni. Să îndepărtezi fabrici, case şi clădiri comerciale. După aceea, poţi începe pregătirea fundaţiilor. Totul va trebui să fie în ordine înainte de a construi acest pod, domnule Mead, pentru că acest curcubeu etern va înfuria oraşul, întrucât ceea ce ţi-ai pus în gând este cu mult mai măreţ decât s-a întâmplat până acum şi ştii prea bine că oamenilor nu le place să se simtă mărunţi, să fie lăsaţi în urmă când viitorul e pus în ţâţână de cineva ca tine. Pe vremuri, ardeau morile şi îi puneau pe filosofii naturii pe roată. În prezent ei cred că este de datoria lor să îi lege de mâini şi de picioare pe constructori şi să îi reducă la umilinţă cu mirosul pământului, şi le place asta, până în străfundul sufletului.

— Îi urăsc! a răcnit Jackson Mead, ridicându-se în picioare şi începând să se plimbe agitat. Ei nu înţeleg că noi avem un mandat. Nu pot refuza să construiesc aceste lucruri: e răspunderea mea. Toate motoarele, podurile şi oraşele pe care le-am construit nu înseamnă nimic în sine. Ele sunt doar repere în ceea ce considerăm a fi timp – precum separarea notelor în muzică. De ce li se opun oamenii cu atâta îndârjire? Ele sunt simboluri şi produse ale imaginaţiei, care reprezintă forţa ce asigură justiţia şi inerţia istorică într-o lume imperfectă, pentru că fără imaginaţie noi nu am avea mijloacele să sfidăm certitudinea şi nu ne-am putea ridica deasupra nouă înşine. Da, uite! Am făcut deja roţile să se învârtă. Rotirea lor ne împinge înainte într-o proporţie similară şi, când ele se vor înălţa, ne vom înălţa şi noi. Domnule Marratta, o asemenea înălţare va marca sfârşitul istoriei aşa cum am cunoscut-o şi începutul epocii pe care imaginaţia a cunoscut-o tot timpul. Maşinile sfidează foarte eficient certitudinea. Ele nu ar trebui să se poată mişca. Dar o fac. Se rotesc, se mişcă şi nu se opresc – există mereu undeva o maşină care funcţionează – precum generaţiile de inimi de argint care păstrează credinţa lumii şi alimentează

imaginaţia în răzvrătirea ei splendidă şi neîncetată.

— Dar ce se va întâmpla cu inimile adevărate ale celor care vă stau în cale? a întrebat Hardesty. Nu există ceva mai mare decât ceea ce se poate întâmpla în acele inimi mărunte, dintre care cea mai puţin nobilă este capabilă să arunce o mie de poduri peste o mie de porturi.

— În inimile lor se regăseşte potenţialul de a construi o mie de poduri. În inima mea există realitatea unuia. Cine este mai merituos?

— De fapt, lumea are nevoie de ambele.

— Nu neg. Drumul lor este probabil mai just decât al nostru, în ultimă instanţă, sunt slujitorul lor. Dar pentru asta trebuie ca mai întâi să fiu stăpânul lor. Pe de altă parte, nu am de ales, adevărat? Asta s-a mai întâmplat. Eu şi ei vom lupta ca nişte câini, deşi, în cele din urmă, eu voi câştiga. Drumul mai greu va avea câştig de cauză; deoarece oasele lumii sunt alcătuite din piatră şi oţel.

A încetat să se mai plimbe şi s-a oprit în faţa lui Hardesty. Pipele amândurora scoteau coloane drepte de fum alb. Apoi, Jackson Mead a întrebat:

— Cum de ai ştiut?

— Mulţi dintre noi au lucrat patru luni pentru asta, dar, în cele din urmă, ne-am lămurit întâmplător. Eu am descoperit statuia lui Joseph Strauss, inginerul-şef de la Podul Golden Gate, iar când l-am privit în ochi, te-am văzut pe tine privindu-mă.

— O coincidenţă. L-am cunoscut pe Strauss. Semănam şi pe vremea când eram tineri, dar cred că acum semănăm mai mult.

— Fie cum zici! a răspuns Hardesty. Aşa am reuşit să aflu ce însemna curcubeul etern la care făceai referire.

— Ceilalţi ştiu?

— Nu.

— Şi tu de partea cui eşti? A lui Praeger de Pinto sau a mea?

— Nu ştiu. Pentru moment, lucrurile par a fi în echilibru, iar eu mă simt înclinat să las lucrurile aşa cum sunt. Aş vrea să ştiu ce se află în nava care stă la ancoră acolo.

— Sculele şi materialele pentru construirea podului.
— Presupun că nu va fi unul obişnuit.
— Ai dreptate.
— Cum îl veţi numi?
— Numele nu este important, dar îl vom numi Podul Battery.

CALUL ALB ŞI CALUL NEGRU

În vreme ce Hardesty Marratta şi Jackson Mead vorbeau despre viitor, oraşul îşi continua drumul în tăcere. Aproape imuni la schimbările anotimpurilor şi uitaţi de istorie, oamenii oraşului se zbăteau printr-un imperiu etern care se întindea de la Manhattan până la ocean, peste câmpuri de cărămidă pe care fabricile stăteau ca nişte orăşele înconjurate de ziduri şi azvârleau fuioare de fum negru prin coşuri. Oricât de mult ar fi discutat Hardesty Marratta şi Jackson Mead în lumina perpetuă de martie din galeria muzeului, oraşul săracilor era la fel şi aşa avea să şi rămână. Era o armă pregătită să tragă, o puşcă de vânătoare pusă în gura celor care nu credeau că trebuiau să cadă în genunchi pentru a ajunge în rai, ci îşi imaginau că vor ieşi de acolo în picioare, pe ceva cu roţi.

Calul alb rezistase trăgând grinda vreme de peste paisprezece luni, timp în care supravieţuise câtorva stăpâni şi ignorase multe şanse de evadare. Cât mersese înainte în cerc, de parcă ar fi fost în transă, pierduse simţul timpului şi ajunsese să creadă că întorcea un arc etern, la care alţii, din pajiştile înstelate, fuseseră îndelung şi deseori uceniciţi. La fel ca moara care măcina sarea mării, grinda trebuia menţinută în mişcare. S-a gândit că mai avea puţin şi prin asta voia să-şi vadă de lupta cu infinitul. Trăgând grinda şi zdrobindu-se de efort, astfel încât să se poată întoarce în locul din care venise, a continuat să o învârtească şi a refuzat să moară.

Câteodată, la cele mai ciudate ore, pentru că oraşul săracilor se decuplase de multă vreme de la ceasornicul zilei şi nopţii, dintr-o alee pe care el nu o putea vedea, pe deasupra ţarcului care îl ascundea pe Athansor apăreau capetele unor oameni. Copiii îl priveau cu ochi mari. Beţivii păreau uimiţi de temeritatea lui. Infractorii fugăriţi sau cei care tocmai şterpeliseră vreun portofel îi zâmbeau, de parcă ar fi sugerat că Athansor era unul de-a lor. Acele

capete apăreau brusc la patru dimineaţa sau la amiază şi deseori oamenii îi vorbeau. Probabil pentru că presupuneau că era mai jos decât ei, iar ei erau pe treapta cea mai de jos – cruzi, vulgari şi vulnerabili, toate laolaltă. Şi cel mai chinuitor lucru legat de acele marionete era că ceea ce spuneau şi făceau nu avea nicio importanţă. Aproape că voia ca de peste gard să apară cineva care să-i dea cu adevărat un motiv de îngrijorare.

Deşi îşi dorise asta doar pe jumătate, gândul i s-a împlinit. Luna octombrie a fost extraordinar de friguroasă şi toată lumea ştia că iarna care urma avea să fie apocaliptică. Într-o noapte, când vântul dinspre nord a făcut să îngheţe apa din butoaiele pentru colectat apa de ploaie, ca întotdeauna, Athansor mergea înainte, înhămat la bară. Trecând prin apropierea gardului, a simţit că se uita cineva la el. Apoi a parcurs cercul şi a ajuns în acelaşi loc. Deşi calul alb nu făcuse nicio pauză de paisprezece luni, bărbatul care îl privea de dincolo de şipcile gardului l-a făcut să încremenească. Nările i-au fremătat, iar ochii i s-au mişcat în orbite.

Încă legat, a rupt şi legăturile, şi grinda când s-a cabrat, înălţându-se cât era de lung, şi a nechezat ca un cal de luptă. Însă, deşi copitele au lovit aerul şi ochii i-au scos scântei şi pământul s-a cutremurat, Athansor nu l-a speriat pe omul care stătea rezemat cu coatele de gard.

Intrusul a zâmbit, iar ochii lui s-au aprins, străpungându-i în carnea lui Athansor ca nişte sfredele. Au sărit scântei, iar vântul a adus cu sine tunete îndepărtate.

— Căluţule, nici nu ştii cât te-am căutat, a spus el. A ridicat mâna stângă cu degetele desfăcute larg şi cu cel mare lipit de podul palmei. Iar acum, că te-am găsit, sper că eşti surprins de-a binelea.

Athansor s-a smuls din restul ferfeniţit al hamului şi a trecut prin gard, doborându-i nu doar pe Pearly Soames, ci şi pe oamenii lui prost îmbrăcaţi care alcătuiau un contingent în spatele lui.

— În regulă, ticălos de marmură, a spus Pearly în timp ce Athansor galopa spre terenurile acoperite de cărămizi

bătute de vânturi şi către pădurile de copaci morţi şi spintecaţi. Găseşte-l în locul meu! Du-mă direct la el!

Pe douăzeci octombrie a nins, nu a viscolit chiar furios, dar nicio pudrare uşoară n-a fost. Pământul s-a acoperit cu un strat de aproape treizeci de centimetri de pudră albă şi proaspătă, care nu s-a topit, aşa cum s-ar fi întâmplat la începutul toamnei, ci a rămas netemătoare locului, în vreme ce un vis paralizant de vid absolut a coborât dinspre Canada şi a făcut cerul iernatic să devină o arcadă albastră şi fragilă. Neunse, utilajele de îndepărtare a zăpezii au stat întemniţate în garaje, iar străzile au rămas necurăţate, deoarece Primarul Hermină a decretat că pe drumuri şi trotuare nu se va folosi sare sau nisip.

— Ce naiba? a spus el cu un gest maiestuos de pre-alegeri. Dacă natura consideră că suntem în Yukon, să suportăm lovitura. Zăpada nu va fi tulburată, şcolile vor fi închise o perioadă, iar cu excepţia celor care asigură serviciile esenţiale, nu este nevoie ca angajaţii oraşului să se prezinte la locurile de muncă.

Pentru a satiriza măcar în parte decretul emis de Primarul Hermină, Praeger de Pinto a dat o declaraţie prin care promitea că, dacă va fi ales primar, oraşul se va bucura de cele mai frumoase ierni prin care trecuse vreodată, că zăpada albă şi cerul albastru vor fi tovarăşii lui vreme de luni şi luni, că săniile şi schiurile vor deveni mijloacele convenţionale de transport, caii vor reveni pe străzi, fiecare casă va avea un şemineu, nopţile întunecoase vor fi iluminate cu stele, patinatorii vor avea pistele lor pe fluvii, focurile de tabără vor străluci în parcuri, obrajii copiilor vor fi mai roşii decât merişoarele, iar zăpada va cădea neîncetat în dansurile şi valsurile ameţitoare ale iernii care vor face populaţia să se îmbete de fericire.

La început năuciţi, apoi ostili, oamenii au început treptat să-l creadă. L-au numit „Apostolul Iernii”, „Regele zăpezii” şi „Tăticul Crăciun”.

Praeger nu era nicidecum lacom. Voia să câştige

alegerile, dar nu era dispus să se dea legat pentru asta. Astfel, campania lui a devenit neortodoxă, chiar şi pentru cei mai negri dintre caii negri. Deşi avea sprijinul lui Craig Binky, populaţia se găsea într-una dintre crizele sale periodice în care avea nu ştiu ce împotriva acestui cunoscut redactor şi nu conta aproape defel că faţa zâmbitoare a lui Praeger apărea peste tot în *The Ghost* sau că Binky apărea la programele de ştiri de la televiziune şi declara cu evlavie: „Votaţi cu conştiinţa! Votaţi-l pe de Pinto!” Praeger şi-a început campania cu şase la sută din intenţiile de vot, candidatul independent Crawford Bees IV avea treisprezece la sută, iar Primarul Hermină aduna 81 la sută.

Departe de a-l descuraja, această stare de lucruri l-a înflăcărat pe Praeger, de aceea, a început la rândul lui să-i înflăcăreze pe alegători. Dacă majoritatea politicienilor, inclusiv Primarul Hermină, s-au grăbit să promită lucruri pe care nu aveau să le realizeze, cum ar fi străzi curate sau absenţa infracţionalităţii, Praeger a ales o altă abordare şi i-a lăsat pe ceilalţi candidaţi mult în urmă. De exemplu, se putea ca Primarul Hermină să se adreseze oamenilor veniţi la un miting pe stradă şi să le spună că în următorul lui mandat va mări numărul poliţiştilor cu 30 la sută, că va impulsiona colectarea gunoaielor şi că va scădea impozitele. Desigur, toată lumea ştia că în următorul mandat, indiferent cine ar fi ocupat postul, pe străzi vor fi cu 30 la sută mai puţini poliţişti, mormanele de gunoaie vor deveni tot mai înalte, iar impozitele vor creşte. Însă ei aplaudau oricum.

Apoi, Crawford Bees IV le va prezenta alte cifre, iar ei îl vor aplauda politicos şi pe el.

După aceea Praeger de Pinto a crescut în sondaje. Nu le-a vorbit oamenilor despre gunoaie, energie electrică sau poliţie. A vorbit doar despre ierni, cai şi peisaj rural. Le-a vorbit ca hipnotizat despre iubire, fidelitate şi estetică. Iar când ei au socotit că începuse să fie cam lipsit de bărbăţie, el a devenit foarte dur, în stilul tipic pentru Havemeyer Street, şi l-a atacat pe primar, acuzându-l de conspiraţie

împreună cu Jackson Mead. S-a arătat cumplit de crud (iar oamenilor le-a plăcut asta) şi după aceea a ieşit din nou în lumea lui de lumină pentru a face mulţimile să se legene şi să devină evlavioase de dor faţă de puritatea iernii. Le-a promis aventuri amoroase şi plimbări cu sania, concursuri de schi fond pe marile bulevarde şi viscole fascinante care urlau şi făceau inimile să danseze.

Oamenii au considerat, ori aşa s-a afirmat în general la acea dată, că, dacă era să fie minţiţi, măcar să-l aleagă pe acela care minţea mai frumos. Cum, prin felul în care descria lumea pe care o dorea, Praeger reuşise să-i lase cu gurile căscate şi le accelera bătăile inimilor, cifrele din sondaje au crescut treptat. Primarul Hermină a intrat în panică şi a declamat cu ferocitate despre gunoaie şi impozite. Praeger nu şi-a pierdut cumpătul şi a vorbit entuziast şi cu un calm inegalabil, ameţindu-şi electoratul cu viziuni despre dreptate şi paradis.

— Nu putem pleca la Coheeries, cel puţin azi. Drumurile din nord sunt închise, iar căile ferate sunt blocate pentru că nu s-au încheiat reparaţiile generale ale trenurilor-plug, a anunţat Hardesty într-o sâmbătă geroasă din octombrie, când s-a întors la Yorkville, după ce schiase dintr-un loc în altul pentru a obţine informaţii.

— Cui îi pasă de trenuri? a întrebat Virginia pe un ton dispreţuitor. Ori dacă drumurile sunt blocate.

— Şi cum propui să ajungem acolo? a întrebat el.

Ea s-a uitat la el de parcă s-ar fi prostit şi a zis:

— Cu sania.

— Sania?

— Da. Dacă la San Francisco săniile nu merg nu înseamnă că şi aici e la fel.

— Ai ascultat prea multe dintre discursurile de campanie ale lui Praeger. Pariez că îl vei vota.

— Sigur că da, i-a replicat ea. Şi tu o să faci la fel. Du-te şi fă rost de o sanie! Între timp, eu pregătesc copiii.

— Ce sanie? Unde să găsesc una acum? a întrebat el.

— Treaba ta, dar nu uita să găseşti un cal care s-o tragă

şi fân, ovăz şi o pătură pentru el. S-ar putea să mergem câteva zile până să ajungem la Fteley.

— Fteley?

— Du-te! i-a poruncit ea.

A revent spre amurg într-o sanie frumoasă, cu un ham nou şi suplu şi cu tălpici care străluceau argintiu. La ea era înhămată o iapă elegantă, neagră precum obsidianul.

— Nu putem pleca la ora asta, i-a spus el Virginiei. Peste câteva ore se întunecă.

— Aşa se face, a zis ea. Noaptea, când e lună plină şi lumea este albă…

Abby auzise discuţia şi a hotărât că nu voia să meargă nici la Lake of the Coheeries, nici să facă plimbări nocturne cu sania. S-a dus la bucătărie, a luat cinci chifle şi o livră de ciocolată de menaj şi s-a retras pe ultimul raft al dulapului pentru lenjerie, unde plănuia să rămână până va trebui să meargă la colegiu.

— Unde e Abby? l-a întrebat Hardesty pe Martin.

— Nu ştiu, i-a răspuns el.

Cu toate că ştia precis unde se afla Abby, nu voia să compromită ascunzătoarea, deoarece chiar el o inventase.

Vreme de două ore, au căutat-o disperaţi pe Abby. S-au gândit să nu fi căzut de pe balcon, dar, bineînţeles, nu se întâmplase asta. S-au dus la apartamentele vecine, la magazinele din zonă şi au căutat chiar şi în dulapul pentru lenjerie, însă ea se ghemuise în partea din spate a raftului de sus, îndărătul unei redute din perne, şi nu a răspuns nici când a strigat-o Martin – deşi era sigură că el îşi dăduse seama unde se afla ea.

În cele din urmă, i s-a făcut foame şi au surprins-o ieşind, legănându-se cu o franzelă proaspătă în mâini. În clipa când i-a văzut, a rupt-o la fugă ţipând:

— Nu vreau să merg!

— De asta nu te-am găsit? a strigat Hardesty. Te-ai ascuns?

— Nu vreau să merg! a strigat ea drept răspuns şi s-a refugiat sub masa de bucătărie, unde a putut rămâne în picioare, fără să-şi aplece capul.

— Îmi pare rău, dar va trebui să mergi, a spus tatăl ei, ghemuindu-se. Ieşi afară de acolo! Trebuie să te îmbrăcăm în costum de schi şi să plecăm până nu se face prea târziu.

— Nu.

— Abby. Vino *aici!* a spus el, pocnind din degete.

Ea s-a îngrozit, dar nu s-a clintit din loc.

— Intru după tine şi te prind, a ameninţat el, mimând de astă dată supărarea, deoarece expresia de pe faţa ei, rochiţa galbenă ca un clopoţel şi ochii albaştri, frumoşi şi hotărâţi, concentraţi în semn de sfidare, l-au mişcat profund. Totuşi, s-a lăsat în genunchi şi a întins mâinile sub masă. Ea a aruncat cu pâinea în el, dar nu l-a nimerit. Franzela a alunecat pe podeaua bucătăriei. Apoi el a prins-o. După două minute, era îmbrăcată în haine de iarnă, ţinându-l strâns la piept pe Teddy – iepuraşul ei cenuşiu cu ochi roşii, cât nasturii de mari şi purtând o rochiţă cadrilată, un cadou din partea lui Harry Penn.

Au pus în sanie provizii şi cadouri pentru doamna Gamely şi s-au instalat pe bancheta din faţă. Hardesty a mânat calul. Virginia s-a aşezat lângă el, cu Abby în poală; iar Martin a stat spre exterior cu un bici de căruţă în mâini, dar având ordin să nu lovească iapa, ci doar să o atingă pe crupe când îi spunea Hardesty. Abby era înfofolită într-un adevărat cocon de blană şi puf de mărimea unui pepene; feţişoara ei se vedea prin zulufii argintii ca aceea a unui eschimos, iar ochii ei ţâşneau încoace şi încolo cu o speranţă plină de încredere. Arătând ca un copil de nomazi, Martin purta haine din piele de focă şi blănuri de coiot. Mama lui avea o haină din samur, iar Hardesty îmbrăcase din nou haina din blană de miel pe care o câştigase în Munţii Stâncoşi. Păturile lor verzi şi groase din lână îi acopereau până la brâu.

— Am luat tot? a întrebat Hardesty.

— Sigur, a răspuns Martin.

Virginia a dat afirmativ din cap.

— Bine, a spus Hardesty. Spre Lake of the Coheeries.

A smucit frâiele şi sania a pornit. Calul era puternic şi bine odihnit şi părea dornic de o călătorie nocturnă, mai

ales pentru că, fiind cal, ştia cât de strălucitoare va fi luna

Au trecut prin parc, în sunet de clopoţei, şi au ajuns curând pe Riverside Drive, îndreptându-se spre nord în timp ce ultimele raze ale soarelui au dispărut în spatele Palisades ca un lingou care se topeşte, fierbinte până la roşu. Fluviul era sufocat de blocuri şi cioburi de gheaţă. Lumini licăreau, iar focurile iluminau apartamentele de-a lungul Riverside Drive când familia Marratta a trecut în sania ei, fără să scoată aproape niciun sunet dacă nu ar fi fost tocănitul înfundat al calului şi clinchetele moi şi sălbatice ale clopoţeilor. După ce au trecut de gheretele pentru plata taxei de pod, au traversat Podul Henry Hudson şi s-au deplasat numai pe drumuri pustii şi albe.

Într-o mică vale Westchester dintre două dealuri pitice, au văzut o lumină pe cer. Instinctiv, calul a mărit pasul, iar când au ieşit dintre dealuri şi au pătruns într-o mică prerie de grădini şi câmpuri cotropite de zăpadă, au văzut luna ascunzându-se într-o livadă, pregătită să urce printre crengile încâlcite până când culoarea ei uşor perlată avea să devină fioros de albă. Când globul rece s-a odihnit în cele din urmă în vârful ramurilor negre şi delicate, el a părut atât de aproape, încât Abby a ridicat braţele şi a încercat să îl atingă.

Apoi luna a urcat lin spre locul ei obişnuit printre stele, iar familia Marratta a gonit spre nord prin umbrele întunecate ale luminii ei albe.

Undeva în Dutchess, când luna ajunsese la apogeul orbitei, sale iar copiii dormeau, s-au văzut alergând prin adâncituri şi locuri unde era beznă, în care bufniţe de zăpadă şi vulturi stăteau pe metereze de piatră şi în copaci morţi ca ţăruşii unei fortăreţe montane nelegiuite. Drumul se dovedea prea dificil şi abrupt pentru un cal elegant de trăsură, născut şi crescut în Belmont.

— La răscrucea aceea, ia-o la stânga, a spus Virginia cu convingere.

— Ştii locurile? a întrebat Hardesty.

— Ştiu terenul. E la fel ca în munţii care duc spre

Coheeries. Un asemenea drum trebuie să coboare spre fluviu. Calul este obosit pentru că a crescut la oraş şi are picioarele mult prea subţiri ca să alerge toată noaptea pe dealuri. Caii noştri, cu trupuri mai puternice, pot merge şi o săptămână fără să se oprească, la fel ca urşii-polari, care înoată în ocean chiar şi o lună, sau ca focile, care migrează din Alaska până în Japonia. Dacă rezistă peste noapte, iapa asta are nevoie să alerge pe teren plat. O vom îndruma spre fluviu, care este îngheţat bocnă.

— Hii! a strigat Hardesty într-un mod nu tocmai obişnuit pentru localnicii care mânau cai. Pocnind din biciul uns cu ulei, a tras de hăţuri, iar iapa Belmont a cotit spre stânga.

În apropierea fluviului, adevăratul sălaş al bufniţelor şi vulturilor, un loc bântuit de ţipete solitare şi misterioase, era şi mai întuneric, astfel că iapa neagră a gonit aproape în vârful copitelor, blestemând clopoţeii care dădeau de gol poziţia lor pentru fantomele cu capetele cât bostanii care trăiau în crăpături. Singura modalitate de a urma drumul era de a merge de-a lungul panglicii de cer cât de cât iluminat dintre copaci. Pasagerii saniei şi calul au înălţat capetele pentru a vedea drumul palid şi prăfuit de deasupra. Dacă de-a lungul lui ar fi existat vreun zid din cărămidă, s-ar fi izbit de el, însă el era lipsit de obstacole, astfel că au putut trece cu bine prin numeroase serpentine ce coborau doar ghidându-se după copaci şi cer.

Când au ajuns la malul fluviului, au văzut o autostradă albă pe gheaţa acoperită de zăpadă. Ştiind că gheaţa o putea susţine, iapa s-a lansat direct spre ea, reuşind să treacă plutind, dar zdruncinând sania, motiv pentru care copiii s-au trezit. Hardesty a scos un şuierat, iar iapa a cotit spre nord. Curând, a devenit mulţumită şi calmă şi a reuşit să găsească un ritm care a făcut sania să înghită kilometri după kilometri. Zăpada acoperea ca o plapumă mai tot fluviul, însă în locurile în care vântul o îndepărtase, lacurile orbitoare de gheaţă argintie reflectau mişcarea ca de ceasornic a lunii. Munţii dinspre partea vestică se întindeau în depărtare în şiruri albe care, pe măsură ce luna cobora, păreau să se înalţe ca o scară.

— Priviţi! le-a spus Hardesty copiilor, iar când Abby nu a reuşit să vadă, a adăugat: Abby, uită-te aici! Munţii aceia sunt treptele care duc spre lună. Ai vrea să ajungem acolo? Nu trebuie decât să virăm spre stânga înainte ca ea să coboare sub nivelul ultimei trepte…

Câtă vreme au analizat oferta tatălui lor, feţele copiilor au fost scăldate în lumina lunii. Să se afle pe ultima treaptă a scării muntelui era ceva atât de grozav, perlat şi ispititor, încât ei au încuviinţat din cap. Da, voiau să ajungă acolo. Vor renunţa la pământ, pe care abia dacă îl cunoşteau, pentru un loc etern şi rotund în care totul lucea în culori crem şi argintiu. Erau încântaţi să urce scara muntelui spre altă lume şi s-au întristat când prilejul a dispărut, pentru că luna, mereu credincioasă faţă de obligaţiile ei, a dispărut dinapoia balustradelor de gheaţă, care s-au întunecat când ea a plecat.

După o oră, în care temperatura a coborât spre tărâmurile cristaline şi fluviul a ieşit din meandre şi a devenit o cale dreaptă şi lungă, promiţând să le aducă luminile nordului (doar dacă o urmau), au ascultat cu mulţumire fâsâitul tălpicilor pe gheaţă şi zăpadă, socotind că tot ce le rămăsese era să descopere răspântia, să treacă pe lângă Fteley şi să spere că vor putea străpunge invizibilul sarcofag geografic în care se afla Lake of the Coheeries. Însă nimeni nu ajunsese vreodată uşor în Coheeries.

S-au apropiat de unul dintre afluenţii Hudsonului, care cobora de la o asemenea înălţime din munţi şi cădea atât de repede, încât nu îngheţase. L-au auzit de la kilometri depărtare, iar când s-au mai apropiat, l-au văzut prăbuşindu-se printr-o fâşie lungă şi furioasă de apă albă. Abia şi-au putut dezlipi ochii de la el şi nu au văzut că apa, ridicându-se, făcuse lacuri deschise în gheaţă. Fără să-şi dea seama de acest lucru, au îndemnat iapa să meargă la galop cât se putea de repede, până spre una dintre acele strâmtori înguste.

Calul a străpuns apa în două locuri albe, fragmentele de gheaţă au zburat în lături, iar sania a urmat-o cu un bufnet

puternic. Calul şi sania au rămas în poziţie dreaptă şi de plutire. Inerţia şi simţul înnăscut i-au permis iepei să îşi pună picioarele din faţă pe marginea gheţii. A tras cât a putut de tare, ridicându-se pe bancul de gheaţă din faţa ei, iar acesta a rezistat.

Însă, oricât s-a străduit, ea nu a avut puterea de a trage şi sania afară. Când a văzut că începe să ia apă, Hardesty s-a pregătit să-i arunce pe toţi ocupanţii ei pe gheaţă, pentru ca apoi să desfacă hamurile iepei, înainte ca ea să fie trasă înapoi de sania îngreunată de apa fluviului, atunci a auzit un duduit de copite în spatele lui. Până să aibă timp să se întoarcă, a observat ceva uriaş plutind pe deasupra capului, care a aterizat exact lângă iapa care se zbătea să iasă pe gheaţă.

Un cal alb, enorm, apăruse de niciunde şi a tras iapa înainte cu el, de parcă ea ar fi fost captivă într-un câmp magnetic. Sania a reapărut pe gheaţă înainte ca Hardesty să-şi dea seama ce se întâmpla, după care au pornit într-o cursă nebună. Alergând în tandem cu armăsarul, iapa a tras sania cu viteza unei rachete. Membrii familiei Marratta s-au aplecat în faţă pentru a se feri de vântul rece, în timp ce caii, aproape o iluzie de negru şi alb, au căpătat o iuţeală nefirească. Încinse, tălpicile din oţel radiau lumină, umezind drumul de sub ele. Caii alergau atât de repede, încât păreau gata să sfărâme sania, care vibra şi zdrăngănea atât de tare, încât Abby s-a speriat de moarte.

Apoi au virat spre stânga, pătrunzând în munţi, trecând în viteză pe lângă Fteley şi făcând ca uşile să sară din ţâţâni când au gonit prin dreptul lor, călătorind în susul drumului de parcă l-ar fi coborât tunător, lăsând în urmă dâre ca o coadă de cocoş şi porţiuni de zăpadă eliberate, luând curbele dezolate şi înalte ale căii montane.

Au trecut creasta cea mai înaltă a muntelui şi au zburat în jos spre câmpia nesfârşită din Coheeries. Virginia s-a arătat extrem de fericită să vadă în depărtare un şirag iluminat de perle – satele aflate de-a lungul lacului, focurile şi lămpile lor arzând la acea oră matinală, chiar

înainte de răsăritul soarelui.

Caii lor au pornit pe câmpie şi au săltat înainte pe drumul drept. Bineînţeles, au crezut ei, calul alb era o iluzie provocată de frig şi de stelele care se roteau, căci atunci când se despărţea de iapă el se înclina şi urca spre stânga, lăsând în urmă o dâră arzătoare, albă. Chiar şi după ce armăsarul alb a dispărut, iapa a continuat să gonească până la răsăritul soarelui, când i-a dus pe membrii familiei Marratta peste oceanul de câmpuri de zăpadă care mărgineau malurile lacului din Coheeries. Au pătruns în sat aidoma călătorilor de altădată – marcaţi, aproape de epuizare şi plini de entuziasm. Cu puţin înainte de a coti spre casa doamnei Gamely, au trecut pe lângă Daythril Moobcot, care trăgea singur o sanie plină vârf cu lemne.

— Daythril! Ce mai face mama?

— E bine, a strigat Daythril drept răspuns. Sper că ţi-ai adus dicţionarul.

New Yorkul a fost mereu un oraş destinat să fie condus de filfizoni, hoţi şi bărbaţi care te trimit cu gândul la nişte ouă fierte tare. Cei care au stabilit politica lui au fost oameni care au pus gaz peste foc, au turnat sare pe răni şi au vândut castraveţi la grădinar. Iar administraţia lui a fost o absurditate, o amestecătură de demenţe, un muribund obligat să urce scările în goană. Motivul pentru această situaţie este mai curând complex decât întâmplător, deoarece miracolele nu se calculează cu uşurinţă. În schimb, ele reprezintă subjugarea aparentei anarhii şi convertirea ei într-un plan coerent. Aşa cum muzica trebuie să fie ca un stup, în care fiecare notă care se străduieşte să meargă pe calea ei este legată cu blândeţe de un plan de prosperitate şi armonie, un mare imperiu depinde de elementele care îl sfârtecă în bucăţi pentru a avea forţă motrice. Tot astfel şi un oraş care, dacă vrea să îşi dovedească importanţa, trebuie să fie energic, alunecos şi neguvernabil. Un oraş liniştit, cu legi bune, arhitectură frumoasă şi străzi curate este ca o clasă de

prostănaci obedienţi, ca o păşune cu tauri castraţi – în vreme ce un oraş al anarhiei este unul al promisiunii.

Praeger de Pinto era convins de acest lucru. El credea, de asemenea, că instituţiile umane îşi dovedesc deseori cea mai mare strălucire lăuntrică în momentul în care descompunerea lui exterioară a ajuns la apogeu. Astfel, el nu se simţea copleşit de anarhia sau de nebunia unui oraş care nu putea nici măcar să trăiască în conformitate cu cea mai înaltă aspiraţie – aceea de a imita iadul –, motiv pentru care era atât de hotărât să se afunde în corupţia din politica oraşului aşa cum oţelul înroşit se înmoaie în apă şi s-o fiarbă până la evaporare. Cu cât înainta campania, cu atât se sinchisea mai puţin de scopurile lui originale când hotărâse să candideze sau de Jackson Mead. Acum vedea că oraşul se îndrepta spre o furtună, iar când, la intrarea în noul mileniu, legile se vor confrunta cu legile şi drepturile cu drepturile, el voia să îndrume oraşul prin porţile tumultuoase către apa calmă care se afla dincolo de ele.

Dacă presupunerile lui erau corecte şi, prin lipsă de direcţii, apropiata confruntare avea să găsească direcţii de scăpare, el trebuia să procedeze la fel. Aceasta era explicaţia pentru faptul că abandonase metodele tradiţionale şi folosise iarna ca temă de campanie. Ar fi fost foarte duplicitar, şi-a spus el, să câştige funcţia prin mijloace convenţionale, iar apoi să înceapă un mandat neconvenţional, aşa cum anticipa. În schimb, va risca să-şi îndepărteze electoratul declarând abjectul adevăr în toată nebunia lui.

— Insigne de campanie? l-a întrebat el pe şeful de campanie. O risipă de bani. Uite, transmite presei următoarele: „Aceasta este poziţia mea privind insignele. Nu va fi produsă nicio insignă cu de Pinto pentru această campanie sau pentru oricare alta. Cel care consimte să-şi folosească trupul (fără plată) ca afiş umblător este un nătărău care speră să participe la dezgustătorul fenomen de manipulare în masă, iar eu nici nu vreau să aud de aşa ceva. Oamenii care poartă asemenea insigne sunt la fel de

neisprăviţi ca şi femeile care fac un capital din sânii lor. Nu vreau voturile lor, pe al niciunuia.”

— Domnule de Pinto, ce spunem despre Conacul Gracie?

Primarul Hermină fusese cât pe ce să piardă precedentele alegeri în faţa consilierului Magiostra, după ce acesta din urmă se angajase să locuiască în cocioaba lui din Bronx decât să stea în Conac.

— Nu mi-am făcut planuri pentru a locui acolo.

Şeful de campanie a răsuflat uşurat, deoarece Primarul Hermină îşi muta lucrurile de acolo şi închiriase un bordei prestigios pe Mother Cabrini Boulevard.

— Vom folosi Conacul Gracie drept centru de conferinţe, a spus Praeger. Ar fi plăcut să ţinem conferinţe acolo, având aproape spitalul Bird S. Coler şi acea frumoasă fabrică de coşuri din răchită. Dar nu vreau să *locuiesc* lângă o fabrică de coşuri.

— Asta e bine. Îl vom lipsi pe Primarul Hermină de acest subiect.

— Exact. În acest oraş se încasează o grămadă de bani din impozite. Primarul celui mai mare oraş din lume ar trebui să aibă o locuinţă corespunzătoare, ceva care să aibă legătură cu tema cea mai importantă a arhitecturii oraşului. Vom lua o parte din aceşti bani din impozite, cam un miliard, şi vom construi un palat pentru primar. Putem cumpăra etajele superioare şi drepturile aeriene de la patru sau cinci zgârie-nori, punem grinzi între ei şi folosim platforma creată astfel drept fundament pentru o structură mică, aeriană de gen Versailles. Dar ce spun eu aici? Nu va trebui să cumpărăm zgârie-nori, putem folosi dreptul de expropriere şi, pur şi simplu, ni le apropriem.

— Bine, dar ce facem cu companiile imobiliare? Ele ne-au dat cei mai mulţi bani pentru campanie.

— Ducă-se dracului! a spus Praeger. Dă-le banii înapoi! Dacă deja i-am cheltuit, dă bilete la ordin. Tipii ăştia din domeniul imobiliar sunt o gaşcă de miliardari înfumuraţi – mai ales Marcel Apand. Mi se face o greaţă de nespus când îi văd drapelul acela, cu pumnul de gorilă, fluturând pe fiecare clădire din oraş. A venit vremea să se spună

adevărul despre ei, mai ales despre Apand. Sunt corupţi şi venali. Să organizezi o conferinţă de presă.

— Dar cu bancherii? Nu avem cum să garantăm biletele la ordin. Deja i-ai condamnat pe bancheri.

— Merită cu vârf şi îndesat, a spus Praeger. Lipitoarele alea calculate. Îi voi condamna din nou.

— Măcar acest lucru ar fi populist. Oamenilor le plac politicienii care dau în bancheri. Atâta vreme cât nu dai nume, ai putea scăpa basma curată.

— Populist? Cred că tăunii ăia mici şi lacomi care-şi vând sufletele ca să mocheteze podeaua de la un perete la celălalt şi să-şi cumpere televizoare color merită să fie exploataţi până la sânge. Ei şi bancherii sunt făcuţi unii pentru alţii.

Şeful de campanie era foarte tulburat şi bătea darabana cu degetele pe sticluţa cu băutură prinsă la şold.

— Asta înseamnă că dacă vei condamna miliardarii te legi şi de domnul Binky?

— N-ar fi timpul să spunem lucrurilor pe nume?

— Craig Binky este principalul tău susţinător.

— Nu-l supraaprecia.

— Domnule de Pinto, n-o să te voteze nimeni.

— Ba da. Mă vor vota pentru că spun adevărul.

— Dar nu spui adevărul întotdeauna. Câteodată minţi dengheaţă apele.

— Şi mă vor vota pentru că sunt cel mai mare mincinos, pentru că o fac cu sinceritate, cu o anumită eleganţă. Omenii ştiu că minciunile şi adevărul fac casă bună şi că undeva la mijloc se află ceva frumos. Când îi mint în felul meu, le mărturisesc simultan înţelegerea şi suferinţa mea faţă de starea lor, speranţa mea pentru ei şi dispreţul meu faţă de maimuţa din spinarea lor.

Asta mă face să fiu unul de-ai lor. La urma urmelor, *sunt* unul de-ai lor. Vei vedea pe cine vor vota.

— Bine, bine, a spus şeful de campanie. Ştii că nu pot vorbi filosofic cu tine. Există, totuşi, o chestiune practică pe care aş dori să o discutăm.

— Ce anume?

— Următoarea întrunire electorală.

— Ce e cu ea?

— Cine naiba va veni la o întrunire în zori la The Cloisters? Scopul unui miting politic este să strângă o masă de oameni, astfel încât camerele TV să îi arate când le vorbeşti. Nu prea cred că vor veni mulţi oameni la The Cloisters în zori, la minus cincisprezece grade, ca să audă cum îi denunţi. De ce nu o ţii la ora prânzului în Grand Central Station sau în Parcul Foibles?

— Ascultă, a spus Praeger, aplecându-se în faţă, nu poţi organiza astfel de lucruri. Lasă-le aşa cum pică.

— Dar asta este una dintre cele doar trei întruniri pe care le-ai programat. Ce risipă… Măcar mai organizează câteva în plus.

— Nu. Urăsc mitingurile. Nu le suport, mă refer la mulţime.

După ce şeful lui de campanie a plecat aproape cu lacrimi în ochi, Praeger s-a rezemat de spătarul scaunului de lemn care constituia singura piesă de mobilier la sediul lui de campanie (încă nu se hotărâse dacă să instaleze sau nu un telefon). Era cuprins de o adâncă şi profundă certitudine că se îndrepta spre victorie. Dacă ar fi candidat în Chicago, Miami sau Boston, probabil că nu ar fi fost aceeaşi situaţie. Dar New Yorkul era ca un cal în goană, care fusese înţepat de o albină. Singura modalitate de a prinde un astfel de cal era să-l urmăreşti pe traseul lui, înţepat de albină, s-a gândit el – ceea ce intenţiona să facă în cazul improbabilului oraş pe care voia să-l conducă pentru că îl iubea atât de mult şi improbabil.

Mitingul de la The Cloisters s-a ţinut în zori, într-o zi friguroasă şi senină. Praeger a urmărit o jumătate de oră fluviul înviind în albastru şi alb pe când soarele dimineţii lovea sloiurile de gheaţă şi apa. Participarea a fost redusă – întrucât nu apăruse nimeni, nici măcar consilierii sau lucrătorii, cu atât mai puţin reporterii sau spectatorii. De fapt, pentru că era atât de frig, iar soarele încă trebuia să poarte război cu umbrele care zăboveau printre copaci, Parcul Fort Tryon, bogat în vânat nu scosese nicio

veveriţă, vreun porumbel sau şoarece de câmp politizat pentru a sta pe un zid şi a-l asculta pe candidat sau să ciugulească prin zăpadă în ceea ce Craig Binky ar fi prezentat drept „un dejun splendid pentru strângerea de fonduri, la care au participat susţinători îmbrăcaţi cu blănuri de lux”.

Praeger era absolut singur. Neînfricat, s-a lansat într-un discurs politic nu numai cursiv şi melodios, ci şi sclipitor prin analizarea unui larg spectru de probleme politice. Era discursul în care calităţile lui de tehnician, om de stat şi istoric al prezentului erau cel mai bine scoase în evidenţă. Cel care l-ar fi ascultat ar fi fost convins că un vot pentru de Pinto ar fi asigurat o conducere responsabilă, atentă, binevoitoare şi precisă a treburilor oraşului. Bancherilor şi magnaţilor imobiliari le-ar fi plăcut la nebunie. Avea frumuseţile stabilităţii şi niciuna dintre minusurile acesteia. În cele din urmă, aceea era sinteza corectă. Nu a vorbit nici despre iarnă, nici despre Armagedon. În acea zi friguroasă şi însorită, priceperea şi bunul lui simţ s-au combinat în acel gen de apel politic care era şi invincibil, şi fără cusur din punct de vedere tehnic.

Când a încheiat, a fost şocat să audă aplauze. Un bărbat bâlbâit, cu o mustaţă demodată, stătea în zăpadă, nu departe de el. Arăta ca un mecanic halebardier, pentru că, desigur, asta şi era. Praeger a presupus că omul venise în parc să-şi plimbe câinele.

— Nu am câine, a spus Peter Lake. Iar dacă aş avea, lui l-aş aduce până aici într-o zi atât de friguroasă. Am venit să te văd pe tine.

— Sigur? a întrebat uimit Praeger.

— Întocmai. Ai ţinut un discurs bun, din câte îmi dau seama. Mi-a plăcut ce ai spus despre iarnă. Nu ştiu dacă să te cred sau nu, dar nu are importanţă dacă e adevărat sau ba, dacă înţelegi ce vreau să spun. Muzica este adevărată? Nu poţi spune că este sau nu este, şi totuşi ne încredinţăm ei. Eu aşa fac – cel puţin o făceam demult – deşi nu-mi amintesc când. Însă, în ultima vreme, mintea mi s-a limpezit, a mărturisit el, şi-mi aduc aminte anumite lucruri

– cum ar fi, de pildă, nişte fraze muzicale cântate la pian. Numai că nu-mi amintesc unde le-am ascultat. Înţelegi ce vreau să zic?

— Nu.

— E ca şi cum ar veni din trecut, ca şi cum trecutul este o lumină care urcă în întuneric. O simt cu putere, dar n-o pot vedea, nu-mi amintesc. Dar acolo există un pian care cântă. Domnule, mă bucur că te-am surprins singur, a urmat el. Cum să spun, e foarte greu de înţeles ceea ce încerc să spun. Dar lucrurile s-au limpezit cu repeziciune de vreo săptămână; şi mă întrebam dacă… poate… hm… permite-mi să o spun de-a dreptul. Eşti unul dintre noi? Cu alte cuvinte, suntem la fel?

— Mason, adică? a întrebat Praeger, nedumerit. Nu sunt mason, dacă la asta te referi.

— Nu, nu mă refer la asta, a spus Peter Lake, clătinând din cap şi făcând o nouă încercare. E ceva mai personal şi mai important decât atât.

— Dacă sunt homosexual? Sigur nu.

— Nu, domnule. Nu mă refeream la înclinaţiile tale.

— Atunci, la ce?

— De unde eşti? a întrebat Peter Lake, uitându-se la Praeger.

— M-am născut în Brooklyn.

— În ce secol?

— În acest secol.

— Eşti sigur? Pentru că eu cred că nu m-am născut în secolul ăsta, înţelegi? Şi felul în care vorbeşti despre ierni mă face să cred că nici tu, pentru că descrii drept viitor ceea ce a fost cândva trecut. Ştiu asta. Pentru că am fost acolo.

— Păi…

Peter Lake a ridicat o mână.

— Nu te îngrijora, a spus el. Nu-i nimic. Sigur te voi vota, deşi nu cred că sunt pe listele de alegători. O să mă înscriu în Five Points, aşa o să fac, şi te voi vota de zece ori. Sunt foarte recunoscător, pentru că, după ce ai început să vorbeşti despre ierni, am auzit pianul – şi am

văzut că trecutul se luminează în jurul nostru. Am crezut că poate mă vei ajuta mai mult, dar m-ai ajutat şi aşa destul de mult.

— Ce se cânta la pian?

— A, n-aş recunoaşte decât dacă aş auzi clar.

— Şi cine cântă?

— Regret, domnule, nu am nici cea mai vagă idee. Oricine ar fi fost, fata cântă foarte bine.

Oamenii solitari trăiesc momente de entuziasm ce nu pot fi explicate întotdeauna. Când ceva li se pare amuzant, intensitatea şi durata râsului le oglindeşte profunzimile singurătăţii, iar ei sunt capabili să râdă ca hienele. Când ceva le stârneşte emoţiile, acel ceva goneşte prin ei precum Paul Revere[60], trezind sentimente care alcătuiesc armate măreţe. Sărmana doamnă Gamely stătuse singură ani întregi. Când, pe neaşteptate, s-a confruntat cu fiica ei şi cu o întreagă familie, care acum era şi a ei, abia a rezistat şocului şi a strigat furtuni cu tunete.

Virginia şi-a îmbrăţişat mama şi a bocit cot la cot cu ea. Apoi copiii au început să plângă precum pisoii, deşi nu ştiau de ce. Chiar şi Hardesty, mişcat de iubirea dintre mamă şi fiică, şi-a adus aminte de propriii părinţi şi de-abia şi-a reţinut lacrimile.

Însă plânsetele au continuat mult timp după ce ochii lui Hardesty s-au uscat şi când ceasul a bătut sfertul de oră (chiar sunetele ceasului îndemnau femeile şi copiii care plângeau să mai verse şiroaie de lacrimi), el a început să se plimbe de colo până colo nerăbdător, aşteptând ca ele să înceteze.

— Ce-nseamnă asta? a întrebat el. Ce-i asta, o uzină de apă?

Iar apoi, văzând taiorul gri-închis al Virginiei între faldurile paltonului ei, s-a lăsat atât de fermecat de

[60] Paul Revere (1734-1818), gravor şi bijutier american, patriot în Revoluţia Americană, cunoscut îndeosebi pentru faptul că a alertat miliţia colonială în legătură cu apropierea forţelor britanice înaintea bătăliilor de la Lexington şi Concord, eveniment imortalizat de poetul Longfellow în poemul „Goana lui Paul Revere” (n.tr.).

versatilitatea jurnalistului citadin, care poartă o fustă şi o jachetă bine croite, dar şi de fiica din Coheeries, care se simţea în largul ei la ţară, încât şi-a petrecut braţele în jurul ei, i-a mângâiat şi i-a dat pe spate părul de pe faţa înroşită şi a sărutat-o cu o asemenea afecţiune, încât inima doamnei Gamely s-a înălţat ca un balon meteorologic.

În acea noapte copiii au adormit cu greu. Au aşteptat să se trezească şi să vadă Lake of the Coheeries în lumina deplină a zilei cu mai multă nerăbdare decât aceea cu care aşteptau Paştele şi, aşa cum anticipaseră, s-au pierdut curând în frumuseţea zilelor albastre şi a nopţilor, friguroase de iarnă ale lacului, care nu cunoşteau nici început, nici sfârşit. Bun marinar, Hardesty a învăţat imediat să conducă o sanie cu pânze. Au luat-o des pe *Katerina,* cea mai mare şi mai lentă dintre sănii, încărcată cu provizii şi pilote, pornind în zori spre nesfârşirea lacului. Copiii dormeau în poalele femeilor, iar când se trezeau rămâneau uimiţi văzând doar cerul albastru şi gheaţa netedă ca oglinda pe care se desfăşura o furtună de nisip aproape invizibilă, dar de zăpadă. Viteza mare a vântului lipsise fulgii de nea de ornamentele lor, astfel că ei ţâşneau de colo până colo ca bucăţele de sticlă strălucitoare, într-o ceaţă ce arăta ca o pancartă prăbuşită.

În acele expediţii alunecau pe gheaţă cu orele, până când rămâneau atât de izolaţi de orice reper terestru sau sanie, încât ar fi putut fi singurii oameni din lume. La amiază, coborau pânza şi acţionau frânele duble pentru gheaţă. Având-o pe *Katerina* între ei şi vântul dinspre nord şi, cu razele de soare pe feţele îmbujorate, făceau un foc într-o ladă cu nisip şi găteau un cazan de ghiveci. Îl mâncau cu chifle fierbinţi unse cu unt şi cu ceai Algonquin aburind. Patinau o vreme (Hardesty şi Martin au jucat un meci neoficial de hochei şi au descoperit că Virginia le putea fura pucul amândurora şi păstra posesia lui oricât timp voia) sau forau prin gheaţă, astfel că după zece minute puteau prinde cât de mulţi somoni, bibani şi păstrăvi doreau, care erau stivuiţi perfect congelaţi într-un container fixat pe catargul *Katerinei.* Ori puteau naviga

pur şi simplu spre infinit, extrem de satisfăcuţi să călătorească sute de kilometri într-o seducătoare lume de gheaţă şi soare care era a lor, numai să o poată stăpâni. De obicei, în a doua zi după plecare, după ce petreceau noaptea în cele mai moi pilote şi pături, după căderea întunericului, se îndreptau spre casă – alunecând fără ţintă pe gheaţa înstelată. Calea Lactee era atât de strălucitoare încât doamna Gamely i-a prevenit să nu se uite spre ea prea mult timp.

— Bunicul lui Daythril Moobcot, bătrânul Barrow Moobcot, a orbit în felul ăsta, a susţinut ea. Iar în noaptea asta, dacă apare luna, vom avea nevoie de ochelari fumurii.

S-au predat stelelor aşa cum înotătorii cedează valurilor, iar stelele i-au luat fără ca ei să opună rezistenţă. Zilele şi nopţile petrecute pe gheaţă i-au transformat pentru totdeauna pe copii. Lake of the Coheeries se înălţa peste orizontul de gheaţă ca un lanţ de lumini înglobate în dealurile albe care se întindeau lângă lac precum un armăsar pregătit să mănânce fân. Apoi Hardesty îndrepta *Katerina* spre cea mai strălucitoare lumină şi goneau spre ea. Deşi copiilor le plăcea goana spre casă, voiau să stea mereu pe lac.

Pe măsură ce timpul s-a rostogolit înainte şi a luat zilele aurii şi nopţile argintii pentru a le ţese într-o cosiţă, au schiat şi au mers cu sania până în pădurile de molizi şi pini de pe dealuri, s-au dus la han pentru a dansa Filfizonul Grapesy şi dansul Păsării Walla, au făcut dulciuri din sirop de arţar în forma lunii în creştere şi au stat multe ore sub luna adevărată, sub planete, iar stelele au stabilit ora şi lemnele au ars luminos în sobă. Jack, cocoşul doamnei Gamely, a ajuns cât pe ce să înveţe să joace dame cu Martin, dar nu a fost în stare să înţeleagă ideea de a obţine un rege.[61]

Într-o seară s-a făcut neobişnuit de frig. Un vânt arctic a coborât dinspre nord şi a prins satul în menghina

[61] La unele variante de dame, piesa care ajunge la marginea terenului advers se transformă în rege (n.tr.).

îngheţului. Până s-a acomodat la cele minus cincizeci de grade Celsius care guvernau lumea exterioară, casa doamnei Gamely a scârţâit de parcă ar fi fost o corabie pe mare. Casa era bine izolată, însă un curent de aer rece de grosimea unui ac ar fi fost de ajuns pentru a răci o cameră întreagă. Au umplut soba cu lemne de parcă ar fi fost focarul unei locomotive în viteză.

Abby şi Martin construiau o casă din coceni de porumb, îmbrăcaţi cu robe şi ciuboţele din puf, stăteau în mijlocul podelei, între sobă şi şemineu. Doamna Gamely se legăna încoace şi încolo şi îşi urmărea nepoţii. Învelită cu un şal, Virginia citea o ediţie din 1978 a *Enciclopediei Britanice.* Hardesty stătea la fereastră, mai ales că acolo era termometrul. Faptul că temperatura scădea constant şi ajunsese la peste cincizeci de grade sub zero constituia o atracţie pentru cineva cu temperamentul lui. Însă, în realitate, el se afla acolo pentru a privi stelele. Când era frig, departe de luminile oraşului, ele ardeau ca fosforul alb.

În noaptea aceea exista multă mişcare între stele, iar venirile şi plecările făceau totul să pară ca şi cum spaţiul dintre stele şi pământ ar fi fost un port aglomerat, plin de şalupe. Linii sclipitoare care ar fi putut fi lăsate de meteoriţi sfârşeau cu explozii luminoase care se stingeau treptat şi se rostogoleau moale, aşa cum gheaţa zboară de la frâna unei sănii cu pânze. Acele mici jerbe de lumină înfloreau, iar apoi dispăreau. Hardesty şi-a amintit cum se despărţise de ei calul alb pe câmpie, urcând spre cerul de dinaintea zorilor într-un ac de păr curbat de lumină albă, care se dizolvase cu un sfârâit slab.

Tocmai se pregătea să o cheme pe Virginia să-i arate micile scântei de la orizont. Nu mai văzuse aşa ceva decât la urma lăsată de calul alb. Însă când s-a întors, le-a văzut pe Virginia şi pe doamna Gamely aplecate asupra lui Abby, care stătea întinsă pe podea, cu un deget în gură şi respirând greoi.

— Ce s-a întâmplat?’ a întrebat el.

— Abby are o febră cumplită, i-a răspuns doamna

Gamely. Arde toată.

— O fi prins vreo răceală astăzi pe lac, a spus Virginia, care a ridicat copila şi a dat să plece cu ea spre pod, unde era camera copiilor. Apoi a şovăit.

— E prea frig acolo. Va trebui să-i înjghebăm un pat aici.

Hardesty şi-a lăsat palma peste fruntea lui Abby. A tresărit.

— A venit atât de brusc, a spus el.

— Acum câteva minute făcea o casă din coceni, a scâncit Martin.

— Nu-i nimic, Martin. Se va face bine, a spus Virginia cu un glas care era prea tremurător ca să fie liniştitor.

După ce au culcat-o pe Abby, i-au luat temperatura. Avea patruzeci şi două de grade.

— Nu e prea ridicată pentru un copil mic, a spus Hardesty.

S-au mişcat încet în jurul patului, aranjând lucrurile în tăcere.

— Doamnă Gamely, unde locuieşte doctorul? a întrebat Hardesty.

— N-ar fi mai bine să pregătesc o compresă? a întrebat la rândul ei doamna Gamely drept răspuns.

— La naiba cu compresele, a spus Hardesty. Unde locuieşte doctorul?

— În casa de la capătul drumului dintre han şi lac.

Hardesty şi-a pus ghetele, mănuşile şi hanoracul şi a ieşit pe uşă într-o clipă. Frigul nefiresc l-a lovit ca un baros şi a fost cât pe ce să-l doboare. A alergat spre oraş, iar calea i-a fost luminată de stelele care fierbeau.

Ajuns acolo, a văzut bărbaţi alergând pe stradă, spre interior. Şi ei îşi îmbrăcau hanoracele în fugă, iar în întregul sat se auzeau uşi trântite. Însă nu avea vreme pentru a-şi satisface curiozitatea, de aceea s-a dus drept la casa doctorului. Soţia acestuia a apărut în prag drept răspuns la ciocăniturile agitate ale lui Hardesty (iar ea ştia din experienţă că era vorba de tatăl unui copil bolnav).

— Nu e acasă, l-a anunţat ea. Se întoarce peste o oră sau două. Când vine, o să-i spun să vină la tine. Până atunci,

du-te acasă şi pune-i fetiţei o compresă.

— Nu-mi vorbi şi tu de comprese, i-a spus Hardesty pe un ton poruncitor. Unde s-a dus?

Soţia doctorului şi-a dres glasul.

— S-a dus cu ceilalţi oameni la grajdul pentru oi al lui Moobcot, la vreo patru kilometri depărtare.

— De ce?

— Nu ştiu. La uşa noastră au venit o mulţime de oameni cu puşti de vânătoare. Doctorul şi-a luat trusa şi a plecat în fugă. Nu mi-a spus despre ce este vorba. Niciodată nu apucă să…

Hardesty nu a stat să asculte urmarea. A pornit în goană pe drumul înzăpezit care ducea spre câmpurile înalte. Nu avea condiţia fizică necesară pentru a-i întrece pe bărbaţii din Coheeries care, când se apropiaseră de trenul înzăpezit, păruseră pregătiţi ca nişte vânători de munte. Singur pe drumul liber, a descoperit că stelele din toate părţile şi de deasupra îl făceau să ameţească şi să-şi piardă controlul.

Pe un deluşor din câmpie se vedea un staul uriaş. Uşa era întredeschisă, iar spre zăpadă se revărsa o lumină puternică.

Hardesty a intrat. Oile erau strânse laolaltă într-un colţ, bărbaţii din Coheeries stăteau într-un semicerc strâns, cu feţele spre peretele îndepărtat, iar luminile din grajd ardeau deasupra capetelor lor. După felul în care paturile armelor erau aliniate într-un arc, precum cel descris de un evantai, Hardesty a înţeles că ţevile stăteau îndreptate într-o singură direcţie. Câţiva oameni se certau.

— Ăştia se deosebesc de el, a spus unul. Sigur nu sunt la fel.

Celălalt a răspuns:

— Au venit în acelaşi timp şi în acelaşi mod. Nu-mi place cum arată. Pur şi simplu nu-mi place. Încearcă să pară inofensivi, dar poţi să-i crezi?

— Walter, ce vrei, să-i ucizi? a întrebat cineva din lateral.

Hardesty a încercat să vadă peste umerii lor.

— Da, a venit răspunsul, urmat de un zumzet dezaprobator.

Hardesty s-a urcat pe o găleată şi s-a uitat peste capetele bărbaţilor. Stând pe câteva baloturi de fân, bătând din picioare, zâmbind şi mestecând fire de paie, erau cincizeci sau şaizeci de oameni, cei mai ciudaţi pe care îi văzuse vreodată.

Aveau feţele ori ciupite şi strivite, ori lungi şi ascuţite ca nişte fierăstraie. Nasurile cârne, sprâncenele stufoase şi picioarele curbate ciudat erau trăsăturile cele mai şocante. Însă fiecare dintre ei avea în ochi o goliciune care era cumplit de ameninţătoare, chiar dacă nu se putea spune precis de ce. Erau îmbrăcaţi ca nişte circari, cu pălării tari, şi păreau să nu se sinchisească de asta. Purtau costume cu vestă din epoca Edwardiană, ceasuri de buzunar cu lanţ şi bastoane, toate ciudate şi lipsite de eleganţă. Etalau zâmbetele servile ale celor care nu trebuie să-şi ascundă caracterul malefic şi violent. Dar unde era dovada celor afirmate de ei? Şi de unde veniseră?

— Au apărut brusc peste tot, a venit răspunsul la întrebarea pe care Hardesty o rostise cu glas tare şi au început să scotocească prin staule, încercând să fure sănii şi cai. Aşa am prins vreo douăzeci dintre ei, iar apoi, când am socotit că îi prinseserăm pe toţi, am descoperit alţi cincizeci pe un câmp din apropierea morii. Cine ştie? Poate mai sunt şi alţii acolo.

— Atâta vreme cât îl avem pe *el*… a spus cineva.

— Pe cine? a întrebat Hardesty.

Vreo zece oameni au arătat spre pragul unei alte încăperi, spre doctor şi alţi câţiva bărbaţi. Doctorul avea trusa atârnată pe un umăr şi ţinea puşca de vânătoare îndreptată spre ceea ce examina. În drum spre acea încăpere, Hardesty a lovit cu piciorul ceva care a zdrăngănit.

— Am luat tot ce aveau sconcşii ăştia, i-a spus cineva.

S-a apropiat, a examinat mormanul şi a văzut pistoale placate cu aur şi argint, inclusiv câteva cu mânere din sidef, unul sau două revolvere îndeajuns de mici pentru a fi

bune pentru o casă a păpuşilor, boxere din alamă cu stilete proiectate cu arc, bastoane, o puşcă de vânătoare miniaturală şi garote cu mânere din fildeş. Cu toate acestea nu existau arme de vânătoare. Nici schiuri, încălţăminte de mers pe zăpadă sau îmbrăcăminte groasă. Indiferent cine erau, se echipaseră foarte nefericit pentru Lake of the Coheeries.

Hardesty şi-a lăsat mâna pe umărul doctorului şi l-a împins puţin deoparte ca să vadă. După ce s-a uitat, s-a tras înapoi, străduindu-se să îşi recapete suflul şi să rămână în picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine e ăsta? a întrebat el, încă încercând să-şi păstreze echilibrul.

— Aş putea spune, dar nu vreau, i-a răspuns doctorul.

Apoi Hardesty s-a strecurat între bărbaţii cu puşti şi s-a uitat în camera mică în care îl ţineau pe prizonier, care era mai masiv decât amărâţii cu pălării tari, dar nu chiar atât de mare şi destul de slab. Avea o faţă îngrozitoare şi-şi mişca membrele aproape la fel de mult ca şi limba, care îi ţâşnea din gură – părea să aibă o viaţă proprie, lucru care îi scăpase de sub control acelui om. Şi ochii lui se mişcau cu o voinţă proprie, ca nişte şobolani furioşi care încearcă să scape dintr-o capcană. Hardesty a avut impresia foarte convingătoare că în faţa lui se afla ceva nenatural. Ochii şi degetele osoase se mişcau neîncetat. Când şi când, din el părea să izbucnească electricitate şi, evident, înlăuntrul lui exista o suferinţă distructivă cu totul nepotrivită pentru pacea din Coheeries.

— Cine e? a întrebat Hardesty.

— Întreabă-l tu, a venit răspunsul.

— Eu? a făcut Hardesty.

Doctorul s-a uitat cruciş spre Hardesty.

— Da, tu.

— Cine eşti? l-a implorat cu glas abia auzit.

Apoi s-a îmbărbătat, s-a apropiat de prizonier şi a repetat întrebarea cu o fermitate şi autoritate admirabile.

Pearly Soames s-a zbârlit. Tremurăturile lui epileptice şi electrice au încărcat aerul de parcă el ar fi fost o sută de

şerpi cu clopoţei care atârnau de un candelabru. Hardesty a bănuit că acel bărbat ciudat şi camarazii lui nu erau de fapt captivi, ci mai curând se odihneau într-un staul cald în care fermierii avuseseră amabilitatea de a-i aduce. Ideea era confirmată foarte clar de felul cum se cutremura grajdul când Pearly era nemulţumit.

Însă din câte a înţeles Hardesty, asta nu avea nicio legătură cu îmbolnăvirea lui Abby, de aceea l-a tras pe doctor departe de oamenii din Coheeries, privându-i pe aceştia de părerile lui de specialist, în vreme ce analizau cum să procedeze cu straniile creaturi pe care le descoperiseră pe câmpiile şi în hambarele lor.

În noaptea următoare, sub un ciob de lună, Hardesty a plecat cu sania din oraşul Lake of the Coheeries. A pocnit cu biciul deasupra iepei până când ea a luat-o la sănătoasa ca un câine flămând. Deşi era înflăcărată de alergare, acest lucru nu era suficient pentru el şi, scrutând peisajul în toate direcţiile, a strigat la ea să tragă şi mai iute. Lângă el avea o puşcă automată pentru vânătoare. Virginia ţinea alta în poală. Iar doamna Gamely, aflată în ceva semănând cu un cort amplasat pe bancheta din spate, îi ţinea pe Martin şi Abby, având şi ea alături o puşcă Ithaca cu două ţevi, calibrul 18 mm.

Ciudatul domn şi oamenii lui fuseseră escortaţi din oraş până la drumul principal. Acum, familia Marratta şi doamna Gamely trebuiau să treacă printre rândurile lor, deoarece doctorul spusese că nu o putea trata pe Abby. Trebuia dusă neîntârziat la spital. Acum nu se mai puteau gândi la luxul de a se lăsa prizonieri în neclintirea şi siguranţa din Coheeries. Acum aveau nevoie de oraş la fel de mult ca şi atunci când simţiseră nevoia de a fugi din el, de fapt mult mai mult. Doctorul nu dorise să-i dea indicii despre boală.

— Asta va veni mai târziu, a spus el. Vei dori să ştii tot ce se poate cunoaşte despre ea, şi o vei face. Dar nu va avea mare importanţă.

Au rămas fără grai şi nu l-au crezut – ce ştia un doctor

de ţară? – dar au plecat imediat.

Porniseră înarmaţi până în dinţi, pentru că se aşteptau ca prizonierii care fuseseră eliberaţi să încerce să le ia sania şi calul. Exista un singur drum, iar zăpada era prea mare pentru călătoria pe teren deschis. Hardesty a apreciat că vor ajunge din urmă bizara gloată înainte de urcuşul din câmpie spre munţi. În acea situaţie, cu cât mai devreme, cu atât mai bine, pentru că iapa va avea o viteză mai mare pe teren plat decât pe dealuri. O mâna cu atâta hotărâre nu doar pentru că trebuia să o ducă pe Abby cât mai curând de acolo, ci pentru că voia să treacă printre jumătate dintre briganzi înainte ca ei să-şi dea seama că îi depăşise.

Iapa a părut să înţeleagă. Însă dacă acest lucru era sau nu adevărat, ea îi trăgea într-un ritm delirant, ca o locomotivă, pe drumul acoperit de zăpadă întărită.

După ce au traversat cea mai mare parte a câmpiei, au ajuns la o ridicătură de unde au putut vedea drumul care ducea spre munţi. S-au oprit acolo pentru a căuta stepa din faţa lor.

În afara răsuflării iepei şi a fâlfâitului lin al păturilor de pe sanie în adierea nocturnă, nu se auzea niciun sunet. Deşi temperatura era foarte scăzută, adierea părea îmbălsămătoare. Hardesty şi Virginia s-au uitat din nou spre licăririle discrete de pe cerul nopţii abia după ce au privit atent în jur pentru a se asigura că nu era nimeni în apropiere. Norişori roşii, îndesaţi şi simetrici precum ciupercile, graţioşi ca paraşutele şi dispărând la fel de repede ca meteoriţii, înfloreau şi piereau, plutind în jos, având ca fundal stelele şi eterul. La fiecare câteva secunde se lumina şi se stingea câte unul dintre acei norişori, dar câteodată apăreau, într-o succesiune rapidă, şi mai mulţi odată.

— Paraşutişti, a spus Hardesty. Şi continuă să aterizeze. Cine ştie, probabil că asta s-a întâmplat toată noaptea. Poate va continua. Şi nu e vorba de Divizia a 82-a aeropurtată.

Apoi au privit în jos şi, pe măsură ce ochii li s-au obişnuit

cu schimbarea de luminozitate, au văzut câmpia plină de siluete dispersate – indivizi cenuşii şi formaţii întunecate care se zbăteau prin zăpadă ca să se strângă pe drum, unde au alcătuit o coloană dezordonată ce se întindea pe kilometri întregi. Acei soldaţi ai nopţii se deplasau tăcuţi şi hotărâţi, fără a folosi semnale sau lumini. Hardesty şi Virginia au auzit un bufnet în apropierea lor şi apoi au văzut o siluetă încovoiată îndreptându-se de spate şi pornind în goană în josul dealului ca un şobolan.

Fusese un bărbat, care îşi ţinea cascheta cu o mână ca nu cumva adierea care cobora pe coastă să i-o smulgă de pe cap.

— Nu putem ocoli? a întrebat Virginia.

— Calul va intra în zăpadă până la piept. Nu ar putea trage sania.

— Alt drum nu există?

— Ştii mai bine decât mine că nu, i-a răspuns Hardesty. Desfă piedica, a spus el, pregătindu-şi puşca, şi propteşte-te bine cu picioarele. Doamnă Gamely?

— Da, dragule, a venit răspunsul din cortul improvizat din spatele saniei.

— Cât de repede poţi încărca arma aceea?

— Suficient de repede ca să ţin o tavă de plăcintă în aer. Înainte de naşterea Virginiei, eu şi Theodore trebuia să mergem câteodată la Bucklenburg, pe dealuri, a spus doamna Gamely. Lupii erau cât poneii şi flămânzi ca şoimii. Atunci am învăţat asta.

— Abby şi Martin dorm? a întrebat Virginia.

— Sunt înfofoliţi în spatele meu, a răspuns doamna Gamely. Ca nişte iepuraşi în pălăria scamatorului. La fel şi Teddy.

— În regulă, a spus Hardesty, să mergem spre pădure.

A tras de hăţuri, iar iapa a pornit înainte, câştigând viteză pe panta dealului. Zgomotul copitelor ei era atenuat de zăpadă, iar clopoţeii fuseseră scoşi.

Cu tălpicile saniei sfârâind pe drumul neted, au depăşit câţiva rătăciţi care abia aveau timp să se dea la o parte, dar curând sania a început să se ciocnească de formaţii din

zece până la cincisprezece oameni, împrăştiindu-i şi lipindu-i de mormanele de zăpadă de pe marginile drumului de parcă ar fi fost saci cu corespondenţă aruncaţi din tren. S-au auzit focuri de pistol, care i-au alertat pe cei aflaţi înainte şi încă nu ştiau exact ce venea spre ei prin întuneric. Iapa a început să-i lovească pe cei care încercau să i se opună. Asta a făcut-o să încetinească. Din faţă şi din lateral s-au văzut flăcări la gura ţevilor, copiii s-au trezit şi au început să ţipe, iar zeci de rătăciţi s-au agăţat de sanie ori au încercat să urce în ea.

Hardesty, Virginia şi doamna Gamely au deschis focul cu puştile lor de vânătoare, iar zgomotul asurzitor s-a amplificat din cauza răcnetelor scoase de oamenii de pe drum. Cei care mărşăluiau formau o masă ce părea să aibă puterea de a-i opri şi curând i-au făcut să încetinească la un trap mărunt. Calul era rănit, avea nările fremătânde şi îşi arăta dinţii. Nu era nici Athansor, nici un cal de luptă şi, începând să sângereze, l-a strigat. Pentru că era legată de sanie, nu-şi putea folosi decât picioarele din faţă. Asta şi făcea, doborând atacatorii şi apoi trăgând tălpicile ascuţite ca briciul peste membrele şi corpurile lor. Însă acei soldaţi erau atât de numeroşi încât până la urmă s-a văzut silită să se oprească.

Deşi reîncărcau foarte repede, Hardesty, Virginia şi doamna Gamely nu au reuşit să realizeze asta suficient de iute.

— Trageţi continuu! a strigat Hardesty, în vreme ce erau treptat copleşiţi de şirurile de luptători scunzi şi insistenţi, care gemeau şi icneau şi se agăţau de sanie cu mâinile lor cărnoase ca nişte păstăi. Cu cât păreau a fi mai copleşiţi, cu atât luptau mai îndârjit membrii familiei Marratta. Erau sute şi sute de omuleţi, care alcătuiseră un nod în jurul saniei.

Nimeni nu a văzut dâra albă de pe cer, mult mai strălucitoare decât atunci când fusese doar o linie subţire ca de bici spre sud-est. Acum a apărut ca o cometă, lăsând să picure un milion de sclipiri ca de diamant care ardeau scurtă vreme, lăsând cerul plin de fum alb. A trecut pe

deasupra lor, ca un fluturaş de badminton şi apoi a coborât în mijlocul bătăliei, iluminând calul alb la capătul său arzător.

Întâi i-a făcut pe membrii bandei Codiţe să îngheţe de uimire, iar apoi a creat o pârtie printre ei pentru a trece sania. Când se ridica pe picioarele din spate, cele din faţă aminteau de o roată cu cuţite albe, deschizând o tăietură sângerândă prin zăpadă. Când dădea cu copitele, nefericiţii care încasau loviturile erau propulsaţi în aer ca proiectilele de artilerie. Iar când Athansor îşi folosea capul, gâtul şi dinţii, se mişca atât de repede încât părea să fie o armată, nu doar unul.

Apoi, ca un miracol de graţie ucigătoare şi precisă, a început să înainteze, trecând prin omuleţi, câştigând viteză, până când a ajuns să lupte şi să alerge în acelaşi timp. Iapa l-a urmat. Hardesty a încetat să tragă cu arma şi a condus sania. Acum înaintau la galop, peste şirurile tot mai subţiri de Codiţe. Având calul alb la o lungime şi jumătate în faţa lor, au ajuns pe teren liber şi au continuat goana spre munţi.

Calul alb i-a dus fără niciun efort până pe culme, de unde au văzut Coheeries întinzându-se până departe în noapte. Părea un loc prea aproape de stele pentru a fi friguros, un loc din acelea înalte şi liniştite în care nu mai există simţuri, ci doar spirit. Calul alb şi-a întins gâtul lung spre zăpadă şi apoi s-a înălţat. A făcut câteva ocoluri în jurul saniei şi s-a apropiat de iapă. Era de două ori mai mare decât ea. Şi-a aplecat capul uriaş şi i-a atins o parte a feţei. Ea s-a retras un pas sau doi. Apoi el şi-a îndreptat atenţia asupra rănilor ei. Le-a lins, una după alta şi, una după alta, ele s-au închis. Apoi a făcut câţiva paşi şi a pornit în salturi lungi.

Apoi, membrii familiei Marratta au descoperit că erau singuri, iar dunga albă care se întindea pe cer începea să se stingă. Au auzit un sfârâit slab.

Era aproape dimineaţă, luna coborâse, iar stelele obosiseră. Hardesty a tras uşor de frâu, iar iapa i-a dus spre pădurile din munţi.

Consilierii bătrâni cu bărbi mari, şefii de secţii de poliţie, oficialităţile de partid, foştii primari şi scriitorii la comandă au insistat ca dezbaterile preelectorale să trateze şi alte subiecte decât sfinţenia iernii şi teoria echilibrului şi graţiei. Priceput până în vârful degetelor la manevre politice şi învăţat să spună publicului exact ce voia acesta să audă, Primarul Hermină l-a silit în cele din urmă pe Praeger să participe la o serie de dezbateri cosponsorizate de *The Sun* şi de *The Ghost,* niciunul dintre ziare nedorind să îl sprijine pe Praeger, deoarece Craig Binky îl abandonase după ce acesta îl denunţase public drept (printre alte lucruri) „încuiatul cap sec de la conducerea *The Ghost*", „dobitocul nostru cel mai iubit", şi *„ticălos de rezistenţă,* care pluteşte într-un balon pe care l-a botezat *Binkoped".*

Un rinocer uns cu toate alifiile, Primarul Hermină era sigur că în cadrul dezbaterilor îl va călca în picioare pe tânărul idealist proaspăt bărbierit, care era un soi de patrician şi care se expusese atacurilor prin demenţa discursurilor lui despre iarnă. La început, avusese succes, însă acum alegătorii tânjeau după ceva mai dur, iar Primarul Hermină aştepta cu nerăbdare să-l asalteze frontal pe nou-venit, dornic să îl strivească între cele trei pietre de moară ale sale: experienţa, vârsta şi obligaţiile mandatului.

Prima dezbatere trebuia să se ţină în Central Park, deoarece Praeger refuza să apară la televiziune. O detesta şi o ataca ori de câte ori avea prilejul. Cum un pilon important al platformei lui Praeger cerea abolirea televiziunii, nu era deloc surprinzător că patronii de posturi îi acordau sprijinul Primarului Hermină şi îi transmiteau gratis reclamele politice. Au refuzat cu desăvârşire să vorbească despre Praeger, dar acesta oricum nu permitea camerelor de televiziune să se apropie de el. A vorbit dur despre ceea ce el numea sclavie electronică şi şi-a implorat ascultătorii să reafirme întâietatea şi sacralitatea paginii tipărite. Era prima oară

în jumătate de secol când cineva încerca să fie ales într-un post public fără să folosească electronii captivi. În dezbatere doar Primarul-Hermină a fost televizat şi se părea că dezbate cu o fantomă. După zece minute Central Park a început să se umple de oamenii care îşi abandonaseră vetrele electronice pentru a vedea primul om din istorie care avea curajul să sfideze ceea ce devenise cel mai puternic instrument de persuasiune elaborat vreodată. Praeger fusese înţelept când insistase ca dezbaterea să se desfăşoare în parc. Deşi seara era geroasă, a ajuns să aibă în faţă câteva milioane de oameni şi i-a implorat să spargă televizoarele. Pentru mulţi, acest lucru era şocant şi aproape de neconceput. Au rămas ore în şir în frig, ţopăind de pe un picior pe celălalt, în vreme ce vânzătorii ambulanţi au făcut vânzări bune printre ei.

— Cine este personajul care vorbeşte despre iarnă, şi vă spune să vă aruncaţi televizoarele cumpărate cu greu? a întrebat primarul pe un ton batjocoritor.

Însă Asbury Gunwillow se afla în mulţime şi a răspuns:

— Praeger de Pinto! Praeger de Pinto! Până când scandarea a fost preluată de milioane de oameni, iar primarul s-a văzut silit să schimbe placa.

— Mda, de fapt, a spus el, şi eu mă uit rareori la televizor

— Doar programele bune. Cum să zic, emisiunile culturale.

— Ce importanţă are ce urmăreşti? i-a replicat Praeger. Când fluxul de electroni hipnotici începe să-ţi pătrundă în creier, eşti terminat, dus cu capul, condamnat la iad. Indiferent ce ai vedea, dacă nu-ţi mişti ochii şi stabileşti tu ritmul, intelectul îţi este condamnat la moarte. Mintea e ca un muşchi, să ştii. Pentru a rămâne agil şi puternic, trebuie să funcţioneze. Televiziunea exclude asta. Şi, pe de altă parte, Minnie – Nume pe care îl folosea uneori referindu-se la Primarul Hermină – urmăreşti acele ecranizări de romane pentru că ai uitat să citeşti.

— Nu îmi vorbeşti numai mie, a spus Primarul-Hermină. Te referi la întregul electorat şi îl insulţi!

— Numărul de creiere handicapate şi murate electronic nu constituie o problemă, domnule primar, a afirmat Praeger. Problema este că poate sclavii vor dori să se elibereze.

— Îi numeşti sclavi pe cetăţenii noştri?

— Da. Sunt sclavii ochilor clipitori care îi leagă de canapea şi le spun ce să gândească, ce să cumpere şi cu câte pături să se învelească în fiecare noapte.

Silit să bată în retragere, primarul a izbucnit:

— Televiziunea este terenul comun, agora democraţiei, marele comunicator.

— Corect, însă ea comunică doar într-o direcţie, i-a răspuns Praeger. Supune pe toată lumea la decretele ei şi nu analizează niciunul. Le răpeşte nu doar dreptul, ci şi abilitatea de a vorbi. Pe de altă parte, eu nu vreau să comunic cu murăturile. Mulţimea a fost enorm de încântată. Nu ar fi fost mai recunoscători dacă ar fi reuşit să le ofere câteva milioane de păhărele cu rom fierbinte. Uitaţi-vă la cei de acolo, a continuat el. Au picioare. Au muşchi. Respiră şi ies din casă noaptea. Se plimbă prin frig. Pariez că unii vânează, schiază, sparg lemne, ţes, sculptează şi reglează maşini mari. Daţi-mi o noapte lângă foc, o carte, iar nu acel ticălos rectangular care licăreşte şi ţipă în fiecare cameră de zi din ţara asta.

— E retrograd, a declarat Primarul Hermină.

— Am încheiat de prezentat cazul, i-a răspuns Praeger.

Apoi, moderatorul a introdus întrebarea dacă să se desfiinţeze academia de instruire a gunoierilor de pe Insula Randall, deoarece mai toţi cursanţii nu reuşiseră să absolve cursul de făcut zgomot.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a spus Praeger, după ce Primarul Hermină a prezentat un tratat lung despre modul în care trebuie zdrăngănită o pubelă de gunoi. Vreau să vorbesc doar despre lucruri importante – un salariu decent pentru munca grea, ca şi pentru lucrătorii calificaţi, eliminarea infractorilor de pe străzi, interzicerea circulaţiei automobilelor în Manhattan. Vreau să vorbesc despre lucruri măreţe, despre istorie şi oraş,

despre direcţia pe care o urmăm, despre micile tiranii şi despre marile tiranii care trebuie să fie răsturnate, despre dragostea mea faţă de locul în care m-am născut şi am crescut. Nu-mi pasă de pubelele de gunoi. Mă interesează podurile, fluviile şi labirintul de străzi. Cred că ele au o viaţă proprie. Ascultaţi-mă, a continuat el, câteodată îmi vine să mă retrag din cursa pentru alegeri şi să părăsesc oraşul. E un loc dur – prea mare pentru cei mai mulţi, şi aproape întotdeauna de neînţeles. Însă de fiecare dată mă opresc, arunc deoparte ambiţiile şi văd oraşul ca întreg şi, procedând astfel, sunt nespus de încurajat. Pentru că atunci, focul oraşului arde şi alungă ceţurile care îl întunecă frecvent. Atunci arată ca un animal cocoţat pe malul fluviului. Atunci arată ca o singură operă de artă, înveşmântată în galerii schimbătoare de climă, o sculptură cu detalii de neînţeles care se reazemă pe un model mecanic al sistemului solar care este plin de lumini strălucitoare şi sori aurii. Dacă v-aţi născut aici sau dacă veniţi dintr-un loc îndepărtat ori dacă vedeţi oraşul înălţându-se peste câmpuri şi păduri dintr-o casă, nu prea îndepărtată, atunci ştiţi. Bogaţi sau săraci, ştiţi că inima oraşului a fost făcută să bată când a răsunat prima lovitură de secure pe trunchiul primului copac ce trebuia doborât. Şi acest lucru nu s-a încheiat niciodată, pentru că oraşul este ceva viu mult mai mare decât doar fumul şi lumina şi piatra. Oraşul, a spus el cu o emoţie care i-a mişcat până şi pe adversarii lui şi l-a menţinut în ritmul cuvintelor care se rostogoleau, nu este mai puţin obiect de iubire divină decât viaţa în sine sau decât perfecţiunile precise ale universului străbătut de lumină. *Este* viu şi cu răbdare se poate vedea că, în ciuda anarhiei, urâţeniei şi focului, el este în ultimă instanţă drept şi bun. Doamne, cât îl iubesc! Îl ador! Iertaţi-mă, a spus el, acoperindu-şi ochii şi plecându-şi capul.

Primarul nu a îndrăznit să rupă tăcerea mulţimii ce se întindea de la Sheep Meadow până la Eighty-sixth Street, într-o noapte geroasă, scăldată în lumina argintiu-orbitoare ale reflectoarelor. Rămas cu gura căscată,

primarul s-a temut că adversarul lui, care stătea în faţa lui, clar copleşit, avea să câştige alegerile pentru că văzuse sufletul oraşului şi se îndrăgostise iremediabil de el. S-a temut că oraşul avea să răspundă apelului neobişnuit lansat de Praeger. Şi asta s-a întâmplat. Cetăţenii nu numai că au rost fascinaţi, dar, când Praeger a ridicat privirea, oraşul în sine a precizat foarte clar acest lucru. Pentru că-l înconjura cu totul şi sclipea ca un diamant.

OGARUL AFGAN

Peter Lake socotea că puterile tămăduitoare ale timpului învinseseră în cele din urmă nebunia lui şi că învăţa să trăiască în armonie cu alţi oameni. De fapt, când omul pentru care votase de douăsprezece ori în Five Points a fost ales cu o majoritate zdrobitoare, Peter Lake a început să se simtă ca un lider de opinie, în ajunul alegerilor era extrem de satisfăcut de sine. I-a fost lesne să-şi întărească această afectare în devenire obţinând de la Fippo, cel mai bun magazin de îmbrăcăminte pentru bărbaţi, o ţinută care nu era doar respectabilă, ci şi atrăgătoare. Tuns, ras şi cu mustaţa aranjată, faţa lui a ieşit din hăţişul bărbii încărunţite, atenuând impresia de ochi holbaţi ca ouăle, care îi trâmbiţaseră nebunia, şi a rămas surprins să vadă că arăta exact ca un lider de opinie sau, dacă nu asta, agent de bursă sau cel puţin agent naval.

Faţa-i îmbătrânise şi fusese îngrijită până când a arătat ca un veteran care nu vorbea despre război, un om de familie, un cetăţean de treabă, un om de afaceri cu veleităţi de senator, ale cărui ambiţii se liniştiseră de mult – patern, înţelegător, iubitor de muzică şi poezie bună, care păstra în suflet un mare secret, cum li se întâmplă tuturor bărbaţilor, şi care rămâne insondabil.

Cel mai mare şoc pentru el a fost să vadă că avea o faţă blândă. Când avusese timpul şi prilejul să devină blând? s-a întrebat el. Nu a asociat blândeţea cu zilele precedente în care trecuse prin ziduri de celulă ca un proiectil de artilerie. În loc să se arate nedumerit de asta, a pornit să folosească la maximum noua dulceaţă care îşi croise drum în inima lui.

Şi-a găsit o locuinţă decentă. Salariul lui de la *The Sun* se acumulase şi avea bani mai mult decât suficienţi pentru a se simţi în largul lui. A ales o garsonieră într-o clădire veche din Chelsea. Se afla într-un loc atât de izolat, încât atunci când se întorcea acasă, în fiecare seară, se simţea

de parcă ar fi revenit la o fermă. Iar lucrătura în lemn şi mulurile din jurul şemineului şi din apropierea tavanului, care avuseseră parte de linişte şi răbdare ca să rămână neatinse în acelaşi loc vreme de o sută cincizeci de ani, reprezentau o mare mângâiere.

Noaptea, Peter Lake făcea focul în cămin şi se legăna încoace şi încolo, ascultând ceasul ticăind în hol. Ca oricare ceas vechi, spunea: „North Dakota, South Dakota, North Dakota, South Dakota, North Dakota, South Dakota.” Cu toate că nu ştia de ce, era mişcat până la lacrimi ori de câte ori auzea zgomotul făcut de copitele unui cal care trecea prin dreptul imobilului. Chiar şi dimineaţa devreme, când stătea întins în pat şi auzea sunetul scos de pantofii cu toc ai femeilor care se grăbeau spre locurile lor de muncă, lui i se părea că provine de la caii lăptarului. Probabil că asta va fi de ajuns, a gândit el – ceasul care spunea North Dakota, South Dakota, încăpere veche şi tăcută, şemineul, umbrele, câte-un cal în trecere, croiala uşor edwardiană a costumului său. Probabil că va fi iertat pentru că nu-şi aducea aminte ceea ce nu-şi putea aminti. Probabil că timpul se pierduse cu adevărat, iar el, ca alţii care fuseseră azvârliţi înainte ori înapoi, vor sucomba sau se vor adapta şi vor deveni cetăţeni liniştiţi, cu amintiri vagi şi inexplicabile.

Acea cale era lesnicioasă. Micile plăceri se dovedeau deosebit de satisfăcătoare – nu doar convingătorul ceas, ci şi plăcutul sunet al pianului care, după cum pretindea el, urca prin podea din apartamentul unui tânăr muzician (dar despre care ştia de fapt că venea din fiinţa lui). Nu avea importanţă, muzica era frumoasă, iar el nu punea la îndoială acest lucru. Trebuia să se odihnească, să supravieţuiască. Aşadar, ce deliciu era supravieţuirea. Ignorând mesele de la *The Sun* (deoarece prefera să rămână singur), mânca la un restaurant numit French Mill (Moara Franceză), unde chelnerii îi aduceau o placă pe care stăteau scrise zece lucruri. Spunea ce dorea şi i se aducea la masă fără mare pompă. Mâncarea era întotdeauna extrem de bună, ieftină şi însoţită de un pahar

de vin cu aromă fructată din regiuni alpine.

În fiecare seară după cină se ducea la o baie publică. Întâi, un frizer îl rădea şi îi aranja părul. După aceea îşi punea hainele într-un dulap şi făcea un duş cu mare presiune într-unul dintre cele o sută de cubicule. Urma apoi o serie de băi de aburi alternative, cufundări în apă rece, saună, vârtejuri şi duşuri, până când ieşea împleticindu-se, curat ca o perlă virgină (îşi simţea până şi măruntaiele curăţate şi frecate), pregătit pentru a se legăna o oră sau două în faţa focului, pentru ca apoi să se culce pe cearşafuri curate, sub o pilotă uriaşă din puf.

Nu-i era deloc greu să adoarmă. Nu numai că mergea şaisprezece kilometri pe jos în fiecare zi până la *The Sun* şi înapoi, dar era genul de mecanic-şef care nu arunca treburile grele în spinarea ucenicilor slabi ca nişte ţâri. Când trebuia să mute o manta de piston, un piston sau un cilindru compresor, Peter Lake se încorda la fel de mult ca toţi ceilalţi, iar cinci ore petrecute într-un centru spa îi priau foarte mult.

Acum, mişcarea, aerul curat respirat în lungile lui plimbări, legumele proaspete şi carnea slabă de la French Mill, paharul de vin băut zilnic şi băile revigorante, lenjeria curată de pe pat în fiecare noapte, precum şi încrederea lui nestrămutată în Swedish Fland (o spălătorie din apropiere) care îi asigura cămăşi scrobite şi şosete curate în fiecare zi, erau ajutoare excelente pentru a se simţi sănătos şi viguros. Însă corpul lui ar fi rămas o adevărată epavă dacă nu ar fi existat recuperarea miraculoasă a minţii lui.

Iar, după părerea lui, asta se datora calmului pastoral emanat de vechea lui încăpere, ticăitului ceasului, şoaptelor moi ale focului, numeroaselor ore de solitudine şi tuturor lucrurilor care îi apăruseră după visul de nespus, când gonise prin toate mormintele din lume. A încercat să-şi alunge acest lucru din minte, pentru că nimic nu se opunea mai mult noii seninătăţi şi linişti a vieţii lui din Chelsea decât înspăimântătorul adevăr – acela că el, Peter Lake, maestru mecanic, cetăţeanul care îşi închipuia că se

aşezase în cele din urmă şi îşi găsise pacea, devenise de fapt contabilul viu al morţilor şi putea să îi numere, atâţia câţi erau, pe fiecare, pe toţi, unul câte unul.

Într-o seară, Peter Lake stătea singur la French Mill, aşteptând o mică friptură, cartofi prăjiţi, o salată şi un pahar de vin de Brennero. Aşa cum reuşeşte întotdeauna să vină înainte de solstiţiul de iarnă, dar niciodată după aceea, întunericul timpuriu era vesel şi promiţător, chiar şi pentru cei care nu aveau nimic. Pentru Peter Lake, care avea cel puţin jumătate din ceva, luminile de-a lungul Hudson Street erau aidoma celor dintr-un pom de Crăciun.

S-a rezemat de perete şi a urmărit oamenii mergând grăbiţi prin vântul neobişnuit de rece pentru luna noiembrie. Bombardat de cristale de gheaţă care erau emisarii unui viscol, un mecanic de la metrou, care îşi ţinea pălăria cu o mână, a fugit spre căldura din subteran. O femeie îmbrăcată în haine scumpe, care, dacă judecai după înfăţişare, părea că se aventurase rareori dincolo de Upper East Side, a trecut prin dreptul lui cu o expresie îndurerată. Era foarte indecent din partea frigului să se strecoare pe sub blănurile ei. Perlele pe care le purta l-au făcut pe Peter Lake să tresară de suferinţă. A băgat asta de seamă, pentru că i se mai întâmplase.

Aşa că a trebuit să se gândească la femei prima oară de când se trezise şi o văzuse pe tânăra doctoriţă roşcată la căpătâiul patului în care se afla. Nu i-a trecut prin minte că, în parte, motivul pentru care vagabondase putea fi acela de a evita femeile. Şi nu-şi amintea să fi avut obligaţii de vreun fel până atunci, doar că nu era în stare să privească direct o femeie cu ochi albaştri, cel puţin nu în faţă. Iar fetele care se încadrau într-un tipar anume aveau asupra lui acelaşi efect. Şi acum, perlele.

Uşa de la French Mill s-a deschis şi atunci a pătruns zăpadă sticloasă, apoi uşa s-a închis. La început, Peter Lake a socotit că vântul făcuse asta, însă apoi a coborât privirea şi a văzut doi bărbaţi scunzi îndreptându-se către o masă de la celălalt capăt al încăperii. Nu doar că aveau

cel mult un metru cincizeci înălţime, dar amândoi purtau pălării tari şi haine jigărite care, înainte de a fi fost ajustate în partea din spate, fuseseră fracuri cu coadă. Ochii lor erau adânciţi în orbite; feţele lor aveau un aspect ca de piele tăbăcită şi obrajii şi gurile lor osoase erau mari chiar pentru oamenii de două ori mai înalţi decât ei. Mâinile lor erau ca nişte chiftele cu degete mari plate, ca de bebeluşi, la fel de delicate şi ciudate ca labele unei broaşte de copac. Vocile lor erau pe măsură, în sensul că sunau slab, precum ciripitul chinuit al bărbaţilor care s-au căsătorit cu femei-tăietoare de lemne sau cu femei-gardian.

Deşi n-a simţit nici antipatie, nici simpatie, nici curiozitate, Peter Lake nu a reuşit să-şi dezlipească ochii de la ei. Nu discutau; conspirau. Păreau să se urască îngrozitor unul pe altul şi, totuşi, păreau a fi apropiaţi. Curând au început să se certe şi, cu cât mai împătimiţi deveneau, cu atât săreau mai sus de pe scaune. Pe măsură ce s-au agitat şi înfuriat, glasurile lor ciudate au devenit din ce în ce mai ridicate.

Mâncarea i-a fost adusă la masă de un chelner care a făcut un gest spre piticii cu pălării tari care răcneau, apoi şi-a ridicat ochii spre tavan şi i-a coborât, de parcă ar fi vrut să spună: *„La Madonna*!” (Fireşte, toţi chelnerii de la French Mill erau italieni din Brenta.)

Străduindu-se să-i ignore pe cei doi bărbaţi scunzi, Peter Lake a început să mănânce. Însă, indiferent ce ar fi făcut, nu putea să nu audă cuvintele care erau accentuate în cearta lor. Voise să se bucure de acea friptură, dar la un moment dat a fost cât pe ce să se înece cu ea.

Conversaţia omuleţilor se desfăşura cam aşa:

— Ceva ceva, ceva ceva, ceva ceva ceva… *Ogarul afgan alb…* ceva ceva ceva, ceva ceva, altceva, ceva cu totul neinteligibil.

„Ogarul afgan alb.” Acele cuvinte s-au înfipt în mintea lui Peter Lake precum un cârlig de pescuit.

Următorul lucru pe care şi l-a amintit a fost că merge cu pas vioi împotriva vântului dinspre nord. A trecut de

Chelsea şi a pornit spre partea centrală a oraşului.

Indiferent ce însemna, „Ogarul afgan alb” a avut un efect puternic asupra lui şi s-a temut că asta ar putea distruge echilibrul pe care abia îl regăsise. „La naiba!” şi-a zis el. Nici măcar nu ştia de ce mergea, dar a simţit că, dacă s-ar fi întors în camera lui, totul ar fi fost afectat.

„Salvează ceasul, salvează ceasul, salvează ceasul care face tic-tac”, s-a trezit el incantând, ca în zilele în care vagabonda. Iar când s-a apropiat de cartierele comerciale, iluminate strălucitor şi aglomerate, a descoperit că, în ciuda hainelor şi a curăţeniei lui, oamenii se fereau mult de el.

— Nu! a strigat el, asigurându-şi, fără să vrea, luxul unui drum pustiit. Încetaţi! Încetaţi! Încetaţi! Încetaţi… Iar apoi, foarte încet: Încetaţi… Şi-a controlat paşii de maniac. „Voi cumpăra un câine”, şi-a spus el. „Voi cumpăra un ogar afgan alb şi îl voi lua la mine în cameră. Va fi un camarad de nădejde. Întotdeauna mi-au plăcut câinii. De fapt, nu ştiu dacă e adevărat, dar oricum voi cumpăra unul, unul alb, un ogar afgan. Asta trebuie să se întâmple. Probabil că duc dorul unui câine.” Şi-a dres glasul. „Hmm! Asta e – un câine, un câine alb.” Şi s-a apropiat de marile magazine.

Nici Kubla Khan nu ar fi putut porunci înfiinţarea unui cartier mai bun de cumpărături. Oriunde ai fi privit, puteai cumpăra orice, deoarece pretutindeni găseai orice, în magazinele universale care aveau un milion şi trei sute de mii de metri pătraţi şi o sută de etaje şi erau aliniate de-a lungul bulevardelor ca nişte piese de domino. Oamenii din oraşul săracilor puteau vedea aceste temple ale materialismului de dincolo de fluviu cum îşi etalau firmele iluminate electric noaptea sau luminând ca nişte baionete fixate în soarele de peste zi. Şi se întrebau mereu ce erau ele.

Peter Lake a găsit un magazin care vindea câini şi a cerut unul alb.

— Aţi dori un Shar Mein? l-a întrebat vânzătorul.

— Deja am mâncat, i-a răspuns Peter Lake.

— Shar Mein este un câine alb foarte frumos.

— Aha! Bine, să-l văd.

Vânzătorul a dispărut şi a revenit cu un câine sub braţ.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Peter Lake, uitându-se la câine. Nu vreau un mop. Unde-i sunt ochii? Asta e pentru o bătrână care nici măcar nu ştie ce e acela un câine. Să nu-mi aduci ceva care nu poate sări peste o capră de tăiat lemne.

— Ce ziceţi de Ariadne? a zis vânzătorul, arătând spre un Saint-Bernard frumos, alb ca zăpada.

— Da, frumos câine, a răspuns Peter Lake. S-a apropiat de Ariadne şi a mângâiat-o pe capul mare. Câine drăguţ, câine drăguţ, a spus el.

— Nu există altul mai frumos, a adăugat vânzătorul.

— E încântătoare, a spus Peter Lake, dar din păcate nu e destul de mare.

— Nu?

— Nu. Mă gândeam la… la un câine mare, alb, a răspuns el. Unul de mărime eroică.

— Atunci, trebuie să mergeţi la Ponmoy's, l-a sfătuit vânzătorul. Ei sunt specializaţi în câini uriaşi.

Ponmoy's nu era departe şi a găsit magazinul mai uşor decât Third Circle. Pretutindeni erau câini uriaşi, care trăgeau de lanţuri groase din oţel inoxidabil, urlând ca nebunii într-o noapte cu lună plină şi curgându-le balele cu găleata dintre fălcile moi, care atârnau precum cortina de la Roxy[62]. Îngrijitorii le aruncau bucăţi de carne de bizon de câte zece kilograme şi le tundeau părul cu foarfecele de garduri vii.

— Caut un câine mare şi alb, i-a spus Peter Lake chiar domnului Ponmoy.

— Mare? a întrebat Ponmoy. Aici.

I-a arătat clientului un mastiff de culoarea zăpezii, înalt de un metru şi jumătate. Peter Lake i-a dat fiarei roată de câteva ori, apoi a clătinat din cap.

— De fapt, am în vedere un câine de talie şi mai mare.

— Mai mare? Acesta este cel mai mare din magazin. Mai

[62] Fost cinematograf din New York, inaugurat în 1927 şi demolat în 1960 (n.tr.).

mare nu există.

— Sigur? Din anumite motive, simt că vreau un câine alb, cu adevărat mare, unul mare şi alb.

— Nu vrei câine, a zis Ponmoy. Tu vrei un cal!

Peter Lake a rămas nemişcat un moment, model de placiditate, fericire, împlinire şi mulţumire.

— Da… a răspuns el. Nu l-aş putea ţine în cameră, dar ştiu un grajd nu departe. Aş putea merge călare în parc. Un cal…

Curând biblioteca din camera lui Peter Lake, pe rafturile căreia ţinuse înainte doar exemple de angrenaje bine lucrate sau rulmenţi care meritau analizate, a devenit cămin pentru sute de volume despre cai. Existau lucrări clasice, desigur, precum *Îngrijirea şi hrănirea calului* de Robert S. Kahn, *Anatomie ecvestră* de Burchfield şi *Dresajul* de Turner. Însă el cercetase librăriile aproape la fel de minuţios cum făcuse turul mormintelor şi dăduse peste o colecţie sănătoasă de lucrări secundare, terţiare şi trenta-septesimale, cărţi care, ca majoritatea vieţilor, cunosc o glorie foarte măruntă, şi aceea a Judecăţii de Apoi. Avea *Memoriile unui îngrijitor militar* de Moffet Southgate (acesta fusese grăjdar la baza aeriană a marinei), *Catalog de ţesale din Alabama (1760-1823,* de Georgia Fatwood, *Stilul de sărituri afro-californian* de Sierra Leon, *Călăreşte ca un diavol, ticălosule!* de Fulgura Frango) şi o măsuţă de cafea care cântărea douăzeci de kilograme, era tipărită pe piele de viţel, legată cu fir de mătase, gravată cu aur şi care costase cât salariul pe o săptămână al lui Peter Lake, *Album ilustrat cu cai mari albi*[63].

Cel din urmă l-a ţinut treaz nopţi la rând, răsfoindu-l cu o concentrare arzătoare care încerca să extragă de pe vârful limbii, ca să spunem aşa, o legătură cu unul dintre animale sau motivul pentru care simţea nevoia de a le căuta. A privit ore şi ore frumuseţile albe din Camargue[64]

[63] Cărţi inventate de autor (n.tr.).

[64] Deltă din sudul Franţei, renumită pentru turme de cai albi (n.tr.).

şi, făcând asta, a simţit o satisfacţie misterioasă. Desigur, mai puţin satisfăcuţi au fost vecinii lui Peter Lake, care erau treziţi la ore ciudate, când acel domn altfel respectabil, galopa prin camera minusculă şi necheza – nu pentru că s-ar fi crezut cal, ci pentru că încerca să înţeleagă ce avea cu caii şi de ce îl atrăgeau atât de puternic.

Îşi ţinea braţele întinse înainte, imitând picioarele din faţă ale unui cal în alergare, îngheţate într-o fotografie, dar nu avea mijloacele necesare pentru a egala graţia unui alergător cu coama albă, perfect echilibrat. Avea o fotografie a unui cal de foc gonind atât de iute pe pistă încât avea toate picioarele în aer, iar capul îi era înălţat de parcă tocmai ar fi luat o curbă strânsă şi simţea greutatea unui motor care îl dezechilibra. Acea fotografie l-a obsedat pe Peter Lake şi, examinând-o, a încercat să privească în ochii calului, a întors cartea pe dungă şi cu fundul în sus şi a folosit o lupă pe care o adusese din trusa de scule de la locul de muncă. Era ceva deosebit în modul în care calul părea să plutească deasupra solului. Peter Lake nu trebuia decât să închidă ochii şi se simţea zburând. Deosebirea dintre a fi pe sol şi la un metru deasupra lui nu trebuia minimalizată. Cei câţiva centimetri care despărţeau picioarele moi şi relaxate ale unui om şi suprafaţa de pe care ele se ridicaseră şi pe deasupra căreia putea pluti fără niciun efort egalau călătoria pe o distanţă mai lungă decât îşi imaginase cineva vreodată. Peter Lake s-a întrebat dacă, după atâta timp în suspensie pură, îngerii îşi mai aminteau cum să stea în picioare, iar dacă cineva putea deosebi artiştii care lucrau pentru un scop superior de cei care nu făceau asta – nu doar prin profunzimea ochilor îngerilor, ci şi prin uşurinţa mişcării membrelor. El văzuse acel gen de plutire, la Petipas, când copila se înălţase în braţele lui, trecând peste pietrele din curte mult mai lin şi încet decât îngăduiau legile fizicii.

Însă acela putea fi unul dintre lucrurile pe care şi le închipuise, unul dintre numeroasele lucruri care, ca şi terifianta cunoaştere a morţilor, îl împovăra mult. Nu va

reuşi niciodată să explice asemenea iluzii, când el nu avea nici cea mai vagă idee cine era. Cu toate acestea, caii erau atât misterul inexplicabil care îl făcea să treacă de la un lucru la altul, cât şi realitatea cărnii şi sângelui. Se simţea ataşat de ei dintr-un motiv foarte logic; chiar şi atracţia pe care o exercitau asupra lui era nelumească, totuşi, ei puteau fi văzuţi trăgând căruţe cu gunoaie sau transportând turişti prin parc. Şi bineînţeles că era uşor să iubeşti caii, pentru că erau extrem de frumoşi şi deosebit de blânzi. De aceea, Peter Lake se uita îndelung la cai albi fără să înţeleagă de ce, iar iubirea lui faţă de un cal alb despre care nu ştia că îl văzuse vreodată l-a umplut de emoţii inexplicabile.

După o vreme nu a mai existat niciun grajd din oraş în care să nu-i fie recunoscut chipul. Dacă erau prezentaţi la licitaţii sau la expoziţii, Peter Lake era prezent. Deseori stătea pe o stâncă deasupra celei mai umblate alei destinate echitaţiei din Central Park. Dacă ar fi rămas blocat în nebunia din perioada în care arăta ca un cerşetor, n-ar fi înţeles nimic din toate astea. Însă acum se liniştise şi a început să recupereze. În foarte scurt timp, a putut înţelege, mai curând din tiparul propriului comportament decât din înţelegerea dorinţelor lui, că era în căutarea unui cal anume. Era disperat să-l găsească exact pe acela pe care îl căuta, deoarece nu ştia nici de ce căuta, nici ce anume căuta, pentru că văzuse o mulţime de cai albi.

Însă, cu cât mai adânc pătrundea, cu atât mai alert devenea. Pe măsură ce s-a însănătoşit şi întărit, facultăţile mintale l-au slujit mai bine. Dacă nu ar fi existat această situaţie, nu ar fi observat-o pe Christiana.

Era greu să nu o observi. Era genul de femeie care… În fine, ştim cum arăta. Lucru destul de ciudat, spre deosebire de alţi bărbaţi, Peter Lake se simţea în largul lui în prezenţa ei, poate pentru că ea nu avea niciunul dintre atributele care să îl farmece, precum ochi albaştri, obiceiul de a purta perle şi un chip pe care să nu îl poată întâlni fără dor şi dureri profunde. A observat-o pe Christiana

foarte devreme, după ce trecuse pe lângă ea de câteva ori, când ieşea sau intra în vreun grajd. A văzut-o urmărind caii de căruţă în schimbul lor din zori în Red Hook (majoritatea acelor cai erau mici, din rasa Shetland, trăgeau căruţe încărcate cu flori şi trudeau la petreceri aniversare, dar uneori apărea câte-un cal alb mare sau chiar şi un armăsar alb). S-a înclinat uşor în semn de recunoaştere când a întâlnit-o la expoziţii de cai. Iar la licitaţii a observat că el şi ea erau singurele persoane care nu licitau deloc.

Când, în cele din urmă, şi-au vorbit, au rămas uniţi descoperind nu numai că amândoi manifestau interes faţă de cai (niciunul dintre ei nu a îndrăznit să-i vorbească celuilalt despre ceea ce nu ştiau că era, de fapt, o obsesie comună), ci şi faţă de *The Sun.* Peter Lake i-a spus că era mecanic-şef acolo, iar ea a zis:

— Trebuie să fii domnul Purtător.

— De unde ştii? a întrebat el.

Ea ştia pentru că îi spusese soţul. Iar soţul cine era? Omul care conducea şalupa ziarului. De fapt, legătura ei cu *The Sun* şi, drept urmare, prin extensie, cu Peter Lake era chiar mai puternică, deoarece ea era menajeră la casa Penn şi îi citise deseori lui Harry Penn când Jessica era pe drum sau când apărea în numele lui Praeger, pe vremea când acesta candida la funcţia de primar.

— Îl cunosc, a spus Peter Lake. Am votat pentru el de douăsprezece ori şi-l cunosc pe soţul tău. Câteodată îmi dă peşte. Am luat una din scrumbiile de mare pe care mi le-a dat şi am dus-o la French Mill, iar ei au gătit-o cu sos de unt şi verdeţuri. Mecanicii aşteaptă mereu cu nerăbdare vizitele lui Asbury, fie că le aduce sau nu peşte, pentru că nu am pomenit pe cineva care să aibă mai multă răbdare să asculte explicaţiile noastre despre maşini. Vrea să afle despre fiecare.

— În prezent, nu are prea multe de făcut, a spus Christiana. Portul e îngheţat şi a dus şalupa la revizie generală pentru că are necazuri cumplite cu motorul. E un model vechi şi nu prea ştie cum să-l repare.

— De ce nu m-a rugat pe mine?

— Probabil n-a vrut să te deranjeze.

— Deranj? Iubesc motoarele. Spune-mi când va merge la şalupă.

— A mers în fiecare zi.

— Mă duc chiar mâine acolo şi vom vedea ce se poate face.

Peter Lake s-a despărţit de Christiana într-o stare de uimire, pentru că se părea că-şi făcuse un prieten. Un prieten înseamnă fericire, iar prea multă fericire l-ar putea îndemna să renunţe la zbatere. Dar de ce să nu repare motorul şalupei lui Asbury? Asta nu strica defel. Aparţinea ziarului şi, din câte îşi dădea seama, motivul lui de a exista era să poarte de grijă motoarelor de la *The Sun.*

ABYSMILLARD REDUX

Într-o săptămână din luna noiembrie, moftul care a circulat în rândul giganţilor corporatişti a fost achiziţionarea de biserici. Craig Binky nu a vrut să rămână de căruţă, de aceea a cumpărat şase biserici baptiste de pe Upper West Side. Era deprimat, deoarece, potrivit regulilor jocului, acest lucru s-a dovedit o demonstraţie neconvingătoare. La urma urmelor, Marcel Apand avea trei biserici episcopale şi una grecească ortodoxă în Astoria, iar Crawford Bees pusese mâna pe şaizeci de sinagogi.

Se simţise cumplit de jignit când Praeger de Pinto îl atacase în timpul campaniei electorale şi frustrat când acesta ajunsese să câştige alegerile. A simţit că măcar i se datorau unele informaţii despre nava care stătea la ancoră pe Hudson, însă primarul ales a refuzat să-i dea vreun amănunt, afirmând că va anunţa chiar el proiectul, în decembrie, şi că Binky putea afla atunci, împreună cu ceilalţi.

— Dar eu sunt ziar! a spumegat Craig Binky. Dacă nu cunosc aceste lucruri, o să-mi pierd momentul. Te-am sprijinit, iar acum îmi ceri să fac schi pe apă fără frânghie.

Craig Binky a ajuns înapoi la birou şi după aceea şi-a dat seama că nu descoperise nimic.

— Sunt singurul din oraşul ăsta care nu ştie niciun lucru, le-a spus el lui Alertu şi Scroutu. Binky spunea deseori „niciun lucru” în loc de „nimic”. Voi îndrepta *asta.*

A apelat la lumea interlopă şi, plătind 100.000 de dolari, a aflat că figura centrală era Jackson Mead şi câte 50.000 pentru fiecare, ca să afle de reverendul Mootfowl şi de domnul Cecil Wooley. La unul dintre numeroasele banchete organizate de publicişti în toamna aceea, Harry Penn, care auzise zvonuri despre achiziţii şi că Binky credea că ştie mai multe decât oricine, s-a convins dintr-o privire că zvonurile se adevereau. Craig Binky era umflat

ca o găină sălbatică din Cornwall (aşa spunea el), atât de mândru, încât păşea ţanţoş chiar şi când şedea. După cuvântarea lui Binky (care trebuia să fie în onoarea editorialistului E. Owen Lemur, dar a sunat cam aşa: „Întotdeauna m-a plăcut. M-a socotit măreţ. A spus într-o zi că voi…"), Craig Binky nu a rezistat ispitei de se ridica în picioare pentru a rosti: „Cunosc numele oamenilor de pe nava de pe Hudson. Hm!" Apoi s-a aşezat.

Harry Penn s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

— Te referi la Jackson Mead, reverendul Mootfowl şi domnul Cecil Wooley? Craig, dar şi vânzătorii tăi de ziare ştiu asta, iar ei n-au trebuit să-i plătească lui Sol Fappiano două sute de mii de dolari ca să afle.

— *Cum* au aflat? a întrebat Craig Binky, mai alb la faţă decât zahărul pudră pentru prăjituri.

— Ei citesc *The Sun,* a minţit Harry Penn. Întotdeauna citesc ziarul meu. Credeam că ştii.

Craig Binky a hotărât că pentru a-şi salva poziţia va îndura orice povară şi va plăti orice preţ şi va afla exact ce se petrecea. Trebuia să-şi recâştige onoarea. A decis să întrebe un computer.

A instalat pneuri de iarnă la unul dintre automobilele lui de plimbare şi a mers până în inima oraşului Connecticut, unde o clădire uriaşă, cocoţată pe o faleză de calcar şi arătând ca un războinic, domina o vale liniştită. Acolo se găsea un terminal al National Computer din Washington. Megamăgăoaia de siliciu din capitală era ocupată mai tot timpul cu lucruri pe care nu le pricepea nimeni, dar câteodată funcţiona câteva minute şi pentru public.

— Asta e? l-a întrebat Craig Binky pe directorul instituţiei când a fost condus într-o încăpere de mărimea a două sute de hambare mari, plină până la tavanul înalt de şiruri de pietre funerare electronice.

— Asta? a întrebat directorul drept răspuns. Sigur că nu. Această instalaţie este doar terminalul. Aici transformăm limbajele utilizatorilor într-un algoritm specific pe care marele computer din Washington să-l poată înţelege.

— Vrei să spui că la Washington se află un computer mai

mare decât ăsta?

— În realitate, nu. E doar cât o casă, dar inima lui este menţinută tot timpul la zero absolut. Una dintre memoriile de acces aleatoriu de mărimea unui grăunte de nisip are capacitatea unui model cât o cameră din, să zicem, 1990. E ca un creier, iar terminalele sunt ca simţurile distribuite în tot corpul. Fă analogia cu creierul tău care, cu toate că are mărimea unei…

— Mingi de baschet, au spus Alertu şi Scroutu.

— Exact. Cât o minge. Cu toate astea, este mult mai mic decât corpul şi totuşi mult mai inteligent.

— Să trecem la treabă, a spus Craig Binky, nerăbdător.

— Ai adus chipurile?

— Ce chipuri? Eu vreau doar să pun o întrebare.

— Doar o întrebare?

— De ce nu?

— Onorariul maxim e de un milion de dolari.

— Merită.

— Prea bine. Tu hotărăşti. Care este întrebarea?

— Cine este Jackson Mead?

— Te va costa un milion doar ca să primeşti acces la serverul central.

— Pentru numele Domnului, întreabă!

Un operator s-a apropiat de un terminal şi a tastat o serie de coduri şi solicitări. Apoi a scris: „Cine este Jackson Mead?”

Un moment mai apoi, pe un ecran din rubidiu roşu au apărut două cuvinte: „Nu ştiu.”

— Cum adică, nu ştiu? a strigat Craig Binky. Dă-mi voie să vorbesc cu el!

— Se poate realiza şi o legătură vocală.

— Lasă-mă să vorbesc cu blestemăţia asta.

— Nu prea-ţi recomand aşa ceva.

— Dă-mi-l pe ticălos la telefon! a răcnit Craig Binky.

— Bine. Dă-i drumul!

— Ascultă, dobitoc nenorocit! a început Craig Binky. Am plătit un milion de dolari ca să pun o întrebare simplă, şi-mi zici că nu ştii răspunsul.

— Şi? a scris computerul.

— Se spune că ştii totul.

— Cum naiba să nu ştiu?

— Eşti un impostor. Ar trebui să vin până la Washington şi să te distrug.

— Mă ameninţi? a întrebat computerul.

— Da, a spus Craig Binky, ţopăind de pe un picior pe celălalt, ţinându-şi pumnii strâns şi ridicaţi aer. Te ameninţ. Fiindcă eşti un laş.

Computerul nu s-a grăbit să răspundă, apoi a scris:

— Eşti un infect.

— Să-ncerci numai să-ţi încasezi banii, a urlat Craig Binky în timp ce a ieşit valvârtej.

Computerul a apelat numerele de înregistrare ale fiecărui instrument financiar din portofoliul substanţial al lui Craig Binky şi, până când el a apucat să iasă pe uşă, s-a redactat o plângere legală, căreia i s-a dat răspuns, s-a dat o hotărâre judecătorească, iar conturile lui au fost anexate, s-au confiscat onorariile şi penalităţile aferente corespunzătoare, iar ştirea despre caz a apărut în toate ziarele din ţară, mai puţin în *The Ghost.*

— Ce blestemat de robo-matroană! a spus Craig Binky în maşină către Alertu şi Scroutu. Un robo-demon!

Cu toate acestea, nu a aflat nimic despre Jackson Mead, în vreme ce restul lumii ştia. Zi după zi, amănuntele erau dezvăluite de presă, şi nu numai, pregătind anunţul lui Praeger de Pinto pe întâi decembrie. Pentru Craig Binky, totul era extrem de supărător. Deşi el nu avea habar, Abysmillard ştia.

Abysmillard? Da, Abysmillard.

Dintre toate creaturile Domnului, cea mai abisală a fost Abysmillard. Încă de când era sugar, fusese umed şi neplăcut la atingere, apoi, pe măsură ce crescuse, abisal-deosebirile lui ascunse înfloriseră. Oamenii golfului îl păstraseră (pe Peter Lake îl alungaseră, pentru că nu era cu adevărat unul de-ai lor), dar speraseră mereu în secret, iar câteodată nu chiar atât de secret, că se va întâmpla

ceva care să-l răpună – vreun raid al indienilor, o scoică otrăvitoare, o furtună apărută pe neaşteptate care să-l surprindă departe de ţărm în canoea lui din muşchi.

La naştere mama lui a murit de spaimă. Cum nicio femeie a golfului nu voise să-l alăpteze, a fost pus într-o colibă din tablă galvanizată, acoperită cu paie, împreună cu o capră oarbă. Nu a învăţat să vorbească, exprimându-se doar prin icnete şi râgâituri, şi totuşi, putea ţine discursuri la fel de lungi ca un senator care a băut ceva mai mult decât se cuvine. Când oamenii golfului jeleau ceva, Abysmillard era de obicei cuprins de o manie a veseliei, iar când ei sărbătoreau, el se bosumfla. Un ochi privea spre dreapta, iar celălalt spre stânga şi spre tavan. Pentru a-şi îndrepta atenţia asupra vreunui lucru pe care voia să-l cerceteze, trebuia să-şi mişte capul pielos şi cu păr încâlcit şi lung. Astfel doborâse la pământ nenumăraţi bătrâni şi copii, făcându-i până şi pe cei mai puternici să-şi piardă cunoştinţa, şi azvârlise un mare număr de oale cu ghiveci de stridii în ţărână.

Oamenii Golfului nu erau tocmai cunoscuţi pentru dorinţa lor de a se îmbăia, dar la acest capitol, Abysmillard era de departe campion. A trebuit să aibă propria colibă pe propriul lui acru de pământ, iar asta de dragul oamenilor care doreau să mănânce ţipari vii… Şi totuşi, avea o poftă grozavă de fete şi a provocat multe necazuri cu flirturile lui monstruoase, care te lăsau năuc.

Avea dinţii ca indicatoarele care apar în taberele mai îndepărtate ale armatelor expediţionare pentru a arăta calea spre locurile mai prietenoase şi mai strălucitoare ale lumii. Şi dinţii lui indicau toate direcţiile. Rănile mărşăluiau în jurul corpului său şi erau vizibile, în ciuda părului încâlcit şi plin de pământ de grajd – la fel mărşăluiau şi creaturi ocazionale care îşi iţeau capetele de dedesubt. Era de departe cel mai singuratic dintre oameni: nici măcar el nu-şi putea tolera prezenţa şi era deseori văzut galopând prin zonele cu apă mică, fluturându-şi braţele, urlând şi încercând să lepede de pe sine carcasa oribilă care îl înconjura şi-l tortura.

S-a presupus că diformitatea, mărimea uriaşă şi viaţa nespus de agitată îl vor trimite curând în mormânt, iar oamenii golfului erau nedumeriţi că el a continuat să trăiască, în vreme ce restul se stingeau. S-au gândit că nu avea pentru ce trăi, dar se înşelau. El iubea fluturii şi credea în secret că el, la fel ca omida, îşi va pierde învelişul monstruos pentru a deveni o creatură graţioasă şi sclipitoare pe care o va iubi oricine. Pe măsura trecerii anilor, a aşteptat metamorfoza proprie, invadat de un singur scop şi întărit de o singură speranţă. Era atât de învigorat de acea credinţă, încât în realitate a trăit cu mult mai mult decât era de aşteptat, până când a ajuns să fie îngrozitor de bătrân chiar între oamenii cu o longevitate remarcabilă. Spre lunile de iarnă de dinaintea trecerii în următorul mileniu, el a rămas singurul din mlaştini şi stătuse singur vreme de câteva decenii. Într-un fel, a fost bine că oamenii golfului nu mai existau acolo ca să vadă ce se întâmplase cu lumea lor şi că singurul supravieţuitor se obişnuise toată viaţa să îndure orice fel de mizerie şi să privească doar spre viitorul îndepărtat, plin de speranţe.

Vremurile grele, prosperitatea şi războiul – pe scurt, istoria – duseseră la extinderea portului şi la dispariţia mlaştinilor de care oamenii golfului depindeau în totalitate. În perioadele de dezvoltare, fabricile şi portul s-au întins dincolo de papură şi noroi, schimbând terenul viu în ceva la fel de productiv ca roca. În perioadele de cădere economică, echipe de lucrări publice au mers acolo pentru a umple zonele dintre uscat şi ocean: pentru că mersul pe jos sau deplasarea cu vreo ambarcaţiune era imposibilă, acele zone au fost socotite inamice ale organismului politic. În vreme de război, terenul a fost ocupat de şantiere navale, terminale pentru mărfuri şi depouri pentru materiale de luptă. Drumuri noi, începând cu Pulaski Skyway, au fost implântate ca nişte săgeţi şi suliţe prin inima mlaştinii, iar aeroglisoare şi elicoptere i-au răpit seninătatea şi profunzimea. Apele au fost otrăvite şi pângărite de unsori şi mizerii. Cincizeci de rafinării şi uzine chimice au transformat respiraţia într-un act de

curaj. Zidul de nori s-a retras spre alt loc. Deşi când şi când el a mai pătruns spre uscat şi a azvârlit vreun suflet derutat sau a tras vreunul după ce a plecat de acolo, el a părut să prefere oceanul deschis.

Unii dintre oamenii golfului fuseseră uciși de către poliţie la marginile mlaştinilor, alţii ajunseseră striviţi de nave uriaşe pe şenalele extinse, iar alţii fuseseră prinşi sub şalupe mari care goneau pe canale cu muzica urlând şi având pe punţi oameni care, daţi cu loţiuni de bronzat, stăteau întinşi la soare. Pe măsură ce secolul a înaintat, iar rafinăriile şi-au sporit producţia, copiii au început a se naşte cu diformităţi fantastice, dar, spre deosebire de Abysmillard, cei mai mulţi nu erau înzestraţi cu talentul supravieţuirii. În cele din urmă, au rămas doar Humpstone John, Abysmillard şi un bărbat mai tânăr, pe nume Boojian. Humpstone John a murit de friguri. Boojian s-a aventurat prea departe spre marginea gheţii şi a fost măturat în apa îngheţată a oceanului.

Abysmillard a încercat să trăiască în ceea ce mai rămăsese din casa lui, dar vânătorii de raţe şi cei care foloseau capcane erau atraşi de ea, sperând să o folosească drept ascunziş sau loc de depozitare, iar dacă îl găseau pe posesor înăuntru reacţia lor era invariabil un asemenea amestec de teamă şi dezgust, încât trăgeau cu armele drept formă de terapie, pentru a exorciza creatura care stătea întinsă în întuneric şi îi ţintea cu ochii imposibil de goi ai trecutului. Deşi nu-l nimereau când trăgeau cu puştile, acei oameni au făcut o mulţime de găuri în acoperiş şi pereţi. Temându-se că într-o zi vânătorii vor nimeri ţinta, el s-a mutat într-o groapă umedă, făcută în solul moale, o vizuină de bizam pe care a ocupat-o după ce bizamii fugiseră de acolo, deoarece apa devenise prea poluată cu uleiuri. Acela era un soi de mormânt, însă avea o a doua ieşire.

O dată la câteva zile ieşea pe întuneric să se hrănească. Mânca muguri de papură, melci, peşti mici pe care îi prindea cu plasele pe care încă le putea împleti şi câte-o scoică sau două, dacă reuşea să găsească. Când era

norocos, reuşea să aducă la mal câte-un somon sau o scrumbie de mare care ajunsese în curcubeiele produse de deversări de ulei din întâmplare, ori prindea vreo pasăre migratoare care avusese temeritatea să coboare acolo. Tot ce mânca avea gustul animalelor crescute într-un garaj, însă el nu mânca mult, şi asta l-a salvat.

Mai toată viaţa fusese uriaş – avusese doi metri şi zece înălţime şi o greutate de peste o sută treizeci de kilograme. Însă înainte de începutul celui de-al treilea mileniu, avea doar un metru cincizeci şi cântărea doar o treime faţă de greutatea obişnuită. Vreme de peste douăzeci de ani, cât a trăit în vizuina aceea, respirând rar, privind cu ochi goi în faţă, ca un om care are febră, el se transformase. Schimbarea se petrecuse atât de lent, încât nici nu-şi dăduse seama, dar carnea i se rearanjase.

Treptat, dinţii i se aliniaseră, astfel încât nu mai împungeau în stânga şi în dreapta, ci numai într-o direcţie, iar ochii îi deveniseră sincopaţi. Era o mare uşurare să nu mai fie silit să privească simultan în două direcţii! Iar acum, când putea percepe profunzimea, a simţit că aparţinea mai mult lumii şi nu rămăsese doar un observator al unor imagini plate. Pe măsură ce s-a hrănit din sine, organismul dăduse dovadă de o disciplină admirabilă când se debarasase de ceea ce fusese rău dintru început. Coşurile, rănile, umflăturile şi diformităţile micotice dispăruseră. Părul lui, care nu mai era încâlcit după ce fusese cât pe ce să se înece într-o groapă plină cu terebentină şi petrol lampant (asta a ucis şi toţi paraziţii de pe el, iar acum era alb şi înfloritor). Curăţate chimic pentru prima oară, hainele de pe el au devenit la fel de moi şi aeriene ca în ziua în care femeile din golf le făcuseră din lâna oilor de plajă şi a pecarilor.

Abysmillard era conştient doar de faptul că treptat avea să piară de foame, că anotimpurile se scurseseră şi că el era totuşi în viaţă. La fel ca animalele, era capabil să stea absolut nemişcat perioade de timp care părea lungi cât eternitatea. Nu făcea nimic altceva decât să privească lumina şi să asculte vântul. Iarna vedea fulgii de nea

căzând în faţa ieşirii din vizuină şi soarele cobora suficient de mult pentru ca lumina lui să amintească de fasciculul lanternei unui vânător şi să îl orbească atunci când cobora pentru a încălzi adâncul adăpostului. Câteodată, viscolele urlau deasupra solului, ţinându-l treaz cu vaietele şi bufniturile lor. Dacă vreun avion zbura la mică altitudine deasupra mlaştinii, el îşi închipuia că venise un înger ca să îl ia cu el.

Acea diminuare lentă ar fi putut continua până când ar fi ajuns ca un fir de aţă, moment în care ar fi putut fi înghiţit de aer sau luat de vânt şi dus tocmai până în Polinezia. Însă a fost silit să iasă din locul în care se retrăsese.

În vechile vise de foc ale oamenilor din golf, ultimele zile, deşi dificile, nu trebuiau să stârnească teama. După cum suna Al Treisprezecelea Cântec, un semn sigur că sosiseră ultimele zile era când „un curcubeu solid izvorăşte din gheaţă pentru a sări peste perdeaua albă, iar pe arcul său de lumini licărind se vor vedea o mie de trepte zâmbitoare”. Cât muncitorii au rămas peste noapte ca să le construiască de jur împrejurul mlaştinii, Abysmillard a putut vedea cheiurile şi fundaţiile acelui curcubeu. Cu toate că locurile de lucru erau aglomerate de schele şi giulgiuri uriaşe, ele se iluminau deseori şi străluceau, iar lumina în multe culori practic ardea prin prelatele care fluturau. Cum ştia cel de-Al Treisprezecelea Cântec, Abysmillard a bănuit că acele cheiuri vor da naştere unor fascicule care se vor uni într-un singur arc.

S-ar fi mulţumit să aştepte liniştit toate astea, însă gheaţa devenise atât de groasă, încât nu a mai putut găsi hrană. A încercat să o găurească folosindu-se de barda lui de lemn şi chiar de sabie (deşi sabia era rareori dizgraţiată pentru o asemenea sarcină). Nu mai văzuse niciodată o oglindă atât de perfectă. Iar ultima oară când încercase să facă o gaură în ea, după ce firele fuseseră legate în fundaţiile dispersate, văzuse că lumina de la suprafaţă nici nu se compara cu străzile şi bulevardele multicolore care ţâşneau prin lumea îngheţată de dedesubt. Fasciculele ţesute s-au aprins ca pulberea de puşcă şi au rămas în faţa

ochi lor lui Abysmillard preţ de jumătate de oră cât el, orbit, a bâjbâit, încercând să-şi găsească sculele.

Singura lui speranţă era să ajungă la marginea gheţii, acolo unde ea întâlnea oceanul, unde putea pescui chiar de pe banchiză sau face o copcă în ea, deoarece nu era la fel de groasă şi stabilă ca gheaţa dinspre uscat. Cu multă vreme înainte, când portul îngheţase cu totul şi oamenii golfului trăiau în mlaştini cu miile, în zeci de cătune, ei merseseră spre ocean şi pierduseră mulţi bărbaţi. Câteodată, şi-a amintit el, apăreau valuri de aproape doi metri şi jumătate care săreau peste pragul de gheaţă ca o limbă uriaşă, care apoi îi trăgea pe pescari în apa rece. Bărbaţii dispăruseră printre cioburile mişcătoare de gheaţă ascuţită ca briciul şi fuseseră tăiaţi în atâtea bucăţi, încât până să ajungă prietenii lor în locul în care dispăruseră, tot ce se mai putea vedea erau pete roşiatice care înfloreau lin pe dosul podelei transparente pe care aceştia stătuseră.

Era extrem de primejdios să se ducă acolo singur, pentru că ar fi fost foarte greu să îşi croiască drum peste marginile sparte, vântul bătea cu putere, iar oceanul trimitea unde care se furişau kilometri întregi de-a lungul suprafeţei îngheţate. Pe întuneric ar fi avut prea puţine şanse de a le vedea sau evita. Totuşi, ar fi fost puţin probabil ca el să ajungă vreodată la ocean, deoarece o deplasare de peste douăzeci de kilometri, la o temperatură mult sub zero grade, ar fi reprezentat prea mult pentru cineva atât de fragil ca el. La fel ca toţi oamenii golfului, era atras de pericole, astfel că a pornit într-o noapte în care luna i-a luminat drumul, iar gerul i-a fost un înger cu o sabie de gheaţă.

Deşi îşi dădea seama doar în parte, în cele din urmă ajunsese să fie el însuşi. Se deplasa cu graţie, ochii îi deveniseră blânzi şi inteligenţi, părul lung şi alb flutura ca acela al unui patriarh, iar acum era pregătit să pătrundă în comunităţile prospere din care fusese exclus toată viaţa. Însă nu mai rămăsese nimeni din ele! Cu toate că rezistase până la capăt, reuşise asta fără să fi fost îmbrăţişat măcar

o singură dată. A presupus că existau şi alţii ca el, poate cu sutele. Atunci şi-a imaginat că nu ar fi chiar drept ca atât de mulţi oameni să fi trăit, traversând o asemenea singurătate, fără să primească recompensa supremă. Asta i-a dat curaj pentru a face ultima explorare pe gheaţă.

Oamenii au fost emoţionaţi de venirea bruscă a unei ierni atât de măreţe şi (au gândit ei) de inegalabile. Până şi cei care se temeau şi detestau vremea friguroasă şi zăpada au fost seduşi imediat de nopţile polare, argintii, şi s-au alăturat unui spectacol medieval de săniuş, şezători în jurul focurilor şi seri petrecute sub stele. Era ca şi cum paralizia câteodată veselă pe care iarna o pune uneori la picioarele Crăciunului sosise pentru a rămâne pe vecie. Straturile groase de haine au făcut carnea mai misterioasă şi mai ispititoare decât în alţi ani, s-a reinstaurat o anumită atitudine curtenitoare, iar lupta împotriva vremii i-a micşorat pe toţi, îndeajuns ca oamenii să-şi dea seama că una dintre caracteristicile fundamentale ale umanităţii a fost şi va fi mereu fragilitatea. Cetăţenii fascinaţi nu s-au mai dus în multe locuri şi nici nu au muncit cu râvnă ca de obicei, dar au trăit mai bine ca niciodată.

O modalitate preferată de petrecere a timpului a fost patinajul pe fluvii, până în port. Vânturile puternice au curăţat suprafaţa gheţii de zăpadă şi au troienit-o pe malurile Hudsonului, East River şi pe ţărmul golfului, alcătuind fortificaţii cu multe etaje prin care – după modelul catacombelor romane – au fost săpate o sută de mii de pasaje şi tuneluri care duceau spre încăperi din zăpadă care au slujit drept restaurante, hoteluri, magazine şi hanuri improvizate. Familiaritatea şi diversitatea acestor locuri fără nume s-a dovedit mult mai atrăgătoare decât magazinele convenţionale din oraş, iar newyorkezii au făcut tot ce s-a putut ca să evadeze din pătratele şi dreptunghiurile în care fusese împărţit Manhattanul şi să ajungă în oraşele din zăpadă cu forme şerpuite. Semilune, cercuri, galerii slab luminate, cu poteci parţial înclinate şi încăperi care duceau spre camere care, la rândul lor, dădeau spre lanţuri de săli, peşteri şi locuri secrete, au

contribuit mult la eliberarea şi încântarea celor care fuseseră crescuţi conform unghiului drept. Patinatorii alunecau dintr-un loc în altul, pierzând noţiunea timpului şi dispărând zile întregi în oraşele nămeţilor de zăpadă. Familii întregi mergeau acolo pentru a dormi în camere din zăpadă, mâncau carne friptă pe frigărui minuscule şi participau la curse pe gheaţă, doar pentru a-şi da seama că uneori stăteau acolo cu zilele şi că toate întâlnirile lor programate fuseseră nesocotite violent. Însă deseori cei cu care ar fi trebuit să se întâlnească uitaseră, la rândul lor, şi puteau fi găsiţi pe gheaţă. Nămeţii şi fluviile îngheţate erau totuşi mijloacele potrivite pentru a ajunge în portul care, la vreme de zi, era ca o câmpie care susţinea armate, iar noaptea un festival şi un observator pentru stele.

Pe gheaţă s-au înălţat mii de corturi care au rivalizat cu palatele din zăpadă. Cel care nu trişa şi se deplasa printre şiruri se putea rătăci cu uşurinţă în labirintul de alei şi bulevarde care erau înţesate de patinatori, negustori şi echipe de jucători de hochei, îmbrăcaţi colorat, oameni care făceau curse sau se deplasau la concursuri de curling desfăşurate în pătratele mari, plasate la întâmplare peste tot în oraşul de corturi. Deasupra nenumăratelor sobe, cazanele scoteau aburi şi fierbeau, homarii se rostogoleau, iar sute de ouă scoteau clinchete în dansuri isterice. Carne friptă, băuturi calde şi plăcinte de fructe parfumate coapte în cuptoare din cărămidă, construite pe gheaţă, se găseau pretutindeni şi erau ieftine. La intersecţiile mai aglomerate, dădeau spectacole artişti-patinatori, acrobaţi, studenţi la conservatorul de muzică şi porci dansatori. Copiii goneau pe patine ca nişte ţânţari supersonici, trecând prin mulţimi şi pe sub mesele încărcate cu mărfuri sau mâncare. Băieţii de nouă ani păreau să fie cei mai iuţi şi mai îndrăzneţi. Erau slabi ca nişte benzi elastice, nu ştiau ce e frica şi se opreau doar cât să-şi vâre de-a valma produse de patiserie în gură. Apoi porneau cu o sută şaizeci de kilometri pe oră, ferindu-se şi ţâşnind şi urlând permanent cu glasuri ascuţite pentru ca lumea să se dea

din calea lor. Iuţi ca pionii, muonii şi quarcurile fermecate[65], ei erau pretutindeni, în acelaşi timp, posesorii unei energii pure şi nelimitate.

Seara focurile ardeau până la ora nouă, iar apoi erau domolite şi puse sub grătare ca să nu tulbure observaţiile astronomice. O urmă ciudată de căldură stăruia mult după miezul nopţii, îngăduind o cercetare înflăcărată a cerului. Antreprenori închiriau saltele groase şi pături pentru cei care se întindeau pe spate, absorbiţi de sfera celestă. Deşi locuitorii oraşului New York abia dacă băgaseră stelele în seamă vreme de o sută de ani, acum erau îndrăgostiţi nebuneşte de ele.

Nu doar astronomii, ci şi diferiţi astrologi, şarlatani şi impostori cu coifuri ascuţite şi cizme cu paiete ţineau discursuri, contra unui onorariu, despre Pleiade, Sextant, Rigel, Kent, Pavo, Gacrux, Corabia argonauţilor, Betelgeuse, Bellatrix şi Atria. Din buzunarele de la spate ale pantalonilor ieşeau cărţi de format mic despre stele, telescoapele şi trepiedele se înmulţeau, devenind o pădure de copaci cu trei picioare, iar lumea era pentru prima oară conştientă că exista ceva ce puteau iubi toţi şi, cu toate astea, să nu-i simtă lipsa. Dacă ar fi continuat, acea stare ar fi putut duce oraşul foarte departe. Însă minunea era echilibrată în fiecare noapte de răzbunarea vânturilor, care erau atât de feroce şi îngheţate încât corturile se prăbuşeau, iar gheaţa era abandonată atât de complet încât dimineaţa nu mai rămâneau decât cuptoarele butucănoase – şi până şi ele erau mişcate de vânt, ciocnindu-se ca pietrele de la curling. Pe măsură ce zilele s-au scurtat şi iarna adevărată şi-a aruncat asprimile asupra lucrurilor care fermecaseră până atunci, gheaţa a devenit din ce în ce mai puţin primitoare, iar orele de observaţii astronomice s-au redus constant.

Într-o dimineaţă, devreme, Peter Lake s-a dus la

[65] Pioni – particule elementare instabile. Muon – particulă fundamentală instabilă, cu o durată de viaţă de numai o fracţiune de secundă. Quarcul – particulă elementară, constituent fundamental al materiei (n.tr.).

debarcaderul ziarului *The Sun* de la Whitehall pentru a-l ajuta pe Asbury să repare motorul şalupei.

Deşi soarele abia răsărise şi punea lucrurile într-o lumină viguroasă şi proaspătă, aerul era încă foarte rece, şi de-abia puteau vorbi. Au făcut focul într-un butoi de ulei şi la fiecare cinci sau zece minute au coborât de pe şalupă ca să-şi încălzească mâinile. Întrucât lucrau cu piese de oţel şi trebuiau să le atingă des, degetele le-au amorţit curând. Ghemuiţi lângă foc, Peter Lake şi Asbury priveau câmpia de gheaţă care se formase în portul altădată aglomerat.

Cu o noapte în urmă acolo se aflaseră o sută de mii de oameni, dar în acea dimineaţă nu mai rămăsese niciun suflet. Toate corturile fuseseră strânse, toţi se retrăseseră fie în oraşul din zăpadă, fie în oraşul propriu-zis, iar gheaţa era curată, cu excepţia câtorva cuptoare din cărămidă care arătau ca nişte repere sau pari înfipţi în pământ. Când soarele a trecut de acoperişurile caselor din Brooklyn Heights, portul a devenit albastru cu alb, iar când soarele a trezit aerul rece de deasupra gheţii s-a iscat un vânt grozav. Flăcările au dansat, iar ei şi-au aplecat capetele ca să-şi apere ochii de vânt. Bucăţi de hârtie au zburat pe lângă ei, iar fragmente de gunoaie (cutii de băuturi, aşchii mici de lemn, beţe, stâlpi de cort) au traversat gheaţa ca pucurile de la hochei şi s-au înfipt în oraşele din zăpadă. Acela a fost vântul care a măturat gheaţa, curăţând-o de orice, mai puţin de impunătoarele cuptoare din cărămidă, care s-au mişcat încet, ca nişte elefanţi bolnavi.

— Ce-i aia? a întrebat Asbury, făcând semn către un lucru care semăna cu un sac, şi aluneca pe gheaţă. Judecând după felul în care se mişca, au bănuit că era destul de greu. Câteodată stătea locului pe o adâncitură din gheaţă, după care vântul îl rostogolea. Apoi pornea din nou, încet, şi acumula inerţie. Iar când se oprea, o făcea la fel de treptat precum începuse să se mişte. Spre deosebire de proiectilele mai mici care zburau pe lângă el, părea să se deplaseze cu o hotărâre graţioasă.

Şi-au dat seama că era un om doar când au văzut braţele

fluturând fără vlagă, în mişcare încetinită. Fără îndoială că omul îngheţase bocnă, dar mişcarea constantă îi păstrase umerii supli, iar braţele se legănau de-a lungul corpului la fel de delicat ca nişte petale care pică de pe un trandafir.

Au pornit în goană pe gheaţă, l-au prins şi l-au întors cu faţa în sus. Cu o grimasă îngheţată, acoperită de promoroacă şi zăpadă, o faţă de Sfântul Nicolae i-a întâmpinat de sub straturi de cârpe croşetate, lână şi blană. Peter Lake a şovăit o clipă. A fost cât pe ce să lase să-i scape ocazia. Însă, punând un genunchi pe gheaţă, a ridicat corpul şi l-a ţinut în braţe.

— Abysmillard, a şoptit el, smuls brusc înapoi cu un secol de o amintire copleşitoare a portului, atunci când oamenii golfului erau stăpânii lui. Cu toate că faţa lui Abysmillard era acoperită de promoroacă, ea îi vorbea lui Peter Lake despre vară.

Şi-a adus aminte cum împingea canoea cu un par prin infinitatea apelor mici şi cum sărea ca să o tragă peste bancurile de nisip de culoarea untului. Oraşul era departe, ascuns de negură şi valuri de căldură. Când era mic, nu trebuise niciodată să se uite spre el, dar ştiuse că era acolo. A văzut în amintire un copil îmbrăcat sărăcăcios, pierdut şi mulţumit în lumea mlaştinilor, unde părea să fie vară tot timpul, iar tăria şi acurateţea amintirii i-au sugerat că, deşi lăsase în urmă acel timp, el încă se desfăşura.

— Îl cunoşti? a întrebat Asbury. De unde a apărut?

Mai chircit şi îngheţat, Abysmillard nu arăta nicidecum a om modern.

— De acolo, i-a răspuns Peter Lake, privind spre ceea ce fusese cândva Mlaştina Bayonne. Acolo au locuit oameni, ca indienii. Aveau scoici, stridii, homari, peşti, păsări sălbatice, mistreţi de apă sărată, fructe, turbă şi lemne aduse de ape. Dar asta a fost demult, iar lucrurile s-au schimbat. Acum mlaştina este un iad.

— Cred că e ultimul de acolo, a spus Asbury, impresionat de faţa neobişnuită şi sălbatică a lui Abysmillard.

— Ba nu, a spus Peter Lake. Eu sunt ultimul.

EX MACHINA

Cunoaşterea instinctivă a Judecăţii de Apoi este probabil larg răspândită deoarece viaţa care duce spre moarte este o emblemă perfectă pentru o istorie care va fi judecată cândva: ambele sunt oprite, despuiate şi iluminate de aceeaşi lumină puternică. Ori poate pentru că, trăind, fiecare orbecăie de-a lungul anilor de dragul acelui moment sau a celor două momente care sunt indiscutabil măreţe. Cu toate că asemenea momente pot apărea pe câmpul de bătălie, pe piscul unui munte ori în timpul furtunilor de pe mare, ele sunt trăite mai frecvent la marginea patului, pe plajă, în săli mucegăite de tribunal, ori conducând pe drumuri cu macadamul încălzit de soare în după-amiezi de vară neprielnice: deoarece castelele epocii moderne sunt împărţite în camere mici. Aceste încăperi sunt totuşi deseori aglomerate de un număr mare de oameni, pentru că istoria preferă masa şi oferă măreţie când toţi soldaţii unei armate sunt strânşi pe un câmp, când o catedrală este înţesată până la refuz sau când navele unei flote de invazie descoperă că, departe de a fi singure, alcătuiesc o armada impresionantă.

De multe ori, mergând pe străzile reverberante şi magnetice ale oraşului, Praeger de Pinto fusese copleşit de prea multă lumină liberă, de o izbucnire de energie care a detunat prin canioanele cenuşii ca un cablu care plesneşte. Şi câteodată, când oraşul era atât de mult el însuşi, încât se înfiora şi se cutremura, spiritul lui se înălţa în coridoarele atemporale care mergeau invizibile pe deasupra şi pe străzi, aproape de fricţiunile care leagă laolaltă toate formele. Pentru el, sirena gravă a feribotului, acel muget primar, deschidea coridoare şi coridoare nu doar prin ceaţa dantelată şi ispititoare.

Evenimentele erau excelente pentru ceremonia de inaugurare a lui Praeger, în care primea ceea ce dorise şi se pierdea pe sine în acelaşi timp. Ceremonia era mai

curând o execuţie, deşi el nu avea să fie ucis. Era însă scos din viaţa normală şi pus deoparte în mod permanent. În alte epoci, mai prietenoase, primarul fusese doar unul dintre băieţi. Acum era izolat de răspunderi grave, iar tinereţea fugea din el – la fel ca porumbeii care, preferând să ignore procedurile tradiţionale, se înălţau spre albastru şi îşi făceau drum printre rămurele acoperite de gheaţă care crăpau cerul dimineţii în celule orbitoare.

Primarul Hermină a apărut îmbrăcat cu robe şi guler din blană de hermină, cu boneta, stola şi mănuşi din blană de hermină. A privit de sub straturile de blănuri violete, albe şi negre şi, arătând ca un purcel de pădure efeminat şi şocat de vreo explozie, a urcat la tribună şi a rămas trist lângă primarul ales.

Întorcându-se pentru a-l saluta pe primar, Praeger a văzut dincolo de ciudăţenia îmblănită care a alunecat spre el un şir de mahări care stăteau pe podium. În spatele lor se afla alt şir de mahări şi tot aşa, până la pereţii de culoare crem ai sălii Primăriei, unde estrada de trecere în revistă se oprea. De ce toţi şefii politici, aproape fără excepţie, aveau un metru optzeci şi cinci, o sută zece kilograme, nasurile roşii şi obrajii congestionaţi, feţe cărnoase încoronate de păr înfoiat alb sau cărunt? Arătau astfel sau erau nişte fiinţe scunde şi slăbănoage cu mustăţi subţiri, parcă uşor creionate, glasuri hodorogite şi ochelari de soare fixaţi tot timpul pe nas. Cei masivi, graşi şi congestionaţi la faţă nu aveau gât, iar cei scunzi şi slabi şchiopătau întotdeauna uşor. Sigur, a gândit Praeger, asta face parte dintr-un plan divin.

El era primul primar ales fără mahări, iar acum ei şi toate notabilităţile oraşului se strânseseră să-i asculte discursul. Aceştia nu ştiau ce să se aştepte de la el. Le putea vorbi despre farmecul iernii, despre eliminarea relelor televiziunii sau să se întrebe cu voce tare în legătură cu destinul oraşului. Cum mai era exact o lună până la trecerea în mileniul următor, el a ales să vorbească în discursul inaugural despre echilibrul metafizic ce caracteriza toate evenimentele şi era atât de tipic pentru

oraş, încât aproape că era semnul lui distinctiv.

— Văd o mulţime de chipuri nedumerite, a spus el. De ce? Nu înţelegeţi că acest oraş este sursa mecanismului care ţine lucrurile în bună stare? A, înţeleg. Aţi numit-o în mod greşit contrast, aţi văzut lecţiile sale sociale, apoi i-aţi întors spatele. Dar credeţi cu adevărat că patricianul îmbrăcat în blană de hermină este mai eligibil decât amărâtul care stă în pragul unei uşi iarna şi moare încet? Când eram mic, mama îmi spunea că dacă voi învăţa jiu-jitsu cu frizerul local, care preda în podul de deasupra prăvăliei lui, voi putea să pun la pământ un om masiv doar cu un deget. Mamă, câţi oameni masivi au doar un deget? am întrebat eu, fiindcă înţelegeam lucrurile la propriu. Dar când am înţeles ce voia de fapt să spună, nu am fost surprins, deoarece mi-am dat seama chiar înainte de asta că adversitatea îşi are compensaţiile ei, că prăbuşindu-ne, prăbuşindu-ne, ne înălţăm. Este ca şi cum în spatele nostru există o mână care îndreaptă toate dezechilibrele. De ce credeţi că sfinţii au avut rareori puterea temporală pe care o identificăm greşit cu roadele justiţiei? Credeţi că ei au avut nevoie de ea ori că s-au sinchisit?

Mahării au început să transpire, deşi era frig. Acel nou primar nu numai că vorbea ca un om al credinţei, făcea şi gesturi bisericeşti. Ştiuseră mereu că singura ameninţare reală la adresa puterii lor era teocraţia, şi nu numai că transpirau în frig, dar sudoarea în sine le era îngheţată. Spre deosebire de ei, prelaţii care se adunaseră ca nişte papagali multicolori în rândurile din spate ale estradei de trecere în revistă au devenit îngrozitor de emoţionaţi. Se putea, s-au întrebat ei, ca visele lor, de mult abandonate, să fie împlinite de acel bărbat care cucerise Primăria printr-un asalt direct prin uşa din spate? Abia aşteptau să afle ce religie are, ca să îl revendice. Cu un nume ca de Pinto, putea fi catolic, sefard, evreu, chiar ortodox grec. Cine să ştie?

— Nu interpretaţi greşit părerile mele despre puterea temporală şi bogăţia materială drept mecanism de protecţie a actualei ordini sociale. Îi văd pe marxiştii din

rândul treizeci răsucindu-se pe scaune. Nu vă mai agitaţi. Redistribuiţi avuţia, dacă asta vă face fericiţi. Într-un fel, sunt de acord cu ideile voastre de egalitate, deşi nu îndeajuns să accept tirania pe care nişte oameni ca voi, care nu aveţi ochi pentru îndurare divină, o vor dezlănţui dacă vi s-ar îngădui să guvernaţi exclusiv potrivit preceptelor voastre mecaniciste. Întrucât eu cred că bădăranul din fotoliul de la clubul lui ar putea vedea dincolo de tărâmul lumii ca şi amărâtul la care mă refeream mai devreme, nu mă opun ideii de a scoate acel amărât din frig şi de a-i permite să mănânce vită Wellington. De fapt, ar fi foarte cinstit, dar, în sine, asta este o teologie de ordin foarte scăzut. Mult dincolo de asta este totuşi echilibrul recurent, mereu prezent, iscusit. El se poate vedea în natură şi în legile ei, în anotimpuri, în pământ, muzică şi, cu totul magnific, în perfecţiunile sferei celeste. Însă acest lucru este ilustrat şi în oraş. La fiecare colţ de stradă oraşul oferă scene de triumf şi demoralizare. Este un caleidoscop alcătuit din raze de soare şi umbre, care reprezintă starea noastră mult mai bine decât roata norocului, pentru că aceasta din urmă, deşi este corect polară, nu îngăduie fragmentarea timpului şi a evenimentelor. Perfecta simplitate a mântuirii s-a frânt pe stâncile pe care le-am construit şi s-a împrăştiat, pentru ca noi să cugetăm şi s-o reîntregim într-un efort care ne pune la încercare răbdarea şi înţelegerea. Învăţăm că s-ar putea ca justiţia să nu respecte un act drept, că poate dormi ani în şir şi se poate trezi când ne aşteptăm cel mai puţin, că un miracol nu este decât justiţie latentă din alt timp, care soseşte pentru a-i despăgubi pe cei pe care i-a abandonat cu cruzime. Cel care cunoaşte toate acestea este dispus să sufere, pentru că el înţelege că nimic nu este zadarnic. Iar acum, permiteţi-mi să vă spun despre podul pe care urmează să îl construiască Jackson Mead.

Craig Binky stătea într-un loc proeminent şi nimic din ce urmează nu i-a scăpat cuiva. S-a prins de piept şi de frunte ca un om care suferă simultan o criză cardiacă şi un acces de stenocardie, apoi a început să se strâmbe, trecând

printr-o serie de expresii faciale care s-au succedat cu rapiditate şi l-ar fi făcut de ruşine până şi pe Pantalone[66]. Şi, în timp ce Praeger vorbea, Craig Binky s-a lăsat în genunchi ca un penitent, iar mişcările lui spasmodice semnificau lăcomia şi durerea, nu iluminarea sau remuşcarea.

— Mi-a arătat planurile, a spus Praeger. În schiţele şi proiecţiile verticale pe care le-am văzut, curbura cablurilor de suport părea capabilă să susţină întregul glob în panta sa sclipitoare ca o bijuterie. Imaginaţi-vă surprinderea mea când mi-a spus că aceasta este doar o abordare minoră a structurii principale. Apoi mi-a prezentat câteva zeci de planuri de poduri uimitoare, care nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum şi mi-a explicat că acestea vor pleca precum nişte spiţe dintr-un butuc central. Acest punct central nu poate fi descris în cuvinte. Urmează a fi făcut din lumină. Jackson Mead vorbeşte cu autoritate despre folosirea oceanului şi a gheţii drept lentilă pentru grinzile care vor fi generate de câteva centrale aflate deja în construcţie. Lumina pe toate frecvenţele va fi amestecată, creată, păstrată, ţinută în rezervă, amplificată, reflectată, reverberată, refractată, reglată, aranjată şi concentrată, astfel încât ea să îşi construiască propria tărie. Din câte mi s-a spus, cheia pentru a obţine un fascicul de putere infinită nu este atât magnitudinea generării, ci subtilitatea controlului. Sub o tutelă impecabilă, lumina nu cunoaşte limite, iar Jackson Mead propune să pregătească şi să îmblânzească o sumedenie de raze separate, escortându-le printr-un labirint complicat de dezvoltare şi îmbunătăţire, până când acestea se vor combina într-un fascicul solid şi glacial pe care va fi posibilă călătoria. Cu toate că un picior al arcului se va afla pe Battery, el nu a vrut să-mi spună încotro va merge podul, preferând să lase asta pe seama imaginaţiei mele – lucru pe care vi-l propun şi vouă.

[66] Personaj din commedia dell’arte, având drept caracteristici principale lăcomia şi dorinţa de a rămâne în vârful ierarhiei sociale (n.tr.).

Din mulţime a răsunat un cor de proteste. Aveau să fie distruse cartiere întregi, căi expres urma să capete alte rute, iar resursele vitale ale oraşului trebuiau canalizate către un pod-curcubeu care nu avea sfârşit. Ar fi fost mai uşor să-i pui pe proxeneţii din Times Square să reconstruiască Chartres decât să-i faci pe cetăţenii practici adunaţi la inaugurare să fie de acord să-şi folosească puterile într-un asemenea mod. Indignarea i-a făcut să se înece de parcă li s-ar fi oprit tampoane de vată în gât. Înainte de a-i atrage spre nebunia iernii, Praeger nu cumva i se opusese lui Jackson Mead?

Anticipând această întrebare, noul primar a răspuns la ea, declarând că doar se pronunţase împotriva discreţiei excesive.

— Acum am pus capăt acestei discreţii, a spus el.

Mahării s-au înfuriat, pentru că, la urma urmelor, aşa îşi câştigau salariile. Când se înfuriau, se aprindeau ca nişte reclame intermitente ca să le transmită cetăţenilor că lucrau intens pentru a-i reprezenta. Galeria de mahări era ca un şir de păcănele care descărcau potul cel mare în acelaşi timp, pentru că fiecare dintre ei voia ca oamenii din circumscripţia lui să vadă amploarea indignării lui. Până şi clericii au început să se întrebe dacă nu cumva acel pod le va goli catedralele după ce fiecare va urca pe el şi va dispărea în nori.

— Oraşul săracilor nu va înghiţi asta cu uşurinţă, a spus cineva. Îşi vor imagina că podul este încă un duşman într-o lume a duşmanilor. Le va trebui o vreme să se mute, dar când se va întâmpla asta, o vor face de mama focului.

Ceea ce mai rămăsese din ceremonia de inaugurare era stabilirea de către consiliul înţelepţilor a noului nume pentru primar. Praeger era îngrijorat, socotind că, după ce le devalorizase puterea în anii din urmă, aceştia vor trebui să fie critici. Se temea că îl vor numi Primarul-Porc sau Primarul de Tinichea şi s-ar fi mulţumit cu un compromis, precum Primarul-Pasăre. Pentru că, din câte îşi amintea, în lume fuseseră primari ciolan, ouă, apă şi lemn. După ultimul primar-ciolan, consiliul urmase un curent

interesant şi inexplicabil, numind un Primar-Copac, un Primar-Verde şi apoi un Primar-Hermină. Praeger considera că asta nu va mai dura mult.

Când ceasul a anunţat amiaza, iar copacii acoperiţi de gheaţă au scos clinchete ca tamburinele cu clopoţei, Primarul Hermină a dezbrăcat robele (care au fost apoi împăturite de viceprimar), a îngenuncheat şi i-a întins lui Praeger sceptrul funcţiei. Nu s-au auzit ovaţii, pentru că mulţimea era furioasă şi derutată. Apoi membrii consiliului înţelepţilor (printre care se număra şi Harry Penn) au urcat în şir pe podium. Craig Binky fusese convocat, dar, după ce ratase şedinţa, nu a avut curajul să apară. Şeful consiliului a prevenit populaţia să se abţină de la speculaţii inutile.

— Ceea ce spunem aici nu reprezintă în mod necesar viitorul. Nu suntem chiar atât de înţelepţi. Dar, ca şi voi, putem visa.

Apoi a anunţat că Praeger de Pinto avea să fie numit Primarul-Aur.

Mulţimea a rămas fără suflare, la fel şi mahării. Se părea că maşinăria lor de destrăma. Se temeau nu doar pentru sursele de venit, ci şi pentru viaţa lor, întrucât ştiau că o maşină care se face bucăţi în timpul funcţionării este ca un război în sine. În marea lor înţelepciune, ce făcuseră? Au părăsit speriaţi podiumul de evaluare ca o armată învinsă şi s-au grăbit spre casă pe străzile troienite ca să-şi pregătească stocuri de hrană, lemn de foc şi whisky.

Nu părea drept ca Abby Marratta să fie ţinută alături de bătrâni muribunzi, ori să treacă pe lângă ei atunci când era dusă dintr-un loc în altul pe un pat lung cu roţi, deasupra căruia atârnau pungi cu sânge şi soluţii saline. Până şi bătrânii, care sunt experţi în a face din propria lor nenorocire o gardă de onoare, uitau cu totul de ei când ea trecea pe lângă ei. Erau îngrozitor de mişcaţi să vadă că patul rămăsese în mare măsură nefolosit şi că fetiţa ocupa doar o mică porţiune a lui, în centru.

La început, a fost transportată dintr-un loc în altul de

infirmiere, care soseau la orice oră, chiar la miezul nopţii, ca şi cum supravieţuirea ei ar fi depins de numărul de camere vizitate de ea şi de numărul de persoane întâlnite. Aceste călătorii lungi şi dese pe coridoarele curate lună i-au înfuriat pe Hardesty şi Virginia, până când aceste deplasări s-au încheiat, ceea ce i-a iritat şi mai mult. Acum era ţinută într-o rezervă, abandonată de mai toţi specialiştii şi tehnicienii, mai puţin de părinţi, una sau două asistente şi de un doctor roşcovan, care o îngrijeau în schimburi douăzeci şi patru de ore pe zi. Abby se trezea deseori, iar când se întâmpla asta, ei aveau dificila sarcină de a o ridica pe jumătate în braţe şi de a o ţine ca şi cum pădurea de tuburi din plastic înfăşurate în jurul ei nu s-ar fi aflat acolo.

Apoi au venit specialiştii, şase la număr – ba nu, doisprezece. Aveau recomandări deosebite, iar numele doctorilor de încredere zburau în jur ca pergamentele unei roţi de rugăciune budistă. Hardesty avea atât de multe petice de hârtie cu numerele de telefon ale doctorilor încât lunga listă pe care a dactilografiat-o pentru a le ţine în ordine s-a înşirat pe o pagină întreagă. Despre fiecare dintre specialiştii aceia se spunea că era „cel mai bun”.

După doar o săptămână de epuizare provocată de feţele care se schimbau mereu şi de părerile rezervate, Hardesty a bănuit ceea ce era mai rău. Nimeni nu dădea nicio speranţă. Pur şi simplu îl duceau cu vorba, până când, ultimul doctor căruia i-a cerut sfatul şi-a făcut milă de el şi i-a spus adevărul.

Autoritate mai mare în materie nu exista, pentru că el era şeful şefilor celei mai prestigioase instituţii din oraş. Prieteni de-ai lui îi prezentaseră probele, el le examinase atent şi o vizitase pe Abby nu doar o dată, ci de două ori. L-a invitat pe Hardesty în biroul lui, ale cărui ferestre dădeau spre East River, pentru că ştia că măreţia locului, pictura lui Lavoisier, mobilierul masiv, liniştea şi grădinile acoperite de zăpadă de afară îl vor face pe Hardesty să creadă mai uşor ceea ce avea să i se spună.

— Cel mai bun lucru din lume, a spus doctorul, este

adevărul. Îl afli oricum, în cele din urmă sau mai curând.

Desigur, nu mai era nevoie să continue. Hardesty şi-a reţinut lacrimile.

— Fă-o pe fiica ta să se simtă cât mai bine, scuteşte-o de dureri şi n-o lăsa să afle ce se va întâmpla. Ai şi alţi copii, da?

— Da, a răspuns Hardesty.

Doctorul a dat din cap şi l-a privit în ochi, schiţând un zâmbet.

Hardesty a clipit, a tras aer în piept şi s-a dus spre fereastră. Întâi a văzut grădinile acoperite de zăpadă. Apoi, dincolo de ele, fluviul. Vântul mătura gheaţa, aducând cu sine urletele groase şi şuierăturile feriboturilor şi remorcherelor prizoniere în docuri precum copoii blocaţi în nămeţi. Deşi după-amiaza nu se încheiase, de-a lungul fluviului s-au aprins lumini, iar în Queens, firicelele de fum care se ridicau din multe hornuri trădau multe focuri arzând timpuriu. Probabil că nimic nu e mai trist decât lumina muribundă într-un oraş tăcut.

— Mama a murit când eram mic, iar când a murit tata eram prea tânăr ca să-i port de grijă, cu toate că devenisem bărbat, a spus Hardesty privind spre o lumină şi la zăpada persistentă care cobora prin dreptul ferestrei de la camera lui Abby. Nu era locul meu. Cred că aş fi putut sa preiau sarcinile lui, făcându-l să se odihnească mai mult sau să mănânce altceva, sau să fac ceea ce trebuia el să facă pentru a-i prelungi viaţa, dar lunile pe care le-ar fi câştigat ar fi fost anapoda. Era tatăl meu şi nu aveam dreptul să-l dădăcesc. Nu am ştiut ce să fac văzându-l că era tot mai slăbit. Am rămas paralizat. Însă el a interpretat asta drept un semn bun. Mi-a zis: „Păstrează-ţi puterile pentru a le purta de grijă copiilor tăi. E cel mai bun lucru pe care-l poţi face pentru mine. Doar un neghiob şi-ar risipi energia cu un om atât de bătrân ca mine şi mă bucur văzând că ştii să-ţi conservi curajul pentru clipa în care va fi nevoie de el.” M-a lăsat să cred că nu-l dezamăgisem şi m-a învăţat cum să mori decent. Numai că

nu pot îngădui să i se întâmple aşa ceva lui Abby, a spus el cu o furie reţinută şi oţelită. Nu aşa trebuie să se întâmple lucrurile. E nedrept. Nu spun doar că e neplăcut sau că nu vreau asta. E nedrept. Nu i-a sosit timpul. E prea mică.

Când l-a întrebat ce se poate face, întrebarea Virginiei n-a fost retorică. Voia să creadă că poate face ceva şi că era sarcina lor să o facă. Toată lumea îi prevenise să nu gândească aşa, fiindcă după aceea nu şi-o vor ierta niciodată, pentru că îşi imaginaseră că stă în puterea lor să intervină, dar de fapt nu era aşa.

— Dar cine spune că nu e aşa? a întrebat Hardesty, amintindu-şi cuvintele lor. Sigur, s-au întâmplat unele lucruri miraculoase. Auzim despre armate întregi care învie sau sunt salvate de o mare care se închide. Stâlpi de foc se înalţă în deşert, tunetul şi fulgerul se dezlănţuie, iar dealurile sar ca berbecii pentru a-i apăra de duşmani feroce şi violenţi pe cei care cred.

— Chiar crezi că în deşert s-a înălţat un stâlp de foc? l-a întrebat Virginia.

— Nu, a răspuns Hardesty. Nu cred asta. Cred că povestea cu stâlpul de foc a fost doar o metaforă, dar pentru ceva cu mult mai măreţ şi puternic decât un simplu stâlp de foc, astfel că imaginea, în ciuda frumuseţii ei, nici măcar nu poate descrie totul la justa sa valoare.

— Nu e vanitate să ne imaginăm că putem folosi aceeaşi sursă printr-un act de voinţă?

— Nu cred, a spus Hardesty, părând că pune ceva cap la cap. Consider că ar fi vanitos să ne imaginăm că am putea fi favorizaţi fără efort. După cum înţeleg eu lucrurile, miracolele li se întâmplă celor care riscă înfrângerea căutându-le. Ele apar în viaţa celor care se epuizează complet în lupta de a realiza imposibilul. Am dat înapoi când a murit tata. El a zis că era de datoria mea şi că procedam bine. Ultima lui dorinţă a fost să mă păstrez pentru o bătălie pe care n-o voi înţelege. Ştii ce a spus? „Cea mai mare bătălie este aceea în care lupţi în fum şi nu poţi vedea.”

Pe Peter Lake l-a apucat o dorinţă arzătoare să se ducă în mlaştină pentru a-şi putea aduce aminte. Cum portul era îngheţat, nu a avut nevoie de barcă. În schimb, şi-a cumpărat patine şi le-a prins bine. Apoi şi-a legat laolaltă şireturile pantofilor şi i-a pus pe umăr. A pornit pe gheaţă cu mâinile în buzunare, în timp ce un vânt dinspre est, împins de soarele care răsărea, a pătruns pe străzile întunecate din Brooklyn şi a gonit peste port. Peter Lake a constatat că nu era nevoie să patineze, pentru că se putea apleca pe spate în vânt, lăsându-se împins către mlaştină. Cât a înaintat fără niciun efort kilometri întregi, a văzut iar conturul familiar al peninsulei Bayonne şi felul cum arăta cândva a început să îi revină în minte, cu toate că acum terenul era acoperit de fabrici, cheuri şi şantiere uriaşe de construcţii. În zorii reci, mii de oameni munceau la lumina reflectoarelor şi a şirurilor de becuri strălucitoare care făceau chesoanele şi grinzile din oţel să pară nave cu lumini de sărbătoare. Curând i-a apărut în faţă Insula Shooters. Oamenii golfului îi spuneau Fontarney Gat, iar acolo se aflaseră apă potabilă şi pomi fructiferi.

În timp ce înainta cu repeziciune spre strâmtoarea Kill van Kull, pe care oamenii golfului o botezaseră Siltin Allandrimore, s-a întors să vadă oraşul. Asta i-a provocat un şoc, pentru că din acea perspectivă îi era atât de familiar, iar amintirea lui a fost atât de puternică, încât a crezut că pierduse contactul cu ambele lumi. Totuşi, a simţit plăcere când a văzut falezele oraşului iluminate în zori, aşa cum le văzuse de multe ori înainte. Deşi palisadele lui de sticlă erau înflăcărate, iar lumina care trecea prin ele acoperea ţărmul din Jersey în curcubeie refractate, rămăseseră destule clădiri vechi pentru a conferi Manhattanului aerul unei insule cu faleze stâncoase şi a face Battery să arate ca o bărbie foarte dură.

Se pregătea să se îndrepte spre Kill van Kull pentru a explora golfurile, bancurile de nisip acoperite de trestii şi canalele cu apă sărată, când a observat un grup de puncte negre, abia perceptibile pe gheaţă, la câţiva kilometri în

urma lui. Nu ar fi fost sigur că îl urmăreau pe el, dacă nu ar fi remarcat curgerea şi unduirea graţioasă a mişcărilor lor cât goneau cu viteză mare, schimbând traseul în anumite momente, dar păstrând în general aceeaşi direcţie. Ştiind că în mecanică apariţia unei asemenea mişcări elegante însemna fie o precizie nepământească, fie viteză mare, Peter Lake nu s-a întrebat de ce ieşiseră acei patinatori pe gheaţă în zori, ci de ce erau atât de hotărâţi şi rapizi.

În loc să dispară în Kill, a patinat spre est, împotriva vântului şi a urmărit legănarea îmbătător de frumoasă a siluetelor, acum mult mai mari, care s-au realiniat potrivit poziţiei lui. Voiau să ajungă în faţa lui, ca să-l intercepteze. Evident, au descris un graţios arc de cerc spre dreapta, păstrându-l în câmpul lor vizual.

Peter Lake s-a oprit brusc, mărunţind gheaţa şi stârnind o cascadă care a căzut pe suprafaţa netedă şi s-a sfărâmat în cristale care au fost împrăştiate de vânt. A privit atent spre patinatorii care se apropiau. Se mişcau constant, fără clătinarea celor care nu erau îndeajuns de norocoşi să aibă vântul în spate. Patinau drept înainte. Şi se îndreptau spre el.

În ciuda pericolului evident, Peter Lake s-a arătat fericit să se afle în ceea ce părea a fi o situaţie familiară şi a simţit un val de tărie şi entuziasm care păreau nepotrivite pentru cineva de vârsta lui – ca şi cum forţele care îl zdrobiseră şi bătuseră cât se aflase pe străzi şi puterile care acţionaseră împotriva lui şi îl pedepsiseră cu flăcări de fulger şi plesnituri de tunet se găseau acum în fiinţa lui.

Soarele i-a prins pe urmăritori cu razele lui. Erau cel puţin doisprezece şi se mişcau hotărât şi ameninţător. Peter Lake s-a îndreptat spre insulă. Ei aveau vântul de partea lor şi nu puteau să scape prin dreapta sau prin stânga lor, deoarece, dacă încerca, ei n-ar fi trebuit decât să schimbe puţin direcţia pentru a-l intercepta. Pe de altă parte, nu ar fi avut niciun rost să continue spre vest. Mlaştinile se transformaseră, iar el nu mai era sigur că le cunoştea chiar atât de bine. Cea mai bună strategie era să

ocolească insula şi să meargă spre mijlocul laturii ei îndepărtate. Când îi va vedea venind de o parte şi de alta, va porni din nou spre nord-est, având un uşor avantaj, iar vântul va fi împotriva tuturor.

A ajuns pe latura îndepărtată şi a rămas acolo îndeajuns ca să-şi dea seama că, dacă ar fi inteligenţi, urmăritorii s-ar despărţi în două grupuri ca să-l prindă ca într-un cleşte.

După un salt în mare viteză peste o porţiune cu papură, a ajuns în zbor pe plajă, apoi şi-a înfipt patinele în zăpadă şi nisip şi a gonit cu stângăcie de-a latul insulei. În punctul ei cel mai înalt, a văzut că urmăritorii se despărţiseră în două grupuri şi se apropiau în falange care se desfăşurau încet şi care l-ar fi prins în cleşte, dacă el ar fi urmat strategia originală pe care şi-o propusese.

Era deja în coborâre spre gheaţa liberă. Însă de acei patinatori cu haine negre nu se putea scăpa chiar atât de uşor. Lăsaseră pe doi dintre ei ca paznici la câteva sute de metri depărtare de ţărm. Singurul lucru pe care îl putea face era să se îndrepte direct spre ei, ceea ce a şi făcut.

L-au văzut la scurt timp după ce s-a deplasat pe gheaţă. Au lăsat cam o sută de metri între ei şi au tras două focuri în aer ca să îi cheme înapoi pe ceilalţi. Peter Lake s-a îndreptat exact prin mijloc. Pe măsură ce a căpătat viteză împotriva vântului, ei s-au încordat şi au tras în el. A auzit gloanţele şuierând prin aer şi a fost recunoscător, pentru că gloanţele prin aer păreau să fie vocaţia lui.

Cât urmăritorii au tras în el metodic şi precis, dar au ratat pentru că el se legăna nebuneşte şi gonea prea iute, Peter Lake a reuşit să arunce o privire spre ei. Purtau haine negre cu o croială demodată, precum cele pe care le văzuse la cei doi bărbaţi scunzi din restaurant. Tactica lor fusese abilă şi rămăsese nevătămat doar fiindcă avusese noroc.

Însă ei nu s-au dovedit a fi chiar atât de isteţi. A descoperit asta când a zburat printre ei. Îndreptaseră pistoalele spre el, aşteptând momentul când va ajunge cel mai aproape – lucru care, evident, s-a întâmplat când a intersectat linia care mergea de la unul la altul. Ei au

pivotat în mod mecanic, ţintind cu atenţie. Când el a traversat linia, au tras cu o precizie care i-a făcut să fie creaturi ale geometriei. Anticipând acest lucru, Peter Lake s-a lăsat pe vine, ghemuindu-se ca săritorii peste butoaie, şi a ascultat efectele Doppler duble ale gloanţelor care veneau spre el, dar au trecut pe deasupra lui. A fost un sunet neobişnuit de lung. Ridicându-se pentru a-şi continua înaintarea pe patine, Peter Lake a fost încântat să vadă că cei doi atacatori ai lui se uciseseră unul pe celălalt cu o precizie deloc de invidiat, iar acum zăceau nemişcaţi pe gheaţă.

— Cele mai sincere scuze, a spus el tare şi a pornit mai departe fără să se oprească nicio clipă, căci nu voia să irosească nici măcar o secundă pentru a privi în urmă spre ceilalţi, despre care ştia că vor porni în viteză. S-a îndreptat direct spre porţiunea de gheaţă populată de sub podurile de peste East River. Acolo se putea mistui printre corturile care se înălţau şi prin zidurile şi adăposturile de zăpadă aflate de-a lungul malurilor.

A patinat fără efort, cu paşi mari care au făcut ca patinele lui să vibreze, ameninţând să ducă la fracturarea oţelului. Apoi, traversând spre Manhattan, şi-a adus aminte că ultima oară când se întorsese peste gheaţă spre oraş o făcuse pe un cal alb. Asemenea fragmente de memorie care se aşază la locul lor erau deja ceva obişnuit şi, cu toate că în acele momente ele erau mai mult ispititoare decât edificatoare, a fost convins că dacă lucrurile continuau în acelaşi ritm, curând avea să ştie totul.

Gheaţa care se afla sub podurile din Brooklyn şi Manhattan, dar şi din oraşele-surori dinspre nord, era terenul intermediar dintre Manhattan şi oraşul săracilor. Cu toate că, spre deosebire de verii lor mai bogaţi, săracii nu se temeau pentru siguranţa lor fizică în alte cartiere decât cel propriu, ei se simţeau foarte nelalocul lor în enclavele sclipitoare pe care le vedeau zi şi noapte din cartierul lor jalnic. Plimbarea pe o stradă bine întreţinută,

unde vegheau uşierii, iar matroanele se uitau dezaprobator, era o experienţă ce trebuia evitată. Cele două oraşe fuseseră polarizate multă vreme şi, cu toate că frontierele nu erau fizice, ele existau, aşa cum putea depune mărturie graniţa invizibilă Five Points. Când fluviile îngheţau se deschidea totuşi un nou teritoriu şi se stabilea terenul neutru. Deşi contactul dintre bogaţi şi săraci ar fi putut duce la un schimb pozitiv, poftele mai grosiere ale fiecăruia îi trimitea spre oraşul de pe gheaţă. În vreme ce majoritatea oamenilor şi copiii lor erau în golf şi se uitau la galaxii, sub poduri se desfăşura o negociere cinică. Cei bogaţi au venit să abandoneze exact acele virtuţi la care contribuiseră şi să se complacă într-o parodie licenţioasă a ceea ce îşi imaginau ei că era moralitatea celor săraci, iar cei săraci au apărut la rândul lor ca rechinii pentru a-i jefui. Un grup voia să cumpere sclavi şi linguşitori, iar celălalt voia bani gheaţă, ceasuri şi bijuterii.

Era un loc al nervilor iritaţi şi al unei mari urâţenii, cu totul altfel decât celelalte oraşe de gheaţă de pe alte maluri, pentru că, aşa cum se întâmplă întotdeauna, arhitectura reflectă planul sufletelor locuitorilor. Peter Lake a plutit pe patine la ora dejunului, descriind zigzaguri prin labirintul de gheaţă şi zăpadă până s-a pierdut printre ele. După o ultimă voltă, s-a trezit în curtea unui han. Ziduri de zăpadă fuseseră înălţate împotriva vântului, iar focul ardea într-un cuptor din cărămidă care, pe gheaţa expusă, fusese furat spre sud. La o masă mare din lemn, membrii unui grup de petrecăreţi stăteau aşteptându-şi mâncarea, care era un terci crocant de porumb şi cereale lăptoase amestecate laolaltă într-o pastă gălbuie. Ce feţe aveau, bogaţii şi săracii, bărbaţii şi femeile, chiar şi câinii care stăteau tolăniţi lângă cuptor: ochii lacomi, bărbiile şi nasurile care se îmbinau laolaltă într-un bot obraznic, zâmbetele dezlânate şi bete care apăreau mult prea lesne, pântecele ca nişte saci de stridie care atârnau de fire şi şirurile de dinţi, de forma unor potcoave, care ieşeau în afară în şiragurile agresive, care nu erau de perle, din

gurile care lătrau continuu.

Peter Lake a luat loc la masă şi i s-a dat un bol din lemn cu terci. Mâncarea le era adusă mesenilor pe o targă făcută din scânduri groase şi buşteni. Pentru a transporta unsprezece boluri mici cu terci, doi bărbaţi trebuiau să care o sanie de peste o sută douăzeci de kilograme. Mâncarea nu era rea şi toţi, mai puţin Peter Lake, mâncau ca nişte porci, cedând poftei de mâncare şi hranei. Ochii lui Peter Lake erau alerţi, pentru a cuprinde toată scena. La ferestrele de la etajul de sus, câteva prostituate erau ocupate să se sărute în public, dar săruturile nu sugerau decât golirea unor mlaştini. Iar mlaştinile din care sugeau erau nişte creaturi neîngrijite şi pline de coşuri, cu spinări păroase şi buze roşii precum carnea crudă. Înainte de a mânca jumătate din terci, Peter Lake a observat două buzunare golite, iar apoi a văzut pe cineva furând din buzunarul unui hoţ de buzunare.

Peter Lake a uitat o clipă unde se afla şi s-a pierdut în gânduri, încercând să-şi amintească nişte versuri din copilăria petrecută în Five Points, care aveau legătură cu şobolanii de pădure şi pucurile şi ce-şi făceau unul altuia. Însă, aruncând o privire printre stâlpii curţii din zăpadă, a văzut o delegaţie uriaşă de patinatori în haine negre defilând ca nişte centurioni printr-un oraş roman.

Peter Lake s-a trezit imediat sub masă, unde a văzut doar fese grase şi mâncare aruncată pe jos. A observat că, în timp ce mâncau, jumătate dintre acei oameni îşi ţineau mâinile pe organele genitale proprii sau pe ale altuia. De fapt, împărţea acel loc de refugiu cu o femeie fără nume care stătea îngenuncheată pe gheaţă, făcând servicii între picioarele ambelor sexe în schimbul unei monede ţinute de mâna cuiva care nici măcar nu o vedea. Hainele negre au intrat şi i-au luat la întrebări pe meseni, care nu-l observaseră pe Peter Lake şi deci nu le-au putut da nicio informaţie. Oamenii erau atât de beţi, încât oricum nu putea răspunde clar. Peter Lake s-a uitat printr-o pădure de picioare varicoase şi a văzut jumătăţile de jos ale urmăritorilor săi. Purtau haine care arătau ca fracurile cu

cozile tăiate.

— Asta… dar ăştia sunt… Uf, Iisuse, Codiţele! a spus el, lovindu-se cu capul de masă.

Codiţele l-au auzit şi i-au răsturnat pe meseni pe gheaţă. Peter Lake a ţâşnit, aruncând masa în separeul alăturat. Urmărit de Codiţe, a alergat către han şi a urcat treptele precipitat. Deşi pereţii erau albi, înăuntru era aproape beznă. Ajuns la etajul al treilea, s-a oprit şi a fost cât pe ce să cadă pe spate. O copilă care era probabil a uneia dintre prostituate şi aproape sigur participa la activităţile de acolo, a ieşit împleticindu-se pe palier dintr-o cameră. Avea doar patru sau cinci ani, dar purta un halat larg şi murdar şi mergea ca un adult beat. Peter Lake a rămas atât de năucit de acea imagine, încât a fost pe punctul de a se lăsa prins de Codiţe. Însă şi-a ţinut firea şi a continuat.

În capul scărilor a dat de o fundătură. De jur împrejur erau doar ziduri din zăpadă, iar în spatele lui, Codiţele urcau treptele bolborosind şi făcând zăpada să scârţâie. Peter Lake şi-a amintit de vremurile când era vagabond şi a lovit zidul cu capul, ca un berbec.

După ce a dat buzna în bordelul alăturat, unde treizeci de oameni gemeau într-o baie cu lapte de cocos îngroşat, şi-a cerut scuze, a coborât treptele în goană şi a patinat până în oraş.

În oraşul adevărat şi solid, Codiţele erau acum pretutindeni, ca gărgăriţele în făină. Deşi nu toţi ştiau cum arată, cei care l-au recunoscut l-au fugărit. El le-a oferit salturi pe ferestre, salturi teatrale pe marchize pline de zăpadă şi alergări prin grupuri de nevinovaţi, unde oamenii erau îmbrânciţi care încotro ca bilele de biliard, iar pachetele lor zburau în aer, descriind traiectorii balistice.

Chiar dacă era greu, i-a plăcut asta şi nu şi-a putut imagina o distracţie mai interesantă decât să fie fugărit de colo până colo, să urce pe zidurile clădirilor, să se ascundă în canale şi să sară de pe un acoperiş pe altul. Asta l-a ţinut atât de ocupat şi a fost atât de încântător, încât a uitat de orice, în afară de oraşul în sine, iar acesta s-a

dovedit de o valoare inestimabilă când a trebuit să decidă unde să se ducă sau cum să se ascundă, căci întregul oraş părea să-i fie în sânge, astfel că s-a simţit în stare să fugă cu iuţeală şi să nu rateze niciun pas. I s-a părut că are un destin frumos şi ar fi fost dezamăgit dacă urmăritorii nu l-ar fi depistat oriunde s-ar fi dus. Câteodată urca pe o scară de incendiu şi-şi dădea drumul peste câte două Codiţe care alergau pe dedesubt, făcându-i să se dea cap în cap. La un moment dat, l-a încolţit pe unul dintre ei într-o clădire părăsită. Codiţa înspăimântată avea părul negru, lung şi unsuros, pe care şi-l răsucea în codiţe de purcel cu stânga, în timp ce, ţinând pistolul în mâna dreaptă, mergea prin moloz căutându-l pe Peter Lake, care se ascundea într-un dulap. Când Codiţa a deschis dulapul, Peter Lake a răcnit „Buu buu buu!” atât de feroce, încât omul a început să danseze şi să se zgâlţâie, trăgând cu pistolul în podea la intervale ritmice incontrolabile.

— Ai avut un dans frumos. Ar trebui să faci un număr şi să te duci la restaurantul Rainbow Room.

Dinţii individului clănţăneau ca un capsator automat.

— Când o să termini de clănţănit o să ai nevoie de un dentist, i-a spus calm Peter Lake după ce şi-a golit încărcătorul. Voiam să te las lat, dar aşa e mai bine. Oricum, trebuie să plec. După ce termini, fii amabil şi stinge luminile şi dărâmă clădirea!

Apoi Peter Lake a dispărut în beznă, în zăpadă, în vasta mare de lumini şi în vălătucii de aburi care într-o noapte de iarnă reprezintă penele de la pălăria oraşului.

N-a îndrăznit să se întoarcă în camera lui pentru că, indiferent cine ar fi fost ei, urmăritorii îl găsiseră. Ştia că se numeau Codiţe şi că treaba lor era să-l fugărească, dar nu avea idee de ce şi ştia prea puţine lucruri despre sine.

— În ceea ce mă priveşte, a spus el tare, fără să se adreseze cuiva anume, în timp ce păşea în noapte pe Fifth Avenue, care era plină de cumpărători, acesta este un vis şi mă pot urmări până la paştele cailor.

Însă trebuia să doarmă. Ce deliciu a simţit când şi-a adus aminte de încă un amănunt care, şi-a dat seama el,

trăda un trecut extraordinar de bogat. S-a dus drept la Grand Central Station.

Navetiştii şi trecătorii traversau podeaua întinsă cât o prerie aşa cum o făceau întotdeauna, într-o tăcere care invita ochiul să se ridice pentru a vedea cerul boltit de deasupra. Era ca şi cum clădirea ar fi fost măiestrit construită pentru a oglindi viaţa de pe pământ şi consecinţele ei ultime şi să reflecte modul în care oamenii îşi vedeau de treburile lor aproape fără să privească în sus, neştiind că alunecau pe fundul unei mări uriaşe. Din umbrele galeriei de deasupra Vanderbilt Avenue, Peter Lake a privit în sus şi a văzut cerul şi constelaţiile portretizate maiestuos pe bolta gigantică, parcă plutind deasupra. Era unul dintre puţinele locuri unde întunericul şi lumina pluteau ca norii şi se încleştau sub un acoperiş.

Luminile stelelor nu fuseseră îngrijite de decenii, de aceea cerul neluminat era furtunos şi mohorât. Probabil că nimeni nu-şi mai amintea cum se face asta ori stelele se aflau acolo pentru a fi luminate. S-a dus direct la uşiţa ascunsă, unde a găsit lacătul cunoscut. „Ştiu să-l deschid”, a spus el, scoţând portofelul cu unelte fine, fără să-şi dea seama că el însuşi pusese acolo acel lacăt. „E un McCauley numărul 6.” A deschis lacătul cu o asemenea fineţe, încât în cele din urmă s-a gândit că fusese cândva spărgător. Însă, cum nu-şi amintea nimic despre asta, a alungat gândul.

Ajuns înăuntru, în spatele cerului, a apăsat un comutator familiar şi toate stelele s-au aprins. Nu se arsese niciun bec şi nici nu lipsea vreunul. În pădurea de stâlpi din oţel de deasupra bolţii calde, Peter Lake a auzit sunetul perturbator al unor motoare îndepărtate, ceva ce altădată socotea că era viscolul ritmic al viitorului care se apropia. S-a dus la patul lui, care, după aproape o sută de ani, era prăfuit, dar neatins. Conservele, acum probabil mai ucigătoare decât gazul neurotoxic, stăteau aranjate ordonat între stâlpi. Teancuri de *Police Gazette* şi ziare vechi, îngălbenite, erau împrăştiate lângă pat. S-a uitat la toate cu mirare.

S-a întins cu mulţumire pe pat. Era iarnă, stelele se aprinseseră, iar el revenise în siguranţa cerului. Jos, pe podeaua de marmură de culoare crem, oamenii continuau să alunece fără să privească în sus. Dar, dacă ar fi ridicat ochii, ar fi văzut stelele strălucind viu pe cerul verde ca marea.

Hardesty a umblat pe străzi într-o furie hipnotică, devenind greu de deosebit printre miile de oameni aflaţi deja acolo. Dintre toate locurile din lume, New York rămâne oraşul în care este cel mai uşor să-ţi fiarbă sângele în vine. Trebuie doar să ieşi pe stradă şi imediat eşti gata să loveşti cu picioarele în coastele poneilor de Belmont. Hardesty ştia că pe bulevarde şi străzi valurile erau întotdeauna de furtună. Plănuise să se agite până va descoperi din întâmplare un secret cu ajutorul căruia să salveze viaţa fiicei lui. Deşi nu avea nici mult timp, nici şanse mari, a căutat cu voracitate ceea ce Peter Lake nu ar fi fost capabil să evite. Era dispus să rişte orice, însă nu ştia exact ce căuta.

Prima lui dorinţă a fost să se bată cu cineva şi existau nenumărate ocazii pentru asta, întrucât străzile erau înţesate de oameni înarmaţi şi disperaţi, care fuseseră instruiţi încă din copilărie să jefuiască şi să ucidă. Nu-l deranja faptul că nici aceştia nu se temeau de nimic şi căutau violenţa aşa cum albinele tânjesc după polen.

— De ce-ai ieşit pe stradă? a fost el întrebat de doi bărbaţi care i-au blocat calea târziu în noapte pe Eighty-seventh Street.

— Poftim? a întrebat Hardesty drept răspuns, zâmbind într-un fel pe care ei l-au interpretat drept încercare de împăcare. Era mai curând de plăcere.

— Ascultă, ce cauţi în cartierul ăsta? Răspunde clar! a spus unul dintre ei înaintând cu un aer agresiv.

— Locuiesc aici, a spus Hardesty cu un calm perfect.

— Unde? au răcnit ei, unul după celălalt, încercând să-l sperie de moarte.

— Pe Eighty-fourth.

— Nu e-n cartierul ăsta, dom'le. Te-am întrebat ce cauţi *aici,* a întrebat cel mai masiv dintre cei doi, împungând cu un deget spre pământ şi înfuriindu-se treptat.

— Nu gândeşti prea grozav, nu? a întrebat retoric Hardesty. Cei doi au rămas uimiţi. Asta pentru că sunteţi tâmpiţi. Dar am sentimente prieteneşti faţă de tâmpiţi şi o să vă spun exact ce caut aici. Sunt aici pentru că e ora jocurilor de noroc, pămpălăilor. M-am dus acasă ca să-mi iau nişte bani, pe care îi uitasem într-un buzunar. Sunt atât de mulţi, că trebuie să-i ţin într-un plic din acelea groase, pentru documente. Şi plicul ăsta nu-mi încape în portofel. Teancul e prea gros. Uite, ca să mă asigur că voi, tâmpiţilor, înţelegeţi despre ce vorbesc, mă refer la bani, treizeci de mii de dolari, plus alţi cinci sau zece mii în portofel.

În realitate, Hardesty avea mai puţin de opt dolari la el şi nu s-a clintit niciun milimetru.

Atacatorii au clipit şi au început să bată în retragere.

— Ia mai lasă-ne-n pace, au zis ei, dar, cu ochii mijiţi şi gata de bătaie, Hardesty s-a dus după cei doi.

— Ce-aţi păţit? N-aveţi de gând să mă jefuiţi? Vă e teamă? a răcnit Hardesty.

Ei au rupt-o la fugă, iar el a alergat după ei. I-a urmărit cale de zece intersecţii, urlând cât îl ţineau plămânii. Când cei doi au sărit gardul în parc, i-a urmărit, gonind pe zăpada luminată de zăpadă.

Broboanele de sudoare de pe feţele lor îi făceau să arate de parcă ar fi fost ţintuiţi cu luni minuscule, orbitoare. S-au întors pentru a trage cu pistoalele, dar asta l-a făcut pe Hardesty să alerge şi mai repede, încă urlând. Apoi ei şi-au aruncat pistoalele la pământ şi au fugit mâncând pământul, reuşind în cele din urmă să dispară în desişurile din apropierea staţiei de pompare din nord. Cu paşi grăbiţi, Hardesty a ieşit din parc şi a pătruns în West Side. Era unu dimineaţa. Oraşul tocmai se trezea. S-a gândit să pornească spre Broadway şi să-l scarpine pe spate.

Prima oprire a făcut-o la o sală de biliard de pe Eighties, un loc unde gesturile fiecăruia sunt calculate pentru a

sugera eleganţa şi siguranţa cerute de joc. Ideea era să-i faci pe ceilalţi să creadă că erai mare jucător de biliard, care încearcă să ascundă asta. Adevăraţii experţi nu aveau nevoie de niciun fel de pază, întrucât cei de pe spinarea cărora trăiau erau prea preocupaţi să cultive o imagine pentru a mai observa şi altceva, ori, fiindcă veni vorba, pentru a juca bine. Era musai ca fiecare jucător să aibă ceva de plimbat în dinţi – un trabuc, o ţigară, o pipă sau o scobitoare – care să însoţească mânuirea tacului, aşa cum pumnalul este complementul unei săbii. Mişcările studiate ale jucătorilor de biliard, care se plimbau în jurul mesei hotărând unghiuri, şi forţa de lovire, erau la fel de geometrice.

Sosit cu ochi sălbatici, Hardesty şi-a scos paltonul, a plătit taxa de intrare de cinci dolari şi a cerut să-l cunoască pe cel mai bun jucător. Asta i-a făcut pe ceilalţi să amuţească şi să rămână nemişcaţi când Hardesty a fost condus printr-o reţea de mese de joc, luminate orbitor, până în colţul sălii, unde expertul de vârf ţinea o conferinţă. De obicei, astfel de profesionişti erau foarte graşi sau deloc impozanţi fizic. Aveau tendinţa de a arăta ca oamenii terminaţi din West Bend, care erau obsedaţi de chelneriţele de la popasurile pentru camionagii. Ei ocoleau masa mergând pe vârfuri, ca nişte ciuperci pe roţi, şi erau rareori ostentativi. Jucătorii cu aer emfatic erau simulanţii care voiau să refuze pariurile mari, fiindcă nu îndrăzneau să le accepte.

Cu toate astea, jucătorul de vârf de acolo nu era doar exotic, ci un tip uriaş şi puternic, având cel puţin un metru nouăzeci şi cinci, purtând un smoching şi o cămaşă elegantă cu mici diamante. Pusă într-o ramă, faţa lui făcea chiar şi un bărbat ca Hardesty (care nu era nicidecum un pitic) să simtă că are mărimea unui bob de fasole. Acel individ avea părul blond, bogat şi ondulat, pieptănat pe spate, ceea ce, împreună cu structura osoasă avântată şi expresia sălbatic de sigură de sine, îl făceau să arate ca un cascador care stă pe aripa unui avion într-un vânt care bate cu cinci sute de kilometri pe oră. El şi anturajul lui s-

au arătat încântaţi să-l vadă pe Hardesty.

Înfăţişarea lui Hardesty, cu ochelari cu ramă de baga şi costum Brooks Brothers (nu-şi putea permite să cumpere de la Fippo's), le-a sugerat că aveau în faţă un bărbat cu o oarecare responsabilitate, cinstit şi cu stare. Nu aveau idee dacă el ştia să joace biliard şi nici nu le păsa.

— Nu-mi pasă cât de bun eşti sau cât nu eşti de bun, a spus Mergătorul pe Aripă. Am zece mii de dolari şi sunt gata să plătesc pentru orice sumă până la asta şi plus o mie.

— Lasă la zece.

— Ai banii la tine?

— Nu, am doar doi dolari şi nişte mărunţiş. Dar îţi voi da datele mele şi o adresă.

— Vrei să joci opt bile, ţestoasa sau planetariu?

— Ţestoasa sună frumos, a răspuns Hardesty. Dar trebuie să-mi explici regulile.

— Ia stai puţin! a spus Mergătorul pe Aripă, simţind o problemă.

— Nu-ţi face griji! l-a asigurat Hardesty. Dacă pierd, plătesc. Apoi, aproape şoptit, a spus: Eu vreau să câştig.

— Şi-atunci, cum vine că trebuie să-ţi explic cum se joacă?

— Ascultă, a spus Hardesty în timp ce-şi dădea capătul tacului cu cretă, eu nu joc pool. Ultima oară când am făcut-o a fost în colegiu, iar asta s-a întâmplat demult. Nici atunci nu eram bun, iar de atunci încoace n-am mai jucat, a zis el, ridicând privirea. Şi o să te bat.

— Cum ţi-ai propus să faci asta? l-a întrebat Mergătorul pe Aripă. Nu mă las păcălit de cacealmale. Sper că nu ţi-ai propus aşa ceva.

— Nu merg niciodată la cacealma, a afirmat Hardesty. Hai să jucăm.

Omul a zâmbit.

— Te cunosc, a spus el. Am mai întâlnit oameni ca tine. Eşti îndrăgostit de imposibil.

— Deocamdată, da.

— De ce? a întrebat Mergătorul pe Aripă cu o oarecare

compasiune şi şi-a scos haina, pregătindu-se să îl bată pe Hardesty şi să-i ia cei zece mii de dolari.

Ceea ce a răspuns Hardesty l-a făcut pe Mergătorul pe Aripă să devină puţin agitat:

— Ca să aduc morţii înapoi.

Însă pe Hardesty nu l-a interesat efectul vorbelor lui, ci doar fetrul de un verde strălucitor al celei mai noi mese din sală.

După ce Mergătorul pe Aripă i-a explicat regulile, au tras câte o lovitură pentru a vedea cine începe primul. Bila profesionistului a revenit la doi centimetri de mantă. Hardesty s-a pregătit să lovească şi iată cum a procedat.

Mai întâi, şi-a amintit ce făcea şi de ce făcea asta. Era vorba de Abby. Trebuia să înveţe a simţi imposibilul, astfel încât să ştie cum să procedeze când sosea momentul în care nimeni nu ştie ce să facă. Era un act de sfidare, primejdios, nu din cauza banilor aflaţi în joc, ci, mai curând, o rebeliune împotriva omnipotenţei. Însă iubirea l-a pus în mişcare şi a fost convins că se va descurca bine în încercarea lui de a călători printr-o succesiune de porţi care fuseseră rareori deschise. Pentru asta, trebuia să se concentreze.

Şi asta a şi făcut. A alungat din minte, aşa cum îngerii erau azvârliţi din rai, toate gândurile şi dorinţele care nu aveau legătură cu masa din faţa lui. Nu i-a văzut şi auzit pe spectatori, pe adversar sau orice altceva viu sau mort în afara fetrului verde. Nu s-a gândit să câştige sau să piardă sau la părul curgător al Mergătorului pe Aripă sau la cămaşa lui înţesată de diamante, la ora târzie sau unde se afla sau la natura jocului său. S-a gândit la un singur lucru – la geometriile dinaintea lui. Acolo era Dumnezeu care vorbea în limbajul Lui absolut şi simplu, potrivit aceleiaşi gramatici pe care El o folosise pentru a porni planetele în dansul lor lin şi mătăsos. Cu puritate şi concentrare, Hardesty va forţa ochii imperfecţi să facă mişcările corecte şi să simtă adevărul distanţelor. Va voi ca fiecare celulă şi fiecare fibră a fiecărui muşchi să facă ceea ce i se cerea, să dea tacului forţa necesară şi direcţia corectă pentru a

transmite bilei lovite un impuls care să îi permită, la rândul ei, să slujească o voinţă superioară fără o dezonorare ulterioară.

L-au urmărit pregătindu-se şi au simţit cum dogoreşte ca un foc. Au văzut că era încordat ca oţelul şi şi-au dat seama că Mergătorul pe Aripă va avea de furcă. O sută cincizeci de spectatori se strânseseră în jur ca să vadă asta, mulţi dintre ei făcând ceva nemaiauzit într-o sală de biliard – urcându-se pe mese. Însă Hardesty nu era conştient decât de fizica absolută. Lămpile aprinse deasupra mesei străluceau ca sori dubli, iar întunericul domnea pretutindeni, mai puţin pe podeaua verde a universului.

Şi-a stăpânit mâinile transpirate şi a poziţionat tacul. Cu o iubire profundă faţă de forţa exactă şi adevărată care va aduce bila aproape de mantă, a lovit. Ochii lui au urmărit-o cum se rostogoleşte lin până spre capătul mesei. Impactul ei de capătul îndepărtat a fost la fel de şocant precum ciocnirea a două trenuri expres. Bila s-a rostogolit înapoi cu o decelerаţie lentă şi elocventă care a făcut să crească murmurele spectatorilor. Încet, încet, s-a rostogolit dincolo de bila Mergătorului pe Aripă, s-a lovit uşor de mantă şi s-a oprit. S-au auzit ovaţii. Spectatorilor le plăcuse. Însă Hardesty nu a auzit, pentru că se pregătea să înceapă jocul. Nu l-a văzut nici pe Mergătorul pe Aripă, a cărui expresie arăta că şi el invoca toate puterile pe care le avea. Erau în joc 10.000 de dolari, dar miza era cu mult mai mare – ideea de certitudine în sine.

Acum două sute de spectatori alcătuiau un cerc în jurul mesei din colţ, iar banii lor treceau din mână în mână atât de rapid, încât oamenii arătau ca o academie de sortatori de salată. Cât a studiat grupul de bile, Hardesty a simţit cumva că deraiază. Dar a rămas îndeajuns de calm ca să observe că pariorii stând pe mese şi scaune erau ca spectatorii de la o luptă de cocoşi. Asta l-a făcut să vadă triunghiul de bile multicolore drept o formaţie de ouă de Paşti proaspăt încondeiate. Alte asociaţii îi puteau distrage atenţia, astfel că, în loc să le urmărească sau să le nege, le-

a aşezat într-un arc curbat, pe care apoi l-a ţintit spre miezul chestiunii. Acolo erau planetele, brusc în dezordine, îngrămădite laolaltă pe un singur plan orbital, sub doi sori. Misiunea lui era de a îndrepta lucrurile, de a curăţa savana de sferele perfecte. Dar cum? Una era să returneze bila de început aproape de mantă, dar alta era să ţină seama de variabilele copleşitoare de aici. Experienţa de o viaţă a Mergătorului pe Aripă şi ochii lui depărtaţi şi capabili să aprecieze unghiurile nu erau dublaţi doar de o hotărâre puternică. Hardesty a simţit din nou că deraiază, iar mâinile i-au transpirat atât de mult, încât a trebuit să şi le şteargă de pantaloni la fiecare câteva secunde.

Cu cât mai agitat părea, cu atât mergeau pariurile mai mult împotriva lui. În tâmp ce Mergătorul pe Aripă a început să respire uşurat, Hardesty a tremurat şi a simţit că-i vin lacrimile în ochi. Pentru a le ascunde, a privit sorii strălucitori de deasupra mesei. Razele lor s-au reflectat în lichidul din ochii lui şi au alcătuit curcubeie, drumuri şi fascicule pătrate de lumină, care au ghilotinat încăperea ca un fascicul de săbii late şi cristaline. Acea lumină ca un fulger care spărgea diamante l-a adus înapoi la catedrala din North Beach, unde un verset din Dante, scris pe frontispiciu, îi slujise enorm în momentele grele. Deseori, stătuse în parc, cu faţa spre catedrală, şi le citise cu satisfacţie:

La gloria di colui, che tutto muove,
Per l'universo penetra e risplende...[67]

Întotdeauna crezuse că dreptatea supremă va ieşi la lumină (deşi nu se gândise că reversul ar putea fi de fapt mai probabil şi mai frumos).

— Linişte! le-a poruncit privitorilor gălăgioşi, căci ce trebuia să facă impunea o tăcere mormântală.

[67] Versetul complet este: *Mărirea Celui care-atot pătrunde/ Mişcând întregul tot şi dând splendoare/ Mai mult aici şi mai puţin altunde (Cântul I, 1-3).* Traducerea îi aparţine lui George Coşbuc şi este preluată din Dante, *Divina Comedie,* Polirom, 2000 (n.tr.).

Trebuia să-şi aducă aminte ce îl învăţase tatăl lui şi să aplice legile mecanicii cereşti pentru a îndrepta modelul orbitor dar dezordonat al sistemului solar care se afla în faţa lui. Nu era o sarcină uşoară. Trebuia să calculeze toate efectele posibile ale vitezei, acceleraţiei, inerţiei, forţei, reacţiunii, echilibrului static, inerţiei unghiulare, frecării, elasticităţii, stabilităţii orbitale, forţei centrifuge, conservării energiei şi vectorilor aşa cum se aplicau ele celor şaisprezece sfere, buzunarelor care aşteptau, ale calităţilor mecanice ale mantei, coeficientului de rezistenţă al fetrului şi ale forţei şi tăriei big bangului pornit din tac. Trebuia să facă toate acestea fără să beneficieze de măsurători precise şi într-un timp relativ scurt. S-a consolat gândind că, întrucât toate formele de măsurare erau relativ imprecise şi niciodată perfecte ca teoria care le dăduse naştere, trebuia să se descurce cu ajutorul ochilor şi instinctului. A efectuat calculele, aplicând matematica într-o manieră care i-a făcut pe spectatori să devină agitaţi. Trebuia să conceapă atât de multe seturi de figuri şi apoi să le abandoneze pentru a şi le reaminti ulterior încât, chiar şi în starea de maximă concentrare, era dificil să folosească numere şi să şi le amintească în acelaşi timp. A rezolvat problema transformând spectatorii într-un abac pentru memoria lui. Asociind feţele şi îmbrăcămintea lor cu vectorii şi coeficienţii şi cifrele pe care le exprimau acestea, a reuşit să stocheze o cantitate ameţitoare de informaţii. A despărţit fiecare om în rafturi anatomice, atribuind sume şi unghiuri rotulelor, picioarelor, capului, gâtului etc. Asta făcea comparaţiile categoriale mult mai uşoare.

Însă pentru asta trebuia să îi împiedice să se mişte. Dacă şi-ar fi schimbat poziţiile, ecuaţiile lui s-ar fi dus naibii.

— Nu mişcaţi! le-a poruncit el.

Oamenilor şi Mergătorului pe Aripă li s-a părut ciudat. Însă asta n-a fost nimic în comparaţie cu ce a făcut Hardesty după, când a dat roată mesei, uitându-se la spectatori, vorbind către sine însuşi în şoaptă, cu mare viteză, arătând, ridicând poveri invizibile (numerele lui) şi

deplasându-le de la un om la altul. Şi, cum nu s-au supus poruncii lui, s-a răstit aprig la ei, numindu-i potrivit funcţiei pe care ei trebuiau să o reprezinte. „Taci, Sigma!” a strigat către un bărbat scund şi gras, care purta o cămaşă hawaiiană. „Cosinus! La naiba! Stai locului!” a răcnit la un negru înalt, cu o jachetă de piele. Stropi de sudoare picurau din cauză că gândea la foc continuu şi a descoperit că mergea mai repede decât i se puteau mişca buzele, de aceea a început să intoneze calculele într-un cântec ciudat, nepământesc. După cinci minute a terminat şi s-a simţit aproape mort de epuizare. Calculase punctul exact de ţintă, punctul de plecare al bilei lovite de tac, punctul precis de ţintire pentru tac, coordonatele lui de apropiere şi forţa necesară.

— În regulă, a spus el, fluturând o mână către cei care, rămaşi cu gura căscată, reţinuseră fără să vrea cifrele în locul lui. Acum ştergeţi!

Acum ştia, Mai erau doar câteva lucruri pe care trebuia să şi le amintească şi le reţinuse pe majoritatea lor vizual.

— Deschid jocul, a anunţat el. Prima bilă merge în buzunarul din stânga; bilele doi, patru, şaisprezece şi şapte, în colţul apropiat din dreapta; bilele şase şi zece, în buzunarul din dreapta; bilele nouă, unsprezece şi doisprezece, în buzunarul apropiat din stânga; bilele treisprezece şi cincisprezece, în buzunarul apropiat dreapta; iar apoi, bila opt, în colţul îndepărtat dreapta. Asta este, a adăugat el, dregându-şi glasul, dacă totul merge conform planului.

După aceea, cu mişcări agitate, şi-a dat tacul cu cretă.

— Şi nu-mi acorzi nicio şansă să joc? a întrebat sarcastic Mergătorul pe Aripă.

— Nu, i-a răspuns Hardesty şi a adoptat poziţia de lovire.

Trebuia să transmită bilei de început multă forţă, nu doar pentru ca nu numai toate bilele cu numere să-şi găsească buzunarele, dar pentru că unele trebuiau să sufere multe ciocniri şi să se rostogolească înainte de a cădea în găuri, în vreme ce altele aveau rolul de a da

atingeri încurajatoare suratelor lor mai rezervate. Şi totuşi, forţa iniţială nu putea fi mai mare decât aceea care să facă bilele să sară peste marginea mesei. Inutil să mai spunem, Hardesty şi-a aşezat mingea de pornire foarte atent. S-a aliniat cu ea, şi-a pus tacul pe poziţie, şi-a tras braţul înapoi şi a lovit.

Când bilele din grupare au explodat care încotro, Hardesty s-a întors către Mergătorul pe Aripă şi a spus:

— O să dureze ceva.

Era perfect relaxat şi s-a uitat cu un aer aprobator, văzând cum bilele intră în buzunare. Aproape patru sau cinci au intrat aproape imediat. Celelalte, totuşi, păreau hotărâte să arate un tatuaj şi s-au rostogolit pe masă, ratându-se unele pe altele, câteodată ciocnindu-se şi câteodată chiar oprindu-se. Cert este că atunci când s-au oprit au primit câte o lovitură din lateral din partea câte unei surate şi, ruşinate, s-au scurs spre gura unei peşteri apropiate. Aşa cum anticipase Hardesty, a durat ceva timp până când, în cele din urmă, bila a opta, după o îndelungată călătorie prin peisajul înverzit, s-a rostogolit la pas lejer şi s-a lăsat să cadă în buzunarul din dreapta.

Nimeni n-a îndrăznit să scoată o vorbă – cu excepţia Mergătorului pe Aripă, care, având un fişic de bancnote în mână, s-a apropiat de Hardesty. Faţa lată a Mergătorului pe Aripă tresărea de uimire şi timiditate.

— Nu vreau banii, a spus Hardesty, aproape pierdut în contemplarea următoarei misiuni. N-am făcut-o pentru bani.

Apoi a ieşit din sală.

Dacă nu ar fi rămas stană de piatră, spectatorii l-ar fi urmărit, în cele din urmă, au început să tremure şi să se frământe. Apoi au strigat şi au jelit ca penticostalii care vorbesc în dodii, de parcă li s-ar fi arătat îngerul. Bărbaţii erau foarte duri şi masivi, dar ţipetele le erau doar stridente şi gâtuite. Nu şi-au dat seama ce se întâmpla cu ei, iar oamenii care treceau pe stradă au ridicat privirea miraţi, imaginându-şi că ei ajunseseră la apogeul unui ritual de voodoo urban.

Hardesty se afla deja la aproape un kilometru spre sud.

După câteva zile înfometate de confruntări teribile şi probe fizice de nepovestit, fără ca toate astea să-i fi fost de vreun folos, Hardesty s-a trezit într-o zi, dis-de-dimineaţă, în ceea ce părea a fi o catedrală bizantină, transformată în sală de gimnastică. Incapabil să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo, şi-a dat seama doar că se deşteptase dintr-un somn incomod şi rece şi s-a văzut stând întins pe o saltea pentru exerciţii. A trecut printr-un hol lung, a ajuns într-un coridor pustiu şi astfel a descoperit că se afla într-un centru de spa de pe Wall Street. La ora aia sala era numai a lui. Cercetând programul, a constatat că primul angajat sosea la zece.

Când ceasul a bătut ora şase, a început să se încălzească. Mici şuierături şi mirosul ciudat de sărătură al aburului din calorifere solicitau atenţia, laolaltă cu ţevile care pocneau. În sala mare în care se trezise lumina soarelui ce urca pe cer cădea pe un şir de ferestre vitrate şi exploda în vălătuci de alb şi galben, care colorau frânghiile şi barele de exerciţiu, încălzind cânepa şi lemnul. A privit soarele urmându-şi traseul. Aproape epuizat fiind, nu se putea gândi la nimic şi avea atât de puţină putere, încât a ignorat tentaţia de a încerca echipamentele sportive.

Cu câteva zile mai înainte ar fi încercat să facă o cruce la inele sau să zboare imponderabil pe bara mare, ca să vadă ce se poate afla despre astfel de lucruri. Însă acum îi era greu până şi să-şi ridice capul şi să se uite la soarele din ferestrele de sus ale domului bizantin.

Lumina limpede era curbată de cercul de ferestre şi devenise o platformă aurie, perfect rotundă, care umplea domul şi te orbea. Hardesty s-a ridicat în picioare. Frânghia ce cobora din centrul cupolei părea acum să ducă spre prima platformă a cerului. Chiar şi frânghia sclipea ca o coadă groasă de aur.

La treizeci de metri deasupra discul de aur se îngroşase. Părea solid şi voia să ajungă la el. Însă abia putea sta în

picioare, deci nici vorbă să urce pe frânghie, şi avea tăieturi la mâini, de parcă ar fi manevrat cabluri de oţel. După felul în care se deplasa soarele, pompând aur în platformă până când părea că domul nu va mai putea susţine greutatea, a văzut că, aşa cum fusese dat, tot astfel va fi luat înapoi. S-a apucat să urce.

Căţărându-se, a descoperit complicatele suferinţe mortale pe care le căutase şi, pe măsură ce urca tot mai sus pe frânghia de aur, a reuşit să se înalţe. Frânghia s-a făcut stacojie, pentru că sângele curgea din mâini ca apa care scapă dintr-o conductă fisurată. Deşi frânghia împletită de sub el era roşie pe cât fusese de aurie, s-a tras în sus fără încetare, gândind doar că, dacă va ajunge la platformă, nu va mai avea nevoie nici de sânge, nici de putere. Pielea din palme i se rosese, iar priza asupra frânghiei a devenit atât de lipicioasă, încât a trebuit să o strângă cu oasele. Având dureri insuportabile şi delirând, a văzut mâinile albite şi oasele uscate conducându-l în sus şi trăgându-l în continuare. Ajuns la jumătatea urcuşului, mâinile lui au devenit un fel de obiecte cu viaţă proprie. Ridicându-se, părea să tragă o greutate din ce în ce mai mare. S-a întrebat ce peşti erau în acel năvod care părea atât de mare şi opunea o asemenea rezistenţă.

Aproape în vârf, frânghia a izbucnit în flăcări blânde care s-au răsucit în jurul ei, formând o elice moale. Şi-a dus mâna stângă spre baza ei. Era fierbinte, dar nu ardea şi, urcând în flăcări, sângele de pe haine a dispărut, iar mâinile au început să i se vindece.

Platforma de deasupra era aproape prea strălucitoare ca să se poată uita la ea. Dincolo de ea ferestrele luceau de promoroacă albă şi argintie. A văzut o infinitate de forme gravate pe ele cu precizie. Modele în V, ca nişte aripi, păreau a se mişca în soare ca stoluri de îngeri negri. În desişul de gravuri din pene erau peisaje strălucitoare, iar în fiecare ochi de geam promoroaca ducea spre lumi dinlăuntrul altor lumi. Cu cât mai adânc pătrundeau, în tuneluri lungi spre punctul de dispariţie, cu atât se deschideau mai mult şi cu atât mai mult păreau să susţină

bătălii eterne, câmpii care ardeau în timp ce forţe aeriene luptau deasupra lor, iar sori rotunzi care sângerau în poleire alcătuită din puncte se mişcau rapid în valuri de albastru. Soarele călătorea prin pădurea de linii din sticlă, tăindu-le în fascicule care curgeau ca grâul fărâmiţat.

Hardesty Marratta a încercat să-şi bage capul prin discul de aur. A fost împins imediat înapoi. S-a prins mai strâns de frânghie şi s-a tras furios în sus, dar a fost lovit şi împins în jos la fel de violent ca prima oară. În cele din urmă, a încercat din răsputeri, ridicându-se ca o cochilie acţionată de o mare putere, pentru a încerca să treacă prin stratul impenetrabil de deasupra capului. A fost plesnit ca o muscă.

A căzut pe spate, cu braţele desfăcute larg, cu degetele întinse, cale de treizeci de metri de aer gol. Nu i-ar fi slujit la nimic să se întoarcă, la fel ca o pisică, ca să aterizeze aşa cum voia. Treizeci de metri erau treizeci de metri, care trebuiau suportaţi, indiferent cum se vor termina. Însă în timp ce se prăbuşea şi-a dat seama că se deplasa de la stânga spre dreapta, legănându-se în arce ca de pendul, şi cădea foarte lent. Aerul din jurul lui a bătut dintr-o mie de aripi nevăzute, care i-au amortizat căderea şi l-au aşezat jos atât de lin, încât o clipă a rămas în plutire deasupra saltelei.

A deschis ochii. Era purtat pe braţe de câţiva bărbaţi în ţinută de gimnastică.

— Eşti unul dintre noi? l-au întrebat ei.

— Ce sunteţi voi? i-a întrebat Hardesty, la rândul lui.

Apoi le-a privit expresiile, continuând:

— Sigur sunteţi bancheri şi agenţi de bursă.

— Eşti membru al clubului?

— Totul se află în cifrele voastre, a răspuns Hardesty, dacă le citiţi corect.

— Cred că a venit de pe stradă, a spus unul dintre bărbaţi. La început, am crezut că e vreun membru care a avut un accident.

— Am zburat ca un fluture, a spus Hardesty când l-au ridicat şi l-au scos afară pe un soi de lectică invizibilă.

Când m-am ridicat în flacără şi am căzut, am crezut că o să mă strivesc de podea. Dar am plutit ca un fluture.

Când au trecut prin dreptul ceasului din coridor, a văzut că era ora unsprezece. Cu respectul şi dispreţul pe care oamenii îl au faţă de nebuni, l-au aşezat jos, pe trotuar.

— Încă ceva, a spus el.

— Ce anume? a răspuns unul dintre bărbaţi în timp ce urca treptele.

— Sala voastră de gimnastică era ticsită de îngeri.

Ei nu l-au auzit.

Pe gerul din decembrie, fără un sfanţ în buzunar şi fără să fi mâncat de zile întregi, Hardesty a luat-o la pas prin Manhattan. O trădase pe Abby şi, trădând-o, îşi trădase şi tatăl. Trufia care-l îndemnase să creadă că va avea tăria pentru a face o călătorie în rai îl umplea acum de greaţă şi spaimă.

Trecând pe lângă oameni grăbindu-se pe străzi, cu zecile de mii, a văzut bucuria pe feţele lor. A observat cum le erau dispuşi ochii – pe obrajii îmbujoraţi şi în expresiile lor de speranţă, hotărâre sau furie –, indiferent ce anume îi făcea să fie mai mult decât schelete şi carne, pentru că viaţa de pe chipurile lor era cu mult mai mult decât trupul în care se rătăciseră. Şi totuşi, dacă ar fi vrut să prindă în mâini acel material, s-ar fi ales doar cu reverele unui palton şi cu un pieton speriat şi temător. Deşi lumina pe care o căuta strălucea peste tot în jur, nu reuşea s-o prindă.

Se putea gândi la sicriaşul (parcă o mostră a unui antreprenor de pompe funebre) în care va trebui înmormântată fiica lui. Însă apoi viaţa străzii şi bucuria de pe feţele oamenilor i-au pătruns în sânge şi a crezut încă o dată că va izbuti s-o ţină în viaţă, doar dacă va putea înţelege forţa din spatele nenumăratelor scene vitale ale oraşului: expresia hărţuită a unui băiat cu gluga trasă pe cap, care împingea un stativ pentru îmbrăcăminte pe străzile pline de zăpadă; un croitor din cartierul blănarilor, aplecat asupra maşinii de cusut, însăilând în eternitatea

croitorilor; un grup de muncitori mitraliind betonul cu concentrarea unor infanterişti în acţiune – ceva de acolo lega laolaltă toate aceste scene şi le împingea pe un traseu drept. Coridoarele pustii şi formele ce se ridicau deţineau secretul, care se aşeza invizibil peste oraş, ca o coloană de aer limpede. Şi totuşi, când strângea degetele în jurul ei şi voia să o smulgă spre el, ea nu mai era acolo. Înfrânt definitiv, era măturat de mulţime. Slăbit şi ameţit, îi era de-a dreptul imposibil să reziste mareelor umane de pe străzi în ajunul Crăciunului.

Ca o aşchie într-un tobogan de transportat buşteni se tălăzuia pe bulevarde. Era purtat în uriaşe magazine universale şi acolo era golit. Cădea cu torentul în jos, pe treptele de la metrou, şi călătorea o staţie sau două, după care era din nou ridicat pe stradă. Şi s-a trezit blocat într-o intersecţie de parcă aceasta era un vârtej. Traversând şi retraversând de o sută de ori, fără vlagă, febril şi înfrânt, era dus la întâmplare de milioanele de oameni care galopau de parcă viaţa lor ar fi depins de asta.

La cinci, când se goleau birourile, o mare de oameni în haine din gabardină şi lână inunda străzile în albastru şi cenuşiu. Toţi alergau. În unele locuri valurile de funcţionari şi dactilografe erau groase, de trei sau patru straturi. Totul suna ca apa sau ca un foc de vegetaţie purtat de vânt, iar la cinci şi un sfert străzile din centrul Manhattanului arătau ca intervalele dintr-un teatru în flăcări.

În cele din urmă, într-o convergenţă ce părea Niagara care pătrunde în Cascada Horseshoe, o masă uimitoare de paltoane frenetice şi feţe încordate s-a prăbuşit în terminalul de la Grand Central, purtându-l pe Hardesty cu ea. A avut norocul de a se afla la marginea şuvoiului, astfel că a reuşit să se tragă în siguranţa unui balcon de unde se vedea sala principală. Acolo, în primul rând din pricina spaimei copleşitoare că va trebui să călătorească până la Hartsdale cu trenul de cinci şi douăzeci, s-a agăţat strâns de o balustradă din marmură. Prins de balustradă, s-a odihnit o oră, până când mareea a scăzut şi s-a încălzit.

Cu excepţia unui flux de navetişti care încă se deplasa între uşi şi scara spre sala principală, balconul dinspre Vanderbilt Avenue era aproape pustiu, iar podeaua uriaşă a început să prezinte zone din care dispăruse marmura de culoare caramel şi unde se formaseră insuliţe goale în covorul ţesut din firele tuturor sosirilor şi plecărilor din 1912 încoace. Nimeni nu ridica privirea. Tavanul fusese întunecat şi înnorat atâta vreme, încât fusese dat uitării. Deşi pentru majoritatea oamenilor bolta era prea înaltă pentru a se deranja să o privească, Hardesty a înălţat capul încet până când l-a lăsat pe spate şi a putut s-o vadă în întregime.

Stele erau aprinse. Străluceau într-un galben incandescent din adâncul verde. De când? Trebuiau să se fi stins de o veşnicie. Se credea că ele se arseseră una câte una şi nu se vor mai aprinde din nou şi că fuseseră aşezate prea sus pentru a putea fi schimbate. Nimeni nu încercase şi, în cele din urmă, stelele fuseseră uitate şi renegate. Însă acum erau aprinse. Şi nu lipsea niciuna.

— Priveşte! i-a spus poruncitor unei tinere echipate ca o asistentă stomatolog, s-au aprins stelele.

— Care stele? a întrebat ea fără să ridice ochii, apoi a fugit spre tuneluri ca să prindă trenul, ca de obicei.

— Stelele acelea, a răspuns Hardesty pentru el însuşi, privind cerul verde.

În timp ce măsura cu privirea bolta înaltă a văzut ceva mişcându-se în centrul ei. Era ca şi cum, după un cutremur petrecut în ceruri, o bucată de cer fusese mutată din locul ei. A crezut că are o iluzie optică. Însă a apărut o crăpătură. Apoi a dispărut, dar a apărut a doua oară şi a oscilat, ca şi cum cineva s-ar fi chinuit să deschidă o uşă grea. Brusc, un petic de cer verde s-a tras înapoi, iar în tavan s-a ivit un pătrat întunecat. Hardesty a simţit că rămâne fără suflare. Uşa nu se deschisese singură.

Deşi n-a zărit nimic altceva, a aşteptat răbdător să se arate un suflet, iar răbdarea i-a fost răsplătită când sus, din umbre, a ieşit un cap care a privit în jos, către armatele în goană, îmbrăcate în haine din gabardină şi

lână.

PENTRU SOLDAŢII ŞI MARINARII DIN CHELSEA

La bătrâneţe momentele de mare energie şi luciditate sunt ca insulele umede dintr-o mare secată, iar în clipele de furie nebună şi de bucurie ce se dezlănţuie brusc bătrânul cu baston poate descoperi că anii mulţi nu au adăugat la nevinovăţia lui decât dovezi şi explicaţii şi că, oricât ar învăţa în îndelungata lui viaţă, nu poate vedea la fel de departe ca atunci când avea şapte ani. Harry Penn era deseori prizonierul unor asemenea momente în care se simţea electrizat descoperind că învăţa ce ştiuse cândva, înainte de a plăti preţul pentru a afla.

Crescuse cu mileniul în ochi, iar acum voia ca podul lui Jackson Mead să meargă cât de departe şi de înalt cât îşi putea el imagina, ba chiar şi dincolo de acele aşteptări, gonind ca o lance prin zidul de nori. Pentru asta, condiţiile de la sol trebuiau să fie improbabil de perfecte, aşa ştia el. Nicio instituţie umană nu se putea ocupa de numeroasele aliniamente, de blocarea suturilor dezlânate sau de aducerea justiţiei depline şi răsunătoare, care ar fi fost necesară: şi totul trebuia pus la locul lui şi toată lumea trebuia să se mişte vioi pe scena iluminată exact conform rolului încredinţat. Harry Penn credea că încă nu împlinise scopul vieţii lui, iar asta îl întrista. Nu era suficient să îmbătrâneşti. El dorea miracole. Voia viaţă acolo unde ea nu exista, negarea timpului şi poleirea universului – fie şi pentru un moment cu adevărat minunat. Voia să vadă jerbe uriaşe, albite, precum penele ceremoniale de pe capetele cailor înhămaţi la trăsuri, despre care tatăl lui îi promisese că se vor înălţa deasupra oraşului pentru a anunţa epoca de aur.

De aceea a romanţat cărţile şi enciclopediile citite, dar degeaba şi-a amintit cât de mult a putut din ce văzuse şi a rămas atent la arhitectura spiritului, pe măsură ce acesta a suferit devastări şi restaurări periodice şi alegorice. De

multe ori umplea uriaşul bazin din gresie cu apă şi sărea în el ca să lase gândurile să plutească liber, însă ele nu pluteau niciodată îndeajuns de liber ca să îl pregătească pentru mileniul care se apropia cu repeziciune.

Într-o seară, spectacolul în care juca Jessica s-a anulat din cauza gerului crâncen. Din întregul Manhattan, în vreme ce materialele se contractau la temperaturile scăzute, se auzeau cabluri plesnind şi zidărie crăpând – zgomote prin care iarna reacţiona la fulgere. Măruntele pocnete ca de tunet reverberau şi Jessica s-a dus cu sania de la teatru la casa tatălui ei, unde a gătit miel cu mazăre, după care au luat cina în faţa şemineului. Deşi Praeger era aşteptat să sosească ceva mai târziu, ei rămăseseră singuri. Christiana era cu Asbury şi Boonya se dusese să-şi viziteze sora, care locuia în Malto Downs.

După ce a curăţat masa şi a spălat farfuriile, Jessica s-a întors cu două căni de ceai negru şi o cutie de fursecuri pe care era o imagine a unui artilerist din Highland, într-un kilt negru. Ceaiul negru era bun pentru imaginaţia lui Harry Penn. În timp ce focul ardea, lemnul răşinos de pin şi cel de hicori, uscat ca osul, parcă s-au prefăcut în oştile de la Waterloo, cu mici împuşcături şi şiruri roşii, care înaintau. Harry Penn era tot chinuit de gânduri. Ceaiul şi focul i-au dat putere.

— Ce se întâmplă când îţi uiţi rolul? a întrebat-o pe Jessica.

— Nu-l uit.

— Niciodată?

— Foarte rar. Aproape niciodată. Asta fiindcă, pentru a construi personajul pe care îl joc, învăţ rolul pentru a deveni una cu personajul, înţelegi? Nu invers. Imediat ce am devenit altcineva, nu am cum să uit replicile. E de neconceput.

— Adică învăţarea rolului pe care îl joci are foarte puţin de-a face cu memoria?

— Exact. Doar actorii slabi învaţă replicile pe de rost. Actorii buni le scriu permanent în timp ce joacă.

— Chiar dacă dramaturgul le-a scris deja.

Ea a dat aprobator din cap.

— Şi asta nu se cheamă infatuare?

— Dramaturgul ar înţelege asta.

— Aşadar, intri într-un soi de transă.

— Da.

— Piesa s-a scris, dar pentru tine încă este nouă. Când rosteşti replicile, le spui pentru prima oară. Sunt la fel de mult ale tale ca şi ale lui. Cum explici asta?

— Nu pot, dar îţi spun că asta e calitatea care-i deosebeşte pe actorii buni de cei slabi.

— Uite, să zicem, a continuat Harry Penn, rămas cu privirea asupra capacului cutiei de staniu, că eşti deosebit de stresată, iar la încheierea unei scene lungi şi complicate uiţi rolul. Ce ai face?

— Probabil că nu aş avea timp să mă gândesc şi aş spune ce mi-ar veni în minte. Celelalte replici ar fi fost un dar şi aş lua replicile pe care le-aş improviza tot drept un dar, deşi ar fi un dar dintr-o altă sursă.

S-a auzit o ciocănitură în uşă.

— Ăsta-i Praeger, a anunţat Harry Penn.

— Primarul, a zis Jessica mândră.

— Nu are nici cea mai mică importanţă, a afirmat Harry Penn. Deschide-i uşa înainte să îngheţe de moarte. Cu câţiva ani înainte de a mă naşte Primarul-Merişor a murit de frig la Newton Creek, ştiai?

După ce Jessica l-a adus pe Praeger în biblioteca tatălui ei, l-au văzut pe Harry Penn stând în faţa şemineului, având în mână cutia din staniu. Plângea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jessica.

— Artileristul din Highland, a răspuns el. Aceste cutii există de ani şi ani, dar niciodată nu m-am uitat atent la faţa lui. Acum am văzut.

— Ce anume? a întrebat Praeger.

— Îţi aduci aminte de vagabondul de la Petipas?

— Da.

— Mai mult sau mai puţin, aşa arăta faţa lui, dacă ar fi fost curată şi bărbierită.

Praeger s-a uitat la cutie.

— Nu mi-e clar, a recunoscut el. Nu-mi amintesc suficient de bine.

— Pentru că nu l-ai mai văzut până atunci.

— Tu l-ai văzut?

— Da.

— Când.

— Când eram copil.

A pus cutia pe pervazul de deasupra şemineului şi a făcut un pas înapoi. Întorcându-se spre Praeger, primarul oraşului, Harry Penn i-a spus să se ducă la grajd şi să lege cei mai buni cai la cea mai bună sanie.

— Vreau să mă conduci spre nord.

— Spre Coheeries? a întrebat Jessica.

— Da, a răspuns tatăl ei, zâmbind. În cele din urmă, mi-am găsit locul în lume.

Praeger a ieşit. Când lumina din grajd s-a răspândit în curte, Harry Penn s-a întors către fiica lui şi i-a spus că se petrecuse un miracol tocmai la ţanc.

— Ce fel de miracol? a întrebat ea.

— Peter Lake, a fost răspunsul lui.

Harry Penn era singurul om din New York care-i putea porunci primarului să îi pregătească sania, dar el nu s-a gândit nicio clipă la asta, căci Praeger lucrase pentru el şi fusese ginerele lui virtual mai bine de zece ani. În plus, un bărbat sănătos, de o sută de ani, are dreptul la cele mai nobile convenţii protocolare şi nu are nevoie să se plece în faţa preşedinţilor sau a regilor, deoarece preşedinţii şi regii au ajuns atât de sus, încât, dacă au cât de cât substanţă, se gândesc doar la istorie, iar un bărbat de o sută de ani *reprezintă* istoria.

Cei trei cai pe care Praeger îi înhămase la sania de curse abia aşteptau să gonească şi, aproape fără să-şi dea seama, se aflau deja pe Riverside Drive, zburând spre nord.

— Coboară şi intră pe apă la One Hundred and Twenty-fifth Street, i-a spus Harry Penn primarului.

— Dar nu e îngheţat bocnă la Spuyten Duyvil? a întrebat

Praeger, cu un aer îngrijorat. Vârtejurile nu îngheaţă niciodată şi mai e şi canalul de navigaţie.

— Sigur e îngheţat. Pe o iarnă ca asta, a spus Harry Penn, privind înainte, întotdeauna există un pod de gheaţă rezistent între Spuyten Duyvil şi canal. Descrie o curbă uşoară spre vest, coteşte din nou spre est şi se înalţă puţin, aproape ca o porţiune de prerie. După aceea, vom avea doar gheaţă tot drumul spre ultima porţiune. Putem merge cu o viteză nebunească.

Praeger a tras de hăţuri, iar cei trei cai au cotit spre stânga şi au coborât spre fluviu.

— De unde ştii toate astea?

— Am făcut drumul ăsta aproape o sută de ani. Dacă ştii doar zece-douăsprezece ierni, pare un haos absolut. Dar după o sută de ani începi să înţelegi unde ies la iveală şi se intersectează anumite tipare. Ştiu întotdeauna cum este vremea. E uşor. Şi cunosc gheaţa. Şi asta e uşor.

— Dar relaţiile dintre oameni?

— Ai vreo problemă?

— Nu, doar eram curios.

A urmat un moment de tăcere.

— Nu-i uşor, dar e posibil.

— Ce-mi poţi spune despre istorie?

— Istoria prezintă dificultăţi. Un număr aproape infinit de valuri interacţionează în cadrul unui număr infinit de intersectări. După cum poate ai bănuit, în ultima vreme a existat o tendinţă de aliniere, iar multe valuri diferite aleargă alături, în fază. Nu cred, totuşi, că se pot alinia până în anul 2000, care e doar la două săptămâni distanţă, decât dacă se va întâmpla ceva catastrofal.

— Iar după aceea? a întrebat Praeger, pentru că şi el avea păreri despre astfel de lucruri şi-şi imaginase oraşul rotindu-se cu picioarele în sus într-o prăbuşire mută, cumplit de dureroasă, fără de sfârşit.

— Vom vedea atunci, i-a răspuns Harry Penn.

Sania a izbit zdravăn gheaţa şi a făcut o crăpătură de aproape un kilometru. Gonind fără efort după Spuyten Duyvil, troica şi-a continuat drumul spre nord atât de iute,

încât oamenii de veghe din oraşele aflate de-a lungul fluviului au notat în jurnale că prin dreptul postului lor trecuse pe gheaţă ceva întunecat şi dispăruse înainte de a putea fi identificat. Praeger nu ştia că oraşele de pe dealuri, precum felinarele de pe faleze, trăiau în alt timp. Nici Harry Penn nu i-a spus, pentru că, de vreme ce viitorul imediat promitea să fie hotărâtor, nu voia ca Praeger să fie sedus de minunea unui trecut viu. Au lăsat în urmă oraşele şi au lăsat lumina felinarelor în urmă, urcând spre nord, în munţii care duceau spre Lake of the Coheeries.

Au ajuns lângă lac în seara următoare. Erau epuizaţi şi îşi simţeau gâturile iritate. Spre deosebire de satele de pe malurile Hudsonului, cele de la marginea lacului, inclusiv Lake of the Coheeries, erau cufundate în întuneric. Harry Penn s-a ridicat în sanie şi a privit de-a lungul malului.

— Niciodată nu au rămas în beznă, a spus el. S-a întâmplat ceva grav.

Pe drumul peste platoul care duce spre oraşul Lake of the Coheeries nu călcase nici picior de la ultima ninsoare. Satul în sine apărea ca o siluetă, întru totul întunecat, profilându-se pe cortina uriaşă a cerului şi a stelelor dinapoia lui. Au pătruns încet, iar sania s-a hurducat peste ceea ce ei au socotit că era un buştean uitat în mijlocul străzii. Însă nu era un buştean, ci Daythril Moobcot.

Pretutindeni erau cadavre. Morţii erau întinşi în faţa uşilor sau îndoiţi şi îngheţaţi peste garduri, precum păsările vânate, întinse la soare să se usuce. Lângă stârvuri zăceau puşti şi arme de vânătoare. Se părea că acolo se desfăşurase o bătălie îngrozitoare, iar străzile erau pline de piese de mobilier şi mici obiecte ce stăteau mărturie pentru uciderea oamenilor şi prădarea clădirilor. Uşile caselor se legănau încoace şi încolo ca şi cum ar fi fost îngrozite de creşterea şi descreşterea vântului ori se închideau cu sunete care aminteau de focuri de pistol.

— Eram aproape sigur, i-a spus Harry Penn lui Praeger. Dar nu credeam că se va întâmpla cu adevărat. Praeger a rămas fără grai. Dar, dacă trebuia să se întâmple, asta

este. Au murit toţi. S-a terminat. Înseamnă că o sută de epoci au ajuns în cele din urmă la final. Condu sania în direcţia aceea.

Au trecut de un pavilion, ajungând la lac, nu la fel de lent, îndreptându-se către casa familiei Penn, aflată pe o insulă pierdută între alte insule şi promontorii de pe malul celălalt.

— Puţin spre stânga, zicea Harry Penn cu glas tremurat, ori o idee spre dreapta, îl îndruma pe Praeger.

Ocolind insulele stâncoase, pline de pini în locurile care fuseseră lăsate de mult în grija cufundărilor, au ajuns la o casa uriaşă, care s-a înălţat brusc la capătul unei curbe netede şi albe. Rămăsese neatinsă.

— Bine măcar că acest loc a rămas ascuns, a spus Praeger.

— După cum vei vedea, nu prea contează. N-ar fi putut lua singurul lucru important şi daunele vor apărea foarte curând.

Au mers întâi în hambar, unde Harry Penn a golit un sac întreg de ovăz pe podea, în faţa cailor. Era extrem de agitat, aproape ca şi cum bătălia din oraş, desfăşurată cu mult înainte, încă se purta.

— Adu-mi alea de acolo! a cerut el, arătând spre două sau trei mături la care se renunţase, deoarece firele erau îmbibate cu smoală.

După ce s-au chinuit să răzbată prin zăpada de pe insulă, înaltă până la şold, au ajuns pe verandă, o galerie uriaşă, având mai bine de treizeci de metri în lungime şi şapte metri şi jumătate în adâncime. Ca de obicei, uşa de la intrare rămăsese intactă.

— Cum ai intra în casă? a întrebat Harry Penn, făcând semn către uşă.

— Cu ajutorul unei chei, a răspuns Praeger.

Harry Penn a izbucnit în râs.

— Uită-te la gaura cheii. E blocată, ca o imagine înşelătoare. Tata era obsedat de spărgători şi a făcut tot felul de jocuri cu ei. Pe vremea aia să fii spărgător era o profesie mai respectabilă decât acum. Era ceva care

amintea de şah. Tata a pierdut mult timp şi o groază de bani ca să îi păcălească pe hoţi. Cred că un spărgător din zilele noastre ar sparge o fereastră, însă pe-atunci exista o anumită etichetă. Uite.

Şi-a pus ambele mâini pe clanţă şi a mişcat-o de parcă ar fi fost un mecanism cu roţi dinţate, iar uşa a fost deschisă automat de contragreutăţi.

Praeger s-a arătat încântat.

— Îţi place? a întrebat Harry Penn. Mă bucur că ai văzut-o, pentru că e ultima oară când funcţionează acest mecanism.

A dispărut în casa întunecată, iar Praeger l-a urmat.

Harry Penn a scos o brichetă pentru trabucuri şi a plimbat flacăra în formă de creion peste capetele măturilor. Acestea au erupt în flăcări uriaşe, galbene. Praeger a spus că, din fericire, tavanul era foarte înalt. Altfel, a adăugat el, ar putea lua foc. Harry Penn n-a scos o vorbă şi l-a condus pe primarul New Yorkului prin încăperile enorme şi reci ca gheaţa.

Cu torţele arzând, s-au oprit ici şi colo şi au ridicat flăcările în aer pentru a ilumina tablourile care-i priveau de pe pereţi cu o tristeţe nemărginită. Deşi cele mai multe dintre portrete înfăţişau chipuri fericite şi mulţumite, anii lungi de tăcere şi de neclintire le conturaseră expresii jignite de fantome părăsite. Păreau să sufere că fuseseră uitate şi probabil erau îngrozite că bătrânul ofilit care păşea acum prin dreptul lor cu o torţă fusese cândva copilul în care îşi puseseră speranţa. Ieşind din întuneric o clipă sau două, portretele păreau amărâte şi furioase că fuseseră condamnate la nemişcare pe veci şi că, în ciuda sacrificiului şi a grijii faţă de generaţiile viitoare, casa lor fusese lăsată pradă vântului şi nopţii.

— Sunt membri ai familiei Penn, a explicat bătrânul. Ţi-aş putea spune numele fiecăruia şi mai mult, fiindcă au fost oameni pe care i-am iubit. Au dispărut cu toţii. Dar până şi ei ar putea fi surprinşi – când se vor trezi.

— Să se trezească?

— Da. Cred că e posibil şi-ţi voi spune de ce. În mijlocul

lacului există o insulă unde suntem sau vom fi îngropaţi toţi. Sora mea, care a murit înainte de primul mare război, a fost înhumată acolo. Dar nu mai e acolo acum. A plecat foarte repede, aşa se pare. Iar explicaţia a fost că un meteorit i-a distrus mormântul. Un meteorit! Nimeni nu a lăsat impresia că îi pasă de faptul că meteoriţii cad *pe* pământ, nu *din* el! Faptul că mormântul a fost şters de pe faţa pământului ilustrează epitaful ales de ea, care suna aşa: „Plecată în lumea luminii.” Nu pot explica, dar ea a făcut ce anunţase că va face.

S-a oprit la o intrare în camera de zi care avea un aspect de peşteră şi s-a întors spre Praeger.

— Când era pe patul de moarte mi-a dat nişte instrucţiuni. La vremea aceea n-am înţeles. Am crezut că delirează. A spus să le pun în aplicare când îl voi vedea din nou pe Peter Lake, care a fost acolo cu noi. El a plecat după moartea ei şi, deşi noi am crezut că se va întoarce în orice moment, nu s-a întors şi nu l-am mai revăzut de-atunci decât la Petipas.

— Cum de poţi fi sigur?

— Nu pot.

— Cine era el?

— Îţi voi arăta.

Harry Penn l-a condus în cameră. Umbrele se ridicau şi coborau într-un anume ritm, iar Praeger a simţit mirosul de umezeală al covoarelor şi al mobilierului acoperit cu huse. Aerul a început să se încarce de fum de smoală, care a ascuns plafonul şi a creat impresia că erau într-o peşteră fără tavan sau sub un cer de noiembrie. Harry Penn s-a apropiat de cămin şi a ridicat torţa până când două tablouri, unul aflat deasupra şemineului şi altul faţă în faţă cu el, au fost iluminate.

— Beverly, a spus el, sora mea. Iar acela a fost Peter Lake.

Deşi fragilă şi slăbită, ea zâmbea şi era frumoasă. Părea nedumerită şi nelalocul ei.

— Nici atunci când au fost pictate aceste portrete el nu s-a simţit în largul lui printre noi, a zis Harry Penn.

Socotea că Beverly era prea bună pentru el şi că noi nu-l plăceam din cauza originii lui şi a felului în care îşi câştiga existenţa.

— Cum îşi câştiga existenţa?

— Era spărgător, i-a răspuns Harry Penn. Şi unul bun, evident. Fusese maistru mecanic şi dăduse de bucluc. Nu mi s-a povestit cum sau de ce. Iar acum, după un secol, el e undeva în oraş şi nu a îmbătrânit deloc. Uită-te la fundal: comete şi stele. Uită-te la chipurile lor. Oamenii ăştia nu sunt morţi… Sunt sigur. Te rog să dai jos tablourile.

După ce Praeger s-a retras şi a coborât picturile pe podea, s-a întors şi l-a văzut pe Harry Penn dând foc perdelelor şi mobilierului.

— Ce faci? a strigat Praeger.

— Aşa au sunat instrucţiunile ei, i-a răspuns Harry Penn, având şi el glasul înflăcărat.

— Şi cu tablourile ce se întâmplă?

— Vor arde şi ele, dar deocamdată am nevoie de astea două. Hai. Ia-le cu tine.

Au trecut repede prin holuri şi galerii, iar Harry Penn a atins pereţii şi mobilele cu torţa. Până să ajungă la ieşire casa devenise mai strălucitoare decât o zi senină de vară. Flăcările vuiau în interior, transformând încăperile în camere oranj şi în mingi orbitoare de foc. Jerbe de flăcări cu dinţi de fierăstrău au pornit în susul treptelor ca un şarpe uriaş, parcă venit dinspre lac pentru a căuta copii. Casa părea că dansează şi se răsuceşte, ca şi cum focul ar fi fost o derulare rapidă a tuturor întâmplărilor petrecute vreodată în ea, ca şi cum o sută de veri ar fi ars sub o lupă, iar o sută de ierni ar fi îngheţat, devenind rigide şi fragile, şi toate focurile şi dansurile şi săruturile şi visele dinăuntru ar fi fost eliberate pentru a se răsuci şi vârtejurile fierbinţi şi palide şi a incendia lemnul delicat cu brusca lor răzvrătire. Ca şi cum ar fi fost o rachetă, focul a scos un urlet şi a străpuns acoperişul.

Au aşezat tablourile în partea din spate a saniei. Praeger a ţinut în frâu caii agitaţi cât Harry Penn a incendiat hambarul. Întregul golf verde strălucea de parcă ar fi fost

zi. Au dat un ocol casei, iar caii au pornit înspăimântaţi spre satul aflat pe malul celălalt al lacului. Vântul a întins flăcările torţelor aşa cum se întind firele de păr când îţi dai părul peste frunte, iar scânteile au dispărut în beznă. Gonind pe gheaţă, caii nechezau fiindcă nu le plăcea focul atât de aproape, tras după ei pe sanie.

Harry Penn şi Praeger au dat foc satului. Casele s-au aprins iute, iar curând străzile au devenit o reţea de flăcări.

— Toţi au murit, a spus Harry Penn când au părăsit satul. Mă întreb dacă trecutul poate fi izolat, aşa cum a dorit Beverly, ori dacă aşteptările ei vor fi trădate.

Au ajuns pe culmea dealului şi au întors sania pentru a privi spre oraş şi spre lac. Dincolo de gheaţă, casa familiei Penn era o vâlvătaie, iar satul ardea ca un obiect îmbibat cu parafină.

Nu mai erau multe de spus. Luna se înălţase şi era foarte strălucitoare. Harry Penn a aruncat torţele pe zăpadă, iar Praeger a strunit caii să se întoarcă cu spatele spre Lake of the Coheeries şi să pornească spre munţi.

Hardesty a urcat în goană primele şiruri de trepte spre galeriile închise în sticlă, care, la rândul lor, duceau spre dosul cerului, a presupus el. Când a cotit pe palierul de la baza celui de-al patrulea şir de trepte, a fost oprit brusc de un grup compact de şase poliţişti şi un sergent, care blocau drumul. Aceştia beau cafea din pahare de hârtie şi erau înarmaţi până în dinţi cu pistoale şi bâte.

— Unde mergeţi? l-a întrebat sergentul pe un ton războinic.

— La trenul de şase şi douăzeci spre Cos Cob! a strigat el şi i-a derutat, căci treaba lor era să-i împiedice pe oameni să pătrundă în galerii.

— Pe acolo, au spus ei şi i-au arătat încotro.

Hardesty a coborât.

Revenit pe balconul Vanderbilt, a aruncat o privire spre spaţiul liber din cer şi a văzut că aceeaşi faţă continua să se uite netulburată în jos. Hardesty trebuia să vadă cine

era. La nevoie, va ataca poliţiştii. Dacă îi lua prin surprindere, îi putea ucide sau răni pe patru dintre ei. Îi putea ameţi pe ceilalţi doi folosindu-şi cunoştinţelor superioare despre tactică de asalt şi rezistenţa la răni. Dar avea nevoie de cel puţin două pistoale, ceea ce însemna că va trebui să învingă cel puţin alţi doi poliţişti. Era absurd să moară opt oameni pentru ca el să poată urca nişte trepte. Chiar dacă ar fi trebuit să jefuiască cincizeci de oameni, nu prea erau şanse să facă rost de cele câteva mii de dolari necesare pentru a cumpăra pistoale. Însă trebuia să ajungă sus.

Uşa-trapă s-a închis, întregind cerul.

— La naiba! şi-a zis Hardesty.

Apoi a hotărât să ocolească poliţiştii. A mers pe balustrada balconului şi a început să urce peretele de marmură, care se intersecta cu cortina de sticlă din faţa pasarelelor. Meşteşugari răbdători sculptaseră demult ghirlandele, ouăle şi dinţii din colţul acela. Pervazurile şi punctele de sprijin asigurate de acestea erau suficient de mari pentru degetele lui. Pentru a crea o presiune în sens invers trebuia să se împingă în cortina de geam.

Cum nu îndrăznea să urce şi nici să privească în jos, s-a deplasat cu repeziciune şi fără nicio măsură de precauţie, reuşind să se agaţe de perete în primul rând datorită inerţiei de urcare. Dacă s-ar fi oprit, ar fi căzut o secundă sau două, încercând să se prindă de marmură ca o pisică. Nimic de acolo nu-l purta fără efort, cum se întâmplase când urcase pe frânghia aurită. În fizică existau totuşi contradicţii şi paradoxuri şi, cu toate că nu avusese vreme să le analizeze, degetele, muşchii şi inima le cunoşteau la perfecţiune. Dacă nu ar fi avut forţa necesară pentru a sta pe zid fără să se mişte, cum ar fi avut forţa să urce? Echilibrul era atât de fragil, încât puterea iniţială a primului pas de la sol se putea duce odată cu el aşa de sus, atâta timp cât prinderea lui era egală cu forţa care îl trăgea în jos? În acest caz, de ce nu se putea prinde de ouă, ghirlande şi dinţi? Urcuşul lui neîncetat şi nebunesc avea ceva magic, ceea ce abroga legile conservării

mişcării, probabil pentru ca în cele din urmă să le refacă. Însă acum, cu binecuvântarea, iertarea şi încurajarea pe care căţărătorii buni le primesc din senin, a urcat pe un stâlp aproape neted din terminalul gării Grand Central.

Într-un târziu, când a ajuns pe un pervaz plin de funingine, aflat foarte sus deasupra podelei, a pus palma dreaptă pe ea şi a răsuflat de uşurare. Deşi stătea agăţat la o înălţime care de multe ori l-ar fi ucis (patru degete îl susţineau în siguranţă, astfel că avea degetul mare liber), s-a simţit atât de sigur pe sine, încât a ştiut că nu va cădea, de parcă ar fi fost legat de sol. După o clipă de odihnă a ajuns pe pervaz.

Poliţiştii erau la mai multe etaje dedesubt şi probabil că nu-şi imaginau că cineva trecuse prin dreptul lor şi acum era aproape la fel de liber ca vrăbiile, care se făcuseră stăpâne pe nivelurile superioare. Şi, dacă ar fi ridicat privirile să vadă stelele (ceea ce nu făceau), probabil că navetiştii nu l-ar fi zărit pe bărbatul care alerga de-a lungul unui pervaz înalt, fără niciun fel de protecţie.

Unul dintre geamurile de jos ale unei ferestre arcuite lipsea. Probabil îl izbise vreo pasăre ori fusese lovit de vreun glonţ rătăcit. Hardesty s-a strecurat prin spaţiul liber şi s-a trezit într-un hol slab luminat. Podeaua era acoperită de un strat gros de praf, pe care apăreau urme de pantofi, ducând spre nişte trepte în spirală, la capătul îndepărtat al coridorului. După şase rotaţii pe scara de fier, a ajuns într-o încăpere mică şi boltită, ca o capelă, şi avea în faţă o uşiţă metalică, încuiată pe partea cealaltă.

Cum ştia deprimant de puţin despre spargeri şi intrări prin efracţie, a început să se izbească în ea. Treptat, uşa a cedat.

Peter Lake stătea pe jumătate întins pe patul lui dintre grinzile de fier şi citea un număr din *Police Gazette* din noiembrie 1910. Se obişnuise deja cu o mulţime de lucruri ciudate şi a privit nu cu mirare, ci cu plăcere imaginile unor vandali îmbufnaţi şi ale unor escroci cu aer meditativ, despre care nici nu avea idee că îi cunoscuse. Răsfoind paginile, a reîntâlnit oameni precum James Casey, Charles

Mason, Doctor Long şi Joseph Lewis. Deşi numele i se păreau cunoscute, nu era sigur care era locul lui între ele. De ce îl emoţiona atât o fotografie veche a lui William Johnson, hoţ de buzunare? Datorită melonului şi costumului edwardian, ambele (dispărute, la fel ca posesorul lor, neîndoielnic) amintindu-i de o perioadă când nici natura, nici omul nu aveau o mare influenţă, ci ajunseseră la o înţelegere care-i permitea chiar şi celui mai necioplit dintre oameni, datorită culturii lui şi mediului, să se gândească la condiţia lui? Cum altfel putea explica ochii lor trişti şi atotcunoscători? William Johnson (un nume de împrumut, fireşte, unul dintre cel puţin zece), hoţ de buzunare, arăta prin sclipirea ochilor că privise prin timp şi îi înţelesese pe cei care vor veni după ce zgura timpului se ridicase, hoţii de buzunare, escrocii şi bandiţii se dovedeau a avea chipuri magice şi înzestrate, pe care pictorii din Renaştere le foloseau la portretele de sfinţi şi îngeri.

Mişcat în mod straniu de privirea părintească şi sigură de sine a lui William Johnson, Peter Lake era cât pe ce să dea pagina spre o fotografie mare a lui însuşi, dar l-a făcut să sară din patul lui confortabil Hardesty Marratta, care se izbea în uşa din metal. *Police Gazette* i-a zburat din mâini ca o găină azvârlită şi a aterizat pe podea cu faţa pe care se afla portretul lui Peter Lake. Printr-o pură coincidenţă, expresia spărgătorului din Galeria Răufăcătorilor era perfect leită celei de pe faţa maistrului mecanic care nu se lăsa impresionat de nimic, aflat acum între grinzile de deasupra cerului.

Îl săltaseră fără a fi pus sub acuzare, chiar înainte de a da o lovitură la Delmonico’s, pentru care trebuise să se pună la patru ace, iar poliţiştii îl brutalizaseră puţin deoarece ştiau că vor fi siliţi să îl elibereze. Când fotografii se pregătiseră să aprindă magneziul din tăviţa bliţului, după ce el îşi aranjase gulerul şi ce mai rămăsese din papion şi era aşezat şi gata de pozat, a auzit urletele unei fiinţe în dureri cumplite venind de dincolo de zid. Cu toate că avusese parte din plin de asemenea scene, Peter Lake

nu reuşise să devină un adevărat dur, iar fotografia dezvăluia o expresie de milă, potrivită pentru un om care încerca să vadă prin zid, de cealaltă parte a lui, acolo unde unul dintre ai săi era ucis. Era agitat, uşor îngrijorat, şi totuşi avea un calm sardonic, de parcă ar fi vrut să spună „Ei, dacă voi fi următorul, asta e! Dar nu vă bazaţi pe asta!” Exact astfel arăta când Hardesty s-a izbit neliniştit în uşă, ca un ţap care tocmai băuse o găletuşă de ceai tare.

Întrucât uitase de uşa dinspre acoperiş, Peter Lake s-a gândit că n-are încotro să-şi caute scăparea. La început a îngheţat, însă apoi a apăsat pe comutatorul care ilumina stelele. Acestea au rămas luminoase, pentru că erau aprinse pe vecie. Lipsit de întuneric, mai avea la dispoziţie avantajul surprizei. Şi-a zis că, dacă deschide uşa când cel de afară o atacă, se va izbi de un pilon de fier şi-şi va pierde cunoştinţa. Nu, nu avea rost. Cel de afară, oricine era, avea capul tare. O să-l obosească puţin, iar după aceea va merge la inspiraţie.

Peter Lake s-a urcat pe grinzi şi a rămas parţial ascuns în umbră o jumătate de oră, cât Hardesty a continuat să se izbească de uşă. Şi Hardesty, şi uşa au avut mult de suferit în acel război de uzură, în care uşa ar fi câştigat, dacă adversarul ei n-ar fi fost convins că, dacă pătrunde în partea cealaltă, ar putea ajunge la originea tuturor lucrurilor. Intervalele dintre atacurile lui erau tot mai mari, izbiturile deveneau tot mai lente şi tot mai slabe, iar uşa a început să arate ca un dinte slăbit care stă să se desprindă din gingie, un moment de plăcere pentru suferind.

În cele din urmă, a năvălit înăuntru, a fugit din inerţie câţiva paşi, s-a răsucit, s-a bălăbănit pe picioare şi apoi s-a prăbuşit la podea. Peter Lake a aşteptat venirea celorlalţi. Când s-a lămurit că nu mai era nimeni, a coborât de pe grinzi, a închis uşa şi l-a târât pe Hardesty până la pat. Hardesty era învineţit tot şi gâfâia. Gândindu-se să-l ajute, Peter Lake a luat o cutie în care cu nouăzeci de ani în urmă avusese ghiveci de miel din Noua Zeelandă, a umplut-o cu apă călduţă şi i-a aruncat-o în faţă lui

Hardesty.

Cel din urmă a făcut câteva mişcări, de parcă ar fi fost gata să se înece, apoi a deschis ochii.

— De ce-ai pătruns prin efracţie? l-a întrebat Peter Lake.

— Te-am văzut prin trapă. Am vrut să aflu cine eşti şi cum ai ajuns până aici.

— De ce te-ai uitat în sus? Nimeni nu se uită spre tavan.

— Nu ştiu. Când am văzut stelele aprinse, nu mi-am putut dezlipi ochii de la ele.

— Nu trebuia să prinzi vreun tren?

— Nu.

— Şi cum ai urcat până aici? l-a întrebat Peter Lake cu un aer suspicios. Eşti prieten cu poliţiştii?

— Am urcat pe zid, de-a lungul ouălor prinse în ghirlande şi a nenorociţilor de dinţi.

Peter Lake nu l-a crezut.

— Mi-e greu să cred asta. Ce, eşti alpinist?

— Ca să fiu sincer, da, a răspuns Hardesty. Am fost…

S-a oprit la jumătatea propoziţiei, şi-a retras faţa care îi zvâcnea şi s-a uitat printre gene la Peter Lake. Acesta a făcut la fel (doar că faţa lui nu zvâcnea). Se recunoscuseră de la Petipas. Au rămas fără grai şi s-au cutremurat cum se cutremură un om când descoperă sau reconfirmă forţe superioare şi hotărâte, care, obraznice şi neconvingătoare, se dau drept coincidenţă.

— Cine eşti? a întrebat Peter Lake.

Hardesty a clătinat din cap.

— Nu are nicio importanţă, a zis el. Cine eşti *tu?*

Într-un spectacol dement şi cutremurător, care avea să ţină zece zile, până la începutul mileniului, Jackson Mead a dezlănţuit toate forţele pe care le pregătise şi le ţinuse în conservare şi nu avea să le oprească, chiar dacă oraşul ar fi fost devorat de incendiile şi tulburările sociale provocate de podul-curcubeu.

După secole şi secole de construcţii, învăţase exact cum trebuia făcut totul. Credea într-o lege a egalităţilor care decreta un echilibru perfect. Pentru tot ce se înălţa, ceva

trebuia să cadă şi nu exista nicio formă liberă, întrucât orice formă avea umbră şi corespondent. Aşa se explica împotrivirea lui. Le respecta şi nu ţinea să le atragă de partea sa, căci asta ar fi presupus că ele luptau fără motiv. Şi acţiunile lor erau justificate, iar el ar fi putut prea bine să treacă de partea lor. Însă el n-o făcea, pentru că sarcina lui era să împingă lucrurile înainte, motiv pentru care trebuia să lupte împotriva lor. Îi plăcea să spună că nu a existat niciodată vreun constructor care să nu fi înţeles războiul.

Se pregătise aproape un veac de acţiunile care-i vor lua cu asalt ultimele zile, avându-i generali pe Cecil Mature şi pe reverendul Mootfowl. Cu toate ciudăţeniile lor, aceştia erau perfecţi pentru a-şi duce la capăt misiunea şi fuseseră alături de el ani nenumăraţi, fără vârstă şi fără să îmbătrânească, devoraţi de cunoaşterea extraordinară pe care o ascundeau fără şiretenie – nu atât pentru a înşela, cât pentru a da curs propriei firi.

Solstiţiul de iarnă a adus la Sandy Hook o armadă de nave uriaşe, a căror simplă prezenţă a calmat oceanul. De pe punţile lor a început un transfer fără precedent de utilaje şi materiale. Sute de elicoptere capabile să ridice greutăţi mari, acoperite, şi şiruri de lumini intermitente şi reflectoare albastre, pătrunzătoare, au vuit prin văzduh, transportând dedesubtul fuzelajelor strâmbe ca ale unei călugăriţe lucruri care întreceau de multe ori propria greutate şi dimensiune.

Zumzetul elicopterelor se auzea de la kilometri depărtare. Când se apropiau cutremurau pământul şi făceau să îngheţe toate creaturile cu zgomotele lor cu frecvenţe paralizante ce radiau din motoarele lor misterioase. Luminile intermitente şi lungimile de undă ale reflectoarelor erau sincronizate perfect cu sunetele ritmice, în armonii şi contrapuncte excesiv de complicate. Se puteau roti în jurul oricărei axe şi rămâne în orice poziţie fixă. Erau delicate ca fluturii şi mari cât cele mai impresionante avioane cu reacţie. Zburând pe trasee care se intersectau şi deplasându-se constant pe deasupra

portului şi totuşi fără să se ciocnească, făceau naveta între vapoare şi şantiere.

La bordul navelor lui Jackson Mead din Hudson s-au deschis uşi enorme. De pe ţărm sau de pe gheaţă se vedea că interiorul lor uriaş era alcătuit din multe nivele luminate în diferite nuanţe. Înăuntrul navelor, pe înălţime, erau drumuri stivuite câte zece sau cincisprezece, pe care circulau în toate direcţiile mici vehicule rapide (trăgând remorci sau nu), gonind pe artere cu lumini intermitente, care sugerau urgenţa. La anumite intervale, impresionante prin precizie şi frecvenţă, utilaje de ridicare apăreau din hangar şi ieşeau cu mare viteză, întorcându-se în aer şi creând câte o pală de vânt care lustruia gheaţa şi forma cristale libere şi rămăşiţe de zăpadă ce se adunau în nori tot mai mari, înalţi cât zgârie-norii.

Din navă s-au ridicat turnuri transparente, de douăzeci de etaje. Zi şi noapte operaţiunile au fost dirijate din interiorul lor, într-o lumină liniştită, de culoarea bronzului, care trimitea la un alt fel de lumină diurnă, perpetuă – nu de martie, ci de august. Şantierele şi-au ridicat propriile scuturi, dezvăluind cincizeci de redute ca nişte fortăreţe din beton, cu rădăcinile înfipte adânc în sol. Pe suprafeţele lor superioare erau amplasate multe tipuri de utilaje ridicate de pe nave şi din trenurile care nu ajungeau până în port, dar erau descărcate din aer şi apoi ridicate de pe şine, vagon după vagon, şi aruncate, astfel ca alte trenuri să poată sosi pentru descărcarea neîntreruptă a mărfurilor.

Pe fundaţii au fost amplasate substructuri ca nişte blocuri, cutii mari şi grinzi graţioase, care susţineau greutatea acestora. Cerul era ticsit de elicoptere care transportau motoare multicolore, alcătuiri din silicon ca sticla, agregate rotunde de foc se deplasau ca nişte mici sori, iar dispozitive misterioase, semănând mai mult cu uriaşa sticlă arzătoare a lui Priestley sau cu telescopul lui Herschel decât cu orice obiect modern, spirale pulsatorii de cristal, gemenii îngheţaţi ai micilor sori, şi reţele moi de sârmă şi circuite care făceau aparatele de ridicare să arate

ca meduzele care se deplasau prin aer, pe deasupra portului.

Când oamenii uimiţi socoteau că pot să-şi recapete suflul, dintr-o navă se ridica dintr-odată un ansamblu minunat şi nemaivăzut, traficul se dubla ori reţeaua de sunete sporea. Strategia lui Jackson Mead era să facă fiecare oră mai înflăcărată decât precedenta. Ideea era să ţină oamenii în nesiguranţă, să-i şocheze, să-i dezorienteze, să pătrundă în sensibilităţile lor, să-i orbească prin lumini intermitente şi să-i lovească tot mai puternic, astfel încât orice împotrivire să fie zădărnicită, iar podul să se nască. Pentru că, în ultimă instanţă, în ciuda forţei şi a planificării, era o construcţie delicată şi fragilă, care depindea de împrejurări pentru care Jackson Mead nu putea decât să se roage.

Virginia s-a aşezat pe marginea patului pe care Abby stătea întinsă şi a urmărit lumina care se stingea în ninsoarea calmă şi deasă. Ora la care se aprindeau luminile, dându-i serii speranţă şi energie, a trecut în seninătate şi tăcere. Întrucât Abby era hrănită intravenos, nimeni de la căpătâiul ei nu putea anticipa nici măcar veselia ambivalentă a hranei de spital, care sosea pe platouri urâte, ca nişte monede uriaşe.

Hardesty era plecat de mai bine de o săptămână. Era improbabil ca într-o mie de ani de căutări stăruitoare şi suferinţe, slabe şanse să-şi salveze copilul muribund, aşadar cele câteva zile nu puteau aduce ceva nou. Nimic din ce va vedea sau ce îşi va imagina nu o salva pe Abby. Copiii mai şi mor. La un moment dat, nu cu mult timp în urmă, ei cunoscusem moartea mai frecvent decât vârstnicii. Deşi nu-şi putea explica, Virginia era sigură că-şi amintea o ţarină a olarului pe care, în ninsoare, cincizeci de sicrie minuscule aşteptau să fie îngropate, în vreme ce groparii se grăbeau să-şi termine treaba înainte de căderea nopţii. Cum ea nu văzuse niciodată o asemenea privelişte ori ceva cât de cât asemănător, s-a întrebat cum de i se fixase atât de bine în memorie şi s-a gândit că

probabil în vremurile grele trecutul şi viitorul apăreau mai uşor din umbre. În galeria încremenită de scene infinite, toate întâmplările erau accesibile. Nimic nu se pierdea niciodată. Groparii de pe ţarina olarului, grăbindu-se să învingă întunericul, se vor grăbi veşnic să învingă întunericul.

A avut un vis de seară. Un tunet a prins-o până la glezne în zăpada proaspăt ninsă, iar o căruţă întunecată, trasă de un cal negru, a trecut ca în zbor pe lângă ea, roţile ei având o capacitate desăvârşită de a te hipnotiza. Neştiind unde se afla, s-a întors să vadă ce era în spate şi, deşi gardurile din fier forjat, copacii şi felinarele erau cenuşii din cauza omătului, ea a migrat încet spre o scenă de vară, în care s-a văzut împingând un cărucior de copil pe marginea unui lac. Era într-un parc şi aproape de apă se găseau bănci şi o promenadă pavată. Copacii de pe celălalt mal al lacului se reflectau pe suprafaţa apei, ceţoasă şi neclară; oraşul era plin de păduri întunecate. S-a aplecat peste marginea căruciorului pentru a vedea copilul, dar era gol, căci micuţul fusese luat de lac şi se afla undeva sub apă. Apoi după-amiaza de vară s-a transformat în beznă şi s-a trezit într-un hol slab luminat. În lumina scăzută, lambriurile zgâriate adânc luceau. Podeaua era acoperită de moloz. Pe măsură ce ochii i s-au obişnuit cu semiîntunericul, a văzut o fetiţă într-un halat demodat, stând lângă balustradă. Părul îi căzuse, ţinea o mână în gură şi tremura din cauza unui soi de paralizie. Era muribundă, singură, şi stătea în picioare. Virginia a întins braţele s-o îmbrăţişeze, dar nu s-a putut mişca din cauză că era legată de balustradă. A vorbit cu glas gâtuit, dar copila nu a auzit-o şi a continuat să se legene înainte şi înapoi, de parcă nu ar fi ştiut că bolnavii şi muribunzii au dreptul de a sta întinşi. Virginia s-a încordat ca să rupă legăturile şi a plâns pentru că nu se putea mişca.

— Trezeşte-te, trezeşte-te! a spus doamna Gamely, scuturându-şi fiica. E un vis. Trezeşte-te!

Virginia s-a ridicat în capul oaselor când doamna Gamely a aprins lumina.

— Cum se simte? a întrebat-o bunica.

Privind-o pe Abby înconjurată de tuburi şi cabluri electrice, Virginia a spus că se simţea la fel.

— Diseară, când va veni doctorul, ar trebui să facem o plimbare ca să luăm puţin aer. N-ai mai ieşit de o săptămână.

— *Unde* ai fost? a întrebat Virginia, pentru că obrajii doamnei Gamely erau mai roşii decât cele mai roşii mere din Coheeries.

— Am mers la o prelegere, draga mea. Nu te enerva! Una a tipului care te irită atât, domnul Binky. Mie mi-a plăcut, deşi ar avea nevoie de multă muncă pentru a-şi îmbunătăţi vocabularul. A vorbit emoţionant despre străstrăbunicul lui, Lucky Binky, dispărut odată cu *Titanicul.* Am fost foarte impresionată când domnul Binky s-a referit la *Titanic* numindu-l „Gigantic”.

Doamna Gamely nu ştia că Craig Binky fusese cu ochii pe ea tot timpul cât ţinuse discursul, iar apoi le poruncise lui Alertu şi lui Scroutu s-o găsească. După aceea ei au început să umble prin oraş, în căutarea unei femei cu părul alb, ca o găluşcă tare, pe care Craig Binky o descrisese drept „Seraffina aia, atrăgătoarea, roza aia albă!”

Virginia s-a uitat cu neîncredere la mama ei. Cum să plece de la căpătâiul lui Abby ca să urmărească o prelegere ţinută tocmai de Craig Binky? Însă doamnei Gamely asta i s-a părut perfect justificat, deoarece, spre deosebire de fiica ei, de doctori şi alţi experţi, simţea că, deşi copila e grav bolnavă, pentru a o ajuta să-şi revină era nevoie doar de o anumită compresă. Ca să fie sigură, o ţinea întotdeauna în poşetă. Însă ori de câte ori sugera o compresă, ceilalţi răcneau la ea de parcă ar fi fost dementă. Asta o descurajase foarte mult, iar după părerea ei, era păcat ca bietul copil să sufere din cauză că doctorii aveau încredere oarbă în maşinării ciudate şi în medicamente ridicole, care nu dădeau rezultate. Ea s-a gândit să treacă peste ele. Putea pentru că, între nenumăratele lucruşoare inutile pe care le căra în poşeta din pânză (printre altele, de exemplu, un cocoşel viu, dar

somnolent) se afla şi un instrument foarte convingător, pe care ea îl numea puşcă de vânătoare. Însă nu era chiar atât de sigură pe ea ca altădată. Nu se afla în Coheeries. I-a lăsat pe ei să facă aşa cum vor şti, deşi a păstrat compresa, nu a îndrăznit să o aplice. Dacă îmbolnăvea copila şi mai grav?

Doctoriţa a întârziat în acea seară, dar după ce a examinat bolnava, doamna Gamely şi Virginia au ieşit în zăpadă cât o infirmieră a rămas de veghe.

— Unde vrei să ne plimbăm? a întrebat Virginia.

— Oriunde, a răspuns mama ei. Uită-te la tine! Tremuri. Trebuie să mergi ca să prinzi ceva putere.

Au mers ore în şir, în cercuri şi în curbe lungi, călcând în tăcere printre clădiri cu poduri, pustii şi înfricoşătoare pe care zăpada le pudrase ca pe prăjituri. Virginia i-a povestit visul pe care îl avusese.

— Copila s-a ridicat din lac şi a bătut din palme? a întrerupt-o doamna Gamely, surprinzător de nerăbdătoare.

— Nu. Nu s-a ridicat din lac. Dar am văzut-o mai târziu, când era mai mare, în holul unei clădiri de locuinţe, a spus Virginia, apoi a povestit restul visului. Cred că este evident, a încheiat ea.

— Crezi că fetiţa din vis era Abby şi că ai visat din cauza temerii.

— Ce altceva ar putea însemna?

— Ar putea să nu însemne nimic şi să aibă valoare doar în sine. Visul nu este o unealtă pentru această lume, ci o poartă către lumea cealaltă. Ia-l drept ceea ce este.

— Şi ce trebuie să fac?

— Nimic. E ca un lucru frumos. Nu trebuie să faci nimic cu el.

— Vai, mamă! a exclamat Virginia, gata să izbucnească în lacrimi. Abby o să moară, iar tu şi Hardesty bântuiţi prin oraş, vorbind ca misticii şi comis-voiajorii. Aproape niciodată nu ştiu ce vrei să spui. Nu am idee ce înseamnă şi asta n-o va ajuta deloc pe Abby.

— Virginia… a îngăimat doamna Gamely, dorind să-şi îmbrăţişeze fiica.

— Nu! a replicat Virginia.

Bătrâna şi-a luat fiica de braţ şi au pornit prin zăpadă spre spital. Au mers în tăcere, singurele sunete fiind cele făcute de vânt şi de clopotele bisericilor care anunţau ora şi sferturile ei. În ciuda frigului şi a ceţii, înăuntrul lor se simţeau uscate şi înfierbântate.

Într-o piaţetă din Chelsea au văzut o statuie înfăţişând un soldat din primul mare război. Era acoperită de zăpadă şi aproape pierdută în norii albi de ceaţă şi zăpadă care vuiau pe străzi şi creau vârtejuri în pieţele deschise. Cele două femei s-au oprit pentru a citi inscripţia de pe piedestal, care suna: *Pentru soldaţii şi marinarii din Chelsea.*

— Mai ţii minte statuia? a întrebat doamna Gamely.

— Nu, a răspuns Virginia, pe un ton prin care parcă îşi cerea iertare.

— Când erai mică şi se sfârşise războiul, am venit în oraş ca să îl întâmpinăm pe tatăl tău. Ţii minte?

— Nu, deloc.

— A fost foarte greu să ajungem aici, dar am reuşit şi am aşteptat câteva luni cât au sosit navele cu trupe. Fuseseră ucişi mulţi soldaţi, dar familiile lor primiseră telegrame. Deşi nu aveam veşti de la el, am presupus că Theodore era în viaţă, pentru că nici nu auzisem veşti proaste. Cât am aşteptat, am locuit în West Side, aproape de Chelsea, lângă fluviu. Câteodată venea în parcul ăsta. Le spuneai celorlalţi copii că acela era tatăl tău. Tatăl tău nu s-a întors. Fusese ucis cu multe luni înainte, dar înştiinţarea nu a ajuns la noi.

— Şi cum ai aflat? a întrebat Virginia.

— Când s-a întors divizia lui, ne-am dus la Black Tom, unde debarcau soldaţii. Erai foarte emoţionată. Te-am îmbrăcat frumos şi aveai în braţe un bucheţel de flori pe care le-ai purtat toată ziua, chiar şi după ce ai aflat. N-ai vrut să te desparţi de ele. Ţi le-am luat din mâini abia după ce ai adormit în acea noapte. Harry Penn ne-a anunţat.

— Harry Penn?

— A fost la comanda regimentului în care a luptat tatăl

tău. Toţi bărbaţii din Coheeries au făcut parte din acel regiment. Tu l-ai făcut să plângă. Nu-ţi aduci aminte?

— Sigur că nu, a spus Virginia, clătinând din cap.

— N-a adus niciodată vorba? Doar îl cunoşti de câţiva ani.

— Nu. Dar indiferent ce am făcut la ziar, nu m-a concediat. Cred că asta se datorează acelor momente.

— L-a impresionat foarte mult. Erai emoţionată şi fericită, iar el a trebuit să-ţi spună că tatăl tău a murit. I-ai rupt inima. Era la începutul verii. În ziua aia te-ai îmbolnăvit şi ai avut febră până a venit iarna. Încercai să te alături tatălui tău. Aş fi făcut şi eu la fel, dar trebuia să-ţi port de grijă.

— Dacă de aceea n-a mişcat un deget Harry Penn împotriva mea, la ce bun? a întrebat Virginia.

— Dacă în tot acest timp nu i-ai ştiut motivele, de ce presupui că ai şti efectele? Un act de bunăvoinţă este ca o lăcustă: doarme până este chemată. N-a spus nimeni că vei apuca să vezi urmările tuturor faptelor tale ori că ai garanţii sau că nu eşti silită să păşeşti pe întuneric sau că totul îi va fi dovedit şi verificat atent, precum ceva din ştiinţă. Nimic nu e aşa; cel puţin, nimic care să merite. Nu te-am crescut doar pentru a călca pe teren sigur. Nu te-am învăţat să gândeşti că totul trebuie să se afle sub controlul şi înţelegerea ta. Adevărat? Dacă aş fi făcut-o, aş fi greşit. Dacă nu rişti, puterile pe care le refuzi pentru că ţi le poţi explica te vor transforma într-o maimuţă, cum se zice.

— Deja m-au transformat.

— Nu-i nimic, Virginia, a spus doamna Gamely. Ai greşit puţin. Dar eşti încă în viaţă. S-ar putea să nu găseşti calea de a-ţi salva copila. Dar trebuie să încerci. Pentru ea. Chiar este de datoria ta.

Acum deja ningea în duşmănie, zăpada susurând slab, cum susură când e foarte deasă şi grea, iar mama şi fiica s-au îmbrăţişat.

ORAŞUL ÎN FLĂCĂRI

La început nici pompierii, nici poliţişti nu au ştiut că se întâmplase ceva grav. Vizitatorii punctelor de observaţie de pe turnurile înalte de o mie şi şase sute de metri au văzut pilonii de foc în depărtare. Dar, la fel ca toţi vizitatorii locurilor înalte, au presupus că tot ce se afla la sol era sub control.

Însă stâlpii de flăcări care se înălţau deasupra oraşului săracilor au trecut neobservaţi de funcţionarii concentraţi ca nişte apoplectici asupra treburilor lui Jackson Mead. Pe de altă parte, nu se auzise niciodată despre incendiile din oraşul săracilor. Vara sau iarna, ele fumegau permanent, transformându-se treptat în piromanie de amatori. Totuşi, de astă dată flăcările erau mai înalte şi în mai multe locuri decât de obicei. În vreme ce restul oamenilor din New York se ascundeau de frig şi stăteau în casă, unde copiii se jucau, iar câinii osteniţi de iarnă dormeau lângă vetre, o adevărată armată a pătruns pe străzile din oraşul săracilor.

La două zile după Crăciun, tineri şi tinere dansau în Plaza, elevatoarele vuiau pe deasupra portului, podurile spre Brooklyn şi Queens erau iluminate de traficul de seară, iar fabricile îşi reluaseră activitatea ritmică. Avocaţii, care nu dormeau nicio clipă, îngurgitau kilograme de reglementări şi scuipau argumente douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În adâncuri, depanatorii duceau un război cu conductele şi cablurile care menţineau oraşul de deasupra lor iluminat şi cald. Aceştia se deplasau cu hotărârea neobosită a tanchiştilor dintr-o luptă între blindate, chinuindu-se să răsucească chei uriaşe, de trei metri, confruntându-se cu explozii şi incendii, săpând ca dementţii, azvârlind plutoane şi batalioane prin tuneluri întunecoase, în care luminile lămpiţelor de mineri se legănau încoace şi încolo peste feţele murdare şi fără vârstă. Poliţiştii duceau lupte

mortale în incidente separate în întregul oraş, agenţii de schimb valutar ţineau câte şase telefoane în fiecare mână, iar aşa cum stăteau aplecaţi, fiecare peste cartea lui, într-o mie de conuri de lumină ale lămpilor, savanţii din aceeaşi sală de lectură de la bibliotecă se aflau într-o mie de locuri diferite. Şi în Plaza se dansa – femei cu rochii roz-somon sau albe, iar bărbaţii în negru şi alb şi cu eşarfe la brâu. Violonişti care cheleau, cu mustăţi subţiri şi cu nişte feţe uimitor de depravate, umpleau sala cu coloane din marmură cu muzică. Agăţate de coloane şi de tavan, o droaie de serpentine şi fanioane roz şi aurii le confereau dansatorilor o strălucire de vară. Pe spetezele scaunelor erau drapate blănuri de castor, nurcă şi altele care, ca şi cum şi-ar fi amintit de frig, erau răcoroase la atingere. Afară, caleştile treceau în tropot de copite, iar vânturile drăcoase dinspre nord clătinau copacii acoperiţi cu ţurţuri ca pe nişte clopote de cristal. Hainele elegante şi mişcarea delicată, sănătatea şi dansul, bucuria însăşi aveau să se destrame curând.

Undeva în oraşul săracilor, unde drumurile şi străzile se erodaseră şi din ele rămăsese doar o pajişte de culoarea ceaiului presărată cu gropi şi cocioabe, locuiau un bătrân şi soţia lui, care îşi câştigau existenţa de ani, ţinând o mică dugheană. Rafturile de lemn erau aproape goale, însă din când în când cei doi reuşeau să adune câteva pungi de orez şi zahăr, sticle de băuturi răcoritoare pline cu petrol lampant, câteva ustensile casnice la mâna a doua şi câteva legume stafidite şi mutilate. Singura încăpere era luminată de o lampă care ardea grăsime de vită şi ulei uzat. În iarna aceea când s-a făcut foarte frig, bătrânul şi bătrâna au îmbrăcat toate hainele pe care le aveau şi s-au refugiat în fundul dughenii, înapoia unei perdele din pânză de sac, făcută de ei. Câteodată, el ieşea să caute resturi de lemn, pe care le ardeau într-o cutie de cafea. Le era prea frig ca să mai tremure, aveau buzele vinete şi stăteau nemişcaţi ca să nu jignească frigul, sperând că acesta îi va lăsa să trăiască. Deşi valul de ger nu s-a dus şi nici nu avea să se ducă decât la multă vreme după ce ei vor fi murit, n-au

pierit. Şi, culmea, au murit de arşiţă.

Cam în timp ce dansul de la Plaza atinsese apogeul, iar femeile cu umerii dezgoliţi valsau într-un unison senzual, bătrânul şi bătrâna au auzit începuturile a ceva care suna pe jumătate a talazuri şi pe jumătate a incendiu.

Au auzit vântul şi oameni care alergau cu paşi mari, aşa cum fug animalele de incendiile de pădure, cu salturi uriaşe, în care inima le stă să plesnească. Apoi au urmat rătăciţii. Cineva a bătut în uşa dughenii. Prea speriat ca să se mişte, bătrânul şi-a înghiţit nodul din gât. Soţia s-a uitat la el şi a început să plângă. Lacrimile îi curgeau pe faţă, una câte una. Înainte ca ele să-şi găsească odihna pe rochia ei, uşa a fost împinsă cu forţă şi podeaua a plesnit cu un zgomot exploziv. Cât ai clipi, înăuntru au pătruns cincizeci de oameni. Tot ce era pe rafturi a dispărut imediat. Apoi rafturile s-au făcut bucăţi, totul a fost izbit cu picioarele şi aruncat în jur. Lăzi şi cutii au lovit tavanul şi au ricoşat din pereţi, torţe aprinse au mângâiat lemnul, cocioaba a luat foc, iar mulţimea se îndrepta deja spre ieşire, dar cineva a smuls perdeaua din pânză de sac. Şase bărbaţi au părut jigniţi de faptul că micii negustori îndrăzneră să rămână nemişcaţi de cealaltă parte a perdelei şi le-au dat foc.

Hainele lor au ars, apoi ei înşişi au ars ca seul. Pe măsură ce flăcările au cuprins totul, interiorul sărăcăcios a devenit un furnal de alb şi argintiu. Sub grinzile încovoiate ale acoperişului, o minge de foc s-a arcuit în sus precum acoperişul unei peşteri. De la depărtare, acesta părea un pilon mic şi învârtejit ridicându-se prin acoperiş, dansând câteva clipe deasupra unui strat de scântei.

Peste peisajul întunecat ce-şi arăta sărăcia sa prin faptul că nu evidenţia nicio lumină, micii stâlpi au pâlpâit şi au sporit, câteodată combinându-se între ei, până când furtunile firave de foc s-au rotit ca apa la ieşirea dintr-un jgheab, pipăind fiecare contur al solului, legănându-se într-o parte şi în alta, căutând lemnul, copacii morţi şi pământul îmbibat în ulei de pe malurile pâraielor cu apă stătută şi ale canalelor mizere.

Jackson Mead stătea în tăcere totală într-o încăpere neluminată, ale cărei ferestre dădeau spre port. Alesese etajul treizeci al unei clădiri de mărime medie drept post definitiv de observaţie, deşi s-ar fi putut instala cu multe etaje mai sus. Însă, având în vedere ce voia să observe, nu avea nicio importanţă, fie că se afla la treizeci de etaje sau la şaisprezece kilometri deasupra solului. Iar acea perspectivă – nici prea de sus, nici prea de jos – îi convenea cel mai mult, deoarece spusese mereu, foarte misterios: „Toate secolele trec cel mai repede prin uşile mediane.” Nici măcar Mootfowl sau domnul Cecil Wooley nu ştiau exact ce voia să sugereze, dar ambii ştiau că tot ce făcea era ecoul scopului său principal, iar când alesese un etaj mediu, luase o hotărâre care se elaborase în mii de ani şi care îşi avea sorgintea într-un mare eveniment, când ceva uriaş, sfărâmat şi brăzdat de flăcări se prăbuşise prin aer, după ce fusese azvârlit dintr-un loc atât de strălucitor, încât, în comparaţie cu el, soarele părea negru ca smoala.

Maşinăria pe care o pusese în mişcare nu mai avea nevoie de comenzile lui, ci doar de contemplarea lui, în vreme ce ierarhii ameţitoare înfloreau dedesubtul său. O mie de directori stăteau cu feţele spre o mie de ecrane puternice. La rândul lor, aceştia erau controlaţi de supracontrolori, care aveau şi ei şefi şi alţi şefi. În douăzeci de încăperi spaţioase subterane şi în turnuri de cristal aflate pe nave, activitatea se desfăşura cu viteză maximă. Terenul fusese pregătit cu minuţiozitate.

În liniştea şi în calmul refugiului său atent păzit, Jackson Mead vedea cum se desfăşura planul lui. Discret, Cecil Mature şi Mootfowl se apropiau când şi când de el şi îi adresau câteva cuvinte. Însă mai tot timpul el îşi urmărea elevatoarele şi navele în timp ce se luptau să construiască repede pe gheaţa care acoperea portul.

Mootfowl s-a apropiat de Jackson Mead, care privea prin pereţii de sticlă uşor fumurii către luminile care şerpuiau încoace şi încolo.

— Oraşul începe să ardă, a spus Mootfowl încet. E

revoltă generală.

— Unde? a întrebat el cu un calm deplin.

— În părţile mai îndepărtate ale oraşului săracilor, la optzeci de kilometri de aici. Probabil că în timp ce discutăm a fost străpunsă linia de optzeci de kilometri.

— Sunt furtuni de foc?

— Da, mărunte şi dispersate. Din vârful turnurilor celor mai înalte, centurile exterioare arată ca miriştea care arde, ca un incendiu de prerie care înaintează încet.

— Peste câteva zile, a zis Jackson Mead, vor exista piloni de foc şi în faţa acestor ferestre, înalte cât norii, şi cerul înnegrit de fum va deveni greu ca un tavan boltit.

— Vrei să-l înştiinţez pe noul primar?

— Nu ştie?

— Din câte ne dăm noi seama, nu.

— Nu. Lasă-l să afle singur.

— Dacă îl prevenim acum, ar putea să-i pună capăt.

Clătinând din cap, Jackson Mead s-a întors spre subordonatul lui.

— Doctore Mootfowl, a vorbit el, mereu am dat greş până acum, deşi am fost pe aproape, nu pentru că ne-a lipsit ştiinţa, ci, mai curând, pentru că ne-au lipsit condiţiile.

— Da, domnule.

— Reverend, este adevărat că rugăciunile pe care le rosteşti atât de frumos pentru a primi harul divin se acumulează, dar ele trebuie să declanşeze evenimentul care va îngădui reuşita strădaniilor noastre. Podul nostru este gata să facă saltul. Dar, dacă nu ne atrage mai aproape de malul celălalt, nu avem nicio şansă.

— Înseamnă că incendiul…?

— Nu incendiul în sine, ci tot ce se va petrece în interiorul lui. Marea energie şi disocierea, conceptualizările luminii şi focului şi extremele la care ele propulsează sufletul omului vor face de ruşine mecanismele noastre – chiar aşa frumoase cum sunt. Oraşul va arde pentru că timpul lui s-a isprăvit. Mootfowl, tot ce există pe lume ajunge la iubire sau luptă, care, când

sunt suficient de încinse să devină flacără, se înalţă şi se combină. Dacă focurile împing un suflet de om spre starea cea mai înaltă de graţie, în acel moment vom lansa podul. Prietene, oricât de iscusit eşti, nu poţi lega un cal pe o pajişte deschisă decât dacă îl aduci aproape.

— Am înţeles, a spus Mootfowl.

Cecil Mature a ieşit din umbre.

— Focurile au trecut de inelul de cincizeci şi cinci de kilometri, a anunţat el. Nu se poate justifica viteza lor atât de mare.

— Ce ştiţi de Peter Lake? a întrebat Jackson Mead, abia atunci dezlipindu-şi ochii de la panoramă.

Cecil a clătinat din cap şi a închis ochii înguşti. A pufnit, apoi a strănutat.

— Nicio urmă, a răspuns el.

Abby rămăsese nemişcată atât de mult timp, încât mama ei şi-a dat seama că murise doar când pe ecranul monitorului a apărut o linie dreaptă şi s-au declanşat alarme care au făcut asistentele şi doctorii să sosească în goană. În ciuda eforturilor şi a aparatelor pe care le-au adus pe cărucioare cu rotile silenţioase, Abby Marratta nu a putut fi readusă la viaţă. Probabil că, după ce fusese conectată atâta vreme la o maşină, se săturase de toate.

Scheunatul electronic al monitorului care urmărea semnele vitale i s-a părut Virginiei o muzică anunţând sfârşitul lumii. Femeia a continuat să îl audă chiar şi după ce l-au oprit, celelalte aparate au fost scoase din încăpere, iar cearşaful a devenit acoperământ pentru fiica ei.

Doamna Gamely şi-a plecat capul şi a plâns. Nu voise să creadă că un copil de doar câţiva ani va muri înaintea ei. Potrivit viziunii ei despre un viitor care, era convinsă, îi aparţinea nepoatei ei, nu părea drept.

Virginiei îi era greu să respire. Nu-şi putea imagina că va mai trăi vreodată o clipă fără suferinţă şi groază. S-a uitat la cearşaful care o acoperea pe Abby şi a încercat să înţeleagă ceva din modelul simplu al ţesăturii, dar asta nu i-a spus nimic. S-au scurs secunde, apoi minute lungi şi ore

lungi într-o tăcere neclintită, timp în care nu s-a întâmplat nimic şi nu s-a petrecut nicio mântuire, nicio înălţare, niciun miracol.

Iar apoi în faţa ochilor i-a apărut o imagine sclipitoare şi vie. I s-a făcut ruşine că trăia o imagine atât de colorată, când lumea ar fi trebuit să fie de un cenuşiu iremediabil. Era ca un hohot de râs într-o capelă în timpul unei predici profunde şi apăsătoare. A văzut un lucru frumos şi ameţitor, într-un vis cu ochii deschişi care a dus-o în alt timp.

Era o vară nemaipomenită, impresionantă. Ceaţa de deasupra portului era atât de densă şi fierbinte, încât ea transforma totul în sepia sau negru. Dar, prin contrast, ce era alb strălucea cu o tărie neobişnuită şi parcă plutea uşor în lumina răsfăţată de soare. Un feribot cu un coş înalt şi negru a apărut din ceaţă şi s-a apropiat tot mai mult de locul lui de amarare din apropiere de Battery. Virginia a urmărit totul cu uimire. Nu era un vis. Era mai convingător decât orice simţise vreodată în viaţă. După poziţia soarelui şi după căldură, şi-a dat seama că trebuia să fi fost iulie – cu nouăzeci sau o sută de ani înainte, dacă judeca după sclipirea şi înfăţişarea feribotului şi a şalupelor cu totul altfel decât exemplarele de muzeu care acum şchiopătau şi parcă se milogeau pe apă când portul nu era îngheţat complet. Pasagerii feribotului stăteau în părţile frontale ale punţilor, aşteptând să debarce într-o dimineaţă de iulie trecută de mult, şi urmăreau în tăcere vasul lipindu-se de doc, de parcă ei s-ar fi aflat la timonă. Zeci de umbrele de soare de forma unor scoici, uşoare ca puful de păpădie în plutire, se roteau de nerăbdare şi se întindeau calm în aer. Bărbaţii fără haine luceau ca nişte felinare albe în cămăşile lor din bumbac şi in, atent călcate. Aceştia se uitau cu dispreţ de pe mal spre timonerie pentru a protesta faţă de o andocare nu tocmai perfectă. Însă în acel moment feribotul a pătruns în bazinul de staţionare şi s-a ciocnit uşor de uscat. Motoarele s-au oprit şi din ţevile de santină au ţâşnit cascade de apă, de parcă vaporul ar fi răsuflat de uşurare.

Porţile lucioase ca nişte oglinzi de bărbierit s-a pliat în plăcile strânse de metal şi toată lumea a curs şuvoi pe lângă Virginia, ai cărei ochi au privit în partea din spate a mulţimii, spre o femeie tânără pe care nu o cunoştea şi nici nu a recunoscut-o. Cu toate astea, a urmărit-o pe fata fragilă şi atrăgătoare, care nu putea avea mai mult de cincisprezece sau şaisprezece ani, mergând după ea în susul rampei şi prin terminal.

Simpla ei prezenţă a emoţionat-o profund şi a făcut-o foarte fericită pe Virginia. Apoi fata a trecut printr-o poartă prin care Virginiei îi era interzis accesul şi a dispărut în canioanele înalte şi întunecoase, în care vara domnea, iar lumina se filtra ca un roi de ţânţari veşnic nemulţumiţi. Când fata a dispărut, Virginiei i-a venit să cadă în genunchi şi să plângă, pentru că, atâta vreme cât ea a rămas vizibilă, până când bluza ei albă a devenit un punct mişcător, ce nu părea real, Virginia a fost copleşită de un sentiment de bunăvoinţă şi recunoştinţă.

Dar, văzând silueta mică de sub giulgiu, a fost copleşită de amărăciune. Nu suporta contrastul dintre imaginea puternică şi liniştitoare pe care o avea atât de limpede în minte şi faptul că Abby murise. Avea nevoie de Hardesty. S-a întrebat unde Dumnezeu era.

— Ştii ceva? a întrebat Hardesty, inspirând aerul rânced prin care el şi Peter Lake alergau printr-un tunel întunecos de metrou. Când cumperi jetonul, ai dreptul la mai mult decât la folosirea tunelului.

— Ştiu, i-a răspuns Peter Lake, alergând fără efort, în vreme ce, în urma lui, Hardesty se chinuia să ţină pasul.

— Atunci, de ce facem asta?

— Păi, nu i-ai văzut?

— Pe cine?

— Pe cei cu paltoane negre!

Hardesty gâfâia. Îi era greu să discute cu acel mecanic care probabil era şi alergător olimpic, pentru că plutea aparent fără niciun efort peste traverse, reducând ritmul doar de dragul însoţitorului său.

— Ăia scunzi? a întrebat Hardesty.

— Da, ăia care ucid, jefuiesc şi incendiază. Sunt pe urmele noastre.

S-au oprit. După ce a respirat cu greutate de câteva ori, Hardesty a putut trage cu urechea şi a auzit ceea ce suna ca zgomotul făcut de sute de picioare cu perniţe, ca acelea ale şobolanilor. Apoi a văzut o mişcare văluritǎ, agitată, când paşii îi împingeau pe Codiţe în sus şi în jos, astfel că blocau lumina slabă din tunel.

— Sunt întotdeauna peste tot, a zis Peter Lake, deşi, câteodată, par să dispară cu totul. Când mă urmăresc, reuşesc lucruri de care nu m-aş fi crezut niciodată în stare.

— I-am văzut la Coheeries, a spus Hardesty. Nu ştiam că sunt şi aici, dar ar fi trebuit să-mi închipui, pentru că păreau să se îndrepte foarte răzbunători într-o anumită direcţie, iar oamenii se răzbună de obicei pe New York.

— Coheeries, a repetat Peter Lake. Îmi sună cunoscut, dar n-aş putea spune de ce.

— Familia Penn are o casă acolo.

Peter Lake a rămas tăcut.

— Harry Penn, patronul nostru.

— Nu l-am întâlnit, a răspuns Peter Lake cu un aer morocănos, care l-a surprins.

Când au ajuns la staţia de la Thirty-third Street au sărit pe peron, uimindu-i pe călătorii care aşteptau trenul şi care au rămas împietriţi când au văzut peste o sută de Codiţe, strigând gâlgâitor, ca nişte păsări, şi vorbind pe tonuri stridente, sărind după ei ca un fluviu de haine de seară ieftine din secolul al XIX-lea, care fuseseră modificate şi batjocorite de croitori, de uzură şi de trecerea timpului. Codiţele aveau şişuri cu mânere din alamă, incrustate cu sidef, şi pistoale, pe paturile cărora erau gravate femei goale culcate, lucruri pe care te aştepţi să le vezi deasupra unui bar.

Hardesty şi Peter Lake au fugit prin Parcul Gramercy – fără să deschidă poarta, care a părut să dispară când au trecut de ea şi a reapărut doar după ce Codiţele au pătruns în parc, prinşi ca un grup de nevăstuici transpirate,

blestemând o încuietoare pe care nu o puteau deschide cu forţa dinăuntru, atârnând de bretele după ce încercaseră să escaladeze stâlpii şi alunecaseră. Însă destui dintre ei s-au strecurat prin gard sau pe sub el, pentru a continua urmărirea, care i-a dus apoi cu repeziciune prin Madison Square, acum arătând strident din cauza restaurării nobiliare şi a noilor sedii de corporaţii. Au gonit pe sub vechile pasarele din cupru, cu balustrade albite, lucind în lumina becurilor cu vapori de mercur, amintind de luni învelite în tablă, şi au trecut prin dreptul unor ceasuri uriaşe şi vechi împodobite cu boabe incandescente, care anunţau ora în roşu şi alb. Hardesty se încălzise deja şi a imitat paşii lungi şi imponderabili ai lui Peter Lake.

S-au gândit să le facă pe Codiţe să le piardă urma pornind pe o rută ocolitoare prin Village, însă oriunde ajungeau vedeau Codiţe omniprezente ca fumul subţire şi înţepător care pângărea aerul şi întuneca priveliştile de-a lungul bulevardelor. Santinelele Codiţelor chemau alţi membri ai bandei, iar vânătoarea de vulpi continua: nu folosindu-se cornuri de vânătoare şi jachete roşii de călărie, ci cu gâlgâituri glotale şi tânguieli, răcnete înfricoşătoare, ţipete ca de vrăjitoare şi suspine de pitici.

În cele din urmă, Peter Lake a venit cu o propunere.

— Ascultă, a spus el, sunt pretutindeni şi oriunde şi aşa vor fi mereu. Şi, recunosc, sunt înfiorători. Însă de fiecare dată când am luptat împotriva lor am câştigat şi am avut impresia că m-am dovedit mereu mai bun decât ei. Acum avem pe urmele noastre în jur de cincizeci. Deşi nu m-am confruntat niciodată cu cincizeci o dată, cât am fost dincolo de cer am simţit că aş putea face ceva cu mâinile, ceva care nu are legătură cu legile fizicii, ceva uimitor. Sunt mecanic şi funcţionez în baza rapoartelor universale şi a legilor indestructibile. Însă în ultima vreme s-au petrecut lucruri bizare, iar acum cred că, deşi legile rămân neschimbate şi nu pot fi ocolite, am putea avea o oarecare idee privind diversitatea aplicaţiilor acestora. Cu alte cuvinte, vorbesc despre capacităţi care, potrivit oricărei logici, n-ar putea să existe.

— Exprimă-te limpede! l-a îndemnat Hardesty.

— Cum doreşti. Ce-ar fi să alegem o fundătură atrăgătoare în care să-i atragem pe diavolii ăştia pentru a pune la încercare chestia nouă pe care cred că o pot face?

— De ce nu? a răspuns Hardesty.

— Dacă nu reuşesc, ticăloşii ăştia cu nasuri boante ne vor ucide.

— Să încercăm magia ta în Verplanck Mews, a propus Hardesty. E o fundătură latră.

— Nu are nicio legătură cu magia, a comentat Peter Lake când au pătruns într-o fundătură. Eu vorbeam mai curând de ideea de redistribuire concentrată şi neaşteptată.

— Orice ar fi, a continuat Hardesty, cu glas tremurat din cauza emoţiei, ai şansa asta chiar acum.

Codiţele au apărut la capătul aleii ca o turmă de oi care ajung la capătul deschis al unui canion: au alcătuit un şir ce s-a lungit treptat, până când a blocat cu desăvârşire intrarea. Apoi au înaintat în acelaşi mod metodic şi lent. La capătul îndepărtat al Mews, Hardesty şi Peter Lake au auzit ceva ce sugera vuiet de cazinou uriaş, unde roţile se învârteau şi efectuau plăţi, lovind metal de metal, în timp ce Codiţele îşi armau pistoalele, deschideau şişurile cu arc şi îşi pregăteau garote şi lanţuri cu zimţi ascuţiţi ca briciul.

— În regulă, a spus Peter Lake, începând ceea ce promitea a fi o prezentare calmă. Uite la ce m-am gândit când eram înapoia cerului…

— Atunci, fă-o! a răcnit Hardesty. Nu mai teoretiza! Ne-au ajuns din urmă!

— Să nu te sperii de ei! l-a dojenit Peter Lake. Priveşte!

Şi-a suflecat mâneca dreaptă a cămăşii, a închis ochiul stâng şi a întins mâna, ţintind spre Codiţe, de parcă braţul i s-ar fi transformat într-o puşcă. Apoi a strâns pumnul încet, împresurând aerul.

Una dintre Codiţe a scăpat brusc armele din mâini şi a părut să se comprime. Arăta ca un om care suferă de o criză rară şi imposibil de tratat. Braţele i-au rămas sudate de-a lungul corpului, apoi s-a învineţit la faţă din cauza

lipsei de aer. Codiţele au rămas impresionate.

Cu braţele rigide, Peter Lake a ridicat pumnul în faţa lui. Strivit, micuţa Codiţă s-a ridicat în aer.

— Aha! a exclamat Hardesty, cât pe ce să leşine de încântare.

— Foarte bine, a spus Peter Lake, cu acelaşi aer degajat pe care îl etalase mai devreme, arătând mai curând ca un profesor de liceu. Să vedem dacă merge.

— Sigur că merge! a strigat Hardesty.

— Ba nu! s-a opus Peter Lake. Uite!

A coborât brusc pumnul, trântindu-l pe Codiţă de pământ, apoi l-a ridicat cât de repede a putut, desfăcându-şi degetele când a ajuns la apogeul mişcării.

Codiţa a fost lansată în aer ca o rachetă. Chiar de la distanţă, s-au putut vedea obrajii umflaţi şi nasul cărnos când forţa ascensională le-a aşezat în pliuri ca ale unui Budha. Codiţa a zburat lăsând o dungă albă, gemând ca un glonţ care se ridica în fumul tot mai gros de deasupra oraşului.

— Merge, a spus apăsat Peter Lake. Acum vreau să încerc un truc gen lasou pe care l-am inventat.

— Chiar te rog, a spus Hardesty. Tare mult aş vrea să văd asta.

Prin aceeaşi tehnică, Peter Lake a prins o Codiţă şi a ridicat-o deasupra acoperişurilor. Plimbându-şi pumnul închis în jurul capului, l-a făcut pe Codiţă să descrie cercuri cu o viteză fenomenală, la trei metri pe deasupra frontoanelor şi hornurilor caselor din Mew. Codiţa a căpătat viteză tot mai mare, iar camarazii lui şi-au rotit capetele ca nişte câini care urmăresc o albină iritată, până când el a început să lase în urmă o dâră de fum, după care, brusc, a devenit o flacără. O jerbă de scântei reci, tot ce mai rămăsese din el, a căzut ploaia pe alee. Întrucât nu-l aveau alături pe Pearly, care să le insufle curaj, Codiţele s-au răsucit şi au rupt-o la goană.

Peter Lake l-a înşfăcat pe unul aflat la depărtare, l-a întors cu susul în jos şi l-a scuturat până când monedele şi armele au căzut din buzunarele lui şi au zăngănit în clipa

în care au atins solul. Apoi l-a întors cu capul în sus şi i-a dat drumul.

— Din câte îmi amintesc, a povestit Peter Lake în timp ce mergeau paşnici şi netulburaţi prin Village, ăştia îmbrăcaţi cu paltoane negre, care se numesc Codiţe, m-au mai urmărit şi s-a întâmplat acelaşi lucru. Sunt din ce în ce mai bun în lupta cu ei, dar au început să se cam înmulţească.

La două intersecţii de spitalul St Vincent, păşind prin duhoarea intensă care pusese treptat stăpânire pe oraş, dinspre o stradă lăturalnică a apărut o Codiţă solitară care a venit spre ei cât de repede îl puteau duce picioarele scurte. S-au pregătit de un atac, însă înainte de a ajunge aproape de ei, Codiţa s-a aruncat în zăpadă, săltând pe burtă ca o focă şi a alunecat până la picioarele lui Peter Lake, după care s-a apucat să-l copleşească cu sărutări pe pantofi.

— Te implor! Te implor! a spus el rugător, luând din greşeală o gură de zăpadă şi înecându-se. Stăpâne! Cruţă-mă!

— Nu te urmăresc, a răspuns Peter Lake, ridicând Codiţa în picioare. Dacă te porţi frumos, n-o să-ţi fac niciun rău.

Codiţa şi-a scuturat zăpada de pe palton şi de pe pantalonii din stofă pepit. Melonul lui era respingător, având culoarea muştei, adică verde-ficat.

— Pi-pi-Pittsburg! a strigat el, scuipând zăpadă. Pi-Pittsburg!

— Ce e cu asta? a întrebat Peter Lake.

— Cum ce e cu asta? a replicat cu evidentă sinceritate Codiţa, al cărei nas era curbat ca o şa englezească.

— Pittsburg.

— A, Pittsburg, a răspuns el, aproape automat, brusc temător. M-am născut la Pittsburg. M-au răpit şi mi-au ucis părinţii. Ori mai degrabă mi-au ucis părinţii şi m-au răpit. M-au silit să merg la şcoala lor – o şcoală a maimuţelor, unde erau tot felul de lucruri zburătoare, insecte oribile, moarte. M-au făcut să merg la şcoala lor, ca să învăţ

lucruri îngrozitoare şi, hm! nu vreau să mai fiu cu ei. Vreau să fiu de partea ta.

— N-am nicio parte, i-a replicat Peter Lake.

Codiţa l-a privit nedumerit.

— Adică sunteţi doar voi doi?

— Aşa s-ar putea zice.

— Dar calul?

Peter Lake s-a trezit catapultat în gânduri melancolice. Arăta ca şi cum ar fi ajuns în pragul a ceva, ca şi cum zorii apăreau în ochii lui.

— Adică nu ai calul?

— Nu… nu… Cred că…

— Dacă nu ai nenorocitul ăla de cal, nu ne e teamă de tine, a spus Codiţa aproape triumfător.

Cu o singură mişcare, care i-a amintit lui Hardesty de un prestidigitator care scoate ceva dinapoia capei, Codiţa a scos un pumnal din palton şi l-a înfipt în burta lui Peter Lake.

Tăcerea lui era încărcată de gânduri. De la lovitură, a rămas fără suflu. A dus o mână spre cuţit şi l-a smuls din rană. Sângele a ţâşnit într-un arc roşu strălucitor. Bălăbănindu-se, a făcut un pas în faţă şi a acoperit rana cu mâna stângă.

Codiţa a spumegat într-un hohot de râs satisfăcut, dar apoi a rămas prea îngrozit ca să facă vreo mişcare.

— Râzi, a spus Peter Lake cu mare greutate, dar nu ştii ce o să păţeşti.

— Eşti un idiot! Eşti un idiot! a răcnit Codiţa, tot mai îngrozită. Nu-s din Pittsburg. Sunt unul dintre ăia de demult. Ai avut încredere în mine!

Peter Lake a prins aerul cu degetele şi a strivit mâna omului de coaste.

— Nici mama, dacă aş avea aşa ceva, nu ar avea încredere în mine! a strigat Codiţa.

Apoi, când a fost ridicat în aer, a făcut o grimasă.

Ţinându-şi rana, Peter Lake şi-a dus braţul înapoi, ca un aruncător de suliţă, şi l-a azvârlit pe membrul Codiţelor cât de puternic a putut, făcându-l să ajungă pe Sixth Avenue

ca un proiectil care a scos un şuierat ascuţit, a luat foc, a zburat pe deasupra săniilor şi a taxiurilor, devenind o cometă aprinsă, după care a dispărut într-un norişor de fum cenuşiu, cu miros înţepător.

Praeger de Pinto studia o carte uriaşă, legată în piele, despre evaluări şi conturi, încercând să descopere în istoria secolului precedent o soluţie metafizică la problemele financiare tragice şi incurabile. Ceasul bătuse ora nouă. Observase că nu se văd stelele prin fereastra biroului său de la Primărie, dar a presupus că era din pricina norilor groşi care aveau să aducă o nouă ninsoare curând.

Pe neaşteptate, unul dintre consilierii nou-numiţi a dat buzna în încăpere fără să bată la uşă. Pe faţa lui şiroiau lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Praeger.

Tânărul cuprins de isterie a încercat să vorbească, dar din piept i-au izbucnit suspine atonale, iar din ochi i-au ţâşnit alte lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? a strigat Praeger, mai mult înspăimântat decât furios.

Apoi, comandantul pompierilor, Eustis P. Galloway, un bărbat enorm, de o autoritate şi demnitate deosebite, a apărut în spatele tânărului consilier. L-a luat pe după umeri şi a spus ceva şocant.

— Arde oraşul!

— Unde?

— Peste tot.

— Cum adică „peste tot”? a întrebat Praeger şi a privit pe fereastră.

Deşi clădirile din apropiere erau intacte, cerul din spatele lor avea o culoare oranj intensă ca în picturile apocaliptice care atârnaseră mereu în subsolurile societăţilor istorice. Chiar şi de la depărtare era o privelişte extraordinară şi superbă. Glasul lui Galloway, uriaşul şi puternicul Galloway, Stânca Gibraltarului, tremurase.

Praeger-omul a dispărut şi în locul lui a apărut Praeger de Pinto deţinătorul unei funcţii. Despărţirea şi apoi înălţarea, petrecute una după alta, erau ceva la ordinea zilei pentru căpetenii, conducători de imperii şi clanuri. Funcţia l-a învăluit în giulgiul ei puternic, învestindu-l cu o duritate şi cu o stăpânire a sentimentelor care l-ar fi făcut capabil să-şi dea viaţa ori chiar să pună zălog viaţa familiei lui, deoarece nu mai era el însuşi. Devenise primar, iar răspunderea funcţiei l-a propulsat într-o transă de altruism care i-a sporit puterile, i-a adâncit judecata şi a alungat teama lăuntrică pe vecie.

S-a întors către comisar:

— Ce ai făcut până acum?

— Fiecare companie acoperă propriul sector cât mai bine cu putinţă, acordând atenţie lichidării focarelor naturale. Însă incendiile se extind mai rapid decât în mod normal. S-ar părea că în oraş se află zece mii de piromani. Asta pentru că *există* zece mii de piromani acolo.

— Ce se întâmplă cu rezervele şi cu celelalte oraşe?

— Am lansat apeluri către fiecare oraş aflat pe o rază de cinci sute de kilometri. Noi nu mai avem rezerve. Sunt toate pe străzi.

— Bine, a răspuns Praeger.

Biroul lui era invadat de consilieri şi comisari. I-a organizat şi le-a dictat instrucţiuni.

— În primul rând, folosiţi un camion pentru a muta echipamentele de radiotelefonie şi telex pe etajul de observaţie din Fifth Grand Tower. Toată lumea să meargă acolo şi să înfiinţeze un post de comandă. Doi: anunţaţi-l pe comisarul-şef al poliţiei să vină la mine şi să stabilească legături de urgenţă cu toate secţiile de poliţie. Apoi, sunaţi-l pe guvernator. Spuneţi-i că voi discuta cu el cât de curând, dar până atunci îi cer să mobilizeze întreaga miliţie. Să mobilizeze cât mai multe trupe din orice surse găseşte şi să le trimită spre oraş. Dacă protestează, ziceţi-i că avem o insurecţie generală şi că arde tot oraşul. Trimiteţi toţi comisarii acolo. Şi organizaţi o operaţiune de aprovizionare pentru trimiterea de paturi, pături, hrană,

scaune şi birouri în turn.

Zece file au fost rupte din zece agende, iar subordonaţii lui s-au pus în mişcare.

Praeger şi comandantul pompierilor au plecat spre puntea de observaţie. Comandantul a vorbit la radiotelefon în timp ce au traversat în grabă părculeţul din faţa Primăriei care, pentru că era înconjurat de turnuri înalte într-un cerc neîntrerupt, îi amintise mereu lui Praeger de fundul unui puţ adânc.

Fifth Grand Tower era cea mai înaltă clădire din oraş. Folosind liftul expres, au ajuns în vârf în cinci minute, iar când au coborât ultimii turişti erau conduşi spre cabinele din sticlă pentru a face drumul prin vânt până la sol. Un observator le-a înmânat lui Praeger şi lui Eustin Galloway câte un binoclu performant şi le-a spus că activase toate telescoapele cu plată.

Când au pătruns pe puntea înconjurată de sticlă, Eustin Galloway şi primarul au privit întâi spre nord. Praeger voise să îl ocărască pe comandant pentru că lăsase lucrurile să scape de sub control, dar după ce a văzut cât de repede se întindea focul şi-a dat seama că nu era cazul. Cu siguranţă că în oraş acţionau incendiatori, deoarece zone întunecate era scene în care apăreau brusc scântei care deveneau curând incendii, iar acestea se combinau în tornade şi furtuni de foc ciclice. Parcă lumea şi-ar fi început mistuirea vestită de mitul despre noul mileniu, un mit în care nu mai credea aproape nimeni, de mult…

Oraşul era prins în interiorul unui dom de fum portocaliu, solid şi neted ca alabastrul. Nu se vedea nicio stea: nici măcar deasupra capului, unde o vâltoare răsturnată, răsucită ca un moţ, se rotea în sus cu mare viteză. La orizont, nori de densităţi diferite, unii degajând flăcări învolburate din pântecele lor, alţii destrămaţi în şuviţe, se roteau în sensul acelor de ceasornic, mărind viteza în vreme ce urcau spre orificiul tumultuos unde erau apoi despletiţi.

— Priveşte! a spus Praeger în clipa în care un turn de sticlă de pe Palisade a erupt brusc în flăcări.

În mai puţin de un minut vâlvătăile au ţâşnit cu aripile evazate şi corone stabile, care l-au făcut pe greu încercatul pompier să rămână fără suflare. Înainte de prăbuşirea clădirii, au văzut că scheletul său de oţel era mai întunecat şi mai roşu decât pânzele de flăcări albe şi aurii care, pentru moment, sugerau încăperile.

Triajele în care erau garate vagoane-cisternă explodau unul după altul, scuipând benzină şi uleiuri, şuvoaie de foc goneau spre fluvii şi golfuri, tăind canioane de flăcări în gheaţa groasă de zece metri. Focurile care ardeau în tranşee au azvârlit în aer nori de abur alb şi fum negru uleios şi s-au bifurcat în lateral, pătrunzând în peşteri. O porţiune cu diametrul de opt sute de metri a portului a devenit un acoperiş delicat din cristal deasupra unei peşteri săpate în gheaţa de dedesubt. În timp ce focul vuia înăuntru, gheaţa s-a iluminat şi a strălucit ca o lampă titanică. Apa şi aburul s-au năpustit prin crustă, dând naştere unor gheizere înalte de trei sute de metri.

După ce reţeaua de comunicaţii a fost instalată, un tehnician l-a anunţat pe Praeger că avea legătura cu guvernatorul şi că era suficient să vorbească: totul avea să fie amplificat, inclusiv vocea lui.

— Ce vrei să faci cu trupele acolo? s-a auzit glasul tunător al guvernatorului, parcă venind de nicăieri, iar cuvintele lui au căpătat ecou pe puntea de observaţie.

— Pentru început, a spus Praeger, avem zece mii de piromani care îşi fac de cap.

— Soldaţii nu sunt instruiţi pentru activitatea de poliţie, a răspuns guvernatorul.

— Care muncă de poliţie? a urlat Praeger, privind în jur pentru a vedea din ce parte a aerului venea glasul. Nu vor face activitate de poliţie, ci vor împuşca incendiatorii şi jefuitorii.

— Pentru ce?

— Tot oraşul e în flăcări, a replicat Praeger. Cu cât împuşcăm mai mulţi piromani şi jefuitori, cu atât vor fi mai puţini. Nu e limpede?

— Dar cu ce preţ?

— Preţ? Nu va mai rămâne nimic.

— Atunci, de ce te mai agiţi? a întrebat guvernatorul în aşa fel încât să confirme ostilitatea lui îndelungată faţă de un oraş în care rareori îndrăznea să calce.

— O să-ţi spun de ce, domnule guvernator, a răspuns Praeger, iar cuvintele lui au răsunat peste tot. Oraşul nu va arde o veşnicie. Îl vom reconstrui. Până la vară va deveni ceva ce nici nu ai visat, o să vezi. Şi ştii ceva? Dacă incendiile se opresc în noaptea asta, vom începe reconstrucţia în dimineaţa următoare. Dacă se opresc în dimineaţa asta, vom începe să reconstruim după-amiază. Când se va întâmpla, vreau ca toţi piromanii să fie morţi şi oricine se gândeşte să aprindă un chibrit să-şi amintească ce li s-a întâmplat celor care au declanşat incendiul.

— O să cred treaba cu reconstrucţia, când o s-o văd, a zis guvernatorul.

— O s-o vezi. Vom fi constructorii cei mai iuţi din lume – nu vorbim atât de repede fără motiv. Vom lua de la foc tot ce ne-a luat el. Îl vom socoti turist.

Guvernatorul s-a îmbunat. Miliţia avea să pornească spre oraş.

— Eustis, a spus Praeger, iar vorbele lui au continuat să fie amplificate. Adu toate maşinile de pompieri aici. Vreau să creez insule sigure în care, dacă va fi nevoie, vom proteja fiecare clădire.

Comandantul pompierilor a clătinat din cap, ca şi cum ar fi vrut să răspundă că nu se poate.

— Fă-o imediat, a poruncit Praeger. Alege insulele şi protejează-le. Concediază pe oricine nu acţionează cu rapiditate. Îmi pare rău, a adăugat el. Cred că nu m-am exprimat corect.

Apoi s-a întors să privească spre oraş.

— Deocamdată nu sunt incendii în Manhattan, i-a raportat un consilier. Să încercăm să apărăm toată diviziunea administrativă?

— Nu, i-a răspuns Praeger. E prea mare. Nu vom reuşi. Alcătuiţi insule. Creaţi insule şi păstraţi-le în siguranţă.

La spitalul St Vincent, la etajul la care se afla Abby, un şir de ferestre dădea spre nord.

— Ia te uită! a exclamat Peter Lake, când a văzut culoarea cerului.

— *Ce* este asta? a întrebat Hardesty, apropiindu-se de fereastră.

Întregul cer era roşu, însă, spre deosebire de un răsărit de soare sau de zori, pulsa şi licărea. Fulgii imenşi de zăpadă care se formaseră în jurul particulelor de cenuşă cădeau grei şi drept ca plumbul.

— Probabil un incendiu, a comentat Peter Lake, doar aşa se explică atmosfera întunecată. Flăcările au aproape trei sute de metri înălţime.

Când a auzit pe cineva la uşă, Virginia a crezut că sosiseră cei de la morgă. Dorind orice altceva decât să-i vadă, s-a chircit şi a rămas cu privirea pierdută. Însă apoi s-a ridicat şi a traversat salonul. Când a deschis uşa, plângea.

Văzându-l pe Hardesty, şi-a plecat capul. Nu-i venea să creadă că cearşaful era tras peste corpul lui Abby.

— A murit, i-a spus Virginia.

— Te ştiu! i-a zis doamna Gamely lui Peter Lake, aproape acuzator. Tu ai condus sania. N-ai îmbătrânit nici cu o zi. Cum se poate asta? Acum de ce ai venit aici?

— Termină cu aiurelile astea, femeie! i-a poruncit Peter Lake.

Ea devenise isterică şi, deşi, în mare, ştia ce vorbeşte, el se săturase de amintiri inexplicabile.

— Nu-ţi dai seama ce spun? a întrebat ea. Lake of the Coheeries. Beverly…

Peter Lake s-a cutremurat.

— Taci, babo! a strigat el. Taci! Altfel te arunc peste jumătate de lume!

Doamna Gamely s-a făcut mică. Martin a sărit alături de ea de parcă ar fi vrut să o apere.

Cu aerul unui lăcătuş expert chemat să deschidă un seif, Peter Lake s-a apropiat de pat şi a tras deoparte giulgiul. Privind copila, i-a atins fruntea cu două degete de la mâna

stângă şi s-a uitat în ochii ei. Hardesty a crezut că acel om – fără cămin, mecanic sau ce spunea că este – era pe punctul de a o aduce la viaţă. Însă curând s-a vădit că el nici măcar nu voia să încerce asta.

Faţa lui Peter Lake s-a îmblânzit un moment într-un zâmbet aproape imperceptibil.

— Ea este copila… a spus el. Ea este copila care a zburat spre mine. Şi ea este copilul din hol. Asta s-a întâmplat demult, demult… Din câte ţin minte, era băiat. Nu are importanţă. Era muribund şi orb, dar rămăsese în picioare. Nu ştia că avea dreptul să stea întins.

Virginia s-a chinuit să zică ceva, dar nu a găsit cuvintele potrivite. Un bărbat care stătea în faţa ei vorbea despre visul lui de parcă nu ar fi fost un vis, ci ceva care se întâmplase în realitate, în alt timp.

Apoi s-au stins luminile. Întregul oraş a rămas pe întuneric. Până şi turnurile îndepărtate, în care luminile nu păleau niciodată, arătau acum ca nişte lespezi întunecate şi lustruite. Pacienţii au început să ţipe, iar infirmierele au alergat pe holuri, doborându-se unele pe altele şi strivindu-se de podele. Fără lumini, focul părea cu mult mai mare decât înainte. Era suficient de puternic pentru a ilumina rezerva. Nori de foc, aflaţi la kilometri depărtare, reflectau lumina incendiilor, care se oglindea pe pereţi de parcă ar fi fost fasciculul unui far maritim. Norii care reflectau lumina ajunseseră atât de sus, încât oraşul părea liliputan.

— Trebuie să îngrijesc maşinile de la *The Sun,* a spus Peter Lake. Chiar dacă acum nu este curent electric, motoarele vechi pot funcţiona, iar cineva trebuie să se ocupe de asta. Generatoarele trebuie să genereze curent, iar turbinele trebuie să se învârtă cu viteză maximă. Trebuie să le ţin în funcţiune. Nu am de ales.

Derutat în aceeaşi măsură de putere şi de neputinţă, Peter Lake mergea pe străzile înnegrite, pe sub cerul care pulsa de lumina incendiilor. Ţinându-şi o mână apăsată peste rană, reuşise să oprească oarecum sângerarea. Totuşi, avea dureri destul de mari şi se temea că inima i se

va opri în loc ori că va sângera de moarte.

De fiecare dată când vedea vreo Codiţă, o arunca nemilos în aer ca să lumineze strada în faţa lui. Acum, pentru ei părea aproape invulnerabil, deşi, la ce bun invulnerabilitatea, a gândit el, dacă nu a putut să ocrotească o copilă în suferinţă? Când a cotit spre vest faţă de Houston Street, şase Codiţe s-au repezit spre el dintr-un teren viran. I-a ridicat pe toţi şi i-a transformat în comete cu o asemenea repeziciune, încât nici măcar nu şi-au dat seama ce li s-a întâmplat. În timp ce traversa Chambers Street, a observat un alt grup de Codiţe la câteva intersecţii depărtare. Ultimul dintre ei alergase opt sute de metri pe Broadway, după care Peter Lake i-a prins cu mâna stângă şi i-a aruncat atât de sus, încât deasupra Podului Manhattan a apărut un foc de artificii.

S-a mirat când a constatat că sediul *The Sun* era la fel de întunecat ca şi cel al *The Ghost,* aflat pe partea cealaltă a Pieţei Tipografiei. La lumina lumânărilor, reporterii de la *The Sun* lucrau pentru a respecta termenele de predare a articolelor. În hol, Peter Lake a rămas stupefiat văzând numeroşii reporteri, tipografi şi băieţi buni la toate, care mergeau de colo până colo cu lumânări aprinse.

— Ce e aici? a exclamat el. Mănăstire?

Însă ei au urcat treptele şi au traversat curtea fără să-i răspundă.

— Domnule Purtător, l-a informat un paznic, în oraş nu mai avem curent electric.

— Ştiu, a spus Peter Lake indignat. Dar nu avem maşinile noastre?

— Mecanicii nu le pot pune în funcţiune.

Durerea provocată de rană a devenit insuportabilă când a coborât treptele către etajele unde se aflau maşinile, unde mecanicii şi ucenicii munceau din greu la lumina lumânărilor. Când l-au văzut, s-au năpustit spre el cu feţe murdare de ulei şi i-au povestit ce eforturi făcuseră zile întregi pentru a porni motoarele.

— Totul s-a blocat! a strigat Trumbull, fostul mecanic-şef. Cred că nici tu nu vei putea să repari ceva. Fiecare

maşină arată de parcă ar fi fost sudată de toate celelalte!

— Puneţi capota peste catarama triplă! i-a ordonat Peter Lake ucenicului care îl urmărise cândva.

— Dar, domnule Purtător, a protestat ucenicul, aflat într-o grădină de roţi dinţate şi pistoane pe care le scosese cu greutate din interiorul maşinii, va trebui să pun totul la loc.

— Atunci, stai nemişcat! i-a poruncit Peter Lake.

Băiatul s-a uitat la el uimit, văzând că toate piesele metalice zboară ca un torent de frunze căzute toamna şi se repoziţionează singure în interiorul cataramei triple.

Tijele s-au aşezat la locul lor cu clinchete metalice, roţile dinţate s-au îmbinat cu declicuri, plăcile au coborât cu bufnete mulţumitoare şi fiecare şurub s-a rotit ca un derviş în gaura destinată lui. Dacă o componentă nu se potrivea perfect, se zgâlţâia nebuneşte până reuşea să se insereze forţat, dar lin. Şi, în cursa lor de-a latul podelei, piesele metalice cu greutăţi ucigătoare ocoleau cu grijă picioarele tremurătoare ale ucenicului, care rămăsese cu ochii mari cât cepele.

— Ce altceva ai mai demontat? a întrebat Peter Lake.

După ce au alcătuit lista maşinilor dezasamblate, au auzit năvala pieselor, ca şi cum o mie de mecanici agili ar fi lucrat într-o coordonare perfectă. Totul suna ca un bancomat ce eliberează doar monede şi lucrează permanent sau ca o armată atacatoare, ai cărei soldaţi poartă zale şi pinteni de fier. Capotele exterioare s-au închis, plesnind, iar şuruburile s-au grăbit să se rotească în găurile potrivite.

Peter Lake a mers nesigur pe intervalele dintre maşini, atingând-o pe fiecare cu palma de parcă ar fi fost o vacă de lapte. Fiecare vacă atinsă a răspuns printr-o rotire bine unsă, puternică şi profundă, şi a continuat să funcţioneze de parcă ar fi deprins secretul mişcării perpetue.

Când Peter Lake a trecut prin dreptul unui generator, luminile maşinii s-au aprins, iar mecanicii epuizaţi au ovaţionat. Apoi, scoţând şuierături şi azvârlind în aer jerbe albe şi răsuflări, marile motoare cu aburi au pornit încet.

Braţele lor uriaşe, şi roţile lor eliptice au adus lumina şi ordinea şi au organizat câmpurile magnetice, transformându-le în zarvă şi cercuri.

În timp ce Peter Lake mergea chinuit de durere printre utilaje, diferite zone ale firmei *The Sun* primeau lumină una după alta, iar oamenii au izbucnit în aplauze, la fel şi mecanicii. Când maşinile de tipărit au început să funcţioneze, tipografii au simţit un val de emoţie, pentru că iubeau maşinile la fel de mult ca Peter Lake.

După ce au pornit toate, bărbatul s-a lăsat în jos în apropierea unei pasarele de dimensiuni elefantine. Văzând sângele care îi curgea din rană, ceilalţi mecanici au vrut să-i sară în ajutor, dar i-a respins. Socotind că lui Peter Lake nu i se putea întâmpla nimic nedorit de el, s-au retras, reluându-şi locurile printre instalaţiile care funcţionau perfect.

Peter Lake a simţit puterea deplină a maşinilor între care zăcea la pământ. Şi dacă nu ar fi existat mişcările lor de contra-echilibrare, cu siguranţă că ar fi fost sfâşiat de forţele ce tălăzuiau în el. Câmpurile magnetice pline de viaţă, la fel de sinuoase ca luminile nordului, l-au înălţat pe valuri amintind de lebede. În timp ce volantele grele se învârteau fără să vibreze, rotaţia lină a masei îl izbea ca un ciocan pneumatic. Deşi se mişca iute, înceţoşat, simţea o empatie absolută faţă de fiecare roată care se învârtea şi fiecare bătaie a fiecărui bolţ l-a lovit de parcă el ar fi fost o tobă. Însă mult mai importantă ca influenţă decât magnetismul sau variaţiile masei a fost lumina. Ea se răspândea din becuri demodate, clare, instalate în lămpile conice, care atârnau ca nişte fructe deasupra maşinilor. Peter Lake a urmărit lumina mişcându-se. Fluvii leneşe şi uşor de capturat cădeau ca o ploaie peste suprafeţele din oţel gresat şi dădeau naştere unor curcubeie, giuvaiere şi ciulini cu petalele desfăcute.

Aflaţi într-o misiune pentru ziarul *The Sun,* Asbury şi Christiana mergeau spre Manhattan pe o autostradă expres care ocolea oraşul săracilor, când au observat

giulgiul întunecat şi cerul în culori diavoleşti. Peste câteva minute, s-au oprit odată cu întregul trafic după ce o mare mulţime a doborât o punte de semnalizare peste şosea. De la aproape un kilometru depărtare, au urmărit gloata care a început să atace automobilele staţionate.

Temându-se să-şi lase maşinile şi să se aventureze în oraşul săracilor, mai ales că pilonii de foc se răsuceau printre mormanele de moloz, mai toţi oamenii s-au blocat în ele, împietriţi de spaimă, în timp ce mii de răufăcători şiroiau pe autostradă. Zguduiau automobilele, le spărgeau geamurile şi le vârau bucăţi aprinse de lemn în rezervoare. Familii întregi erau scoase din maşini şi târâte separat în întuneric. Acostamentele drumului au devenit abatoare în care victimele care tremurau şi lamele sclipitoare ale pumnalelor se întâlneau, dând naştere unor fluvii de sânge. În timp ce oamenii din mulţime se deplasau de-a lungul şirului şi maşinile erau zguduite, pasagerii închideau ochii şi-şi rosteau ultimele rugăciuni.

Primele elicoptere care transportau soldaţi au trecut tunător pe deasupra autostrăzii timp de zece minute, însă măcelul de la sol a rămas ascuns de fum.

Asbury şi Christiana şi-au părăsit maşina, au sărit balustrada de protecţie şi au ajuns pe o câmpie plină de moloz.

— Cât ţine asta? a întrebat Christiana, referindu-se la preria uriaşă de cărămizi sfărâmate.

— Kilometri întregi.

— Măcar nu e nimeni aici. Dacă rămânem între mormanele astea, poate vom fi în siguranţă, a spus ea, amintindu-şi ce văzuse cândva şi ştiind că existau oameni capabili să alerge peste moloz iute precum gazelele şi care, parcă aparţinând unei specii de animale de pradă, îi vânau pe cei care se îndepărtau de turmă, pătrunzând pe terenul dificil şi unghiular.

— Tot ce se poate, i-a răspuns Asbury, dar la lumina zilei vom fi văzuţi, de aceea va trebui să ajungem la fluviu până în zori.

Au pornit la drum, slujindu-se de masa întunecată a

clădirilor înalte din Manhattan ca de un reper. Între ei şi fluviu erau cel puţin opt kilometri, jumătate din distanţă era acoperită de moloz, iar cealaltă, care trecea prin văioage necunoscute, uitate de toată lumea, mai puţin de locuitorii lor, care nici nu ştiau alte zone ale oraşului. Au coborât dintre movilele de cărămizi cu câteva ore înaintea zorilor şi au mers prin văi cât de repede au putut.

Intenţia fusese să traverseze East River, însă mijlocul canalului era acum un şuvoi rapid, cuibărit într-un pat de gheaţă care se topea, tăind din ce în ce mai adânc, şi acoperit cu un strat de ţiţei aprins, care arunca flăcări înalte de treizeci de metri.

— Singurul lucru pe care-l putem face este să ajungem în port şi să facem un ocol, a spus Asbury. Dar va trebui să aşteptăm până se întunecă.

Gândindu-se să stea ascunşi toată ziua între grămezile de moloz, s-au întors spre cea mai liniştită adâncitură, sărind de pe o clădire carbonizată pe alta şi deplasându-se doar când nu era nimeni în preajmă.

La un moment dat, grăbindu-se să iasă dintr-un bloc în ruine, acoperit de scări de incendiu înfăşurate în jurul ei ca o iederă moartă, au fost acostaţi de un bătrân care a apărut brusc dintr-un puţ. Le-a făcut semn să se apropie, iar ei i-au dat ascultare.

Într-un dialect pe care abia l-au priceput, le-a spus să-l urmeze până la biserică.

— Ce biserică? a întrebat Asbury, iar omul l-a informat, în acelaşi dialect neinteligibil, că oamenii gropilor reuşiseră întotdeauna să se ascundă în siguranţă în curtea unei biserici.

Din cauza molozului, curtea bisericii nu se vedea din stradă. Pe laturi se întindeau clădiri dărăpănate. La capătul îndepărtat se strânseseră o mie de oameni, atât de înspăimântaţi, încât până şi copiii stăteau nemişcaţi. Bătrânul era mândru că îi salvase pe necunoscuţi şi că le arăta cât de inteligent ascunsese atâtea suflete. Tocmai se pregătea să plece pentru a-i mai salva şi pe alţii, dar Asbury i-a zis să rămână.

— Dacă te perinzi încoace şi încolo, sigur o să ne dai de gol, a spus Asbury.

— Temerli tali nu tre', i-a răspuns bătrânul. Io sun' ferit aşa.

A zâmbit, arătându-şi gingiile ştirbe şi s-a lovit cu palma peste coapsă.

— Care-l sup'ră pe moş Flinner fuge ca un iep're. Fuge speria' ca iepurii! a adăugat el şi a plecat să mai aducă oameni în adăpost.

Asbury şi Christiana erau înconjuraţi de bărbaţi, femei şi copii cu obrajii scofâlciţi şi pântece balonate, ale căror oase împungeau prin pielea pământie. Aveau o viaţă foarte scurtă şi erau îngropaţi în morminte anonime. Erau oamenii gropilor, care socoteau că locuitorii oraşului săracilor erau înstăriţi şi că turnurile cândva sclipitoare de peste fluviu erau un loc al zeilor.

Se temeau să se uite la Asbury şi Christiana, care aveau staturi impunătoare în comparaţie cu ei.

— Vă puteţi apăra dacă vom fi descoperiţi? i-a întrebat Asbury.

Nu a primit răspuns.

— Va trebui să aşteptăm până se întuneca, a spus Christiana, iar apoi îi lăsăm în locul ăsta, pe care măcar îl cunosc.

Bătrânul a revenit cu supravieţuitori ameţiţi, care s-au rezemat de coloanele din piatră cenuşie şi se uitau la norii de fum şi cenuşă care se ciocneau pe cer, la marginea cicloanelor fierbinţi. Nu se mai ştia dacă e noapte sau zi, iar zgomotele furtunilor de foc ale exploziei şi ale artileriei veneau din toate direcţiile.

La mijlocul după-amiezii, Asbury şi Christiana au ridicat ochii şi l-au văzut pe bătrân conducând mândru trei bărbaţi scunzi, cu paltoane negre spre adăpost.

— Ăştia sunt! a strigat Asbury. I-ai adus aici.

Codiţele l-au trântit pe bătrân la pământ şi s-au retras. Asbury i-a implorat pe bărbaţii aflaţi între supravieţuitorii ghemuiţi să îl ajute pentru a le împiedica pe Codiţe să plece, dar aceştia din urmă s-au retras spre ieşire cu

armele scoase, aşa că nimeni nu s-a clintit.

În cele din urmă, când Codiţele se aflau în mijlocul curţii, Asbury a fugit către ei şi Christiana l-a urmat.

L-a parat pe unul şi i-a tras un pumn zdravăn. Codiţa a spus ceva cu glas gâtuit, apoi şi-a dat duhul. Însă ceilalţi doi s-au apucat să-l bată pe Asbury cu lanţuri. El nu a reuşit să se desprindă de cel pe care îl ucisese şi era sufocat de cadavru, de parcă s-ar fi înecat în el.

După o încăierare cu cei doi, Asbury l-a omorât pe unul, dar celălalt a scăpat. Au încercat să-i facă pe oamenii din curtea bisericii să se răspândească, dar fără folos. Conduşi de cel care îi scăpase, Codiţele sosiseră deja. Unii au blocat ieşirea, iar alţii au urcat în goană treptele ce duceau spre acoperiş, unde au ocupat poziţiile deţinute cândva de garguiele instalate acolo pentru a-i ocroti pe călugări. Îndemnaţi de unul dintre ei, care a făcut câţiva paşi în faţă şi a început să se bată cu pumnii în piept ca un babuin, ceilalţi au invadat capătul curţii. Asbury a ridicat un lanţ şi babuinul s-a mistuit înapoia camarazilor lui. Asbury şi Christiana au rămas aproape de cadavre, întrebându-se ce se va întâmpla când Codiţele vor găsi curajul să se apropie. Până şi garguielor, care erau arcaşi, le era teamă să tragă şi s-au mulţumit să sloboadă săgeţi în mulţimea care tremura. Sunetele săgeţilor care îşi găseau ţintele – ca nişte securi ascuţite care pătrund în lemn mort – i-au încurajat pe Codiţe, astfel că au înaintat.

Însă Athansor a apărut din vântul şuierător, plin de funingine, şi a descris patru treceri uimitoare, care au doborât garguiele vii şi le-au aruncat de pe ziduri şi turnuri. Când au ridicat privirile, Codiţele l-au văzut coborând lent către ele, de parcă ar fi fost purtat de un fascicul de lumină. Christiana a crezut că are halucinaţii, însă el a coborât, lovind aerul cu copitele, strecurându-se, îndoindu-şi gâtul alb şi musculos şi aruncând văpăi din ochii lui extraordinari.

În timp ce Codiţele se împrăştiau, Athansor a galopat în jurul curţii, lovind zidurile cu o asemenea forţă, încât s-au dărâmat şi, prinzându-i în dinţi pe bărbaţii scunzi i-a călcat

în picioare, i-a doborât şi i-a azvârlit ucigător în coloanele de piatră. Câţiva au încercat să lupte, iar contra lor s-a lansat în aer cu picioarele din spate – ajungând la şapte metri înălţime –, după care a căzut peste ei cu copitele.

În timp ce calul alb lupta, ceea ce mai rămăsese din clădiri a reverberat de parcă ar fi fost cutremur. Când a terminat, a venit până la câţiva paşi de Asbury şi Christiana şi a scos un nechezat.

A îngenuncheat, iar Christiana a încălecat.

— Să mergem! a spus ea şi el a urmat-o.

Cu un salt şi fără să scoată un sunet, au părăsit curtea plină de fum şi au urcat peste fluviu. Spre ei licăreau un milion de incendii şi au văzut o privelişte, tremurătoare şi întunecată. Noaptea se lăsase devreme din cauza vântului care purta cenuşa. Zburând prin nori de fum, au fost siliţi să închidă ochii şi să se aplece în faţă, apăsându-şi feţele de pielea albă şi moale de pe spinarea uimitor de lată a calului. Asbury a crezut că visau, dar Christiana ştia că nu.

În ultima zi a ultimului an din cel de-al doilea mileniu, Hardesty şi Virginia au aşezat copila fără suflare într-un mic sicriu din lemn şi au pornit pe jos spre sudul oraşului. Hardesty insistase ca ea să fie înmormântată în acea noapte, înainte de sosirea noului mileniu. Amândoi au socotit că era potrivit şi decent să fie lăsată în urmă, în mia de ani în care se născuse. Nu voiau să o deranjeze nici măcar cu o oră sau cu o zi din noua eră, pe care nu avea să o cunoască.

Era o procesiune stranie – Hardesty în faţă, cu sicriul pe umăr; Virginia, urmându-l cu ochii în pământ; doamna Gamely în spatele ei şi Martin păşind alături şi ţinându-se de mâna ei. În acea după-amiază târzie canioanele erau întunecate din cauza vântului de cenuşă şi a apusului grăbit. Oraşul din ferestre de sticlă, cândva iluminat de un miliard de fragmente dispersate de soare, era acum negru ca tuşul. Au înaintat prin canioane înguste, iar punctele lor cardinale au fost clădirile scunde conturate pe fundalul cerului iluminat de incendii şi vibrând oranj. În cele din

urmă, au ajuns în Battery, unde au auzit turnurile de sticlă din mijlocul oraşului aprinzându-se ca artificiile şi scoţând flăcări care măturau totul dinspre nord.

Au coborât pe gheaţa arzătoare şi nesigură de sub vechiul zid de piatră din Battery şi au pornit spre Insula Morţilor, aflată la aproape doi kilometri şi jumătate distanţă, pe malul celălalt al portului. De obicei, un feribot făcea naveta până acolo de câteva ori pe zi. În timpul îngheţului oamenii mergeau în urma săniilor care duceau coşciugele. Acum însă apăruseră crevase uriaşe, care sfărâmaseră calota solidă şi groasă de sticlă ce îmbrăţişase strâns toate insulele şi ajunsese până la fundul portului. Din zecile de fisuri largi se ridicau câteodată flăcări până la câteva zeci de metri deasupra şuvoaielor arzânde de carburanţi, care scobiseră canioanele. Ziduri de fum negru şi aburi albi pluteau în aer, căpătând treptat o culoare roşiatică în lumina incendiilor. Uneori din mijlocul unui lac de gheaţă străvezie şi din cavernele umplute cu apă verde şi învolburată şi ţiţei arzând ţâşneau gheizere ce azvârleau pe o rază de kilometri cioburi de gheaţă cu margini ascuţite ca briciul. Suprafaţa începuse să se topească din cauza arşiţei venind din cerul cotropit de nori, iar iazurile adânci de trei până la şase metri care se iveau în cale erau câteodată golite instantaneu de o nouă crăpătură, prin care apa dispărea într-o reţea haotică de tuneluri, peşteri şi râuri subterane.

Au traversat un lac cu apă caldă, cufundându-se până la brâu. După ce au ieşit, au privit în urmă şi au văzut că lacul dispăruse. Apoi au avut de ocolit un kilometru şi jumătate pentru a evita o crevasă în care se găsea un milion de tone de ţiţei în flăcări. Au trecut prin vad pâraie iuţi, care curgeau pe gheaţa udă şi prin valuri negre de fum, pe unde s-au văzut siliţi să alerge, ieşind de cealaltă parte numai pentru a descoperi că labirintul mai are multe alte ziduri.

Mii de aparate ridicătoare apăreau şi dispăreau brusc cu vuiet, zburând la joasă altitudine prin vălătucii de aburi şi fum, iar de-a lungul corpurilor lor lungi de zeci de metri

sclipeau lumini când ţâşneau dintr-un loc în altul. Rotoarele şi jeturile aparatelor despărţeau şi agitau norii, astfel că traversarea lor peste gheaţă era urmată de mici fulgere şi tunete lungi, ţinându-se în urma lor ca un văl. Acestea se încrucişau în ghirlande ciudate pe deasupra membrilor familiei Marratta şi a doamnei Gamely, care s-au obişnuit curând să nu mai tresară când ele treceau prin aer. Hardesty s-a întrebat ce se va întâmpla acum cu planul lui Jackson Mead, pentru că uriaşa lentilă de apă era sfărâmată pe veci şi a bănuit că maestrul-constructor mersese mult mai adânc decât gheaţa.

Ajunşi pe Insula Morţilor, au căutat un gropar. Groparii de acolo erau urmaşi ai Oamenilor Golfului şi evadaţi din ceea ce Oamenii golfului numeau „spitale pentru congelaţi”. Şi chiar arătau aşa. După pielea, bărbile, îmbrăcămintea din piele neprelucrată, jerpelită, şi după expresiile lor de oameni părăsiţi, precum şi după deruta din ochii mari, păreau moştenitorii de drept ai strămoşilor lor ciudaţi.

Hardesty a găsit un gropar adăpostit sub un copac uriaş, care stătea strâmb.

— Îngroap-o! i-a poruncit el, făcând semn către sicriu.

Groparul a protestat, spunând că era noapte.

— Dacă nu te apuci de săpat, o să ai parte de noapte pentru restul timpului, l-a ameninţat Hardesty.

— Plăteşte-mă.

Hardesty a pus câteva monede în palmele lui făcute căuş.

Exista un mormânt gata săpat. S-au dus la el şi au coborât sicriul.

Mormântul l-au umplut cu pământ cu mult înainte de miezul nopţii. Ştiau că trebuie să se grăbească, însă înainte de a porni să traverseze gheaţa, acum acoperită de lacuri mari şi verzi, care curând aveau să se unească, au rămas o vreme locului, nevenindu-le să creadă. Întreaga lume părea să moară. Virginia plângea.

— Adio, Abby! a spus ea.

O EPOCĂ DE AUR

În primele ore ale noului mileniu Peter Lake dormea printre maşinile de la *The Sun.* Mecanicii i-au respectat spusele. După ce văzuseră ce fusese în stare să facă îl respectau şi nu au îndrăznit să-l deranjeze. Dacă ar fi avut alţi discipoli sau prieteni, în aşteptarea unui miracol, poate că l-ar fi trezit cu o clipă înainte de miezul nopţii. Însă evenimentele extraordinare rareori respectă cu precizie calendarul, iar Peter Lake, cu desăvârşire singur, dormea în momentul în care ceasul a bătut de ora doisprezece, anunţând sosirea anului 2000. Cu mâna dreaptă îşi acoperise rana din partea stângă a pântecelui şi acum, ţinându-şi gura întredeschisă, stătea pe jumătate rezemat de maşina pe care chiar el o trezise la viaţă cu câteva ore înainte. Nu se vedea niciun ceas în sala maşinilor, dar cele de la *The Sun* ticăiau secundele de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Plantele au rămas în ghivece şi în hârdaie, nu s-au clintit şi nici nu au început să umble; uşile au continuat să scârţâie când erau deschise, iar o femeie de serviciu a împrăştiat un soi de substanţă verde pentru a reţine praful când a măturat.

The Sun şi *The Whale* pregăteau o ediţie comună, aşa cum se obişnuia când o impuneau evenimentele, iar la lucru erau de două ori mai mulţi oameni decât de obicei. Clădirea prinsese viaţă la miez de noapte, pentru că reporterii, şocaţi, veneau din toate cartierele pentru a scrie despre cele văzute, în timp ce oraşul lor era distrus. Întrucât existau atâtea articole care povesteau cum murise vechea epocă, ziarul de a doua zi avea să fie aproape la fel de gros ca şi *The Ghost* (cu toate astea, *The Ghost* fusese oprit din cauza penei de curent). De exemplu, animalele din grădinile zoologice şi caii de călărie din grajdurile aflate în West Side creaseră haos când fuseseră eliberate. Panicate din cauza incendiilor, galopau în turme pe bulevarde, printre şirurile de clădiri în flăcări. Când

dădeau câte un colţ, scrisese un reporter, imaginea neclară a blănilor şi spinărilor musculoase sugera un fluviu care a ieşit din albie.

Totuşi, în comparaţie cu oamenii, animalele erau exemple de rectitudine şi autocontrol. Străzile erau înţesate de automobile care goneau. Şoferii căutau rute de ieşire din oraş şi le găseau blocate de alte maşini sau de moloz şi accelerau cât puteau spre alte ieşiri. Însă nu mai existau ieşiri, iar urmarea a fost că toţi încercau să ajungă la una, după care se repezeau spre următoarea. Pe fiecare stradă sau bulevard cu două sensuri de circulaţie, automobilele goneau cu 145 sau 160 de kilometri pe oră. Când se petrecea câte o coliziune, şi erau multe, cei care supravieţuiau îşi continuau drumul. În fiecare clipă, în orice intersecţie se vedea câte-o maşină scăpată de sub control şi intrând cu viteză în vitrinele magazinelor sau în mulţimile de pe trotuare. Încordarea era amplificată de faptul că toate maşinile de pompieri şi de poliţie din oraş se grăbeau într-o direcţie sau alta cu sirenele urlând sfredelitor, iar tancurile şi elicopterele miliţiei foloseau benzină în încercarea de a găsi insulele pe care Praeger de Pinto la dorise apărate.

Podurile erau aglomerate de mii şi mii de refugiaţi care mergeau puhoi pe carosabil, neştiind că centurile spre orăşelele care înconjurau Manhattanul deveniseră un zid compact de foc. Toţi mergeau năuci şi tăcuţi, purtându-şi copiii pe umeri şi având valize şi boccele în mâini. Străzile deveniseră un uriaş talcioc al culegătorilor de zdrenţe, pentru că oamenii cărau fel de fel de lucruri pe care doreau să le salveze. Mii şi mii fugeau cu cărţi, tablouri, candelabre, vaze, viori, ceasuri vechi, aparatură electronică, saci cu argintărie, cutii de bijuterii şi – minunea minunilor – televizoare. Cei care gândiseră mai practic se îndreptau spre Riverside Drive, încărcaţi cu rucsacuri pline cu hrană, unelte şi îmbrăcăminte călduroasă. Dar, în miezul iernii, într-o lume cu josul în sus, ce şanse reale avea un om cu o drujbă prinsă în spate?

Nu zeci de mii, ci sute de mii de jefuitori se strânseseră

în cartierele comerciale. Întrucât cei mai ambiţioşi dintre ei, slujindu-se de buldozere, au reuşit să dărâme ziduri de bănci, exploziile veneau una după alta, pentru că încărcături de dinamită sfârtecau seif după seif. Însă era greu să deosebeşti o bubuitură de alta, fiindcă incendiile aruncau în aer depozitele de combustibili, iar miliţia crea prin explozii spaţii de protecţie în jurul insulelor. În culmea fericirii şi încărcaţi ca măgarii, jefuitorii se mişcau încet ca melcii, împingând sau trăgând după ei frigidere, piese obeze de mobilier, stative cu îmbrăcăminte şi saci cu bani. Sacii cu bani erau cei mai trişti dintre orfani, pentru că imediat ce-şi găseau un nou părinte acesta era împuşcat şi ucis, iar ei erau adoptaţi de altcineva. Asta se repeta la infinit, astfel că, dacă sacii de bani ar fi fost urmăriţi, s-ar fi constatat că săltau ca nişte mingi, jonglate de puteri de o lăcomie nepăsătoare. Toate lucrurile abandonate pe străzi făceau până şi cele mai scumpe cartiere să arate ca nişte mahalale dărăpănate şi era greu de spus încotro se îndreptau cei care târau obiecte furate. De cele mai multe ori se învârteau în cerc, sălbăticiţi de fericirea de a avea un obiect nou sau altul. Pentru că nu mai rămăseseră locuri în care să locuiască, cei care furaseră mobilă probabil că nu aveau să apuce să stea ori să doarmă pe ea, ci doar să o care în spinare săptămâni sau luni întregi.

Jefuitorii de alt gen s-au alăturat unor bande bete care căutau plăceri libertine printre dărâmături. Mobila abandonată de cei cărora li se păruse prea grea pentru a o târî după ei a slujit ca locuri de împerechere între oameni de toate sexele şi vârstele. Combinaţiile apărute astfel între grupuri şi indivizi, cei dispuşi şi cei reticenţi, erau îngrozitoare şi triste.

Poliţia nu ştia pe cine să împuşte şi pe cine să protejeze, toate păreau să se bată cap în cap, tunetele şi incendiile erau pretutindeni, infractorii se mistuiau imediat în vântul încărcat de cenuşă, iar străzile erau înţesate de demenţi împovăraţi de boccele.

Reporterii de la *The Sun* au scris şi despre familii care au rămas unite şi au ţinut piept haosului, despre acte de

caritate şi despre curajoşii şi nebunii care au încercat să împiedice catastrofa totală. Aceste acţiuni au fost rare, incidente izolate care nu au putut întoarce puhoiul, dar nu din vina lor, ci pentru că nu erau sincronizate sau plasate în mod fericit.

Urmărind destrămarea oraşului, reporterii lui Harry Penn, cei care nu au fost ucişi (pentru că mulţi au fost), au revenit la *The Sun* pentru a-şi scrie articolele. Aşa au simţit, chiar dacă totul se dusese de râpă, pentru că erau suficient de înţelepţi să-şi dea seama că ori de câte ori se sfârşeşte lumea reuşeşte să o ia de la capăt, iar ei nu voiau să rămână pe dinafară.

În vreme ce oraşul ardea sub cerul împânzit de furtuni puternice cu fulgere, iar maşinile funcţionau fără cusur pentru a asigura energia electrică necesară ziarului, Peter Lake dormea.

Praeger de Pinto abia dacă s-a întors să-l salute pe Harry Penn. Stând în mijlocul punţii de nord şi privind pe fereastră printr-un binoclu pentru vedere nocturnă, montat pe un trepied, primarul era ocupat.

— Cine veghează asupra Insulei Şase? a întrebat el prin sistemul de amplificare, iar vocea lui a semănat cu a unui rege.

— Eu, a răspuns o voce umană normală, venită dintr-un şir de bărbaţi din stânga lui: comisari adjuncţi, asistenţi şi unul sau doi poliţişti aduşi pentru a completa spaţiile goale, toţi înarmaţi cu binocluri pentru vedere nocturnă, ca şi primarul.

— Vezi golul din latura de sud-vest? a întrebat Praeger.

— Acum nu pot, domnule, a venit răspunsul. Cenuşa e prea densă. Dar am văzut-o mai devreme şi am raportat.

— Au confirmat?

— Nu.

— Insula Şase a dispărut din reţeaua de comunicaţii, a anunţat un tehnician.

— Când? a întrebat Praeger.

— Acum cinci minute.

— Încearcă să refaci legătura. Eustis, trimite un om pe jos până la postul de comandă de acolo, să le spună de spaţiul liber. Şi dă-i un aparat radio. Insula Şase e în Chelsea. Dacă aleargă, poate ajunge acolo în douăzeci de minute.

În vreme ce oraşul ardea, schimburile de cuvinte de acest fel se desfăşurau în calmul deplin pe care îl dovedeau Praeger şi ceilalţi, care se străduiau să aplice măsurile de apărare şi să mai salveze ce se putea. După câteva ore, toţi se obişnuiseră să vadă oraşul cuprins de flăcări şi fum. Pentru Praeger de Pinto şi cei din generaţia lui, ideea că vor petrece viitorul în posturi liniştite de comandă şi în bătălii apocaliptice erau una cu care se obişnuiseră aproape de la naştere. Mai toţi bărbaţii de pe puntea înaltă erau calmi şi netulburaţi. Aceasta era misiunea lor, ceva la care se aşteptaseră mereu. Logica deceniilor precedente, războaiele împotriva viselor şi iluziilor, viaţa de speranţă în ei înşişi, duseseră, deloc surprinzător, la acea situaţie. De fapt, înălţându-se pentru a răspunde provocării inevitabilului, câteodată chiar doriseră asta.

Însă Harry Penn era un bătrân care avusese alte speranţe şi suferea urmărind zecile de mii de flăcări licărind în întuneric, căutând ce mai rămăsese de ars. El era profund afectat de norii triumfători de fum şi aburi, care reflectau lumina oranj când pluteau pe deasupra oraşului, răsucindu-se şi desfăcându-se precum aluatul în mâinile brutarului. Ei păreau să râdă de blocurile distruse şi carbonizate, pe care oamenii le abandonaseră din laşitate.

Spre deosebire de alţii, Harry Penn îşi amintea oraşul de pe vremea când era tânăr. În general, oamenii fuseseră mai amabili şi mai capabili decât descendenţii lor, iar oraşul arăta altfel, inocent. Curbele drumurilor pentru caleşti, şterse de mult; pânzele umflate, dispărute de mult; flancurile şi coamele cailor care trudeau pe străzi, dispărute şi ele; şi chiar forma hainelor oamenilor, delicată şi blândă – erau în sine o rugăciune care îşi găsea o

continuă aprobare. Dumnezeu şi natura fuseseră satisfăcuţi de curbele nemuritoare şi corecte, de cai, de seninătatea expresiilor, de remarcabila capacitate a metropolei de a-şi înţelege locul în lume, iar oraşul fusese răsplătit cu vânturi limpezi dinspre nord şi cu un dom de cer albastru şi adânc. Oraşul pe care Harry Penn îl cunoscuse şi îl iubise fusese tânăr şi nou.

Într-un moment de acalmie, Praeger s-a întors spre Harry Penn şi a văzut că faţa bătrânului, iluminată vag de luminile brutale ale incendiilor, era îndurerată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Să spunem că un copil încântător pe care l-am cunoscut cândva a devenit bătrân şi dur, iar acum are parte de o moarte urâtă, a răspuns el.

— Nu e adevărat! a zis Praeger. Nu moare. Toate astea vor elibera calea.

— Cred că sunt prea bătrân, prea ataşat de un anumit timp, ca să-mi pierd credinţa în el, i-a replicat Harry Penn.

— Priveşte! a spus Praeger. Acolo, în beznă, văd deja un oraş nou, care se înalţă.

Harry Penn s-a uitat pe geam şi a văzut doar trecutul pe care îl visa atât de des.

— Credeam că, dintre toţi oamenii, tu vei vedea asta drept ceea ce este, a continuat Praeger. Am socotit că ştiai. *The Sun* lucrează, nu?

— N-am pierdut nicio zi.

— Acum *The Sun* este singura clădire iluminată din oraş – parcă e un far.

— Nu e adevărat, i-a răspuns Harry Penn. *The Sun* este pe întuneric. Maşinile au înţepenit, iar mecanicii spun că le vor trebui şase luni să le repare. Acum două ore, când am plecat, toţi lucrau la lumina lumânărilor şi ne pregăteam să tipărim manual ediţia comună, folosind maşini de tipărit cu pedală.

— Atunci, vino cu mine! a propus Praeger, petrecându-şi un braţ pe după umerii lui Harry Penn şi l-a condus spre galeria de est.

Îl iubea profund pe bătrân.

La început nu au văzut decât un nor gri, murdar de cenuşă şi funingine, care a trecut prin dreptul lor. Apoi, ca şi cum ar fi tras de ceva, norul s-a înălţat greoi, iar prin ultimele zdrenţe a lucit o lumină.

Singură în bezna Pieţei Tipografiei, clădirea *The Sun* era iluminată de parcă ar fi fost o nestemată cu multe faţete. Fascicule de lumină aliniate cu precizie şi uimitor de frumos dispuse la diferite unghiuri radiau prin ferestrele ei. Pavajul pieţei reflecta difuz acea lumină, peste care se aflau proiecţii ca nişte spade, de parcă ar fi fost ramurile unui scaiete ori reprezentările metalice ale luminii din crucea Sfântului Ştefan.

— Uite, a spus Praeger. Una dintre recompensele virtuţii!

Însă Harry Penn era prea inteligent ca să creadă aşa ceva.

— Nicio mie de ani de virtute nu sunt destul de puternici pentru a crea lumina, i-a răspuns el. Ceva mai măreţ decât virtutea… trebuie să se afle prin apropiere.

Apoi Harry Penn s-a întors la *The Sun,* iar Praeger a trecut din nou la conducerea bătăliei dificile care se desfăşura în tăcere la sol, bătălie pentru care probabil se născuse.

Cât a traversat Piaţa Tipografiei, Harry Penn a fost atât de absorbit de lumina de la *The Sun,* care tăia vântul încărcat de cenuşă ca un bisturiu de chirurg, încât nu a observat că îl urmăreau trei bărbaţi. Pe jumătate ascunşi de miasma care se tălăzuia ca o maree de apă poluată, ei urmau un traseu care să-i taie calea la şaizeci de metri de uşile redacţiei. După ţinuta lui, îşi dăduseră seama că era un om foarte bătrân şi bogat. Modul maiestuos, agreabil şi surprinzător în care păşea nu exprima doar optimismul unui alt veac, ci părea să transmită foarte limpede că avea la el o mare sumă de bani, un ceas de buzunar din aur şi probabil butoni de aur, ac de cravată tot din aur. Iar boşorogii atât de drepţi precum Harry Penn nu auzeau prea bine, reflexele le erau pe ducă şi se prăbuşeau la cea

mai uşoară lovitură. De aceea, cei trei bărbaţi care l-au urmărit prin piaţă nu au fost atenţi când l-au abordat. Dacă ar fi fost Codiţe (dar nu erau), ar fi dovedit multă prudenţă. Pe vremea Codiţelor, bărbaţii de o sută de ani, chiar dacă riscau mult din cauza vârstei, erau veterani ai frontierei, ai Războiului Civil şi foşti participanţi la alte acţiuni mult mai dure decât cunoscuseră ei.

Cei trei bărbaţi erau convinşi că acţiunea lor va decurge uşor. Şi aproape că au reuşit, deoarece, cu puţin timp înainte de a ajunge la *The Sun,* Harry Penn s-a oprit să-şi tragă sufletul. Însă una de maşinile transportoare ale lui Jackson Mead zbura primejdios de jos pe deasupra turnurilor. Harry Penn s-a întors când i-a auzit zgomotul motoarelor şi, când ea a împrăştiat fumul, i-a văzut. Indivizii au continuat să se apropie de el. La început nu a crezut că îl pândea vreo primejdie. Apoi le-a văzut şişurile şi bastoanele. Privirea lui lentă şi indignată i-a amuzat şi i-a înfuriat pe cei trei.

După ce trăise o sută de ani, Harry Penn nu avea niciun motiv de teamă. Nu a început să tremure sau să respire greu şi nici nu a clipit. Se socotea un reprezentant al epocii lui Theodore Roosevelt, a amiralului Dewey, a măreţilor soldaţi ai Uniunii, a luptătorilor indieni şi (aşa cum ar fi spus Craig Binky) a lui Buffalo Bill.

Cum reflexele lui erau cu adevărat foarte lente, s-a uitat la cei trei atacatori prea mult în timp ce se apropiau. Totuşi, a reuşit să invoce iar trecutul, care a apărut pentru a-l apăra. Ochii lui au aruncat scântei. A zâmbit. (Şi a băgat mâna în buzunar, de unde a scos un pistol cu patru ţevi rotative.)

Arma aceea micuţă părea ridicolă şi ineficientă. Degaja acelaşi aer de nevinovăţie ca un tromblon. Cei trei tocmai se pregăteau să-i spună asta, când el a tras primul glonţ şi l-a doborât pe cel mai apropiat atacator, nimerindu-l în plexul solar. Ceilalţi doi au rămas împietriţi şi s-au oprit o clipă, care li s-a dovedit fatală, deoarece Harry Penn i-a împuşcat şi pe ei.

A rămas locului un moment şi s-a uitat la cele trei

cadavre peste care negura şi fumul s-au arcuit, trecând mai departe. În îndelungata lui viaţă nu ucisese pe nimeni, nici măcar în câteva războaie. S-a cutremurat puţin, dar apoi s-a gândit că era prea bătrân ca să-şi mai facă griji. Ştia deja toate lecţiile îngrozitoare pe care ar fi trebuit să le deprindă un bărbat mai tânăr după ce ar fi făcut aşa ceva, de aceea s-a întors, şi-a vârât pistolul demodat înapoi în buzunar şi s-a îndreptat spre birou.

The Sun devenise un paradis de lumină şi activităţi. Izolat de zona naturală de protecţie a Pieţei Tipografiei, având paznici înarmaţi pe poziţii înapoia unor saci de nisip la intrări şi pe acoperiş (aceşti oameni auziseră cele trei focuri trase de Harry Penn, dar nu reuşiseră să vadă prea departe din cauza fumului), posedând propria sursă de energie electrică şi cu familiile lor adăpostite în curte şi în interiorul uriaş al clădirii, angajaţii de la *The Sun* lucrau cu o râvnă pe care nu o mai dovediseră până atunci.

Când urca cele câteva şiruri de trepte, Harry Penn a fost oprit de o sută de ori de tineri şi tinere, toţi emoţionaţi, care voiau să îi arate că îşi făceau meseria şi erau plini de speranţă. I-au pus întrebări inutile, iar el le-a răspuns grijuliu, pentru a le da curaj. Ştia că pentru a împăca atmosfera festivă de la *The Sun* cu ceea ce se petrecea în exterior trebuia să ţină seama de tinereţea reporterilor.

Ajuns în capul scării, s-a ciocnit de Bedford.

— Cum aţi reuşit să aprindeţi luminile? a întrebat el.

Bedford a ridicat din umeri.

— S-au aprins, pur şi simplu. Cred că mecanicii au reuşit să repare utilajele.

Apoi Bedford a coborât să-i ia la întrebări pe mecanici.

Mai târziu, când a revenit în biroul lui Harry Penn pentru a-i da raportul, acesta din urmă stătea pe o canapea, fuma un trabuc şi contempla tabloul care îi înfăţişa pe Peter Lake şi Beverly.

— Mecanicii spun că maşinile erau încremenite şi blocate fără speranţă, i-a zis Bedford lui Harry Penn, ai cărui ochi au rămas aţintiţi asupra picturilor. Demontaseră jumătate dintre ele şi le lăsaseră pe podea, pregătindu-se

pentru şase luni de muncă, însă mecanicul-şef s-a întors şi a reparat totul în… cum să spun, într-un minut.

— Poftim? Trumbull? Nu cred că Trumbull e în stare să repare ceva într-un minut. Îi trebuie un an ca să-mi ascută briceagul elveţian. Ceva nu se leagă.

— Eu cu Trumbull am vorbit.

— E un mincinos.

— Domnule, dar el nu mai e mecanic-şef.

— Nu mai e? De când? Eu unde am fost în vremea asta?

— De câtva timp, mecanicii au un nou şef, pe care chiar ei l-au numit în funcţie.

— La naiba, Bedford! a exclamat furios Harry Penn. În afară de mine, nimeni nu promovează pe nimeni aici. Nimeni nu acordă acţiuni, în afară de mine.

Bedford a clătinat din cap.

— Primeşte acţiuni de ucenic. L-au făcut şef pentru că, după cum spun ei, era atât de bun, încât nu au mai putut aştepta.

— Dar cine e, vreun geniu al computerelor? Adu-l pe ticălos aici. Vreau să stau de vorbă cu el.

— Nu pot.

— Ei, la naiba! a comentat Harry Penn, privind spre tavan de exasperare. Cine conduce ziarul ăsta?

Bedford a încercat să răspundă, dar nu şi-a găsit cuvintele. La început, Harry Penn s-a făcut livid la faţă, dar apoi şi-a exprimat nedumerirea.

— Cum îl cheamă?

— I se zice domnul Purtător.

— Domnul Purtător, a repetat Harry Penn.

— Exact.

Harry Penn nu ştia dacă era cazul să încarce din nou pistolul sau să se lase cuprins de isterie.

— De ce nu-l poţi aduce aici? a întrebat el.

— Trage un pui de somn.

— Doarme?

— Da, domnule. Şi mecanicii nu îngăduie să fie deranjat. Îl respectă cu sfinţenie. Par să creadă că e regele mecanicilor.

— Ascultă, a spus Harry Penn, cu o privire sălbatică şi ridicându-se de pe canapea. Nu-mi pasă nici dacă e regele ţiganilor. O să-l trezesc pe acest „domn Purtător”, o să-l concediez şi o să-i dau un şut în fund. Iar *după aceea* îl voi angaja mecanic-şef şi mă voi aşeza în genunchi în faţa lui, pentru că-i sunt recunoscător ticălosului că a fost în stare să aprindă luminile.

În timp ce cobora treptele una câte una, Harry Penn a simţit la început un fior, apoi i s-a zbârlit părul, după care nu a mai simţit treptele sub tălpi şi nu a mai auzit nici sunetul paşilor, nici al maşinilor de la subsol. Nu se putea, a gândit el cu puţin înainte de a ajunge faţă în faţă cu mecanicii. Însă – cel mai bun mecanic din lume, care repara orice mecanism dintr-o mişcare, care era slăvit de ceilalţi mecanici şi care acceptă totuşi sarcinile unui ucenic – era aproape *imposibil.*

Împietrit de teamă şi speranţă, Harry Penn i-a întrebat pe mecanici:

— Unde este domnul Purtător? E aici?

— Da, e aici, i-a răspuns unul dintre ei.

— Arată-mi drumul.

— Nu trebuie deranjat, a spus apăsat Trumbull. Acum doarme.

— A, nu se poate! a răspuns Harry Penn, lăsându-se convins de tonul respectuos al lui Trumbull. Vreau doar să îl văd.

— E acolo, jos, a spus Trumbull, arătând cu degetul. Două şiruri de maşini, apoi cotiţi pe lângă compresor. Veţi vedea o alee, unde se află generatoarele…

Harry Penn pornise deja. A trecut de două şiruri de maşini, a cotit pe lângă compresor şi a dat de un bărbat care dormea rezemat de un utilaj ce mergea lin, fără întrerupere.

La început, Harry Penn nu i-a văzut faţa. Tremurând, a îngenuncheat şi şi-a ferit ochii cu palma de lumina orbitoare a unei lămpi care avea un abajur conic din staniu. Iar apoi a văzut. A văzut ceea ce niciun om nu are dreptul să se aştepte a vedea nici într-o viaţă de o sută de

ani. A văzut trecutul renăscut. A văzut trecutul victorios. A văzut timpul şi moartea înfrânte. L-a văzut pe Peter Lake.

A-l vedea pe Peter Lake neschimbat după optzeci şi cinci de ani nu însemna doar a vedea că timpul putea fi înfrânt, ci şi că aceia pe care îi iubise nu dispăruseră pentru totdeauna. Harry Penn ar fi putut muri fericit pe loc, în timp ce Peter Lake dormea în faţa lui. Însă privilegiile sosesc cu zecile odată şi acela nu era ultimul lucru măreţ pe care Harry Penn avea să-l vadă, de aceea nu şi-a ales momentul potrivit pentru a-şi da duhul.

L-a prins pe Peter Lake de încheietura unei mâini şi a tras de ea ca să îl trezească. Încă dormind, Peter Lake şi-a tras braţul înapoi şi a spus:

— Nu asta v-am rugat.

— Trezeşte-te! Trezeşte-te! a strigat încântat Harry Penn, însă, oricât de mult l-a scuturat, Peter Lake a continuat să doarmă.

De aceea Harry Penn a recurs la o metodă de trezire veche şi eficientă, pe care o folosise în războaie. Aplecându-se la câţiva centimetri de urechea dreaptă a lui Peter Lake, a strigat cât de tare a putut:

— Grenadă de mână!

Corpul lui Peter Lake s-a coagulat, devenind un fulger care a pornit spre cer, reuşind cumva să rămână doar în aer, după care a examinat fiecare centimetru pătrat de podea. Când a coborât, a văzut un bărbat foarte bătrân, care îi zâmbea cu gura până la urechi.

— De ce ai făcut asta? a întrebat Peter Lake.

— Nu voiai să te trezeşti… E bine. Dar ce vorbesc eu aici? Nu e doar bine, e minunat, extraordinar, cel mai fericit lucru din viaţa mea, să te revăd.

Peter Lake l-a măsurat cu neîncredere.

— Ne cunoaştem?

Harry Penn şi-a aruncat capul pe spate şi a hohotit cu o satisfacţie dementă.

— Sunt Harry Penn! a spus el.

— Eşti patronul de la *The Sun.* Adică, şeful meu. Dar nu

ne cunoaştem.

— Ba da, ne ştim, a spus Harry Penn cu hotărâre, săltând în sus şi în jos pe picioarele îndoite. Acum mai bine de optzeci şi cinci de ani! Atunci nu aveam nici cincisprezece ani. Sigur, acum nu ai cum să mă recunoşti, dar eu te ştiu. Nu ai îmbătrânit nici cu o zi. Ha-ha!

Peter Lake s-a uitat cu atenţie spre bătrân, aşteptând alte lămuriri. A încercat să-şi închipuie cum arătase Harry Penn ca băiat şi a constatat că era prea dificil să facă asta.

Însă Harry Penn, încă fermecat (aşa cum avea să rămână până în ziua morţii), s-a plesnit peste pulpă şi şi-a adunat gândurile.

— Ştii ceva? a spus el, cu un aer fericit, asta îmi aduce aminte de o vreme când eram copil, şi ne aflam la munte, în drum spre Coheeries. Cred că aveam aproape patru ani. Era o zi frumoasă de iulie, iar de la hanul la care am înnoptat tatăl meu trimitea o telegramă, ori aştepta să primească una – nu mai ştiu. Eu abia aşteptam să ajung la Coheeries, dar mi s-a spus că nu vom pleca decât după-amiază. Am urcat pe un loc înalt care părea să domine întreaga lume şi să primească jumătate din razele soarelui, iar acolo am găsit afine. Curând am uitat de mine mâncând din ele şi aş fi rămas acolo ca să mă îndop, până când m-ar fi strigat tata – asta dacă nu s-ar fi apropiat un tren care urca pe serpentinele muntelui. Şinele se aflau la mică distanţă de mine şi ştiam că trenul va trece prin dreptul meu. Când l-am văzut apropiindu-se, am devenit extrem de agitat. Voiam să-l opresc, deoarece mi-am dat seama că, dacă venea spre mine, avea să se şi îndepărteze. Şi pentru că sufeream dinainte că mă va lăsa acolo, am hotărât să-l opresc, chiar dacă asta însemna că trebuia să-l distrug. Ştii cum m-am gândit să fac?

Peter Lake a clătinat din cap, în semn că nu ştia.

— *Voiam să arunc în el cu o afină,* a spus Harry Penn, şoptind răguşit. Am luat cea mai mare afină pe care am găsit-o şi m-am dus să aştept lângă şine, copleşit de vinovăţie că aveam să ucid un tren frumos, doar pentru că-l iubeam. Ţin minte că, pe măsură ce se apropia şi a

început să mă domine prin mărimea lui, tremuram de remuşcare. În momentul în care locomotiva de şaptezeci şi şase de tone a ajuns în dreptul meu, am uitat de lume şi am aruncat cu afina în ea. Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost ultimul vagon gonind spre pajiştile spre care îmi fusese teamă să merg, pentru că acolo erau prea multe albine care culegeau polenul florilor sălbatice, iar trenul a continuat să se îndepărteze, dispărând în porţiunile înzăpezite de pe culmea şirului de munţi. De când mă ştiu, niciodată nu m-am simţit atât de uşurat. Ca şi cum mi s-ar fi ridicat o greutate îngrozitoare de pe piept, am coborât în grabă spre hotel şi am hotărât să nu mai arunc niciodată cu afine în locomotive. Am crezut că în momentul în care mă vei vedea vei fi la fel de uimit cum sunt eu că te văd. Dar nu ai nici cea mai vagă idee cine sunt, nu?

— Nu, domnule. Sincer, nu.

— Am fost vanitos să cred că mă vei recunoaşte, ori că aş prezenta importanţă, cum a fost o vanitate să-mi închipui că aş fi putut face o locomotivă de şaptezeci de tone să deraieze lovind-o cu o afină minusculă. Pe vremea aceea abia dacă m-ai băgat în seamă. Dar pe sora mea ţi-o aminteşti?

— N-aş putea spune asta. Uite, ştiu că ai dreptate când vorbeşti despre lucruri petrecute acum o sută de ani. Îmi aduc aminte doar frânturi. Dar niciodată limpede.

— Înseamnă că nu ştii cine eşti, aşa este?

— Da.

— Eu ştiu.

— M-aş simţi extrem de uşurat dacă mi-ai zice. Am asta pe vârful limbii de când m-au scos din port.

— Nu-ţi ştii nici măcar numele?

— Nu, domnule, nici măcar asta.

— Atunci, vino cu mine, a propus Harry Penn. Hai cu mine şi îţi voi spune cine eşti, dar nu prin cuvinte, ci prin imagini frumoase, care nu ar putea fi contrafăcute sau falsificate. Şi vei afla pe veci cine eşti, ştiind ce înseamnă să iubeşti.

În timp ce urca scara de la *The Sun* în urma lui Harry Penn, Peter Lake se ţinea cu mâinile de burtă. Fiecare pas însemna o suferinţă tot mai mare, pentru că rana nu se închisese. Cu toate astea, aproape că plutea pe trepte, iar când au ajuns la ultimul etaj a continuat să se înalţe deasupra palierului, astfel că a trebuit să se tragă în jos, ca să nu se izbească de tavan. Un băiat bun la toate, care a asistat la scenă, a rămas cu gura căscată şi a scăpat din mâini un teanc gros de foi pe care le ţinea în braţe, iar adierea a dus foile în josul holului cu aceeaşi imponderabilitate graţioasă pe care o dovedise Peter Lake atunci când urcase treptele.

Cel din urmă a reuşit să se deplaseze pe holurile lungi pas cu pas, doar printr-o disciplină şi o concentrare de fier. Ştia că, dacă se rătăceşte doar o clipă, va porni accelerat prin ziduri, ajungând în aer – ţâşnind spre ceva care îl atrăgea spre exterior cu o viteză crescândă şi nelimitată. S-a întrebat ce îi dădea mereu puterea de a pluti, de a alerga şi de a se înălţa.

Tot ce clocotise în el s-a sublimat în aura albastră şi aurie a picturilor care stăteau în picioare pe o masă lungă din biroul lui Harry Penn, înclinate la un unghi care îi făcea pe Peter Lake şi Beverly să pară că privesc în depărtare.

O cunună de culori venea dinspre portretele în mărime naturală, în nuanţe de roz, galben şi albastru care au clocotit în aer, desfăşurându-se permanent, precum stropii de apă azvârliţi de un val care se conturează în lumină. Lui Peter Lake şi Harry Penn li s-a părut că cele două siluete erau de fapt vii. Fundalul întunecat, palid (ca şi cum un fascicul puternic de lumină l-ar fi străbătut, invizibil, cu excepţia câtorva sclipiri ale firelor de praf), nu era nicidecum plat şi, chiar dacă reprezenta doar câţiva milimetri de pictură, totul îndruma ochiul departe şi în adâncime. Beverly parcă încerca tot timpul să zâmbească. Nu avea doar înfăţişarea graţiei şi a iertării, obişnuită la cei care privesc dinspre trecut, ci părea să debordeze de ştiinţa a ceva excelent şi benefic. În portretul său, Peter

Lake părea nesigur, nelalocul lui şi nu la fel de iniţiat în misterul orbitor care o înconjura pe Beverly cu o asemenea forţă şi siguranţă – deşi cu mâna stângă atingea ispititor faldurile de mătase albastră care i se revărsau pe umăr, fiind prinse cu o clemă din argint. Însă, în mod evident, el avea să afle. Ea ţinea în mâna dreaptă un evantai pliat, lipit de rochia cenuşiu-perlată. Deşi nu reieşea clar în portrete, ei stătuseră aproape împreună când îi pictase artistul, iar mâna ei stângă era întinsă, ca şi cum ar fi vrut să-l atingă pe Peter Lake. Cu toate că mâinile lor nu erau împreunate, dacă ar fi ştiut cum se desfăşoară o şedinţă de pictură, oricine ar fi băgat de seamă că mâinile acelea sunt pe cale de a se întâlni.

Erau vii. Asta nu era doar o figură de stil, o metaforă sau un fel de a spune. Erau vii şi, esenţial, ea văzuse tot.

— Numele tău este Peter Lake. Iar ea a fost sora mea – Beverly, a zis Harry Penn.

Peter Lake a întins mâna în faţă, de parcă ar fi vrut să zică „Sst! Ştiu. Sigur că ştiu.”

În plus, a ştiut exact ce să facă, deşi nu a fost sigur cum să procedeze.

Ca să prindă curaj, a aruncat o ultimă privire spre ochii lui Beverly, s-a întors cu spatele spre portret şi a părăsit biroul, avându-l pe Harry Penn pe urmele lui.

Acesta abia ţinea pasul cu el, iar Peter Lake nu s-a întors când i s-a adresat.

— Am pozat pentru portretul acela într-o zi foarte frumoasă, a povestit el. Eu voiam să stau afară, dar ea m-a convins să stau lângă ea de dimineaţă până când s-a înnoptat. Câteodată, când oboseam stând în picioare, îngenuncheam pe un scăunel din spatele ei. În ziua aceea n-am văzut soarele nicio clipă, ci doar cerul perfect albastru printr-o porţiune a unei ferestre care dădea spre nord. Mai târziu, noaptea, am simţit că muşchii mă dureau în mod plăcut şi că faţa şi braţele îmi erau bronzate. Ea a spus că aceea era răsplata şi că era doar o parte din ce avea să vină. Atunci nu am înţeles, însă acum ştiu ce a vrut să zică.

Harry Pen a tăcut şi s-a uitat spre Peter Lake, care a dispărut în josul scării. Bătrânul îşi jucase rolul, de aceea s-a întors în biroul său pentru a conduce ziarul *The Sun.*

Gras şi calm, cu ochii ca nişte fante, Cecil Mature era furios.

— Fă asta! Fă aia! Fă asta! Fă aia! a exclamat el cu mânie spre o masă de lucru, doldora de cereri, comenzi de materiale, documente dezlânate, cereri de ofertă, solicitări şi câteva zeci de rapoarte scrise în roşu şi albastru sclipitor din partea lui Jackson Mead, care sosiseră în acelaşi timp şi erau inscripţionate după cum urmează: „Extrem de urgent, prioritate 1000% – dacă aş fi un rege de pe vremuri, ţi-aş tăia capul pentru că nu te ocupi neîntârziat de problemă."

Şi-a strâns degetele pumn până când au semănat cu o grămăjoară de chifle şi a lovit tare în biroul uriaş, făcând o duzină de ecrane cu raze catodice să pâlpâie într-un protest efeminat. Spumegând de o furie care ameninţa să-i compromită starea de spirit extraordinar de plăcută, a încercat să-şi iasă din pepeni aşa cum făceau alţi oameni, pentru a deveni fioros. Înfierbântându-se parcă împotriva firii lui liniştite, s-a trezit prins într-o luptă dintre o voce exterioară aspră şi o bunătate lăuntrică in- audibilă, dar atotputernică.

— Stă acolo, nici măcar nu se clinteşte, a spus Cecil, încercând să se înfurie. Comandă, comandă, comandă, atâta tot. Buzele abia i se despart când vorbeşte, totul pentru a conserva energia. „Domnule Wooley, trimite douăzeci de mii de vagoane de marfă la câmpiile miniere din Minnesota. Domnule Wooley, transformă supertancurile pe care le construim în Sasebo în cisterne pentru transportul de hidrogen lichid. Domnule Wooley, fă planuri pentru o topitorie de titan în Botswana. Domnule Wooley, fă asta. Domnule Wooley, fă aia." Nu mai pot!

Discret, Mootfowl a apărut ca de nicăieri.

— Vrea să-l informezi despre mersul incendiilor. Coboară dinspre nord cu repeziciune şi spune că ar trebui

să te duci mai aproape, să cercetezi şi să încerci să culegi informaţii despre Codiţe.

— Dar ce fac cu toate chestiile astea? a întrebat Cecil, referindu-se la teancul de rapoarte „urgente.” Ce facem cu fluctuaţiile de sarcină de la Black Tom, cu inversarea polarităţii de la Bancul Diamond, cu comutatoarele care trebuie schimbate în South Bay? Astea cum se rezolvă?

— A zis să nu te îngrijorezi.

— Să nu mă îngrijorez? După atâţia ani? Vrei să spui că el nu e îngrijorat?

— Nu.

Cecil a rămas uimit.

— Dar tu? Nu eşti puţin încordat? Dumnezeu mi-e martor că eu sunt. Oraşul arde; suntem presaţi din toate părţile; portul e atât de agitat, încât nu văd cum ar mai putea lentilele să rămână stabile, iar ele trebuie să fie complet imobile pentru ca fasciculele să se concentreze perfect, pentru că lentilele din gheaţă au dispărut şi…

— Eu nu aş avea insomnii din cauza asta, Cecil, a comentat Mootfowl. Şi *nu* am de gând să sufăr din cauza asta.

Lui Cecil nu i-a venit să-şi creadă urechilor.

— Cum se poate? a întrebat el. Tu? Tu, cel mai agitat, iritabil, rigid, încordat om al Domnului care a trăit vreodată? Când am ajuns atât de aproape…

— Cecil, înţelegi ce se întâmplă dacă lansăm podul şi se prinde?

— Veşnica mântuire, raiul pe pământ, chipul lui Dumnezeu, epoca de aur – toată lumea zveltă şi în formă, a răspuns Cecil cu un soi de veneraţie.

— Exact, l-a aprobat Mootfolw. Şi nouă ce ne rămâne?

— Poftim? a exclamat Cecil, cât pe ce să se rostogolească de pe scaun.

— Am rămâne fără slujbă. Dacă totul ar fi beatitudine, nu ar mai fi nevoie de noi, adevărat?

— Şi nu vrei asta?

— Sincer să fiu, nu. M-am răzgândit. Şi el gândeşte la fel. Vrem ca lucrurile să rămână cum sunt. Ne plac

echilibrele schimbătoare, războiul necontenit dintre bine şi rău, măruntele şi minunatele triumfuri ale sufletului. Poate că e prea devreme să punem capăt tuturor acestor lucruri. Probabil că avem nevoie de timp ca să analizăm bine totul.

— Încă o sută de ani? a întrebat Cecil.

— Ne gândeam la perioadele excelente pe care le-am trăit şi am hotărât că poate o mie… sau două de ani.

— Şi ce facem cu Peter Lake?

— Triumful lui trebuie să fie absolut? Nimeni altul nu s-a bucurat de aşa ceva, nici Beverly Penn, nici vreunul dintre cei dinainte, deşi, când trebuie acţionat, s-ar putea ca el să fie mai sclipitor decât ceilalţi şi să ne smulgă controlul.

— Nu face nimeni asta.

— Deocamdată. Dar cine ar putea spune că el n-o va face? Apropo, din câte ştim, lucrurile merg foarte bine în privinţa lui.

— L-aţi găsit!

— Pe la două, în dimineaţa asta, a replicat Mootfowl, dormind rezemat de nişte maşini. *Eu* l-am instruit pentru asta.

— Ei, pe naiba! s-a răstit Cecil. Nu mai ţii minte unde ai pus gheara pe el?

— Ba da. Dar eu i-am ascuţit simţurile privind caracterul maşinilor. Sper că mai ţii minte că le socotea animale, nu?

— Şi unde se află?

— Tu i-ai fost întotdeauna credincios, mai mult decât ceilalţi.

— A trecut prin multe.

— Toţi au trecut prin multe, a replicat Mootfowl. Ultima oară când am auzit de el era la *The Sun.* Să nu întârzii. Vom lansa podul peste câteva ore şi, dacă se prinde, dacă… îmi închipui că vei dori să fii prin preajmă.

Piaţa Tipografiei era înţesată de supravieţuitori buimăciţi, care îi căutau pe oamenii pe care îi iubeau. De teamă că vor crea un contrast prea mare faţă de cei rătăciţi şi singuri, familiile ai căror membri se regăsiseră şi-au reţinut bucuria, ceea ce a făcut ca ea să fie mai

puternică. Familia Marratta i-a întâlnit pe Asbury, pe Christiana şi pe Jessica Penn în clădirea *The Sun.* S-au aşezat lângă un pâlc de palmieri iluminaţi de becurile din tavan. Motoarele cu aburi de la *The Sun* şuierau şi loveau într-un ritm alert pentru a asigura energia necesară maşinilor de tipărit şi iluminatului. Însă, de cealaltă parte a pieţei, *The Ghost* era cufundat într-un întuneric deplin. Angajaţii de acolo se uitau la rivalul triumfător, iar feţele lor, iluminate de flăcări şi de lumina de la *The Sun,* erau triste, mohorâte, pământii şi proptite în mâinile care nu aveau nimic altceva de făcut.

Când a sosit la poalele scării, Peter Lake i-a văzut pe membrii familiei Marratta de cealaltă latură a holului şi a pornit spre ei. Înainte de a ajunge lângă palmieri, s-a apucat cu mâinile de burtă, săgetat de o durere care aproape că l-a doborât la pământ, şi a rămas pe loc, sperând că ea va trece. Ceilalţi discutau. Hardesty şi Asbury vorbeau despre seiful în care Hardesty depusese tava de aur. Cu cele câteva kilograme de aur, cu uriaşul şi puternicul cal, şalupa şi numeroasele aptitudini şi cu puterea pe care le aveau membrii familiilor Gunwillow, Marratta şi doamna Gamely, toţi puteau să o ia de la început în oraş, indiferent de situaţia lui, dar asta după ce se făcea dimineaţă şi după stingerea incendiilor.

Peter Lake a ieşit dintre palmieri. În aceeaşi clipă, rămas fără suflu după ce-şi croise loc cu greu prin mulţime, Cecil Mature a intrat cu paşi furişaţi în hol. Când l-a zărit pe Peter Lake, ochii lui, care abia se vedeau, s-au umplut de lacrimi. Şi Peter Lake a simţit un val de afecţiune frăţească faţă de Cecil, iar când i-a vorbit, glasul îi era plin de emoţie.

— Ai scule pentru a sparge un seif? a întrebat el.

Cecil a fost cât pe ce să se prăbuşească de fericire că vechile lor obiceiuri renăşteau perfect.

— Pot face rost, i-a răspuns el în culmea încântării.

— La *The Sun* avem clame şi ciocane, a spus Peter Lake, dar metalul din care sunt făcute maşinile este moale. Am nevoie de burghie diamantate de toate dimensiunile,

nitroglicerină, mandrine variabile şi sonde de deschis seifuri. Eu aduc restul.

— Le găsesc uşor! a exclamat Cecil în timp ce pleca. Aşteaptă-mă aici.

Peter Lake s-a întors spre Asbury.

— Povesteşte-mi despre calul de care ai adus vorba. E chiar uriaş, încât ai nevoie de scară pentru a-l încăleca? E alb ca zăpada şi mai frumos decât o statuie ecvestră? Luptă cum nu ai crede că este posibil pentru un cal, rotindu-şi picioarele din faţă şi legănându-şi capul înainte şi înapoi ca o măciucă? Şi are obiceiul să facă paşi extrem de mari, astfel că, dacă vrea el, ei se transformă în zbor? Nu mă refer la repliere. Eu vorbesc de *zbor.*

— Da, este adevărat, i-a răspuns Christiana.

— Înseamnă că ai calul meu, a spus Peter Lake pe un asemenea ton, încât Christiana a coborât ochii în pământ pentru că îl pierduse încă o dată.

Însă apoi Peter Lake s-a întors spre Virginia.

— Unde ţi-e fetiţa? a întrebat-o el.

— A murit, i-a răspuns ea. Ai văzut şi tu.

— Dar unde e acum?

— Am îngropat-o pe Insula Morţilor, a zis Hardesty.

Peter Lake a închis ochii şi a rămas pe gânduri. Apoi, clătinând din cap drept aprobare, ca şi cum s-ar fi convins de ceva, a deschis ochii şi a spus:

— S-o dezgropi!

— Ce tot vorbeşti acolo? i-a răspuns Hardesty, înfuriindu-se brusc.

— Ce vorbesc? Spun că trebuie să vă duceţi pe Insula Morţilor şi să o dezgropaţi. Deshumaţi-o, dacă aşa vreţi să numiţi asta. Scoateţi-o din mormânt.

— De ce? a întrebat Hardesty, neştiind ce să creadă.

— Pentru că va trăi, a răspuns Peter Lake încet. Ştiu asta datorită lui Beverly. A ridicat o mână. Faceţi cum vă zic. Eu voi lua calul, pentru că oricum e al meu, voi deschide seiful şi-ţi voi recupera tava.

— Ai adus vorba de Beverly, i-a zis Hardesty lui Peter Lake. Te referi la Beverly Penn?

— Da, i-a răspuns Peter Lake, Beverly Penn.

— Atunci, ştiu cine eşti, din fotografiile de arhivă. Eşti cel care a stat alături de ea în toate fotografiile şi nu a fost identificat. Cum se face că după atâta timp nu ai îmbătrânit?

— Şi eu aş vrea să ştiu! a replicat Peter Lake. Mă nedumereşte ideea de ceva timp. Dar acum s-a întors Cecil Mature. Dacă-mi spui poziţia seifului şi numărul cutiei, mergem să-ţi recuperăm tava şi o lăsăm în locul calului. Unde e calul?

— Domnul Cecil Wooley, l-a corectat Cecil, cu toate că abia respira, pentru că ducea în spate un sac greu din piele, plin cu burghie diamantate şi sonde din titan. Sau ai uitat?

— Ţin minte, i-a răspuns Peter Lake. Domnule Wooley, vrei să spargem un ultim seif?

Cecil a zâmbit larg şi, ruşinat, şi-a legănat piciorul drept încoace şi încolo, privind doar în pământ.

Hardesty i-a spus numărul casetei şi poziţia seifului.

— Îl ştiu de pe vremuri, când era cel mai modern dintre seifuri. Cu scule şi tehnici moderne, nu ne va fi prea greu.

— Vrei să-ţi dau combinaţia casetei şi cheia de la lacătul capacului? a întrebat Hardesty, scoţându-şi inelul cu chei, dar apoi, dându-şi seama că îl insultase pe Peter Lake, l-a vârât înapoi în buzunar.

Christiana i-a zis lui Peter Lake unde poate găsi calul – într-o curte de pe Bank Street. El şi-a dat seama că ea nu dorea să se despartă de el.

— Nici eu nu-l voi păstra, a anunţat el. Va pleca acasă.

În tot acest timp doamna Gamely a stat bosumflată pe o bancă. Peter Lake s-a apropiat de ea.

— Sarah, a început el, îmi pare foarte rău că am fost atât de bădăran mai devreme. Nu mi-am adus aminte. Mă ierţi?

— Da, sigur, i-a răspuns ea. Eşti Peter Lake, nu-i aşa?

El a dat din cap.

El şi domnul Cecil Wooley, aşa cum prefera Cecil să i se spună (deoarece socotea că, spre deosebire de silabele greoaie din „Mature”, „Wooley” suna foarte fin şi graţios),

s-au dus să spargă seiful.

După ce s-au aplecat prin luminator şi le-au cerut mecanicilor să le dea celelalte scule trebuincioase, au plecat de la *The Sun* spre banca pe care Hardesty o alesese cu ani în urmă deoarece i se păruse nobilă, serioasă şi sigură.

Dacă prin voinţă, imaginaţie şi dorinţă se poate trece dintr-un timp în altul, Peter Lake şi Cecil Mature au făcut asta numai după o plimbare de opt sute de metri. Ei existau în prezent doar printr-o mare îngăduinţă şi bănuiau că destul de curând aveau să se înalţe şi să iasă din el zburând. Legaţi de epoca modernă doar printr-un fir subţire, aproape că puteau auzi coruri de voci, sunete sfioase care vor cutremura pământul, precum şi tonurile care vor veni de dincolo de fumul învolburat. Simţeau foarte acut mariajul iminent dintre haos şi ordine, care părea să-şi croiască drum spre oraşul turbulent, înconjurat de golfuri calme şi albastre.

Au văzut imagini proiectate de departe în fumul care se înălţa ca o erupţie, iar Peter Lake a bănuit că, deşi gonea spre infinitul necartografiat, istoria tuturor lucrurilor încă putea arunca în urmă o reflexie puternică şi de neşters. Au văzut desfăşurându-se o clipă oraşul înfloritor pe care îl cunoscuseră cândva – cai încordându-se pentru a trage căruţe, camioane de strâns zăpada muncind din greu, pompieri şi maşinile lor ca nişte urne, labirintul de fire de telefon atârnând sub greutatea gheţii, vechile mătăsuri şi diamante prinse pe revere, expresii trecătoare şi inocente apărute ca să lumineze o faţă neştiutoare pentru restul timpului. Au auzit zgomote de copite, şuierăturile a jale ale feriboturilor cu multe coşuri de fum, clinchet de harnaşamente, strigăte ale vânzătorilor ambulanţi şi roţi zuruind pe piatra cubică. Iar Peter Lake a înţeles că aceste lucruri nu însemnau nimic în sine, ci erau mijloace prin care să-şi aducă aminte de cei pe care îi iubise şi să îi readucă în memorie faptul că puterea iubirii pe care o cunoscuse s-a repetat de un milion de milioane de ori, de

la un suflet la altul – toate demne, toate sfinte, fără ca vreunul dintre ele să se piardă vreodată. A alunecat prin iluziile care sclipeau curajoase pe fum şi l-a emoţionat profund dorinţa lucrurilor de a trăi în lumină.

Banca era o clădire veche din piatră, cu un aspect dominator. Fiecare fereastră şi fiecare uşă erau acoperite de apărătoare din fier forjat spaniol, delicate precum dantela. Însă barele, departe de a fi nişte lujeri înzorzonaţi, erau din oţel călit, groase cât capul lui Craig Binky.

— Asta e o bancă de toată lauda, a spus Peter Lake, făcând semn către mottoul gravat cu litere de un metru şi douăzeci de centimetri înălţime pe arhitrava clădirii: „Să nu iei, nici să dai cu împrumut.”[68]

— N-am dat nicio spargere ca asta, nici măcar una asemănătoare! a spus Cecil îngândurat.

— Eu am dat, i s-a răspuns. Pe aproape. Unele dintre seifurile private pe care le-am deschis au fost aproape la fel de mari precum cel care se află înăuntru. Nu e nevoie decât de scule potrivite, de răbdare şi de puţină pricepere. La urma urmelor, e vorba doar de metal.

— Şi cum intrăm? Pe uşa principală?

— Am putea folosi uşa principală, pentru că nu sunt poliţai prin zonă şi e întuneric. Însă băncile îşi concentrează tăria în locurile pe care le vede publicul. Economisim un sfert de ceas dacă pătrundem pe o fereastră de la etajul întâi din spatele clădirii.

Au dat ocol şi s-au urcat pe o brână lată care forma pervazul unei ferestre din spatele unor bare groase din fier.

— Pe vremuri, a spus Peter Lake, ar fi trebuit să tăiem ori să aruncăm în aer astfel de bare sau să folosim o rangă groasă cât un stâlp de telegraf. Acum însă, graţie metalurgilor harnici, avem aceste mici obiecte.

A băgat mâna în sac şi a scos două cricuri argintii, fiecare având mărimea unei franzele. Aveau un sistem cu roţi dinţate în centru şi ceva care amintea de o combinaţie

[68] *Hamlet* de William Shakespeare (Actul I, scena 3), traducere de Dan Duţescu şi Leon Leviţchi (n.tr.).

între un ax canelat şi o cremalieră cu dinţi şi clichet. Peter Lake le-a fixat între două bare, apoi a anexat manivelele pe care el şi Cecil au început să le rotească. După un minut de dat furios la manivele, nu s-a văzut aproape nicio schimbare.

Peter Lake a explicat că sutele de roţi dinţate, subţiri ca azima erau atât de dese pentru a oferi un factor de amplificare de două mii. Cu toate că aveau să învârtă manivelele multă vreme, vor reuşi, a spus el, şi a arătat spre micile crăpături apărute în locurile în care barele pătrundeau în piatră. Existau chiar şi modele acţionate de baterii, dar ce rost avea să folosească aşa ceva? Ce făceai cât maşinăriile funcţionau; stăteai pe pervaz şi luai prânzul ori citeai revista *Field and Stream?* Ideea era să *foloseşti* sculele.

Curând, barele au început să cânte ca păstoriţele irlandeze pe vreme de ceaţă. Peste zece minute se deschiseseră suficient, astfel că Peter Lake a desfăcut cricurile, le-a scos şi a pătruns printre ele. Cu toate acestea, Cecil a rămas înţepenit între ele şi a reuşit să treacă doar după ce Peter Lake l-a mânjit cu grafit şi a tras de el. Din pricina efortului rana s-a deschis iar, astfel că s-a îndoit de durere.

— Gata, nu-i nimic, a spus el cu hotărâre. Să trecem la treabă.

Acum se aflau pe un teren familiar şi lucrau împreună cu vechile scule la o alarmă demodată cu bandă, plasată la fereastră. Au dat nişte găuri minuscule prin bandă şi le-au conectat cu ajutorul unor sonde şi fire din cupru. Apoi, ştiind că în acest fel circuitul electric nu se întrerupea, au tăiat cu grijă o gaură în geam şi au extras bucata cu o ventuză dublă, aşezând-o cu atenţie între fereastră şi bare. Erau atenţi la alarme, nu pentru că s-ar fi temut de poliţişti (care aveau de lucru până peste cap), ci mai curând din mândrie profesională. Au fixat un bloc şi un scripete de bare, au trecut cu grijă printre zăbrele, luându-şi şi sculele prin gaura din geam, au rămas în hamurile scripetelui şi au coborât încet către podeaua aflată la zece metri mai jos.

Când au ajuns pe podea, au acţionat uşor şi fără zgomot. Peter Lake s-a uitat la întunericul turbulent de deasupra lui.

— Şş! i-a şoptit lui Cecil, care a crezut că poliţiştii erau aproape.

— Ai auzit?

— Ce anume? a întrebat Cecil în şoaptă.

— Muzica.

— Ce muzică?

— Muzică de pian, ceva foarte plăcut şi frumos. Ascultă.

Cecil a închis ochii, şi-a ţinut răsuflarea şi s-a concentrat profund. Dar nu a auzit nimic.

— O, ce frumos! a spus Peter Lake. Ce liniştitor.

Cecil a mai inspirat o dată şi a făcut o nouă încercare.

— Îmi place muzica, a spus el peste un minut, după ce a expirat. Dar nu am auzit nimic.

— Se aude foarte încet. Dă roată acolo, sus, aproape de vârful domului, ca un mic nor.

Au alunecat nebuneşte pe o prerie de marmură cernită, având drumul luminat slab de licărirea roşiatică a incendiilor, şi au coborât o scară cu trepte late, care ducea spre mormântul în care fusese amplasat seiful. O poartă ceremonială din bare de oţel vopsite cu bronz s-a dovedit destul de uşor de trecut doar lovind încuietoarea cu un ciocan şi o sulă călită. Cum au trecut de poartă, şi-au aprins lanternele prinse pe cap şi s-au apropiat de seif.

Uşa avea un diametru de trei metri şi balamalele erau de două ori mai groase decât hidrantele de incendiu. Roţile şi tijele din oţel inoxidabil din faţă o făceau să arate ca interiorul unui submarin, însă Peter Lake nu s-a lăsat descurajat şi l-a apucat imediat un monolog plin de cugetări, de genul celor pe care Cecil le auzise din gura lui Mootfowl, atunci când îşi croia drum cu greu în cine ştie ce loc necunoscut.

— Roţile astea de aici, a spus Peter Lake, în timp ce a atins jumătate din tambure, sunt puse doar ca să impresioneze clienţii, astfel încât să sugereze că sunt imposibil de clintit. Se rotesc, vezi? Însă ele nu au nimic a

face cu astea două – a spus el, lovind uşor cu palma în doi ciulini din oţel, cu spiţe, fiecare dintre ei având diametrul de aproape un metru – rotesc cele patru bolţuri. Dacă le-am putea roti, bolţurile s-ar târî din găuri ca nişte purcei de pământ care îşi părăsesc vizuinile. Fiecare bolţ este gros cât un buştean mic, având diametrul unei farfurii plate, din oţel aliat cu vanadiu. Pe vremuri, puteai manevra încuietorile, chiar şi pe cele cu temporizator. Trebuia să perforezi ca să ajungi la mecanism, dar reuşeai până la urmă. Acum, mecanismele au fost îmbunătăţite, astfel încât să fie controlate de chestii mici din silicon, ca nişte biscuiţi, mai inteligenţi decât noi. Dacă vrem să îi păcălim, trebuie să ne ocupăm de electronii individuali. Poate că Mootfowl ar fi în stare de aşa ceva, dar nu e stilul meu. Aşadar, trebuie să ocolim comanda, să ajungem la cele patru bolţuri şi să le distrugem. Asta înseamnă să dăm trei găuri pentru fiecare bolţ şi să facem bolţul să explodeze în interiorul seifului, deoarece dosul uşii este acoperit doar cu tablă de oţel, de şase milimetri grosime, uşor de îndoit. Numai că găurile trebuie să fie date corect.

A scos apoi o baniţă de şublere şi rulete din sacul de piele şi s-a apucat să deseneze o diagramă euclidiană pe suprafaţa netedă din oţel lustruit. Cât a lucrat a tot cântat, ceea ce l-a încântat pe Cecil (cu toate că nu auzea pianul îndepărtat pe care îl acompania Peter Lake), pentru că sunetul era druidic, chinuitor şi vag oriental şi îi amintea lui Cecil de anii în care făcuse tatuaje. După aproape o oră, totul a fost evidenţiat în ţinte precise, marcate cu un vârf diamantat. După ce au executat găuri de ancorare pentru trepiedele care să ţină burghiele la unghiul corect, au ales burghiele şi dispozitivele de fixare şi s-au apucat să găurească.

Au folosit maşini de găurit electrice de înaltă viteză, răcite cu apă, pe care Peter Lake şi le însuşise din ştiinţa stomatologică şi le adaptase nevoilor lui de la *The Sun.* După ce au deschis găurile, practic imediat, au turnat în ele nitroglicerină din vreo douăsprezece recipiente din sticlă, au astupat găurile cu gutapercă, au vârât sonde

lungi din cupru prin materialul izolator moale, le-au conectat la un distribuitor ca o caracatiţă, şi-au strâns sculele şi au tras un fir din camera seifului peste podeaua sălii principale, ca o peşteră a băncii.

În timp ce a legat firele la cutia de detonare, Peter Lake a spus:

— Nu-mi place să atac seiful cu nitroglicerină, dar viteza este esenţială în cazul de faţă, iar biscuiţii de ceai o cer. Bolţurile vor pătrunde în partea din spate a seifului ca nişte proiectile perforante printr-un blindaj. Sper să nu lovească placa principală. S-a întors spre Cecil. Mai ţii minte rugăciunea lui Mootfowl către nitroglicerină?

Cecil a dat din cap aprobator.

— Atunci, spune-o, iar eu o să apăs mânerul detonatorului.

Cecil a bolborosit ceva despre o minge de foc, Peter Lake şi-a aşezat palma pe declanşator, s-a prins din nou de abdomen şi a împins tija în piston.

Banca s-a zguduit de parcă ar fi fost cutremur. Deasupra lor un candelabru s-a aprins brusc, iar câteva tone de cristale au protestat, legănându-se încoace şi încolo.

— Asta a fost. A reuşit să aprindă luminile. Baterii, toate băncile au circuite cu acumulatori, exact pentru oameni ca noi. Să mergem.

Au alergat până în sepulcru, acum luminat ca ziua.

— Întoarce roţile! a spus Peter Lake poruncitor. Eu nu pot. Mă doare tare rana.

Cecil a răsucit roţile pentru a elimina resturile din bolţuri. Apoi, împreună, au tras de uşa enormă, perfect echilibrată pe balamalele ei groase cât hidrantele, şi seiful s-a deschis.

— Care e numărul casetei? a vrut să ştie Cecil.

— 1498, i-a răspuns Peter Lake.

Simţea dureri mari, căci nu rezistase ispitei de a-l ajuta pe Cecil să deschidă uşa.

Caseta era la nivelul taliei, în partea dreaptă a încăperii. Peter Lake s-a apropiat de ea, s-a lăsat în genunchi şi s-a apucat să formeze combinaţia. S-a urmărit în oglinda

înaltă din podea până în tavan de pe un perete al bolţii seifului, s-a privit în ochi şi a aruncat o privire spre silueta rotunjoară a lui Cecil, care tresălta de speranţă. A văzut o mică baltă de sânge formându-se pe dalele din marmură de sub el. În ciuda durerii, părea să fie din ce în ce mai alert şi mai puternic.

— Am terminat, a anunţat el, mişcând maneta bolţului.

Uşiţa s-a deschis şi Cecil a extras caseta. Au tăiat lacătul mic, au ridicat capacul şi au desfăcut faldurile pânzei în care era înfăşurată tava.

Peter Lake a ridicat-o în faţă.

Nu era ceva fără viaţă. Ca o pictură bună, se mişca. Şi, ca şi lumina, se deplasa. În interacţiunea veşnică a metalelor pure şi neîntinate din care era făcută, tava lucea într-o mie de culori, sclipind în nuanţe de alb, albastru, argintiu şi auriu. Părea să fi luat foc şi ea le-a luminat chipurile.

— E vie, a spus Peter Lake. Nimeni nu o va topi vreodată. Nimeni n-ar putea face asta.

Chelsea devenise o insulă tăcută şi întunecată, înconjurată de şiruri de oameni agitaţi ai miliţiei, înarmaţi cu puşti şi baionete fixate. Fiind scund şi îndesat, Cecil semăna la prima vedere cu o Codiţă, dar nu avea nici nasul bont şi cârn şi nici bărbia plată. Miliţienii, majoritatea fii de fermieri din nordul statului, nu ştiau prea bine cum arăta o Codiţă văzută de aproape şi nici nu s-au arătat prea interesaţi de sacii din piele, plini cu scule de spărgător, însă tava i-a orbit, astfel că i-au lăsat pe Peter Lake şi Cecil să treacă printre liniile lor.

Cu toate că incendiile degajaseră o cantitate enormă de energie şi numeroase inversări de temperatură reţinuseră aerul cald aproape de sol (făcând unele zone să fie la fel de încinse ca vara, iar o mare parte din oraş să ofere o atmosferă confortabilă, de primăvară), încă era iarnă, iar adierile reci, semănând mult de curenţii reci din râuri, altfel cu apă călâie, ce şerpuiau prin inversiunile blânde ca nişte şerpi alunecoşi de gheaţă – reîngheţând iazurile,

înmuind trotuarele şi contractând cartiere întregi de aer în explozii ciudate şi debordante. În Chelsea era cald. Copacilor le dăduseră frunze. Tufişurile se îndesiseră şi se înălţau în grupuri stabile, presate de garduri de fier sau adunate în piaţă. Florile reluaseră în posesie jardinierele, sigure pe sine ca pisicile care dorm afară în nopţile de vară.

— Trebuie să existe o florărie prin apropiere, a zis Cecil, ţinând gura ceva mai deschisă, pentru că încerca să aspire mai mult aer decât de obicei, ca să simtă mirosul florilor.

— Ei, florărie pe naiba! i-a răspuns Peter Lake. Sunt câţiva dintre curenţii de aer. Unii urcă până la doi kilometri, alţii abia dacă depăşesc nivelul frunzelor.

Au pătruns pe un pasaj îngust, care ducea spre grădina unei case. O poartă din fier închisă cu un lanţ de blocat biciclete le tăia calea. Nici cu propria cheie nu ar fi putut fi deschisă mai repede decât a făcut-o mecanicul-şef de la *The Sun.* La capătul pasajului era o grădină închisă care ţinea, de la est la vest, cât două intersecţii. Rezidenţii clădirilor care dădeau spre ea dărâmaseră gardurile ce separau loturile lor pentru a transforma totul într-un parc privat.

Peter Lake şi-a dat seama că ar fi fost cel mai bine dacă l-ar fi recuperat singur pe Athansor. S-a oprit şi s-a întors spre prietenul lui, care a înţeles că se încheia altă perioadă foarte scurtă de timp. Cecil nu avea să se lipească de Peter Lake aşa cum o făcuse la începutul secolului, când se milogise să-i fie bucătar priceput la piure, promiţând să obţină bani în plus din tatuaje, urmându-l oriunde se ducea, chiar dacă îi venea greu să ţină pasul.

De multe ori, atunci când moare cineva, cei care rămân în urmă gândesc: „Dacă aş fi avut încă o zi: aş fi folosit-o mai bine – o oră, poate chiar un minut.” Lui Cecil Mature i se acordase timp alături de Peter Lake, iar acum timpul se sfârşise. Dacă Jackson Mead şi Mootfowl nu l-ar fi învăţat să nu plângă, în acele momente lacrimile i s-ar fi rostogolit pe obraji. „Nu face bine la sistemul digestiv”, spusese Mootfowl, cu severitatea antreprenorului de pompe

funebre care fusese cândva în Connecticut.

— Totul s-a schimbat, a zis Peter Lake. Pentru noi, s-a sfârşit. Dar vei vedea, când vei adormi, totul va deveni atât de puternic, încât nu vei şti să deosebeşti visul de realitate. Iar când, în cele din urmă, nu va mai rămâne nimic din tine, vei fi copleşit de tăria altui timp care – şi ţine minte ce-ţi spun – te va cere. Te va frânge şi te va trage în afund ca un păstrăv care a prins un gândac – toată uimirea, toată surprinderea, ceva argintiu care se va înălţa din adâncuri. Iar apoi s-ar putea să descoperi că începe din nou, pentru că nu s-a sfârşit.

— Înţeleg. Dar asta nu uşurează lucrurile.

— Acum va trebui să te întorci cu spatele spre mine şi să pleci.

— Nu pot.

— Ba poţi. Va trebui să o faci cândva, aşa că ai putea să o faci chiar acum.

Cecil s-a gândit că-i va fi imposibil să îl părăsească pe Peter Lake. Însă acesta zâmbea şi, probabil datorită promisiunii pe care a simţit-o în zâmbet, Cecil a reuşit să se întoarcă şi să plece.

Peter Lake era acum singur în grădină. S-a deplasat încet printre copaci până când, ajuns la jumătate, s-a trezit pe o mică ridicătură, de unde vedea capătul celălalt. Acolo, stând perfect calm şi privind drept spre el, se afla armăsarul lui.

În clipa în care a văzut calul alb, toate puterile care îl aduseseră până acolo l-au părăsit definitiv şi a devenit un om cu o rană în abdomen. Nici calul nu mai părea statuia măreaţă, cu picioare lungi, de altădată. Părea mai scund, poate nu chiar atât de bun ca luptător şi mai era ceva în aerul lui care sugera un… un cal de lăptar. L-a urmărit pe Peter Lake cu ochii şi şi-a aplecat gâtul într-o parte când el a ocolit câteva tufişuri. Când Peter Lake a apărut, urechile lui Athansor erau aplecate pe spate, faţa îi era încordată, iar picioarele din faţă atingeau pământul doar superficial, pentru că aşa se obişnuise să se încline câteodată când trăgea căruţa cu lapte în timpul verii, iar apoi se oprea la

vreo curbă, sub un duş pentru cai, instalat de Societatea pentru Ajutorarea Cailor.

Peter Lake s-a uitat în ochii lui Athansor. Deşi calul părea mult mai mic acum, iar rănile şi cicatricele lui nu erau defel plăcute la vedere şi, deşi nu ar fi părut nelalocul lui înhămat la o căruţă, încă avea ochii rotunzi.

După ce a lăsat tava rezemată de ramurile proaspete, care se încăpăţânaseră să crească dintr-un ciot de copac, Peter Lake a urcat pe cal dintr-o mişcare şi împreună au pornit spre tunelul de la capătul celălalt al îngrăditurii. Frunzele verzi au gonit pe lângă ei de parcă ar fi fost primăvară sau vară, iar Peter Lake a văzut că zorii nu erau departe.

— Hai! l-a îndemnat el, îndrumându-l prin frunzişul întunecat. Grăbeşte-te! Mergi acasă.

Deşi se stinseseră, incendiile pârjoliseră aproape totul, iar grinzile clădirilor mistuite licăreau de arşiţă. În afara acelor bare de un roşu închis care făceau ca oraşul să fie macheta luminiscentă a ceea ce fusese până nu demult, foarte puţine lucruri rămăseseră intacte. Insulele protejate se înălţau în mijlocul zonelor distruse care reflectau din nou trăsăturile naturale ale terenului, iar din Manhattan, după sute de ani, se putea privi neîngrădit în jur. Fumul şi aburul se ridicau din fluvii, în culori albe, cenuşii şi argintii. Străzile erau pustii. Oraşul fusese cucerit şi distrus, şi arăta mult mai mic.

Înaintea zorilor, Peter Lake l-a făcut pe Athansor să meargă la trap mărunt pe bulevardele lungi. Paşii calului, inegalabili prin graţie, i-au dus de la o insulă la alta şi înapoi, de parcă ar fi folosit o curea de ascuţit briciul ori ar fi ţesut o bucată de pânză la război. Au cutreierat de colo până colo atât de lin, încât parcă ar fi alunecat pe gheaţă şi, când au trecut prin dreptul ruinelor, parcă dintr-odată timpul era comprimat în ele. Nu existase nicicând o tapiserie mai bogată, pentru că în ea exista întregul timp. Au putut să o vadă, nu pentru că erau înzestraţi şi înalţi, ci mai degrabă pentru că fuseseră umiliţi, iar lumea fusese

împinsă îndărăt, în vreme ce imagini calme se răzvrătiseră şi se năpustiseră haotic şi triumfător. Cu toate că oraşul zăcea în ruine, nimic din el nu părea mort, şi continua de parcă spiritul său nu avusese nevoie de cadrul material care acum dispăruse.

Au văzut o furtună întunecată gonind într-o zi de vară şi împrăştiind copiii prin parc, cu părul fluturând în vântul iscat brusc, făcând cercurile de joacă să se rostogolească singure şi panglicile tăiate în furculiţă de pe pălăriile de gondolier ale fetelor să fluture precum aripile unei păsări care se simte prizonieră într-o casă. Au văzut un avion înălţându-se solitar în noapte, iar lumina lui albă şi puternică i-a căutat în aerul gol de parcă Dumnezeu ar fi trimis un înger. Au văzut vapoare şi barje grăbindu-se dinspre nord spre sud şi dinspre sud spre nord, ca şi cum ar fi trebuit să aprovizioneze regimente periclitate, aflate departe de casă, tăind banda limpede şi albastră a Hudsonului cu siaje argintii care au sclipit ca săbiile. Au văzut luptători luându-se la trântă pe saltele, cu membrele chinuite de efort imposibil de simetrice, parodii ale podurilor, grinzilor şi formaţiunilor stâncoase. Au văzut un copil sărman sărutând o păpuşă. La ora prânzului au zărit o sonetă înaltă de şase etaje hipnotizând o mulţime în cartierul modei vestimentare, cu lovituri nepământeşti de metal peste metal şi răbufnirile nebuneşti de aburi, care făceau maşinăria grea să se ridice mereu, mereu, amintind de croitorii care cos şi însăilează ore şi zile întregi din viaţă. Au văzut o familie mergând pe lângă un iaz şi, după casele cu pereţi din lemn şi după raţele de pe apă şi-au dat seama că nu auziseră altă limbă în afară de olandeză. Au văzut mici ambarcaţiuni curajoase grăbindu-se prin Hell Gate, valsând în curentul alb dintre zidurile de stâncă. Au văzut o tânără actriţă care, scăldată în lumină roz, îşi juca rolul şi îşi stăpânea spaima. Au văzut podurile cenuşii din oţel, în soare şi viscole, înălţându-se prin oraş ca nişte capete de pat gigantice.

Aceste lucruri se desfăşurau dinaintea lor ca drapelele care flutură în vânt şi păreau o parte importantă a

adevărului, fie şi numai pentru că prezentau mereu aceleaşi curbe, aceleaşi culori, aceleaşi simetrii curgătoare, aceleaşi sentimente, operaţiuni şi acţiuni care, toate, în timp au vorbit şi au cântat într-o singură limbă şi un cântec de o frumuseţe esenţială.

Peter Lake a călărit prin dreptul unor săli de dans şi simfonii câte zece pe rând în acelaşi spaţiu şi a descoperit că sunetele se combinau într-un ton unic şi perfect. O parte a suprapunerii de imagini impecabile părea să se creeze prin faptul că Athansor conducea o falangă de cincizeci de cai sau mai mulţi – iepe şi armăsari, mânji, murgi, negri şi ponei pătaţi, cai Shetland roşcaţi, Percheroni cu smocuri mari de păr deasupra copitelor, ca dansatorii africani, cai arabi, cai de război, cai pur-sânge şi cai de tracţiune. Însă când s-a uitat mai atent, Peter Lake a văzut că toţi caii erau reali. Mai mult decât simple imagini, erau făpturi din carne şi oase şi se adunaseră lângă Athansor în timp ce acesta înainta pe străzi. Momiţi din ascunzătorile lor din curţile pline de moloz, se strânseseră laolaltă, iar acum, având în frunte calul de la căruţa de lapte, toţi mergeau la trap mărunt, cu aceiaşi paşi lini.

Pe măsură ce s-a luminat suficient pentru a distinge siluete individuale în depărtare, Peter Lake a văzut Codiţe uimite, stând cu gurile căscate în timp ce el a trecut în tunet de copite în fruntea procesiunii. Asta i-a convenit. Curând, Codiţele aveau să descopere drumul pe care îl urma şi îi vor transmite ştirea lui Pearly, care probabil va afla că Athansor se prefăcuse în cincizeci de cai sincronizaţi.

În ultima lor trecere prin nordul insulei au trimis cei cincizeci de cai în fluviu şi i-au urmărit trecând până la Kingsbridge şi scăpând de-a lungul malului fluviului. Acum Manhattanul fusese curăţat de cai cu excepţia unuia. Văzând că soarele era pe cale să răsară, Peter Lake şi Athansor au pornit la galop şi s-au oprit undeva la sud de parc. Nu mai rămăseseră repere, astfel că le era greu să ştie exact unde se aflau.

Călăreţul a descălecat. Nimeni nu poate îmbrăţişa un cal

– e prea mare. De aceea, Peter Lake s-a mulţumit să îl privească în ochi pe Athansor.

— Cred că ştii încotro trebuie să mergi, a spus el.

Calul a strănutat.

— Crezi că te vor lăsa să intri acolo dacă eşti răcit? a întrebat Peter Lake. Pe păşunile alea probabil că nimeni nu-şi face griji pentru atâta lucru. Dar, cine ştie? poate că există carantină. Poate că asta m-a ţinut departe de acel loc. Acum a sosit momentul să faci ce ştii să faci, dar nu ai putut face din cauza mea, pentru Dumnezeu ştie câtă vreme. Du-te! Nu voi merge cu tine. Trebuie să te duci singur.

Calul nu s-a clintit decât după ce Peter Lake a scos un sunet şi a fluturat o mână.

Athansor a nechezat şi a pornit. Mişcarea în sine l-a luat în stăpânire şi a început să galopeze, din ce în ce mai repede, până când pământul s-a cutremurat sub copitele lui şi s-a îndepărtat de Peter Lake, care a rămas profund întristat. Nu va mai vedea calul alb, dar era încredinţat că el îşi va găsi locul potrivit, acolo de unde pornise, acasă.

Athansor a sărit ca şi cum ar fi vrut să se înalţe. Deşi a revenit după ce a plutit doar trei sau patru metri, nu s-a lăsat descurajat. A încercat încă o dată, cu acelaşi aer al unui om care, trezit dintr-un vis în care a zburat, adoarme la loc încredinţat că va mai zbura. A găsit un bulevard curăţat de moloz şi a luat-o la fugă. La început, a mers în galop uşor, cu o oarecare reţinere. Apoi a pornit la galop întins. Aerul îi şuiera pe lângă urechile aplecate pe spate. Copitele parcă atingeau pământul uşor şi rar ca mâna care lasă impresia că acţionează fără efort roata olarului. Acum, cu viteza pe care o căpătase, trebuia doar să-şi ridice picioarele din faţă, să-şi încordeze gâtul şi să-şi întoarcă faţa spre cer – aşa cum făcuse întotdeauna – şi astfel a plutit prin aer, urcând şi tot urcând. S-a aruncat înainte, în sus şi, curajos, n-a dorit decât să zboare.

Iar apoi, în ciuda curajului, s-a prăbuşit pe trotuar, şi-a pierdut echilibrul, s-a rostogolit de câteva ori, a făcut

câteva tumbe şi s-a izbit de un şir de pubele care alcătuiau o barieră pe laturile străzii, dincolo de care nu exista nimic. Zgomotul extrem de puternic l-a şocat, dar nici pe jumătate cât constatarea că era ţintuit de pământ.

După şocul şi umilinţa de a aluneca de-a lungul străzii şi de a răsturna pubelele, s-a retras în parc. Singur pe un câmp pustiu, s-a aplecat cât a putut şi şi-a împins capul între picioarele din faţă până când a ajuns ca un pachet compact care semăna cu o statuie ecvestră executată de un cubist sau, cum ar fi spus Craig Binky, de un cuban.

O făcuse pentru a se examina. Stând în diferite grajduri şi pe stradă, văzuse de multe ori acţiunea aceea pioasă, inatacabilă, prin care un mecanic auto ridica o maşină în prezenţa proprietarului ei, tăcut şi intimidat, şi îi analizase măruntaiele pe dedesubt. De aceea a făcut şi al acelaşi lucru. Însă nu era mecanic, nici medic veterinar, nici anatomist sau (mai la obiect) inginer aeronaut. Totul arăta perfect – copitele lui străluceau, negre şi dure; muşchii îi erau încordaţi; tendoanele de sub piele erau rezistente ca nişte cabluri din oţel; pântecele era ferm şi zvelt.

Încurajat de faptul că nimic nu părea anapoda, a hotărât să încerce din nou. Va căpăta viteză într-o goană nebună în susul pasarelei spre Belvedere, apoi va pluti spre lac şi dincolo de dărâmăturile de pe Fifth Avenue, pentru a descrie o curbă orbitală ameţitoare spre sud.

Înaintarea în susul şinelor a fost uşoară, de parcă nu ar fi existat o pantă. Nici măcar treptele şi curbele pasarelei nu au reprezentat un obstacol. Zburând spre exterior, şi-a controlat inerţia, punând toate cele patru copite pe vegetaţia de pe marginea drumului, săltând de parcă s-ar fi năpustit în josul unui munte. Ajuns pe culme, a gonit pe o suprafaţă plată, de rocă şi s-a propulsat în aer cu forţa picioarelor din spate, strânse şi comprimate scurtă vreme. Şi, fascinat, a urcat. Amintindu-şi ce înseamnă zborul, a trăit minunata senzaţie de plutire imponderabilă pe care o simt îngerii. Şi apoi a început prăbuşirea.

În niciun caz nu era vorba despre alunecarea controlată cu care se obişnuise la coborâre, o cădere în care fiecare

moment de îngrijorare adusese un armistiţiu cu atracţia gravitaţională, până când s-a înţeles cu ea la sol. Nicidecum: era o prăbuşire cu rostogoliri şi mişcări dezordonate şi disperate. S-a răsucit în aer, nările i s-au dilatat, a deschis ochii larg şi a căzut în lacul aflat la treizeci de metri mai jos de Belvedere, azvârlind jerbe de apă albă şi înspumată care au arătat o clipă ca aripile ce-ar fi ţâşnit din flancuri, însă, din fericire pentru el, nu şi-a dat seama de ironie.

În ciuda felului în care ajunsese în apă, a înotat minunat şi a urcat pe mal nobil ca orice cal care iese dintr-un râu sau lac. Poate pentru că şiroia de apă părea agitat sau panicat. Însă nimic nu-l putea descuraja, de aceea a pornit spre unul dintre bulevardele lungi şi drepte, unde spera să galopeze veşnic, oricâţi kilometri i-ar fi trebuit ca să-şi ia zborul.

Deşi la început nimeni nu i-a putut vedea culoarea în lumina stranie care apăruse între întuneric şi zori, după ce incendiile se stinseseră şi luna scosese capul printre norii grozavi, mari cât Himalaya, alcătuiţi din vapori şi cenuşă, suprafaţa portului a apărut verde şi netedă ca smaraldul. Asbury a dirijat şalupa prin apele osândite, cârmind printre blocuri de gheaţă răsturnate, care în lumina tremurătoare a lunii semănau mai puţin cu aisbergurile decât inofensivii urşi polari din tablouri, încremeniţi pe veci, care au doar şapte sau zece centimetri înălţime.

Groparul de pe Insula Morţilor dispăruse. Fugise când auzise motorul şalupei şi-şi lăsase pălăria şi cazmalele. Hardesty a azvârlit pălăria, a luat o cazmaua şi s-a apucat să sape. N-a vrut să-l lase pe Asbury să-l ajute şi şi-a dorit ca în momentul în care lama uneltei va lovi lemnul coşciugului să moară şi să se trezească în altă lume. A scos din groapă cazmale întregi de pământ moale, în timp ce însoţitorii l-au urmărit.

Nu le-a trebuit mult până să ridice micul sicriu deasupra solului.

— Şi acum ce se va întâmpla? a întrebat el, temător şi

nedorind să îl deschidă.

— Scoate-o din coşciug. N-a trecut mult, iar pământul este rece, a spus Virginia.

Hardesty a strâns din dinţi şi a înfipt zdravăn cazmaua sub capacul sicriului. L-a deschis, l-a prins în mâini şi l-a aruncat violent într-o parte. Abby stătea întinsă înăuntru aproape ca atunci când o văzuse ultima oară. Privind-o de departe, ai fi putut crede că doarme.

Hardesty s-a aplecat şi a tras-o la piept şi a ascultat, sperând să simtă semne de viaţă. Însă ea era nemişcată. A purtat-o adormită în braţele lui, cum făcuse deseori când o adusese seara acasă.

Asbury a ţinut şalupa lipită de doc, iar Hardesty a coborât, a luat-o pe Abby de pe umeri şi a aşezat-o pe capacul motorului. Virginia şi doamna Gamely l-au ridicat pe Martin în braţe şi au urcat la bord, iar Christiana a împins şalupa, după care a sărit sprintenă la pupa.

Uruitul motorului vechi a îndepărtat părul de pe faţa lui Abby. Doar Martin a observat, pentru că numai el a îndrăznit s-o privească, deoarece el fusese singurul care crezuse cu adevărat că ea o să se trezească. A îngenuncheat lângă ea, aşteptând să deschidă ochii. Agitată, doamna Gamely a atins cu degetele compresa din poşetă, însă ştia că e pentru bolnavi, nu pentru a învia morţii. Ceilalţi se uitau oriunde, numai la Abby nu, cu toate că Virginia îşi lăsase mâna pe umărul fetiţei. Au pornit să traverseze portul printre sloiurile de gheaţă care se topeau, făcând valuri domoale la prova şi lăsând în urmă un siaj delicat.

Începea să se lumineze.

Era adevărat. Soarele era pe cale de a se înălţa în prima zi a celui de-al treilea mileniu, pentru a vedea distrugerea oraşului şi pentru a constata cu ce plăcere, hotărâre şi curaj vor înfrunta locuitorii situaţia, cea mai nouă dintre zilele lor. Ca întotdeauna înainte de zori, atmosfera prevestea ceva iminent.

Mesajele şi mesagerii care sosiseră la Jackson Mead

într-un şuvoi tot mai umflat în orele precedente dispăruseră. N-a mai venit nimeni care să rupă tăcerea şi chiar şi Cecil Mature stătea tăcut la locul lui, privind trist pe ferestrele mari ce dădeau spre portul verde. Pentru prima oară liniştit după o perioadă prea lungă pentru a fi amintită, Mootfowl stătea cocoţat pe un soi de scaun al leneşului clasei, în spate şi lateral faţă de Jackson Mead. Se rugase în tăcere cel puţin un sfert de ceas, deşi nimeni nu ştia precis pentru ce.

Jackson Mead s-a gândit în tăcere la ce se pregătea să facă şi s-a îndoit că va avea succes. Nu reuşise niciodată până atunci, când elementele erau mai simple, aerul era mai pur, iar orizontul tremura de prezenţa foarte apropiată a zidului de nori. Însă acum prea puţini ştiau ce era zidul de nori, chiar atunci când mătura oraşul şi albea sufletele. Şi, cu toate că maşinile erau pregătite, Jackson Mead se îndoia că se creaseră condiţiile potrivite. Se îndoia de apariţia auriului sclipitor ce va aduce un exemplu de justiţie echilibrată, perfectă, deoarece nu credea că mai există cineva care să-şi amintească sau să se sinchisească de justiţia naturală sau divină. Toţi o definiseră cum se pricepuseră, ceea ce însemna că ea trebuia să fie întotdeauna înfăptuită rapid şi fără de complicaţii.

Îi luase o vreme să-şi dea seama că trebuia să facă un pod de lumină fără un capăt perceptibil. Înainte construise minuni de mare graţie şi de proporţii încântătoare, cabluri aeriene catenare, care cântau în adierea de deasupra strâmtorilor bătute de vânt în întreaga lume, legând o faleză acoperită de vegetaţie pitică de alta ori unind cele două margini ale unui oraş sufocat şi sărăcit. Fusese corect şi bine să se creeze acele curbe vaste, ele însele o sinteză ideală a înălţării şi a prăbuşirii, a aspiraţiei şi disperării, a revoltei şi a supunerii, a mândriei şi a umilinţei. Ca o imitaţie a valurilor lumii, acestea erau cele mai rezistente lucruri construite vreodată şi probabil cele mai religioase structuri, poate cu excepţia turlelor de biserici, care ţinteau spre depărtări.

Acum avea fascicule de lumină, groase, precis aliniate,

perfect paralele, de o puritate neasemuită, pentru a ţinti într-o curbă atât de treptată încât, potrivit tuturor unităţilor de măsură cunoscute, ea să pară absolut dreaptă. Ea trebuia să-şi aibă rădăcina în Battery şi să străpungă aerul cu grinzile ei netede şi diferit colorate, drept ca o săgeată, la patruzeci şi cinci de grade.

Jackson Mead a păşit spre o fereastră cu geam fumuriu, înaltă de trei metri şi jumătate, şi a spart-o.

— Vreau să văd totul în adevăratele culori! a spus el când s-a fărâmat sticla, iar cioburile au zburat spre exterior, plutind şi rostogolindu-se în vânt.

Adierea le-a mângâiat feţele, le-a suflat părul pe spate şi s-au văzut siliţi să se încline sub apăsarea ei, în timp ce cercetau ce se afla în faţa lor. Cerul era doldora de jerbe de abur şi fum. Înalte şi albe, răsucindu-se lent, înălţându-se încet, vârfurile lor ajunse deja în soare arătau ca un şir de munţi aurii aflaţi departe, nu la orizont, ci în înălţime. Jackson Mead a înclinat capul şi a contemplat printre gene priveliştea, după care s-a întors spre Mootfowl.

— Văd jerbe de fum şi cenuşă. Nu mai putem aştepta.

Cu un gest memorabil din mână şi ochi, a dat semnalul de lansare a podului.

Când s-a declanşat procesul, au avut impresia că lovise un fulger. Explozia de lumină spectrală, orbitoare, şi impactul ei i-au împins în santină. Singura care n-a fost azvârlită a fost Abby.

La est de parc, privind spre bulevardul aparent nesfârşit şi încercând să capete curaj, lovit de izbucnirea neaşteptată de lumină şi de bubuitul tunetului care s-a rostogolit peste oraş şi a făcut până şi ruinele să ia poziţie de drepţi, calul alb a rămas fără răsuflare.

Din Battery s-a înălţat un fascicul frumos şi unghiular de lumină în toate culorile. Fiecare secţiune era înaltă cât un stat de om, lată de aproape un metru şi imposibil de măsurat ca lungime. Culorile calde – nuanţe de roşu, verde, violet şi cenuşiu – constituiau miezul, iar culorile mai eterice şi metalice alcătuiau teaca. Fascicule solide au împânzit aerul, s-au ridicat printre jerbe şi au dispărut

dincolo de capacitatea de vedere a ochiului. Fasciculele albastre, albe, argintii şi aurii care formau teaca erau transparente, orbitoare, ca nişte nestemate, iar haloul care a părut suficient de solid pentru a călca pe el a urmat şi a imitat structura principală într-un drum argintiu, difuz, presărat cu paiete.

Minutele s-au scurs, iar Jackson Mead a urmărit totul.

— Cât timp? a întrebat el, secundă după secundă, întrucât ştia că, deşi la viteza luminii sau mai iute (având în vedere curbura), nu vor trece doar secunde sau minute, ci ore până când vor afla dacă podul se instalase. Vor şti dacă arcul lung va găsi un reazem când un val va reveni prin el şi va cutremura pământul. Iar, dacă nu reuşea, arcul se stingea, ca şi cum cineva ar sufla în flacăra unei lumânări.

Nu erau singurii din oraş fascinaţi de ce reuşiseră. De teamă că vraja se va risipi, nimeni nu se mişca. Se părea că lucrurile funcţionau, îndeosebi pentru cei care nu ştiau despre încercarea ce avea să urmeze. Jerbele au continuat să se înalţe. Soarele era acum atât de aproape la orizont, încât cine îl urmărea putea crede că toată Europa e în flăcări. Iar podul părea să-şi continue drumul.

Însă Mootfowl, expertul mecanic, a păşit brusc în faţă, pentru că în mijlocul luminii văzuse ceva ce nimeni altcineva, nici măcar Jackson Mead, nu putea să observe. Cecil Mature s-a întors pentru prima oară cu spatele la pod şi s-a uitat spre Mootfowl. Iar apoi Jackson Mead a văzut ce descoperise Mootfowl.

Interiorul începuse să vibreze, semn sigur că podul nu se va instala. Abia perceptibil la început, curând a început să oscileze în ritm regulat. Întregul pod a început să se cutremure. Apoi s-a încovoiat şi, la fel de brusc cum fusese lansat, a dispărut, lăsând doar o nălucă fină şi derutantă pe retina celor care se aflau acum în lumina dimineţii, cu o amintire dureroasă a frumuseţii lui.

Soarele se ridicase pe cer. Părea să stea pe o linie înnegrită a acoperişurilor din Brooklyn şi să picure aur pe

străzi. Înălţându-se şi mai mult, a turnat metal topit pe dealuri şi în port, creând o mie de alei întunecate într-o mie de ecluze de aur.

Aflat între ruinele Catedralei Maritime, Peter Lake a urmărit lumina gonind din spatele coloanelor şi al meterezelor, alungând treptat umbrele şi reflectând bucăţile de geam rămase în ferestrele care încă îşi păstraseră forma. Şi-a imaginat că în momentele în care fusese înconjurată de flăcări catedrala va fi fost mai neagră decât tuşul şi că lumina roşie dansase pe tavanul ei, plăsmuind forme ce aminteau de scoici. Şi probabil că o flacără orbitoare, o conductă de gaz care luase foc sau aprinderea bruscă a unei case din lemn azvârlise raze drepte, care trecuseră prin ochiul alb al balenei ori făcuse ca pânzele să pară că se umflă pe catargele navelor delicate, închise în sticlă. Acum, grinzi carbonizate zăceau de-a valma pe podea şi, pe măsură ce razele soarelui pătrundeau înăuntru, Peter Lake a văzut că în scurt timp peste piatră vor începe să crească buruieni.

Neştiind precis la ce să se aştepte, a tresărit auzind un zgomot ce amintea de un metal lovit de un pumn înmănuşat. Şi-a ferit ochii şi s-a uitat spre uşă, unde, luminat din spate, cineva se apropia bălăbănindu-se şi ţinându-se de cap.

— Tu trebuie să fii, Pearly! a strigat Peter Lake, deşi nu vedea limpede din cauza soarelui. Doar Pearly Soames se poate lovi la cap când intră pe o uşă lată de doisprezece metri.

Mergând spre mijlocul catedralei, şi-a simţit sângele zvâcnind puternic. Nu voise să fie animat de dorinţa de luptă, dar spiritul de luptă revenise nu se ştie de unde.

După ce s-a izbit cu capul foarte tare de o ţeavă căzută în diagonală în cadrul uşii, Pearly a început să ţopăie de durere.

— Ori poate nu e Pearly Soames, l-a zădărât Peter Lake. După cum ţopăie, seamănă cu un iepure de câmp care a călcat pe un cui.

Pearly s-a oprit, iar furia a învins durerea.

— Ei, Pearly Soames e un ticălos rău şi prost. Cade de două ori pe zi şi îşi împuşcă propriii oameni din greşeală. Se încurcă în cuvinte, pentru că limba lui e un şarpe care luptă să-şi câştige independenţa. Şi are crize dezgustătoare şi îngrozitoare, după care îşi revine şi descoperă că are mâinile pline de sânge, căci unghiile lui murdare i-au zgâriat pântecele şi i-au atacat faţa. Dar ticălosul – şi nu greşesc spunând că e *ticălos* – n-a mai ţopăit ca un iepure. Şi atunci, cine e? Pearly sau un iepure?

— E Pearly şi ştii asta, a răspuns Pearly cu o voce groasă şi hârâită, abia reuşind să-şi controleze mânia.

Pearly Soames a înaintat încet pe intervalul central, printre două păduri de bănci strivite de zidăria prăbuşită.

Era imens. Peter Lake nu ţinea minte să fie atât de uriaş, însă acum părea să aibă trei metri înălţime. Apoi i-a văzut ochii, în comparaţie cu care ochii lui Rasputin ar fi părut blânzi ca ai unui miel. Până şi Peter Lake, în care sălăşluia aproape orice fel de putere, a rămas impresionat de mobilitatea ochilor lui Pearly. Erau două vârtejuri puţin adânci, autodevoratoare, care terorizau, nu din cauza că ar fi fost ameninţători, ci din pricina pustiului din ei. Pearly a remarcat rana de la abdomen a lui Peter Lake.

— Văd că micuţul Gwathmi te-a împuns, a spus Pearly, bucurându-se de posibilitatea ca în timp ce Peter Lake călătorise prin timp vulnerabilitatea lui să fi fost afectată. Fratele lui, Sylvane, mi-a povestit ce s-a întâmplat, sperând să primească o recompensă. Nu l-am crezut, de aceea l-am ucis.

— Ia să vedem, l-a întrerupt Peter Lake batjocoritor. Cu care dintre armele tale cu mâner din fildeş l-ai ucis? Cu boxul de proxenet? Sau cu o coadă de castor, făcută din abanos?

— Cu mâinile goale. Sylvane era foarte scund, chiar mai scund decât Gwathmi. L-am prins de gât cu mâna dreaptă, a spus Pearly, strângând din dinţi ca să arate cum făcuse, şi l-am strâns până i-a plesnit. A încercat să scoată armele, dar n-a mai apucat. Trebuia să-şi dea seama.

— Mie nu-mi poţi face asta, nu? a întrebat Peter Lake, privind fără teamă în ochii lui Pearly. Nu m-ai putut atinge niciodată sau ai uitat?

— A, *ţie* nu, a răspuns Pearly. Nu, nu. Peter Lake, pe tine te apără *o femeie,* o fată. Am încercat doar, dar ai un scut. Ori, mai bine zis, ai avut. Probabil că s-o fi săturat de misiunea asta când l-a lăsat pe Gwathmi să te străpungă. Nimic nu ţine o veşnicie, Peter Lake, nimic, nici măcar iubirea ei pentru tine.

— Iubirea trece de la un suflet la altul, Pearly. Durează o veşnicie. Dar tu nu ai cum să ştii.

— De fapt, aş putea. Ai fi surprins dacă ai afla ce ştiu. Te cred când spui că trece de la un suflet la altul, dar trebuie să mă crezi că e o marfă finită şi că, atunci când e tranzacţionată, lasă unele suflete de izbelişte şi fără apărare.

— Nu cred, a spus Peter Lake. Cred că nimic nu se pierde când este oferit.

— Ăsta-i un mit nenorocit, a răcnit Pearly, şi încalcă toate legile! Lumea este menţinută într-un echilibru perfect. Când dai, pierzi. Când iei, câştigi. Nimic altceva.

— Ba nu! s-a opus Peter Lake. Legile despre care crezi că sunt absolute sunt uneori ocolite. În orice caz, sunt extrem de complicate, iar ce este evident nu reprezintă întotdeauna adevărul.

— Nu te cred.

— Eşti convins? a întrebat Pearly.

Înainte de a răspunde, Peter Lake a şovăit.

— Nu, a recunoscut el, nu sunt convins.

— Sigur că nu, pentru că nu mai ai protecţie, a insistat Pearly. Acum eşti abandonat, Peter Lake. Ştiam că, dacă voi avea răbdare, te voi găsi în stare de epuizare.

— S-ar putea ca protecţia mea să fi dispărut, a zis Peter Lake. Dar tot va trebui să lupţi cu mine.

Apoi a făcut ceva ce nimeni nu îndrăznise vreodată: s-a ridicat în picioare şi l-a scuipat în ochi pe Pearly.

Acesta a scos instantaneu sabia şi a lovit, dar Peter Lake a sărit într-o parte. A văzut abia atunci Codiţele cocoţate

pe ziduri, ascunse printre băncile sfărâmate şi stând în rânduri strânse în apropierea altarului.

În timp ce Pearly spumega şi-şi rotea sabia de la stânga la dreapta, Peter Lake s-a aruncat în spate şi a aterizat perfect la baza unei coloane rupte.

— Ce te face să crezi că nu te pot elimina aşa? a spus el, lovind cu pumnul în aer. Ce te face să crezi că nu-i pot înfrunta pe toţi omuleţii de aici ca să-i arunc până în Canarsie cu o viteză mai mare decât cea a sunetului?

Plin de mânie, Peter Lake uitase în clipele acelea ce voia să facă.

Pearly s-a repezit spre el cu sabia, încercând să-i taie gleznele. De astă dată, în loc să, se ferească, Peter Lake a ridicat piciorul stâng şi a prins lama sabiei de o piatră. Oricât s-a chinuit, Pearly nu a reuşit s-o smulgă.

— De ce eşti sigur că lucrurile s-au schimbat? a întrebat Peter Lake, ţinând piciorul apăsat pe lama sabiei.

Pearly a zâmbit.

— De ce? a întrebat Peter Lake din nou.

— Pentru că am măcelărit calul.

— Imposibil! a replicat Peter Lake, dar a simţit că ochii încep să-i înoate în lacrimi.

— Ba da, aşa am făcut, cu nici zece minute în urmă.

— Nu te cred!

— Nu e nevoie să mă crezi, a zis Pearly. Poţi vedea cu ochii tăi.

S-a întors către omuleţii strânşi în spate. În rândurile lor s-a creat agitaţie şi printre ei s-a făcut o potecă prin care au apărut doisprezece, toţi mânjiţi de sânge şi purtând în braţe membrele, coapsele şi capul unui cal. Arătau ca măcelarii din pieţele de carne care duc pe umeri miei întregi sau jumătăţi de carcase de vită. Însă pielea era încă prinsă de bucăţile pe care le cărau omuleţii şi, deşi plină de sânge, era albă.

Drept urmare, Peter Lake s-a simţit distrus. S-a îndepărtat de coloană şi a lăsat sabia pe pietre cu un zornăit, după care Pearly a ridicat-o.

— După cum vezi, a spus Pearly, arătând spre mormanul

de carne de cal, aici este invulnerabilitatea ta. Iată rezultatele credinţelor tale. Uite unde te-au adus sentimentele şi acesta este sfârşitul prin care va trebui să treci.

Peter Lake a căzut în genunchi.

Pearly a ridicat sabia cu ambele mâini şi a fixat vârful între clavicula lui şi baza gâtului.

— Ştii ce se va întâmpla? a întrebat Pearly.

Peter Lake a rămas mut.

— O să putrezeşti pe podeaua asta până când câinii se vor întoarce în oraş. Se vor bate pentru ce a mai rămas din tine şi cal şi vor duce bucăţile în bârlogurile lor de sub cheiuri – asta, dacă nu vor sosi mai întâi şobolanii. Şi în ceea ce o priveşte pe Beverly Penn, ai văzut-o ultima oară la începutul secolului şi nu o vei mai revedea. Ai ajuns la sfârşitul inevitabil şi obişnuit, cu toate că ai luptat din greu ca să ajungi la el. Peste un moment vei amuţi pe veci şi vei fi uitat. Nimeni nu-şi va mai aminti de tine. Nimic. Totul a fost în van.

Peter Lake a ridicat ochii spre cerul dimineţii şi a văzut jerbele mari. De un alb pur şi înalte de kilometri întregi, având o formă perfectă, ele rămăseseră nemişcate în aerul albastru şi rece.

— Doar nori de fum şi cenuşă, a spus Pearly cu convingere. Aşa se întâmplă uneori după un incendiu.

— Din câte înţeleg eu, a vorbit Peter Lake, trebuiau să fie mai mult decât atât.

Însă a încremenit brusc şi a căutat din ochi în zadar ceea ce abia putea auzi.

Întrucât şi Pearly se străduia să audă, vârful sabiei s-a ridicat de pe umărul lui Peter Lake şi a atârnat în aer. Dinspre nord a venit un sunet ca un tunet rostogolitor care, pe măsură ce s-a apropiat, a devenit tot mai puternic. Era constant şi electrizant. Apoi a trecut pe lângă ei – copite care izbeau bubuitor pământul. Întreaga insula s-a cutremurat.

Peter Lake s-a întors din nou spre Pearly.

— Mi s-a părut că văd toţi caii de pe insulă traversând

spre Kingsbridge, a spus el. Se pare însă, a continuat el, făcând semn către carcasa făcută morman lângă el, că un animal nefericit nu a reuşit să traverseze fluviul. *Acela* este calul alb, a zis apăsat şi, întinzând braţul drept, a arătat spre tunet. După cum goneşte, va reuşi.

Pearly nu şi-a schimbat poziţia. Peter Lake a prins vârful sabiei şi l-a aşezat deasupra claviculei.

— Şi eu voi reuşi, Pearly, şi eu, deşi într-un mod pe care nu-l vei înţelege nicicând. Vezi tu, dă roade. Echilibrele sunt precise. Lumea este un loc perfect, atât de perfect, încât chiar dacă nu există nimic după, toate astea vor fi fost de ajuns. Acum înţeleg, acum sunt sigur de ce vreau să fac. Şi trebuie făcut repede.

A mişcat sabia până a pătruns în carne. Apoi a ridicat ochii, privind mult dincolo de Pearly.

— Doar iubirea… a spus el. Loveşte cu putere.

Sabia a pătruns în el până când mânerul i-a atins umărul şi Peter Lake a murit.

Judecând după viteza şi după zgomotul făcut de galop, calul alb al lăptarului le apăruse celor care îl văzuseră sau îl auziseră, iar lui Peter Lake îi apăruse ca fiind ridicat de tunet. Însă, pentru el, era o trecere lină şi uşoară, în care pământul şi aerul se topeau într-un vis mătăsos, care îi permitea să zboare. Tot prinzând viteză, pământul şi cerul au devenit linii neclare, de culoare vâscoasă, şi curând a început să se ridice de la sol prin salturi mari, care au lăsat doar sunetul vântului să-i şuiere pe lângă urechi şi pe la marginile copitelor. Apoi a atins din nou pământul şi şi-a amintit ce însemnase să fie învăluit în maşinăria lumii şi să cunoască nemijlocit frecuşurile, complicaţiile şi iubirea. Însă a descoperit că, în acceleraţia imponderabilă, era tras mai departe de o tăcere totală şi lină – semnul sigur al pajiştilor pe care florile sălbatice erau stele şi unde caii enormi trăiau într-o nemişcare perpetuă, şi totuşi nu încetau să se mişte.

Deşi ori de câte ori atingea pământul iubirea lui pentru cei care se aflau pe deplin în lume îl trăgea înapoi, eterul

limpede îl smulgea din îndelungatul vis şi-l înălţa în aer. A văzut zidul alb închizându-se deasupra golfurilor şi a insuliţelor. În timp ce zbura spre nori, a băgat de seamă că erau la fel cum şi-i amintea. Şi, încă o dată, Athansor, calul alb, înfrânt de atâtea ori, a trecut cu mult dincolo de zidul de nori – fără să se mai prăbuşească spre pământ.

În curtea în care Christiana ţinuse calul alb tava de aur stătea în umbră, însă lumina a atins zidul de deasupra ei şi, pe măsură ce soarele s-a înălţat, linia perfectă şi clară dintre razele de soare şi umbre a coborât. La început tava a fost iluminată doar de-a lungul unei dungi subţiri de deasupra, care a ars ca o sârmă încinsă. Iar apoi, când lumina a căzut ca o cortină de aur, tava a luat foc. Aproape la fel de puternic precum soarele a luminat partea întunecată a grădinii cu o lumină bogată, care a emanat în culori orbitoare din metalul nepătat. Iar când inscripţia a primit focul soarelui, curtea a început să se umple de o lumină aurie.

Şalupa de la *The Sun* a înfruntat curenţii reci din pricina cărora portul era verde, auriu şi alb, iar motoarele ei au cântat, scoţând un sunet ameţitor şi profund, în timp ce ea a înaintat calm prin valurile lungi, neîntrerupte, Pasagerii s-au răsucit spre sud, unde un zid vertical şi alb transformase portul într-o mare nemărginită. În timp ce se frământa şi se rostogolea, cedând şi strângându-se, zidul s-a ridicat spre cer, dincolo de limitele câmpului vizual. Hardesty a spus că el se umflase cu fumul şi praful oraşului ruinat şi că aşa ceva ar fi arătat foarte frumos, dacă ar fi fost surprins în lumina soarelui de dimineaţă.

Singurul care nu s-a uitat la zidul de nori şi nici nu a făcut comentarii despre ce avea să urmeze a fost Martin care, făcând o profesiune de credinţă din asta, nu-şi dezlipise ochii de la Abby.

Vibraţiile motorului aflat sub panoul pe care stătea întinsă îi îndepărtase de mult părul de pe faţă. Ele o făceau să arate de parcă s-ar fi mişcat, deşi nu ăsta era adevărul,

iar când şi când mâinile i se clinteau uşor, ca reacţie la înclinaţia ambarcaţiunii. În momentul în care degetul arătător s-a întins, iar apoi s-a strâns, Martin şi-a reţinut răsuflarea. I s-a părut că văzuse că buzele ei s-au strâns, doar puţin. Apoi a avut impresia că a văzut-o respirând. Când i s-a spus să privească zidul alb, nu şi-a putut lua privirea de la Abby. Pentru că ea se mişca. Trebuia să fie ceva legat de vibraţiile motorului şi nimic altceva. Însă acum degetele ei se întindeau. Şi respira. Şi, într-un moment hotărâtor, neaşteptat, ea a deschis ochii brusc.

După ce a găsit tăria necesară, Martin le-a spus. Ea se uitase deja la el şi îi zâmbise. Când a observat că fetiţa deschisese ochii, Asbury a prins cârma foarte strâns, pentru că acum, după ce descoperise atât de aproape ce căutase, îi era greu să menţină şalupa îndreptată spre Battery. Doamna Gamely a aruncat în apa portului compresa mototolită şi a început să plângă. Cu un efort suprem de a se stăpâni, Virginia s-a apropiat de fiica ei de parcă ea s-ar fi trezit din somn. Cu toate că tremura şi era orbită de lacrimi, Virginia nu a făcut nimic ieşit din comun, ci, pur şi simplu, a luat-o pe Abby în poală.

Cum îi stătea în obicei, Hardesty a încercat să-şi explice situaţia. Ştia că în ochii Domnului toate lucrurile erau strâns legate; a înţeles că dreptatea izvorăşte ca o mare surpriză din faptele şi consecinţele epocilor de mult uitate şi a mai înţeles că timpul nu distruge iubirea. S-a întrebat însă cum de ştiuse tatăl lui şi cum găsise puterea de a crede. Apoi gândurile lui s-au îndreptat spre Peter Lake. Însă l-a întrerupt ceva minunat.

În clipa aceea, nespus de derutat, a văzut dinaintea lui toate orele bogate ale fiecărui secol şi ale celor ce vor veni, un univers adânc şi iluminat la infinit, ochii nevinovaţi ai copilei lui şi oraşul sfărâmat, cu o sută de milioane de linii, care, privite de sus, erau frumoase ca o pictură mult iubită. Tot timpul era comprimat, iar el şi ceilalţi s-au simţit cutremuraţi ca nişte trestii când au înţeles pe deplin ce se petrecuse şi de ce. Iar apoi au fost purtaţi de un vânt care s-a stârnit brusc şi i-a dus cu credinţă deplină şi

triumfătoare. În timp ce urcau, în cascade tot mai înalte, au văzut că marele oraş din jur era infinit de complex, sfânt şi viu.

Ridicându-se deasupra lui, încet şi în tăcere, au văzut că toate elementele lui făceau parte dintr-o singură bucată, o pictură din aur renăscut şi din nori animaţi, ale căror coame lungi urcau lent, vălătucit, spre cer. Golfurile frumoase şi fluviile care înconjurau oraşul fuseseră făcute să capete lumină, iar cale de o sută şi cincizeci de kilometri, golfurile, fluviile şi oceanul licăreau auriu.

EPILOG

S-au înălţat îndeajuns de sus pentru a vedea că aurul învârtejit era real, acoperea toate oceanele şi se rostogolea prin toate lucrurile, promiţând o bunăvoinţă supremă, care sigur avea să fie respectată. Iar apoi au fost aşezaţi lin pe pământ, în inima unui nou oraş, numai primăvară şi soare.

Pe de altă parte, noi trebuie să ne continuăm drumul spre insulele şi oceanele de nori călători, să lăsăm toate în locurile lor renăscute, acum vizibile pentru noi doar când în nori se deschide un lac pentru a ne dezvălui culoarea sa bogată şi noua respiraţie. Însă când ne despărţim există anumite lucruri pe care le putem afla.

Deoarece podul lui Jackson Mead nu a putut străpunge sublimul, el, Cecil Mature şi Mootfowl au dispărut fără urmă şi curând au fost uitaţi. Însă, ca întotdeauna, Jackson Mead a avut convingerea că data următoare un mijloc aflat la dispoziţia lui îi va îngădui să revină în locul înalt de pe care fusese azvârlit. Şi a ştiut că, dacă nu se va putea întoarce, acum era dispus să aştepte momentul prielnic. Când va reveni, nu-l va cunoaşte nimeni şi va beneficia de marele privilegiu de a o lua de la început.

În dimineaţa aceea a început reconstrucţia oraşului. Au apărut barje în şiruri lungi, care au dus molozul departe în ocean, iar bubuiturile sonetelor, exploziile înfundate sub plase de oţel, scrâşnetele ascuţite scoase de ferăstraie, pufnetele şi şuierăturile maşinilor de la The Sun *au sunat ca o muzică.*

Deşi a apucat să vadă o parte dintre noile construcţii, Harry Penn a murit la scurt timp după ce a început totul. A murit pe deplin încrezător, iar mai târziu Jessica Penn a dat naştere copilului lui Praeger de Pinto, care era un Penn din cap până în picioare şi avea să conducă The Sun *într-o epocă pe care nici măcar nu ne-o putem imagina.*

Pearly a rămas pe stradă. Îşi avea locul chiar şi într-un oraş nou, atât de tânăr şi de nevinovat, încât nu avea cum

să cunoască răul. Într-un anume fel, şi-a revenit şi a aşteptat evoluţia evenimentelor. La urma urmelor, fără el, totul ar fi doar lapte şi miere, ceea ce nu este de ajuns pentru a face ca lumea să fie de aur.

Acum, totul este alb… Am părăsit oraşul. A rămas singur. Dar ar mai fi câte ceva de spus.

S-au schimbat şi s-au înnoit atâtea lucruri, încât anumite circumstanţe ne-ar putea nedumeri. Totuşi, faptul că doamna Gamely s-a măritat cu Craig Binky s-a dovedit a fi o căsătorie celebrată în rai, astfel că lupul va locui alături de miel[69]*.*

Mai ţineţi minte copiii care veniseră la studioul lui Marko Chestnut şi rămăseseră fără grai de spaimă, în timp ce el le picta portretele, iar ploaia bătea în acoperişul din gresie şi apa cădea ca o cascadă pe luminator? Mai toţi au devenit pictori. Nu au uitat nimic. Iar Abby Marratta va vedea toate astea. Viitorul ei, dar şi unica şi măreaţa solicitare ce i-a revenit în cele din urmă vor fi lucruri pe care nu ni le putem imagina, cu toate că, deşi probabil vom putea, dacă avem în vedere buna credinţă a predecesorilor ei.

Acum. Nu mai există lacuri în nori. Oraşul este cufundat adânc în noul lui vis. Poate vă întrebaţi ce s-a întâmplat cu Peter Lake. Trecutul i s-a redeschis pe deplin? A reuşit să oprească timpul în loc? S-a alăturat femeii pe care o iubea? Ori preţul plătit pentru un oraş întru totul drept a însemnat prăbuşirea lui irevocabilă?

Cel puţin până când vor exista noi lacuri în norii ce se desfac deasupra oraşelor vii, deocamdată şi probabil pe veci necunoscute, aceasta este o întrebare la care trebuie să răspundeţi cu inima.

[69] Biblia, *Isaia, 11:6* (n.tr.).

MARK HELPRIN

POVESTE DE IARNĂ

Pătrundeți în atmosfera saloanelor Belle Epoque, într-un New York magic, acoperit de zăpezi și bătut de vânturi cumplite. Într-o noapte de iarnă, Peter Lake, un mecanic orfan, crescut în fabulosul ținut al lacurilor, pătrunde în casa magnatului Penn și o descoperă pe Beverly, o tânără frumoasă și mistuită de febră, privind stelele pe acoperișul înghețat. Între cei doi se înfiripă o iubire care îl va purta pe Peter prin mai multe epoci și spații în încercarea de a întoarce timpul pentru a o aduce înapoi pe iubita sa. Din călătoria lui se naște una dintre cele mai încântătoare povești scrise în literatura americană.

„Autorul creează tablouri de o frumusețe și de o limpezime care orbesc ochii sufletului."
Publishers Weekly

„Acest roman împinge limitele literaturii contemporane. Este povestea de iubire a unui autor talentat cu însăși limba engleză."
Newsday

BABEL

ISBN 978-606-579-886-0

nemira.ro